

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

HERODOTI HISTORiar.

T. V. P. II.

ADNOTATIONES

AD LIB. III. ET IV.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM TERTIUM.

CAP. I. Lin. 11. ἐνῆγε τῇ συμβουλῇ) Servo Aldinum, in cuius codice supra βουλῆς hinc calami errore natum testantur Arch. Vind. et Theo. Solet scriptor hanc in consiliis vocem frequentare. Loca notavit Portus. Συμβουλῇ sicubi conspiciatur, dubiae fidei est, uti VI. 109. et I. 157. Alibi mæsti damnant mugantque, quemadmodum Medic. Pass. Ask. VII. 15. VIII. 101. et 102. Non nescio, in Platone, Xenophonte, Demosthene, Dinarcho, multisque aliis συμβουλὴν sese legentibus obferre, sed eos nunc moror nihil. WESS. — Commode I. 5. ἐκ βουλῆς, consilio hominis; nunc, variandi caussa, τῇ συμβουλῇ, suasu eiusdem. Structura orationis sic intelligenda, ἐνῆγε τῇ συμβουλῇ Καμβύσις, καλεῖται αὐτὸν αἰτεῖν etc. Caeterum I. 157, 12. apud Nostrum in συμβουλῇς consentiunt omnes. S.

12. ἴνα ἢ δοῦς ἀνίστο, ἢ μὴ δοῦς) Ista scribens et vicina, [I. 15.] οὐκ εἶχε οὔτε δοῦναι οὔτε ἀρνησασθαι, meminerat forsitan Euripidis in Iphig. Aul. 56. Tyndarei sollicitudine distractum in diversa animum, quum tot nobilissimi filiam ambirent proci: Δοῦναι τι, μὴ δοῦναι τι, τῆς τύχης ὅπως ἄψαιτο ἄθραυστα: ista vulgatae vocis ἄριστα correctio, a nullis Codicibus, ut equidem arbitror, exspectanda, debetur ingenio Ti. Hemsterhusii, locum explanantis ad Hesych. in ἄθραυστα. Euripides illic suum imitabatur Aeschylum Suppl. vs. 385. ἀμύχανῶ --- Δράσαι τι, μὴ δράσαι τι, καὶ τύχην εἰλεῖν. VALCK.

19. μεγάλη τι καὶ εὐειδής) Glossator S. Germani: Εὐειδής [Εὐειδής] οὕτως φασὶν ἀδόκιμον εἶναι τὸ ὄνομα· ἀλλ' ὁ καλὸς Ξενοφῶν Ἀπομνημ. Γ. (p. 783. E.) Ἡρόδοτος Ἄ. δις καὶ τρίς, καὶ Herodot. T. V. P. II.

ἀπειροβάτες οἱ Κωμικοί. Qui inprobabant, litem de differente usu τοῦ καλοῦ, εὐμέρου et εὐειδοῦς in Ammonio et Thoma M. spectarunt. Τίνα εὐεΐδια τι καὶ μεγάλη habet cap. 3. Ego vero speciosam Nileti formam non nego, miror tamen. Erat unica Apriae filia, quem ante hos XLIV. annos Amasis exstinxerat, fato functus, sicuti cap. 10. perscribitur, in auspiciis huius Persicae expeditionis. Consequens est, ut plures annis XL. quum in Cambysis amplexus veniret, numerarit. WESS. — Difficultatem levatum ivit Larcher, monens minime certum esse, ante XLIV. annos extinctum fuisse Apriem ab Amaside: initium regni Amasidis numerari ab eo tempore, quo galea ei imposita est, (II. 162.) praeterea regnante etiam Amaside, complures adhuc annos vixisse videri Apriem. S.

24. διαβεβλημένος ὑπὸ Ἀμ. οὐ μανθάνεις) Ab Amasi deceptus esse nescis, pro te deceptum. Quam lib. I. c. 5. recte converterat Valla, hic formam loquendi minus apte interpretabatur, Poëtis etiam Latinis notam; quorum ubi loca collegit Io. Davies ad Ciceron. Tusc. IV. 15. rectius omisset ad mentem Bentleii. Optimi quique veterum, Tragici praesertim, amant verbis γνωριστικοῖς in istum sensum rectos adiungere casus participiorum. Pro οὐ μανθάνεις hic quoque scribi potuerat οὐ γινώσκεις vel οὐκ αἰσθάνη. De multis ista quadrant Herodoteis: Soph. Antig. 538. οὐδ' ἰμάνθανεν Τρίφων δι' ἄτα. Aiac. 818. ἔγνωκα μὲν δὴ Φωτὸς ἡπατημῆν etc. Pausan. II. p. 157. ὡς ἔγνωσαν ἀπατῶμενοι. VII. pag. 557. ἐπεὶ ἀπατῶμενοι συνῆκαν. Eurip. Med. 26. ἐπεὶ πρὸς ἀνδρὸς ᾔσθητ' ἠδίκημην. Xenophon Ἑλλ. VII. pag. 359, 41. οὐκ αἰσθάνισθι ἐξ ἀπατῶμενοι. Thucyd. II. 51. ὅποτε τις αἰσθαιτο κάμων: vertit Lucretius VI. 1229. ubi se quisque videbat Implicitum morbo. Graecismus fuisset, ubi quis sentiebat morbo implicitus. Virgilius: Sensit medios delapsus in hostes. VALCK.

CAP. II. 1. οἰκιστῆναι Καμβύσεια) Dinon in Persicis, et Lynceas Naucratis in Aegyptiacis, τὴν Νεϊτῆτιν Κύρη πικροφῆναι φασιν ὑπὸ Ἀμάσιδος, ἐξ ἧς γινησθῆναι τὸν Καμβύσεια, apud Athen. XIII. p. 560. v. ubi quae narrata fuerant e Ctesia, de Neitotide, ad Cambysen missa, pleraque concinunt Herodoteis. In Νεϊτῆτις, Νίτωρις, aliisque nominibus Aegyptiacum latere Minervae Nūtr vel Νηῖθ, vidit Iablonskius, monuitque plus semel. VALCK.

Ibid. Αἰγύπτιοι δὲ οἰκηῦνται Καμβύσια) Herodoti haec manus: vide I. 4. et 94. Aegyptiorum de Cambysis matre Niteti opinionem, sicuti *Athenaeus* ostendit XIII. pag. 560., *Dino* in *Persicis* et *Lynceas* Naucratis *Aegyptiacorum* lib. III. amplexi fuerunt, quos *Polyaenus* Strateg. VIII. 29. sequitur. Nostri disputatio an valida sit, nunc quaerere omitto: adprobavit suo eam calculo *Clesias*. WESS.

CAP. III. 12. Αἰγύπτου τὰ μὲν ἄνω, καὶ ἄτω θῆσω, etc.) Non dissimiles minae, neque fugit *Berglerum*, Carthaginiensium, alio tamen gestu declaratae, in *Plutarchi* Timol. p. 240. e. Cambysis dictum, et haud paullo significantius, convenit Platónico in *Phaedon*. p. 90. c. ἀλλὰ πάντα τὰ ὄντα ἀτιχῶς, ὥσπερ ἐν Εὐρίπω, ἄνω καὶ ἄτω στρέφεται: et *Demosthen.* adv. *Aristogit.* I. p. 492. ὅταν τὸ δίκαιον -- ἡττᾶται τοῦ φθόνου, τότε ἄνω καὶ ἄτω πάντα χρὴ νομίζειν ἰστέφθαι. Rursus περὶ Στιφ. p. 156. Τῶν μὲν οὖν λόγων, οὗς οὗτος ἄνω καὶ ἄτω διακυκλῶν ἔλεγε. Quo ille de genere saepe plura, atque eius exemplo *Dio* uterque, *Aristides*, *Libanius* etc. Neque id mirum, populare enim. WESS.

16. τὴν ἐκ' Αἰγύπτου στρατὴν) Apud *Athen.* XIII. pag. 560. f. tradidisse dicuntur *Dino*, et *Lynceas*, Καμβύσῃ ἐκδικοῦντα τῇ μητρὶ, [τὴν] ἐκ' Αἰγύπτου ποιῆσαι στρατίαν. Suum hic atque alibi recuperabit *Herodotus*, στρατὴν: cui exercitus dicitur στρατὴ, expeditionem suscipere, στρατὴν ποιεῖσθαι, III. 39. V. 77. Ut *Herodotus*, στρατίαν et στρατίαν tanquam diversa semper distinxerunt *Thucydides*, *Xenophon*, ceterique scriptores antiqui. In his itaque corrigendis sequeretur iudicium *H. Stephani*, *Sylburgii*, *Hemsterhusii*, *Taylori*, *Marklandi*, *Ruhnkenii*. VALCK. — στρατὴν reposui, ut I. 206. WESS.

CAP. IV. 4. καὶ τὰ πολέμια ἄλκιμος) Possunt τὰ πολέμια apud alios valere, saepe citra ius inculcata. *Herodotus* non admittet, nisi vi coactus, qui οὐδαμῶν ἔσαν τὰ πολέμια αἰμίονος V. 78. et τὰ δὲ πολέμια πάντα δοκιμὸς eodem libro cap. 111. sive, uti ibi scriptus codex, τὰ πολέμια: tum αἰμίονος τὰ πολέμια VII. 9, 3. ἀγαθοὶ τὰ πολέμια VII. 238. πρῶτοι τὰ πολέμια IX. 57. sed manum conprimo. Confer ad *Diodor.* I. 54. et *Abreschii* *Dilucid.* *Thucyd.* p. 196. WESS.

11. ἀποστίδας τρεῖς) Bene *Arch.*; *Τριήρη Med.* et alio-

rum turbat orationem, et Scriptoris morem, quo VI. 19. ἐπὶ Χερσινήσου ἀποστέλλουσι τριῆρεϊ οἱ Πεισιστρατίδαι: et V. 85. μετὰ τὴν ἀπαίτησιν ἀποσταλῆναι τριῆρεϊ μὴ: tum III. 44. ἀπέπεμπε τεσσαράκοντα τριήρεσι. Accedat, quod Reiskius, V. Cl. admovit, στείλας πλοῖον εἰς Κέρκυραν III. 52. ex Med. in πλοῖον conversum. WESS.

13. καταμεθύσας γὰρ τοὺς φυλάκους) *Mactatis custodibus* Laurentius ex Cod. sui θύσας, consentiente Arch. Non arbitror ex vero. Conmodius multo est vulgatum. Quod de *Cambyse* sequitur [l. 15.] καὶ ἀπορίοντι τὴν ἑλάνην, exercuit doctissimum virum *Miscell. Lips. Vol. VIII. pag. 87.*, exercuit alios. Defit κατὰ, quod orationem fulcire, etsi tacitum, debet, ut saepe numero. Simile in *Vindob. II. 121, 3. WESS.* — Conf. IV. 179, 9. S.

CAP. V. 2 seq. μέχρι οὐραν τῶν Καδύτιος πόλις, ἣ ἐστὶ Σύρων τῶν Παλαιστίνων) Articulum ἥ ante ἐστὶ *Iac. Perizonius Orig. Aegypt. cap. 23. p. 475.* nullo iure sustulit. Pingi debet aut ἥ ἐστὶ, sublato tono, aut γῆ ἐστὶ, quae *Iac. Gronovii* plausibilis divinatio. In *Phoenice Sidon et Tyrus* fere ultimae erant, II. 44. et 116. *Phoenicen* excipiebat *Syria Palaestina*, iuxta mediterranei maris litus ad Aegyptum usque protensa. Τῆς Συρίας τούτο τὸ χωρίον καὶ τὸ μέχρι Αἰγύπτου πᾶν, Παλαιστίνη καλεῖται, scribit VII. 89. Paria his, ἀπὸ τῆς Φοινίκης, a *Phoenice* porrigitur propter hoc mare illud litus, παρὰ τε Συρίην τὴν Παλαιστίνην, καὶ Αἰγύπτου, εἰς τὴν τελευταίαν, IV. 39. Sic de tractu regionis maritimo generatim: hic explanatur, quorum ditionis sit, distinctius. A *Phoenice ad finem* s. urbis *Cadytis*, (male μέχρι οὐραν ad montes vertunt, quod *H. Stephan.* et *Gronovius* pulcre viderunt) *Palaestinatorum* censebatur: hinc emporia ad mare, nam ἐπὶ ἱustum est, *Ienysum* usque, regis *Arabis*, τοῦ Ἀραβίου recte Arch. et *Vind.*; inde vero, ad *Serbonidem lacum*, omnia iterum *Syrorum Palaestinatorum*. Haec, puto, aperta et vera sunt. Consequens videtur, ut *Cadytis* et *Hierosolyma* longe discrepent. Illa erat regionis maritimae, ac *Philistaeae*; haec a mari remotior, et mediterraneis montibus inposita, *Iudaeae*. Et quis *Hierosolyma* Καδύτιν adpellavit? *Sanctam* aiunt קדשה sive קדשה fuisse nuncupatam viri eruditissimi, a quorum ego opinione olim non abhorruī, inde et קדושת Καδύτιν, formatam. Fac vero, *Iudaeos* San-

etiam religionis suae metropolin habuisse et vocasse, ut sane dixerunt, etiam-ne Philistaei et vicinorum alii, gentis Iudaicae osiores maximi? Qua porro dialecto $\kappa\alpha\delta\upsilon\tau\iota$ *Caduta*, quum $\kappa\alpha\delta$ apud omnes sibilantem litteram servet constanter? Inpulit ea res V. Cl. Thom. Hyde, ut $\kappa\alpha\delta\upsilon\tau\iota$ superiore libro [II. 159, 7.] atque hic $\kappa\alpha\delta\upsilon\tau\iota$ corrigeret, ad *Itiner. Mundi Abr. Peritzol* pag. 19., callide quidem, sed contra tabulas. Atque haec de *Cadytis* situ paucis: qua in disputatione ex parte quadam consortes *Perizonii*, *Relandum*, et doctum iuvenem (dignum, si fata sivissent, vita prolixiore) *Isac. Toussaint*, Dissert. ante hos xxiii. annos Franequerae scripta, de *Cadyti Herodotea*, habui. Anceps nunc et difficilis restat ex urbibus electio eius tractus, quibus *Scaligeri* et *Perizonii*, quippe in Arabiae mediterranea atque a mari retractor, *Cades Barnea* inseri non potest. *Gaza* Dissertationis *Toussaint* foret opportuna, modo nomen congrueret. *H. Relandi* *Philistaeorum Gath*, unde $\kappa\alpha\delta\upsilon\tau\iota$ et $\kappa\alpha\delta\upsilon\tau\iota$ nasci potuerit, non imprudenter huc advocata fuit. Mihi, quod in veteri formula, N. L. De *Ienyso* nihil quoque habeo constitutum, nisi ex trium dierum eam inter et Casium montem intervallo videri prope *Rhaphiam* fuisse. De *Serbonide palude* et *Typhone demerso in eam* videndus *Apollon. Rhod.* II. 1215. cum Criticis veteribus. WESS.

CAP. VII. 3. $\sigma\acute{\alpha}\xi\alpha\upsilon\tau\iota\varsigma\ \upsilon\delta\alpha\tau\iota$) Divinus hic *Arch.* liber est. $\epsilon\lambda\acute{\epsilon}\alpha\upsilon\tau\iota\varsigma\ \upsilon\delta\alpha\tau\iota$ quis intelligit? nec melius erit $\epsilon\lambda\pi\iota\sigma\alpha\upsilon\tau\iota\varsigma\ \upsilon\delta\alpha\tau\iota$, quod *Pavii* extudit ingenium; namque $\kappa\alpha\tau\alpha\ \delta\eta\ \tau\alpha\ \epsilon\lambda\epsilon\mu\acute{\epsilon}\nu\alpha$, secundum ea, quae dicta sunt, spem istam, ut ne de *Codd.* dicam, excludunt. *Vasa* innuuntur *vinaeria*, quae aqua stipabantur, ut sitientibus potum in Arabiae illis arenis praeberent: hoc $\sigma\acute{\alpha}\xi\alpha\upsilon\tau\iota\varsigma\ \upsilon\delta\alpha\tau\iota$, sive, ut proxime, [cap. 6, 11.] $\pi\lambda\acute{\eta}\sigma\alpha\upsilon\tau\iota\varsigma\ \upsilon\delta\alpha\tau\epsilon\varsigma$. Cl. *Reiskius*, cui idem in opinionem incidit, ut verbo liquidis in rebus usus adpareret, ex *Clementis Alex. Paedag.* II. p. 219. $\alpha\pi\sigma\iota\sigma\alpha\gamma\mu\acute{\iota}\nu\upsilon\varsigma\ \tau\rho\phi\alpha\iota\varsigma$, et *Athen.* VII. pag. 322. $\tau\upsilon\rho\omega\ \tau\epsilon\ \sigma\acute{\alpha}\xi\alpha\varsigma$: tum *Polybii* Excerpt. pag. 1489. $\sigma\acute{\alpha}\tau\tau\omicron\upsilon\sigma\iota\upsilon\ \epsilon\iota\varsigma\ \alpha\gamma\gamma\epsilon\iota\alpha$ adposuit, [Polyb. XII. 2, 5. nostrae ed.] neque oblitus, prorsus opportunum, $\alpha\gamma\gamma\eta\acute{\iota}\omicron\upsilon\ \upsilon\delta\alpha\tau\iota\ \sigma\iota\sigma\alpha\gamma\mu\acute{\iota}\nu\omicron\varsigma$ *Luciani* *Deae* *Syr.* c. 48. Adcedit *Cercidae* versus in *Stobaei* *Serm.* IV. p. 54. $\alpha\lambda\epsilon\iota\varsigma$, $\epsilon\iota\ \tau\omicron\ \kappa\acute{\iota}\alpha\varsigma\ \Pi\alpha\lambda\omega\ \sigma\iota\sigma\alpha\kappa\tau\iota\alpha\ \kappa\alpha\iota\ \delta\upsilon\sigma\kappa\iota\upsilon\lambda\eta\tau\omega\ \tau\rho\upsilon\gamma\acute{\iota}$. Quibus omne
Herodot. T. V. P. II.

luto, seu vino, uti opinor, Cor sordet atque faece non purgabili, ex versione summi Grotii. Nam αἵματι τι καὶ σαρκὶν διασάπτειν Galeni Protrept. pag. 5. praetereo. Neque enim in dubio res manet. Latina in fraudem alios ne induere pergant, correctione gaudebunt. WESS.

CAP. VIII. 7. κροκύδα) Corrimenti docto viro κροκύδα favent Arch. et Vindob., non certior usus. Κροκός est in Polluce, quin ipsa haec Herodotea ex Falckenburgii Codice. Κροκύδας reliquisse Hesychium vocum series monstrat. Κροκιδίζειν in floccis legendis posuit Aretaeus: habet Aëtius lib. III. c. 161. περί κροκύνων. In Theophrasti Charact. c. 2. vetustissimi mss̄i ἀπὸ τοῦ ἱματίου ἀφελὼν κροκύδα. Hippocratis et Galeni libri variant, sicuti Foësius in Oeconomia docuit. Quae si satis non faciunt, observata Salmasio in Solin. p. 283. adcedere poterunt. WESS.

[8. λίθους ἑπτά. Norunt orientalium linguarum studiosi, ex hoc Herodoti loco cum aliis collato rationem reddidisse doctos viros, unde factum sit, ut in Hebraeorum sermone iusiurandum eo vocabulo insigniatur quod a septenario numero derivatum est. S.]

15. ὑποτρόχαλα, περιξυρύντες) Περιτρόχαλα recipiet e codicibus Herodotus. vid. Diss. Herod. p. 100. Praebet illud Plutarch. T. II. p. 261. F. Περιτρόχαλα κίρσθαι Athenis, quod ex Hesych. constat, σκαφίον dicebatur: ad Harpocr. in Σκαφίον notat H. Valesius. Plura dedit H. Iunius, de Coma c. 6. Potuerunt autem ista, κίρσονται περιτρόχαλα τοὺς κροτάφους, commodè reddi περιξυρύνται. Sed pro περιξυρύντες, quae forma certe non est Ionica, fortasse cui scripsisse suo more videbitur Herodotus περί ξυρύντες τοὺς κροτάφους: mihi tamen vulgatum potius ex interpretamento videretur natum. VALCK.

Ibid. κίρσονται δὲ περιτρόχαλα) Verum hoc praestant veteres schedae et sermonis consuetudo. Pollux de tonsurae generibus, II. 29. κουρᾶς δὲ εἶδη, κῆπος, -- περιτρόχαλα, ex Salmasii in Tertulliani Pall. p. 266. certa emendatione. Consentit Hesychius in Σκαφίον. Hinc Aristodemus tyrannus in Plutarchi T. II. p. 261. F. τὰς δὲ θηλείας (bene ita Salmas.) ἠνάγκασε περιτρόχαλα κίρσθαι, in orbem tonderi. Talis εὐαίμων ille καὶ ἀποκυρμαίνος τὴν κεφαλὴν περιτρόχαλα, in Prisci Excerpt. Legat. p. 45. Tales Franci περιτροχὸν κυρό-

μνοι, *Agathiae* lib. I. p. 11. c. Arabum olim idem tonsurae modulus, proptereaue *Ieremiae* c. ix, 25. קצוצי פאה circumcisi capitis angulos, seu in rotundum capitis comam adtonsi. Plura *Salmasii* Epist. de Coma p. 50. et *Vitringae* Commentarius in *Esaiæ* c. xv. p. 463. WESS.

17. Οὐροράλ) Dedi *S. Bocharto* Phal. II. 19. p. 110. et *Reiskio* Miscell. Lips. T. VIII. p. 88. hanc ex codicibus (nisi 'Οροράλ quis maluerit) scripturam: nam Οὐροράλ ultimam ex sequente articulo sibi sociavit. Designantur duo totius Orientis praecipua numina, *Sol* et *Luna*. In Οὐροράλ princeps syllaba manifesto Hebraeorum et Arabum אור, solem lumenque indicans, se prodit: defit enim praeguans caussa, ut 'Ολοράλ cum *Pocockio* Specim. Hist. Arab. p. 107. formetur. Pars vocis extima in ambiguo haeret. *Reiskius* אורוטל *Urotal*, [vel *Orvetal*] h. e. lux et umbra. Qua quidem ratione sonus et litterae voci constant; [Arabum enim littera و respondet Hebraeorum ו.] haud scio an et Arabum atque Orientis Theologia. Lux, illorum in disciplina, boni origo; umbra et tenebrae, mali; ex bono et malo eidem numini cognomen inpingere, incongrui quidpiam habet. Manet tamen suum specimen coniecturae. Aliam dabit *Io. Clericus* ad *Iobi* c. xxxi, 26. Mihi quoque suborta alia fuit, cuius in re ancipiti fidem prodigere nolo. Luna, sive *Coelestis Venus* Arabum, I. 131. 'Αλνττ perhibebatur; unde, nisi binominis fuerit, alterutrum vitiosum videri posset. Sed puto neutrum. 'Αλνττ, quod ill. *Scaliger* ad *Fragment. Graec.* p. 27. iam pridem docuit, Arabum est הללה Halala, Alila, sive Luna μνησίδης et crescens. *Bochartus* plura. WESS.

CAP. IX. 12. γαλάμνον τῶν ὠμοβοτών etc.) Aldi et aliorum, etiam *Arch.* (e quo ἀψάμνον *Galeus*, longe errans, produxit,) potior lectio. Consui profecto prius coria ista bubula, ut canalem scorteum darent, debuerunt, quam variis ex partibus aptari inter se nectique. Non nego γάμνον in Musis iterari, nec adspernantur tamen ἱς τὸν μηρὸν ἐν γάμνῳ II. 146. Amnis *Corys* Arabum *Geographo* אורי אלקרי, torrens *Core*. WESS.

15. τὸ ὕδωρ σώζουσι) Nihil in his quod offendat: parantur cisternae, ut aquam servant. Nonne quoque, ut potum sitientibus dent? Hoc postulant *Valla* et schedae, quae.

ἵνα δακόμεναι τὸ ὕδωρ ποτίζωσι, ut aquam recipientes potum praebeant. Lubens fateor, me Laurentio adsentiri, siquidem plenior ita surgit sententia. Nolui tamen orationi, ne videar modum excedere, inserere; [bene factum; videtur enim ποτίζωσι e scholio natum, quod ab homine profectum, qui σώζωσι τοὺς Πέρσας intellexerat.] qua formidine praepeditus non sum in revocata τριῶν voce [l. 17.] et ἱστρατοπεδεύετο. [CAP. X. l. 2.] Levia admodum sunt, quibus contra utramque pugnatur. Nam de locis tam arctis et difficilibus quod obponitur, ipse Vir Celeb. V. 116. profligavit. Ἐν Πηλουσίῳ στόματι, [Cap. 10, 1.] ad Pelusium ostium bene Valla. Στρατιεύεσθαι praeterea et στρατοπεδεύεσθαι permiscetur V. 14. Sed quid multa? στρατοπεδεύεσθαι ἐν Πηλουσίῳ habetur II. 141. WESS.

CAP. X. 14. ὕσθησαν αἱ Θῆβαι ψακάδι) Hoc mihi quoque sincerius videtur ante vulgato ψακάσι. Veteris erant Atticismi, Moeridi adnotatae formae: Ψακάς, Ψιάδος, Ψάδος, Σιάλον: eundem sonum in nonnullis alteri praetulerunt Iones. Numerum adfirmabit Aristides T. III. p. 567. τὰ κάτω τῆς Αἰγύπτου λαμπρῶς (λαμπρῶ forte scribendum:) [immo bene habet λαμπρῶς] πολλάκις ὕται, ψακάδι μὲν γὰρ καὶ τὰ ἄνω: quod multo verius Herodoteis proximis, οὐ γὰρ δὴ ὕται τὰ ἄνω τῆς Αἰγύπτου τὸ παράπαν: vid. Wesseling. ad Diodori I. p. 84. [P] Pluvia irrigari vel humectari est ὕεσθαι. Recte restituit e msto Gronov. lib. II. c. 14. εἰ μήτι γι ὕεταιί σφι ἡ χώρα. Assyria ὕται ἐλίγῳ, I. 193. hieme Scythia, IV. 50. ὕται ταῦτα τῆς Λιβύης, IV. 198. In excerptis ex Indicis Ctesiae scribendum p. 655, 11. οὐχ ὕται, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ ποτίζεται ἡ Ἰνδική: contra scribit Philostr. Indiam θαμά ὕεσθαι. Aelianus N. A. XV. c. 6. ὕται Ἰνδῶν γῆ διὰ τοῦ ἥρος μίλιτι ὕγρῳ. VALCK.

Ibid. ὕσθησαν αἱ Θῆβαι ψακάδι) Sequor Med. etsi patroni ψακάδι non desint; at scribi demiror, augeri sic magnitudinem miraculi, quod ubique observata eodem tempore fuerit lapsa ex aëre una gutta, et mox cessaverit, non geminando lapsu: eoque magis, quod venerint ex calamo viri eruditi. Vide hoc Aristidis in Aegypt. p. 339. τὰ κάτω τῆς Αἰγύπτου λαμπρῶς πολλάκις ὕται· ψακάδι μὲν γὰρ καὶ τὰ ἄνω πολλάκις ὥς ἐν χρόνῳ: ubi si posterius πολλάκις tollatur, uti aequum est, nihil utique indicatur aliud, quam minutam subin-

de [at hac ipsa notione, subinde haud raro graecum πολλά-
 ως usurpatur,] in superiore Aegypto pluviam cadere, sive,
 uti *Aelian.* de Anim. VI. 41. ἰανίσι δέειν λεπταῖς τὸν Διόν.
 Mitto νεφερὸν ψικὰ δὲ λεπτῇ μεμεγμένον *Plutarchi* Socr. Gen.
 p. 596. c. et κατὰ νεφῶν ψικὰδας ὕσθαι *Heracliti* Allegor.
 p. 466. WESS.

CAP. XI. 15. πισόντων ἐξ ἀμφοτέρων) Male praepo-
 sitionem ab *Arch.* et *Vind.* exilio tradi, supra I. 76. signi-
 ficatum est. Inmani autem barbariei, qua sanguinem hu-
 manum, vino mixtum, in pateris circumtulērunt, per
 ea est similis *Apollodori* *Cassandrensis* Tyranni in *Dio-*
dori T. II. [Excerpt. ex lib. XXII.] p. 563. ubi olim plura.
 WESS.

CAP. XII. 4. χωρὶς μὲν γὰρ τῶν Περσίων etc.) Omnia
 ista, uncinis incincta, ex Grammatici scholio derivat *Cl.*
Abreschius. Non audeo accedere. Abeunt minime ab ab-
 undantiore *Nostri* in scribendo more, habuitque suo *Syne-*
sius in libro, tantum in regis *Psammeniti* nomine lapsus.
 Cur autem Aegyptiorum capita fuerint duriora, fragi-
 liora Persarum, disputavit praeter alios *Mercurialis* Var.
 Lect. I. 21. WESS.

17. ἀσθενίας φορῶσι τὰς κεφαλὰς) Persae, quia σκυπροφίω-
 σι, πῖλους τιάρας τε φορῶντες. Horum recordabatur forte *Pla-*
to, quando de Leg. XII. p. 942. D. τὴν τῆς κεφαλῆς, inquie-
 bat, καὶ ποδῶν δύναμιν μὴ διαφθείρειν, τῇ τῶν ἀλλοτρίων σκεπασμά-
 των περικαλυφῇ τὴν τῶν οἰκείων ἀπολλύντας πῖλων τε καὶ ὑποδημά-
 των γένειον καὶ φύσιν. Hoc in loco πῖλοι capitis sunt tegumen-
 ta: pedum involucria πῖλοι eidem *Platoni* dicuntur in *Sym-*
pos. p. 220. B. quod *Pollux* adnotavit VII. 172. *Platonis*
 locum respicit *Musonius* Io. *Stobaei* p. 17, 53. Non protrita
Graevius dedit ad *Hesiodi* *Erg.* κ. 'Ημ. vs. 542. VALCK.

18. πῖλους τιάρας φορῶντες) *Synesius* πῖλους duntaxat, sed
 multa alia suo sermone mutans. Ego cum *Gronov.* sentio,
 cui *Strabo* ex parte adstipulatur, τιάρας περικύμντοι πλωτάς,
 de Persis XV. p. 1066. [p. 733. B. ed. Cas.] *Iornandes* *Getic.*
 cap. XI. de *Diceno*, nomen illis *Pileatorum* contradens, ut
 reor, qui opertis capitibus tiaris, quos pileos alio nomine
 appellamus, litabant: quasi omnes pilei fuissent tiarae,
 quod secus habet. Mox ἰόντα εἶδον [I. 19.] ex schedis resti-
 tuti, inhaerens vestigiis Auctoris, IX. 54. VI. 109. etc.

Confer Gronov. IV. 23. [ubi nihil quidem, quod huc faciat, reperitur.] WESS.

CAP. XIII. 3. ἀνὰ ποταμόν) *Cambyzes navem Memphin versus misit*. Hic non requiritur articulus, recte etiam omissus IV. c. 14. ἔπλεον κατὰ ποταμόν - ἐς θάλασσαν: hoc est secundo flumine navigare; illud, adverso. κατὰ ῥέον et ἀνὰ ῥέον similiter adhibentur. In iisdem formulis saepe requiritur articulus adiectus: de Euphrate, lib. I. c. 194. ἀνὰ τὸν ποταμόν, adverso flumine navigari nequit prae rapiditate. II. 96. in Nilo baris ἀνα μὲν τὸν ποταμόν οὐ δύναται πλεῖν - κατὰ ῥέον δὲ κομίζεται. Lib. IV. c. 18. πλοῖον ἀνὰ τὸν Βερυσθίνα. Secundo flumine vehi, κατὰ τὸν ποταμόν καταπλεῖσαι, Thucyd. IV. c. 107. et Aeschini de Fals. Leg. p. 44, 30. et 38. Contra adverso Eridano navigare Luciano est ἀναπλεῖν κατὰ τὸν Ἡριδανόν, T. II. p. 88. adverso Nilo, ἀναπλεῖν κατὰ τὸν Νεῖλον, T. III. p. 536. In his similibusque verbo praefixa praepositio phrasin determinat. Sed qui Alexandria profecti nave petebant Aethiopiam, nisi fallor, Diodoro Siculo I. p. 200, 59. non κατὰ, sed ἀνὰ τὸν Νεῖλον πλείοντες dici debuerunt; prout legitur p. 272, 55. et 300, 90. VALCK.

7. καὶ τοὺς ἀνδρας κρουρηγδὸν διασπάρσαντες) *Opinor in his aliquid esse commissum. Apparet satis nautas indicari, eadem Mitylenaea navi vectos. Sed bene si Herodotum novi, non neglexit de numero eorum, debuit certe, addere. Studiose adscribit c. 14. Aegyptiorum ad his mille supplicio fuisse destinatos ultimo de regionum iudicium sententia, et eorum quidem in vicem, qui cum navi Mitylenaea ad Memphin crudeliter fuerant absumti, denis singulorum loco computatis: obtruncati ergo ducenti sunt. Lege nunc καὶ δημοσίους ἀνδρας etc. et ratio et oratio constabit. In τοὺς latent numerales ΗΗΣ notae δημοσίων. Si [aliud exemplum vocis] κρουρηγδὸν desideretur, Eunapius in Aedes. p. 45. dabit. WESS. — Immerito τοὺς ἀνδρας sollicitasse videtur Vir doctissimus. Fuerint in navi ducenti homines: non nego. τοὺς ἀνδρας adiecto articulo scribens Herodotus, indicat, dilaniatos fuisse quotquot homines in ea fuerant. S.*

9. χροὺν παρέστησαν) *Laurentii Latina, obsessi aliquamdiu restiterunt, correxerat bene H. Stephanus, inconsulto spreus. Viam muniverat Scriptor VI. 99. ἐνθαῦτα τούτους ἐπο-*

λιόμην --- ἐς δὲ καὶ οἱ Καρύστιοι παρίστησαν, *donec etiam Carystii in dedicationem venerunt*. Porro cap. ult. lib. VI. ἐποιοῦντες, ἐς δὲ καὶ οὗτοι παρίστησαν: tum V. 56. παρίστησαν δὲ ἐπὶ μισθῷ τοῖσι τέκνοις. Non addo aliunde plura. Lege notas Cl. Io. Taylori ad Demosthenis Androt. p. 244. et Abreschii Diluc. Thucyd. p. 328. WESS. — Quo magis mireris, nuper etiam virum doctum contendisse (in Actis philol. Lips.) haud dubie hic παρίστησαντο legendum, provocantem ad illud III. 155, 12. οἱ πολέμιοι παραστήσονται. Non meminerat vir optimus, secundum aoristum huius verbi non minus, quam futurum medii, reciprocum vel passivum habere significatum. S.

CAP. XIV. 10. παρὰ τοὺς πατέρας) Servanda fuerat, opinor, altera lectio, κατὰ τοὺς πατέρας: *quum puellae plorantes illac praeteribant, ubi parentes erant collocati*. Κατὰ significat in talibus ex adverso, contra. Herod. p. 134, 7. [II. 121, 68.] ὡς δὲ κατὰ τοὺς Φωλάσσοντας ἦν. Rursus p. 195, 28. p. 364, 11. [III. 86, 3. VI. 101, 2. Conf. supra ad II. 158, 11.] Thucyd. VIII. 86. ἐπειδὴ ἐγένοντο πλείοντες κατ' Ἄργος. Xenoph. Ἑλλ. IV. p. 302, 5. κατὰ Λακκεδαιμονίους ἐγένοντο. Demosth. contr. Conon. p. 689, 12. παρίρχεται Κτησίας κατὰ τὸ Ἀσιωκόριον: *mox iterum, ἡμῖν συμβαίνει - πάλιν κατ' αὐτό πως τὸ Ἀσιωκόριον εἶναι*. VALCK. — Sic de his qui in acie stant ex adverso aliorum, Herod. IX. 27, 36. c. 46, 6 seq. et deinde saepius. S.

Ibid. παρήσαν αἱ παρθέναι) Pingi potuerat παρῆσαν aut παρήσαν, de quo II. 163. At placuit scriptorum fidem sequi. Offerent sese ἤσαν δρόμῳ III. 77. ἤσαν ἐπὶ τὴν οἰκίαν IX. 5. ubi ἤσαν tamen scripti. Etymologus p. 121, 42. καὶ ἐν συνθεσὶ ἀπῆεν καὶ παρῆεν καὶ ἐξῆεν· τὸ τρίτον τῶν πλεονασμῶν --- ἀπῆσαν. [Vide Var. Lect.] Rediit praeterea [l. 11.] οἱ μὲν ἄλλοι πατέρες, quod ex scriptionis compendio vitiatum series postulat. Denique παρεξελθούσαν, [l. 13.] cui rarior usus, quo minus in sede illibatum haereret, nocuit. Τὸ δὲ φάσμα τοῦτο ἰωντὸν μὲν παρεξελεῖν, VI. 117. Sophocles Antig. 933. ποίαν παρεξελεθούσα δαιμόνων ἄκων. WESS.

22. τὸν παῖδα ἡγεόμενον ἐπὶ θάνατον) Tametsi bonae fidei Codd. sic vellent, vereor, ut recte valeat. Vetus ἡγεόμενον varum videtur, minime tamen genio sermonis pugnans: convenit συμβαλλόμενος τοὺς μῆνας VI. 63.; usus respondet:

μοχ certe τὸν παῖδα ἐπὶ θάνατον στήχοντα [l. 37.] de eodem regio iuvene posuit: adcedit, lapsus leviter, *Aristoteles Rhetor.* II. 8. p. 78. διὸ καὶ Ἀμασις, ἐπὶ μὲν τῷ νήϊ ἀγομίνῳ ἐπὶ τὸ ἀποθανεῖν, οὐκ ἰδάκρυσιν, ὡς Φασιν, ad haec adludens. Quod si tamen ἡγούμενον defendi debeat, refingi ἡγούμενον τὴν ἐπὶ θάνατον poterit, ut dux eorum fuerit, qui fatale illud iter ingrediebantur. Τὴν ὁδὸν ἡγόντο IX. 15. τὴν ἐπὶ θανάτῳ supra. [nescio an I. 109, 3. respiciat: sed vide ibi notata.] WESS. — Potuerat, si opus fuisset, ad VII. 223, 8. provocare, coll. l. 24. huius cap. Δ.

38. οὔτε ἀπέκλαυσας) Praecessit ἀνακλαύσας μέγα et sequetur. Nunc schedae alii probant, idque commodum aequae: τὸν ἀν ἰδῶνται ἀποκλαύσαντα, II. 121, 3. *Aeschylus Prometh.* 638. Ὡς ἀποκλαύσαι καποδύρεσθαι τύχας. *Sophocles Oed. Tyr.* 1466. *Philoct.* 709. et frequentissime *Procopius*, sollers priscorum aemulator. WESS.

41. ἢ μίζω κακὰ ἢ ὥστε ἀνακλαίειν) Saepius omissum non requirerem, si codicibus abesset, ὥστε: a Codicibus adfirmatum haud sanequam repudiarem, quippe quod in eadem saepe soleat exprimere structura *Xenophon*, sicuti Ἀπομν. III. p. 448, 30. μίζον ἢ ὥστε φέριν δύνασθαι κακόν: idem paucis dixit *Eurip.* *Hec.* 1114. κρίσσον' ἢ φέριν κακὰ: μίζον ἢ φέριν, *Soph.* *Oed. Tyr.* 1302. In *Eumcnid.* *Aeschyli* forte restitui poterit vs. 473. τὸ πρᾶγμα μίζον ἢ τιν' οἶσθαι τὸδε Βροτὸν δικάζειν. Quae primum occultaverat amorem, *Stratonicae* τὸ κακὸν μίζον ἡσυχίης ἐγένετο, in libello de Dea Syria p. 469. Censebat *Herodoti* *Psammenitus*, eam eladis esse domesticae gravitatem, quae fletu levare recusaret; quique adeo flenda pateretur leviora perpessum: τὰ οἰκνία ἢ μίζω κακὰ ἢ ὥστε ἀνακλαίειν. Ista *Ios. Wasseus* commodum admovit *Thucydideis*, VIII. 75. μίζω ἢ κατὰ δάκρυα πεπονθότας. In *Stobaei Flor.* Tit. 121. p. 612. exstat illud *Bacchylidis*, μίζον ἢ πινθῆν κακόν. Quae verbis exprimi nequeunt prae magnitudine, κρίσσον' ἢ λέξαι λόγῳ Τολμημάτων *Eurip.* dixit *Supplio* vs. 844. Illud Eiusdem apud *Strabon.* VIII. p. 563. v. [p. 366. ed. Cas.] Ἀρετὴν ἐχούσης μίζον ἢ λόγῳ φράσαι, et vicina suspicor equidem, ob historiam Messenicam, e *Cresphonte* petita. *Herodoteum* ὥστε vel ὡς in talibus occurrit in dicto *Simonidis Plutarch.* II. p. 15. c. apud *Philon.* *Iud.* p. 884. E., *Pausan.* I. p. 48. IV. p. 325. VALCK.

42. πίνθος) πάθος, melius. Eiusdem originis voces, (quales βάθος et βίθος,) atque a Grammaticis saepe permutatae, veterum tamen usu distinguuntur. Quod sequitur [l. 44.] Homereum ἐπὶ γήρας οὐδῶ, Plato, Lycurgus, et Hyperides adhibuerunt: vid. Io. Taylor V. Cl. in Or. Lycurgi p. 328. quem tamen oratorem p. 153, 5. ad normam Atticam scripsisse suspiceris, ἐπὶ γήρας οὐδῶ, prouti Lysiam dedidisse liquet ex Harpocr. in Ὀδός. Aeneum limen, χάλκισος οὐδός in oraculo dictum, Sophocli vocatur in Oed. Col. vs. 57. χαλκόπους οὐδός: neque enim οὐδός vulgari debuerat: vide vs. 1586. et Schol. Ὀδὸν adfirmant Suidas et Eustathius. VALCK.

45. καὶ ταῦτα ὡς ἀπεινυχθίνα etc.) Procopius Bell. Vand. I. 6. ταῦτα ἐπὶ ἀπεινυχθίνα ὁ Φάρας ἔγνω, et Belli Pers. II. 24. Id mirum accidit, tot membranas εὖ δοκίειν σφί εἰρησθῆαι prae se ferre: quae mihi spectasse regium videntur consilium; nam Cambysi plures adfuisse procerum, rerum cohaerentia patefacit. Sic, ipsi videri recte illa dicta, haud utique sine colore et specie veri. Certum praestant ἐπιστόμιος Καμβύση scripti libri, sicuti I. 91. indicatum. WESS. — In istis, Καὶ ταῦτα ὡς ἀπεινυχθίνα ἐπὶ τούτου, εὖ δοκίειν οἱ (sive σφί malis) εἰρησθῆαι ὡς δὲ λέγεται ὑπ' Αἰγυπτίων, δακρύειν μὲν Κροῖσον, perspicua satis sententia est; sed in verborum structura insunt nonnulla, quae turbata videri possint, nisi Herodotei moris memineris. Ut a postremis verbis incipiam, de illa quidem loquendi formula ὡς δὲ λέγεται, δακρύειν μὲν (nempe λέγεται, vel λένουσι) Κροῖσον, abunde dixi ad I. 58, 7. Tum vero in his quae procedunt, satis patet, ad infinitivum δοκίειν idem verbum λέγεται e sequentibus intelligi. Denique, quum planissime sic dicturus fuisset, Καὶ ταῦτα ὡς ἀπεινείχθη, Et haec postquam relata sunt, potuerat pro verbo finito, quoniam reliqua oratio infinita est, infinitivum ponere; quemadmodum in tali oratione ἐπὶ et huiusmodi particulae frequenter cum infinitivo construuntur; veluti III. 35, 10. et II. 32, 24. ubi conf. quae Wess. adnotavit. At nunc placuit auctori, cum particula ὡς, loco verbi finiti, aut loco infinitivi, participium construere, ut ταῦτα ὡς ἀπεινυχθίνα idem valeat ac ταῦτα ὡς ἀπεινείχθη. Similiter VI. 31, 5. ὡς ἐκάστην (νῆσον) αἰετόντες οἱ βαρβαροί, ἐσαγήνωρον τοὺς ἀνθρώπους: et VI. 79, 7. ὡς ἐκάστους ἐκκαλύμινες

ὁ Κλεομένης, ἔκτεινε: ubi αἰρόντες et ἐκκαλύμμενος idem valent ac ἔρειον et ἐξεκαλίστο. S.

CAP. XV. 5. ἣν δὲ καὶ ἡπιστήθη μὴ πολυπρηγμο-
νεῖν) Nolui ἡπιστήθη movere, quantumvis Arch. ἐπιστήθη
concinnius tinniat. Quaerunt, possit-ne ἡπιστήθη ex ἐπιστα-
μαι formari: negavit H. Stephanus: satis acerbè, etsi te-
tius, a Porto propterea in Lex. Ion. perstrictus. Accipe
haec ex litteris Cl. Abreschii: H. Stephan. in *Collectione Ver-
bor.*, quorum Themata sunt *Anomala*, audiendos esse negat,
qui ab ἐπισταμαι repetant ἡπιστήθη, quod tempus tantum sit
τοῦ ἀπιστίου. Verum fallitur haud dubie vir doctus. Saepe
eo utitur Plato: in *Convivio* p. 321. A. ἐπιστήθεις: Phaedr.
p. 357. D. ἐπιστήθῃ: III. Legg. p. 589. B. ἡπιστήθη: et ibid. C.
[ubi ἡπιστήθησαν. Citantur autem paginae edit. Lugd. 1590.]
Hactenus Vir amicissimus. Ego vero malle ἡπιστήθη aut
ἐπιστήθη μὴ πολυπρηγμονῶν, ex more supra I. 77. firmato.
WESS. — De partic. ἣν in ed. Wess. temere pro si posita
dixi in *Var. Lect.* Iam verbum ἡπιστήθη idem Wesseling.
cum Porto ab ἐπισταμαι derivans, passiva notione accepit;
quod vel inde adparet, quod πολυπρηγμονῶν in participio,
quam πολυπρηγμονῶν maluerit. conf. ad c. 1, 24. Eadem notio-
ne Valla acceperat, cuius versionem h. l. etiam Wess. cum
aliis editoribus tenuit: Qui si compertus etiam fuisset non
affectasse res novas. Portus vero, pariter quidem passive
accipiens, impersonaliter dictum ἡπιστήθη existimavit: Si
compertum fuisset, si constitisset, nihil cum novi curiose mo-
litorum. At in omnibus quidem exemplis ab Abreschio e
Platone productis ἡπιστήθη, ἐπιστήθεις etc. haud dubie activa
notione ponuntur. Unde profectus Werferus (in *Act. Philol. Monac. T. I. p. 106.*) sic vertenda Herodoti verba
monuit: Si autem scivisset non moliri res novas; opportune
conferens ista ex VII. 29, 15. ἐπιστάσο εἶναι αἰεὶ ταυτοῦτος,
scito semper talis esse vir, scito te semper talem praestare.
Et haec quidem utique commodissima ratio est expediendi
hunc locum, si modo ad thema ἐπισταμαι referendum sit
istud ἡπιστήθη. At mihi, hoc verbum cum H. Steph. (cuius
vide Thes. T. III. p. 140. b. et d.) ad thema ἀπιστίω referenti,
persuasum est, obtinere hic illum graecae linguae idiotismum,
passim a Grammaticis notatum, quem supra in
Adn. ad I. 68, 11. attigi: nempe ex duabus negationibus

alteram abundare. Scilicet *εἰ ἠπιστήθη μὴ πολυπρημονεῖν*, idem est ac si dixisset, *εἰ ἐπιστεύθη μὴ πολυπρημ.* aut *εἰ μὴ ἐπιστεύθη πολυπρ.*, si de illo creditum esset, non eum res novas moliri, aut, nisi creditum esset novas eum res moliri. Similima certe ratione apud Thucyd. I. 10. *ἀπιστοῖν μὴ γινέσθαι τὸν στόλον* idem valet ac *πιστεύει μὴ γινέσθαι*, aut *μὴ πιστεύει γινέσθαι*: et apud eundem, II. 101. *ἀπιστοῦντες αὐτὸν μὴ ἤξειν* idem valet ac *πιστεύοντες μὴ ἤξειν*, aut *μὴ πιστεύοντες ἤξειν*. Similisque ratio illius dictionis apud Nostrium I. 68, 11. *ὡπὸ ἀπιστίας μὴ γινέσθαι μηδαμῶ* etc. S.

10. *ἐν δὲ δὴ καὶ τῷδε τῷ Αἰβυρῶ* etc.) Revocavi sollemnem formulam *ἐν δὲ δὴ*, quemadmodum II. 43.: tum *Inaro*, iuventibus schedis, non negavi ex patria nomen, quo c. 12. VII. 7. et in Thucydidis I. 103. insignitur, ubi *Αἰβυρῶ*, βασιλεὺς Αἰβυρῶν τῶν πρὸς Αἰγύπτῳ. In Ctesiae Excerpt. [c. 32.] p. 644. *Ἰνάρου Αὐδίου ἀνδρὸς* nunc ex prava, at dudum ab egregiis viris correctæ, scriptura legi; Celeb. Dukerus tacitum non habuit. Veram Liban. T. I. p. 420. c. servavit etiam. Iustum itaque τῷ Αἰβυρῶ *Ἰνάρῳ παιδί*. Quod autem Persarum in more fuisse docetur, *rebellantium regulorum liberis principatum non auferre*, eius contrarium recentiores Persae, victis gentibus parcentes, nunquam regiae familiae, observarunt apud Agathiam lib. IV. p. 94. ed. Venet. WESS.

12. τῷ Ἀμυρταίου Πανσίμ) De Amyrtæo II. 140. Confi-ciunt his ex verbis viri eruditi, praeterque ceteros Ampl. Bouherius, Diss. Herod. c. 1. Herodotum vitam in tempora Darii Nothi, Persarum regis, prorogasse: descivisse enim Amyrtæum anno eius secundo, regnumque tenuisse sex annos, ex Syncelli fide, Chronograph. p. 205. ed. Venet. At ea, quum opinionis ducem non testatus sit, fallax est. Ex Thucydide I. 110. Diodoro XI. 71. et Ctesiae Excerptis liquere videtur, circa Olymp. LXXIX. Inarum et Amyrtæum Persarum excussisse iugum, certe utriusque defectionem bello Peloponnesiaco fuisse priorem. Tutatus fortasse se, cum in paludibus Aegypti latitans Amyrtæus ad deditionem adigi difficulter posset, in id usque bellum fuit; Syncelli tamen auctoritas validius fulcrum desiderat. Stat meis a partibus H. Dodwellus, V. Cl. Annal. Thucyd. p. 99. WESS.

CAP. XVI. 5. *ὡς δὲ ταῦτά οἱ ἐπιστρία ἰστένο*) Ita

praestat augeri. Inferius c. 141. ταῦτά οἱ ποιεῖν ἐπιτελεῖα: et ad I. 117. Sustuli quoque τὸν νέκυν, ex praecedentibus inconsulto repetitum. Dio Chrysostomus Corinth. p. 466. hinc orationem distinxit: quod Amasin autem ἄλλον ἀντ' αὐτοῦ ὑπαλαβῆν oratio ostendat, id manifesto claudicans, ὑποβαλεῖν doctissimus Berglerus recte instauravit. WESS.

10. Πέρσαι γὰρ θεὸν νομίζουσι εἶναι τὸ πῦρ) Ioannes Chrysost. iisdem paene verbis T. II. p. 54. B. θεὸς παρὰ Πέρσαις νομίζεται τὸ πῦρ. Alia plura Brisson. Regn. Pers. II. 14. et Sam. Tenullius Dissert. Histor. de Igne c. 9. p. 48. Quae Persis ignem deum cum obtrudunt, nimis stricte urgenda non sunt: ἵπὸν illis πῦρ erat, quem sacrum ignem mortuo rege et summo in luctu studiosissime exstinguebant apud Diosdorum XVII. 114. quod citra impietatem et religionis contemptum fieri profecto non potuit, si ignis Deus esset. Neglexit hoc Th. Hyde, multa pro Persis disputans, de Relig. Pers. c. 1. et 6. abreptus tamen nimio gentis studio: nam ignis in ea natione cultum plus quam civilem fuisse, ex edicto regis Saporis in Assemani Orient. Biblioth. T. I. p. 191. liquet apertissime. At hoc nunc non agitur. Recte Cl. Gronovius in sequentibus οὐ δίκαιον εἶναι λέγοντας ex Med. admisit: postulant id ipsum alii; neque nocet hilum Stobaeus, orationem Herodoti inmutans. Adsunt praeter ea, quae vir Celeb. advocavit, similis structurae plura VI. 13. VII. 144. etc. WESS.

14. πῦρ θεῖον εἶναι) Qui requiritur articulus, vel e Stobaeo p. 614, 48. potuisset interseri: τὸ πῦρ θεῖον εἶναι ἔμψυχον: ut paulo ante, Πέρσαι γὰρ θεὸν νομίζουσι εἶναι τὸ πῦρ, atque alibi passim articulo [qui tamen non citra exceptionem necessarius est] subiectum insignitur orationis. Paulo post tolerari nequit invecum a Gronovio φησιν, pro σφι, vel σφιν, ut est apud Stobaeum. Verum in istis: οὕτως θεοῖσι νόμος οὐδαμῶς σφι ἴσται τὸν νέκυν δίδόναι: pro τὸν 1. auspicor olim fuisse scriptum, αὐτοῦ (sive ἀνθρώπου) νέκυν, hominis cadaver: τιν νέκυν venerat olim in mentem; nunc placet alterum. Superius paulo scripsit νεκρὸν ἀνθρώπου, et II. 90. muliebri cadaver dixit νεκρὸν γυναικὸς, II. 89. pueri, παιδίου νέκυν, I. 113. Saepius alibi loquitur ad eandem rationem, non secedens ab usu, quem alii quoque receperunt. Uxoris cadaver δάμαρτος νέκυν Eurip. dixit, Or. 1623. ἀνδρὸς νε-

πρὸν, Soph. Electr. 1488. τὸν Ἑκτόρος νεκρὸν, *Athenaeus* XV. p. 688. D. Vid. *Platonis Gorgias* p. 524. c. *Eustath.* ad *Il.* I. p. 682, 49. In *Herodoto* magis etiam adfirmabunt ἀνθρώπου νεκρὸν ista *Antonini* VI. 13. νεκρὸς οὗτος ἰχθύος, οὗτος δὲ νεκρὸς ὀρνέος, ἢ χοίρου. *VALCK.* — At per se facile intelligebatur, de hominis hic agi cadavere. S.

17. οὐδαμῶς σφί ἰστί) *Miror οὐδαμῶς Φησὶν ἰστί amplecti ex Mediceo Cl. Virum*: nihil enim eius errore ineptius. Σφίτιν ille voluit, quorsum *Ask.* si praecedentis ultima admoveatur, ducit. *Aegyptios* autem vulgarem ignem θηρίων ἱμψυχον censuisse, non abhorret a vero: alioqui inter eorum numina ΦΘΑΣ sive *Vulcanus*, ignis et plerarumque artium inventor, apud *Diodorum* I. 12. et 13. Iunge *Nicandri Alexiph.* vs. 175. et *Plut. Sympos.* VII. 4. p. 703. *WESS.*

21. οὐκ Ἀμασις ἦν ὁ ταῦτα παθὼν) *Cambysis* insaniam, et popularem *Aegyptiorum* in hac tegenda contumelia sollicitudinem iure merito ridet *Sinopensis Diogenis* admirator, *Dion Chrysost.* Or. 37. p. 466 seq. et praeter cetera, οἱ Αἰγύπτιοί τι, αἰτ, καὶ Καμβύσης, εἴτε ἄλλος τις ἦν ὁ ταῦτα παθὼν, εἴτε αὐτὸς Ἀμασις ἦν, τύπος ἦν ἀναιμὸς, ἄσαρκος, ἄψυχος. Hoc quoque stultissimum Regis facinus in libro *Historiarum* deperdito narraverat *Diodorus*, quod liquet ex *Eclog. de Virt. et Vitils* p. 556. *VALCK.*

CAP. XVIII. 2 seq. ἐπίπλεος - - πάντων τῶν τετραπόδων) Sic *Acta Ap.* x, 12. De *Mensa* hac *Solis*, *Pausan.* VI. 26. et ibi *Kühnius*: at uberius multo *Aldus* in docta Praefatione, *Philostrati* Latinae interpretationi praefixa, *Hieronymi* μνημονικὸν ἀμάρτημα in ea mensa erudite et modeste castigans. Addo, *Libanium* Orationi *Antioch.* T. II. p. 385. hinc colorem dedisse. *WESS.* — Expendi meretur ratio qua in hunc *Herodoti* locum de *Solis* mensa commentatus est *Heeren*, in *Ideen über die Politik* etc. T. II. p. 378 et seqq. ubi alia nonnulla *Herodoto* memorata, tam erudite, quam ingeniose, pertractantur. S.

CAP. XIX. 4. ἐν ᾧ δὲ τοὺς μετῆσαν) Usque dum isti veniunt: *Valla.* *Herodoteo* more (ἦσαν et ἀπῆσαν alibi leguntur Ionice scripta:) scribendum μετῆσαν, vertendumque: dum ad istos arcessendos proficiscebantur. *Infra* c. 28. quem adduci iusserat *Apin*, μετῆσαν ἄξοις. *Atticum* est

μετῆσαν: μετήσαν Ionicum. *Ire quid petitum*, ἐλθὼν ἐπὶ τι, Poëtis et in veteri lingua dicebatur μετὰ τι: hinc ista vis significandi haesit in μεταλθῖν, μετῖναι, μεθήκναι, similibusque. Eurip. Andr. 561. Οὐ γὰρ μίας σε κληδόνος προθυμία Μετῆλθεν, ἀλλὰ μυρίων ὑπ' ἀγγέλων. Soph. Phil. 343. Ἠλθὼν με τῇ ποικιλοστόλῳ μέτα. Huius generis quaedam prouident ad Eurip. Phoen. p. 446. In Aristoph. Eq. 602. μετῆσαν στρώματα, ibant *petitum stragula*, prout optime cepit L. Klisterus; qui domo aberat, ista scribens ad Aristoph. Eccles. 530. „Μετῆλθε: Id est, accersitum venit: sic enim scribendum est pro μεθήκη.“ Vulgatum verbum iure tuetur Steph. Bergler. in Notis, quas unius P. Burmanni Sec. debemus munificentiae, ad literas elegantiores amplificandas atque in Belgio tutandas nati. VALCK.

Ibid. in ᾧ δὲ τοὺς μετῆσαν) Negligi haec non debuerant. Similia c. 28. οἱ μὲν δὲ μετῆσαν ἀξιοῦσι. At utrobique oportuerat μετῆσαν, relinxiq. adeo. Refer huc c. 15. τὸν μὲν δὲ παῖδα εὖρον οἱ μετιόντες, ubi *arcessendi potestas potior*. Strabo XIV. p. 950. A. [p. 641. B. ed. Cas. Conf. Hemsterhus. ad Lucian. T. I. p. 155.] καὶ ἀλλαχόθεν μετιόντες αἰετίνης ἀξίους τῆς τοιαύτης προστασίας, et semper aliunde *arcessentes* etc. tum XV. p. 1501. B. [P] ἀναστρέφει πάλιν ἀπ' οἴκου, μετιόντες τε αὐτόν, καλεῖσθαι ἤκιν: *arcessente eum, iussisse venire*. Vulgo isthic aliter: WESS.

7. οὐκ ἂν ποίειν ὅσα ἐπὶ τοὺς παῖδας etc.) Themistocles ad Iones οὐ ποίειτε δίκαια ἐπὶ τοὺς πατέρας στρατιώμενοι, IX. 22. ex simili ratione. Iones Atheniensium erant coloni, Phoenicibus originem acceptam ferebant Poeni, filii ergo illorum; quemadmodum Atheniensium Iones: nec aliam ob causam Tyrus Ἰνδὺ Π, filia Sidonis, Esaias xxiii, 12. Maior patria colonias pro liberis putabat: unde apud Locros in Graecia tabulae foederis cum Italicis hoc exordio, ὡς γονεῖς πρὸς τέκνα in Polybio; ad cuius Excerpt. p. 49. [lib. XII. cap. 10. nostrae edit.] egregie Henr. Varlesius, et Fronto Ducaeus ad Io. Chrysost. T. II. p. 832. Statim *ideώμεσαν* [l. 12.] ob schedas et sequentia non recusavi. WESS.

CAP. XX. 3. τὰ τε λέγειν χρῆν) Medic. consentaneique non sibi constant. Vide inferius c. 65. et VII. 39. [et conf. Var. Lect. h. l.] χρῆναι Arch. et Vind. ex χρῆν καὶ natales

accepit. Recepi et ψάλα [l. 5.] sicuti c. 22. IV. 168. IX. 79. quia misisti iubent et Grammatici. Habet praeterea τὸν μύρον ἀλάβαστρον *Eustath.* in *Homer.* p. 946, 53. [*Iliad.* p. 923, 10. ed. Bas.] *Herodotum* nominatim non excitans: sed *Suidas* in Ἀήκυθος illi τὸν ἀλάβαστρον tribuit. [Sic et *Photius*, in *Lexico* haud ita pridem edito.] Haud scio an recte: quamquam si *Codd.* offerrent, pro legitimo procederet facile. Hoc addere iustum est, Persarum regibus placuisse hoc genus munera, aliis mittenda et dividenda, in *Xenophontis Ky.* II. VIII. p. 209. *WESS.* — At nec ferendus h. l. ullo pacto videtur articulus, quem ad ἀλάβαστρον adiectum volunt grammatici, nec absente articulo cognosci potest utrum in masc. an in foem. genere vocabulum illud *Herodotus* usurparit. Quare suspicor, *Suidam* et *Photium*, non inspecto *Herodoto*, perperam interpretatos esse superioris alicuius Grammatici observationem, qui monuerat, non ἀλάβαστον, ut Attici solent, sed ἀλάβαστρον scripsisse *Nostrum*. De duplici illa vocabuli forma vide *Brunck* ad *Aristoph.* *Acharn.* 1053. cuius monitum de Atticorum usu firmant ea quae a nobis ad *Athen.* V. 206. c. et VI. 268. a. adposita sunt. Eo minus autem opus fuerat de masculino genere, quod huic vocabulo *Herodotus* tribuerit, monere; quoniam illud Atticos etiam scriptores eodem genere frequentasse constat, velut *Aristoph.* l. c. et *Cratinus* apud *Athen.* VI. 268. a. S.

8. κάλλιστοι ἀνθρώπων πάντων) Ita-ne omnium, quotquot sunt, hominum? Displicet ista exaggeratio *Cl. Corn. de Pauw*, suspicanti Αἰθίοπων πάντων: de *Macrobiis* sermonem continuari, atque eos cunctos inter *Aethiopas* proceritate et elegantia formae eminuisse. At respuunt id auxilium membranae, quibuscum *Eustath.* facit: aversatur scriptor ipse, de *Aethiopibus* οὐλέτατον τρίχωμα ἔχουσι πάντων ἀνθρώπων, VII. 70. Differt id nonnihil; sed eum toties repetita, scribere se τὰ ἥκουσι, excusabit professio. *WESS.*

8 et seq. νόμοις δὲ καὶ ἄλλοις χρᾶσθαι etc.) His proxima si iungerentur in codicibus, χωρισμένοις τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, voculas intermedias, αὐτοὺς καὶ, hanc certe, natam e syllaba sequenti, non desiderarem. *Aethiopes* isti Μακρόβιοι, Solensi *Bioni* in *Aethiopicis* Ἀθάνατοι dicti ap. *Athen.* XIII. p. 566. c. secundum *Herodotum* constituisse Regem nar-

rantur, cuius corporis proceritati fortitudo responderet, quo patre natus esset parum curantes. Huc pertinere suspicor fragmentum ex eiusdem Bionis Aethiop. lib. I. Αἰθίο-
 πες τοὺς βασιλέων πατέρας οὐκ ἐκφαίνουσιν, ἀλλ' ὡς ἔντας υἱὸς
 Ἡλίου παραδιδόασιν. Ista vulgavit e Cod. msto Celeberr. Io.
 Alberti in Append. ad Gloss. in N. F. p. 213. Aethiopum
 τοὺς μὲν βασιλείας ἐγχειρίζουσιν οἱ μὲν εὐπρεπιστατοῖς, τύχης ἡγού-
 μανοι δῶρα αἰμώδεα, τὴν τι μοναρχίαν καὶ τὴν εὐπρέπειαν, Dio-
 dor. Sic. lib. III. c. 9. ubi notat P. Wess. VALCK.

10 et seqq. τὸν ἄν τῶν ἀστῶν etc.) Nolo dissimulare, ele-
 gantiora mihi, quae Arch. et Vindob. subministrarunt,
 adparere. Loca κρίνωσι, hinc ablatum, post τὴν ἰσχὺν et τοῦ-
 τιν βασιλεύειν tantum admitte; ecquid adi cultam et perfe-
 ctam desiderabitur sententiam? Sed qui me passim, ne
 quid audacius moveatur, et hic incessit timor. Adsumant
 ergo, quibus volupe est. Regum autem istam ex magnitu-
 dine et virium robore in Aethiopibus electionem, hinc
 Aristoteles; Bio, Nic. Damascenus et Strabo derivarunt, de
 quibus ad Diodori III. 9. WESS.

CAP. XXII. 5. δολιροὺς μὲν τοὺς ἀνθρώπους etc.) Plu-
 tarchus de Malign. p. 863. v. ex Nostro Aethiopum regem
 dixisse, ὡς δολιρὰ μὲν τὰ χρώματα, (immo vero αἰσιματά ex
 Cl. Reiskii correctione,) δολιρὰ δὲ τὰ εἴματα τῶν Περσῶν ἴσθι,
 perhibet. Iterum Sympos. II. p. 646. v. ὡς δολιρὰ εἴματα καὶ
 χρίσματα, κατὰ τὴν βαρβάρου Φωνήν. Quorum posterius non
 sine excusatione erit, prius, Herodotum cum adpellavit,
 nequaquam. Decepit doctum criminatorem memoria fal-
 lax. Convenit Aethiopico ex parte quadam dictum; in-
 tegrum Lacedaemoniis, de purpura et unguentis talia pro-
 fessis, debetur: cuius rei testem fero Clementem Alex.
 Strom. I. p. 344. Post pauca [l. 11.] τῖρα δὲ, quod in Cod.
 Bodleiano, recepi ex Cl. Wasse et Gronovii II. 22. iudicio.
 WESS. — Cf. II. 22, 14. 137, 14. I. 204, 10. etc. S.

[20. οὐδὲν θαυμάζειν etc. Spectavit hunc locum Iulianus,
 citatus a Suida, voce Ἡρεδ. S.]

22. εἰ μὴ τῷ νόματι τῷδε ἀνίφθον) Adcessit penulti-
 mum vocabulum ex schedis. [Adiecto nil opus fuisse, in
 Var. Lect. monui.] Legisse Laurentium ἀνίφθον, dudum
 P. Leopardus Emend. VII. 14. et H. Stephanus animadvertē-
 runt. Utrum praestet, in ambiguo latet. Si vulgatum pro-

betur, plenum exhibit *εἰ μὴ τὸν ἄρτον*, sive, ut Aethiops, τὸν πόπρον, τῷ πόματι τὰδε ἀνέθρον, nisi panem, seu stercus ex Aethiopis contentu, hoc potu miscerent. Et poterit, ubi advocata admittantur, sententia [claudicante quidem pede] procedere. Cultior-ne tamen et praestantior, si ἀνέθρον valeat, evadet? Absurdum in Aethiopis ore non erit sane, εἰ μὴ τῷ - - ἀνέθρον, nisi hoc se vini potu recrearent. Sic accessiones vocabulorum non desiderantur, et sermoni usus et ratio constabit. Dio Cassius LVI. p. 680. ὥστε μηδὲν εἶναι τρόπον ἀνισχυαῖν δύνησθαι: ut nullo modo vires recipere ac recreari possit. Tale Aeliani Hist. Animal. XIII. 12. ἀναθρόν-τες ἑαυτοὺς ἀνισχυόμενοι. [Saepe sic Appianus, cuius testimonia in indice Graec. olim collegimus.] Non adiungo in re frequente plura. Quae quidem commentari, ut arbi-trandi ius integrum omnibus maneret, cum maxime li-buit. Mox τοῦτ' γάρ - - ἰσοῦσθαι [l. 23.] pro vero posset censerī. Vide tamen c. 106. WESS.

CAP. XXIII. 2. ἔτι μὲν ἐς εἴκοσι τε καὶ ἑκατὸν etc.) Sequor veteres editos et scriptos codices, adposita duntaxat ex his enclitica. In Medic. et similibus ἑκατὸν, quod alias damnant, praepositionem, fortasse male pictam, absorb-sit: certe ad Medic. tutamen producta a Cl. Viro non ad-modum urgent. [Provocat ille ad II. 36, 4.] Meliora Por-tus subpeditabit abunde. Ecce Valer. Maximum VIII. 13. Ext. 5. Huius regis (Arganthonii) consummationem annorum minus admirabilem faciunt Aethiopes, quos Herodotus scri-bit centesimum et vigesimum annum transgredi. Scribit sane Herodotus, sed non tam laxe. WESS.

8. et seq. ἀρτεὺς δὲ τὸ ὕδωρ - - χωρεῖν ἐς βυσσόν.) His supe-rioribusque descriptis Cel. Boerhavius Element. Chem. T. I. 550. subdit: Ubinam talis aqua hodie? nusquam sane, et si semel haberi posset, daretur comparandae aquae cognitio. Sed neque natura talem hic nobis praebet, neque ars ulla parare potest, ne sollicitissima quidem et repetita destillatione. Quare credidi olim ista legens, quae pro verissimis habeo. quod ligna in Aethiopiae illa parte quam ponderosissima habeantur, aquae simul nostrarum respectu levissimae sint. Tum, positis in mediis Asiae, Africae et Americae gravissimi ponderis lignis, non dubitabimus, addit, amplius, quin in illis telluris plagis ligna habeantur ponderosissima, in confirmationem eorum, quae Herodot. T. V. P. II.

dotus narravit. Enimvero hodiernae observationes probant fere omnia MAGNI VIRI dicta etc. Prorsus pro Herodoto benigne et honorifice. Quam autem vellem exposita itidem illa fuisse, μήτε τῶν ὅσα ξύλου ἰστί διαφρότερα. Herodotus, uti sequentia arguunt, de veritate rei addubitasse videtur. WESS. in *Addendis*.

16. ἐν πίδασι χρυσῆσι δίδεσθαι) Hinc sua desumpsit Dion Chrys. Or. 79. p. 664. B. Postquam dixisset, apud Aethiops τοὺς ἄνω aurum rem censi vilissimam, subdit ista: καὶ φασιν αὐτοῖσι τοὺς κακούργους ἐν παχylaῖς δίδεσθαι πίδασι: addendum omnino χρυσαῖς: [aut παχylaῖς in χρυσαῖς mutandum:] quod cur monere neglexerit Theod. Canter. Var. Lect. I. c. 5. caussae nihil erat. Auro sic abutebantur isti, quibus ὁ χαλκός, ut ait Herod. σπανιώτατον καὶ τιμωτάτον. Notum Platonis illud in Euthydemo p. 304. B. Τὸ σπάνιον, ὃ Εὐθύδημος, τίμιον τὸ δὲ ὕδωρ ἐυνετότατον, ἀμύτων ἐν, ὡς ἴφη Πίνδαρος. In his, alia longe populo διὰ τὸ σπάνιον τίμια, alia sapientiae verae cultoribus. VALCK.

Ibid. ἐν πίδασι χρυσῆσι etc.) Tetigerunt haec Aethiopum ex auro vincula plures veterum, a Theod. Cantero Var. Lect. I. 5. ad testimonium excitati. In Dione Chrysost., haec Herodotea aemulante, Or. LXXIX. pag. 664. B. καὶ φασιν αὐτοῖσι τοὺς κακούργους ἐν παχylaῖς δίδεσθαι πίδασι, scribi ἐν χρυσαῖς aut παχylaῖς χρυσοῦ omnino decuit, quod Steph. Berglerum, V. Cl., non fugit. Opportune Heliodor. Aethiop. IX. pag. 40. καὶ τὰ τε δίσματα ἀμύβειν καὶ χρυσᾷ ἐπιβάλλειν ὅσα γὰρ εἰσὶν παρ' ἄλλοις εἰς τὰς χεῖρας, ταῦτα παρ' Αἰθίοψιν ὁ χρυσὸς νύμισμα. WESS.

CAP. XXIV. 2. αἱ λέγονται ἐκινεῖσθαι ἐκ ὑδάτων) Ionum et Atticorum veterum adsuetudo ὑαλον praetulit. Docte T. Hemsterhusius ad Thom. Mag. voc. Ὑαλος. [Ὑαλος Atticorum esse, ait Thomas, ὑελος aliorum Graecorum. Ionum nulla ibi mentio, quos novimus plurimorum in vocabulorum usu ab usu Atticorum abhorruisse. Idem Thomas recte monuit, ἀλλάσσειν absque ῥ Atticos dicere, ἀλλάσσειν alios Graecos: atqui, ἀλλάσσειν usurpasse Herodotum, supra c. 20, 5. vidimus.] Rem ipsum ad Diodori II. 15. examinavi, non praeterita Ctesiae iniqua et loliginis plena in Herodotum criminatione. Electrum sive succinum Th. Gatakerus fuisse, non ὑαλον vitrum, divinavit

ad Antonini Imp. IV. pag. 133., quam opinionem erudite nuper Celeb. Io. Matth. Gesnerus illuminavit, Commentar. Soc. Reg. Gotting. T. III. p. 92. De vitro utrique non refragor. Cum tamen Herodotus electrum, ex ultima adventum Europa, quod c. 115. huius libri manifestat, bene noverit, ad credendum erit difficile, ὕαλον vocabulo hic succinum indicasse. At sac intellexisse; unde in Aethiopiis tam uber electri copia, ut cippis ingentibus, intra cavum recepturis integra mortuorum cadavera, suffecerit, neque uni, sed generatim omnibus totius nationis? Veri ea fidem superiaciunt. Diodorum, Strabonem, Lucianum, narrationem memini, quamquam discordes, amplecti; quorum auctoritas, in Herodotum aut Ctesiam reditura, nullatenus iuvat. Mihi, si quid iusti fabulae inest, salis fossilis et ὑέγγεῦ indoles et copia, ex Iobi Ludolfi Aethiopis ad Diodorum exposita, hac ὕαλω innūi probabile manet. WESS. — Crystallum dici, addubitans quidem, suspicatur Heeren, in Ideen etc. T. II. p. 373. S.

6. περιστάσι στήλην ἐξ ὕαλου) Parum caute duci suo nimium fident Diodorus, non inspecto volumine Herodoti, sententiam, prout illam Ctesias retulerat, enarrans lib. II. c. 15. περιχέουσιν τὰ σώματα, καὶ περιχέουσιν αὐτοῖς πολλὴν ὕαλον, ἵστασιν ἐπὶ στήλης, ὥστε τοῖς παροῦσι φαίνεσθαι διὰ τῆς ὕαλου τὸ τοῦ τιτλευτηκέτος σῶμα, κατὰπερ Ἡρόδοτος εἴρηκε. Tuitus est contra Ctesiam Historicum suum Wess. Suam forsan ille χρυσὴν εἰκόνα, in quam primum incluserint cadaver, continxit ex Aegyptiacis Herodoti, in quibus legerat lib. II. cap. 86. πεινῶντα ξύλινον τύπον ἀνθρωποειδίᾳ, ποιησάμενοι δὲ ἱστεινῶσι τὸν νεκρόν. VALCK.

10. καὶ ἔχει πάντα Φανερὰ etc.) Haec τὴν στήλην sive cippum signant: nam si cum Laurentii Latinis ad mortui cadaver referas, absurdum erit ὁ νέκυσ --- ὁμοίως αὐτῷ τῷ νέκυι: quibus etiam offensus Cl. de Pauw, ἔχει --- ὁμοίως αὐτῷ ὁ νέκυσ coniecit, nimis confidenter. Quid si αὐτῷ τῷ νέκυι alienum nunc occupent locum, olim, uti in Cod. Remigii, οἱ μάλιστα αὐτῷ τῷ νέκυι προσήκοντες scripta? Loquendi formulam scriptor non renuet, quippe οἰχισθαι ἀγγέλλοντα τοῖσι προσήκουσι τῷ νεκρῷ, IV. 14. At nihil decerno. WESS. — Hoc dicit Scriptor: columna omnia manifesta (s. conspicua) habet, sicut ipsum cadaver. Scilicet

muniae Aegyptiacae nonnisi a parte anteriore conspici poterant, dorsum erat arculâ tectum: cadaver Aethiopicum omni ex parte conspicuum erat; nam columna vitrea, quae illud circumdabat, omni ex parte diaphana erat, nec in postica parte parietem habebat. S.

CAP. XXV. 3. ὄργην ποιησάμενος, ἰσχυριζόμενος) Quandoquidem ὄργη στρατιωτική, et similia frequenter occurrunt, non miror ὄργην viro cuidam docto venisse in mentem: verum ὄργην ποιησάμενος idem est ac ὄργισθεις, iratus. Herodoti Xerxes, VII. 105. οὐκ ἐποίησατο ὄργην οὐδεμίαν, ἀλλ' ἡπίως αὐτὸν ἀπεπέμψατο. Thucydidi dicuntur Athenienses, IV. 124. ὄργην ποιούμενοι, (cap. 123. ὄργισθίνης:) εἰ καὶ οἱ ἐν ταῖς νήσοις ἦδη ὄντες ἀξιοῦσι σφῶν ἀφίστασθαι. Huius simillimae Herodoto formae sunt loquendi; θάῦμα ποιούμενοι, mirati; λήθην ποιούμενος, oblitus; καταστροφὴν ἐποίησατο, debellavit; VIII. 74. I. 127. VI. 28. Ab his distant istae, Herodoto aliisque frequentatae, δεινὸν ποιεῖσθαι, μέγα, et συμφορὴν ποιεῖσθαι: in quibus ἡγίσθην, τίθεσθαι, et ποιεῖσθαι eidem usui inserviunt. VALCK.

6. ἐμμανὴς τι ἰὼν καὶ οὐ φρενῆρης) Sophocli praesertim admatum hoc quoque genus παραλληλισμῶν frequentat Herodotus, cuius attigere quaedam viri docti; illud etiam e lib. V. cap. 42. ἦν οὐ φρενῆρης, ἀνδρομανὴς τι. Iungit et III. 34. παραφροσύνῃ καὶ οὐκ εἶναι νοήμονα. IX. 54. μαινόμενον καὶ οὐ φρενῆρεα. Unum hoc satis est, e quo fiat de reliquis coniectura. De re eadem Soph. Antig. 498. λυσσῶσαν αὐτὴν, εὐδ' ἐπήβαλεν φρενῶν. Conf. Electr. 474. Antiphon Or. III. pag. 117, 5. ἐσωφρόνουν, καὶ οὐκ ἐμάλιντο, τὴν σωτηρίαν τοῦ κέρους προσιμῶντες. In talibus, ad exemplum Aeschyli, Sophocle multo parcior fuit Euripides. In Herodoto longe frequentiores istiusmodi, rei propemodum eiusdem, sub alio nomine repetitiones, quam apud Thucyd. et Xenoph.; invenientur tamen apud quosvis veteres; apud Oratores etiam; sed in certis tantum locutionibus, qualis est ista: φράσω καὶ οὐκ ἀποκρύψομαι, Demosth. p. 196, 6. ἐφ' καὶ οὐ γνώσκωμαι, eidem restituenda p. 652, 116. VALCK.

8. τοὺς παριόντας αὐτοῦ ταύτης etc.) Optime Arch.; aliorum αὐτοῦ, si tacuisset is, fuisset probum: sed est istud Herodoteum, ut I. 214. ostensum, et a Gronovio IV. 335. Haud quoque scio, repudiari-ne debeat, [I. 9.] π-

πευόμενος ἐγένετο ἐν Θήβῃσι, ut toties repetitum στρατιῶνται vitetur. Nihil certe urget, cur mox ἱκανοποδιασμένους cum docto viro pingatur: adhaeret sequenti verbo, et recurrit aliās. WESS.

21. ἴσως μὲν τι εἶχον ἐκ τῆς γῆς λαμβάνειν etc.) Vertebat Seneca liberius III. de Ira c. 20. Sustinebant famem primo tenerima frondium et cacumina arborum, tum coria igne mollita et quidquid necessitas cibum fecerat: postquam inter arenas radices quoque et herbae defecerant, apparuitque talium solitudo, decimum quemque sortiti, alimentum habuerant fame saevius. Sic loco animalium bene Gronovius, plaudente Herodoto et probante. Corruptissima sunt Libanii Declam. XIX. Tom. I. pag. 507. de Potidaeatis, semet ipsos, dum obsiderentur, depastis: οὐδὲ Καμβύσης εἰς τοσοῦτον ἢ κακίον· ἐξ Αἰθιοπῶν ἱκανογενεὶ ἀρχόμενοι τούτων τῶν κακῶν. Suspitor fuisse eis τοσοῦτον ἢ κακίον· ἡμάνη· ἐξ Αἰθ. ἱκαν. ἀρχομένων etc. Neque adeo Cambyzes, atque illi, insaniit: abduxit ex Aethiopum finibus copias, cum malorum eiusmodi, h. e. ἀλληλοφονίας, initium esset. WESS.

30. οὕτω ἔπρηξι) Adeo cessit infeliciter adversus Aethiopus suscepta expeditio. Nonnunquam utuntur in designanda calamitate verbo πρᾶξαι simpliciter posito, mali ominis voce κακῶς omissa. Postquam triste fatum narrasset Anacharsidis Herodotus, IV. 77. οὕτως μὲν, inquit, οὕτω δὲ ἔπρηξι. De Syracusanis navali praelio superatis Thucyd. VII. 24. κατὰ τὴν ναυμαχίαν οὕτως ἐπεπράγισαν. Demosth. pro Cor. pag. 172. εἰ μὲν τῶν Θηβαίων ἡμῖν ἀγωνιζομένοις οὕτως εἵμαρτο πρᾶξαι: ubi Schol. πρᾶξαι recte reddidit δυστυχῆσαι. VALCK.

CAP. XXVI. [4. εἰς Ὀασίον πόλιν) Ὀασίς (sive Αἶασις, ut recte hodie apud Strab. lib. II. p. 130. d. et XVII. 791. A. pro vitioso olim Ἀνασίς editur) docente eodem Strabone generale nomen est, quo in Africae partibus ab occidente Aegypti sitis insigniuntur loca habitata, vastis undique arenis latisque tractibus aqua carentibus circumdata. Confer quae de eodem vocabulo ex lingua Coptica, et generatim de Oasibus Langlès Vir clar. commentatus est in Appendice II. ad Voyage de Hornemann, T. II. p. 343. seqq. S.]

5. Σάμιοι τῆς Αἰσχρινῆς φυλῆς) Narrat apud Etymologum

pag. 160, 22. *Themistagoras*, cum colonis Samum profectos Proctem et Tembriona, facta cum Caribus societate, Samum in duas tribus divisisse; quarum unam de fluminis nomine Σχησίαν dixerint, alteram de nomine urbis Ἀστυπαλαίαν. Hoc unico loco *A. Berkelius* inductus, *evidentissimum* esse scribit ad *Steph. Byz.* in Ἀῤῥασις, in *Herodoto* reponi debere, Σάμιαι τῆς Σχησίης φθλῆς λεγόμενοι εἶναι, aut τῆς Σχησιονίης. Neutra coniectura probabilis videbitur. Codex *Etymologici* mstus Χήσιον et Χησίαν exhibet; quam sinceram esse scriptionem contendit, *Etymologi* locum docte pertractans, *Henr. Vales.* in Exc. ex *Dionys. Halic.* p. 75. Una de duabus tribubus, ut a flumine Χησία, sic ab altero coloniae duce Tembrione Τεμβρωνία denominari potuit: sed hoc, litteras vulgatas propius accedens, aequae est incertum. Tribus, in quas populi quidam fuere descripti, si Atticas excipias, raro memorantur veteribus. VALCK.

Ibid. τῆς Αἰσχριωνίης φυλῆς) *Berkelius* (in *Steph. Byz.* Ἀῤῥασις) scribi iubet τῆς Σχησίης, aut si forma vocabuli possit pati, Σχησιονίης, cuius emendationis auctorem fideiussoremque obtrudit *Themistagoram*, profitentem apud *Etymol.* pag. 160. duas Samiorum tribus Schesiam et *Astypalaeam* fuisse tantum. Verum *Themistagoras* non Samiis, aucta eorum civitate et copiis florente, negat plures tribus; de primis initiis, cum Graecorum coloni Caribus, insulam possidentibus, miscerentur, memoravit. Qua re *Aeschironiae* tribui, etsi alibi vix proditae, nihil officit. Confer *Nicandri Alexiph.* vs. 151. et *Scholia*, et infra c. 39. Θηβίων cur redierit [l. 3. et 6.] non eget indicio. WESS.

7. κατὰ Ἑλλήνων γλῶσσαν) Forsan articulum *Codices* agnoscent interiectum. κατὰ τὴν Ἑλλήνων γλῶσσαν scribi solet ab *Herodoto*: p. 99, 16. 239, 5. [II. 30. et IV. 52.] sed κατὰ Ἑλλάδα γλῶσσαν pag. 256, 34. p. 365, 25. [IV. 110. et VI. 98.] Vulgatur in *Aeliani* Var. Hist. IX. c. 16. αὐτὸ τοῦνομα (Μάρης) εἰς τὴν Ἑλλάδα, φαεῖν, ἱππομυγῆς δύναται. Ex *Scaligeri* Castig. in *Propert.* pag. 287. dudum recipi potuisset emendata lectio: εἰς τὴν Ἑλλάδα φράσιν. *Scaligerana* semper digna sunt, quae consideratius exigantur a *literatoribus*. VALCK.

8. In Μααίρων νῆσοι, ob *Olympiodorum* et *Eustath.*, nominatim *Herodotum* adpellantes, non haesitavi: solent

ita de his insulis Graeci, in quibus Plato Menex. pag. 235. atque alii. Μακάρων tamen νῆσος Steph. Byz. sed convertuntur apud Suidam et Hesychium voces istae. WESS. — Equidem non dubitandum arbitror, νῆσος singulari numero scriptum reliquisse Herodotum. Vide Var. Lect. S.

13. λέγεται δὲ ταῦτε ὑπ' αὐτῶν Ἀμμωνίων) Delevi [καὶ] copulam [ante ταῦτε]: nihil praecedit, quod eam aut requirit aut tueri potest. Displicuit et Cl. Pauw. [mihī visa est locum suum posse tueri.] Eleganter Seneca Quaest. Nat. II. 32. Aliquando Cambyses ad Ammonem misit exercitum; quem arena Austro mota et more nivis incidens texit, deinde obruit. WESS.

CAP. XXVII. [2. ὁ Ἄπις, τὸν Ἑλλῆς Ἐπαφὸν καλεῖται. Iam dixerat lib. II. c. 153. conf. II. 38, 2. S.]

CAP. XXVIII. 2. οὐ λήσιν ἔφη αὐτὸν) Non clam se fore dicebat, si manu tractabilis venisset ad Aegyptios Deus. Χειρὸς, mansuetus, (ταῖς χεῖρας προσφέροντα ὑπομένων, Xenophon p. 438, 29.) movit mihi olim suspicionem, scriptum fuisse primum, ψάωσιν ἔφη αὐτοῦ contractaturum se Deum manu tractabilem: ista quum dixisset, ἰσάγειν ἔλεγε τὸν Ἄπιν. Deinceps [L. 5 seqq.] tradit Herod. e quali vacca nasci crederetur sacer iste vitulus; non e tauro, sed divinitus conceptus, genitili lumine de coelo in vaccam delapso: Αἰγύπτιοι λέγουσι, εἰλας ἐπὶ τὴν βούν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κατέσχευεν, καὶ μὴν ἐκ τούτου τίκτειν τὸν Ἄπιν. Ob rariorem usum τοῦ Κατέσχευεν excitat Herodoti verba Eustath. ad Iliad. ε. pag. 100, 40. et Cl. Abresch. Dil. Thuc. p. 460. Signa, quibus Apis a cultoribus agnoscebatur, hic etiam enarrata, [L. 10 seqq.] variis disserendi praebuere materiem: videndus inprimis Iablonskii Panthei lib. IV. 2. quocum, ὑπ' ὃ δὲ γλῶσση κύνθουρον, corrigit et Wesseling. Diss. Herod. p. 175. merito laudans illustris Galli coniecturam, προλειπὸν τετραγώνον, corrigentis λινὸν τε τριγώνον. Apin Nilī fuisse atque Aegypti foecunditatis symbolum Iablonski docuit: utrumque τριγώνον illud expinxit. Aegypti figura traditur esse τριγώνον et δελτωδὸν, Eratostheni Catast. cap. xx. Theoni ad Arati Phaen. vs. 235. De foecunditatis imagine Porphyrius Eusebii Praep. III. p. 98. v. σπορῆ καὶ γένεσι (ἀπὸ νιμῶν) Φάλαρα, καὶ τὸ Τρίγωνον σχῆμα, διὰ τὸ μέγιστον τῆς θηλείας. VALCK.

7. ἰς γαστέρα ἄλλον βάλλεσθαι γόνον) Hoc probare se *Pavio* non potuit: λαβέσθαι divinavit, forte animo volvens *Lucæ* Eu. c. 1, 31. καὶ ἰδεῖ συλλήψῃ ἐν γαστρὶ, quod ibi iustissimum, neque istud hic damnabile. Adsolet alias ἀναιρέσθαι illa in re usurpare: cum tamen βάλλεσθαι ἐς θυμὸν probaverit, et *Codices* conspirent, dictioque absurdi habeat nihil, cur mutanti obsequemur? *WESS.*

11. ἰὼν μέλας) Summo iure *Gronov.* ex *Med.*, cui plures assentiuntur, recepit; locumque, expulso inutili verbo, instauravit. *Aelianum* de Anim. XI. 10. *Strabonem* et alios adiungere dedignatus est. Restat λευκὸν τριγώνον, quod τὸ τρίγωνον sive triquetrum esse debet, si *Apidis* ex aere figuræ, quarum frontibus triangulus inscriptus, non fallunt. Vidi ipse tales, et conplures Comes *Cayus*, τρίγωνον refingens, in *Recueil d'Antiquit.* T. I. p. 43. Porro de notis sacri huius bovis *Plinius* VIII. Hist. Nat. cap. 46. Nodus sub lingua, quem cantharum adpellant. Etiam *Porphyrus* apud *Euseb.* Pr. Evang. III. 13. Ἡλείου δὲ σημεῖον, τὸ μέλαν τοῦ σώματος, καὶ ὑπὸ τῇ γλώττῃ κἀνθαρεῖς. Qui *Herodotum* studiose cum versaverint, utique hic ὑπὸ τῇ γλώττῃ κἀνθαρον invenisse censendi sunt: atque hæc plausibilis coniectura *Iablonskii*, *Panth.* IV. 2. p. 183. *WESS.*

CAP. XXIX. 4. παῖς τὸν μηρόν) E vulnere contabuit et mortuus est tandem; ut *Apin* *Cambyses* occidisse dicitur *Plutarcho* de Is. et Os. §. 44. *Aeliano* Var. Hist. VI. 8. Postea temporis insaniam *Cambysis* superavit, sacro vitulo mactato, *Artaxerxes* Ochus; quem contemptum quum *asinum* dicaces vocarent *Aegyptii*, ὁ μόνος ὄντος αὐτοῦ, inquebat, ὑμῶν κατενοχίσσεται τὸν βοῦν, atque ita ἔθυσεν τὸν βοῦν, narrante *Plutarcho* §. 31. e *Persicis* *Dinonis*, e quibus, sicut alia plurima quæ nobis aliunde non innotuissent, sua hausit *Aelianus* Var. IV. 8. conf. Idem de Nat. An. X. 28. et *Maximus Tyr.* XXXV. §. 1. *Cambysis* insanum facinus detestatus, utroque vir multo melior, *Darius* *Hystaspis*, populari superstitione scienter usus, *Aegyptiorum* sic sibi favorem conciliavit, ut illum unum omnium Regum maxime coluerint et vivum et fato functum, teste *Diodoro* Sic. I. 95. vid. *Polyæn.* VII. cap. κ, 7. *VALCK.*

5. τοιοῦτοι θεοὶ γίνονται etc.) Multo hoc significantius

quam *Medic.* οὔτοι αἰ. Addunt auctoritatem schedae veteres. Insequentibus [l. 7.] secutus *Arch.* et *Vind.* sum [scil. delens γι ante Αἰγυπτ.] non oblitus γι in Poëtis bis saepe uno in versu collocari, quibus urgens adesse causa solet metri. Confer Cl. *Valckenarium* ad *Tragici Phoeniss.* vs. 557. pag. 209. WESS.

CAP. XXX. 5. τὸ τόξον μῶνος --- ἐπὶ δύο δακτύλους εἶναι) Damnat haec, futilia arbitratus, Cl. *de Pauw*; neque enim arcui tam inflexibile robur, ut Persarum nemo intendere valuerit, adfuisse; aliud, modo verba, ut oportet, scribantur, indicari: *Herodoti* manum esse ὅσον τε ἐπὶ δύο δακτύλοις εἶναι, h. e. εἰπεῖναι, praepositione interpositis aliis a verbo distracta, duobus fere digitis, indice nempe et maximo, arcum tenderet. Quod ego commentum exagitare nolo. De ingente arcus rigore testatur rex Aethiops c. 22., vires eum tendendi haud obscure negans Persis: inest praeterea emendationi talis loquendi genus, cui par desidero. WESS.

12. τῇ κεφαλῇ τοῦ οὐρανοῦ φαύται) Induit hoc, iterum iterumque hac in narratione repetitum, proverbii speciem. *Aristaenetus* lib. I. Ep. XI. καὶ τὸ λεγόμενον δι' [l. δι'] τοῦτο, ἰδοὺ τῇ κεφαλῇ φαίνει τοῦ οὐρανοῦ. *Aelianus* Var. XII. 41. ὁ πόντος αὐτοῦ τοῦ οὐρανοῦ φαύται, recte sic *Faber* et *Perizonius*. Parum discrepat *Eunapii* Vit. *Aedesi* p. 48. καὶ ἡ δόξα τῶν ἀστρῶν ἐφαίνεται: *Libanii* quoque, Tom. II. p. 115. B. καὶ πατρίων ἀρίται φαίνονται τῇ οὐρανόθεν ἀψίδος. Cultum utrumque, atque hoc de fonte manans, sicuti *Horatianum*, sublimi feriam sidera vertice. Vide *Barth.* in *Statii* Theb. III. 155. Mox [l. 14.] ἀρχῇ, cui schedae decus et auctoritatem conciliant, recuperavit locum, quem duobus istis ἐξ Πέρσας cum *Arch.* et *Vind.* si recusaveris, non obluctabor. WESS. — Eodem hoc capite ter ista ἐξ Πέρσας leguntur, lin. 5. 9. et 14. Si semel deleta velles, commodissime eis l. 9. carebimus. Sed nec ibi, nec ad l. 14. in *Var. Lect.* ex *Arch.* et *Vind.* quidpiam adnotatum est. Solummodo ad l. 5. notavit *Wess.* exulare ibi ab *Arch.* duas istas voces. S.

17. ἐπ' ἄγρην ἐξαγαγόντα) Redit ad Σμίδιον, exeuntem, ἐξελκύνοντα. Malim tamen ἐξαγαγόν, ut ad *Prezaspem* redeat. Quid sibi velit προαγαγόντα, non video. Forte πρὸς αἰλίην ἀγαγόντα, ad piscationem. Haec vir doctissimus in *Miscell.*

Lipsiens. Verum enim vero προσαγορεύοντα καταπεντῶσαι cum Prexaspem signent, alium-ne praecedentia postulabunt? Adduxit infelicem Smerdin ad Rubrum mare, sive Persicum sinum, (nam is innuitur, uti I. 189. VI. 20.) Prexaspes, sed quo obtentu proditum non est. WESS.

CAP. XXXI. 9. αἶρο τοὺς βασιλῆους δικαστὰς) In Scholiis ad *Lucian.* de Sacrif. T. I. p. 530. responsum exhibetur iudicum ad Regis quaestionem. De Regiis his iudicibus agens *Brissonius* de Regn. Pers. I. pag. 119. eosdem fuisse censuit apud Persas τοὺς περιχώρους δικαστὰς et τοὺς βασιλικούς, quos diversis his appellationibus distinguit *Aelian.* Var. lib. I. cap. 34. isthoc capite tribusque praecedentibus Persica tradens haud certe protrita: sed iudices περιχώρους sive *Dinon*, seu alius, vocasse videtur, qui regionem peragrantes ius dicendo leviores forte controversias in pagis dirimebant; quales olim in Attica κατὰ δήμους δικασταὶ dicti, οἱ περιόντες κατὰ δήμους τὰ μέχρι δραχμῶν δίκαι ἰδίαζον, teste *Aristotele* ap. *Harpocr.* et *Poll.* VIII. 100. In *Demosthenis* Or. contr. Timocratem lectum olim κατὰ δήμους δικαστῆς, non inventum *Valesio*, restitui debet p. 463. §. 176. ubi vulgatur κατὰ νόμους δικ. VALCK. — Ex mastis verum ibi restituit *Reiske*, p. 735. S.

Ibid. βασιλῆους δικαστὰς) Interponi καλεομένους ex *Valla* et *Codd.* poterit, ubi necessitas, quam nullam video, urserit. Supra c. 14. et VII. 194. βασιλῆας δικασταὶ tantum. Multa de illis *Barn. Brissonius*, Regn. Pers. I. 132. pag. 187. et docti interpretes ad *Aeliani* Var. Hist. I. cap. ult. et in *Hesychium*; quibus ex *Heliodori* Aethiop. VIII. p. 482. [c. 9. pag. 326. ed. *Coray.*] adstrui possunt: τοὺς τι δυνάστας Περσῶν, οἱ τὸ βουλευέσθαι ὑπὲρ τῶν κοινῶν, καὶ δικάζειν καὶ τιμωρίας ἐρίζειν ἰσχὺν ἔχον. Adferunt enim illis amplius ornamentum. WESS.

12. ἢ σφι παρεμπεῖ τι ἄδικον) *Cl. Gronov.* iure ita. Firmatur casu *Sandocis*, quem regium iudicem *Darius*, ὅτι ἐπὶ χρήμασι ἄδικον δίκην ἰδίασει, in crucem tolli iussit, VII. 194. Scripsi μέχρι τούτου, sicuti cap. 21. Nam quae *Valla* et *Arch.* mox liberaliter offerunt, illis non utor. Cum *Alidino* ἀνακταται [I. 15.] secus habet: male *Stephanus* mutavit, quippe ἱακόν et genuinum, uti I. 14. et aliàs. WESS.

23. ἔγχευ τὴν ἱρωμένην) Nihil demuto. Atossam intelligit, indice Schol. Luciani, idque liquet ex cap. 88. huius Musae. Sororum Cambysis alteram, comitem in Aegyptum et deinceps uxorem, Libanius Antioch. pag. 343. et Or. XXXII. p. 668. d. Meroën indigetat, haud scio unde edoctus. WESS.

CAP. XXXII. 2. λέγεται λόγος) Placuit hoc ex membranarum. Τῆς περὶ λέγεται ὅδε ὁ λόγος, II. 135. et cap. 47. ἔστι μὲν λόγος περὶ αὐτοῦ λεγόμενος, etc. WESS. — Vide Var. Lect. et miraberis solum cod. Med. cum Aldo exhibentem: nisi hic, ut saepe alias, diligentiam Gronovii effugit codicis scriptura. S.

15. θριδάκα τὴν γυναῖκα περιτίλαι) Remittimur ad expositum ἀποτίδαι Musae Primae c. 123., ut περιτίλαι Med. stabiliatur. Error est scribarum, simplicem vocalem et diphthongum, ut saepissime in mssis, confundentium. Iam, quod [L. 17.] est in Arch. et Vind. ἡ δασεῖα ἡ θριδάξ ἰούσα, Herodoteum quodammodo redolet genium; prorsus autem, ubi δασεῖα foret. Verum multorum in similibus grassata licentia est. Θριδάξ ex Grammaticorum decreto Ionum tantum est, θριδακίνη Atticorum; cui docti viri non adsurgunt. Lege eorum Anizadversiones ad Thom. Mag. Θριδακίνη. WESS.

17. ἡ δασεῖα εἴη καλλίων) Interpretamentum videtur, quod in Codd. inxentum a Galeo et Gronov. καλλίων: ab Herodoto scriptum, κότιρα περιτετιμμένη ἡ θριδάξ, ἡ δασεῖα ἰούσα (hoc e Codd. reciperem), εἴη ἀμείνων καὶ τὸν φαίνει, δασεῖαν. Hoc in loco Ἀμείνων reddi potuit καλλίων, ut Ἀμεινον, κάλλιον Hesychio, non vice versa. Quam περιτετιμμένην Herod. θριδακα ἀπολελιμμένην dixit Epicharmus Athen. II. p. 68. F. VALCK. — Cur vero ἀμείνων hic alteri praeferremus, equidem non exputo. Epicharmus de lactuca loquitur cuius cauli detractus cortex. S.

CAP. XXXIII. [3. ἰδοὺ. Vide Adn. ad II. 68., 23. S.]

5. τὴν ἰρὴν ὀνομάζουσι τινες) Vulgus nimirum et superstitiosi, quorum credulitatem et fraudes explodit Caus Senex in elegante commentario περὶ τῆς Ἰερῆς νοῦτον, cuius ex pag. 308., disciplina certe, fluxit verissima sequena Scriptoris observatio. WESS.

CAP. XXXIV. 7. περὶ ἰμίο πομῶνται) Rarior pro-

nominis flexio in Musis, obvia libro I. 126. VI. 86, 1. etc. uti *εἰς* cap. 9. etc. Contra ea *εἰ* et *ἐμῷ*, quod hic in *Arch.* et *Vind.*, creberrima. Vir Cl. Corn. de Pauw in Praefatione galeata, Phrynicho praefixa, non dubitat, amanuenses errasse, et pro *εἰς* et *μῶ* scripsisse *εἰ* et *μῷ*: haec enim Dorica esse, non Ionica. *Etymologum* auctorem in *Ἑμῷ* et *Phavorinum* in voce *Ἑγών* advocat hanc ad rem, non malos quidem, at non locupletes. Gravior multo *Apollonius Dyscolus* in Excerptis est et apud *Salmas.* in *Solin.* pag. 591., ubi *Ἑμῷ*, κοινῇ ἰῶνων καὶ Δωριέων. *ἐμῷ* δ' ἴδιον μέγαν ἔχον, ex *Homero*: cui *Pherecyden* et *Democritum* addit, quos omnes una cum *Herodoto* a scribis in his depravatos, etsi *Pavius* confidenter adserit, haud facile obtinebitur. Equidem non improbo *ἐμῶ*, aicubi *Codicum* adest auctoritas, nec *ἐμῷ*. WESS.

9. Φιλανίη - - προσκίεσθαι) Optime restituit *Gronovius*. *Herod.* I. 134. de Persis, οἶνον κάρτα προσκίεται. *Athen.* X. p. 433. B. Φιλονός ἐστιν ὁ πρὸς οἶνον ἔτοιμος - - Νίστωρ προσέκειτο τῶν ἄλλων μᾶλλον τῷ οἶνῳ. Eandem respiciens historiam, sua tamen aliunde repetiit, *Seneca* de *Ira* III. 14. *Cambysen* regem nimis deditum vino (Φιλανίη προσκυμένον) *Prexaspes* unus ex carissimis monebat, ut parcius biberet; turpem esse dicens ebrietatem in Rege, quem oculi omnium auresque sequerentur. Ex *Herodoto* historiam suumsisse *Seneca* videbatur *Io. Hartungo* *Locor. Memorab.* *Decur.* II. c. 2, 20. VALCK.

11. Νῦν ἄρα με πατὴρ Πέριπας) Hoc mssti repositum volunt, [scil. Πέριπας cum *Ald.* et *Steph.* omiserat *Gronov.* codice suo non satis diligenter (puto) h. l. inspecto.] estque opportunum. Post pauca [l. 16.] πρὸς τὸν πατέρα Κύριν Fragm. *Paris.* ex Graecorum more. *Lucianus* *Tim.* cap. 42. οὐδὲν ἄρα ἦτι ὡς πρὸς Τίμωνα. *Plutarch.* *Solert.* *Anim.* p. 963. B. καὶ τοὶ τὸ μὲν ἐν τούτοις πρὸς ἐλφάντα καὶ κάμηλον ὄντις. In quibus similibusque aliis πρὸς comparationi servit. Sed codex ille [verbum omittens] solitarius incedit, πρὸς τὸν πατ. τιλίσει Κύριν *Reisk.* et *Abresch.* pro ὥστε τιλίσει accipiunt recte, ut ad patris exemplar perveniat, sive eum aequiparet. Namque ad patrem consummandum, quod pro *Laurentiano* adaequandum Latina [a *Gronovio*] acceperunt, obscurum et alienum est. WESS.

23. ἦσθ' τι ταῦτα) ἀκούσας addendum omnino; quod perperam eiecerat e contextu Gronovius: istis auditis laetus est. Verbis ἦσθαι, τίρπισθαι, χαίρειν, quaeque his significatum habent contrarium, ἀχθεῖσθαι, λυπῖσθαι, χαλεπῶς εἶναι, sic solent adiungi participia. Soph. Philoct. 879. ἴδομαι μὲν σ' εἰδέναν. vs. 673. οὐκ ἀχθομαι σ' ἰδὼν τι καὶ λαβὼν φίλον. Diphilus Athen. II. p. 47. B. τίρπομαι γυμνοῦς ὄρων τοὺς ὀφθαλμούς. Lysias p. 153, 6. ἀκούων ἡχθόμεν. Aeschini, atque eo etiam adhibitum Demostheni, dictum Euripidis e Phoenice, Ὅστις δ' ἐμῶν ἦδεται κακοῖς ἀνὴρ. Tyranni secundum Xenoph. in Hierone p. 531, 34. τοὺς ξίτους δυνατωτέους τῶν πολλῶν πικρῶντες ἦδονται. VALCK.

Ibid. ἦσθ' τι ταῦτα ἀκούσας) Occupavit veterem sedem ἀκούσας. In Musis ἦσθ' (neque Gronov. latuit, et Georg. Arnaldus Animadv. cap. 29. ursit vehementer) tertium sibi sociat casum, alibi quartum, imprudenter erudito iuvene negante. Menander in Legation. Excerpt. p. 135. ὡς ἦδεται καὶ αὐτὸς τὴν εἰρήνην: ubi τῇ εἰρήνῃ vir doctus. Sed Menandrum tuetur Aristophanes, Acharnensium principio ter ita locutus, et Scholia in 'Il. I. 77. WESS.

CAP. XXXV. 9. ἀνασχίζειν αὐτὸν κελύειν) Apud Senecam de Ira III. 14. Cambyzes intendit arcum, et ipsum cor adolescentis (id enim se petere dixerat) figit, *re c i s o q u e* (rectius scribetur, et respondebit aptius ad verbum Graecum, *re s c i s s o q u e*) pectore haerens in ipso corde spiculum ostendit; ac respiciens patrem interrogavit, satis-ne certam haberet manum? At ille negavit Apollinem potuisse certius dimittere. Dixisse patrem refert Herod. Δίσκοπα, οὐδ' ἂν αὐτὸν ἔγωγε δεκτῶ τὸν θεὸν οὕτω ἂν καλῶς βεβλήην. Subdit istis Philosophus: Dii illum male perdant, animo magis quam conditione mancipium: κακὸς κακῶς ὄλοιτο, τῇ ψυχῇ μᾶλλον δοῦλος ἢ τῇ τύχῃ. VALCK.

11. ἐπὶ τὰ τὸν ὀφθαλμὸν) Nulla τὸν ἰδὼν controversia turbasset, si eam scripti movissent Codices. Τὸ βλήμα, cui supra locus, [I. 10.] H. Stephanus apud classicum auctorem exstare non arbitrabatur, Thes. T. I. p. 666., deposuit et Euripides in Suppl. vs. 330. et Philo Iud. de Exsecrat. pag. 932. E. Ceterum multis tragicam et furentem hanc Cambysis crudelitatem et turpem servilemque Prexaspis adulationem luminibus ornavit Seneca III. de Ira

c. 14. 'Επίσκοπα, quod sequitur, [l. 15.] *Hesychius* Glossis inseruit, explicuitque *Clar. Io. Alberti* et *Cl. Salmasius* ad *Achillem Tatium* *Amor. Clitoph.* p. 578. *WESS.*

20. ὁμοία τοῖσι πρώτοις) In tanta scribarum discordia, promptus ad *Aldum*, haud iuste ab *H. Stephano* desertum, reditus fuit: caussam ad superioris libri cap. 57. produxi. Par sententia *Bergleri*. Fuit autem Persis in variis suppliciorum generibus recepta et sollemnis viventium crudelissima defossio, *Nostro* indice VII. 114., quam quidem ex *Abrahami*, filium divino iussu inmolaturi, exemplo derivans *Th. Hyde* *Reliq. Pers.* cap. 2. p. 30., a vero longe deflectit. Quantum enim distant inmolare et humi supplicii caussa defodere? Quin si aris mactatos inposuissent Persae, nihil ad *Abrahamum*, quippe *Isacum* non inmolantem, quod variis nationibus inopia olim suasit religio. *WESS.*

CAP. XXXVI. 3. καταλαμβάνει σιωπῶν.) Bene στιγμὴν pingunt *Pauw*, *Reiske*, *Abresch*, et ante eos *Valla*. ἀγὰθόν τος ex *Reiskii* correctione, aut ἀγὰθόν τι, ut mssti praestat. Notum est Latini poëtae *Triste lupus stabuli*. *Noster* διαβολὴ γὰρ ἐστὶ δινόντατον VII. 10, 7. et plenius III. 53. Φιλοτιμίη κτῆμα (aut χρεῖμα, variant enim codices) σκυῖον. Porro προμηθεῖ [l. 5.] dialecto debetur, uti II, 18. Scriptor ipse I. 88. καὶ κάρτα ἐν πολλῇ προμηθείῃ εἶχε. *Euripides* *Hecub.* 795., *Sophocles* *Philoct.* vs. 558. ubi *προμηθείας* contra *Atticorum* poëtarum morem, de quo copiose et docte *Valcken.* ad *Phoeniss.* p. 496. *WESS.*

12. ὡς χρηστῶς μὲν τὴν etc.) Ironia in δς χρηστῶς frigatebat admodum: melius est in bonae fidei codicibus; qui quoque [l. 14.] Ἀρᾶξία, uti I. 205. 210. 211. Male vero de iussu κλειύων accipiunt; suasorem monitoremque requirit, sicuti supra πελλὰ κλειύων et passim alia. *WESS.* — Mihi nec aliena a *Cambysis* persona videbatur ironia, et commode sibi mutuo respondere ista, δς χρηστῶς μὲν τὴν σιωπῶν -- et, εἰ δὲ τῷ πατρὶ etc. denique καὶ ἀπὸ μὲν σιωπῶν ὤλεσας etc. 5.

18 seq. ἀλλ' οὐ τὶ χαίρων) Ex diversis ista lectionibus est genuina. Eadem verba legerat, e praecedentibus explenda, *Herodotus* in *Euripidis* *Oreste* vs. 1595. Supra I. 128. ἀλλ' οὐδ' ὅς ἐκὼρός γε χαίρηται. *T. Hemsterh.* in *Miscell.* *Obs.* VI. p. 343. Formula, inquit, loquendi, quamquam in

speciem lenior, gravem habet magnique mali comminationem. Nonnulla collegit D'Orvillius in Chariton. p. 641. Hic quoque [coll. l. 12.] dici potuerat: 'Ἄλλ' οὐ τι χαίρων ταῦτα τολμήσεις λήγειν, sive συμβουλεύειν. In Messenicis Pausan. pag. 332. egregius ille patriae defensor Theoclus: 'Ἄλλ' οὐτοι τὸν πάντα γι χρόνον χαίροντες καρπώσιν τε τὰ Μεσσηνίων. Vera vatem praedixisse demonstravit Spartanis Epaminondas. VALCK. — Nihil ista formula certius. Sophocles Philoct. 1293. ἀλλ' οὐτι χαίρων, ἦν τόδ' ὀρθῶς βίλος. Oedip. Tyr. 372. ἀλλ' οὐτι χαίρων, δὲς γι πημονάς ἐρίης. Euripid. Orest. 1593. etc. WESS.

20. ἰδεόμεν ἐπιλαβέσθαι. Ταῦτα δὲ εἶπας etc.) Trium vocum in Med. et aliis defectus, absentiaeque a Vallae libro vocabulorum ταῦτα δὲ εἶπας, esse quidpiam hic superflui manifestat. Si cum Gronovio adsentiri Medic. libebit, orationis habitus Cambysem, ira praecipitem, exprimet haud male. Eum adi. WESS. — Tenuerat quidem Gronovius in contextu tria illa verba: sed in Notis haud incommode monuit, nervosiorē esse istam brevitatē, ἐπὶ τοι καὶ πόλλαι - - ἰδεόμεν. Εἶπας ἐλάμβαναι etc. S.

53. οὐ καταπροιξέσθαι) Pro οὐκ ἀνὰ τσι vel οὐκ ἀτιμωρητι, non impune, veteres etiam dixerunt οὐ προῖκα, Iones οὐ προῖκα, id est οὐκ ἀμισθί, vel οὐκ ἀζημίως: poena, τιμὴ, merces erat flagitiis debita. Hinc Ionica manavit forma loquendi, οὐ καταπροιξέσθαι, non impune laturum. Miror cur in notis ad Equites Arist. sub Casauboni nomine vulgatis, dicatur illud Atticis scriptoribus familiare verbum; quod apud nulum, quantum recorder, invenitur nisi Aristophanem. Quin imo plebs Attica duntaxat transsumsisse videtur in quotidianas iurandi formulas illud Οὔτοι καταπροιξέει. Non nisi a iurantibus adhibitum invenietur, ut tu istud, ita me Iupiter amet, non impune feceris, vel dixeris, οὔτοι καταπροιξέει τοῦτο δρῶν, aut λέγουσα ταυτί. vid. Arist. Vesp. 1357. 1366. Thesm. 573. Eq. 433. In eundem sensum apud Herodot. 136. 137. semper verbum iungitur participiis: lib. III. cap. 156. οὐ δὲ ἡμέ γι ὡς δὲ λωβησάμενος καταπροιξέται: non sanequam impune feret quod me sic mutilavit: cf. V. 105. VII. 17. Participiū loco, nominis pronominis-ve secundus casus accedens verbo vim indit irridendi, insultandi-ve, atque adeo etiam despicatui habendi. Mulier indignabunda in Vespis Aristoph.

inab. ~~XXXVII~~
nan

vs. 1387. οὐτοι, καὶ τὰ θεῶ, καταπολεῖ Μυρτιάς. Berglerus interpretatur: Ita me divae ament, ut tu non impune illuseris Myrtiae, et in Nub. vs. 1242. Scholiastes ad Eq. 433. optime cepit, οὐ καταγιάσεις μου χωρίς ζημίας adferens in eam rem Herodotea quaedam, et iambum Archilochi, restitutum ex Etymologo p. 689. 3. Ἐμὶ δ' ἐκείνος οὐ καταπολεῖται: non ille me sic impune spreverit, infidus forte Lycambes. VALCK.

CAP. XXXVII. 4. εἰς δὲ δὴ καὶ τοῦ Ἡφ. τὸ ἱερὸν) Longe hoc suavius ambitioso Medic. ὡς δὲ δὴ καὶ εἰς etc. Cui enim bono dictionis illud principium? Geminum vulgato est τῶνδε δὲ καὶ εἰς τῶν Καβ. τὸ ἱερὸν, quod consequitur. De Pataicis Phoeniciis [l. 6.] egregie, post Scaligerum et Bochartum, Stanleius ad Aeschyli VII. contr. Theb. vs. 214. In triremium proris locatos Noster adseverat; ἐν ταῖς πρύμναις sive puppibus Scholiastes, nescio unde. An ἐν τῇσι πρύμνῃσι suo in Codice vidit? Id suspicari proclive foret, nisi plura eaque absona, uti alias patefiet, adscripsisset saepe. Scholiasten Suidas solito more excerpserit, fortasse et Hesychius. Uterque Pataicos in puppe navium ponit, acriter correptus a Io. Swintono, Dissert. de Num. Samaritan. et Phoenic. p. 60., ubi Sidoniorum in numo, modo vir doctus recte perspexerit, navis prora deos tutelares, sive Pataicos, ostentat. WESS.

8. ἐγὼ δὲ οἱ σημαίνω) Mutari Aldinum haud debuerat. Ex Medicei scriptura [ὧς δὲ σημ.] τῶνδε σημαίνω, illi declarabo, formavit Abreschius. Vide hoc l. 75. τὴν ἐγὼ --- σημαίνω: et IV. 99. ἐγὼ δὲ ἄλλως δηλώσω. Alia non stipo. Id adiungere alienum non erit, πυγμαίου ἀνδρὸς μίμησιν Tob. Gutherlethum de Myst. Deor. Cabir. cap. vi. p. 43. vertisse fortis sive robusti viri imaginem, caussa ex conparatione cum Vulcano, fabro, et propterea robusto admodum, sumta, tum quod πυγμαῖος in Graecis Ezechiel. xxvii, 11. sint viri membris torosis. Verum Vulcani statuæ fuerint-ne ea, quam fingit, Herodoti aevo forma, quis docebit? nam πυγμαῖος ex Ezechiele nihil ad istos homunciones, Aquila, doctus interpres, sed verbum verbo reddere suetus, Γαμμαδὶν Gammadim Prophetæ, quia ἄρμη cubitus, πυγμαῖος fecit, secutique Latini sunt, præbita multis errandi ac cavillandi ansa. WESS. — Qui primus ὧς pro ἐγὼ δὲ hic sori-

psit, cum turbaverat δὲ particula, in posteriore orationis membro ex priorē repetita; quae quidem hominem in Herodoti aliorumque graecorum scriptorum lectione paululum versatum morari non debebat. S.

CAP. XXXVIII. 3. εἰ γὰρ τις προθείη) Haec et seqq. suum in Florileg. recepit Stobaeus Tit. περὶ Φιλαντίας, pag. 190. Respicit, ut Herodoti plura, Sophista in Diss. περὶ Καλοῦ καὶ αἰσχροῦ, in Fragm. Pythagor. p. 715. docens, *non eadem omnibus esse honesta atque turpia, sed omnia maiorum institutis iudicari*, sicuti loquitur Corn. Nepos. Quibus ad-suevimus usu diuturno, natale solum, patriae leges, atque instituta maiorum, prae aliis pulcra videntur hominibus, ut naturae, sic receptarum consuetudinum tenacissimis. Vel hoc solum, Herodoto iudice, Cambysen argueret dementiae, quod Aegyptiorum sacris violatis religiosos ritus habuerit ludibrio. VALCK.

Ibid. εἰ γὰρ τις προθείη) Hoc locum merito tuetur, rei et sententiae unice congruens. Solent amanuenses utrumque modo litera auctius, brevius modo pingere, sed damno orationis. Exempla dabunt Diodorus I. 2., Lysias Orat. de Caed. Erastosth. p. 12. cum nota Cl. Taylor, et Dionysius Halicarn. Ant. X. p. 662. A. et quae ibi Sylburgius. Si quem tamen Origenes, Stobaeus et mssii aliorum trahant, utatur observatis Gronovii. Hoc addo, [l. 7.] ἄλλον γὰρ δὴ ex Origene et Arch. pristinam in sedem rediisse. WESS. — Gronovius, quum προθείη lin. 3. cum superioribus editis recte tenuisset, in Notis mendosum προθείη absurdus homo absurda ratione defendit. ὠνδρώποισι, quod ead. lin. pro ἀνδρώποισι in nostrum irrepsisse exemplum perinvitus video, ne quis forte ex dialecto ita positum putet; typhetae erratum est, quod, ut passim alia nonnulla, et plura quidem quam par erat, non meos solum caligantes fefellerat oculos, sed etiam iunioris in corrigendis speciminibus typographicis socii animadversionem effugerat, gravioribus rebus intentam. S.

16. τοὺς καλομένους Καλατίαις) Hecataeus nationis huius Indicae nomen eodem scribit modo apud Steph. Byz. in voce. At infra cap. 97. Καλαρίαί, sive ex mssis Καλλερίαί. Gentes, parentes suos vorantes, produntur plures. Herodot. T. V. P. II.

Conf. *Sextum Empiric.* Hypotyp. III. 24. p. 184. cum *Fabritii* observatis. WESS.

22. Νόμον πάντων βασιλέα φήσας) *Pindari* petittum e carmine perditto dictum primus e nostris scriptoribus adhibuit post *Herodotum* *Plato* *Gorgia* pag. 484. v. atque hinc etiam criminandi *Platonis* arripuit occasionem *Aristides* in altera orationum, quas opposuit *Gorgiae* T. III. pag. 89. Meminisse debuerat *Sophista*, saepius in Politicis de Legē graviter disputantem *Platonem* ista tamen *Pindari* nuspiam alibi laudasse, praeterquam in *Gorgia*; hic autem non e sua vel *Socratis* sententia loquentem Philosophum, adversarium, quem refutat, *Calliclem* ista facere dicentem; ut et alia, a quibus *Machiavellus* et *Hobbesius* non valde dissentirent. *Pindari* locus, e Scholiis aliquando supplendus ab Editore, in *Platone* sic mea poterit opinione partim ex *Aristide* restitui: Νόμος ὁ πάντων βασιλεύς, θνατῶν τε καὶ ἀθανάτων, ἄγει δικαίῳ τὸ βιωτάτον ὑπὲρ τὰτα χερί. Τεκμαίρομαι ἔργοισιν Ἡρακλῆος, ἐπὶ ἀπειρίας (nempe Γηρυόνου βίας ἀπῆλκεν.) Quae dici possent in hanc sententiam locus non admittit. Suspicio illā *Calliclem* atque alios etiam abusos, omissis, quae Poëta, laudator aequi bonique, his adiecerat vicina. Priora *Pindari* verba, Νόμος πάντων βασιλεύς, aut his paulo plura, forsan e *Platone* petita, adhibuerunt *Chrysippus*, *Plutarchus*, *Dion Chrys.*, *Clemens Alex.* et *Iamblichus*, quorum mihi loca haec scribenti versantur ob oculos. Verius *Pythagoreis* *Lex aeterna naturae*, sive *recta ratio*, dicebatur πατήρ καὶ ἡγεμὼν τῶν γεγραμμένων νόμων: atque amplissimi nominis honore dignus *Βασιλεύς*, νόμος iisdem vocabatur ἔμφυχος. Talem humanis Legibus superiorem in sua civitate desiderabat *Plato*, qui hinc in *Politico* p. 294. A. ἄριστον, αἶτ, οὐ τοὺς νόμους ἴσθιν ἰσχύειν, ἀλλ' ἄνδρα τὸν μετὰ Φρονήσεως βασιλικόν, qualem isthoc dialogo, e fonte *Pythagorae* petito, describit; quippe qui posset, ubi res ita postularet, imitatus optimum universi Regem Deum, τὰπεικῇ πρόσθεν ἡγεῖσθαι δίκης, ut loquitur *Euripides* in *Eclogis* *Stob.* *Grot.* p. 125. sive τῷ ἐπεικῇ λεγομένῳ δικαίῳ τὴν αὐστηράν τῶν νόμων Φωνὴν παραμυθεῖσθαι: ut inquit *Sopater* in aureis illis de Magistratu bene administrando praeceptis, *Stob.* *l. or.* pag. 514. VALCK.

Ibid. Νόμον πάντων βασιλέα) Poëtae hoc scito nihil cele-

brius. *Plutarchus, Aristides, Clemens Alex., Iamblichus*, et hoc de genere alii laudarunt frequenter. Eorum exscribere verba supersedeo: habent docti viri ad *Clement. Strom.* I. p. 427., *Io. Iac. Wetsten.* in *S. Iacobi Epist.* c. 2, 8. et *Io. Alberti* ad *Hesych.* Νόμος. Non omnium tamen, qui utuntur, idem sensus, idemque institutum. *Herodotus* intelligit mores longa adsuetudine valentes et dominantes, quantumvis pravos et inhumanos. *Pindarus*, si *Platonem* in *Gorg.* pag. 484. audimus, isto ὁ νόμος πάντων βασιλεὺς θανάτων τε καὶ ἀθανάτων voluit aliud, et quidem, aeterna lege immortales mortalesque constringi, cedereque adco debiliores robustioribus, superioribus inferiores oportere. Refer huc elegantem Abbatis *Fraguerii* dissertationem, *Histor. Acad. Inscript.* T. III. pag. 165. WESS. — Consule *Heynii* *Pindarum*, Vol. III. P. 1. p. 76. et seqq. S.

CAP. XXXIX. 8. ξεινήην Ἀμάσι - - συνθήκατο) Sit-ne ξεινήη Ionici sermonis, haerco. Πρωχλήης, cum hac voce a viro Celeb. I. 80. compositae, ratio est diversior, sicuti ἐπισβήης, ἀληθής, στρατής et similibus. Unquamne Φιλὴ Ionum ore Φιλίη sonuit? Ξεινὴν *Herodoti* Musae norunt duntaxat. Sed hoc, quum πελεμῆια et ξυνήια (de quibus *Eustath.* in *Hom.* p. 233, 29.) [p. 177, 1 seq. ed. Bas.] poëtae non refugerint, urgere detrecto. Non placeat ξεινήην - - βασιλῆϊ Φιλίην συνθήκατο ex *Med.* et consortibus. *H. Stephanus*, nescio quo ex codice, Φιλίην Ἀμάσι - - συνθήκατο dedit, glossam receptae vocis ξεινής. *Mediceus* eadem, sed loco admisit alieno: Copulam si adiungas ex viri Cl. divinatione, decurret oratio utcunque, neque scopae erunt dissolutae. At quanto melius interpretamentum, tot a membranis damnatum, reciditur? *Herodotea* sunt, I. 27. καὶ οὕτω - - Ἰωσι ξεινήην συνθήκατο. Rursus II. 181. Φιλότῃα τε καὶ συμμαχίην συνθήκατο, etc. WESS.

[14. χιλίους τοξέτας. Videri potest numerus iusto minor, praesertim si conferas cap. 45, 16. Monuerant etiam *Reisk.* et *Larcher.* S.]

Ibid. ἔφειρε δὲ καὶ ἤγα πάντας) Callidum et iniquius *Polyaenus* commentum *Polyaenus* describit I. 23, 1. ἔδξεν ἱλθα στρατηγικόν, εἰ κατάγοι κατὰ τῶν φίλων, ὡς εἰ ἀπαρτούμενα λαμβάνουσι Φιλοτέρους ἔξει· οὐδὲν δὲ λαβῶν, οὐκ ἂν οὐδ' ἀποδοῦναι δύνασθαι: sed verbis non usque quaque sanis. *Steph.*

Berglerus ex Casauboni coniecturis si φίλοι καὶ ἄγροι τὰ τῶν φίλων, ut Herodoteis congruant, adripit et defendit. Lenior et salubrior longe *H. Valesii et Masvicii medicina est, si κατάγει καὶ τὰ τῶν etc. si amicorum bona suos in portus deveheret. Κατάγειν τὰ πλοῖα docte Harpocratio explicuit, κατάγειν τῶν ἑμπεύρους et τὰ τῶν πόλεων Valesius ad istius Lexicon p. 43. et Dounaeus Praelect. Demosth. p. 184. Ceterum fratres Polycratis idem Polyaeus Sylosonta et Πατάγωντον nominat. WESS.*

CAP. XL. 5. Ἀμασις Πολυκράτει) Graecorum studiosissimus literas forte dederit Amasis in Graeciam: Polycrates Amasi Pythagoram epistolā scriptā commendasse traditur *Diogeni Laërt. VIII. 3.* Sed quam velut Aegyptii Regis ad Biantem scriptam exhibet *Plutarchus in Convivio VII. Sap. pag. 151. B.* illa aequè censeri poterit Amasis epistola, atque haec apud *Herodotum*, per τὸ ἐξ Αἰγύπτου νοθέτημα designata *Maximo Tyr. XXXV. 2.* in qua sic parum considerate fingitur loquens Amasis, ac si Solonem audiisset in aula Croesi verba facientem. Mihi, inquit *Amasis Herodoti, nimia felicitas tua non placet, τὸ θεῖον ἐπιστάμηνω ὥς ἐστι φθονερὸν.* Eiusdem *Solon I. 32.* se dicit ἐπιστάμειν τὸ θεῖον πᾶν ἐν φθονερῶν. In omnibus rebus ante fortunatum neminem se novisse narrat *Amasis, ὅστις ἐς τέλος οὐ κακῶς ἐτελεύτησε πρόβριζος: omnium finem respiciendum Solon monebat, πολλοῖσι γάρ δὴ ὑποδείξας ἔλθον ὁ θεὸς πρόβριζος ἀντήρψι.* Qui *Solonis* illud cum *Croeso* colloquium, hanc etiam confinxit *Epistolam, Herodotus;* ab illis hoc nomine non facile reprehendendus, qui historiae cursum orationibus interiectis sibi libenter patiuntur ab historicis Graecis et Latinis interrumpi; quibus excipi prorsus hac in parte posset *Siciliensis Diodorus, si per Messenios Cleonin et Aristomenem, Nicolaum et Theodorum Syracusanos* liceret. VALCK.

Ibid. ὦδε λέγει) Nihil simplicius et per Orientem olim probatius hac in epistolis et regum edictis formula. *Ὁ βασιλεὺς Πολυκράτει ὦδε λέγει*, cap. 122. huius Musae. *Xerxes in Thucyd. I. 129. ὦδε λέγει βασιλεὺς Ξέρξης Πανσάκης.* *Rabsaces ad Hierosolymitanos II. Reg. cap. XVIII, 31. כִּה אִמְר מֶלֶךְ אֲשׁוּר, τὰδε λέγει βασιλεὺς τῶν Ἀσσυρίων, sicuti IX. 140. Μαρδόnius τὰδε λέγει.* Quam dictionis simplici-

tatem H. Steph. et G. Raphelius inlaudatam noluerunt. WESS.

8. τὸ θειὸν - - - ἰστί φθονερόν) Veriorem huic sententiam Platonis opposuit atque egregia notavit Cl. Wesseling. supra p. 15. [ad l. 32, 6.] Istius modi Historicorum dicta minus etiam videbuntur invidiosa cogitanti, τὸ θειὸν Deum esse ultorem, φθόνον vindictam divinam, vulgo dictam νέμειν. Quos Deus sequitur ultor, superbis videtur diciturque φθονερός. Talis Croeso videri poterat, quando hunc ἔλαβε ἐκ θεοῦ νέμεισις μεγάλη lib. I. c. 34. vid. libri IV. Permutantur in quibusdam ista duo locutionibus. Qui suspicionem amoliebantur arrogantiae, ut notum, οὐ νέμεις dicebant, vel οὐ φθόνος: vid. Iac. Elsner. in Iacobi Ep. iv, 5. προσκυνῶ τὴν Νέμειν, sive τὴν Ἀδράστιαν, Bergler. ad Alciph. p. 139. et D'Orvill. in Charit. p. 332. Rarius illud Sophoclis Philoct. 773. Ἴδού, δίχον παῖ, τὸν φθόνον δὲ πρόσκυνον. Apud Livium V. 21. M. Furius Camillus dicitur precatus esse, ut si cui Deorum hominumque nimia sua fortuna populi-que Rom. videretur, ut eam invidiam lenire suo privato incommodo, quam minimo publico populi Rom. liceret. In eiusdem lib. X. c. 13. Q. Fabius Maximus se dicebat Fortunam ipsam vereri, ne cui Deorum nimia iam in se, et constantior, quam velint humanae res, videatur. Diodor. Sic. XIII. 21. προσκυνούντις τὴν Τύχην, μηδὲν ὑπὲρ ἀνθρώπων πράξει. XI. 92. τὴν Τύχην καὶ τὴν Νέμειν τῶν θεῶν ἐντρέψισθαι. Superbiae atque arrogantiae vindex in talibus vocatur non tantum ἡ Νέμεισις, ἡ Ἀδράστια, ὁ φθόνος, ἡ Τύχη, sed et ἡ Δίκη, ὁ Θεός, sive τὸ θειόν. Aristidi T. II. ed. Iebb. p. 436. Νέμεισις καὶ Δίκη dicuntur οὐκ ἰᾶσαι μείζω τῆς φύσεως θροῦν, (supra hominis fortunam se effervere:) ἀλλὰ ῥαδίως μικροῦς ἐκ μεγάλων ποιοῦσαι. Id ipsum ὁ θεὸς facere dicitur Iasoni Thessalo Xenophontis, Έλλ. VI. p. 350, 9. Conf. Κυρ. Παῖδ. V. p. 70, 29. Ἀναβ. VI. p. 223, 3. Nicias in Thucyd. VII. 77. εἴ τω θεῶν ἐπίφθονοι ἰσπρατύσαμεν, ἀποχρῶντας ἤδη τεττιμωρήμεθα. vid. Herodot. VIII. 13. VALCK.

11. ἡ εὐτυχία τὰ πάντα) Paulo post ista sic scripta recte leguntur, et c. 43. Hic in aliis etiam invenietur Codicibus ἡ εὐτυχία τὰ π. quod praebent Stobaeus p. 583, 14. et Epistolarum Gr. Editio quae nomen praefert Cuiacii, tum margo Steph. et Valla. Perverse Reiskius corrigere tentabat μὴ εὐτυχίαν. Herodotus, Homerum suum imitatus,

scripsit: βούλομαι --- τὸ μὲν τι εὐτυχεῖν τῶν πραγμάτων, --- ἢ εὐτυχεῖν τὰ πάντα. Huius quidem in istius modi locutionibus voculae μάλλον, et magis, omissae exempla, saepius e Graecis et Latinis scriptoribus accumulata, non requirunt Herodoti lectores: hic tamen, quod fatendum est, μάλλον verbo βούλεσθαι saepius adiecit; neque loci recordor, in quo supplendum illud reliquerit: nam generis est paulo diversi lib. IX. c. 29. ἡμεῖς δίκαιον ἔχειν τὸ ἔτερον κίεας, ἢ περ Ἀθηναίους: quale hoc Plauti Rud. IV. 4, 70. Tacita bona est mulier semper quam loquens; quaeque dedit ad Livii lib. V. c. 21. I. F. Gronovius. VALCK.

Ibid. ἢ εὐτυχεῖν τὰ πάντα) Verissime Stobaeus et scripti codices: vulgata stare non potest, nisi si οὐκ aut μὴ εὐτυχίων, quae et docti viri correctio, pingatur. Rem vidit Cl. Pauw. Quod autem [l. 13.] ex Medic. in hanc Amasidis epistolam inmigraverat, ὅστις ἕτερος οὐ κακῶς, miror placere potuisse, quippe sententiae hic nullius, et multo magis cavillationes, ad εἰς τέλος vellicandum sparsas. Ἐς τοῦτο ἐτελεύτησαν huius libri c. 125. inconcussum manet, et εἰς τέλος κακῶς ἐτελεύτησε πρόβριζος futile et nulli rei habebitur? Εἰς τέλος, tandem, aut παντελῶς, tritum satis. Conf. ad Diodori III. 40. p. 207. WESS.

CAP. XLI. 3. τὴν ψυχὴν ἀσθεῖν) Non puto, ἀσθενεῖν [quod Gronovio placuerat,] τὴν ψυχὴν dixisse Graecorum quempiam. Ἀσθενεῖν et ἀσθενεῖν saepe Hippocrates de fastidio et tristitia: ἀνιάται καὶ ἀσθενεῖν παρὰ καιρὸν, Morbi Sacr. p. 209. quae repetuntur, sed hinc sumta, in Fragmento περὶ Μελίης p. 1286. Theognis vs. 659. [665. ed. Brunck.] Μηδὲν ἄγαν χαλεποῖσιν ἀσθενεῖν: ne crucia mentem difficilibus. Iterum versu 983. [967. ed. Br.] ὅταν τὸν θυμὸν ἀσθενῇς, ubi tristi fueris animo. Debentur Theognidis haec Georg. Arnaldo Animadv. c. xxix. p. 161. quem vide. WESS.

5. σμαράγδου μὲν λίθου εἶναι) Plinius, de gemma Nat. Hist. XXXVII. c. 1. Sardonychem eam gemmam fuisse constat: ostenduntque Romae, si credimus, in Concordiac delubro, cornu aureo Augusti dono inclusam. Sequitur Solinus, uti solet, c. 33. sed, quod Salmasius et Bochartus docuerunt, errantem. Herodotum hac aemulatur in re Pausanias VIII. 14. p. 629. et Tzetzes Chil. VII. Hist. 121. recte Theodorum Teleclis filium perhibentes, qui Rhoeci filius aliis; uti Dio-

doro extremo libro primo. P. Leopardus Emend. X. 25. bene de veterum hoc dissensu. WESS.

Ibid. ἔργον Θεοδώρου τοῦ Τηλεκλέους) In msto Galei, patria nomen perverse scribitur: Teleclelem duobus in locis Pausanias adfirmabit lib. X. [c. 38.] p. 896. et VIII. [c. 14.] p. 629. ubi haec respicit Herodotea: Θεοδώρου δὲ ἔργον ἦν καὶ ἐπὶ τῆς λίθου τῆς σμαραγδαίου σφραγίδος, ἣν Πολυκράτης ὁ Σάμου τυραννήσας ἐφόρει τε τὰ μάλιστα, καὶ ἐπ' αὐτῆς (lege αὐτῇ) περισσεύς δὴ τι ἡγάλλετο. Rhoecus istis in locis Pausaniae memoratus, amicus Theodori, filiis suis indidisse videtur nomina Teleclis et Theodori: atque hos esse suspicor Diodoro lib. I. c. 98. aliisque memoratos: vid. P. Wessel. ad Diod. et Franc. Iunius in Catal. Artif. p. 210. VALCK.

CAP. XLII. 3. ἡξίου μιν Πολυκ.) Excidisse μὲν iusta Reiskii suspicio foret, si φέρων δὴ mssti ignorarent. [In Animadverss. editis nihil ad hunc locum Reiskius adnotavit.] Valla liberius χωρήσαντος δὲ εἰ τούτου αἰαντορε permissus expressit: nam συγχωρήσαντος δὲ εἰ τοῦ πλουτοῦ in schedis offendisse, si quidem nullum in Arch. et Vind. talis scripturae vestigium, ad credendum difficile est. Χαρίων et προχωρίων de feliciore successu Musae amant, V. 62. VII. 10, 2. VIII. 102. etc. WESS.

12. μέγα ποιούμενος ταῦτα) Rapitur animus in partes, hoccine retineat, an Arch. Vind. μεγάλη ποιούμενος, cui IX. 110., ipsis dissentientibus, locus est. Dedit II. 121, 4. τὴν κεφαλὴν μιν κόπτισθαι μεγάλη βοῶντα. Habet Polyaeus VII. 10, 8. p. 629. καὶ μεγάλη ἀναγελάσας. Ποῦτα Ἰλ. γ'. 282. ἐν δὲ τε οἱ κραδίη μεγάλη στήρνοισι πατάσσει. Tum Euripid. Androm. vs. 188. οἱ γὰρ πνέοντες μεγάλα. Quae dictionem satis adfirmant. Egit Cl. d'Orvillius super eadem ad Chariton. lib. VII. p. 595. WESS. — Variare orationem amat Noster: quare facile credas, placuisse nunc ei μέγα in sing. cum plurali ταῦτα construere. Praeterea credibilis est, μέγα hic a nonnullis in μεγάλη mutatum esse, quam vicissim. S.

19. οἷα καταλειάβηκε) Unā literā verbum auctius hic non spernerem: τὰ ποιήσαντά μιν οἷα καταλειάβηκε, quae facienti qualia sibi accidissent: exempla praebet Portus in α. Alibi λειάβηκε et καταλειάβηκε recte leguntur apud Herod. III. c. 65. VIII. 122. IX. 59. [nunc 60.] Flexus est

Ionicus. Pherecydes Laërt. I. 122. οὐτός με καταλελάβηκε. προσελάβηκε habet Eusebius Stobaei, p. 309, 48. ubi γινόμενος mutandum est in περιέμενος. Λελάβημαι frustra quaeras in Euripidis Bacchis, designatis in Bibl. Coisl. p. 482. Archimedes in Arenarii fine, [qui Ψαμμίτης graece inscriptus] τοῖς μεταλελαβηκότεσιν opponit τοὺς μὴ κοινοηκότας τῶν μαθημάτων, quibus veracissima sua decreta negat εὔπιστα φανσιῖσθαι: sic enim scribendum est pro Φανήτειν, ut λαμβεῖσθαι pro λαμβεῖν ὃ δὲ, in Ocello Lucano Stobaei, Ecl. p. 45, vs. 2. VALCK. — Apud Stobaeum, neglecta dialecti ratione, λήψεσθαι edidit Heeren T. I. P. 1. p. 424. ut est in ed. Galei p. 514. S.

Ibid. οἶα καταλελαβήκει) Stabiliunt κερωρήκει, ἀναβήκει, ἐξευρήκει, et innumera alia, de quorum apud Ionas flexione *Etymologus* p. 386, 28. Mox [l. 20.] ἐς Αἴγυπτον ἐπέθηκε, videlicet τὴν ἐπιστολὴν, aut τὰ γράμματα. Sic enim plenius alii. *Thucydides* I. 129. ἐς Βυζάντιον ἐπιστολὴν ἀνέπετίθει αὐτῷ. Vide *Suidam* in 'Επιθείς et 'Επιθήσειν, et ad lib. V. 95. WESS. — Qui in proxime praecedentibus, πάντα, τὰ ποιήσαντά μιν, voculam τὰ superfluum esse et ex πάντα temere repetitam existimavit *Benedictus*, non vidit τὰ ionico more pro α̃ poni; quae si abesset vocula, luxata foret oratio. S.

20. γράψας δὲ ἐς Αἴγυπτον ἐπέθηκε) Reddi debet: tradidit epistolam in Aegyptum perferendam, sive traditam misit in Aegyptum. Commodum Harpocration in 'Επιθέτους ἱερτάς λέγειν, inquit, ἢν εἰδισμένον, 'Επέθηκεν ἐπιστολὴν, ἀντὶ τοῦ παρῶν, *Cratinum* excitans testem et *Demosth.* pro Chrysippo: postrema *Suidas* et *Etymol.* omiserunt. In *Demosthenis* illud non invenerat *H. Vales.* olim lectum p. 542, 41. οὐ τὰς ἐπιστολάς ἀπέδωκες αὐτοῖς, ἀς ἡμεῖς (ego et frater:) ἀπέδωκαμιν: nam dubium erit nemini, quin ex Harp. corrigendum sit ἀς ἡμεῖς ἐπέθηκεμεν, [sic recte ed. Reisk. p. 915.] quas nos tibi in Bosporum deferendas dederamus. Supra p. 540, 11. venit ἐς τὸν Βόσπορον Phormio ἔχων ἐπιστολάς, ἀς δίδωκ' αὐτῷ ἀπενεγκίῃ τῷ παιδί τῷ ἐμῷ, παραρημαζόντι ἐκεί. Contractam loquendi formam *Pausanias* explicuit IV. p. 334. ubi heroum optimi consilia proditorum inter Graecos exemplar Aristocrates ἐγγράψας βιβλίῳ καὶ τὸ βιβλίον ἐπέθεις τῶν οἰκτῶν σιλλίστιμῳ πρός Ἀναξάνδρον ἀπὸστελλαν ἐς

Σπάρτην: paulo post scribendum putem τὰ ἀντιπισταλιμένα, quae dici quoque possent ἀντιπιδιμένα. Vid. Harpocr. in Ἀντιπιδιμένοι et notas ad Thom. Mag. in Ἐπίτηκά τινι ἐπιστολήν. VALCK.

CAP. XLIII. 8. τοῦδε εἴνεκα) τοῦδε δὲ εἴνεκα Abreschius, neque inconmode. [Vide Var. Lect. et conf. VIII. 85, 11.] Synesius Epist. XLVI., Amasidis institutum haud probans, id laudat, quod Polycratis calamitati, si ea amicitiae renuntiationem antevertisset, lacrymas non fuisset negaturus, κήρυκα πέμψας τὴν Φιλίαν αἰκίπατο, ὅλλον ἰποίησιν, ὅτι καὶ ἰδύμενοι, εἰ προῦλαβεν ἡ συμφορὰ τὴν αἰσχρομίαν. WESS.

CAP. XLV. 20. ὑπὸ Πολυκράτους) Non intercedo, quo minus haec deleantur; quamquam tales περιστολογίαι in Musis geminae conplures. Ἐν Καρπάθῳ [l. 4.] Laurentius in Carpathio mari rectissime: nihil certe est cur ἐν Καρπάθῳ reperisse eum putemus cum Corn. de Pauv. Tritum dicendi genus viri Cl. Perizonius, Gronovius, Dukerus abunde declararunt. Ecce tibi hoc Diogenis Laërtii I. 81. χρόνῳ δ' ἐν ταῖς Ἀθήναις -- τοῦ τρίτου εὐρέθιντος ὑπὸ τῶν αἰσίων, h. e. in mari, quod Athenas alluit, περὶ τὴν Ἀθηναίων θάλασσαν scriptis sect. 51. Strabo de Caesaraugusta II. p. 246. B. [p. 162. D. ed. Cas.] ἦν ἔφαμεν ἐν τῷ Ἰσθμῷ ἰδύσθαι: ubi vir magnus ἐπὶ τῷ, scriptore in praecedentibus praecunte. At idem I. p. 64. C. [p. 38. A. ed. Cas.] οὔτε γὰρ ἐν τῇ κατ' ἡμᾶς θαλάττῃ οἰκοῦσι τινες Αἰθίοπες, mare nostrum sive mediterraneum non accollunt Aethiopes. Sed manum, quod dici solet, de tabula. WESS. — Conf. ad II. 163, 7. notata. S.

14. Πολυκράτεια παραστήσασθαι) Laxius est, ad expellendum. Thucydides καὶ πολυκράτεια παρεστήσαντο Schol. recte explicant ἰδούλωσαν, I. 98. et 124. Suidas in Παρίστῃ ex Procopio, ut opinor, ὡς τὰ μὲν βία ἔχει, τὰ δὲ ὁμολογία παρίστατο. Is certe Bell. Vand. I. 3. ἐπὶ οὐδὲ βία, οὐδὲ ὁμολογία -- παραστήσασθαι οἷσι τε ἦσαν. Lege Schol. in Sophoclis Oedip. Colon. vs. 909. et Cl. Wasse Addend. Thucyd. p. 667. WESS. — Conf. III. 13, 9. S.

20. ἢν ἄρα προιδῶσι εὐτοί) Vallam, cuius Latina durant, [si eum redeuntibus aliis prodidissent,] legisse hic προῖσι aut προσέγωσι, suspicatur doctus vir in litteris ad me, neutro contentus, ut nec vulgato. De Laurentio omnia alia pronuntiare debeo; in schedis Arch. discrepantia nulla, nulla

in *Vind.* quibus *Vallam* simillimas versasse constat. Προδῶσι πρὸς τοὺς etc. idem est, ac *inita proditione transfugiant*. [Conf. V. 113, 3 et 5.] Congruit ἰβουλιέντρο ἐκλιπῶν τὴν πόλιν εἰς τὰ ἄκρα τῆς Εὐβοίης, VI. 100. et de Thespiensibus αὐτίων ἐκλειπόμετων εἰς τὴν Πελοπόννησον: quibus citra talem ellipsin tenax gratia non perseverabit. Mox [L. 21.] *Suida* duce et genio sermonis αὐτοῖσι παροίκοις amplecti libuit. Vide ad *Librum* superiorem c. 46. WESS.

CAP. XLVI. 4. τὰ μὲν πρῶτα ληθέντα) Nervos Laconico dicto *Med.*, prorsus sine auxiliatore, incidit, proptereaue vituperium, non laudem meritus. Si *Plutarcho* fides, responderunt Samiis Lacones, τὰ μὲν πρῶτα ἐπιλελάσθαμεν, τὰ δὲ ὅσπερ οὐ συνήκαμεν, διὰ τὸ τὰ πρῶτα ἐπιλελάσθαι, Laconic. Apophthegm. p. 232. D.; quorum postrema Spartanam fortassis brevilloquentiam dedecorant, reliqua pondus addunt atque auctoritatem scripturae Codicum *Arch.* et *Vind.* defenduntque probantem. WESS.

7. τὸν θύλακον ἀλφίτων δίσσθαι) Quod aliunde *Steph.* [in ora] enotarat, e *Med.* recepit *Gronov.* Melior meo iudicio vetus est lectio: τὸν (id est τοῦτον) ἀλφίτων δίσσθαι, aut, quod hic praetulerim, τόνδε: nempe δεικτικῶς, huncce, quem digito monstrabant, saccum inanem, farina indigere, atque adeo tacendo dicentes: 'Ὡς ἄλφιτ' οὐκ ἔστιν ἐν τῷ θύλακῳ. Illud τόνδε et τοῦτον sic in primis comoedia frequentat. In *Aristoph.* *Nub.* vs. 1145. τοῦτον πρώτων λαβί: *Bergler.* istum saccum farinae prius accipe. *Schol.* θύλακον ἀλφίτων δίδωσιν αὐτῷ. Vulgatur in *Av.* 443. Μὴτ' ὀρχήπιδ' ἔλκειν, μὴτ' ὀρύττειν. Xc. Οὐτί που τὸν, οὐδαμῶς. Quibus non est ignota comoediae petulantia, Τόνδ' οἶδ'. scribendum esse fatebuntur. Neque in *Comiciis* tantum *Tragicisque*, sed et in *Oratoribus* et *Historicis* multa pendent ab actione animo repraesentanda. Exemplo sit notum illud, quod perhibent statuae monumenti *Sardanapali* inscriptum: Ἔσθαι, πῖναι, παῖζε, ὡς τὰλλα τοῦτον οὐκ ἔξια: apud *Athen.* XII. p. 530. c. qui ad τοῦτον recte scribit, τοῦ ἀπακροτήματος ἵσμι λήγειν: cetera huius non facio, digitorum crepitus nimirum: quae leguntur alibi, istius τοῦτον sunt interpretamenta: vid. ill. *Bouhier Diss. sur Sardanapale* p. 384. *Ista* prostant in *Append.* *Vatic. Prov.* p. 312. τὸ ἐφιστὸς τῷ μνήματι ἀγαλμα, ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἔχον τὰς χεῖρας, πεποιήται ὥστ' ἀναποδοχεῶν

τοῖς δακτύλοις: corrigo: ὡς τινα ἀποτελοῦν ἤχον τοῖς δακτύλοις. [At vide *Suidam* in *Σαρδαναπ.* et in *Ἀναποληκοῦν*, quod ipsum quidem verbum cum sua interpretatione in *Klisteriana* *Suidae* editione temere praetermissum est; tum confer *Hesychium* voc. *Ἀπελῆκυσιν* et *Ἀπελάκημα*: intelligesque nimis violentam et arbitrariam esse emendationem a Viro doctissimo propositam; satisque fuisse ὅστ' αὖ ἀποληκοῦν corrigere, coll. *H. Steph.* *Thes.* voc. *Λακίῖν*.] Eadem hac opera in *Schol.* ad *Arist. Ran.* vs. 944. γρύζοντας οὐδὲ τουρί: emendari poterit, εἰκὸς αὐτὸν ἀποπροτοῦντα τῷ δακτύλῳ διανύειν τὸ, οὐδὲ τουρί: vulgatur ἀπρακτοῦντα. *VALCK.* — In nostra ad h. l. *Var. Lect.* sunt nonnulla parum accurate posita. Primum monere debueram, τὸν θύλακον iam ab *H. Steph.* in ora fuisse adnotatum. Tum imprudenti exciderat, ut scriberem „ἀλφίτων delevit *Schaeff.*“ pro eo quod volueram debueramque „θύλακον, inde a *Gronov.* vulgatum, denuo abiecit *Schaeff.*“ Denique magis distincte docere debueram, nostrum cod. *F.* tenere quidem θύλακον δι' ὀφρῶντις, sed dein dare ἴθασαν τὸν θύλακα ἀλφίτων δέσθαι: atque ita fortasse ipse *Herodotus*, variare amans verborum formas, scripserat; a recto casu ὁ θύλαξ. *S.*

9. τῷ θύλακῳ περιεργάσθαι) Frustra *H. Stephanus* ad haec adhaesit, mutila arbitratus. *Diogenes*, luxum *Socrati* exprobrans, περιεργάσθαι γὰρ καὶ τῷ εἰκιδίῳ καὶ τῷ σκιμποδίῳ, nimium fuisse aiebat in parva domo et lectulo, apud *Aelian.* *Var.* IV. 11. Non alia *Laconum* sententia. *Samii* panarium, et vacuum quidem, in medium collocarant: addiderant, τὸν θύλακον ἀλφίτων δέσθαι. Id *Spartani* dictum nimiae loquacitatis damnant: satis enim fuisse ostensum *panarium*. Res manifesta ex *Sexto Empir.* est lib. II. adv. *Mathemat.* [§. 23.] p. 293. ubi *Chiorum* legatus, cum alius in petendo ob multum loquentiae frumento repulsam *Lacedaemone* tulisset, κενὸν θύλακον porrigens, insuper ἀλφίτων αὐτὸν δέσθαι, prorsus ut *Samii*, adiungit. At illi oratorem reprehendunt ὡς ἀδολέσχην, tanquam nimis garrulum, ἀποχρῶντος γὰρ κενὸς δειχθεὶς ὁ θύλακος ἐσήμνην τὴν τῶν Χίων αἵτησιν. Sic *Sextus*. *WESS.* — Nempe sic utique *Sextus*, respiciens quidem (ut videtur) hunc *Herodoti* locum, sed fallente memoria *Chii*s tribuens quod ille de *Samii*s narrat; interpretatus est *Spartanorum* responsum; at prorsus

contra Herodoti mentem. Quemadmodum apud *Aelian.* l. c. Σωκράτην περιμυράσθαι οἰκίδῳ καὶ συμποδίῳ καὶ βλαύταις, non significat Socrati satis fuisse habere domunculam et lectulum et blautas; sed in hoc nimium fuisse Socratem et supervacanea fecisse, (adeoque τρυφῆσαι, delicatulum fuisse) quod domunculā, lectulo et blautis usus sit, quibus rebus cātere potuerat et supersedere debuerat: sic τῷ θύλακῳ περιμυράσθαι (scil. αὐτοῦς) non significat satis fuisse ostensum panarium, aut (ut H. Steph. latine vertit) illos panario supervacuam orationem adiecisse; debuisse contentos esse panarium seu saccum ostendere; sed e contrario, panario supersedere illos potuisse, non opus illis panario fuisse. Et hoc ipsum quidem responsum duobus modis intelligi potest: uno modo, ut dixerint Spartani, rem supervacaneam fecisse Samios quod panarium monstrassent; nempe, satis fuisse verbis exponere quid vellent: quam in partem Schneider accepit in Lexic. voc. Περιμυράζομαι. At haec quidem interpretatio parum apta videtur ubi hoc Samiis exprobrant Spartani, quod nimis multa verba faciant: itaque altero modo accipiendum fuerit responsum, panario (nempe hoc vocabulo, panarium sive saccus) supersedere eos potuisse, in hoc illos nimios (nimis loquaces) fuisse: quum enim panarium ipsum coram monstrassent, satis fuisse dicere, σιτίων δίστοι; nil opus fuisse adiecto vocabulo ὁ θύλακος. Satis caeteroquin constat, ad ineptiam usque adfectasse Spartanos breviloquentiae gloriolam. S.

CAP. XLVII. 4. οὐκ οὕτω τιμωρῆσαι) Recte restituit Gronov. pro οὕτω τι e Med. cui plures forte Codd. suffragabuntur. Vellem praeterea praeberent: οὐκ οὕτω τιμωρῆς δομένοισι Σαμίοις ἰσχυρεύοντο, ὡς τίσασθαι βουλόμενοι, non adeo Samiis, ut vindictae sumendae cupidis auxiliarentur, quam ut ipsi vindicarent iniuriam sibi illatam. Apud Plutarch. [de Malign. Herod.] T. II. p. 859. c. dixisse feruntur Lacedaemonii, ὡς οὐ βοηθοῦντες, οὐδ' ἐλευθεροῦντες, ἀλλὰ τιμωρούμενοι Σαμίους στυγάζουσιν. Auxilium alteri ferre in iniuria propulsanda dicitur τιμωρεῖν, ἀμύνειν, et ἀρήγειν [τῇ]: sed τιμωρεῖσθαι, τίσασθαι, ἀμύνεσθαι, et ἀλέξασθαι, [τινά] significant sibi illatam vindicare [in altero.] Illud Herodoti haud tritissimum, οὐκ οὕτω --- ὡς βουλόμενοι, quantillum fuisset Gronovio, lectoribus commendasse simillimis aliquot locis designatis e

p. 206, 24. p. 350, 15. [III. 120, 18. VI. 61, 3.] et p. 368, 46. [VI. 108, 14.] οὐ κατὰ τὴν οὕτω, ὡς βουλόμενοι VALCK.

10. καὶ ζῶων ἐνυφασμένων) Haec redarguunt *Pliniana* Hist. Nat. VIII. 48. *Plurimis vero licis texere, quae Polymita appellant, Alexandria instituit: magis etiam Is. Vossii coniecturas de Iudaeis Alexandrinis, talis ὑφαντικῆς auctoribus, et monstra fabulosaque animalia, cuiusmodi erant Cherubini et Seraphini, ut scribit, intextentibus; ad Catull. p. 196. Ars enim in Aegypto Alexandria multo vetustior, et, quae Iudaeis adfricantur, sine locuplete teste. Verum ista huius non sunt temporis et loci. Meliora Plinii de thorace Amasidis, Minervae sacrato, lib. XIX. cap. 1. [sect. 2, 2.] et Aelian. Nat. An. IX. 17. in quo Ἀμασιν ἐξ ἄσματος praeclare Trillerus extudit. WESS. — Ζῶα in pictura, textura, et sculptura, non sola animalia dici, sed cuiuslibet generis figuras et imagines, iam saepius monuimus. Vide ad L 70, 5. et ad I. 203, 11. S.*

CAP. XLVIII. 6. παῖδες τριηκοσίους etc.) Inmanem hanc crudelitatem Plinius Nat. Hist. IX. 25. et Diogenes I. 95. obliti non sunt; de nobilium numero puerorum nihil. Plutarchus et mssti in trecentis acquiescunt, a quibus nihil dissentio. WESS. — Conf. Valck. ad c. 49, 7. S.

[13. ἐργόντων Κορινθίων} Nil variant, quod sciam, libri: sed fere non dubito τῶν Κορινθ. scripsisse Herodotum. S.]

19. ἐς τοῦτο τόδε οἱ ἐγένετο) Literis duabus repetitis legimus: ἐς τοῦτο τόδε σφι ἐγένετο, ἐς δ' οἱ Κορινθίοι, τῶν παίδων αἱ φύλακες, οἴχοντο. Si correctioni favent codices, ut favere videtur ms. Arch. tantilla forte non displicebit. VALCK.

Ibid. ἐς τοῦτο δὲ τόδε ἐγένετο) Vulgata ἐς τοῦτο δὲ οἱ excusatione caret: τοῦτο δὲ σφι, ne sententia labaret, Reiskius reposuit; ego msstos sequor Arch. et Vind. diversas codicum scripturas edentes. Quod autem [CAP. XLIX. 2.] φίδα ἦν iidem mssti mutatum ierunt, non laudo. Herodotea sunt φίδα ποιεῖσθαι, εἰρηναῖα οἱ ἦν, et consimilia. WESS.

CAP. XLIX. 5. εἰσὶ ἀλλήλοισι διάφοροι ἰόντες ἰαυτοῖσι) Praeferunt haec insoliti quidpiam. Est, cui placet ἰόντες οἱ αὐτοὶ h. e. αὐτοὶ, quamvis iidem sint, quippe ex Corinthiorum metropoli et eius propago, me non invidente. Herodotus II. 7. ἔστι ὡρία Αἰγυπτos ἰοῦσα ὑπὲρ. Iterum IV. 46. ἀλλὰ Φοῖβιοι ἰόντες πάντες ἕως ἰππορέζονται:

tum V. 95. αὐτοὶ μὲν Φεύγων ἐκφεύγει. Alia prudens negligo. De tempore deductae in *Coreyram* coloniae, non eadem omnium opinio. Eusebium si sequi consultum fuerit, Olymp. xviii. a Corinthiis occupata est: cuius quidem sententiam dum ill. Scaliger testimonio Diodori V. 16. stabilire voluit, a vero aberravit. Pityusae isthic initia describuntur, nulla *Coreyrac*. Strabo VI. p. 414. [p. 269. d. ed. Cas.] Echecratem, *Coreyrae* conditorem, comitem Archiae, colonos *Syracusas* deducendi, adiungit sub Olymp. xi.; Timaeus vero in Scholiis *Apollonii Rh.* IV. 1216. sexcentis ab eversa Troia annis constitutam ait; gravissime, modo Critici verba eius bene expresserint, lapsus: foret enim his ex calculis colonia Cypselo et Periandro posterior. Ut ut fuit, si *Echecrates*, coloniae auctor, aut ira percitus aut ignominia notatus, Corintho excessit, quod *Timaeus* significat; certa manent, quae de *Coreyraeorum* et *Corinthiorum* inimicitiiis hic produntur. Adde antiquissimum totā Graeciā navale praelium hos inter pugnatum apud *Thucydidem* I. 13. WESS.

Ibid. εἰς ἀλλήλοισι etc.) Nota quidem graeca locutio, διαφοροὶ ἐνύγχανον ἔοντες: sed nondum exputo, quid sibi velint ista: εἰς ἀλλήλοισι διαφοροὶ ἔοντες ἰωυτοῖσι. Ponuntur ab Herodoto valde vicina, ἔστι -- ἰούσα, ἦ -- ἰών, et similia; sed de rebus tamen diversis: p. 237, 15. 20. 268, 26. 278, 5. [IV. 46. IV. 147. et 175.] Lib. VI. c. 52. de Eurysthene et Procle, τοὺτους, inquit, ἀνδρωθέντας, αὐτοὺς τε ἀδελφεοὺς ἔοντας, λήγουσι διαφοροὺς εἶναι τὸν πάντα χρόνον τῆς ζῆς αὐτίων ἀλλήλοισι. Ad istam rationem si hic legeretur, οὐν δὲ αἰεὶ, ἐπὶ τε ἔκτισαν τὴν ἡσσαν, εἰς ἀλλήλοισι διαφοροὶ, ἔοντες ἰωυτοῖσι συγγενεῖς, vel ὁμογενεῖς, vel simile quid, nihil hic esset impediti: nam revera *Coreyraei* cum *Corinthiis* eiusdem suere generis atque originis participes, *Corinthiorum* quippe coloni; sed, quae maioribus suis debebant, habentes neglectui, opibus etiam elati, marique potentes, ab antiquissimis usque temporibus in sua viscera saevientes bella gessere cum *Corinthiis*, vicinis *Atheniensibus* discordiam foventibus, dum suas inter se vires colliderent, utilissima. VALCK. — Vide *Var. Lect. et conf.* III. 108, 4 seq. et *Adn. ad I.* 122, 4. S.

7. ἐπ' ἱκτομῇ) Sardes misit τῶν πρώτων Κερκυραίων ταῦς

παίδας. Cap. 48. dicitur eum in finem misisse παίδας τριμυκσίαν ἀνδρῶν τῶν πρώτων: ubi rectius τριμυκσίους videtur legisse Plutarch. II. p. 859. F. Hic et in seqq. narrata Diogenes Laërt. adigit I. 94. et 95. ubi notat Menagius. VALCK.

CAP. L. 6. Προκλῆς) Sic omnes. Th. Gale ex Arch. Πατροκλῆς eruit, deceptus linea, qua προκλῆς in codice ornatur: habet eandem Περιανδρος, et, quae propria dicuntur, nomina. Diogenes I. 100. et Athenaeus XIII. p. 589. F. tyranni nomen parili modo scribunt; Pausaniae II. 28. Πατροκλῆς est, frequentissima utriusque tituli ex conpendiariae scriptionis lege commutatione. WESS.

16. τέλος δὲ μιν περιθύμως ἔχόμενος) Quod edebatur περί θυμῷ ἔχόμενος docti viri per tmesin dissectum censuerunt: mihi περιέχισθαι creberrime se in Musis offert, nusquam, quod quidem recordor, tali usu. Περιθύμως dabit Aeschylus Choëph. 38. Περιθύμως (quod in Arch.) ἔχων Noster II. 162. et ὀργῇ ἔχόμενος I. 141. etiam Procopius Bell. Goth. I. 10. qui quoque c. 7. καὶ θυμῷ πολλῷ ἤδη ἔχόμενος, et c. 18. θυμῷ μεγάλῳ ἔχόμενος: tum, quod paulo audacius, cap. ult. θυμῷ τε πολλῷ καὶ κραυγῇ ἔχόμενοι. WESS. — Cum περιθύμως stare ἔχόμενος non potest: ἔχων oportebat, ut II. 162, 25. Itaque tenenda longe plurimorum codicum scriptura περί θυμῷ, quemadmodum apud Poëtā Iliad. γ'. 119. ὑμῖν δὲ νιμισσῶμαι περί κῆρι: et ibid. 206. τότε δὲ περί κῆρι Πρῶσιδάων ἔχολάβη: sive cum Schaeff. περί retracto accentu pingere malueris, περί θυμῷ ἔχόμενος, ut περί idem ac περισσῶς valeat, quomodo talibus in locis apud Poëtā scribere doctiores Editores consueverunt. S.

CAP. LI. 14. ἀπειλαινόμενος ἀν' ἡῖε) Eleganter ὧν ἡῖε Cl. Reiskius. Quid si ἀν' istud παραπληρωματικὸν sit, ut profecto paullo superius est? [De usu particulae ἀν' cum indicativo, in re quae subinde fit, vel idemtidem fieri solet, vide Herman. Adn. 286. ad Viger. et, quem is laudat, Brunck. ad Sophocl. Philoct. 290. Caeterum conf. Var. Lect. ad h. l.] Porro ἐπ' ἱτίρην τῶν ἱταίων vitiose scriptum Cl. de Pauw censetur: nam sodalium, inquit, aedes si adiisset Lycophron, non recepissent eum, quia Periandri erat filius, sed quoniam amicus et sodalis: praestare ἐπ' ἱτίρην τῶν ἱταίων. Sic ille, argute magis, opinor, quam solide. Sodalium, τῶν ἱταίων, abesse non potest mentio. Ceterum a Periandri edicto Oedipi verba

ap. Sophoclem Oed. Tyr. 347. μήτ' εἰσδέχεσθαι, μήτε προσφωτῖν τινα, non abirent multum, ni uberiorem ea quae sequuntur, sanctionem conplecterentur. WESS.

CAP. LII. 16. εἰ γάρ τις συμφορὴ ἐν αὐτοῖς ἐγγόνει) Hesychius: 'Εναντιότης, ἕρις' καὶ 'Εναντίοι, ἀλλήλοις ἐρίζοντες: hoc si verum est, ἐναντίοις hic scribi potuit pro ἐρίζουσιν: εἰ γάρ τις συμφορὴ ἐναντίοις ἐγγόνει, ἐξ ἧς ὑποβίην ἐς ἐμὲ ἔχεις. Suum sic tegit irati crudele facinus Periander, qui uxorem Melissam interfecerat, ὑπὸ ὀργῆς βαλὼν ὑποβάθρων, ἢ λακτίσας τὴν γυναῖκα ἔγκυν οὖσαν, ut scribit Diog. Laërt. I. 94. Quid Periandrum crudelem reddiderit narrat Parthien. περὶ Ἑρωτ. Παθῆμ. c. 17. VALCK.

Ibid. ἐν αὐτοῖς ἐγγόνει) Fuit qui ἐν οἰκίοις emendaret: neque enim αὐτοῖς, si ad ἀγαθὰ referatur, consistere posse. Hoc verum quidem. At ἐν αὐτοῖς, modo tacitum πρῆγμασι intelligatur, bene procedit. Reiskio ἐν αὐτοῖς, aut αὐτοῖς idem est atque ἐν ἡμῖν αὐτοῖς, si quae calamitas nobismet ipsis contigit. WESS. — Reiskius, in editis Animadv. adsentiens Wesselingio, ἐν αὐτοῖς his in rebus, hoc in negotio interpretatur. Mihi prior eiusdem interpretatio probata est; ita tamen ut ἐν αὐτοῖς intelligam apud nos, in familia nostra. IV. 97, 19. habemus ἰωντοῦ εἰναι idem valens ac ἰμειωντοῦ. conf. Var. Lect. VII. 28, 5. Pro ἰωντ. vel ἰαυτ. vero haud raro nudum αὐτ. ponitur: sic II. 143, 19. αὐτοῦς valet ἰωντοῦς: et II. 162, 25. αὐτῶ i. q. ἰωντῶ. Atque etiam III. 85, 5. αὐτῶν haud obscure notione ἡμῶν positum videtur. S.

19. ἔσον φθονίσθαι κρείσσον etc.) In celebri hoc et passim cunctis probato dicto si qui ex Stobaeo ἔσον praeceptaverint, non repugnabo. Brevius κρείσσων οἰκτιρῶν φθόνος Pin-darus extr. ode I. Pyth. WESS.

30. ἐντα αἰτιώτατον) Perbrevis exstat apud Diogen. Laërt. I. 100. epistola Dorica, velut a Periandro scripta ad socerum Proctem, cuius pars sic vulgari debuérat: Ἀμὴν μὴν ἀκούσιον τᾷς δάμαρτος τὸ ἄγος τὸ δὲ ἰκὼν, τῷ παιδί ἦν ἀπὸ θυμοῦ με ποιήσαις, ἀδικεῖς. ἢ ὦν, παῦσον τὰν ἀπῆνικαν τῷ παιδός, ἢ ἐγὼ τὸ ἀμυνούμαι. Pro τῷ Dorismum τὸ. id est σὲ, postulabat. Uxoris cadaver Epidaurum ad Proctem misisse videri posset e Pausania Periander, qui Melissae quoque μνημα prope Epidaurum invenit II. [28.] p. 177. VALCK.

CAP. LIII. 6. οὐκ ἐνώρα) Tot schedis oblectari temerarium censeo, eoque magis, quod dictio *Herodoti* genium aspiret. Εἰ γὰρ ἐνώρων τοῦτο ἐν ὑμῖν scripsit lib. VIII. c. 140, 2. et I. 38. οὐτὶ ἄλλο - - - περιδῶν τοι. Ex *Medic.* οὐκ ἰώρα finxit docte οὐ νόον ἰώρα *Reiskius*, quo uti non licet. *WESS.* — Frequenter verbo ἐνώρῃν utitur *Noster*; sed constanter ita, ut accusativus aliquis verbo iungatur. Quare nudum οὐκ ἐνώρα utique videri poterat nimis abrupte hic positum: at nimirum e praeced. intelligendum, οὐκ ἐνώρα αὐτὸν δυνατόν ὄντα τὰ πράγματα ἐπιδρῶν. *S.*

6. τῇ πρεσβυτέρῳ τῶν παίδων) Nomen inveni, quod huc signatum non est, *Nobil. Palmerius* Exercit. p. 15. ex *Aristotelis* *Politici*. lib. V. 12. Gordium, cuius filius *Psamnetichus* *Periandro* successerit, indidit. Verum *Gordius* ille, sive *Gorgias* potius, *Periandrum* non agnovit patrem, sed fratrem, utpote *Cypselo* progenitus. *Plutarcho* utor teste et auctore, *Conviv.* VII. *Sapient.* p. 160. *WESS.*

[8. ἀνακρίσιος) *Commodius* utique ἀποκρίσιος videri poterat, quod offerebant codices nonnulli: sed speciem hoc habet emendationis e librarii alicuius ingenio adlatae. *S.]*

14. ἡ αὐτὸς σφε ἀπειθῶν ἔχειν) Illa σφεῖα saepe dixit *Herod.* forsán et hic, ἡ αὐτὸς σφεῖα ἀπειθῶν, ubi poni quoque potuit tanquam de exule κατελθῶν. Duo memorarat puella, τὴν τε τυραννίδα ἐς ἄλλους πεσεῖν, καὶ τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς διαφορῆσθαι, imperium, et bona paterna, quae sic in *Attico* quoque foro dicebantur. *VALCK.* — Σφε, ut μιν, valet αὐτὸν, αὐτὴν, αὐτό: itaque h. l. ad οἶκον referri potest, et cap. 52, 18. ad συμφερόν. Sed non solum singularis numeri est id pronomen, verum etiam pluralis, ut apud *Poëtam*, *Iliad* λ'. 111. et τ'. 265. *S.*

15. φιλοτιμία κτῆμα σπαιόν.) Nihil verius: at *Periandri* *Lycophron* non φιλότιμος, sed erat φιλόνομος et pervicax. Quandoquidem tamen nimia φιλοτιμία et φιλονικία vitia sunt adfinia, sic ut saepe iungantur φιλότιμος ἄγαν καὶ φιλόνομος, quin dici nonnunquam videtur veteribus φιλοτιμία, quae propria potius appellacione vocanda esset φιλονικία, nihil et hic novandum censerem; si scripti libri vulgatae lectioni concinunt. Hanc praefert et *Stobaeus* *Tit.* XXIII. p. 190. ubi sequentes quoque leguntur *Herodoteae* *Periandrines* egregiae sententiae, nisi fallor, e ποῦ *Herodot.* T. V. P. II.

tis expressae. Primam harum Sophocli debet Herodotus, postremam, τυραννὶς χρηῖμα σφαλερόν, πολλὰ δὲ αὐτῆς ἱσχυαὶ εἰσι, forsā Euripidi. Euripidea Stobaei p. 343. Ἡ γὰρ τυραννὶς πάντοθεν τοξενύεται Δινοῖς ἱρώσῃ, ἥς φυλακτὶον περί: sic scripta retulit Grotius in Floril. p. 185. ut οἷς pro ἥς posuerit. Πέρη commutetur in πέρ, id est πάτερ, frequens in fine senariorum Euripidae. Locum sincerum praestabo, sic a me dudum emendatum:

Ἡ γὰρ τυραννὶς πάντοθεν τοξενύεται
δενῶς ἱρώσῃ, οὗς φυλακτὶον, πάτερ.

Regnum undique petitur misere amantium insidiis, quae, mi pater, praecavendae sunt. VALCK.

16. Μὴ τῷ κακῷ τὸ κακὸν ἰῶ) Melior hic ordo et probatior. Sophocles in Stob. Serm. IV. p. 54. κακοῖς ὅταν θύλωσιν ἰῶσθαι κακὰ. Apollon. Rh. IV. 1081: σχεδόν δὲ κακῷ κακὸν -- ἀκτιομένη. Appian. I. Bell. Civ. p. 601. Σύλλας κακῷ τὸ κακὸν ἰώμενος. [Similiter Idem, Civil. IV. c. 11. ἀνυχμάτι τὸ ἀνυχμα ἰώμεν.] Libanium, Io. Chrysostomus, Palladium, Proclum, ipsumque Thucydid. V. 65. etia alia ordinatione usum, nunc omitto. Qui quidem cum κακῷ articulum negent, nec hic necessarius erit. Vid. Duker. ad Thucydidem et Vincent. Riccardum ad S. Procli Or. XVII. p. 505. Περιέλασι, quod sequitur, dialectus, et ἀπίβαλον Stobaeus, masti, atque usus rata habent. WESS.

28. Περιανδρος ἐστὶλλετο εἰς τὴν Κόριν.) Male Laurentius Periander Coregram ipse veniebat, iuvenis Corinthum. Conatus et consilium itineris indicantur, quo de more ad I. 68. Nex Lycophronis, ni fallat Schol. Thucydid. I. 13. ansam dedit certamini Corinthiorum et Corcyraeorum navali, quo nullum tota Graecia prius. Si Thucydidem audimus ipsum, pugna ista cclx. ante finem belli Peloponnesiaci annis pugnata fuit. Age, amputentur anni cclx. a Period. Iul. Ann. 4310. quo bellum istud terminatum fuit, et praelium in annum eiusdem Periodi 4050. incidet: at eo Cypselus, Periantri pater, necdum Corintho, Bacchiadis obpressis, potitus erat. Itaque errat Scholiastes. Probe memini, Ampl. Bouherium in cclx. Thucydidis annis visum animadvertisse Dissert. Herodot. c. xv. atque ex cclx. annos fecisse clx., unde consequens esset, ut naumachia contigerit An. Per. Iul. 4150. quo, si Diogeni Laërtio et Euse-

bio credimus. Periander rebus humanis dudum exemptus erat. At hinc ab eo. Satis est, egregie a Thucydide firmari, inimicitias Corcyraeorum et Corinthiorum citissime ortas et propagatas fuisse, quo de superius. WESS. — Verbum *στιάται* subinde quidem latine redditur *proficisci*, iter facere; nec vero id satis adcurate. *ιστάλη* quidem *profectus* est significat; sed *στιάται*, ad iter se instruit; et *ιστάμετο*, ad iter se instruebat, *proficisci* parabat. S.

CAP. LIV. 4. *ὑπεβησαν*) Reliqui sua in sede, haud incommodum *ἐπίβησαν* Arch. et Vind. arbitratus. Sic IX. 69. *ἐπίβησαν Ἀθηναῖοι τοῦ τείχεος*. [*ὑπεβησαν* significat, ultra illam turrim eos iam penetrasse.] Cur mox *ἀπηλάθησαν* et *ἐπισπόμει*, quod Portus coniiciendo adsecutus fuerat, reformaverim, significatum saepe antea est. WESS. — *ἐπισπόμει* quidem unice verum est, at *ἀπηλάθησαν* non deterius quam *ἀπηλάθησαν*. vide Var. Lect. c. 46, 1. et Adnot. ad I. 168, 7. S.

CAP. LV. 7. αὐτὸς ἐν Πιτάνῃ συνηγόμενος) Quae sequuntur, *ἄμειν γὰρ τοῦτον ἦν*, huius enim erat oppidi civis, in ipsius Codice perverse scripta rectius non attigisset in libello de Dial. Gregorius, quem Corinthum vocant. *ἄμειν* sive *demum* dicamus, seu *oppidum*, sive *curiam*, singula Ciceronis affirmari possunt auctoritate. Non apud Athenienses tantum, sed et alibi *pagi* vel *oppida* minora dicebantur *ἄμει*: neque tamen promiscue de quibusvis ista fuit adhibita appellatio; nihil minus. Quando e pagis diversis, vel minoribus oppidis, cives, seu sponte, aut etiam inviti coaluerant in unam civitatem; tum dicebantur isti *pagi ἄμει*, et singulorum cives, in suam singuli veluti *curiam* transcripti, *curiales* et *δημόται*. Singula ista oppida sua sibi sacra habuerunt non tantum, sed et suos Magistratus, suum *ἄμειν*, sive *popularem regiminis formam*. Ea de re forte dicam aliquando explicatius in *Diatribae de demis Attices*; in quibus eandem nominis rationem fuisse iudico, atque alibi locorum; et in hac ipsa *Pitana*, uno e minoribus oppidis Laconicis, duro Spartanæ civitatis imperio parentibus. Erat *Archias* Herodoti demo *Pitanates*, et *Lacedaemonius*. Videtur autem illo familiariter usus *Herodotus*, et, ut saepe humana fuit passus, propterea hanc *αἰ* huius *Archiae* collaudandi captasse occasionem: fecit

idem in aliis. Verum hac etiam in parte a *Thucydide* dissimilissimi ἢ *Herodoti* διαθέσις ἐν ἅπασιν ἢ ἱππικῆς, καὶ τοῖς ἀγαθοῖς συνδυμένη, ut vere civis eius iudicabat *Dionysius*. VALCK.

8. δήμου γὰρ τοῦτου ἦν) Nulla status his foret controversia, ni masti et *G. Corinthus* dissentirent. *Schedae Vind.* et *Arch.* longius, me iudice, aberrant: in *Corintho*, ut passim editur, est, quod improbo. *Aldus* vulgaverat Anno MDXII. αὐτὸς μὲν ἐπὶ τόνους συνεγνόμην δήμου τοῦ ἦν, ἀντὶ οὗ ἦν, vitiose citra dubium. Si scripseris, αὐτὸς ἐν Πιτάνῃ συνεγνόμην, δήμου τοῦ ἦν, videbitur *Herodoteum*. Ita *Corinthus* certe opinatus est. Verum uberius hoc doctissimus *iuvenis Gisb. Koen*, cui *Corinthis de Dialectis Eclogas*, culte tractatas, brevi debemus, examinabit. De *Pitanae* δήμῳ ad *Eurotam Laconico Gronov.* et *Io. Meursius Miscell. Lac.* IV. 9. WESS.

12. ὑπὸ Σαμίῳ εὔ.) Malui mastos plures sequi. Fateor, publice contumulatos bene (εὔ) plerumque fuisse sepultos; an semper, ignoro. Sane εὔ publicae sepulturae amplius quoddam decus addit. Vocula ipsa saepe orationem terminat in *Herodoto*, cap. 82. *monitore Gronov.*, in *Periotiones Fragm. ap. Stob.* pag. 488. ἀδάναι ταῖς γηγονμέναισι εὔ. Ego vero non ambigo, quin ταφῆναι *Noster* nationis et dialecti consuetudine exaraverit. Conf. *Eustath.* in *Homer.* p. 519, 41. WESS. — Adde *Adn.* ad I. 130, 8. et ad II. 121, 11. S.

CAP. LVI. 5. λόγος ὤρηται, λέγεται) Apte nexa haec non sunt: saltem λέγεται γὰρ etc. Praestaret ὤρηται λέγισθαι, Πολυκράτεια etc. Sic adsolet enim. Ὁ λόγος ὅδε ὤρηται λέγισθαι: IV. 16. Iterum VI. 86, 4. Statim *μολεῖδου*, *Ael. Dionysio* ap. *Eustath.* in *Homer.* pag. 1340, 30. [p. 1469, 20. ed. Bas.] obtemperans, amplexus sum. Vid. ad *Diodorum* lib. II. [c. 10.] pag. 125. WESS. — Quae causa λέγεται γὰρ maluerit *Vir* doctissimus, non video: immo prorsus ab hoc loco aliena foret haec particula. Nec vero ad λόγος ὤρηται quidquam desideratur: sic sane et φάτις ὤρηται ait, VII. 189, 7. fama erit, emanavit, fertur. Caeterum moneo, esse h. l. plenam locutionem, qua alias elliptica usum esse vidimus *Nostrum*: quod si enim contuleris loca a nobis in *Adn.* ad I. 58, 7. adlata, intel-

higes, ex more Nostri citra sententiae damnum omitti h. l. verbum *λέγεται* potuisset; quod ipsum verbum, si vel ab uno vetere codice abesset, equidem arbitrarer temere in reliquos codices invasisse e scholio, quo olim aliquis adnotasset, λόγος ἀμνηται idem ac λέγεται valere. S.

8 seq. ταύτην πρώτην στρατηγήν etc.) Egregius, nimius tamen, Medic. est in Λακεδαιμόνιοι Δωριεῖς. Postremum satis fuerat. Alia prave mutat. Vagum et generale nimis, (quod et G. Arnaldus Animadv. cap. 29. vidit:) ubi πρώτην induxeris, sententiae nascitur genus. Primam fuisse signat, ut eiusmodi in Asiam expeditionum initia constarent. Finxi praeterea στρατηγήν ex coniectura, quam perpetuus Scriptoris mos certissimam praestat. Praeivit quidam ex parte Editor Genevensis. WESS.

Ibid. ταύτην πρώτην --- Λακεδαιμόνιοι Δωριεῖς) Istam primam expeditionem in Asiam dicuntur suscepisse, ταύτην πρώτην στρατηγήν: sic enim scripserat: perperam Gronovium obli-
 tuisse vocem πρώτην, monuerat G. Arnaldus Anim. pag. 162. Precibus Ionum Asiaticorum excitati iam ante Spartan rebus se miscuerant Asiaticis; Herod. I. cap. 152. sed haec prima illorum erat στρατιὰ, vel ἔξοδος, in Asiam. Imitator Herodoti Pausanias de primo loquens bello Messenico, IV. [5.] p. 292. ταύτην, inquit, Λακεδαιμόνιοι πρώτην ἐπὶ Μεσσηνίους ἔξοδον ἐποίησαντο. Scientem historiae Graecae neminem sanequam offenderent alibi Λακεδαιμόνιοι Δωριεῖς: sed hoc in loco Lacedaemonios e proximis notissimis nemo requireret, si Δωριεῖς in Codicum nominarentur contextu, voce Λακεδαιμόνιοι in marginem reiecta. Alia longe res est in his Atheniensis Euphemi apud Thucyd. VI. 82. Imperio recusamus esse subditi ἡμῖς, (Ἀθηναῖοι,) Ἴωνες ἄντες, Πειλοποννησίους, Δωριεῖς, respondentis ad ista Syracusani Hermocratis, cap. 80. ἐπιβουλεύμεθα μὲν ὑπὸ Ἴωνων, αἱ πολέμων, προδιδόμεθα δὲ ὑπὸ ὕμῶν, Δωριεῖς Δωριέων. Apud Pausan. VII. pag. 537. bellis Persicis Achaei Λακεδαιμονίους Δωριεῖς ἀπηξίουσι σφίσι ἡγίεσθαι. Hoc nominis honore superbi praesertim Heraclidae Spartani se libenter Δωριεῖς nuncupabant; Asiaticos non tantum, sed Athenienses vel in primis per contemptum Ἴωνας: vid. Thucydides p. 323, 72. 426, 51. 460, 46. 482, 21. 483, 66. 520, 56. Propter ista horumque similia, plerique tanquam Herodotea hic etiam utrumque censebunt retinendum. VALCK.

CAP. LVII. 5. καὶ νησιωτῶν μάλιστα ἐπλούττειν) Quod Corinthus hinc adfert κατ' ἀρχαίς νησιωτῶν etc. unde accepit, iuxta cum illis scio, qui ignorant: est quoque inutile. Siphniorum metalla et pecuniae veterem abundantiam, (nam seriore aevo nihil illis tenuius,) ex Nostro, Suida et Phavorino in luce S. Bochartus posuit de Phoenic. Colon. lib. I. 14.; quibus accedere Pausanias, Siphniorum apud Delphos thesaurum atque opes memorans lib. X. 11. pag. 823., obportune potuerat. WESS.

11. εἰ αὐτοῖσι) In Gregorii de Dialectis libro msto legitur: ὡς αὐτοῖσι τὰ παρεόντα ἀγαθὰ etc. Si qui forte Codd. adfirmarent, illud ὡς considerari mereretur; pro πῶς, quomodo, Tragicis aliisque frequens. Siphniis datum oraculum soli debemus, opinor, Herodoto, quo iubentur φράσασθαι ξύλον τε λόχον, κήρυκα τ' ἐρυθρόν. Huius ξύλον λόχου fieri potest, ut Themistocles fuerit recordatus, dum Delphici vatis τείχος ξύλον civibus ille suis utiliter interpretabatur: φράζεσθαι, in oraculis verbum usitatissimum, significans animo considerare, saepius etiam notat considerata cavere, φυλάττειν. Apud Plutarch. T. I. pag. 597. c. et T. II. pag. 399. b. φράζο δὲ Σπάρτη, -- Μὴ εἶπὲν ἀγρίππιδος βλάβη χωλῇ βασιλείᾳ. Vates Diopithes in Xenoph. Ἑλλ. III. p. 289, 6. εἶπεν ὡς Ἀπόλλωνος χρησμὸς εἴη, φυλάττειν τὴν χωλὴν βασιλείαν: utrumque iunxit in Agesilao Plutarch. I. p. 612. b. εἰλοντο χωλὸν καὶ πεπηρωμένον, ὃ πατὴρ μάλλον αὐτοὺς εἰδασκε φράζεσθαι καὶ φυλάττειν τὸ δαιμόνιον. Deo Delphico rectius obsccundassent Spartani; nam egregius Imperator Agesilaus immoderato in Thebanos odio suaeque dominandi cupidine patriam pessumdedit. VALCK.

CAP. LVIII. 6. αἱ νῆες ἦσαν μιλησιφίαι) Grammaticis si fides manet, λαχὼν erit τὸ νῆς ex Vindob.; in Musis, quod supra admonitum, mira valet inconstantia, nullā scriptoris culpā. Naves μιλησιφίαι Homeri versibus celebrantur: μιλησιφίαι qui adpellarit, novi neminem. Eustathius de compositis ex ἀλφειῷ huiusmodi, διὰ δὲ τοῦ φ, μένον τὸ ἰῶτα ἔχουσιν· οἶον ἀνὴρ λιφίης ναῦς, ἢ μὴ ἀλφειῶα πῖσσι, καὶ πῖσσι αλφίης, ἢ πεπισσωμένη: in Odys. p. 1561, 8. [p. 260, 45. ed. Bas.] Παρία Ἑτυμολογ. p. 61., 5.; quorum quidem ex scito μιλησιφίαι levi opera fingentur. Mihi Arch. μιλησιφίαι vehementer blandiuntur. Ἐπὶ αλφειῷν, μεγαλῶφιῳν suppetias ferunt. WESS.

CAP. LIX. 2. Ὅθεν τὴν ἐπὶ Πελοποννήσῳ) Praeclara Arch. et Vind. laus ex instaurata insula. Θυρέη, Thyrea, in mediterraneis Argolidis et Laconicae finibus, in numero insularum locum capessivit nunquam, neque potuit. Venit in ditionem ea post acre certamen, de quo I. 82., Spartanorum; a quibus humanissime Aeginetis exulibus contributa fuit colenda et habitanda, Pausania auctore lib. II. c. 29. et 38. Nihil proinde iuris in eam Hermionensibus. Contra ea, ut Cl. Askew belle animadvertit, Hydrea insula e regione Hermiones in sinu Saronico situm habebat, eodem Pausania Corinth. cap. 34. p. 192. testificante. Est quidem in Steph. Byz. Ὅθεν, νῆος πρὸς τῇ Τροιζίνι, sed stabilit insulae posituram: vicinae enim Hermione et Troezen; unde et Samii pecunia redemptam Troezenis certa lege tradiderunt. Atque hinc fortassis πρὸς τῇ Τροιζίνι in Stephano, quoniam eius in civitatis potestatem devenerat. WESS.

5. Ζακυνθίους ἐξελοῦντες) Omnes ita. Herodoto sollemniter sunt ἐξελοῦντες, ἐξελόν, ἐλόν, IV. 148. V. 63. X. 89., ad quam formam et hic ἐξελοῦντες scripsisse, credibile est. Eadem Jo. Pieroni sententia ad Moerid. pag. 146. WESS. — Potuerat ἐξελοῦντες scribere, sed et ἐξελόντες probum. Vide nostram Var. Lect. S.

8. τῆς Δικτύνης) Sic omnes, etiam Valla. Δικτύνην, Dictynnam, creberrime alii, ut notum omnibus, scribunt. In numis Cretensium apud Mediobarbum ΔΙΚΤΙΝΑ: in Cornuto Nat. Deor. c. 34. [pag. 230. ed. Gal.] Δικτύνα et Δικτίνα. Multa de ea Diodorus V. 76. et ill. Spanhemius ad Callim. Hymn. in Dian. vs. 205. WESS.

10. καπρίους ἐχ. τὰς πρώτας) Prorarum insignia, capros, arietes, tauros, apros, leones, viri longe doctissimi, Scaliger, D. Heinsius, Stanleius, ea ornarunt eruditionis copia, ut tacere consultum sit. Accedat Iungermannus ad Pollux. I. 83. Nam Κυπρίους Arch. et Vind., nisi lapsus offendentis fuerit calami. non intelligo. WESS. *

12. ἔχοντες ἔχοντες) H. Stephani praeiudicio, Prolegom. Edit. Secundae, ἢ νέτον ἔχοντες scribendum ubique: solum verum esse νέτον ἔχοντες ex lib. I. c. 18., quod per tmesin, ut Herodoti plura, disiunctum ἢ νέτον ἔχοντες prae-buerit; ἔχοντες praeterea in adiectivis locum semper ha-

bere. Ego vero bene reminiscens ἔγκοτον στύγος Aeschyli Choëph. vs. 391. et Homeri κέτον ἔχιν, Ἰλ. α. 82., in viri doctissimi iudicio non adquiesco. Vetant Scholiastes, Timaeus, et Suidas, et Scriptor ipsemet; siquidem VIII. 29. τούτων δὲ σφι ἀμφοτέρων ἔχοντες ἔγκοτον: et IX. 109. ταύτη οὐκ ἔχει ἔγκοτον: in quibus tmesi nulla occasio. WESS.

CAP. LX. 2. εὐρέος τε ὑψηλοῦ ἐς πινυ.) Gronovium; semper in *Medic.* proclivem, nihil hic demutasse, [scil. non abiecisce vocab. ὄρυγμα, vulgo olim post ὑψηλοῦ insertum.] mirum accidit. Verissima sunt, quae amplectimur. ὄρυγμα ex insecutis insertum imprudenter fuit. Iustum praeterea τούτου τὸ ὄρ. ex schedis, videlicet montis; nec alia Cl. Reiskii suspicio. WESS. — Vide nostram *Var. Lect. S.*

6. διὰ παντός δὲ αὐτοῦ) Fossa erat ἀμφίστομος, duplici instructa ore. Quare διὰ παντός non aliud vult, ac per eundem montem et iuxta priorem fossam [sive in illius medio] excavatam fuisse alteram, quae aquae ductus vicem praeberet. Prior hominibus transitum dabat, ut, si quid aquae ductui labis fieret, sarciretur: unde et latior et celsior altera erat: nam τριπλοῦν Vallae et Codicum manifesto aberrat. Mecum faciunt Cl. de Pauw et Reiskius. Ὁρώρυκται, etsi ὄρυκται II. 158., possessionem recepit: illud enim et cap. 186. Musae primae, atque alias. Placuit quoque ὀχετινόμενον διὰ σωλ. ex codicum consensione. WESS.

CAP. LXI. 4. τῶν οἰκίων μελεδωνόν) Servari οἰκίων μελ. potuerat, ni Scriptori placuisset prius. Μελεδωνόν τῶν οἰκίων cap. 63. et ἐπίτροπον τῶν οἰκίων cap. 65. fuisse Magum scribit. Mitto perpetuam in his librariorum aberrationem. Conf. I. 109. Recte Manasses in Annalibus, Οἱ τῶν δαμωτῶν φύλακες τῶν βασιλείων Μάγοι, de his fratribus. WESS.

13. ὁ μάγος Πατιζίδης) Notabile Pass. codicis ex Dionysio Milesio Scholion ob diversam nominis Magi scripturam. Κατιζίδης Zonarae ex Herodoto, sed corrupte. Alii longius abeunt, de quibus Ian. Rutgersius *Var. Lect.* I. 8. et III. 10. Vallae Latina, tanquam ambigua, Stephanus olim in Voc. Herodoti Recensione castigavit. Et erant sane, tametsi quadam tenus congrua Arch., non bona. WESS.

16. προερίοντα - - ὡς Σ. ἀκουστία εἶν) Quando paulo legitur inferius, οἱ κήρυκες προηγόμενον ταῦτα, lectio Cod. Arch.

abiici debuerat a Galeo, non tentari. [Scil. pro mendoso προιδόντις, quod Arch. hic habet, „forte προσιδόντας“ adnotaverat Gal.] De praecone praesertim frequentata προσιπῶν, προαγορεύειν, προεῖν, significant proclamando edicere vel denunciare. Προσιπῶν quum forte legeretur in Attica lege Demosth. contr. Macart. p. 607, 83. in errorem induxit S. Petittum in Legg. Att. pag. 623. Scribi debuerat: προσιπῶν τῷ πρίναιτι: et apud eundem Dem. p. 647, 98. ὀνομαστὶ μὲν οὐδὲν μὴ προαγορεύειν, τοῖς δὲ δρασκόσι δὲ καὶ πρίναισι. Doctis notum est quid in Attico foro diceretur προήρησις et προαγορεύσις. Herodoti Magus edici iussit exercitui, ὡς Σμύρδος τοῦ Κύρου ἀκουστίᾳ τῇ. Sophoclis est in Elect. 340. τῶν κρατούντων ἰσὶ πάντ' ἀκουστίᾳ. Istam quidem scribendi formam Noster alibi, quantum memini, non adhibuit; qua Thucyd. utitur et l. 86. οὗς οὐ παραδοτῆ τοῖς Ἀθηναίοις ἰστίᾳ, οὐδὲ δίκαις καὶ λόγοις διακριτῆ, - - ἀλλὰ τιμωρητῆ ἐν τάχῃ. Illa Tragicis, Comicis, Platoni, ceterisque Atticis est multo usitatior forma, qua docet amabilis ille morum magister in Xenoph. Ἀπομν. II. p. 430, 27. quo modo διρακτικῶν τοῖς θεοῖς, τοῖς φίλοις ἐν γρηγορίᾳ, τὴν πόλιν ὠφελήσας. Ab utraque distant Herodoteum, οὐκ ἂν ᾗ βιώσιμα ἀνθρώποις, et similia. VALCK.

CAP. LXII. 4. ἐν Ἀγβατάνοις) Stephanus Byz. haec Herodoti ista in Voce advocans, sic iubet; Laurentius in suis invenit schedis. At nullum gravius urget imperium, quam Scriptoris, cap. 64. urbem non aliter exarantis. Adde lib. I. c. 98. Quae autem Syriae illa Ecbatana sive Agbatana, discernere non stricte queo. Memorat Iosephus Vit. cap. 12. p. 6. Ἐκβάτανα in Galilaeae tractu, sed male habita et vitiosa, quod Spanhemius et Relandus viderunt. In Plinii Hist. Nat. V. 19. de Carmelo, et in monte oppidum eodem nomine, quondam Ecbatana dictum. Id huc pertinere, probabile est. WESS. — De hoc Syriae oppido consulendus omnino Hyde, Relig. Vet. Pers. pag. 541. S.

10. οὕτω μοι) Perplacet: Οὕτω μοι διαπρήξας τὸ τοι προσήμα πρήγμα; ita-ne mihi rem executus es, quam tibi iniunxeram? Sic ista dum vertebat Valla, οὕτω se reperisse demonstrat in suo Cod. enotatum a Galeo ex Arch. Vallae versio, hominis ut erant tum tempora perdocti, centies

minus cogitate fuit a correctoribus interpolata. Quid in suis invenerit Zonaras, decerni nequit. Quod infra legitur, [l. 15 seq.] οὐ -- τι -- ἢ μέγα ἢ μικρόν, (conf. pag. 327, 4.) [V. 106, 14.] significans nihil prorsus, frequentatur apud Oratores etiam Atticos. VALCK.

18. νώτερον κακὸν ἀναβλάστη) νώτερον κακὸν qui dixerit, novi neminem: novi qui κακὸν vel κακὰ ἀναβλαστῶν et ἀναφύεσθαι eodem sensu posuerint; plurimos autem, qui προκακὸν per εὐφημισμὸν scripserint νώτερον: ut adeo, si κακὸν omitteretur in Codicibus, ex interpretamento fluxisse videretur. Pausan. IV. p. 367. οὐδὲ ἐν τῶν Μισσηνίων -- ἐγένετο οὐδὲ ἐς αὐτοὺς νώτερον: idem illud sic adhibuere Herod. V. 19. 35. et 93. VIII. 142. Thucyd. p. 85, 34. Euripid. Rheso vs. 590. Aristoph. Ἐκκλ. 338. Ἀγαν τι νώτερον est in Eurip. Or. 1331. ut in Platonis Protag. pag. 310. μήτι νώτερον ἀγχιλλεύς; οὐδὲν γ', ἢ δ' ὅς, εἰ μὴ ἀγαθὰ γι. Insidiis alteri struetis res novas moliri, νώτερον βουλεύεσθαι dicitur Herodoto I. 210. cuius est in lib. VIII. c. 21. ἢν τι καταλαμβάνῃ νώτερον τὸν πῖθον. Huius vice Thucyd. VII. 64. dum scribit, εἰ ἐμβαίηται τι ἄλλο, secundum Schol. εὐφημώτατα ἦν ἔκατο τὴν ἥταν. Solà quoque voculὰ τι mala quaevis bellica designantur in Eurip. Phoen. 642. καὶν τι σοι πόλις γίνηται. VALCK.

Ibid. νώτερον ἀναβλαστῆσαι) Quod in verbo ausus sum, schedae excusabunt; excusabunt etiam κακὸν in exsilium actum, a Vindob. et Valla merito proscriptum. Νώτερόν τι ποιῶν habet V. 19. et alias, expressum κακὸν non desiderans. Immo vero plura credo in hac vicinia mutationem subiisse, fuisseque primitus, uti Codd. praecunt, νῦν ὃν μοι μεταδιώξας τὸν κήρυκα ἐξαράξῃ παρ' ὅττιν etc. Convenit Scriptoris elegantiae, qua inferius cap. 134. οὐδὲ μοι ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα στρατηγέσθαι. Sunt, quae iuvare possunt, et alia. Hoc celare iniustum foret, glossatorem S. Germani ἐξαράξῃ hic reperisse. Sic enim Ἐξαράξῃ τὸ ἐξαράξῃν, Ἡρόδοτος Γ'. WESS.

CAP. LXIII. 6. αὐτὸς τοι Σμύρδης) Vere libri veteres: labat ceteroqui oratio, quod Reiskium non latuit. Ἐ; ὅφιν, postulantis mastis, cur recusarem, nihil erat. Ἐρχίσθαι εἰς ὅφιν praebebit Diodorus, Φαίεσθαι εἰς ὅφιν alii, quos in re nota non fatigabo. Vide tamen VII. 6. WESS.

17. ὁ ἐκβατύνων τοῦ Σμύρδης οὐνόματος) Recurrit. c. 67.

et IX. 94. Singulare et rarum Pollux habuit: itaque plures, tanquam emblema, ornandae orationi inseruerunt. Tale Iamblichi ἵνα μὴ καὶ ἰτίρα τις τοῦ τῆς Σπονδῆος ἐπιβατικῆς ὀνόματος apud Phot. Biblioth. p. 248. [ed. Rothom.] Procopio, aemulatori Herodoteo, mire arrisit: οὗτοι τοῦ ὀνόματος ἐπιβατικῆς ἤξιον, Bell. Goth. I. 1. et Bell. Pers. I. 25., tum Vandal. I. 11. etc. WESS.

CAP. LXIV. 8. τῇ ἀπάσῃ συμφερῇ) Corrigitur τῇ ἀπαντίσῃ occurrente: verum ἀπάσῃ, summā totāque, recte erit, sicuti docti norunt monentque. [Iterum c. 65 extr. ἀπίλλαι μᾶσαν τὴν ἰωνοῦ πρῆξιν. Conf. Lexicon nostrum Polyb. voce Πᾶς, num. 3.] Maiorem movet litem [I. 11.] τοῦ νευλοῦ τοῦ ξίφους ὁ μύκης, sive, ut Gronov. in Latinis, *fungus vaginae gladii*. Est-ne summa an ima vaginae pars? Eustathius et Grammaticorum plures prius optant et τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους interpretantur: quibus favet Portus. Contra Pavius, quod capulus sit obtusior et ad vulnus inferendum ineptior, μύκητα esse illud ferrum, quod in ima parte mucronem ambit et ipsius est mucronis theca. Satis speciose. Mihi forma gladii apud Persas et Graecorum prius non explorata est cognita, potior tamen Criticorum caussa. Similitudo μύκητος, *fungi*, manubrio gladii propior est, quam extremae vaginae. Nicandri praeterea Alexiph. vs. 103. μύκης ἴθι καὶ παύσειν ἄρρη; vaginae extrema indicare nequeunt; bene Schol. μύκης κυρίως τὸ ἄκρον τοῦ ξίφους, τὸ κατακλιῖον τὴν θήκην. Eadem Etymolog. p. 594., leviter in prima voce vitiatus: minime vero Plutarchi de Flumin. p. 63. ἔξιστον αὐτοῦ τῆς λαβῆς τοῦ ξίφους ὁ μύκης: illis enim nihil ad hanc rem clarius. WESS.

11. τοῦ νευλοῦ τοῦ ξίφους ὁ μύκης) Eustathio, ubi excitat Herodotea, in 'Iλ. B'. pag. 219, 27. μύκης minus accurate fuisse dicitur ἡ λαβὴ τοῦ ξίφους. Cautius Zonaras Ann. IV. pag. 127. D. ipsa transcripsit Herodoti verba, τοῦ νευλοῦ τοῦ ξίφους ὁ μύκης ἔξιστον. Recte, credo, definitur ab aliis τὸ κατακλιῖον τὴν θήκην τοῦ ξίφους: fungo namque cadente Cambysis acinaces vagina fuit nudatus. Loca Grammaticorum collegit Abr. Berckel. ad Steph. voc. Μυκῆναι. Huius non meminerat historiae interpretes Pausaniae, quem huc respexisse minime dubito I. [c. 28.] p. 70. Αὐγυῖαι καὶ ἄλλα τῶν ἀνύχων αὐτόματῃ ἐπιδύμει σὺν τῇ δικαίῃ τιμωρίᾳ ἀν-

Σπρίταις ἔργον δὲ πάλλιστον καὶ δόξῃ Φαειρώτατον ὁ Καμβύσης παρίσχετο ἀκινάκης. Nihil sanequam fecit ista res ad Atheniensium gloriam: τί γὰρ Καμβύση καὶ Ἀθηναίους ἦν πρῆγμα; [Perspecte ista Pausaniae graeca sic gallice reddidit nupe-
rus doctus Interpres: et l'exemple le plus célèbre en ce genre est celui du sabre de Cambyse.] Illud vero mirabile, quod Cambysi, idem evenisse Annibali secundum Pausan. VIII, pag. 623. Poenum deceperat Iupiter Ammon nomine Ἀμβύσης: Cambysem Latona, nomine Ἐκβατόνων. Figura ex ambiguo coelestibus istis valde fuit adamata. VALCK. — De vi vocab. μύκης videndus omnino Schneider, Anim. adv. in Nicandri Alexiph. vs. 103. et quos ille laudavit auctores; quibus addiciendum Hecataei fragmentum, ex Scholiis Venetis ad Iliad. XV. 302. a Creuzero prolatum in Historicor. Graec. antiquiss. Fragm. pag. 77. S.

14. ὡς οἱ καίριον ἰδοῖσι τεύφθαι) Laurentius male vert-
rat. Palmerius, quem ducem Gronov. habuit, melius, Ex-
ercitat. p. 16., non neglectis Syriae Ecbatanis. Non repeto
causas, quibus Ἀγβάτανα ex mstis restitui. [Vide supra,
ad cap. 62, 4.] Iosephum Antiq. XI. 2, 2., Cambysis obitu-
tum Damasci contigisse scribentem, miror, nec minus
Ctesiam, qui Babylone. WESS. — Ad καίριον intelligi πλε-
ον, vix opus fuerit ut moneatur Herodoti lector. S.

CAP. LXV. 16. ὑπεραιρημένου) Sive cum Reiskia
scribendum ὑπεραιρημένου, seu ὑπεξαρημένου, Smerde sub-
moto, vel sublato: hoc praebet lib. VII. c. 8. §. 3. Portus.
in Ἀραιρημένος nostrum illud non attigit. VALCK.

Ibid. ὑπεραιρημένου) Gronovii coniecturam firmat
Pass. codex. Παραιρημένου, ut plures schedae hic et cap.
126., praesidium ex Demosthenis Philipp. II. p. 46. et eius
Scholiaste, quem Suidas descripsit, [item ex Polyb. I. 9,
6.] nancisci posset, nisi vulgatum dialecto congrueret
aptius. WESS.

[27. εὐκλείστων) In nostro exemplo ante ἡ ἰστα opera-
rum errore irrepsisse, non est quod moneam. De vocali
antepenultima syllabae notare debeo, editos quidem li-
bros omnes o longum tenere; recte illos quidem hactenus,
quoniam ob divulsam in duas vocales diphthongum m
praecedat brevis syllaba. Codex vero ms. F. (nescio an con-
sentientibus aliis) et h. l. et V. 5, 8. breve o habet, ne is

quidem male, nempe omissis utrobique super η (quo pacto ille constanter diphthongum η pingit,) punctis diaereticis. At altero loco, V. 5, 8. editi omnes ante Schaeft. et Borh. $\alpha\iota\kappa\iota\delta\iota\tau\alpha\tau$. praeferunt, brevi α utentes, simul tamen diphthongo in duas syllabas distracta. S.]

35. $\alpha\pi\alpha\iota\mu\epsilon\theta\eta\kappa\alpha\iota$) Membranae hoc desiderant, scriptore consentiente. Paullo ante, $\delta\epsilon\iota\sigma\alpha\varsigma\ \mu\eta\ \alpha\pi\alpha\iota\mu\epsilon\theta\eta\omega\ \tau\eta\eta\ \alpha\rho\chi\eta\eta$. Rursus I. 69. $\omega\varsigma\ \alpha\pi\alpha\iota\mu\epsilon\theta\eta\sigma\alpha\iota\ \epsilon\pi\acute{o}\ \Sigma\alpha\mu\iota\omega\eta$. Denique III. 126. $\epsilon\pi\acute{o}\ \mu\eta\delta\omega\eta\ \alpha\pi\alpha\rho\alpha\iota\mu\epsilon\theta\epsilon\iota\sigma\alpha\iota\ \tau\eta\eta\ \alpha\rho\chi\eta\eta$. WESS.

40. $\mu\eta\ \alpha\lambda\alpha\sigma\omega\sigma\alpha\mu\epsilon\theta\iota\sigma\iota\ \delta\iota\ \tau\eta\eta\ \alpha\rho\chi\eta\eta$) Et hoc, iisdem postulantis, iustum est. Vide c. 75. Diras, quas rex inprecatur, ex saxo Aphrodisiensi illustravit Gronovius: geminae Teiorum sunt in Antiq. Asiatic. p. 98. Edm. Chishull; longe vero diutius in Israelitas, ni saperent, carmen Deuteronom. xxviii, 16. etc. WESS.

41. $\tau\alpha\ \eta\alpha\nu\tau\iota\alpha\ \tau\acute{o}\tau\omega\iota\varsigma\ \alpha\rho\iota\sigma\mu\alpha\iota$) Ista Sophoclis: $\kappa\alpha\iota\ \tau\alpha\upsilon\tau\alpha\ \tau\acute{o}\iota\varsigma\ \mu\eta\ \delta\rho\omega\sigma\eta\iota\ \epsilon\upsilon\chi\omicron\mu\alpha\iota\ \theta\iota\omicron\upsilon\varsigma\ \mu\eta\ \tau'\ \alpha\rho\epsilon\tau\omicron\eta\ \alpha\upsilon\tau\acute{o}\iota\varsigma\ \gamma\eta\eta\ \alpha\lambda\iota\eta\alpha\iota$, $\tau\iota\eta\delta\ \mu\eta\ \tau'\ \omicron\upsilon\eta\ \gamma\upsilon\gamma\alpha\iota\kappa\omega\eta\ \pi\alpha\iota\delta\alpha\varsigma$: ex Oed. Tyr. 277. forte respexit Herod. qui lib. VI. c. 139. hanc Pelasgis memorat in Lemno divinitus inflictam poenam: $\omicron\upsilon\tau\epsilon\ \gamma\grave{\alpha}\ \kappa\alpha\rho\pi\acute{o}\eta\ \epsilon\tilde{\phi}\epsilon\rho\epsilon$, $\omicron\upsilon\tau\epsilon\ \gamma\upsilon\gamma\alpha\iota\kappa\epsilon\ \tau\epsilon\ \kappa\alpha\iota\ \pi\acute{o}\iota\mu\upsilon\eta\alpha\ \delta\mu\omicron\iota\omega\varsigma\ \epsilon\tilde{\iota}\tau\iota\kappa\tau\omicron\eta\ \omega\varsigma\ \kappa\alpha\iota\ \pi\rho\tau\omicron\upsilon$. conf. Philostr. Vit. Apollon. III. 20. In veteribus imprecationum formulis ista talia leguntur saepenumero; in recentioribus etiam absurdissima. VALCK.

CAP. LXVI. 2. $\kappa\alpha\tau\eta\rho\iota\kappa\acute{o}\eta\ \tau\epsilon$) Superfluum $\tau\epsilon$, leniter in $\tau\omicron$ mutatum, dabit $\kappa\alpha\tau\eta\rho\iota\kappa\omicron\eta\tau\omicron\eta$: quod, si vel omnes Codices alterum praeferrent, harum rerum peritis sincerum videbitur. In Regis non optimi, Regis tamen, luctu Persarum proceres obsecundabant consuetudini, lugentiumque sibi personam induebant: $\pi\acute{\alpha}\nu\tau\epsilon\varsigma\ \tau\acute{\alpha}\ \tau\epsilon\ \epsilon\iota\delta\eta\tau\omicron\varsigma\ \epsilon\chi\theta\epsilon\mu\epsilon\eta\alpha\ \epsilon\chi\omicron\eta\eta\ \tau\alpha\upsilon\tau\alpha\ \kappa\alpha\tau\eta\rho\iota\kappa\omicron\eta\tau\omicron\eta\ \kappa\alpha\iota\ \omicron\iota\mu\omega\gamma\eta\ \alpha\tilde{\phi}\theta\acute{o}\eta\omega\ \delta\iota\sigma\chi\rho\epsilon\iota\tau\omicron\eta$: non aliis vestes illi diripiebant, non $\kappa\alpha\tau\epsilon\beta\eta\eta\gamma\eta\eta\eta\eta\eta$, sive $\kappa\alpha\tau\eta\rho\iota\kappa\omicron\eta\tau\omicron\eta$, sed $\kappa\alpha\tau\eta\rho\iota\kappa\omicron\eta\tau\omicron\eta$, suas discindebant. Praeterea praebet id ipsum, hinc enotatum probabiliter, Hesychius: $\kappa\alpha\tau\eta\rho\iota\kappa\omicron\eta\tau\omicron\eta$, $\kappa\alpha\tau\epsilon\sigma\chi\iota\sigma\tau\omicron\eta$. $\kappa\alpha\tau\epsilon\sigma\chi\iota\sigma\tau\omicron\eta\ \tau\omicron\upsilon\varsigma\ \pi\acute{\iota}\pi\lambda\omicron\upsilon\varsigma$ est apud Pollucem VII. 50. ex interpretamento Xenophontei $\kappa\alpha\tau\alpha\beta\eta\eta\tau\omicron\eta$: sicut ap. Diodor. Sic. T. I. p. 83, 34. ad $\kappa\alpha\tau\epsilon\beta\eta\eta\tau\omicron\eta$ Codd. scholion adiiciunt $\kappa\alpha\iota\ \iota\sigma\chi$, sive $\kappa\alpha\tau\epsilon\sigma\chi\iota\sigma\tau\omicron\eta$. Vir D. in Miscell. Obs. Nov. T. I. p. 73. ad Hesychium comparans Aeschyl. locum e Pers. $\gamma\alpha\ \epsilon\tilde{\iota}\sigma\tau\epsilon$, in Herodoto tamen $\kappa\alpha\tau\eta\rho\iota\kappa\omicron\eta$

ων scribendum credidit. Quid differant περιμήξαι τὴν ἰσθμὴν et περιμήξασθαι. Praeceptores mei docuerunt in Miscell. Obs. V. 3. p. 64. et ad Diodor. Sic. T. II. p. 186. Quibus ista fuerint explorata, nec non cura scribendi Herodotea; hi minime dubitabunt, quin verum sit κατηρίκοντο, inprimis Aeschylea considerantes, ubi Persides in publico luctu: Πολλὰ δ', ἀπαλαῖς χερσὶ καλύπτρας Κατερικόμιναι, διαμυδαλίοις Δάκρυσι κόλπους Τίγγουσ' ἄλγους μετίχουσαι: quae fortasse respexit Herod. et, ubi de eodem, de quo Aeschylus, luctu loquitur lib. VIII. c. 98. τοὺς κλέωνας κατεμήχαντο πάντες, βοῇ τε καὶ οἰμωγῇ ἰχρίωντο ἀπλήτη. Xenophontis Tigranes Κυρ. Παιδ. III. p. 38, 26. περιεπάσαντο τὴν τιάρην καὶ τοὺς πύλους κατεμήχαντο, quod recte tuetur H. Steph. Diodorus I. 72. de Aegyptiis, Rege, inquit, mortuo omnes κοινὸν ἀνθρώπων πένθος, καὶ τὰς ἰσθμίας κατεμήχαντο. Herodotus in horum locorum primo ponere quoque potuisset κατηρίξαντο, pro κατεμήχαντο. Ἐρίκειν a Grammaticis redditur σχίζειν et ἰσχνύνει: vid. Hesych. in Ἐρίκει et in Διήρικον: neque tantum ἰρίκειν, sed et ἰριζέαι usu fuisse receptum monstrant Aristophanis κατηρίξας in Vesp. vs. 647. et Hesychii Διερειξας. Ex eodem discimus, τὰ κατεβρωγὸτα ἱμάτια alicubi fuisse dicta Κατερικά. Apud Hephaestion. p. 34. Κατύντισθε κόραι, καὶ κατερίκισθε χιτῶνας, cum Editore legit Wesseling. ad Herod. p. 124. n. 38. [ad II. 42, 27.] VALCK.

Ibid. κατηρίκοντο) Aldinum κατερίκινόν τι Sylburgius ad Brisson. R. Pers. II. 205. p. 563. κατήρικον, Gronovius ex Med. κατήρικον refinxit. Nihil verius admissio. Hesychius, hoc fortassis e loco, κατηρίκοντο, κατισχίζοντο. Forma verbi unice quadrat. Vetus poëta in Enchirid. Hephaestionis p. 34. κατύντισθε κόραι καὶ κατερίκισθε χιτῶνας (sic Io. Corn. de Pauw egregie): Aeschylus Pers. vs. 537. πολλὰ δ' ἀπαλαῖς χερσὶ καλύπτρας κατερικόμιναι: quo Tragici versu in Miscellan. Observ. Nov. T. I. p. 72. usus etiam vir doctus est. WESS.

4. ὡς ἰσθακίλοισι τε τὸ δόριον) Multa Foësius Oecon. p. 603. Opportune vero Galenus in Hippocr. Aphorism. p. 323. postquam γόγγυρῃσαν medicorum, aliis Graecorum σφάκελον dici monuisset, οὕτω γυν̄ μοι δοκεῖ καὶ ὁ Ἡρόδοτος τὸν μηρόν τρηπέναι τοῦ Καμβύσου σφακίλιζέσθαι, sed memoria lapsus. De Miltiade ad eum modum VI. 136. Adde Cononem Narr.

xviii. ipsumque Galenum p. 546. ubi Herodoteis adsimilia. WESS.

[5. ἀπὸ τῆς Καμβύσιας) Possis ἢ νοῦτος supplere cum Porto, aut τὸ κακόν: sive τὸ ὀστίον σφακελίαν καὶ ὁ μῆρὸς σαπίς. Caeterum conf. VI. 27, 6. S.]

11. ἵνα οἱ ἐκπολεμῶν πᾶν τὸ Περσικόν) Gronovii Latina, ut sic ab eo omne nomen Persicum ad hostilem iram concitaretur, non sunt bona: Vallae praestantiora, [ut sic omne illi nomen Persicum redderetur hostile,] et propterea restituta. Notissima verbi potestas est, spreta saepe. Noster V. 73. ἡπιστάτω γὰρ σφι πρὸς Λακεδαιμονίους - ἐκπεπολεμῶσθαι. Iosephus B. Iud. VII. 10, 2. οὗ γὰρ Ἀντιόχῳ μὲν ἔτι μᾶλλον ἐκπεπολεμῶσθαι τοὺς Ἰουδαίους. Confer doctissimos Ammonii, Moeridis et Thom. Mag. in Πεπολεμῶται commentatores. Mox [L. 14.] μὴ μιν ex scriptis malui: eadem Reiskii divinationo. WESS. — Nos non poenitet μὴ μὲν revocasse. Vide Var. Lect. S.

13. βασιλία ἀνιστάτω) In sacris frequens, ἀνίστη (ἄν) βασιλεύς, his in libris non puto reperiri; nisi si forte quis ad vitam crederetur revocatus: quo modo legitur supra c. 62. ὁ δὲ ὦν saepe dicitur κατιστός, Herodoto κατιστιάς. ἱεστιάς de Rege, quasi τῷ θρόνῳ ἱεστιάς, lib. I. c. 120. εἰς δ' ἱεστιάτος βασιλείας, ἰόντος πολήτιω, καὶ ἀρχομιν τὸ μέρος. Hic itaque legi non nolim ἱεστιάτω: et pro ἀνιστάμενος infra c. 67. ἱεστάμενος εἰς τὴν ἀρχήν, ingressus imperium. VALCK. — Possit tamen ἀνιστιάτω idem ac ἱεσιστιάτω valere: atque etiam ipsum ἀνιστιάς c. 62, 16. de insurrectione intelligi fortasse poterit. S.

CAP. LXVII. 3. μῆνας ἐπὶ τὸς τοὺς ἐπιλοιπούς Καμβύση etc.) Ordo confusior turbas civit. Bene Abreschius τοὺς ἐπιλοιπούς Καμβύση τῆς πληρώσεως εἰς τὰ etc. Alibi ἐπὶ μὲν τίσις εἶτα πληρεῖα VII. 20. Reiskius corrigebat εἰς τῶν ὀκτῶ ἰρίων τὴν πλήρωσιν, sine plausu. WESS.

10. ἱεστάμενος εἰς τὴν ἀρχήν) Hoc dederat, offeruntque achedae. ἐλχρηστέ σφι - αὐτίκα ἱεσταμῖνοι σι εἰς τὰς τυραννίδας II. 147. et VI. 59. ἐπὶ δὲ - ἄλλος ἱεστιάς βασιλεύς. Atque hic non obliviscor Alexandrinor. Interpretum et Paulii Apostol. Epist. ad Roman. xv, 12. καὶ ἀνιστάμενος ἀρχὴν ἰδῶν, quod multum discrepat, et alius est indolis. WESS.

CAP. LXVIII. 3. ὁμοίως τῷ πρώτῳ Περσίῳ) Sic ista recte Zonaras interpretatur Ann. IV. p. 127. E. Ὅσα

της ἢ γίνεαι καὶ πλούτῳ Περσῶν τοῖς πρώτοις ἐνέμιλλος. Dedit et ad initium somnii *Luciani Hemsterhusius*, quae vix ab alio poterant expectari. *Thucydidae* locum, huius imitator frequens, forsitan et hunc *Herodoti*, respexit scriptor *Epist. Phalaridis* Ep. xxi. ὁμοία τοῖς πρώτοις Σικελιωτῶν πεπλούτηκαν: ubi paulo post corrigendum censeo, τυραννοκτόνοι Φαλαρίδος ἀκύνειν, pro ἀκουσθήναι. VALCK.

Ibid. ὁμοίως τῷ πρώτῳ Περσῶν) *Abbas Geinozius* ex conjectura ὁμοιος, quod in *Arch.* Idem *Lipsiae* expressit *Io. Friderichus* in *Magophonia*. At perinde est. Ὁμοία, ὁμοίως, ὁμοιος frequentantur in talibus. *Pausanias* I. 9. p. 22. καὶ Μακεδόνων ὁμοίως τοῖς ἀρίστοις ἦγεν ἐν τιμῇ. Lege *T. Hemsterhusio* observata ad *Luciani* *Somn.* c. 2. Scripsi ὑπόπτισι, [L. 4.] ne semper in his dialecti ratio contemneretur. WESS. — Ubi adverbio locus est, ibi plerumque ὁμοία pro ὁμοίως utitur *Noster*: sed adverbio hic locus nullus, quia nullum adest adiectivum aut verbum, quo illud referatur. S.

12. παρ' αὐτὴν τὴν θυγ.) *Clariss. Gronov.*, quia *Med.* παρ' αὐτὸν, nescire se scribit an quid lateat. Latet omnino nihil, nisi error amanuensium, *Med.* et huic nationi non insuetus: quamquam melius, opinor, ut *Arch.*, παρὰ ταύτην τὴν θυγατέρα. WESS.

23. τῶν συγκατημένων γυναικῶν) Committit hanc dictionem vir *Celeb.* cum Latino stare in lupanari, non iniuriā *D'Orvillio* ad *Chariton.* lib. V. 9. p. 489. inprobante. In gynaeceis Medorum et Persarum plures morabantur feminae, quod ex reginae *Estherae* historia atque aliunde cognitissimum: hae iuxtim sedebant, pensa trahentes aut texentes, quemadmodum eas inter *Sardanapallus* in *Diodori* II. 23. *Aldinum* ἄνθρωπος rediit in veterem possessionem. WESS. — κατῆσθαι etiam de artifice vel opifice selulario dici, in officina sua sedente, supra vidimus II. 86, 1. S.

CAP. LXIX. 10. ἀφ᾽ αὐτοῦ τὰ ὄρα) *Suidas* Ἀφ᾽ αὐτοῦ, Ἀνλαφῶν Ἡρόδοτος: quod *Steph. Berglerus* in ἀφ᾽ αὐτοῦ, Ἀνλαφῆσιν non inconsulte transmutat. Spectavit utique grammaticus haec *Nostri*, in consequentibus verbis sibilantem litteram semper geminantis. Eadem aliis consuetudo: de *Hippocrate* liquido *Erotianus* et in eum *Eusta-*

ekius p. 50. WESS. — Vide *Erotiani Glossar.* ed. *Franz.* p. 168 seq. et conf. nostram *Var. Lect.* ad h. l. Libris obtemperans ἄφασον revocavi. Videtur ab ἀφάσσω futurum ἀφάσω formatum fuisse. Sic quidem et παραφῦσαι (nisi rectius παραφάσαι) et ἰσαφάσασθαι et ἰσαφάσαι habes apud *Galen.* in *Explan. voc. Hippocr.* p. 538. et 474. Conf. *Foësius Oecon.* p. 485. S.

16. ἐπίλαμπος δὲ) Capitalis instauratio. *Suidas*, *Scho-liastes*, *Phavorinus*, et hoc de genere alii, nugantur, [ἐπίλαμπος scribentes,] κατὰδῆλος et κατὰφανής ex Ionum more, ut adseverant, interpretati. Nihil futilius. Qui communiter Graecis ἐπίληπτός, uti *Antigono Caryst.* c. 45. in Ionum lingua ἐπίλαμπος, cuiusmodi et καταλαμπτός III. 127. Viderunt verum et in clarissima posuerunt luce *Cl. Küsterus* et *Alberti* ad *Ἐπίληπτος Hesychii.* WESS.

Ibid. ἐπίλαμπος) Tolletur, ut opinor, menda vetus e codicibus. ἐπίλαμπος δὲ ἀφάσσωσα ἴσται restituit e Codd. Parisinis *L. Küster.* ad *Hesych.* ubi Ἐπίληπτος redditur κατὰφανής. Attice diceretur: αὐτὴ δὲ ληφθῆ vel φωραθῆ vel ἀλῶ ψηλαφῶσα, sive ψαύουσα deprehendatur: solent ista, sicut alia huius generis, adiungi participiis. Eiusdem formae, cuius est ἐπίλαμπος, pro φοιβόληπτος positum φοιβόλαμπος legitur in *Herod.* IV. 13. Sunt autem Ionici flexus istius verbi aliunde notissimi: constanter in Alexandrino Codice *Vet. Test.* λήμλεισθαι, λημφθῆναι, et similia scripta reperiri monuit et alibi *Io. Ern. Grabi*us et in *Proleg.* ad *Vol. I.* c. 2. §. 7. Vid. *Küster.* *Praef.* ad *Ed. N. T. Io. Millii* p. 9. Sed a quibusvis Graecis literam μ. superfluum in multis, tum verbis tum nominibus, praesertim propriis, labialibus emolliendis praefigi tametsi constet, saepenumero tamen tentantur a correctoribus minime corrigenda. VALCK.

20. Ἡ ὧν δὲ Φαιδύμη) Paucis interiectis orationem interruptam solemnibus oculis redorsus non necesse quidem habebat *Herod.* iterum nobis narrare, quo patre sata esset *Phaedyme*; sed sic studet ille suaviloquus narrationes suas in animos insinuare legentium, ut addere malit superflua, quam obscurus esse verborum aliquot parsimonia: addidit itaque, αὐτὴ ἡ τοῦ Ὁράνῳ θυγάτηρ. Utilis istius luxuriae, qua sua ipsius explanat *Noster*, centum *Herodot.* T. V. P. II.

forte possent exempla proferri. Hoc eo dico, ne quis olim ista talia intempestive obiciat hic illic voculam velut Scholion proscribenti. Quod paulo post [L. 26.] legitur diversi generis, *μαθούσα οὐ χαλιπῶς, ἀλλ' ἐνπερίως*: pleonasmus est, aliis etiam istius ferme aetatis scriptoribus optimis satis usitatus: *Antiphontis* est, *οὐκ ἰδέσσω, ἀλλὰ πολὺ μείζω*, p. 118, 24. *Lysiae*, *οὐ βουλόμενος, ἀλλ' ἄκων*, p. 319. *Isaei*, *οὐ μικρὰ, ἀλλὰ μεγάλα*, p. 67, 4. VALCK.

22. *ἰπὶ τι αὐτῇ μέρος ἔλινετο*) Graecus interpres *Estherae* cap. 2, 12. καὶ ὅταν ἡ καιρὸς κορασίῳ εἰσιλθεῖν πρὸς βασιλῆα: quae versio non est, sed expositio. Hebraea ita, וּבְהַגִּיעַ תָּרַח נָעֻדָה לְבוֹא אֶל הַמֶּלֶךְ, et quum veniret ordo, τὸ μέρος, puellae, ut ad regem accederet. Gemina sunt atque eadem de re. WESS.

CAP. LXX. 5. τοῦ Ὁράνιου) Tametsi Ὁράνιος sequenti redeat capite, Gronovium sequi ausus non sum. Ὁράνη vocandi casu c. 72. ἀπὸ Ὁράνιου et τῷ Ὁράνῃ c. 84. Multa in talibus admissa sunt; Τετάρσιος et Τετάρσιω parivariatione, quamquam Τετάρσιω apud Agathiam. Quem vero [L. 7.] Ἰνναφέρνηα plerique scribunt, is Arch. et Valbae semper Ἰνναφέρνης sicuti Ἀρταφέρνης pluribus in Codd. V. 25. et Aeschylī Pers. vs. 780. Paulo ante τοῦτον, τῷ legitimum est. WESS.

7. ἐπάγεται Ἰνναφέρνηα) Introducit? quo tandem introducebat? Idem fere significari debet, quod in proximis dicitur προσεταιρισθῆναι, conspiracy sibi socium adsciscere vel conciliare. Corrigendum ἐπάγεται, parat sibi στρατιώτην, vel in partes suas adlicit. Hariolor id ipsum in Codicibus adservari, sicut in suo Zonaras invenit, qui Ann. IV. p. 128. B. ἔδοξεν οὖν αὐτοῖς καὶ ἱππεῖς προσεταιρισθῆναι, καὶ Ὁράνης μὲν ἐπάγεται Ἰνναφέρνην. vid. Andr. Dounaei, viri Graece perdocti, Praelect. in Demosth. Philipp. p. 99. VALCK. — Nil mutant libri, nec opus erat sollicitare vulgatum. S.

[9 seq. παραγίνεται ἐς τὰ Σούσα - ἐκ Περσῶν ἦκων) Nempe Susa urbs, licet caput quodammodo Persici regni, et regia prae caeteris sedes, tamen non in Perside proprie dicta, sed in Cissii sita erat. conf. c. 91, 20. S.]

CAP. LXXI. 6. καὶ αὐτὸς τοῦτον εἵνεκεν ἦκων) Invenit iterum Vir Cl. manifestam Codicis corruptelam. Venerat in urbem Regiam Darius αὐτοῦ τοῦτον εἵνεκεν, ob id ip-

sum, siue solius istius rei gratia. Pausan. I. p. 54. πολλοῖς, αὐτῶν τούτων εἴνεκα, ἐς λόγους ἦλθεν. Thucyd. p. 544, 6. ἄλλο μὲν οὐδὲν, αὐτὸ δὲ τοῦτο: et p. 91, 19. Xenoph. p. 326, 26. αὐτὸ τοῦτ' ἴσθι, προσήκει σκοπεῖν: elegantiore usum Iac. Perizon. intellexit in Aeliani Var. Hist. II. 29. Videtur idem, neque est tamen, pervenustum illud Iovis Luciani T. I. p. 210. Ὡς ἀφελῆς ὁ παῖς ἵστί, καὶ ἀπλοῖκός, καὶ αὐτὸ δὴ τοῦτο παῖς ἵστί. VALCK. — Ex Media. αὐ τοῦτου si varet, vis et vigor sermonis Darii flaccesceret. Scriptor ipse lib. II. c. 5. καὶ ἐς Ἡλιούπολιν αὐτίαν τουτίαν εἵκειν ἐτραπόμην: aliàs etiam, et quis non? WESS.

20. μάλιστα μὲν νῦν ὀφείλετε) Non indigemus Vindob. ὀφείλετε: idem est vulgatum et ἱακόν. Verti debetis haud convenit, sed debebatis, ut olim Valla: languet alioqui inpetus Darii. Βαλλόμενοι rectissime expedit Cl. Gronovius. [Nec vero spernendum βαλλόμενοι, quod offert ms. F.] In Libanii Declam. II. p. 204. D. καὶ ὁ μὲν ἀφ' ἑαυτοῦ βαλλόμενος, ἔπραττε τὸ τερπνόν. Notat Morellus ex insstis ἐφ' ἑαυτοῦ ἐλαβόμενος ac βουλόμενος, quorum ultima corruptelae, verisimum prius, et imprudenter ab eo spretum. WESS.

23. ὅτι ἢ ὑπερίσθῃ ἢ νῦν ἡμέρῃ) Non placet ὑπερίσθῃ. Multo cultius et suavius Arch. ἤνπερ πύσθῃ: nec mutò tamen quod displicet, ne nimium novator censear. Nemo tamen erit, quin ἀλλὰ σφείας αὐτὸς ἐγὼ ex schedis restitutum adprobat. WESS. — Equidem, cur ἤνπερ πύσθῃ alteri praeferatur, nihil admodum video caussae. S.

[24. οὐκ ἄλλος φθᾶς ἐμὲ ἢ κατήγορος εἶσθαι) Latine ista converti quasi esset φθᾶς ἐμὲ, quemadmodum φθάνω cum accus. casu constructum habemus VII. 161, 2. et alibi. Graeca rectius ad verbum Valla expressit: non alium occupaturum ut me apud Magum accuset. S.]

CAP. LXXII. 18. εἴθε γὰρ τι δεῖ ψεῦδος etc.) Laxissima haec de mendacio professio, verumque fallaciloquentiae suscitabulum. Genio Ulyssis interroganti Neoptolemo, Οὐκ αἰσχρὸν ἢ γῆ δῆτα τὰ ψευδῆ λέγειν; responsum, Οὐκ, εἰ τὸ σωθῆναι γι τὸ ψεῦδος φέρε, conveniebat belle in Sophoclis Philoct. vs. 107. Discrepant nonnihil Heliodori Aeth. I. p. 50. Καλὸν γὰρ ποτὶ καὶ τὸ ψεῦδος, ὅταν ὠφελῶν τοὺς λόγοντας, μηδὲν καταβλάπτῃ τοὺς ἀκούοντας: neque enim mendacium adprobat, sed fictum, citra alterius ius et

detrimentum, sermonem, quem *falsiloquium* nova voce appellant. Utrumque scriptoris locum enotaverat *Steph. Berglerus*; nec praeterierat in doctis de Mendacio et Verit. libris *Nicol. Abramus*, longe plura admensus, lib. I. 17. p. 465. WESS.

22. αὐτὸ δ' ἀληθεύεται, ἵνα τι etc.) Verius hoc. Quae sequuntur, optime *Gronovius* inlustravit. At illa οὕτω δὲ ταύτας ἀσκήσεις intacta miror. Qui mentiuntur et qui veraces sunt, eadem-ne exercent? Utrique, si Nostro creditur, lucrum spectant, in loquendo longe dissimiles. Cohærebit oratio aptior, modo cum *Valla* et *Arch.* οὕτω οὐ ταύτας ἀσκήσεις, probetur. WESS.

29. δεικνύσθω ἐνθαῦτα ἰὼν πολέμιος) Pro hoste habeatur: verbi corrector *Reiskius* quæ sunt huius generis paulo rariora non habebat in numerato. [In editis *Animadverss.* silentio hunc locum *Reiskius* praeteriit.] Δεικνύσθω ἰὼν, sive dicatur φανερὸς γινέσθω πολέμιος ὑπάρχων, seu ἱδνηλός, eodem sententia recidit: pateat illum nobis hostem esse; atque adeo tanquam talis confodiat, συγκινύσθω, quod verbum infra legitur, ubi obviis interfectis, ut scribit *Iustinus*, ad Magos perveniunt: intelligitur itaque id ipsum, quod suo more *Vir D.* exprimi volebat. In *Lysiae* p. 90. φανερὸς ἔστι πομπάμενος, patet eum fecisse, *Marklandus* interpretatur; communivit exemplis aliquot *Io. Taylor*, *Vir Cl. Euripides* *Bacch.* vs. 47. αὐτῷ θεὸς γὰρ ὡς ἱδνέμεται. *Andocid.* p. 31, 34. ἱδνέονται -- ὑμᾶς τοῖς αὐτοῦ τρόποις ἀπολυνθῆναι ἀξίων. *Herod.* II. 119. ἐπαιέτος ἦν αὐτοῦ τοῦτο ἔργασμένος. *Xenoph.* Ἑλλ. III. p. 291, 36. μάλα ἀχθισθέντις φανερὸι ἐγένοντο. et II. p. 275, 14. *Thucyd.* II. 64. μὴ ἱδνηλοὶ ἴσσι τοῖς παροῦσι πόνοις βαρυνόμενοι. *Soph.* *Trach.* 679. ἀθυμῶ δ' εἰ φανήσομαι τάχα Κανὼν μὲν ἐκπράξατα. In *Xenoph. Cyr.* Ἀν. V. p. 211, 8. si Codex acscriptus praeferret ἡξίου Ἑλλήνας ὄντας Ἑλλήσι τούτῳ πρῶτον καλῶς δεικνύσθαι, τῷ εὖτους εἶναι: ego quidem vulgatum verbum huic postponerem. VALCK.

Ibid. δεικνύσθω ἐνθαῦτα ἰὼν πολ.) Varie tentantur haec. Est cui δεικνύσθω, confodiat, lanietur, non magna molitione, unice placet. Alius δεικνύσθω ἐνθαῦτα νεκρός, ἰὼν πολέμιος, interimatur, quippe hostis, praeoptat. Quorum equidem institutum sequi non audeo. Dictio rarior est, signatissima tamen. Δεικνύσθω πολέμιος, aut, si velis, ex *Arch.*

διαδεικνύσθω ostendatur sive manifestus hostis sit, eaque, quae in hostem licet, patiatur: ὑπὸ τραυμάτων νικρὸν δίκης est in Diodori Excerptis, aliud in Libanii Epist. cix. quorum tamen utrumque diversius abit. WESS. — Compositum verbum, alibi frequentatum Nostro, et hic pariter a codd. nonnullis oblatum, receptum me voluisse, in *Var. Lect.* significavi. S.

CAP. LXXIII. 3. κάλλιον παρίξει) Optime Gronovius. Ex Aldino Corn. de Pauw idem aut etiam παρίχην formaverat. Mox ὅτι γε ἀρχ. ex schedis, ut Reiskius divinarat, potius est visum: habet particula suam sibi in talibus vim et elegantiam, qua de Cl. Valckenar. ad Tragici Phoeniss. p. 209. WESS.

12. ἄλλοι ἰόντας ἢ ἐπὶ τὸν) Si, quod sentio, dicere liceat, et quid nō? multo Gobryae sententia et ardor incenditur, ubi ἄλλ' ἰόντας ἐπὶ τὸν μάγον ἰθὺς, sed in magum statim et recta pergentes, probabitur. Secutus hoc Valla est, et praeferunt membranae. [Eo etiam probabilior haec scriptura, quo minus commode ἄλλοι hic ponatur, ubi ἄλλοις aut ἄλλῃ requirebatur.] Mox ταῦτα αἰνιον postulabat sermonis et Scriptoris usus: τὴν Δαρείου πάντες αἰνιον γινώσκον, c. 76. et IV. 80. ὁ δὲ Ὀκτομασάδης κατανίει ταῦτα. WESS.

CAP. LXXIV. 5. μόνος ἀπίστατος) Supra c. 61. noverat fraudator Magus, τὸν Σμέρδιος θάνατον — ὡς ὅλοι ἦσαν οἱ ἐπιστάται Περσῶν: et apud Zonaram p. 127. B. dicitur γινῶνς ὁ Κατιζίδης (Πατιζίδης) ὡς ὀλίγοις ὁ ἐκείνου θάνατος ἔγνωσται. Prae paucis istis unicus Prexaspes ea de re planissime erat persuasus, quippe qui iussus Cyri Smerdin remotis arbitris e vita sustulisset. Collectanea Io. Iac. Wetstenii, ad Euang. Ioann. xvii, 3. ὅλη τῇ θυλάκῃ excussa, digna sunt quae considerentur. VALCK.

7. ἰόντα ἐν αἴνῃ μεγίστῃ) Futile est Arch. ἐν αἴνῃ, quod et Valla in suo cod. legerat. Prexaspes, πιστότατος ἰὼν ἐν Πέρσῃ, sicuti mox perhibetur, non flagrabat invidia et odio, sed omnium laudibus ferebatur, quippe maximo in honore. De Themistocle, ὡς εἴη ἐν αἴνῃ μεγίστῃ τῶν στρατηγῶν, lib. VIII. 112. Arrian. Indic. c. 27. τῶν ἐν αἴνῃ — ὡν Μακεδόνων. Atque hoc quidem extra periculum. Quod succedit [L. 9.] πῶς τε λαβόντες καὶ ἐμύκισι, Gronovio se non probavit, contra ex Med. πιστοίς τε, siquidem λαβεῖν πιστοίς ferri nequeat.

Scriptor tamen ipse lib. IX. 105. [IX. 106, 23.] *πίστι καταλαβόντες καὶ ὀρκίοισι*: quomodo ὀρκίους δινοτάτοις καταλαβόντων Procopius Bell. Goth. I. 11. Hist. Arc. c. 2. et Zosimus ex certissima Sylburgii emendatione lib. IV. c. 26. Fac vero *πίστι λαβόντες* eadem in re inportune, quod ego quidem non largior, neeti, non-ne utroque in sermone verbum, uni rei aptum, pluribus iungitur? Tetigit hanc figuram Scholiastes ad Sophocl. Electr. vs. 438. Quid porro *πίστις τε λαβόντες, καὶ ὀρκίοισι*; unde pendebit posterius? Succurrit Cl. Abresch Diluc. Thucyd. p. 425. *ὀρκίοισι*, mutata distinctione, sequenti *ὑποσχεύμενοι* adstruens, quod, si *πίστις τε λαβόντες* valere debeat, certissimum auxilium. WESS. — Vocab. *ὀρκίοισι* ad προσεκτιώντο retulerat Gronov. Compositum utique *καταλαβόντες* malles, si modo vel unus codex offerret. S.

12. *ὑποσχευόμενοι*) Interpretamentum genuino locum coedit *ὑποδικομίνου*, quod in tribus inventum Codd. e Galeo iam constitit. Si mox praebent et ἀνέγνωσαν, hinc quoque deturbabitur ἀνέπισσαν, quod saepius sede, quam occupat, non sua deiectum iri, monstrat Diss. Herod. p. 40. 41. Zonaras, *καταθεμένον δ' ἐκείνου ποιήσιν ταῦτα, προσεπῆγον*: hoc posuit pro *προσέειπον* Herodoti, cuius ille vestigia solius persequitur in his enarrandis; sicut in aliis Xenophontea. VALCK. — *ποιήσιν*, quod l. 15. pro *ποιήσιν* nostro in exemplo exaratum indignabundus video, ne quis forte ex dialecti ratione ita scriptum putet: typothetae errori et correctoris festinationi, quem nimis urget typographi ardor, originem debet. Mox etiam *πυργον* et ἀγορευσαι, pro *πύργον* et ἀγορεύσαι, neminem turbabunt. S.

CAP. LXXV. 4. *τῶν μὲν τοι ἐκείνοι προσιδ.*) Multis non sine ratione displicuit infelix *τι*: aut eraserunt, aut *τι* esse voluerunt. Abreschius *μὲν τοι*, addicentibus schedis, e quibus post nonnulla [l. 6.] *ὡς ἐς τοῦτον κατίβη*, ad hunc, *Cyrum* nempe. Non me fugit, neutrum *τοῦτο* locum capessere c. 82. sed vicit Codd. imperium. WESS.

CAP. LXXVI. 2. *αὐτίκα ἐπιχειρεῖν*) Litem his moveo nullam. Notabile Arch. *ἐπιρρίπτεν*, Herodoto in confluyente plurium multitudine non insuetum IX. 37. Tale Theocriti Idyll. XV. 59. *σπύδωμες ὄχλος πολὺς ἄμμιν ἐπιρρίπῃ*. De invadendi inpetu, qualis horum in magos principum, non reminiscor. WESS.

6. ἰδῶσαν αὐτοῖσι σφισι λόγους) Mire blanditur Arch. et Vind. αὐτοῖς, ut iterum rem secum reputarint, quo modo IV. 102. et superiore libro c. 162. Abstinni a mutatione, arbitrio aliis relicto. Aldum [L. 8.] μὴ δὲ οἱ διόντων publicantem H. Stephanus in Recensu Voc. Herod. comiter in viam reduxit. Vide infra c. 127. WESS.

8. ὑπερβαλίσθαι) Si teritur usu, quam vim hic tempus haberet futurum non exputo. ὑπερβαλίσθαι hinc excitat, et sequentia, καὶ μὴ οἰδούντων τῶν πρηγμάτων ἐπιτίθεται, Eustathius ad Od. β'. p. 90, 45. [p. 1441. sub fin. ed. Rom.] verum minus apte τὸ ὑπερβάλλισθαι hic interpretabatur per διατρίβειν. Voluit Otanes opportunitatem expectare rei gerendae, ὑπερβάλλισθαι, quod frequentius dicitur ἐπιτίθεται, secundum Ammonium significans, τὸ ἐπιμένειν τὸν ἐπιτήδειον καιρὸν τῶν πράξεων, neque censuit consilium, quod ceperant, exsequendum, dum res adeo essent turbidae. Ἐπιτίθεται τοῖς πρηγμασι nimirum, hic non est insidiari, sed res aggredi: τοῖς πρηγμασιν ἐπιχειρεῖν ἀδυνάτοις ἐπιτίθεται πράγμασιν, Isocratis est ad Philipp. p. 90. α. et Xenoph. Ἀπομν. III. p. 453, 29. Longino περὶ Ὑψ. XV. 6. ἐπιτίθεται φαντασίαις οὐκ ἄτολμος dicitur Euripides; Αἰσχύλου φαντασίαις ἐπιτολμῶντος ἡρώικωτάτοις, ibid. §. 11. Ἐπιτίθεται τῇ ποιήσει dixit Eupolis, in luculenta parte parabasis, ut puto, quam nobis servavit Stobaeus Floril. p. 53. Nihil vetat illinc duo tres-ve decerptos trochaicos hic ponere scriptos emendatius, quam vulgo solent, aut etiam leguntur in Exc. Grotii p. 31. Ἦν δὲ τις τῶν ἐνθάδ' ἀστῶν, μηδὲ ἐν χεῖρον φρονῶν, συνεπιθῆται τῇ ποιήσει, πάννυ δοκεῖ κακῶς φρονεῖν, Μαίνεται τε καὶ παραρεῖ τῶν φρονῶν, τῷ σὺ λόγῳ. Cetera fortasse non cadent in contraversiam: ad παραρεῖ Hesychius comparetur, et Theocriti ὁ πάρος τῆνος, ex Eid. XV. 8. Schol. ὁ ἀνάρμοςτος, καὶ μάταιος, ἐκ μεταφορᾶς τῶν παρήρων ἱππῶν: imo τῶν παρήρων. VALCK. — De verbo ὑπερβαλ. vide Var. Lect. Nec vero spernendum ὑπερβαλλίσθαι, quod habet F. in praes. temp. Sic sane et συμβαλλίσθαι utitur Noster, inserta vocali e ante verbi terminationem: nec obstat quod paulo post idem codex in ὑπερβάλλισθαι cum aliis consentit. S.

CAP. LXXVII. 5. θείῃ πομπῇ χρωμένους) Laurentius pompa. Instinctum et divinum impulsu scriptor voluit, uti lib. I. 62. IV. 152. Aeschylus Agam. 757. πομπῇ Διός

Ξένου. Apud Suidam in Ἀνολόθησαν scriptor incertus θάριον αὐτοῖς πομπῇ κρείττονι ἐντυγχάνει: quò de loco Abreschius ad Aeschylum lib. I. 23. WESS.

CAP. LXXVIII. 17. Θάλων αὐτοῦ προσθῆναι τὰς θύρας) Nimis sollicitè quaesivit Portus, [Lexic. ion. voc. θύρα] utrum αὐτοῦ an αὐτῶ, in quod pronior est, scriptum fuerit olim. Neutrum locum habuit; thalami fores signantur. Benc Kühnius auxilio Nostri defendit Diogen. Laërt. II. 105. ἀλλὰ τὸ θύριον προστιθεὶς μιτέηχε Σωκράτους. Iungere potuerat ex Lysiae Or. de Caede Eratosthen. p. 8. Ed. Britan. [p. 14. ed. Reisk.] ἐκίνη δι' ἀναστᾶσα καὶ ἀπώσσα προστίθῃσι τὴν θύραν. Atque hoc hactenus. Mox [l. 18.] Codd. discors voluntas ambiguum τὸ συνισπύπτουσι efficit, quod Zonaras, haec describendo imitatus, praetulit, et prior eo Plutarch. T. II. p. 50. E. WESS. — Conf. Polyb. IV. 71, 12. et Indicem nostrum Graecitatis Appiani. S.

Ibid. προσθῆναι τὰς θύρας) His commodum usus Ioach. Kühnius aliis non intellectum explicuit Diogen. Laërt. II. 105. eo nomine laudatus Küstero ad Arist. Εκκλ. 420. E neutro Pollux enotasset X. 25. sed προσθῆναι (τὰς θύρας) invenerat apud Thucyd. IV. 67. Ad illud Lysiae (Or. I. p. 8.) προστίθῃσι τὴν θύραν - - καὶ τὴν κλιῖν ἰφίκεται, comparat Salmasius hoc Petronii e cap. 94. adduxit repente ostium cellae, - - exemitque raptim clavem. Lucian. de Paras. T. II. p. 878. τὴν θύραν τοῦ δωματίου προστίθῃσι. Pausan. II. p. 195. ἀναπιπταμένας ἔχοντες - - προστίθειαν τὰς θύρας. Adducere ostium Graece dicebatur συναγαγὼν τὴν θύραν: opponere ianuam, vel adponere (si tamen hoc Romanis fuit in usu,) προσθῆναι. VALCK.

25. Δαρτεῖος δὲ πειθόμενος) Vel coecus videat, πειθόμενος consistere hac in vicinia non posse. Laudo Io. Friderichum, illud in Magophonia secutum. Non male, etsi laxius, Iustinus I. 9. Quorum alterum Gobryas medium amplexus, cunctantibus sociis, ne ipsum pro mago transfoderent, quia res obscuro loco gerebatur, vel per suum corpus adigi mago ferrum iussit. Consimilia alii, omnes uno ex fonte. WESS.

CAP. LXXIX. 5. ἔθεν ἔξω) Quod narrationem voce ἔξω auxerim, excusabunt schedae et rerum series. Certe ἔθεν ἔξω principes, cum foras se proriperent, ut populo, quid Magis factum fuisset, ostentarent. WESS.

16. Μαροφένια) Optime Gronovius ex Med. addicentibus aliis. Postulabat regula, praescripta lib. I. c. 148. et Agathias lib. II. p. 47. A. Utrique Io. Friderichus paruit. WESS.

CAP. LXXX. 1. ἐκ τὸς πέντε ἡμερίων) ἐν τὸς πέντε ἡμ. nimis est angustum, nihilque certe finit. Sequor scriptorum fidem. WESS.

4. ἐλέχθησαν δ' ὦν) Nihilominus: οὐδὲν ἦσαν ab aliis adhibetur in talibus; aut etiam in fine periodi, ἐλέχθησαν δ' diceretur, vel ἐλέχθησαν δ' ὅμως. Sed ita solet Herodotus, praesertim ubi rem narrat minus credibilem, vel incertam: IV. 5. ἡμοὶ μὲν οὐ πιστὰ λέγοντες, λέγουσι δ' ὦν. IV. 82. ἔλεξε, οὔτε εἰ ψευδόμενος οὔτε εἰ ἀληθὴ λέγων ἔχω σαφηνίως εἰπαι, ἔλεξε δ' ὦν. Qui Herodotum tanquam fabulatorem traducunt, suam quisque Helenam mirati, saepe minus attendunt ad minutas istas loquendi formulas; quas diligenter expressit Pausanias, fabulis, quas enarrat, minime fidem adhibens. VALCK. — De ista coniuratorum deliberatione conf. Heeren Ideen über die Politik etc. T. I. p. 465 seq. et Creuzer Historische Kunst der Griechen, p. 108. quorum hic quidem totam illam disputationem ex fabulosa fama relatam esse a Scriptore nostro censet; ille vero, quamvis color disputationis et totum genus tractandi propositam quaestionem e medio Graecorum more desumptus sit, rem tamen ipsam et argumentorum summam non utique pro conficta habendam esse iudicat. S.

7. μούναρχον μοῦνον) Ad exemplum scripsit Homeri, ut erat Ὁμηρικώτατος Herodotus. Qualia saepius attigerat, multa collegit Homerea huius generis Eustath. ad Od. τ'. p. 699. [p. 1867. ed. Rom.] Eustathii commentariis usus Henr. Stephanus diligentissime in Append. de Dial. Att. nonnulla dedit p. 87. In sermone quoque quotidiano vis nativa saepius in compositis negligebatur: huc pertinent ζώπυρα πυρός, IV. Maccab. viii, 12. Βούκολα βοῶν, Ioëlis I. 18. σαρκοφαγοῦσι σάρκας Diodori Sic. V. 39. Nonnihil hinc distant ista eiusdem Diodori, σαρκοφαγῶν ἀνθρώπων· θρεμματοτροφεῖν ἀγέλας βοσκημάτων· σιδηροφορεῖν πιλίμεις. VALCK. — At vide Var. Lect. S.

10. Κῶς δ' ἂν εἴη χρεῖμα κατηρημένον) Scribi quoque potuit κατηρημένον vel κατηρημένον. [Nil hic variant libri. V. 106,

29. ex uno Arch. παραρτίσω pro aliorum παραρτίσω recepit Wess.] Quae hinc sequuntur Otanis Herodotei descripsit Stobaeus p. 345. Herodotus de tribus rerum publicarum speciebus, quae populi, quae paucorum, quae unius potestate regerentur, ut loquitur Quinctilianus, ea facit Otanem, Megabyzum, Dariumque dicentes, quae pro singulis dici posse viderentur, aut ab aliis dicta meminisset. VALCK.

Ibid. Κῶς δ' ἂν εἴη χρεῖμα etc.) Elegans, sed communis de tyrannide disquisitio, nihil cedens Euripideis in Suppl. vs. 428. Οὐδὲν τυράννου δυσμενέστερον πόλει Ὅπου τὸ μὲν, et quae succedunt. Iustissimum mox τῇ ἔξιστι ἀντιθύνη etc. De Romanorum dictatore ap. Dionysium Antiq. VI. p. 370. ὅς ἀντιθύνην χρεώμενος ἐξουσίᾳ καὶ βουλὴν καὶ δῆμον ἀναγκάσει: et in Suidae Ἀντιθύνης, nam ad dictatorem fragmentum pertinere, credibile sit. Statim πάντα εἰς ταύτην τὴν ἀρχὴν [l. 12.] Herodoteum videri, Stobaeus et mssti ostendunt. [conf. ad l. 21, 4. notata.] Ceterum haec disputatio in oculis Plutarchi fuit T. II. p. 826. E. WESS. — De Otanis ista disputatione confer lib. VI. c. 43. S.

14. Φθόνος δὲ ἀρχὴν εἰμυέται) Facilitatem Cl. Viri minor. Vidit verum; tenere, Herodoto saltem reddere, noluit. [Nempe Aldinum ἐμυέται consulto se tenuisse ait Gronov.] Invidia insita plerisque mortalium est, et adquiritur amplior. Alia in re Eusebius apud Stob. Serm. XLI. p. 270. ὅπως μὴ — ὀλιγωρίᾳ καὶ ἀνασκησὶν ἀρετῆς ψυχῆς τῶν κατὰ πόλιν εἰμυέη. Insolentiam autem, sive ὕβριν, tyrannidis suscitabulum et fomentum haberi, Sophocles Oed. Tyr. vs. 883. Ὑβρις φρενὶ τυράννον, ὕβρις κ. λ., ne alios adnumere, testimonio est, ususque firmat. WESS.

22. διαβολαῖς δὲ ἄριστος ἐνδείκνυται) Saepe de librariorum Editorumque perverso iudicio querela iteratur. Nunc insigne licentiae specimen, ut Plautinum usurpem, specitur. Aldus, Camerarius, Stobaeus et schedae habebant ἄριστον ἐνδείκνυται, de suo H. Steph. admensus est ἡγίστα. Quanto lenius et elegantius Arch. ἄριστος ἐνδ. sine inutili fulcimentis? Porro [l. 25.] plures mssti ἄχθεται ἄτι θωπίαν, cui Aldus ἡγούμενος adstruxit. Additamentis nunc locus nullus. Cui enim bono? Eccum aliud: Stobaei et Arch. ἄτι θωπίαν itidem in θωπίαν inperite flexerunt. Habet in more Herodotus ἄχθεται τῇ ἀρχῇ, et hoc de genere alia, struere; uti

Π. 103. et 175. Θῶπ' assensator blandus est; cuius et λόγος Θῶπης, ex Euripidis Syleo, Philoni Iud. adv. Flacc. p. 979. x. et Legat. ad Cai. p. 1015. D. Θῶπης καὶ ἀπατηλαὶ Procopio Bell. Pers. II. 30. Rem ipsam si velis, consentiet Dio Chrysost. Or. VI. p. 97. Denique κτείνει ἀκρίτους [l. 27.] sincerum Codices praestant. Culta profecto sunt quae similis in disquisitione conduxit Theophylactus Παῖδ. Βασιλικῆς c. 8. et 9. WESS.

28. ἰσονομίην) Erunt fortasse, qui Stobaei ἰσοτιμίην eligent, Herodoto vetante. Otanes δ' Πέρσῃσι ἰσονομίην σπειδῶν ποιῆσαι, c. 83. et Maeandrius ad Samios ἰσονομίην ὑμῖν προαγορεύω c. 142. In populari statu laudatur iuris inter omnes aequabilitas. Euripid. Suppl. 433. ὅ, τ' ἀσθενῆς, 'Ο πλούσιός τε τὴν δίκην ἴσῃ ἔχει: et Hyperides ex versione Rutilii Lupi lib. II. de Figur. Sentent. p. 7. Non simile est vivere in aequa civitate, ubi ius legibus valeat: et devenire sub unius tyranni imperium, ubi singularis libido dominatur. Livii memorabilia lib. II. c. 3. non exscribo. Praeclare erudita sunt quae Valckenarius noster super hac ἰσότητι ad Tragicum Phoeniss. vs. 541. p. 199. WESS.

CAP. LXXXI. 4. τὰ δὲ -- ἀνωγὴ φέρειν) Quia praecessit τὰ μὲν -- τυραννίδα παύων, maluit Cl. Pauw ἀνώγον φέρειν. Qui si in mssis ἀνωγὴ καλεῖται φέρειν latere novisset, sibi fuisset haud dubie gratulatus. Id ego arbitrio legentium trado, non utique prorsus futile, neque vulgato detraho. De plebis multitudine, δῆμος συνελκνυμὲν ἀχαριτώτατον, VII. 157. Apud Suidam οὐδὲν ὑβριστικώτερον ὄχλου: quo prior adfirmari huius loci scriptio videbatur; at praestantior nova. Ipse Grammaticus in Ὑβριστότερος testem adpellat Xenophontem Κυρ. Παιδ. V. p. 147. c. WESS.

9. τῷ δὲ οὐ γινώσκων ἔνι) Celeb. viri adnotationem confusione animadverto. Aldus et Camerarius id, quod legitur, vulgaverunt: a Stephano est οὐδὲ γινώσκων. De plebis in administrandis rebus inscitia non dissimilia Euripides Suppl. vs. 417. Αἰσχίνης, Δῆμος γὰρ, ἀχάριστον, ἀλίκορον, ὤμον, βάσκων, ἀπαίδευτον, Dial. III. 17. Non addo alia elogia, sed haud efficacem καλὸν inter et οἰκίον [l. 11.] obpositionem haberi. WESS.

10 seq. εὔτε οἶδε καλὸν οὐδὲν, οὐδ' οἰκίον) Sic scripta commodam vix admittunt interpretationem. Saepius

opponuntur *ιδέναι*, sive *νοῦνται*, et *διδασθῆναι*: ut ap. Xenoph. Έλλ. V. p. 334, 14. ἡ αὐτὸς νοῦσαι ἢ διδάσχεις ὑπὸ του. Soph. Oed. Tyr. 714. Pausan. V. pag. 410. *ἐξευρόντα αὐτόν, ἢ καὶ ὑπ' ἄλλου διδάσθιντα*: sicut ap. Platonem plus semel. *Archytas Stobaei* pag. 270, 8. Διτὶ ἡ μαθόντα παρ' ἄλλου ἢ αὐτὸν *ἐξευρόντα* - - *ἐπιστάμονα γένεσθαι*. Eadem *Archytæ* et plura dedit Iamblichus in *Περὶ τῆς κοινῆς Μαθηματικῆς Ἐπιστήμης*. Huc pertinet et nobile Hesiodi dictum *Έργ. καὶ Ἡμ. vs. 291*. quod interpretantur Cicero pro A. Cluent. c. 31. atque ita Livius XXII. 29. *Eum primum esse virum, qui ipse consulat quid in rem sit; secundum eum, qui bene monenti obediat: qui nec ipse consulere, nec alteri parere sciat, eum extremi ingenii esse*. In postremam classem populum Megabyzo videretur reiciendus, δς οὔτε *ιδιδάσκειν*, οὔτε οἶδε *καλὸν οὐδὲν*, οὐδ' οἶκ' ἦεν, qui nihil pulcri honestique novit, aut ab aliis edoctus, aut a se ipse quod sit proprium. Literis aliquot, quae male fuerant repetitae, reiectis, sic ista capienda iudico; atque οἶδε οὐδὲν *διχῆιον*, idem esse ac οὐδὲν οἶδεν *ἀνοθεν*, id est *ἐξ αὐτοῦ*. Quando tamen tres quatuorve iunguntur interdum negationes, ne litera pereat, forsitan erit qui hic scribi malit: οὔτε οἶδε *καλὸν*, οὐδ' οὐδὲν οἶκ'. advocato Platone in *Theaet.* pag. 180. A. ἥττον αὐτοῖς ἐνὶ ἡ τὸ μὲν ἐν μᾶλλον δὲ ὑπερβάλλει τὸ οὐδ' οὐδὲν. VALCK. — Οἰκῆιον equidem cum *Corayo* apud *Larch.* ad h. l. pro *καθῆκον* et *πρίπον* accepi. Citavit ille locum ex *Isocratis* *Orat.* ad *Philipp.* T. I. pag. 236. sub fin. (§. v. p. 320. ed. Auger.) Alia loca dabit *Lexicon* nostrum *Polyb.* p. 401. S.

12. *χιμαῖον ποταμῷ ἱκελος*) Ὁ δῆμος οὗτοι ἐμπειρὸν τὰ πρήματα ἀνιχνεύου. Talis *Populus* illis omnibus videri debuit, quibus inconsculta concionum innotuerat Graeciae temeritas, Oratoribus in primis quotidie concionem habentibus, aut agentibus cum populo; qui ad iudicandum impetu temerario ductis saepe cedendum, atque ex *Antigone Sophoclis* (vs. 727.) didicerant, *παραβλήθροισι χιμαῖοις ὅσα δίνδρων ὑπὶκει κλῶνας ὡς ἐκσώζεται*. Cicero *Herodoteis* instar erit commentarii in *Or. pro Cn. Plancio*, toto cap. 4. et ibid. cap. 6. *Illae, inquit, undae comitiorum, ut mare profundum et immensum, sic effervescunt quodam quasi aestu, ut ad alios accedant, ab aliis autem recedant*. Sicut isto loco, ter alibi Cicero, pro *L. Murena* c. 17. de *Provinc. Con-*

bul. c. 16. pro Milone cap. 2., insignem locum respexit, qui *Camerarium* et *Abramum* non latuit, *Demosthenis* contr. Aesch. Falsae Legat. p. 229. [p. 383. ed. Reisk.] ubi videri voluit non ipse dicere, quid sibi de superbis dominis videretur, sed suam ipsius sententiam artificiosae Philippo contribuit, quem osiores Atticae libertatis docerent: ὡς ὁ μὲν δῆμος ἐστὶν ὄχλος, ἀσταθμητότατον πρᾶγμα τῶν πάντων, καὶ ἀσυνήτῳτατον, ὥσπερ ἐν θαλάττῃ κύμα ὡς ἂν τύχῃ κινούμενον, x. r. λ. sic ista, partim ab aliis adiutus, legenda censeo. Praeter ceteros, *Demosthenis* locum expresserunt oratores suo aevo nobilissimi, *Aristides* T. III. p. 78. et *Dion Chrys.* Or. III. p. 44. c. Eiusdem quoque meminerat *S. Ioannes Chrys.* Oper. T. III. pag. 50. v. De multis unicum ponam incerti Comici dictum ex *Dione Chrys.* p. 368. δῆμος ἀστατον κακὸν, Καὶ, θαλάσση πάνθ' ὅμοιον, ὑπ' ἀνέμου μίλιζται. VALCK.

CAP. LXXXII. 7. πολλῶ τοῦτο προσέχει) Cave τοῦτον melius opineris. Adsolent in similibus ita. Δῆμος, ἀχάριστον, *Aeschines*, videlicet χρεῖμα. Mox καὶ ἐν τούτῳ διδάξει ὅσα ἐστὶ τοῦτο ἄριστα, i. e. *Monarchia*, [l. 17 seq.] et c. 83. ὡς ἡ μοναρχίᾳ κράτιστον, tum τὸ τοιοῦτο πιστεύουσιν. Quae continuo succedunt [l. 10.] συγκτό τι ἂν etc. morari *H. Stephanum* non debuerant. In monarchia semper tectiora in hostes consilia, et expeditiora; quae multitudini committuntur, plenae rimarum, hac atque illac perfluent, uti *Comicus*. Vide *S. Pufendorfium* I. N. et *Gent.* VII. 5. WESS.

13. αὐτὸς γὰρ ἕκαστος) Noxium αὐτῶν γὰρ *Stobaei* etiam margini *Gesnerus* adlevit. Αὐτὸς ἕκαστος πρῶτος est VIII. 10. et c. 123. αὐτὸς ἕκαστος δονίων ἄριστος γίνεσθαι. Eum in modum *Aeneas Tactic.* c. 4., levi macula spurcus, ὡς πρὸς φίλους αὐτοῦς ἕκαστος δοκῶν ὕστερον παραγίνεσθαι. Quid dederit, cui libet adparet; sequens quoque multitudinis numerus molestus recordato *Sallustiani* coepere se quisque magni extollere et lib. VII. 144. non erit. WESS.

22. συγκρύπταντες ποιῶσι) Hoccine idem ac mutuo se occultant? [quo modo *Valla* hunc locum reddidit.] Non opinor. Obtegunt fortassis furta, rapinas, flagitia, technasque. Saltem occultantes faciunt. At aliud voluit, a *Stobaeo*, μαστίς, qui nunc durant, antiquiore, fideliter cu-

stoditum: συγκύψαντες ποιῶσι, in idem incumbentes et consentientes faciunt; uti VII. 145. si συγκύψαντες τὸ αὐτὸ πρῆτσον πάντες. Aristophanes Equit. vs. 850. τοῦτο δ' εἰς ἑν ἵπτι συγκεκυφός: ubi Critici bene, ἐμνοοῦσιν ἑαυτοῖς καὶ συνπίουσιν. Venit hoc quoque in ingeniosam Cl. Abreschii coniecturam. Quod apud eundem autem Stobensiem προστάτης τοῦ δήμου, fuit olim προστάτης, quo Plato in demonstratione, ὡς μεταβαίνει τύραννος ἐκ δημοκρατίας, saepius utitur lib. VIII. Rep. p. 566. WESS. — In nostra Var. Lect. ubi συγκύψ. Arch. posuit typotheta, debuerat συγκρίψ. Arch. S.

24. ἐκ δὲ αὐτῶν) Scripserat forsitan: ἐκ δὲ αὐτῶν δὲ θαυμάζεται εὐτος δὴ ὑπὸ τοῦ δήμου θαυμάζομενος δὲ αὐτῶν ἰφάνη μόνναρχος ἰών. Ut praepositio ἀνὰ a verbo ἰφάνη, vocula ἄν interiecta, per tmesin usitatam Herodoto fuerit seiuncta: ἐκ τῶνδε significaret postea, noto praepositionis usu, de quo dedit egregia perdoctus Theologus Io. Pearsonus in Vind. Ignat. p. 572. VALCK.

CAP. LXXXIII. 6. ἦτοι κλήρω γιλαχόντων) Si ve sorte sortiamur Latina; quae metuo ut ex Graecis bona sint. Hoc Aeschyli vide, Eumen. vs. 53. ἴτων πάλῳ λαχόντες, ὡς νομίζεται: eant sorte lecti. Rursus VII. contr. Theb. vs. 128. Philo Iud. Constit. Princip. pag. 722. Οὐ ταῖνυν προσέκει δισπότας --- ἀποφαίνειν τοὺς κλήρω γιλαχόντας. Iam sorte legi plures, ut regnarent; haud poterant, verum unus duntaxat, Otane liquido significante. Quidni ergo ex Arch. et Vind. κλήρω γιλαχόντα sorte adeptum probamus? Ita IV. 94. τὸν πάλῳ λαχόντα αἰὶ σφειῶν αὐτίῳ ἀποτίμῃουσιν. Aeschylus VII. contr. Theb. vs. 55. ὡς πάλῳ λαχὼν ἑκάστος. At hoc alii viderint. Quae in msstis turbantur statim, ex generis et numeri enallage, satis obvia et proposita ad Diodori II. 19., natales acceperunt. Placet ἢ ἄλλῃ τινὶ μηχανῇ, ex formula cui saepe repetitum Lysiae μήτε τίχνη, μήτε μηχανῇ μηδεμίᾳ concinit. WESS. — Recte fecere qui γιλαχόντα adoptarunt. Quod vero in Var. Lect. dixi, nec male habere vulgatum olim λαχόντων, id imprudenti exciderat. κλήρω λαχόντων numquam, quod sciam, significat sorte inter se contendere: sed κλήρω λαχόντες is cui aliquid sorte obvenit, qui sorte designatur vel eligitur. S.

14. ἐκ τοῦ μέσου καθῆστο) Simillimum lib. I. cap. 46.

[c. 45 extr. quem ad locum vide quae notavimus.] κατῆ-
στο, κατάρτο et κατήμιος Ionum sunt. Dictio ipsa non vult
ex medio abire alio sessum, sed e medio secedere, et partium
esse neutrarum; qui usus opportunius alibi valebit. [IV.
118, 9. VIII. 22, 9. 73, 16.] Elegans est Arch. et Vind.
[l. 16.] καὶ οὐτε ἀρχεται, πλὴν τοσαῦτα. Nec cultum minus,
cui suus supra locus, ἐπ' ᾧ τι -- ἀρχισθαι. [l. 10 seq.] At
manum abstineo. WESS.

CAP. LXXXIV. 6. τὴν πᾶσαι δωρεὴν etc.) Haec re-
currunt extremo hoc libro. Cuiusmodi autem dona fue-
rint, docte Barn. Brissonius Regn. Pers. I. 144. examinavit.
Medicam vestem, Acanthiis honoris ergo a Xerxe datam,
lib. VII. c. 116. habet. WESS.

[9. Vitiosum ἐξαίρεται quo pacto irrepperit, non expnto.
Corrige quaeso ἐξαίρετα, ut habent libri omnes. S.]

11. ἄνυ ἱσαγγεῖος) Expressit hunc locum Scriptor libelli
de Syr. Dea p. 472. ubi Rex ad Combabum: ἀπίζιαι παρ'
ἡμῶν ἄνυ ἱσαγγεῖος, οὐδὲ τις ἀπέρξει σὲ ἡμετέρας ἐλπίας, οὐδ' ἢν
γυναῖκί ἅμα ἐνάσσωμαι: hanc proceres Herodotei constitue-
rant exceptionem, ἢν μὴ τυγχάνῃ εὐδαν μετὰ γυναικὸς βασι-
λὺς. VALCK. — Conf. ad I. 114, 8. notata. S.

14. ἰβουλεύσαν τοῖνδῃ) Sermonis studiosissimo hic
quidem certe syllaba debet restitui, quam describentis
praetermisit incuria: ἰβουλεύσαντο τοῖνδῃ, re inter se delibe-
rata constituerunt. Ponitur enim pro βουλευσαμένοις ἰδοξεν
αὐτοῖς, vel συνέβησαντο, prout legitur cap. 86. Iustinus: pa-
ctique inter se sunt; ut, --- cuius equus inter solis ortum
hinnitum primus edidisset, is rex esset. In his convenisse
Ctesiae videtur cum Herodoto: forsan ex Hellanico, mul-
tum diversa traduntur in Scholiis ad Aeschyli Pers. vs. 776.
VALCK. — De usu verbi βουλεύειν apud Nostrum vide
notata ad I. 73, 20. Videnturque hic ex scholio libri non-
nulli ἰβουλεύσαντο posuisse. conf. paulo ante, l. 10. S.

Ibid. ἰβουλεύσαντο τοῖνδῃ) Hoc utilius et genio lin-
guae congruentius in constitutione de regno, sicuti et
paullo superius. Conf. I. 73. VIII. 101. Videntur autem
matutinum legisse tempus, quod solem orientem Persae
venerarentur. Εἶναι γὰρ αὐτοῖς νόμον τὰς τοῦ ἡλίου ἀνατολάς
προσκυνῆν ἡμέστη ἡμέρᾳ, in Procopii Bell. Pers. I. cap. 3.
WESS.

CAP. LXXXV. 9. Εἰ --- ἐν τούτῳ τοί ἐστι) Sententiam expressit Zonaras p. 129. A. θάρρει, ὃ δίσκοτα, ἔα, ὡς σὴ ἔσται ἡ βασιλεία. Apud Iustinum, Dario de regno sollicito equi custos ait, si ea res victoriam moraretur, nihil negotii superesse. Ad Herodoti formam loquendi, εἰ ἐν τούτῳ τοί ἐστι ἡ βασιλεία εἶναι, ἢ μὴ, proximum accedit hoc Eurip. Iphig. Taur. 1057. τὰμ' ἐν ὑμῖν ἴσθιν, ἢ καλῶς ἔχουν, ἢ μηδὲν εἶναι. Herod. VI. 109. ἐν σοὶ νῦν, Καλλιμαχε, ἴσθι, ἢ καταδουλώσει Ἀθήνας, ἢ ἐλευθ. Paulo plenius Andocides de Myst. p. 6, 18. ὅπως ἐν ἐκείνῳ εἴη ὄντινα βούλειτο Ἀθηναίων Φάναι τῶν ἀνδρῶν τούτων εἶναι, ὄντινα δὲ μὴ βούλειτο λέγειν ὅτι οὐκ ἦν. Lysias pag. 20. ἐν ὑμῖν δ' ἴσθι, πότερον χρὴ τούτους ἰσχυροὺς ἢ μηδενὸς ἀξίους εἶναι. VALCK.

13. ὦρῃ μηχανᾶσθαι καὶ μὴ etc.) Sumtum fortasse ex nobili Bacchylidae, Οὐχ ἔδρας ἔργον, οὐδ' ἀμβολᾶς. Sicuti ὡς --- ὁ ἀγὼν ἡμῖν ἐστὶ ad Proverbii modulum, Νῦν γὰρ ἐστ' ἀγὼν, aut πλησίον ὁ ἀγὼν: de quibus nunc nihil, nisi culte a magno viro, Is. Casaubono, explicita esse ad Suetonii Neron. cap. 45. WESS.

20. ἐγχερίμπτων τῇ Θηλέῃ) Arch. ἐγχερίμπτων non sprevimus ad superioris Musae c. 60. [ubi vide notata ad l. 8.] Portus τῇ Θηλέῃ habet in Ἐγχερίμπτειν ex coniectura, sed bona: nam Θηλέην amat dialectus I. 192. II. 41. III. 102. VII. 58., neque aut Eustathio in Hom. p. 546, 42. [pag. 414, 46. ed. Bas.] aut G. Corintho latuit. WESS.

CAP. LXXXVI. 1. Ἀμ' ἡμέρῃ δὲ διαφωσκούσῃ οἱ ἦξ) Postero die ubi primum illuxit sex illi etc. Zonaras: ἔωθον δὲ τῶν ἐπτά παραγενομένων: dare quoque debuerat τῶν ἦξ, sed alterum posuit, eorum immemor quae de Otane legerat olim in excerpto praetermissa: Platonem mirarer, cur de Leg. III. pag. 695. D. scripsisset, πάλιν εἰς Πίερας ἰλθεῖν τὴν ἀρχὴν διὰ Δαρτίου καὶ τῶν ἐπτά: dare potuerat διὰ Δαρτίου αὐτοῦ ἰβδόμον: dederat forte καὶ τῶν ἦξ. [At similiter Noster quoque c. 84, 4. ἢ ἐς ἄλλον τινὰ τῶν ἐπτά etc.] In ista formula legitur infra lib. IX. cap. 44. ἅμ' ἡμέρῃ δὲ διαφωσκούσῃ. Codices si variant, vix constitui poterit, utrum dederit Noster. Ad Diodori Sic. XIII. 18. τῆς ἡμέρας ὑποφωσκούσης, vid. Wesselingius. Aliorum in his fuere locutiones, ὡς ἡμέρα vel ὡς ἔως ὑπὸ φανί: prima luce, primo luci, et ubi primum dilucularet: vid. Gellius Noct. Att. II. 29.

p. 200. 201. ibique Io. Fr. Gronov. et VII. c. 1. ubi noctis legitur extremo, priusquam dilucularet: ὄρθρου βαβίος: tempus memorat Plato ἀπ' ὄρθρου μέχρι περ ἂν ὁ ἥλιος ἀνίσχη; Leg. XII. p. 951. n. VALCK.

Ibid. αὐτὴ ἡμέρη δὲ διαφανεσκούση) Sic αὐτὰ ἡμέρη διαφανεσκούση lib. IX. 44. et ἥλιος ἐπιφανεσκων doctus Iobi interpret c. xxxi, 26. Apud alios ἡμέρας ὑποφωσκούσης, aut τῇ ἐπιφωσκούση Matth. c. xxviii, 1. nec concordī ubique scriptura, de qua ad Diodori XIII. 18. Quod praeterea in Codd. [L. 2.] παρήσαν ἐπὶ τῶν, id vulgato concedit nihil. ἤκειν ἐπ' ἵππου IX. 43., Sophocl. Oedip. Col. 305. Αἰνυτάς ἐπὶ πῶλῳ βεβῶσα. Talia, urbem albis equis introiit, in Neron. Suetonii, et poetarum per medias in equis itque reditque vias. Plura Cl. Burmannus ad Ovidii Art. Am. lib. I. 214. WESS.

8. ἐνδύωσθαι μιν) Laurentius compotem voti fecit. Quod nunc in Latinis, [eum inaugurarunt,] debetur viro celeberrimo. Simile Auctoris Epist. ad Hebr. c. 2, 10. τὸν ἀρχηγὸν τῆς σωτηρίας αὐτῶν διὰ παθημάτων τελεῖσθαι Th. Beza recte accepit. Statim, e msstis quae exsulant ὡς βασιλεῖα, si consensus foret, possent illic relinqui: solemnī certe principum προσκύνσεις accessione illa non egebat. At vide Polyæn. VII. 9. et Valer. Maxim. VII. 3. Ext. 2. WESS.

CAP. LXXXVII. 5. ἔχει αὐτὴν κρύψας) Recte cepit Zonaras, cui dicitur Oebares τὴν χεῖρα κρύπτειν ἐν τῇ ἀναξυρίδι. Κρύψας ἔχει ponitur pro κρύπτει, vel ἐκρύβην, in Euripidis Danaë vs. 40. Hec. vs. 1012. πύλων ἐντὸς ἢ κρύψας ἔχεις; Hesiodus Ἐργ. καὶ Ἡμ. vs. 42. Κρύφαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι. Pausan. V. pag. 408. ἔχιν ἀποκρύψαντα ὑπὸ τὴν ψάμμον. X. pag. 832. ὁμοῦ τῷ χρυσίῳ κατακρύψαντα ἔχιν αὐτόν. Sed in his tamen ἔχιν suam quoque vim exserit; in multis huius generis non item, de quibus ad Phoen. vs. 712. VALCK. — De praeterito periphrastico conf. not. ad I. 37, 7. De scriptura ἔχει, quam adoptavimus, dictum in Var. Lect. ad h. l. S.

9. Φριμάξασθαι τε καὶ χρημεῖσθαι) Eadem verba retinuit Zonaras. Φριμάξασθαι hinc enotatum in Gloss. Herod. et Suida redditur per Φρυάξασθαι, quod usitatus erat de equo; cum alterum eximie de hirco diceretur. VALCK.

CAP. LXXXVIII. 1 et seqq. Δαρειός τε δὲ ὁ Τερτασπός etc.) Cl. Abreschius Δαρειός γε δὲ, Darius quidem certe. Herodot. T. V. P. II.

Arabes, quum omnis Asia a Cyro et Cambyse domaretur, aut illi domandi in conatu essent, illorum in ditionem non venerunt, *Diodoro* lib. II. c. 1. concordante. Atque illud est, quod olim Deus O. M. Ismaëli et posteris recepit *Genes.* c. xvi, 11. 12.; cuius illi fructum promissi uberrimum abstulerunt habentque, liberi, sui iuris, ἀδελφῶται. Prorsus eximie eruditi Britannii et cum cura super ea nationis libertate Tom. XVII. p. 829. *Historiae Catholicae Ed. Belg.* [T. XVI. ed. Germ. §. 354.] WESS.

7 et seqq. Ἰάμους τε τοὺς πρώτους ἑτάδους Πέρσης etc.) Quatuor hic memorat uxores *Darii*; duas, praeter illas, alibi: vere tamen, opinor, scriptum fuit *Iustino* I. 10. Principio regni *Cyri* Regis filiam in matrimonium recepit, regalibus nuptiis regnum firmaturus, ut non tam in extraneum translatum, quam in familiam *Cyri* reversum videretur. De duabus unius tantum meminit *Atossae*; cuius, prae ceteris uxoribus, altera etiam *Cyri* filia, mulieris in aula *Darii* potentissimae, praecipua semper habita fuit ratio; quod variis documentis demonstrat *Herodotus*, et VII. c. 3. ἡ Ἀτossa, inquit, εἴχε το πᾶν κράτος, regnum obtinebat *Atossa*. Ibid. cap. 2. traditur, antequam pervenisset ad imperium *Darius*, ex filia *Gobryae* tres suscepisse filios; Rex factus *Persarum*, ex *Atossa* quatuor. Hoc loco motus *Schol.* ad *Aeschyli Pers.* 719., Ἡρόδοτος, αἰτ, ζ' ὅναι Δαρίου παῖδας εἴνα: addens, Ἐλλάνιος δὲ ἰδ'. Atqui totidem ille apud *Herod.* reperire potuisset, quin imo XII, in transcurso plerosque memoratos, *Darii* filios. Praeter pellices, sex habuit *Darius* uxores legitimas, atque ex his singulis liberos etiam mares procreavit; praeterquam ex *Otanis* filia *Phaedyma*, quae Magi fraudem patefecerat. Ex *Gobryae* filia tres suscepit filios *Darius*: natu maximus fuit *Αφροβαζάνης*, (VII. 2.) memoratur et *Ἀριαβίτης*, VII. 97. Tertiū nomen non memini me legere: sed suspicor matris olim factam mentionem VII. 68. quae si iusta suspicio, fuerit is *Αφραμίνης*: et certe *Plutarcho* aliisque filius ex uxore *Darii* prima vocatur *Ἀριαμίνης*. vid. ad *Iustinum* notata II. 10. Ex *Atossa* *Cyri* filia, praeter *Xerxen* *Darii* successorem, nati fuerunt *Μασίτης*, *Ἀρχαμίνης*, et, fratribus minus nobilitatus, *Τοράνης*. vid. *Herod.* VII. 82. 97. et 64. Ex *Artystone*, altera *Cyri* filia, quam virginem du-

xit uxorem, (Atossam iam ante habuerant frater Cambysis, et Magus Smerdis:) Ἀρσάμης et Γωβρύης, VII. 69. et 72. Ex Parmy, Cyri nepte, filia Smerdis, unicus memoratur natus Ἀριόμαρδος, VII. 78. Tandem VII. 224. ex Phratagyne, filia fratris Artanis, nati dicuntur Ἀβροκόμης et Ῥαϊράνης. Postrema duo nomina hoc equidem miror, quod inter centena forte Persica Herodoti, praeter Phaedymae nomen, sola sunt planissime Graeca. Adtigit illa Hemsterhusius ad initium Xenoph. Ephes. Quid Iac. Palmerius velit in Exercit. pag. 38. non satis liquet. In historia Persica recentiori non sane miror nomina Persarum Graeca, neque adeo Abrocomam sive Acrocomam satrapam, prout Isocrati dicitur pag. 69. v. sed in Darii filiorum nominibus flexus Graecos mirabar ut inexpectatos. VALCK. — Quod l. 8. ἡγάμην Πέρσης scribitur, ἐν Πέρσῃ malebam: sed videtur dativus ille casus a vocab. πρώτους pendere, nuptias quae Persis primae, i. e. nobilissimae erant. S.

14. δυνάμιός τι πάντα οἱ ἐκπύλατο } Apostoli ad Ephes. III, 16. δυνάμις κραταιοῦσθαι, et Aristidis T. I. pag. 326. δυνάμεις ἐμπύλασθαι μετὰ κοινότητος, cum his composuit Abreschius. Ego vero [paullo post] meis ex libris atque Aldo τύπον ποιεσάμενος λίθινον malui, opinatus aliorum λίθον ex scripturae esse compendio. Belle χρυσίους τύπους, τύπους λευκαλάτους, et χρυσίων ξοάνων τύπους Euripidis et aliorum novi, τύπον λίθον nequaquam. De Darii equo iucunde Oppianus, Cyneget. l. 234. et ibi Rittershusius. Nam, quod Thom. Hyde Relig. Pers. cap. 23. omnem de equo narrationem ex Persarum vocabulo, sed male expresso, Gheshtasp, i. e. factus equo, propagatum pertendit, a vero abhorret. WESS.

CAP. LXXXIX. 1. ἀρχὰς κατιστήσατο ἥκοσι) In sequentibus viginti recensentur istae satrapiae, quaeque singulis subiectae fuerint regiones; singulorum enim imperio plures suberant, exceptis praefectis Ciliciae atque Indiae. Videant homines eruditi, quo pacto haec Herodoti cum aliis possint in concordiam redigi; a quibus longius etiam distat, quod, undecunque tandem repetitum, duobus in locis Plato tradidit; quorum locorum alter notus fuit Brissonio de Regn. Pers. l. p. 148. e Leg. lib. III. p. 695. c. Δαριῆος βασιλείῳ οὐκ ἦν υἱός; παιδεία τι οὐ διατρυφώσῃ τιθραμμένος; ἄλθων δ' εἰς τὴν ἀρχὴν, καὶ λαβὼν αὐτὴν ἱβδόμος, διετέλετο ἱππῶ

μήν τεμέμενος: quarum partium singulas, regiones amplissimas, singulis e sex coniurationis sociis regendas attribuerit: hoc Platonem voluisse liquet ex ipsius Epist. VII. p. 332. A. ubi Siciliensem Dionysium, qui paene nemini se credebat, (Cicero Tusc. V. 20.) neque uxoribus nec filiabus, hac etiam parte multo fuisse scribit deteriorum Dario, ὃς οὐκ ἀδελφοῖς πιστεύσας, οὐδ' ὑπ' αὐτοῦ τραφεῖσι, κοινωῖς δὲ μόνον τῆς τοῦ Μηδου τι καὶ εὐνούχου χειρώσεως, δίδειμί τι μέρη μείζω ἑκαστα Σικελίας πάσης ἑπτά, καὶ πιστοῖς ἐχρήσατο τοῖς κοινωῖς, καὶ οὐκ ἐπιτιθεμένοις οὔτε αὐτῷ οὔτε ἀλλήλοις. Verbosa, quam suo more scribit in hunc locum, adnotatione parum extricat H. Steph. recte per *Medum et Eunuchum* eundem intelligens; in cuius nomine quantum fuerit variatum, docuit Iac. Nic. Loënsis Miscell. Epiphyll. I. cap. 21. Prior Platonis locus atque integra ista disputatio Κυρου παιδεία fuit opposita Xenophontis, quem virum optimum, ut et alios e Socratis palaestra, oderat Plato. VALCK. — Fortassè imperii Persici distributionem, quae posteriori tempore obtinuit, cum illa priore, quae a Dario instituta est, permutavit philosophus. S.

[6. καὶ υπερβαίνων τοὺς προσεχίας, ἀλλοῖσι ἄλλα ἔθνη τὰ ἐκαστῶν νύμων. Prorsus contra satis manifestam auctoris mentem, ne quid asperius dicam, verba ista gallicus Interpres accepit, sic convertens: et quelquefois, omettant ceux qui étoient voisins, il mettoit dans un même département, des peuples éloignés l'un de l'autre. Cuius tamen vestigia, quod mirari subiit, secutus est perspicacissimus Heeren, in *Ideen* etc. T. I. p. 186. S.]

9. Βαβυλωνίων σταθμὸν τάλαντον) Refingitur τάλαντου a docto viro. Contra lib. I. 51. τὰ δὲ ἄλλα -- σταθμὸν διτάλαντα: et ἔλκουσαν σταθμὸν τάλαντα δέκα. Aelianus Var. Hist. X. 17. Θμιστρακλία τρία τάλαντα ἔχειν τὴν οὐσίαν τὴν πατρῴαν. Atque ita solent Graeci Latinique, docente summo viro Io. Fr. Gronovio de Pecun. Vet. lib. I. cap. 6. Iam sive Εὐβοϊκὸν seu Εὐβοϊκὸν probetur, parum referet; illud Steph. Byz., hoc Polybius, Strabo, Appianus, maluerunt. Maioris momenti minae sunt septuaginta Euboicae in talento Babylonio: aliter Aelianus Var. I. 22., Atticas minas septuaginta et duas illi talento tribuens: in primis autem, siquidem hoc auctore doctissimus De la Barre Histor. Acad.

Inscription. T. VI. pag. 355. ἰσδομήκοντα καὶ δύο μνίας *Herodoto* operosa reddit disputatione; cui calculum addere nondum audeo. Arcent auctaria schedae veteres, conspiratque *Pollux* IX. 86., minis septuaginta talentum *Babylonium* aequiparans: dubiae praeterea fidei *Aeliani* locus est, et acriter oppugnatus a *Willebrodo Snellio* de *Re Nummar.* pag. 41. Quin si fides illi constet, *Atticas minas* conplectitur duntaxat. Conf. *Panelium* de *Cistophoris* pag. 110. etc. *WESS.* — *Reizius*, inter *Εὐβοϊδᾶς* et *ἰσδομήκοντα* stellulā interpositā indicans nonnihil ibi omissum se iudicare, in inferiore libri ora, ubi summa rerum capita adnotantur, haec posuit: *Babylonicum talentum LXXVIII. minarum Euboicarum*: qui quam sit rationem in ea computatione secutus, nec novi equidem, nec nunc inquirere vacat. *S.*

16. Δαρείῳ μὲν ἦν ἀπὸ πηλός) Signatissima ea sunt et aliorum commentationibus frequenter ornatus intexta caussa, *Dionis Chrysostomi*, *Libanii*, *Iuliani*, *Themistii*, quorum loca *Spanhem.* ad *Iuliani Or.* I. p. 9. et *Davisius* in *Maximi Tyr. Dias.* IV. p. 508. antestati illustrarunt docte. *Conmodum* minus de tributo, a *Dario* *primum descripto* et *instituto*, hic et a *Polyaeno* VII. 10, 3. traditum, censeri posset; siquidem *Magi ἀτελήνην στρατηγὴς καὶ Φόρου* in *trienium Persis* tribuerunt c. 67. huius *Musae*. At bene habet: nam *tributum* continuum hic loci, posteriore [altero loco, (c. 67.) illud,] quod in tempus et belli usum ac doni instar erat, tangi per bene amicus meus *Herm. Venema* *Dissert.* ad *Danielis* *Vaticinia* p. 161. animadvertit. De *Strabone* lib. XV. p. 1068. [pag. 735. ed. Cas.] *tributorum (τοῦ Φόρου)* in *Persis* *primordia Artaxerxi Longimano* asserente, consulto taceo. *WESS.*

17. διαπότης· Κῦρος δὲ πατήρ) Adtigat postrema *Wess.* ad *Diodori* T. I. p. 275. T. II. pag. 553. Reliqua transscripsit etiam *Eustathius*, *Homerea* tractans de Rege dicta, *πατήρ δ' ὡς ἥπιος ἦν*, *Od. β'. 57.* ubi leguntur et ista: *Κῦρος δὲ πατήρ, - - ὅτι ἥπιος, καὶ ἀγαθὸν σφισιν ἐμνησάσατο*: quae lectionem adfirmant, a *Gronovio* non absurde mutatam. Praestantem bellica virtute virum, *Philopoemenem*, *Messenii* vere nuncupabant πλεον τι ἢ παντός τοῦ Ἑλληνικοῦ πατρός, apud *Pausan.* VIII. pag. 704. *Herodoti* meminit agens de

Rege Dion Chrys. p. 5. c. etc. opponens πατέρα et δεσπότην, quae appellatio Graecis semper visa fuit invidiosa: alibi Dio respicit et τὸν κάπηλον Darium: vid. Io. Davisius in Max. Tyr. p. 508. De Dario, istiusmodi quoque καπήλων osor acerrimus, longe iudicabat aliter Plato Epist. VII. p. 332. B. ἔδειξε παράδειγμα, εἶδον χρὴ τὸν νομοδότην καὶ βασιλέα τὸν ἀγαθὸν γίγνεσθαι: hic titulus quam sit amplus et magnificus docebit Platonis Politicus. VALCK.

19. ὅτι ἡπιός τε) Erat elucubrantis in animo Homericum, ex Odyssea, πατήρ δ' ὡς ἡπιος ἦεν, quo nihil in laudem praeclarior dici de rege potest, egregie Sopatro apud Stobaeum Serm. XLIV. p. 312. monstrante. Dabit complura alia doctissimus Gatakerus ad Antonini lib. I. 9. p. 11. Ceterum ἀγαθὰ σοὶ τὰ ἐμμελῆστατο Medic. et consentaneorum, tinnit scabrum et radit aures. Suavius multo et ad sententiam gravius ἀγαθὰ σοὶ πάντα, quomodo Ald. et plures. WESS.

CAP. XC. 3. Μιλιών) Arch. optime et mox [l. 10.] Μαριανδυνῶν. Sic veteres nuncupant omnes, ac Scriptor ipse, illos I. 153., hos I. 28. VII. 72. Reduxi quoque [l. 6.] Λασιών nomen, quoniam ita VII. 77. In Cabaliis sive Cabalensibus, qui eadem septimā Musā Καβηλίας, nulla haesitatio; incolis quippe regionis Cabaliae apud Plinium, seu Καβαλίδος, in Stephano Byz. ex Strabone cum L. Holstenii observatis. Qui vero [l. 7.] Hygennenses, Autenenses, Augennenses, talis enim in schedis discordia, frustratā quaesivi operā. Placuerat Lycaoniae regio Obigene, cui fidere non libet. Eccum tamen Plinii Hist. Nat. V. 32. verba: Attingit Galatia et Pamphyliae Cabalia et Milyas. -- Item Lycaoniae partem Obigenen. Valckenarii elegans hariolatio consideranda est. WESS.

6 seq. Καβαλίων καὶ Ὑγιών) Coniecturam ponam, quam ante aliquot annos cum Wesselingio communicavi, quaeque etiam nunc videtur probabilis. Quandoquidem Ὑγιόνες, sive Ὑγιόνες, quos hic in suo Codice Stephanus invenisse videtur, aliunde sunt ignoti, suspicor, literas KAITTENNEΩΝ, in KAAETMENΩΝ esse transmutandas, et scriptum antiquitus fuisse: Λασιών τῶν (hoc facile potuit elidi:) καὶ Καβηλίων καλεσμένων. Fundus coniecturae locus est Herodoti, Xerxis copias recensentis lib. VII.

cap. 77. Καβαλίς δὲ αἱ Μήρις, Λασόνιοι δὲ καλούμενοι. Sed et haec et quae sequuntur Geographica praestiterit intacta viro summo reliquisse. VALCK.

15. ἐς τὴν Φρουρίουσαν ἴππων) Omnia videntur plana. Laurentii, in ea Ciliciae regione, quae equos producebat, respondent Arch. et Vind. Cilicia fuit optimorum equorum alitrix, ut vicina Cappadocia. Φρούσα ἴππος notare potest τὰς Φράδας, sicuti Gregor. Nazianzenus et Basilius M. adpellant. Tum τῆς Κιλικίης χώρας praestaret; quod ego in re dubia adfirmare non sustineo. WESS. — Mihi haud dubie vitiosa scriptura Φρούσαν videtur, commodissima autem et unice vera Φρουρίουσαν, quam a Viro praestantissimo sollicitatam nollem. S.

CAP. XCI. 2. ἐπ' οὐροισι) Docte hanc scripturam defendit Th. Pinedo ad Πορίδιον Stephani, et participium impersonale ἀρξάμενον Georg. Raphaelius verbis Lucae Evang. cap. xxiv, 47. WESS. — Istud participium ἀρξάμενον contulit Larcher cum δίων, ἐξόν, παρόν, ἰνδεχόμενον: quorum tamen non prorsus eadem ratio est. S.

10. ἐνκοσμίῳ) Mutari non debuerat. Sic lib. I. 100. et IX. 30. ἐπὶ τε ταῖς πλεῖναις ἐνκοσμίῳ, pro quo κατὰ ἴθνη κοσμημένοι ἦσαν VII. 212., fortasse ex scholio. Κοσμίῳ est in Arriani Indicis pag. 321. Praeoptavi quoque προήης ob Ionicam speciem et verbi in Musis frequentiam. De pecuniae proventu ex Moeridis lacu, II. 149: Cetera Gronovius optime expedivit. WESS.

12. τὸ ἐνὶ τῷ ἰχθύϊ) In alio scriptore viderentur ista lectoris emblemata: in Herodoto caute versandum est: vid. lib. II. c. 149. Diodor. I. 52. τὴν ἐκ τῆς λίμνης ἀπὸ τῷ ἰχθύϊ γινόμενην πρόσοδον ἰδόναι (Rex Aegypti, atque Aegyptiorum ad exemplum Persae:) τῇ γυναικὶ πρὸς μύρα καὶ τὸν ἄλλον καλλωπισμόν: hinc ratio liquet exceptionis hoc in loco. VALCK.

17. Σαρταγύδαι) Gentem non novi: nomen ita exaratum ex mssis placuit; nam Med. et Arch. una in littera aberrarunt. Aparytas frustra quaerendo vestigavi. Gandarii et Dadicae recurrunt VII. 66. neque aliis sunt ignoti. WESS.

CAP. XCII. 4. Παρκιανίαν) Ad eum modum Steph. in Παρκιάνη, et alii, cum Nostro VII. 86. Sunt autem hi

Paricani ab illis diversi, qui *Aethiopi*bus iunguntur cap. 94. *Orthocorybantii* [l. 5.] an *Orthocorybantes* rectius pingantur decernere haud valeo. Πασιναί, [l. 6.] si *Is. Vossii* non fallit coniectura, Πασιναί erunt. Eum vide ad *Melam* III. 5. WESS. — De *Caspiis* conf. mox ad cap. 93. 9. notanda. De *Paricaniis* facile equidem *Rennello*, clarissimo Viro, adsentior, in *Geogr. System of Herodotus* pag. 270. Παριτανναι h. l. corrigenti, collato *Nostro* I. 101., *Stephano Byz.* in Παριτανα, aliisque auctoribus a *Cellario* *Geogr. Ant. T. II.* p. 808. citatis. Dissentit quidem *Larcher* in *Indice geogr.* ad *Herod.* p. 419. S.

9. μέχρι Αἰγυλῶν) *Steph. Byz.* Αἰγυλῶν, ἔθνος Μηδικόν: quam nationem eandem atque *Aeglorum* suspicabatur *Luc. Holstenius*, et ante eum *Ortelius*. ΑΙΓΔΩΝ, quomodo *Valla* et *Arch.*, et ΑΙΓΔΩΝ vocabulum idem: error est alterutra in scriptione, incertum qua. Habet lib. VII. 72. Αἰγύων in hac vicinia gentem, quae Αἰγύων et Αἰγυες *Arch.* Eadem Αἰβυς, et *Bactris* contermina, cap. 86. eiusdem libri. Qua quidem in discordia, cum auxilii spes aliunde deficiat, *ip̄t̄xin* consultum est. WESS.

CAP. XCIII. 4. Σαργαρίων καὶ Σαραγγίων etc.) *Sagartii* memorantur a *Steph. Byz.* *Ptolemaeo* et *Nostro* I. 125. VII. 85., tuenturque nomen suum. *Sarangaē*, Σαργάγαι, Σαραγγίων VII. 67., unde Σαραγγαίων absurde finxerunt, quo lapsu voces Αἰθναίων, Θηβαίων, locum Αἰθνίων, Θηβίων, invaserunt. De *Mycis* [l. 5.] nulla deinceps haesitatio: adstipulantur *Holstenio* et *Berkelio*, titulum nationis *Ethnicographi* praescripto instaurantibus, schedae veteres et VII. 68. WESS.

[9. Κάσπιοι. *Caspii*, ad *Caspium* puta mare habitantes, supra nominati sunt, cap. 92, 6. iidemque iterum lib. VII. cap. 67, 1. memorantur. Nunc qui h. l. iterumque VII. 86, 6. eodem nomine insigniuntur, (si vera scriptura est, quam utrobique libri tenent omnes) hos ab illis diversos esse adparet. At exspectare debebamus, adiectâ quadam notâ hos, quos *Indorum* vicinos fuisse intelligi par est, distincturum fuisse *Herodotum* ab alteris illis *Caspiis*. Quod quoniam non factum, nec apud alios scriptores reperitur *Caspiorum* in illo terrae tractu mentio, ex coniectura corrigere scripturam et h. l. et

VII. 86, 6. tentarunt. Et Reizius quidem *Καρτίρων* corrigens, *Stephani Byz.* auctoritatem (ut ipse in Praef. ad suum Herodotum p. xvii. docet) secutus est, qui ex *Herodoti libro tertio Κάρνουρον urbem Parthorum memorat, Indiae finitimam.* Quod nomen quum nusquam alibi apud Herodotum legatur, sedes illius haec fuisse videri debebat. „Una dubitatio est: (inquit idem REIZIUS) quod Herodotus non urbis huc meminit, sed gentis; et, quum *Stephanus* dicat etiam gentem *Καρτίρων* nominari, alium is eius rei testem laudat, non eundem Herodotum.“ Itaque „audacius fortasse quam par erat se fecisse, *Καρτίρων* corrigentem,“ ipse vir doctus profitetur: pro cuius quidem causa hoc dici poterat, nihil impedire quo minus credamus, in *Epitome Stephani*, quae sola ad nos pervenit, locum istum (quod in plurimis aliis factum constat) non-nihil turbatum esse; ab ipso *Stephano* nomen *Κάρνουρον* non minus ex *Herodoto*, quam ex *Dionysio*, fuisse citatum. Aliam rationem secutus doctissimus perspicacissimusque *Rennell*, in *Geographical System of Herodotus* pag. 302. (laudatus hoc nomine a *Larchero* in *Tabula Geogr. ad Herod.* pag. 99 seq.) quoniam cum *Sacis* iungitur hic populus, *Κάρσιος* corrigendum censet, eius regionis incolas intelligens quae *Καρία χώρα* apud *Ptolemaeum Geogr. lib. VI. cap. 15.* nominatur. Caeterum non opus est ut moneam, quum in hac parte *Historiarum Herodoti*, tum in aliis ubi de geographicis rebus agitur, praeter *Larcheri Indicem Geographicum*, cum fructu consuli posse idem laudatissimum *Rennelli* opus, e quo multa passim *Larcherus* (tam in *Notis ad Herodotum*, quam *Tomo VIII. quo Index Geographicus continetur*) excerpserit, nobis quidem, ne nimium augeatur huius operis moles, praetermittenda. S.]

CAP. XCIV. [1. Παρικάνιοι δὲ, καὶ Αἰθίοπες οἱ ἐν τῇ Ἀσίᾳ] Alios *Paricanios*, cap. 92, 4. memoratos, videri *Parrelacenos* esse, supra monuimus. *Paricanii*, qui hic cum *Aethiopibus Asiaticis* componuntur, iidem lib. VII. c. 68. componuntur cum *Utiis* et *Mycis*, quos *Erythraei maris* accolae fuisse ex superiori cap. 93, 5. intelligitur: quare et hos haud procul ab illo terrae tractu sedes habuisse probabile est. *Larcherus* in *Not. ad h. l. Aethiopas Asiaticos* adfirmat *Colchos* esse, prorsus contra *Herodoti* usum men-

temque, qui *Colchos* suo semper nomine nominat, (ut II. 104, et III. 97, 15.) eosque ne coloniam quidem Aethiopian, sed Aegyptiorum facit, denique qui mox diserte docet, (III. 97, 15.) *Colchis tributi* nomine nihil fuisse imperatum, sed de *donis* quinto quoque anno adferendis pactos illos esse cum rege. Hoc igitur gratis sumto, idem vir doctus *Paricanios*, qui hic nominantur, Colchis finitimos statuit, inter Caucasum et Pontum Euxinum habitantes. Conf. *Steph. Byz.* in Παρκανίη, *Plin. Hist. Nat.* VI. xvi, 18. et *Pomp. Melam* I. 2. ibi ab *Holstenio* citatum. S.]

3 seqq. Μαριννοῖς etc.) Adsolent ad hoc vocabulum et ad *Saspire*s, tanquam ad scōpulum offendere scribae. Vide lib. I. cap. 189, et 110. Μοσσύνιοις *Ask.* et lib. VII. 78. codicum plurium, haud male. Μόσσυες, gentili dialecto, turres; quas quoniam incolebant, inde nomen in *Diodori* lib. XIV. 30. Μάρδοις ex *Is. Vossii* ad *Melam* lib. I. c. 2. correctione *Μαρσι*. Certe Μᾶρες apud *Stephanum* Mossynocorum perhibentur vicini, suntque infra lib. VII. 79. nec longe ab illa viri docti divinatione msti distant. *WESS.*

[10. πρὸς πάντας τοὺς ἄλλους) Ad omnes ceteros vertit *Gronov.* incerta sententiā; cuius versionem tenuit *Wess.* Idem vero *Gronov.* in *Notis*, par caeteris omnibus. Nos, pro ratione aliorum omnium, posuimus: rectius fuerit, prae reliquis omnibus. conf. II. 35, 3. et VIII. 44, 2. Nescio an eandem sententiam in animo *Valla* habuerit, super caeteros omnes scribens. Manifeste vero contra auctoris sententiam *Larcherus*: Ils payoient autant d'impôts que tous les autres ensemble. S.]

CAP. XCV. [3. γίνται τισσεράκοντα καὶ πεντακῆσια καὶ εἰκασιχίλια τέλαντα) Id est, 9540 talenta, nempe *Euboica*: qui numerus quum minime congruat cum his quae proxime sequuntur; si modo iustus est numerus 14560, quo paullo post universa tributorum summa indicatur, vera fuerit codicis *Arch.* scriptura, ὀγδῶκοντα καὶ ὀκτὰ κῆσια καὶ εἰκασιχίλια exhibens, id est, 9880, qui numerus alioqui ex docti cuiusdam viri emendatione adscriptus videri poterat. Certe, si de summa 14560 (l. 8 seq.) detrahas 4680, (ex l. 5 seq.) restant 9880. Alteri autem numero 4680 recte constat ratio; quandoquidem 360 talenta ramentorum auri, pro ratione tredecupla, quam ipse *Scriptor*

indicat, conficiunt 4680 argenti talenta Euboica. Sed ipsam illam 14560 talentorum summam, sive alterum numerum 9880 talentorum, quo pacto collegerit Noster, id vero haud satis adparet. In unum collectis numeris omnibus, qui in recensu tributorum ex XIX. praefecturis redeuntium diserte indicantur, prodit summa 7740 talentorum Babyloniorum; quae, pro ratione 60 ad 70, quam cap. 89, 11. docuit auctor, conficiunt Euboica talenta 9030; quibus si adieceris 4680 ex India redeuntia, habebis summam 13710. Denique his 13710 si adieceris 240 fere talenta, quae ex Moeride lacu (cap. 91, 11. coll. cum II. 149 extr.) redibant, conficiuntur 13950 talenta. Itaque, nisi in numero 14560 (sub finem huius cap.) erratum fuerit, intelligi par est, aut in superiorum numerorum particularium aliquo sive aliquibus peccatum fuisse, aut 610 illa talenta, quae complendae summae 14560 desunt, ad reliquam summam adiectam esse tamquam pretium frumenti, ab Aegyptiis eorumque finitimis ad alenda centum et viginti hominum millia conferendi, de quo cap. 91, 13 seqq. De verbo *γίνεται*, quod in locum vulgati olim *σίναι* substitui, dictum in *Var. Lect.* ubi simul monui, videri istud ex *σίν* corruptum. Similiter *Benedictus* in *Act. Sem. Phil. Lips.* haud incommode *σίν* *ἀν* legendum corrigit, quo significetur (coll. l. 9.) incerti quiddam in definienda hac summa inesse. S.]

4. *τρισκαίδεκάστειον*) Auri ad argentum ratio varia, pro minore aut maiore eius abundantia. Quae hic *τρισκαίδεκάστειος*, ea aetate Platonis in Hipparch. p. 231. D. duodecupla sive *δωδεκάστειος*. Menandri Comici aevo decupla, *δικοπλάνειος*, ap. Polluc. IX. 76. Adtigit hanc rem *Car. Arluthnotius* Tabul. Antiq. Numm. c. 6. Est quoque in *comparatione talenti Babylonici et Euboici*, et utriusque inter se iusta proportionem, anceps disputatio et difficilis, iam olim ab egregio viro Guil. Budaeo de Asse lib. IV. p. 87. prudenter instituta, et nuper a Cl. de la Barre *Histor. Acad. Inscript. T. VI. p. 355.* docte iterata. WESS.

[9. *τὸ δ' ἔτι τούτων ἴλασσον αἰνῆς*;) Obscurius dictum: id quod his (sive, in his) minus est, omittens. Quid velit, satis adparet, omittere se minorem numerum unitatum, qui huius summae deest ad veram summam complendam. S.]

CAP. XCVII. 4. δῶρα δὲ ἄλυστον) Futile ἄλυστον superstitiosae Florentini Codicis admirationi, oculos clarissimi viri nimium praestinguenti, debetur. Nolo factum traducere, miror tamen, cum toties totiesque ἀγνίσιν et ἀπαγνίσιν in hac tributi descriptione deponantur, Sequentia exscripsit *Eustath.* ad *Odyss.* p. 1366, 8. [Od. p. 13, 14. ed. Bas.] WESS.

9. σπέρματι μὲν χρέωνται) Pancis, ut solet ὁ πάντο, lectionis vulgatae monstravit absurditatem in *Dissert. Herod.* p. 174. et 175. monuitque consuetudinem respici memoratam e. 38. qua solebant, τοὺς πατέρας ἀποθήσκοντας καταστρίψαι, pro σπέρματι docte corrigens ἔργματι. Cogitanti mihi H saepius in Π mutatum a librariis, venerat in mentem σήματι (id est τάφῳ) μὲν χρέωνται τῷ αὐτῷ, τῷ καὶ οἱ Καλατίαι Ἰνδοί, οἰκήματα δὲ ἐκτινται κατάγαγα. Potuit utraque domus simul conmode memorari. Vid. *Diodor.* T. I. p. 60, vs. 69. [lib. I. c. 51.] Mos ipse vix alibi narratur, ubi hac in re dissimillimae variarum gentium recensentur consuetudines *Nicolao Damasceno Stobaei, Diodoro Sic., Plutarcho, Ciceroni*, ceterisque; quo scilicet hi Indi atque Aethiopes, secundum *Herodotum*, viva parentum suorum erant sepulcra, quorum illi cadavera visceribus suis ingesta condebant, et ἐμψυχοὶ τάφοι dici possent Γεργιάζοντι. vid. erudita collectanea *Th. Gatakeri* ad *M. Antonin.* IV. 21. et *Iac. Tollius* ad *Longin.* III. 6. Ad hanc consuetudinem accedebat prope illa *Massagetarum* ap. *Herod.* lib. I. c. ult. atque hinc *Anonymo* memorata, cuius dissertationibus inter *Pythagoreorum* reliquias locum non dederim, p. 713. Μασσαγίται τῶς γονίας (non quosvis) κατακόψαντες κατίσθοντι, καὶ τάφῳ κάλλιστος δοκίῃ ἡμιν ἐν τοῖς τέκνοις τιθάφθαι, in liberorum visceribus conditum esse, honestissimum videtur sepulcorum. Conf. *Herod.* III. 99. VALCK.

Ibid. σπέρματι μὲν χρέωνται --- οἱ Καλαντίαι) Superius c. 38. Καλατίαι, veriore titulo. Quod autem hic de semine, σπέρματι, quo eodem Aethiopes et Indi Calatiae utebantur, expediri non potest. Nusquam quidquam Scriptor illo de semine. Contra prodit, Indos istos τοὺς γονίας κατίσθιν, parentes suos vorare. Idem hi Aethiopes, uti verba requirunt, si factitarint, σπέρματι insinuata est penitissime labes, nec melius leniusve, nisi erro, detergenda,

quam ἔργματι μὴν χθ. eodem facinore defunguntur, quo Indi Calatiae, scribendo. Ita secum non pugnabit Herodotus et sermo procedet recte. Ἐργματα καλά sunt in Perictionae fragmento ap. Stobaeum p. 487. Euripides Orest. vs. 160. Ὡ μίλιος, ἐχθίστων θιόντι ἐργμάτων. WESS. — Ut operosa et longius adscita, sic parum utilis, haec doctissimorum duumvirorum disputatio. τὸ ἐν Αἰθιοπία γινόμενον σπέρμα memoratur Athenaeo III. 110. e. Polluci VI. 73. Hesychio in Ὀρίδῃ: intelligiturque sive oryza, sive milii quoddam genus, Nostro iterum paulo post (c. 100.) memoratum. Confer Denon, *Voyage en Egypte*, p. 75. aliosque liti-neratores. S.

13. διηκοσίας Φάλαγγας ἰβένου) Plinius hoc ex loco in tributi vicem regibus Persidis e materie eius (ebeni) centenas phalangas tertio quoque anno pensitasse Aethiopas; quibus, nisi memoriae ludibrium debuerit, longe minorem phalangarum se numerum invenisse, declarat. Idem lib. VIII. 3. quae Iuba cornua appellat, Herodotus tanto antiquior, et consuetudo melius, deptes. Conf. ad Diodor. II. 19. WESS.

15. ἐτάξαντο ἐς τὴν δωρήν) Sic ex Scriptis. Colchi ipsi [se] ad donationem ordinarunt. Fert ita mos in ultronea tributi et donorum collatione. Ipse post pauca, οὗτοι δὲ δω-ρα τὰ ἐτάξαντο: et c. 13. καὶ φόρον τε ἐτάξαντο. Rursus lib. IV. 35. ἀντὶ τοῦ ὠκυπόκου τὸν ἐτάξαντο φόρον: tum c. 165. eiusdem Melpomenes. WESS.

18. τοῦ Καυκάσιος) Agnoscit Steph. Byz. Alioqui Καύκαρος mons ille aut Καυκάσιος lib. I. 203. Quod ex Aldo venerat ἐς ἐμὴν, pro ἐς ἐμὴ, id bene lib. I. 66. (ubi idem olim) decurtarat H. Steph., hic praetervidit. ἐς ἐμὴ genius sermo- nis flagitat, et usus lib. IV. 125. V. 45. etc. WESS.

22. παρίξ τοῦ φόρου) Arabes ἀτελεῖς sive a tributo erant immunes, cap. 91. Par et memoratarum paullo ante nationum conditio. Dona ferebant ultro, nullum tributum. Consequens est, ut παρίξ τοῦ φόρου eas non spectet, sed descriptum aliis et imperatum tributum. Geminum dabit c. 117. WESS.

CAP. XCVIII. 2. κομίζουσι, cui in Med. et sequa- cibus locus negatur, exsulare potest, Gronovio probe ad- monente: satis autem est ταῖς αὐτῶν κτῶνται. WESS. — Quo pacto, salvâ orationis structurâ, abesse verbum κομίζουσι h. l. possit, non video equidem. S.

11. ἐν πλοίων καλακρίνων ὀρμεύμενοι) Displacuit semper ultimum vocabulum: nam quid? insiliebant-ne ex navigiis Indi in pisces magno inpetu, ut manibus deprehensos raperent? Id dicendum, si vulgato vigor adsit. Coniiciebam ὀρμευόμενοι. Apud *Hesych.* Ὀρμευτής est ἄλιεύς, hamo pisces captans, formatus utique ex ὀρμεῖω. Video nunc simile in opinionem Cl. Pavii venisse, scribentis ὀρμεῖωμαι, ex ὀρμῆ, sive linea hamoque, unde ὀρμεῖομαι. Foret sane alterutrum ad sententiam utile, Indosque ex navigiis hamo piscibus exhiberet insidiantes. At deest verbo auctoritatis usus; favet analogia. Pro vulgato *Abreschius* ad Thucyd. p. 297. Naves ex arundinis in India internodiis non neglexit *Diodor.* II. 17. WESS. — ἐν πλ. καλ. ὀρμεύμενοι commode habere videtur, nil aliud significans, nisi navibus arundineis ad capiendos pisces exeuntes; perinde sive hamo, sive retibus, illis insidiarentur. De *Indica arundine*, cuius singula internodia navigiorum vicem, si credimus, (ut *Plinius* ait) praestant, conferri *Theophrastus* potest, *Hist. Plant.* IV. 12. *Strabo* lib. XV. p. 710 seq. ed. Cas. hisque prior *Ctesias*, *Indic.* c. 6. qui tantam eius crassitiam esse narrat, quantam duorum hominum ulnae vix complecti possint; cuius verba ad *Plin.* XVI. xxxv. 65. adposuit *Harduin.* S.

13. ἐσθήτα φλοῖνη) Ex libro [latine reddidit] vir Cl. spreto *Salmasiano* ex *phleo*, quod verius multo. Atticis φλώς, Ionibus φλοῦς, herba palustris, scirpi instar, auctore *Polluce* X. 178. Ἐσθῆς φλοῖνη, scirpea sive ex *phleo*, etiam *Pausan.* lib. VIII. c. 22. p. 641. Conf. ad *Solin.* p. 702. et *Bod. a Stapel* in *Theophr.* lib. IV. [c. xi.] *Hist. Plant.* p. 463. Articulum ἥ, ultima praecedentis syllaba in codicibus quibusdam devoravit, quae crebra omissionum causa. WESS. — *Herodoti* hunc locum respexit *Niebuhr*, *Itinerar.* T. II. p. 70. ubi vid. Tab. aen. XII. fig. C. S.

CAP. XCIX. 3. Παδαῖσι) *Broukhusius* aliique dudum viderunt, huc respexisse *Tibullum* IV. 1, 144. *Impia nec saevis celebrans convivia mensis, Ultima vicinus Phoebo tenet arva Padaeus.* Gentis nomen, auctoritate *Tibulli* satis munitum, restituendum videtur *Nicolao Damasc.* ap. *Stob.* p. 105, 31. hinc in *Excerptis N. Cragii* et *H. Valesii* p. 514. similiter scriptum: ἐν Παδαῖσις Ἰνδικῶ ἔθνεσιν οὐχ ὁ θύων,

ἀλλ' ὁ συνεισώτατος τῶν παρόντων κατέρχεται τῶν ἱερῶν αἰτήται
 ὃ αἰὶ παρὰ θεῶν οὐδὲν ἄλλο πλὴν δικαιοσύνης. Corrigebam in Πα-
 δαίοις: nam inhumana gentis consuetudo nihil impedit,
 quo minus solam a Diis virtutem, sive iustitiam, expeten-
 dam esse censuerint. VALCK.

Ibid. καλέσθαι δὲ Παδαῖοι) Haesitat Cl. Salmasius an for-
 san Πανδαῖοι Pandaei sit legendum, ad Solin. p. 700. quasi
 a Pandaea, Herculis filia, de qua Arrian. Indic. c. 9. genus
 duxerint. Sed de gentis nomine nihil dubitandum. Tibul-
 lus, quod vir summus fatetur, hinc lib. iv. l. 145.

Impia nec saevis celebrans convivium mensis

Ultima vicinus Phoebo tenet arva Padaeus.

ubi Pandaeus metri modulum depravabit. Quod et Cella-
 rium V. Cl. Geogr. Ant. lib. III. 23. p. 872. observasse con-
 perior. Νομαίοις ex Steph. margine Herodoteum dictio-
 nis colorem ostentare, norunt omnes. Unde accesserit,
 ignoro. WESS. — In vetere libro scripturam νομαίοις
 reperisse Stephanum, nostri libri declarant. S.

7. ἀπαρὸς ἐστὶ μὴ μὲν νοστέιν) Hic forte legendum suspi-
 cabatur Vir Clar. μὴ μὲν, vereor ut uspiam illud invenia-
 tur in talibus: ἢ μὲν in iurandis frequentat et Herod. Quod
 hoc uno loco Reisk. dimisit intactum, saepe sollicitavit,
 velut in his II. 179. χρῆν ἐμῶσαι, μὴ μὲν ἐνότα ἐλθεῖν: III. 66.
 ἔξαρνος ἦν μὴ μὲν ἀποκτείνου Σμέρδιν: V. 106. θεοὺς ἐπόμενυμι μὴ
 μὲν πρότερον ἐκδύσασθαι. Sana nunc videbuntur, quae suis
 singula locis censebantur vitiosa: amat hanc etiam vo-
 culam μὲν traicere in alium locum Herodotus. VALCK.

CAP. C. 2. κτείνουσι οὐδὲν ἑμψυχον) Gentis Indicae
 nomen praebet Nicol. Damasc. apud Stob. p. 66, 38. Ἀρίστου
 τῶν ἐμψύχων οὐδὲν ἀποκτείνουσι: τὰ δὲ κεράμια τῶν χρηστηρίων ἐν
 χρυσοῖς ἐλύτριοις φυλάττουσι. Nic. Cragii, Congr. Gesnerum se-
 quuti, corrigunt errorem Henr. Vales. in Exc. Peiresc. p. 74.
 et τὰ κεράμια τῶν χρηστηρίων, (aliis dicta τῶν σκευῶν τὰ κερά-
 μια,) recte interpretatur: conf. I. G. Graevius in Hesiodi
 Ἔργ. κ. Ἡμ. vs. 402. Dudum ante Vales. Nicolai locum iam
 explicuerat Casaub. in Athen. p. 20. [P] vid. Leopardus Em.
 XIII. c. 6. VALCK. — De vocab. χρηστήριον conf. Athen.
 V. 204. f. et quae ad Athen. III. 114. d. adnotavimus. S.

[4 seq. αὐτοῖσι ἐστὶ ὅσον πύχρος τὸ μέγας etc.) Vide supra
 c. 97, 9. ibique notata. S.]

CAP. CI. 4 seqq. ἡ γονὴ -- μέλαινα, κατάπερ τὸ χροῖμα) *Aristoteles* hanc assertionem falsi, neque sine ratione, coarguit *Hist. Anim.* III. 22. p. 82. et *Generat. Animal.* II. 2. p. 207. Causa Indorum Aethiopumque nigredinis *Onesicritum* et *Theodecten* sollicitos habuit ap. *Strabonem* XV. p. 1019. [pag. 695 seq. ed. Cas.] non infulse decernentem, in utero κατὰ σπειματικὴν διάθεσιν tales fieri, quales sunt qui genuerunt. Sed haec erudite *Cl. Bern. Sigef. Albinus* *Dissert. de Colore Aethiop.* p. 10. *WESS.* — *Conf. Soemmering, vom Neger*, p. 59. laudatum *Heerenio* in *Ideen* etc. T. I. p. 416. S.

CAP. CII. 3. κατοικημένοι τῶν ἄλλων Ἰνδῶν) *Copula* [quae olim ante τῶν inserta erat] nexum et seriem sermonis conturbabat. Scripsisse, *Corn. de Pauw* coniectura est, κατοικημένοι μετὰ τῶν ἄλλων Ἰνδῶν, οἱ etc. habitantes cum aliis Indis, qui Bactriorum more vivunt; nam Indos, aurum colligentes, ex istis fuisse, qui Bactriorum moribus utebantur. Atque haec tolerari utcunque potuerant, ni καὶ, fide msti, bonam eiurasset copiam. πρὸς ἄρκτον --- κατοικημένοι τῶν ἄλλων Ἰνδῶν, οἱ etc. versus septemtrionem --- incolentes aliorum Indorum, qui etc. Tale IV. 7. πρὸς βορῆν -- ἄνεμον τῶν ὑπερείκων τῆς χώρας, ad boream eorum qui superioris regionis incolae sunt. *Caspatyro* (Κασπάπυρος *Steph. Byz.*) opportunior opera lib. IV. c. 44. veniet. *WESS.* — Vide ibi notata. S.

[6. ἱρημίνη. *Desertum Cobi.* *Conf. Heeren Ideen über die Politik* etc. T. I. p. 390. et 116. S.]

13. εἰσὶ δὲ καὶ εἶδος ὁμοιότατοι αὐτοῖς) Sequi si libuerit *Arch. et Vind.*, οὗτοι ex pristina scriptura eradentes, nihil erit, quod molestiam creabit. Similes nostris quantum ad formam designantur. Ut nunc est, καὶ εἶδος αὐτοῖς etc. maluit *Cl. Reiskius*, cui *Dio Chrysost.*, Nostri vestigia premens, *Or. XXXV.* p. 456. v. favet, οὗτοι δὲ εἰσὶ ἀλωπέκων μείζονες τᾶλλα δὲ ὅμοιοι τοῖς παρ' ὑμῖν. Quae *Strabo* XV. p. 1032. [p. 705. extr. et seq. ed. Cas.] et *Arrianus* *Indic.* c. 15. de formicis ex *Nearcho* et *Megasthene* referunt, prudens negligo. Omnes videntur, ut vere *Arrianus*, ἀκοὴν ἀφ᾽ ἡμισθοῦ, nec ipsas vidisse. Habet ex *Busbequii* *Epist. IV.* magnus *Thuanus* lib. XXIII. p. 461. animal, cui formicae *Indicae* nomen ex quadam similitudine inpositum, quod ad stabiliendam hanc rem *Nobil. Palmerius* *Exercit. in*

Graec. Auct. p. 16. aptissimum censuit. WESS. — De scriptura quam secuti sumus, videsis quae in *Var. Lect.* monuimus. Ad rem quod spectat: si vera fabula, (cuius ingeniosam interpretationem ex Comitis *Velthemii* coniectura *Heeren* loco cit. p. 392. refert) fuerint istae bestiae de *vulpino* genere; quae ob vitae quidem genus conferri utcumque cum formicis, atque inde nomen etiam potuerunt invenire: quod vero de corporis specie *simillima formicis* huc narratur, ea quidem fabula nescio cuius ex errore manavit. Intelligi par est, hoc voluisse *Herodotum*, debuisse certe, *vulpibus* similes esse illas bestias. *Animal* esse canis mediocris magnitudine, mordax et saevum, ex *Busbequio Thuanus* scribit. *Nearchus* apud *Arrianum*, vivum quidem animal se non vidisse profitetur, *pelles* vero multas (*δοράς αὐτῶν πολλὰς*) in Macedonum castra adlatas. S.

21. *δυνατώτεραι πολλόν*). Gronovio et meliorum Codicum conspirationi, etsi multiplex *πολλόν* inter et *πολλῶ* conversio, obniti recusavi. Editur lib. VII. 7. *Ἀγνοῦσι πᾶσαι πολλῶ δουλασίην ποιήσας*, invitis membranarum, *πολλόν* ostentantibus. Sed talium messis uberrima. De camelis taceo. *Animal* ex *Herodoto* doctissimi viri *Conr. Gesnerus*, *Bochartus*, *Shaw* atque alii illustrarunt. WESS.

CAP. CIII. 4 seqq. *καμήλος ἐν τοῖς ὀπισθίοις etc.*) *Aelianus*, quando de *Nat. Anim.* X. 3. *Ἡρόδοτος*, inquit, *λέγει, τὰς καμήλους ἐν τοῖς ὀπισθίοις σκέλεις ἔχειν τίσταρας μικροῦς, καὶ μέντοι καὶ γόνατα τσαῦτα, τὰ δὲ ἄρθρα διὰ τῶν σκελῶν τῶν κατόπιν ἐς τὴν οὐρὰν τετραῖσθαι αὐταῖς*: dubites *ἄρθρα* legerit, *an αἰδοῖα*: quae sic non *Herodoto* tantum, sed etiam *Aeliano* frequentius, quam aliis *ἄρθρα*, vocantur, de animalibus loquenti, lib. I. 17. III. 47. VI. 27. IX. 48. ad quorum locorum primum nonnulla notat *Trillerus*. Secundum *Solonis* tabulam, *ὡς ὁ ἄξων φησὶν*, *Lucian.* T. II. p. 358. *obtruncare* licebat *Athenis moechum*, quem *Plautus* vocat (*Bacchid.* IV. 8, 77.) *manifestarium*, *ἄρθρα ἐν ἄρθροις ἔχοντα*. *Petit.* in *Legg. Att.* p. 465. VALCK. — *Ἄρθρα* de genitalibus *Noster* usurpavit III. 87, 4. IV. 2, 4. De camelo consuluisse iuvabit quae ad *Aelian.* X. 3. huc spectantia *Schneiderus* adnotavit. S.

CAP. CIV. [7. *ὑπερτίλας, μέχρις οὗ ἀγορῆς διαλύσεως*)] *Distinctionem* vulgo post *ὑπερτίλας* nullam interponentes, *Herodot.* T. V. P. II. H

iuncta ista intellexerunt ὑπερίστας μέχρις οὗ etc. Quae quum sic Vallae convertisset, eo usque effervescens dum tempus est a foro discedendi; verbum ὑπερίστας rectius expressurus Gronovius, in hunc modum interpretatus est, eousque capitibus imminens dum tempus est etc. quo nihil non modo a Scriptoris mente alienius, sed et per se nihil absurdius dici poterat; quandoquidem tempus quo a fore disceditur, meridiei licet proximum, tamen antemeridianum intelligitur. Quo magis mirari subit, versionem istam non modo a Wesselingio, perparco in corrigendis Gronovii vel Vallae latinis, esse servatam, verum a Larchero etiam fideliter his verbis expressam, ils l'ont à plomb sur la tête jusqu'à l'heure etc. Satis vero adparet, ὑπερίστας referri ad θερμότατος ἢ ἴσσι ὁ ἥλιος, ardentissimus est sol ex quo ortus est, sive, ex quo ad aliquam coeli altitudinem pervenit, usque versus medium diem. Ὑπερίστωντες ἀνατίλλοντες, Hesychius. Rursus idem, consentiente Suida, Ὑπερίστων ὑπεραντίλλον, ὑπερφαινόμενος τῶν ἄλλων ἄστρων. S.]

[10. ἐν ὕδατι λόγος αὐτοῦς ἴσσι βρίχισθαι) Intelligunt vulgo cum Vallā, dicuntur illi tum in aqua se abluerē; sive madefacere, ut Gronov. Ego de vehementiore sudore accepi, quem admodum gallice dicimus nager dans l'eau. Sane latinum vocabulum sudor satis manifeste ipsum graecum ὕδωρ est. S.]

14. ἐπὶ τῷ ἔτι μᾶλλον) Quod scriptus offert liber, ἐπὶ μᾶλλον, damnabile non est. Haud dissimili in negotio lib. IV. 181. ἐπὶ δὲ μᾶλλον ἰὸν ἐς τὸ θερμόν: etiam I. 94. Pherecydes ap. Diogenem I. 122. τῇδε νόσῳ πιεζόμενος ἐπὶ μᾶλλον. Pulcre propterea Cl. Reimarus caussam infitiatum esse, cur Dionis Cass. lib. LXVII. p. 507. Ed. Nov. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ μᾶλλον ἢ πρὶν ἰνωτέρου abeant in ἔτι μᾶλλον. WESS.

CAP. CV. 9. καὶ παραλύσθαι ἐπιλοκόμενους οὐκ ὁμοῦ ἀμφοτέρους) Inest his ingrati quidpiam ob sequentia. Cl. de Pauw, καὶ παραλύσθαι, ἐπιλοκόμενους καὶ ὁμοῦ ἀμφοτέρους, et deficere attractos aliquando duos pariter, levi mutatione. Maius est molimen docti viri in Miscell. Lipsiensibus Vol. VII. p. 93. Mihi copula non placet, proscripta in Arch. et inducta. [Eamdē delendam censuit Reisk. aut scribendum ἀπικπιῖν καὶ παραλ. Possis tamen, ut saepe aliās, etiam, cum vi intensiva, vel adeo, intelligere.] Tum dubium est, debeat-ne παραλύσθαι de virium resolutione, an vinculorum,

sumi. Quorum in posterius saepe declivis fui. Mares cameli erant *σειρηφόροι*, *funales*: in pernici cursu cum feminis pares haud essent, attracti exsolvebantur, sed οὐκ ὁμοῦ *ἀμφοτέροις*, non ambo pariter, prior fortasse dexter, tum sinister, aut contra. Hoc si valeat, cessabit fortasse difficultas. Certius est, *διδόναι μαλακὸν* [quod l. 11. ex *Med.* adsciverat Gron.] pugnare sermonis genio et ex schedarum macula venisse. Hemsterhusium fugere hoc ad Comici Plutum non potuit: cuius monito adiungenda *Elsneri* observata Schediasm. Critic. p. 10. Praestat praeterea οὕτω Ἰνδοὶ aut οἱ Ἰνδοὶ ex *Aldo* et aliis. Sic c. 109. οὕτω κτῶνται Ἀραβιοί. WESS. — In istis, *παρὰλύεσθαι ἐπιλακόμενους* etc. si nihil mutandum, et ego nunc in eam partem inclino, quae *Wesselingio* probabilior visa erat. Similiter *ἐπὶλαυν ἵππων* ex τοῦ βραχίονος, V. 12, 12 et 22. ut *ἐπὶλαυν τὰς οὐράς*, III. 113, 6. At rursus alibi *ἐπιλακόμενους* dicit Noster eodem atque τοὺς ὑπολακόμενους, qui in agmine pone manent, qui segnius sequuntur, moratores, IV. 203, 19. quae notio opportuna huic loco foret, si negans particula abesset. Aliam rationem secutus doctissimus *Coray*, in *Larcheri* Notis, verba ista in hunc sensum interpretatur: *Les chameaux mâles se sépareroient des femelles (resteroient en arrière), s'ils n'étoient point tirés ensemble et à coté d'elles.* S.

11. *ἰνδιδόναι μαλακὸν οὖδιν*) Virum Clar. notavit T. Hemsterh. ad Schol. in *Arist. Plut.* vs. 488. ubi haec Herodoti commodum admovit Grammaticus Aristophaneis, *μαλακὸν δ' ἰνδῶσιν μηδίν*. Similia quaedam collegere L. Küster. et in Schediasm. Crit. se longe doctiorum satis superbus censor *Iac. Elsnerus*. Quid haec sibi velint non est obscurum; *femellas* nempe camelorum desiderio pullorum, a quibus fuerant abstractae, gradu currere concitatissimo, maribus sua quoque natura velociore. Sed mihi non plane liquet, quid in proximis dixerit de duobus maribus *funariis*: *σειρηφόρους* fuisse novimus ex cap. 102. ubi *insidens femellae habebat Indus σειρηφόρον ἐκατέρωθεν ἱστία παρὶλαυν*. VALCK.

14. *ὀρεσσύμενος*) Omissum hoc verbum non requirerem. Hic satis erat dixisse: ἄλλος δὲ σπανιώτερος ἐν τῇ χώρῃ. Flumina etiam erant aurifera: cap. 106. χρυσὸς ἀπλητος αὐτόθι ἔστι, ὃ μὲν ὀρεσσύμενος ὃ δὲ καταφορεύμενος ὑπὸ ποταμῶν ὃ δὲ ἀρπαζόμενος. Haec *Is. Casaubonus*, quaeque participium

ἄρυσόμενοι sequuntur, αἱ δ' ἰσχυαὶ καὶ τῆς οἰκουμένης τὰ κάλιστα ἔλαχον, adhibuit in *Athen.* VI. c. 4. [cap. 23. nostrae ed.] ad ista p. 233. D. ἐν ταῖς ἰσχυαῖς τῆς οἰκουμένης καὶ ποταμὰ τὰ τυχόντα ψήγματα χερσὶ καταφέρει: quae, ni fallor, Posidonii verba, Eustathio etiam excitata ad *Od.* δ. p. 153, 42. Celtarum, quos vocabant, flumina potissimum spectant. Eidem Posidonio sua hac de re debet Diodorus Siculus V. 27. ut pleraque, quae de Hispanis, Gallis, et finitimis populis nobis tradidit. Hunc quoque fontem Diodori, praeter ceteros, aperuit eruditio Wesselingii. VALCK.

CAP. CVI. [3. τοῦτο μὲν γὰρ) His respondent ista, Πρὸς δ' αὖ μεσαμβρίας, initio capitis seq. S.]

12 seqq. εἴρια -- προφέρειν -- ἀρετὴ τῶν ἀπὸ τῶν εἰρων) Nihil verius. Idem ingenii remigio Pavius adsecutus fuit. Larga de hoc arborum genere Palmerii disputatio (Exerc. in Gr. Script. p. 18.) plantam, gossypii feracem, excludit, arborem gossampinam praeferebat Plinii. Quae Bellonius Observ. II. 6. Prosp. Alpinus de Plant. Aegypt. c. 18. et popularis meus Io. Veslingius Observ. in Alpin. c. 18. ea disputanti adsentiunt cum Bod. a Stapel ad Theophrast. Hist. Plant. lib. V. c. 9. p. 427. WESS.

CAP. CVII. 6. εὐπειρώς) Solam itaque myrrham sibi comparabant χαλεπῶς et σὺν πόνῳ; haec enim apud nostrum opponuntur τῷ εὐπειρώς. Cur ergo de illa tacet, multis enarrans quomodo colligerent λιθανωτὸν, κασσίην, κυράμωμον, λήδανον; sic ut dici potius debuisset videantur ταῦτα πάντα nacti οὐκ εὐπειρώς, vel δυσπειρώς: postremum praebet Cod. Arch. teste Galeo. VALCK.

5 seqq. πάντα, πλην τῆς σμύρνης, εὐπειρώς κτίωνται) Velle haec videntur, myrrham difficulter comparari, de qua et eius colligendi modo, in aliis aromatibus studiose occupatus, nihil scriptor. Thus, casiam, cinnamomum non sine periculo Arabes sibi querebant, in ledano fortassis non tantum discriminis et laboris. Qui ergo εὐπειρώς de omnibus? Cl. de Pauw πλην hic ait includere; non, ut plerumque semper, excludere: verti debuisset, praeter myrrham illa omnia facile parant Arabes: non unam enim myrrham, sed omnia illa aromata in promptu et parato esse. Mihi dubius vocolae talis usus, praestabiliusque Arch. δυσπειρώς, difficulter, censetur. Myrrha sine magna collige-

batur acrumna, reliqua δυσπρόσιτος, periculoso opere; quod in thure, casia et cinnamomo certum ipse praestat. *Styracem* autem ad serpentes fugandas, in odoriferis silvis frequentissimas, Arabes urere Nostri exemplo *Plinius Hist. Nat. XII. 17. Serpentes habet Musa secunda c. 75. et Diodorus III. 47. WESS.*

CAP. CVIII. 7. ἀνιμαί) Quae cutem pungunt aut etiam animum, dicuntur ἀνιμαί, molesta. *Muscae, orabrones, pulices*, atque id genus animalcula hominibus sunt ἀνιμαί. ἀνιμαίον τίσιν αἱ μυῖαι. *Leaenae, viperae*, de quibus acturus est, me iudice, dici vix possunt ἀνιμαί. Non de nihilo est, quod legitur in cod. *Arch. ἀνιμαί*, parum distans ab ἀνικτα. Corrigendum arbitror: ὅσα δὲ σχήτλια, καὶ ἄμικτα, ὀλγύγονα. Non ferae tantum istiusmodi, sed ferinis etiam moribus populi, saepe dicuntur ἄμικτοι. *Aristogiton, ὅθις ἢ σκορπίος* dictus *Demostheni*, vocatur eidem ἄμικτος, p. 489, 74. *Centauros, θήρας*, *Sophocles* vocat ἄμικτον ἑστρατόν, *Trach. vs. 1111*. Obponuntur ap. *Herod. ὅσα ψυχῇ τε διλάει καὶ ἰδοῖμα*. VALCK.

8. ὁ λαγὼς) Quae de lepore tradit, ex *Athen. IX. p. 400. r. et Eustath. in Hom. Iliad. μ'. p. 869, 16. et aliunde*, hunc in modum videntur integranda: ὁ λαγὼς ἐπὶ πάντες θηριεύεται καὶ θηρίου καὶ θενίδος καὶ ἀνθρώπου, οὕτω δὲ τι πολυγενὲς ἐστὶ ἐπινοῖσται τε μόνον πάντων θηρίων καὶ τὸ μὲν δασὺ τῶν τέκνων ἐν τῇ γαστρὶ, τὸ δὲ ψιλόν, τὸ δὲ ἄγει ἐν τῇσι μήτρῃσι πλάσσεται, τὸ δὲ ἐκαναίρεται. Mitto reliqua, quae vulgaris procul dubio sunt meliora. Formam Ionicam λαγὼς dat *Codex Arch. λαγῶ* legitur et alibi apud Nostrum. *Λαγὼς, ὁ Ἴων, Phrynichus p. 78. Eustath. in Iliad. χ'. p. 1372, 47. H. Stephan. App. de Dial. Att. p. 148, 149, 193. Postremum ἐκαναίρεται* est ex *Eustathio*, qui illud explicat: ἐκαναλαμβάνεται, καὶ ἐπὶ τοῖς πρὸ αὐτοῦ τελευτήτοις κνήμασι σπέρματικὸς συλλαμβάνεται. *Herodotea* comparans cum *Plinius Salmasius in Solin. p. 283. praeferre* videtur ἐκαναίρεται, quod *Athenaei* praebet editum exemplar. Ἀναμίσθαι *Herodoteum* est: lib. VI. c. 69. ad *Demaratum* mater: ἐν - - εἰ τῇ νυκτὶ ταύτῃ ἀναμίσθαι: id est συλλαμβάνω. vid. *Cl. Abresch* ad lib. *Cattierii p. 66. Lepus* vero, quae super priores foetus alium adhuc concipit, ἐκαναίρεται. Idem est paulo ante Ἐπινοῖσται: adiecto τε formam praetuli mediam vul-

gatae in *Athenaeo* et *Eust.* ἐπικνίσκει τι. Memineram, his apud *Herodotum* legi κνίσκισθαι, lib. II. c. 93. pisces ἐπικνίσκειν οἷστρος κνίσκισθαι. IV. 30. ἐπικνίσκειν ἢ ὥρη κνίσκισθαι τὰς ἴππους: quin etiam ἐπικνίσκισται apud *Clementem Alex.* reperriri *Paedag.* II. p. 223, 17. de leporis agentem salacitate: ὀχνύει πᾶσαν τὴν ὥραν ὁ λαγώς - - - κνίει δὲ κατὰ μῆνα καὶ ἐπικνίσκισται ὀχνύεται καὶ τίκεται· τεκοῦσα δὲ εὐθὺς ὀχνύεται ὅθ' οὐ ἂν τύχη λαγωῦ, καὶ συλλαμβάνει πάλιν ἔτι θηλαζομένη. Paria de lepore tradiderunt *Xenophon* *Cyneg.* p. 572, 33. *Aristoteles* de *Gen. Anim.* IV. 5. *Aelianus* de *Nat. An.* II. 12. Ex *Theophrasto* partim, ad *Arati* *Phaenom.* vs. 338. sic redintegrari poterit cap. 34. *Cataster.* *Eratosthenis*: Λαγῶς ἴσθι ἐν τῇ καλ. κωνίᾳ ἐν τοῖς διὰ δὲ τὴν ταχύτητα τοῦ ζώου καὶ τὴν πολυγονίαν - - - μόνον γὰρ τῶν τετραπόδων δοκεῖ κνίειν πλείονα, ὧν τὰ μὲν τίκεται, τὰ δ' ἔχει ἐν τῇ κωνίᾳ. VALCK.

9. οὕτω δὲ τι πολύγονόν ἐστι) Praeclare mssti, nam insititium τὸ vitiabat sermonem. Πολύγονος *Arch.* relinquo. *Oppianus* fin. *Cyneget.* III. Ἐξῆχα γὰρ τὸδε φῶλον ὅς' ἄπλετος ἔμεφιν αἶα Πολύγονον τελεῖθι, et reliqua hoc ex fonte artis luminibus culte colorata. Ἐπικνίσκει τι *Athenaei* et *Eustath.* nihil, me iudice, melius. Usus utrique auctoritatem dat. Placet etiam inpense ἀναρίσται, rediturum lib. VI. 69. Possem hic *Olearii* lapsus ad *Philostr.* *Icon.* p. 772. et *Steph.* *Monachii* in *Barnab.* *Epistol.* p. 813. perstringere. Sed cui bono? WESS.

13 seqq. ἢ δὲ δὴ λείνα etc.) *Herodotea* de *Leaena*, semel in vita unicum catulum pariente, hinc attigerunt *Antigonus Caryst.* c. 25. et *A. Gellius* *Noct. Att.* XIII. 7. hic quidem, quam *Plinius* vocat, deliram fabulam refutans *Homeri* et *Aristotelis* auctoritate: gravioribus testibus advocatis quidquid in eam rem dici posset praecepit *Sam. Bochartus* P. I. *Hieroz.* lib. III. c. 2. VALCK. — Parisiis ter eodem anno peperisse leaenam legimus in *Menagerie du Museum d'Histoire Naturelle*, Fasc. 2. et primum quidem abortum fecisse, iterum vero tres peperisse mares, denique tertio duas femellas. S.

19 seqq. ἐπικνίσεται καταγράφων) Blanditur ἐπικνίσεται, tot codicibus protectum, ex quo *Aeschyl.* *Suppl.* 565. ἐπικνουμένη βέλει βουκόλου πιτερόντος. Sed locum illi, quoniam in dubio, sit-ne vulgatum, Ionum more, ex ἐπικνίσεται,

non concessi; certe *καταγνῶφιν* optime tum adhaerescet, etai et sua venus in *Arch. καταγνῶφιν*. Hoc considerent, quibus volupa fuerit. De *electo leaenae utero* falsa omnia, et dudum a Philosopho explosa *Hist. Anim. VI. 31*. Adoptavit tamen *Basilius M. Homil. IX. in Hexaëm. p. 85. s.*, et ita quidem, ut hanc de providentia, animalibus timidae indolis, ferocioribus, leporibus et ceteris, disquisitionem suam fecerit. Vide ibi *Front. Ducaem. WESS.*

Ibid. ἰσικνίσται καταγνῶφιν) Mihi sincera videtur lectio *Cod. Arch. ἰσικνίσται καταγνῶφιν*, unguibus obstantia lacerando penetrat. Si nuspiam etiam alibi legeretur illud *καταγνῶφιν* (de altero *ἰσικνίσται* non contenderim:) suo se tamen colore hic facilius multo tueretur, quam in *Troad. Euripidis vs. 1251.* ex origine parum distans significatu a verbis usitatoribus, *καταμύσσειν*, et *καταξάινειν*. Spinas, quibus adversarium Croesus laceratum perdidit, *κνῶφιν* vocat *Herodotus I. 92.* Tribulis lacerare, *Plato dixit ἐπ' ἀσπαλάθων κνῶπτων*, de *Rep. X. p. 616. A.* Contulit *Tib. Hemsterh. ad Hesych. p. 1359*, diversas etiam verbi memorans lectiones. Ex eodem disci potest *T. Hemsterhusio* in *Misc. Obs. V. p. 21.* verba *τάφιν* et *θάπτειν* non nisi forma differre: par est in similibus ratio, ut et in *Γνάφιν* et *Γνάπτειν*, *Κνῶφιν* et *Κνῶπτειν*. Dedit in iisdem *Miscell. multa d'Orvillius, IX. p. 118.* et seqq. quae, si Grammaticus tractaretur, examinari mererentur. Recte *Herodianus Eustathii: ἐκ τοῦ Κνῶν λέγει καὶ τὸ Κνῶπτειν γίνεσθαι. VALCK. — Conf. Var. Lect. S.*

CAP. CIX. 3. αὶ ἐγίνοντο) *Cl. Reisk. αὶ διαγίνοντο*, h. e. *αὶ διετέλουν*, si perseverarent. *WESS.*

Ibid. οὐκ ἂν ἦν βιωσιμα) Hunc, ut puto, locum *Aristides* alludebat *T. III. p. 521. αὶ μὴ τῇ κακίᾳ τῆς φύσεως αὐτῶν καὶ τοῖς ποτηρέμασιν ἀσθένειαν καὶ ἀνανδρίαν ὁ θεὸς προσῆψεν, ἅπαντ' ἂν ἀέκκληθ' ὕπ' αὐτῶν ἦν, ὥσπερ Ἡρόδοτος περὶ τῶν ὀφίων ἴφη*. *Ichneumon* nisi crocodilorum ova contereret, *διὰ τὸ πλεῖθος τῶν γονιμῶν θηρίων ἄβατον ἂν γινέσθαι τὸν ποταμὸν*, scribit *Diodorus Sic. T. I. p. 97, 34. [lib. I. c. 87.]* huc etiam respiciens, quod vicina manifestant. Quae sequuntur *Herodoti* [de serpentibus] citat *Helian. de Nat. An. XV. 16. conf. I. 24. VALCK.*

10. διασθίει τὴν μήτραν) Nec haec superioribus fide, etai veterum plures adsciverint, antecellunt. Culti versae sunt, ex *Herodoteis* ficti et politi, *Nicandri Ther. 130 seqq.*

praesertim, ἐκὶ διὰ μητρὸς ἀραὴν Γαστήρ' ἀναβρώσαντες, ἀμύτοις ἔργοντο. Memini Galenum Theriac. ad Pison. pag. 461. γαστήρ' ἀναβρῆξαντες legere, sed ex glossa, quam Herodotus et Critici in Euripidis Orest. vs. 479. iugulant. 'Αμύτοις viperae simili de causa Philostrato Vit. Apoll. II. 14. p. 66., ubi Olearius bene multa. Statim χρῆμα τῶν τέκνων cum Galeo praeoptavi: posuit saepe antea nec refugiant in animalibus, ut superius c. 105. 'Αλίας στραβήλου τέκνον Sophocles ap. Athen. III. p. 86. WESS.

13. πολλόν τι χρῆμα τῶν ἐφ' ὧν) τῶν τέκνων e Codicibus recipere: avium pulli, νισσοὶ Ποδῆς, ad imitationem Homeri, saepe τέκνα dicuntur: quod exemplis excitatis Rittershusius et Gatakerus ostenderunt. Vid. quae notat, primum literarum nostrarum decus, Io. Alberti ad Hesychii Γύμνον. Contra liberi parentum dicuntur νισσοί. Suo more Plato venuste ἀκυρολογεῖ, de Rep. VIII. pag. 548. λ. [ed. H. Steph.] Propria Graecis erat in his forma patronymica in διῆς: λύκου τέκνα, Λυκιδεῖς dicebantur: Theocritus V. 38. θρέψαι δὴ λυκιδεῖς. τέκνα λαγωῦ, Λαγυδεῖς. Reperiuntur et Λισσιδεῖς Πιθηκιδεῖς 'Αλωπεκιδεῖς Χηνιδεῖς Περιουδεῖς 'Ιεραιδεῖς Περιστεριδεῖς: quae causae nihil erat, cur in Lexicis omitterentur pleraque. VALCK.

CAP. CX. 6. τῇσι νυκτερίσι) Syllabā ex πρῶτῃ repetitā legerim: τὰ, τῇσι νυκτερίσι προσέειπα μάλιστα, καὶ τίτρυε δινόν, καὶ ἴστειν ἐς ἄλλην ἄλκιμα. Dabunt saltem Codd. τίτρυε, sicuti IV. 183. in Cod. Arch. et apud Eustathium ad Dionysii Perieg. vs. 180. legitur, τίτρυεσι, κατὰ πρῶτῃ νυκτερίδεις. Alter sonus τρύζειν, turturis est: νυκτερίς τρίζει. Eustath. in Iliad. β. p. 175, 44. ἔστι Τρίζειν τὸ λεπτὸν ἡχίον κατὰ τὰς νυκτερίδας· τὸ μέντοι Τρύζειν, ἀφ' οὗ ἡ τρυγών, τραχυφώνητις ἔστι. Quae collegerat, omnia dedit Io. Ias. Wetstenius in Ev. Marci ix, 18. VALCK.

7. καὶ τίτρυε δινόν) Similiter lib. IV. 183. scripti Codices. Homerus Odys. α. 5. τὰ δὲ τρίζουσαι ἔποντο, ὧς δ' ἔρε νυκτερίδες - - Τρίζουσαι ποτίζονται: ubi plura Eustathius. Ex Nostro Plinius, tanquam fabulose narratum, item casiam circa paludes propugnante unguibus diro vespertilionum genere, aligerisque serpentibus, Hist. Nat. XII. 19. Scripsi perpetuo κατέλειν iussu schedarum, quomodo lib. II. 86.; alii sibi-lantem geminare maluerunt, ex dubia vocis Phoenicium

pronuntiatione. In *Heliodori* X. p. 494. φύλλον τε τοῦ θυώδους καὶ καδάς καὶ κινναμώμου mentio: rectius *Vat. Pal. et Vind. καὶ κασίας*. *Κινναμώμου Vind. WESS.*

CAP. CXI. 7. τὰ ἡμεῖς ὑπὸ Φοινίκων μαθόντες) *Dum* alium vellicat, in turpem ipse errorem induitur *Plinius* Nat. Hist. XII. 19. *Cinnamomum et casias fabulose narravit antiquitas, princeps-ve Herodotus, avium nidis, et privatim phoenicis, in quo situ Liber Pater educatus esset, ex inuvis rupibus arboribusque decuti. Nihil Herodotus de ave phoenice, sed de Phoenicibus. Intactum id non dimisit Salmas. in Solin. p. 283. Habet narratio multum fabulosi, a Phoenicibus ad Graecos propagati, inque ipsis Sinensium finibus diu probati, bene ex Garzia ab Horto lth. I. Arom. cap. 15. enotante Barthio ad Statii Theb. VI. 61. WESS. — Conf. Heeren Ideen über die Politik etc. T. I. p. 864. et seqq. et, quos ille laudat, Thunberg, in Anmerkungen über den Zimmt, in Actis Acad. Suec. et Beckmann ad Antigona. de Mirabil. p. 84 seqq. S.*

CAP. CXII. 1. τὸ Ἀράβιοι καλοῦσι λάδανον) Vere scribit. *لادان, Ladān*, illis dicitur. Vid. *Ol. Celsii Hierobotan.* Parte I. pag. 284. Iustum, fatente *Cl. Gronovio*, ἔτι τοῦτου θωμάσιώτερον, quomodo supra de cinnamomo ἔτι τοῦτων θωμάσιώτερον συλλέγουσι. Vellem praeterea [l. 3.] τῶν αἰγῶν καὶ τῶν τραγῶν schedae darent aut alterutrum abesset. Prius *Salmasius, Pavius, Reiskius* decreverunt, habentque consensum *Dioscoridis* lib. I. c. 128. τὰ φύλλα --- τε μόνον αἱ αἴγες καὶ τραγοὶ - - ἀναλαμβάνουσι τῷ πάγων. Alioqui minore molimine τῶν τε τραγῶν, ex coniectura egregii iuvenis *Mein. Tydemanni. WESS.* — Quidni vero hircos τραγούς τῶν αἰγῶν dicere *Herodotus* potuerit? Nam ex ipsius usu series naturalis verborum in hunc modum concipienda est, in τοῖσι πάγουσι τῶν τραγῶν τῶν αἰγῶν. Similiter quidem et germanice *geisbock* dicimus, et ὁ τραγὸς αἰγῶν vel τῶν αἰγῶν est in graeca versione *Danielis prophetae* cap. 8. vs. 5, 8. et 21. S.

CAP. CXIII. 1. Ταῦτα μὲν θυωμάτων πρὶς) Non potui ab hoc instaurando temperare, siquidem membranae viam muniunt et lones volunt. Dictum supra II. 86. Ad sequens ἀπόζη δὲ etc. alludit *Lucian.* Dea Syr. c. 30. et nominatim II. Ver. Hist. c. 5., quod et *Diodoro* in animo fuit lib. III. 46. *WESS.*

1 seq. ἀπόξι - - τῆς Ἀραβίης διαπίστιον ὡς ἰδύ) Paria dabit de Arabia felice, utriusque Nostri Schullensii deliciis, Diodorus Sic. III. 46. ubi vid. Wess. n. 59. Alexander Sophista apud Philostr. p. 575. οὐδὲ φύλλον Ἀράβιον ἐκβαλεῖς, οὐδὲ κάρφος ἀποβήσεις οὐδὲν ἐκτὶ φύον, τοσοῦτον ἢ περὶ τοὺς ἰδρύτας εὐτυχῇ. VALCK.

5. οὐράς - τριῶν πηχίων οὐκ ἐλάσσονας) Multimodis hoc praefendum dictionis habitus suadet, et, cui suo haec adumbrare libuit sermone, Aelianus Hist. An. X. 4. Sic enim, τὰς μὲν αὐτῶν οὐράς ἔχειν μηκίστας, ὡς εἶναι μετρήσιαντες καὶ τριῶν πηχίων οὐκ ἐλάσσονας. Addit continuo, ἀσπερὺν εἰ ἐφ' ἡ τις ἐπισύρειν, ἐκλούσθαι ἂν αὐτὰς πάντως, nitide omnia affirmans, quae ex codicibus Herodoto redierunt. Eadem viderat Abreschius felice coniectura. Pensemus nunc operam, et Aeliano vicem reddamus: τοὺς νομίας δὲ εἶναι ἀγαθοὺς χειρουργεῖν, οὐπερ ἂν - - τῶν ἀμαξιδίων scribit de plostellis et pastorum collertia, quam librarii foedarunt. Voluit ἐπερᾶν τῶν. Callidos esse pastores in caudis ovium super plostella, ne tractae per aspreta convulnerentur, componendis. WESS.

Ibid. τριπλήχειας) τριπλήχιον vulgatur ante Gronovium: τριῶν πηχίων, genuinum praebent Valla, margo Steph. Cod. Arch. et Aelianus Nat. An. X. 4. de ovibus Arabicis enarrans Herodoto tradita. — In proximis forsitan etiam Codices variabunt in ἐπ' ἡ: ego quidem literas transponendas arbitror, ut scribatur: τὰς εἰς ἐπ' ἡ σφί ἀπείλκων, vel ἐπ' ἡλκων potius: quas caudas si quis illas siverit per terram trahere. Aelianus: ἀσπερ εἰ ἐφ' ἡ τις ἐπισύρειν, ἐκλούσθαι ἂν αὐτὰς πάντως παρατριβομένας πρὸς τὸ δάπειδον. VALCK.

CAP. CXIV. 1. Ἀποκλιναμένης) Ἀπὸ κλιναμένης Reisk. maluerat: et [l. 3.] οἰκουμενίων Schurzfleischius. WESS. — Non incommode Reiskius. Haud dubie verum quidem est ἀποκλιναμένης cap. 104, 12. sed ibi alia ratio. S.

[4. καὶ δίνδρα πάντα ἄγρια) Nempe ἀμφιλαφία φέρει. Conf. Hesych. et Suid. in voce, et Apollon. Rhod. II. 735. S.]

CAP. CXV. 1. ἰσχατιαῖ σίσι) Non moveo; neque infitior, [quod Gronov. adnotavit,] ἰσχατιαῖς convenire posse agris et minoribus regionum partibus, quod docte, ut solet, Hemsterhusius in Timon. Luciani cap. 30. stabilivit. Verum propterea haud spernitur in ultimis terrae habitabilis tra-

etibus. En tibi ex cap. 106. αἱ δ' ἰσχυαῖα καὶ τῆς οἰκουμένης τὰ καλλίστα ἔλαχον. Rursus cap. 116. αἱ δὲ ὧν ἰσχυαῖα οἶκασιν etc. Mitto quod statim in oculos incurret legenti, et alia. WESS.

4 seqq. Ἡριδανὸν τινα καλεῖσθαι etc.) *Electrum*, sive succinum, auditione acceperat in ultimo septemtrione erui ad flumen, cui *Eridano* nomen, atque hinc in Graeciae et Asiae oras importari. Id recipere se negat, quoniam amnis titulus Graecum quid redolet: haud quidem imprudenter, in illa ultimae Europae tum caligine. Nec male tamen mercatores, sive Phoenices illi, seu aliunde fuerint, de amne. In ore illis erat flumen *Rhodaune*, quod *Vistulae* haud longe *Gedano* miscetur: succini isthic esse uberem copiam, quae in Prussiae maritimis adhuc dum redundat. Fluvii, varie pronuntiatum nomen, dedit Ἡριδανόν, terminatione Graeca, non natalibus. Id fugere solertissimum potuit. Egregie viri eruditissimi Ph. Cluverius Germ. Antiq. lib. III. 34. p. 634.: Io. M. Gesnerus de *Electro* T. III. Comment. S. R. Goetting. p. 88. et Th. S. Baierus de *Eridano* T. VII. Comment. Acad. Petropol. p. 350., cui in amne *Duna*, qui *Marciani Heracleotae* sit Πούδων, non astipulor: ad eum enim succini proventus nullus. De stanno [l. 7.] iidem mercatores multa, falsa minime, sed conmodi sui causa obscurius. Hinc *Nostri* et plurium olim in *Cassiteridibus* sive *Stannariis* insulis hallucinatio. Inspice *Diodorum* lib. V. 39. p. 361. WESS. — Conf. *De la Nauze*, in Act. Acad. Inscr. T. XXXVI. p. 66. S.

8. ὁ Ἡριδανός) Auctor an lector adiecerit decerni non poterit: satis certe notum erat e proximis nomen *Eridani*; in quo veterum attigit errores, Herodotea citans paulo aliter scripta quam vulgantur, I. P. Maussac. in *Disa. Crit.* [Harpocrati adiecta] p. 402. Non nescio quo pacto possit hac in sede defendi ὁ Ἡριδανός: sed satis erat dixisse: τοῦτο μὲν γὰρ αὐτὸ κατηγορεῖ τὸ οὐνομα, ὡς ἔστι Ἑλληνικόν, καὶ οὐκ (sive, quod praetulerim, καὶ οὐκ) βαρβαρικόν: ubi deterior mihi videtur Codicum lectio βαρβαρικόν, quod alteri Gronovius antetulit lib. VIII. c. 19. monitorum magni Patris sui semper immemor, dum tractabat *Herodotum*. Ἑλληνικά et βαρβαρικά apud Xenoph. Ἑλλ. V. p. 331, 1. apud Theopompum Longini π. Ὑψ. XLII. 5. et apud quosvis alios frequenter opponuntur. VALCK.

10. τοῦτο δὲ οὐδενὸς αὐτόπτιω) Nulla hic causae opus est dictione. Scriptorem qui norunt, formulam probabunt cupide. ὃ βάρβαρον repudiabunt fortasse, tametsi eius in usu varietur. Conf. doctos *Thomae M.* explanatores et *H. Stephan.* in *Criton. Platon.* p. 52. Inutile certe οὕτι erat, melius ex *Reiskii* correctione οὐ γι. *WESS.*

Ibid. οὕτι δὲ) Quando praecesserat τοῦτο μὲν, partim quidem, scqui debebat usitato more τοῦτο δὲ, partim vero: hoc, vel absque Codicibus mea opinione restituendum, praebet *Codex Arch.* Τοῦτο δὲ οὐδενὸς αὐτόπτιω γενομένου διαμακαίειν αὐτοῦ τοῦτο μελετῶν, etc. Postremum, si sincerum est, idem propemodum significabit ac πύλλοις δὲ σπουδῇ πάντοτε ἰθαλῆας, quod ego reponendum arbitror in *Pausaniae* IV. p. 282. med. [princ. cap. 2.] pro vulgatis π. διὰ που δὲ πάντοτε. Neque tamen μελετῶν sic adhibitum recordeor; et μελετῶν *codex Arch.* μοι λέγοντος praebet *cod. Eton.* pro μελετῶν. Venit in mentem haec scribenti haerens in eadem voce vitium apud *Isocratem*: ista leguntur in *Archidamo* pag. 122. E. ὅπως δὲ τοῦ δικαίου χρή ποιῆσθαι τι προεργασίαν, (τὸ συμφέρον,) οὐδεὶς ἂν μελετῶν πείσῃν: non aliter nuper *Londini* vulgarunt, Vol. II. p. 27. Nemo monitus dubitabit, quin castigatissimus orator dederit: οὐδεὶς ἂν μελετῶν πείσῃν, nemo verbis mihi persuaserit. *Isocrat.* p. 354. c. ταῦτ' -- οὐδεὶς ἂν ὑμᾶς λέγων ἱππύσι. *Aristoph.* *Lys.* vs. 1231. ἦν τοὺς Ἀθηναίους ἐγὼ πείσω λέγων. Apud *Aristidem* T. III. pag. 313. *Themistocles* τὸν Εὐρυβιάδην ὡς οὐκ ἔπειθε λέγων: *Eurybiadem* quum minus quam vellet moveret, *Cornel. Nep. Themist.* c. 4. *VALCK.*

[12. ὅπως θάλασσα ἴσσι τὰ ἐπὶ τὴν Εὐρώπην) Quum *Vallae* versionem, quomodo se habeat mare ad illam *Europae* partem, tenuisset *Wess.* cum *Gronovio*; perspecte *Schaeferus* ad *Bosii Ellips. Graec.* pag. 289. monuit: „Verte, „mare esse ultra *Europam*. Aliter interpretes; cuius ratio, nemi miror *Larchero* probatam esse.“ Confer *Nostrum* IV. 45, 3. S.]

CAP. CXVI. [1. Πρὸς δὲ ἄρκτον τῆς Εὐρώπης) Tenendum est hoc loco id, quod ex IV. 42. et 45. discimus, *Europam* ex *Herodoti* ratione secundum totam *Asiam* superne porrigi, universamque *Asiae* (quam nos vocamus) partem septentrionalem comprehendere. S.]

4. *Μύτρας ὑπ' ἐκ τῶν γρυπῶν ἀρπάζιν etc.*) Arimaspos assidue circa metalla cum gryphis bellantes, aurum, mira cupiditate, et feris custodientibus, et illis rapientibus, ex Herodoto tacitos noluit Plinius Nat. Hist. VII. 2. Si ὑπὲρ τῶν γρυπῶν valeat, ut in honore fuit, nihil simile Herodotus. Fama ferebat ultra Arimaspos χρυσοφύλακας esse γρυπας lib. IV. 13. et 27. At aurum ὑπὲρ τῶν γρυπῶν quis assequetur? Liquidum et clarum ὑπ' ἐκ dant mseti, quod scripitor Ὀμηρικώτατος Ποῦταε exemplo Iliad. π'. 355. Odysse. λ'. 37. etc. deposuit. WESS.

CAP. CXVII. 3. Χορασμίων, ἐν οὐρεσι ἰόντων) Florentiae, Romae atque alibi festinantes scribarum oculi haec inconsulte transilierunt. In vocibus ἐν οὐρεσι ἰόντων citra dubium error, cui detergendo doctorum cura subvenit, successu diverso. Cl. de Pauw ἐν οὐρεσι ἰόντων etc. facillima medela, sed quae planitiem montibus inponit, monte incinctam tantum. Reiskio in elegante Schediasmo de Sail Ol Aram Aicorani p. 7. visum verius ἐν κρείττι ἰόντων Χορασμίων, cum sui iuris Chorasmii erant ipsi etc. tum de Sarangensibus nonnulla et Thamanais, quae secundis curis inprobabit ipse. Abreschio superiora Dilucid. Thuc. p. 75. consideranti nimiae sunt correctionis, leniora multo, si mutata distinctione, pro αὐτῶν scribatur αὐτονόμων, hoc modo, τοῦτο τὸ πιδίον ἦν μὲν κατὰ Χορ. ἐν οὐρεσι, ἰόντων Χορ. τε αὐτονόμων καὶ etc. Qua ratione Chorasmii planis ex locis in montana deducuntur, nolente, ni fallor, Herodoto; et novantur, quae salva linqui debuerant. Quantum ego quidem perspicio, haec mens et sententia Scriptoris: planitiem illam, monte inclusam, olim Chorasmiorum fuisse, sitam ipsorum in finibus et Hyrcaniorum ac Parthorum: postea vero Persarum dilationis. Finge ergo mecum τοῦτο τὸ -- ἦν μὲν κατὰ Χορασμίων, ἐν οὐρεσι: ἰόντων Χορασμίων τε αὐτίων καὶ etc. et oratio et ratio nihil sibi desiderabit. Plura non adiungo; hoc tamen, Val'am ἐν οὐρεσι invenisse, cuius in finibus Latina [in ed. Wess.] receperunt, glossis Stephani Gronoviique expulsis. Amnis autem [l. 8.] Ἄκις, an Ἀκίς, vero nomine fuerit, ignoro. Siculus Acis ex Theocrito nihil iuvat. [Est quidem etiam apud Hesychium Ἄκις, Asiae flumen: forsitan ex hoc Herodoti loco.] De consensu Cl. Valckenarii, quem his dudum scriptis animad-

verto, laetor. WESS. — Quod in *Var. Lect.* dixi, pro ἰόντων Χορασμίων, in cod. *Paris. C.* ἰὸν Χορασμ. legi, id *Georgiades* noster ex hoc codice adnotavit, qui ex cod. *Paris. A.* h. l. nihil excerpserat. Eandem vero scripturam ἰὸν Χορασμ. *Larcherus*, qui codicem nostrum *Par. C.* non excussit, ex *Paris. A.* laudavit; simul monens, in eodem codice (non in *Pc.*) οὐροισι inter lineas scribi, in codd. *Pb.* et *Pd.* vero easdem quatuor vel quinque voces omitti, quae codici *Med.* eiusque sociis desunt. *S.*

Ibid. ἐν οὐροισι ἰόντων) Voce ἰόντων in duas ἰὸν τῶν distracta, locum, qui videbatur difficillimus, leni molimine facili me puto reddidisse, vere emendando: ἐν οὐροισι ἰὸν τῶν Χορασμίων τε αὐτῶν, καὶ Ὑρκανίων, καὶ Παρθῶν, sensu planissimo: *Planities ista Chorasmiorum quidem erat olim; in finibus sita et ipsorum Chorasmiorum, et Hyrcaniorum, et Parthorum, et Sarangarum, (sive Drangarum:) et Thamanacorum: sed, a quo tempore penes Persas est imperium, nunc in ditione Regis est.* In οὐροισι, finibus, et in ἰὸν adfirmandis tempus non teram; nam, ut ominor, utrumque satis certum illis ipsis videbitur, quibus hic locus gravioris erat mendae suspectus. Vulgavit ante hos annos ferme *XII.* *Lipsiae Clar. Reiskius* doctam *Dissertationem de Arabum Epochā vetustissimā*, in qua hunc quoque tractans *Herodoti* locum pro ἐν οὐροισι ἰόντων corrigere tentabat ἐν κερταῖ ἰόντων, eo tempore quo adhuc sui iuris essent et hi ipsi *Chorasmici* et caeterae vicinae ipsis gentes: sic ille. In eundem sensum lenius fore remedium videbatur *Clar. Abreschio*, *Diluc. Thuc.* p. 76. si mutata distinctione pro αὐτῶν scriberetur αὐτονόμων, hoc modo: ἢ μὲν καὶ Χερ. ἐν οὐροισι, ἰόντων Χορασμίων τε αὐτονόμων, καὶ etc. Si verum, ut est, ἐν οὐροισι ἰὸν τῶν Χορασμίων τε αὐτῶν, necesse non erit, ut istae refutentur virorum eruditorum coniecturae. Duo hic tradit *Herodotus*: primum, in quarum gentium finibus ista sita fuerit planities, quinque gentibus contermina: praeterea docet, in quorum illa fuerit olim ditione, quorumque esset imperio suo tempore subiecta: ἢ μὲν καὶ Χορασμίων --- (νῦν δὲ) ἔστι τοῦ βασιλέως: olim quidem erat *Chorasmiorum*, nunc vero Regis est, sive Regis in ditione, vel sub Rege, ἔστι ὑπὸ τῷ βασιλεῖ, vel ὑπὸ τὸν βασιλέα: permutantur enim ista inter se. Sicut autem *Herodotus*, sic

loquuntur passim Graeci Latinique; praesertim in foederum formulis: ex. gr. *Livius* XXIX. 12. ut Parthini --- Romanorum essent; *Atintania* -- Macedoni accederet. *Thucyd.* VIII. 18. ὁπόσων χώραν καὶ πόλεις βασιλεὺς ἔχει -- βασιλῆως ἴστω: cap. 37. utraque foederis forma displicebat *Lichae* c. 43. tertia vid. c. 58. Apud *Xenoph.* Ἑλλ. IV. pag. 313, 36. dicebat *Dercyllidas*, ὅτι καὶ ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ἢ ἐξ ἀρχῆς βασιλῆως ἴστω, καὶ Τῆμονος καὶ Αἰγαί εἰσι (sic legerim) -- οὐχ ὑπῆκουσ' ὄντα βασιλῆως. Graeca libertate pacis indiguae conditiones, ab *Antalcida* concitore denominatae, ferebant τὰς ἐν τῇ Ἀσίᾳ πόλεις βασιλῆως εἶναι: insularum tres solas, ut fuerant olim, εἶναι Ἀθηναίων, *Xenoph.* Ἑλλ. V. p. 322, 1. Hanc formulae partem, ab *Artaxerxe* praescriptae, suo iure notabat *Isocrates* *Paneg.* p. 68. e. p. 78. b. *Panathen.* pag. 254. f. De multis unius succedat locus *Dionis Chrys.* p. 324. ult. si quis quaerat, τίνας ἐστὶν ἡ νῆσος; ἢ, τίνας ἡ Κασία; Φόσσοισι Ῥοδίων' ἰὰν δὲ ἄλλως ἐρωτᾷς, τοῦτ' ἐπὶ χωρίον; ἢ τὸν ἀγρόν; δῆλον ὅτι πύσῃ τοῦ δισπότου τὸ ὄνομα. Ceterum Asiaticae gentes, hic *Herodoto* commemoratae, aliunde satis innotuerunt, tum temporis obscura Graecis nomina, *Parthi*, *Hyrcani*, et *Chorasmii*. *Χοράσμοι* etiam memorantur *Herod.* III. 93. VII. 66. *Hecataeo* in Asiae periegesi ap. *Athen.* II. p. 70. b. Πάρθων πρὸς ἥλιον ἀνίσχοντα Χοράσμοι οἰκοῦσι, γῆν ἔχοντες καὶ πεδιά καὶ οὐρεα: horum partem *Stephanus* excitat *Byz.* in voc. *Χορασμία*: ubi quae censebantur eiusdem esse *Hecataei*, verba sunt *Herodoti* his vicina, quae suo nunc poterunt restitui parenti. Meminit et *Chorasmiorum* in *Macrobiis* *Lucian.* III. p. 210. ubi nomen scribitur prima producta, sicut in *Dionysii* *Periegesi*: vid. *Cellarii* *Geogr. Ant.* III. c. 21, 18. Multo sunt minus noti *Σαράγγαι* et *Θαμαναῖοι*: et in his variant etiam *Codices*. *Σαρταγγαίων* καὶ *Θωμανίων* legit in suis *Valla*; *Σαρταγγίων* καὶ *Θωμανίων*, *Gronovius* ex *Med.* Supra legitur III. 93. *Σαρταγγαίων* καὶ *Θαμαναίων*: infra VII. 67. *Σαράγγαι*: hinc Ionica fit flexione *Σαρταγγίων*. Demamus primam nomini litteram, Ἀράγγαι nulli sunt, sed noti satis *Δράγγαι*. Veri valde videtur simile, barbaricum unius gentis nomen a Graecis diversimode fuisse pronunciatum, *Σδράγγας*, *Δράγγας*, *Σαράγγας*: quod et suspicatus est *Fabricius* ad *Isidor. Charac.* Pro καὶ *Θαμανίων* si qui *Codd.* darent καὶ *μανίων*,

cuius facile *Καρμανίων* nomen hic subnasceretur: sed hariolationum desino; postremas, si nimis forte displicent, earum prima peritis redemisse iudicabor. VALCK. — Herodoti hunc locum tractans *Mannert* in Geogr. Graecor. et Romanor. T. V. pag. 8 seqq. veterem scripturam *ἰσῦρις ἰόντων* recte habere nec ulla indigere emendatione contendit: caeterum planitiem montibus cinctam, de qua hic agitur, Indiae regionem *Caschmir* intelligit, fluviumque *Acen* sive *Acin* [l. 8.] eum esse censet, quem *Arcesinen* vocant rerum Alexandri Scriptores, ab oriente in Indum influentem, hodie *Tschunab* vel *Tschinab* nominatum. Multo probabilior eorum sententia, qui planitiem, quam dicit *Herodotus*, ab oriente Caspii maris longe ab Indo remotam statuantes, *Acen* vel *Acin* amnem, quem ille vocat, eundem atque *Ozum* esse autumant. Sic quidem *Sainte-Croix* in *Examen des Historiens d'Alexandre* pag. 714. in eandem partem inclinante *Barbier du Bocage* ibid. p. 829 seq. sic item *Heeren* in *Ideen* etc. p. 907. praeeunte (quem ibidem laudat) *Gatterero*. S.

[9. *διαλελαμμένος πινταχοῦ*] Quum *πινταχοῦ* olim nullo aut perincommodo sensu legeretur, mireris nemini in mentem venisse scripturam unice veram, quam felicibus auspiciis codex *Paris*. C. nobis servavit. *Vallae* versionem, per multas ambages errantem, *Wess.* et *Gronov.* tenuere: per singulas undique intercisiones ductus ac distributus. Videtur idem interpres in suo codice vitiosum *διαλελαμμένος*, quod cum *Aldo* libri nonnulli praeferunt, reperisse, idque pro *διαληλαμμένος* (a themate *διαλύνω*) accepisse. Recte vero *Henr. Stephanus* *διαλελαμμένος*, a verbo *διαλαμβάνω*, dedit. Conf. *Var. Lect.* S.]

CAP. CXVIII. 6. ἔσοδον εἶναι παρὰ βασιλεία) Haud percipio, quorsum docti viri animadversio, qua *εἶναι* non aliud ac *εἶναι*, tendat. Non nescio in Codd. utrumque saepe permutari; at hic *εἶναι* naturalem usum deponere non poterit. Rem supra c. 84. commemoravit. *WESS.*

CAP. CXIX. 6. ὡς οὐ συγχειμύνοισι) Non absurdam profecto dat lectionem Codex *Arch.* ὡς οὐ σὺν ἐκείνοισι: si plures dant οὐ σὺν κείνοισι dignum illud quod paulo spectetur consideratius: σὺν τινὶ et ἄντι τινός interdum notant conscio et inscio. VALCK.

Ibid. ὡς οὐ εὖ ἐκείνοισι.) Ex coniectura εὖν καί ποτε olim; cui auctoritatem Arch. liber et Valla conciliant. τὰ συγκαίματα, τὸ συγκαίματον, in pactis conventis teruntur; sed οὐ συγκαίμασι ποιῆσαι, non ex compacto agere, haud recorder. Mox καὶ τοὺς παῖδας [non τὸν παῖδα,] dedisse scriptorem, clarius, quam cum sudum est. Sequitur enim continuo τὸν ἄνδρα τε καὶ τὰ τέκνα ἡγκαταλιποῦσα, ne plura advocem. WESS.

[10. ἴδμεν τὴν ἐπὶ θανάτῳ) τὴν - - δέσιν intellige. Vide Adnot. ad I. 109, 2. S.]

12. κλίσσειν ἂν καὶ ὠδύρετο) Incommoda mihi visa fuerat ἂν particula, et ἀναδύρετο placuerat. Tuentur voculam codices, ut liquet ex Dissertatione Herodotea p. 144. et praecedent κλίσσειν ἂν καὶ ὠδύρετο. VALCK.

Ibid. κλίσσειν καὶ ὠδύρετο) Inconmodum ἂν Abreschius ἂν corrigit, ego inductum ex Arch. Vind. malo. Ὀδύρετο, sicuti ποτίζετο lib. VII. 119., ostentat speciem Herodoto olim frequentissimam, nunc rariorem. Vid. Etymolog. pag. 624. fin. Quod Galeus autem ex schedis Arch. καὶ ὠδύρετο, id illae non norunt. WESS. — Particulam ἂν, a Wess. Reiz. et Borh. abiectam, restitui cum Schaefero. Utitur illa et alibi Noster eodem modo in actione idemtidem repetita; veluti III. 148, 5. et 9. omninoque passim eam adhibet, ubi abundare videri poterat, ut I. 196, 15, 18. et 21. S.

25 seqq. Ἡ δ' ἀμύθητο etc.) Cum memorabili mulieris responso comparavit et Sophoclea ex Antigone vs. 924. celeberr. Wesseling. Diss. Herod. pag. 176. In continuis quatuor versibus tanta cum Herodoteis est similitudo, ut alter alterius velut interpres censi queat, et, ut equidem puto, Sophoclea Herodotus dederit ad verbum propemodum expressa. Non me praeterit, homines eruditos et Iac. Tollium in Fortuitis c. 4. sic statuere, ut Herodotea potius videri deberet Sophocles imitatus: ego vero, quod pace fiat illorum, aliter censeo; et, cur id adeo in animum induxerim, habeo rationes forte non adspernandas, quae hic conmode non possunt explicari. Qui Longino dicitur Ὀμηρομήταρος, XIII. 7. Herodotus, Homerum, quem Polemo (Laert. IV. 20.) vocabat Tragicum, Homereae certe magnificentiae proximum Sophoclem habuit in deliciis. Verum, haec ut unde sint Herodot. T. V. P. II.

ducta liqueat, singula ponam seorsim: *Sophocles*: Πόσις μιν ἂν μοι, κατθανόντος, ἄλλος ἦν. *Herodotus*: Ἀνὴρ μὲν μοι ἂν ἄλλος γίνετο, εἰ δαίμων ἴθιλοι. *Soph*: Καὶ παῖς ἀπ' ἄλλου Φωτός, εἰ τοῦδ' ἤμπαλλον. *Herod*: Καὶ τίνα ἄλλα, εἰ ταῦτ' ἀπαβάλλοιμι. *Soph*: Μητὺρ δ' ἐν ἔδου καὶ πατὺρ κενυθέντων, Οὐκ ἔστ' ἀδελφὸς ὅστις ἂν βλαστῶι ποτὶ. *Herod*: Πατὺρ δὲ καὶ μητὺρ οὐκ ἔτι μιν ζώντων, ἀδελφεὸς ἂν ἄλλος οὐδὲν τρέψῃ γίνετο. Postiores duo versus, quales minus sincere scriptos legerat apud *Clem. Alex.* p. 747. velut ex deperdito dramate petitos *Grotius* posuit in *Excerptis* pag. 153. Levem errorem correxit *Gatakerus Adversar.* cap. x. Novator *Sophoclis* pro κενυθέναι vel κρυφθῆναι adhibuit τὸ κενυθῆναι: haec est ratio, cur insolentius, genuinum tamen, κενυθέντων, in alia fuerit mutatum. *Sophocles Oed. Tyr.* vs. 977. Θανὼν Κεύθει καὶ τῷ δὲ γῆς. *Scholiasta*: Κεύθει, ἀντὶ τοῦ κεύθεται, κρύπτεται καὶ ἐν Ἀντιγόῃ, Μητὺρ δ' ἐν ἔδου καὶ πατὺρ κενυθέντων. Ab *Antigones* autem *Sophocleae*, et *Intaphernis* uxoris *Herodoteae* iudicio non valde dissidet illud *Abauchae Scythae*, qui, uxore liberisque tenellis post se relictis, aegrotantem amicum ex incendio servavit, narrante *Toxari Luciano* T. II. p. 565. [*Toxar. s. Amicit. c. 61.*] rogatusque causam, ἀλλὰ παῖδας μὲν, ἔφη, καὶ αὐτὸς ποιήσασθαι μοι ἱέδιον, καὶ ἄδελον εἰ ἀγαθοὶ ἔσονται οὗτοι· φίλον δὲ οὐκ ἂν εἶροίμι ἄλλον ἐν πολλῷ χρόνῳ τοιοῦτον, εἰς Γυνδαίνης ἰστί. **VALCK.**

28. οὐκ ἔτι μιν ζώντων) *Clementem Alex.* *Strom.* lib. VI. p. 747. et *Plut.* περὶ Φιλαδ. p. 481. E. οὐκ ἔτι μιν ἰόντων, quem in modum supra cap. 65. et saepe alii, inveniasse, plura ni mutassent, putares. Persicae matronae dictum cum *Sophocleo Antig.* vs. 925., velut hinc derivato, comparavit operosius *Iac. Tollius* *Fortuit.* cap. 4. Quae his autem apta et nexa, non ex mulieris oratione, sed narratoris esse videntur, etsi discrepet librariorum iudicium. *Tollius*, seminae tribuens, ἐξέλεξα τούτων, fratrem videlicet, emendabat, cui non accedo, **WESS.**

CAP. CXX. 3. Ὁρίτης) Satrapae nomen unius litterae discrimen apud alios, Ὁρίνην adpellantes, habet: ex *Nostri* exemplo instauratur a *P. Victorio* in *Cicerone* *Var. Lect.* II. 4. et *Io. Davisio* ubique ad *Maximum Tyr.* *Diss.* V. p. 511., non sine ratione; modo hoc ex fonte, sicuti *Aelian.* *Hist. An.* VIII. 11., hauserint; quae quidem

dubia res Cel. Hemsterhusio ad Luciani Contempl. cap. 14. WESS.

[9. τοῦ ἀρχοντος τοῦ ἐν Δασκυλείῳ) Conf. c. 126, 6. Nempe Bithyniae erat praefectus. S.]

12. Σὺ γὰρ ἐν ἀνδρὶ λόγῳ;) Simili saepe in formula multitudinis numerus, qui tot in msstis, probatur: post pauca cap. 125. ἐν ἀνδραπόδων λόγῳ ποιούμενος εἶχε, quo Procopius modo Bell. Pers. I. 7. καὶ τοὺς περιάντας ἐν ἀνδραπόδων λόγῳ ποιεῖται, et lib. II. 5. eiusdem belli. Tale ἐν συμμάχων λόγῳ, Musae VIII. 68. et alia ap. Portum. Nec diversum de Gelimere, ultimo Vandalorum rege, καὶ νῦν ἐν αἰχμαλώτων λόγῳ ἦκον, Procopii Bell. Vand. lib. I. 7. WESS.

Ibid. Σὺ γὰρ ἐν ἀνδρὶ λόγῳ;) Minus adtendenti blandiri posset lectio Codicum ἀνδρῶν: mihi genuinum videtur vulgatum ἀνδρείς. Viri quidem praestantes εἶναι dicuntur ἐν λόγῳ: (εἴπερ εἰσὶν ἐν λόγῳ restituerem in Euripidis Rheseo vs. 149.) quique nullo sunt numero, οὐτ' ἐν λόγῳ οὐτ' ἐν αἰριθμῷ. Verum εἶναι ἐν ἀνδρῶν λόγῳ hoc sensu vereor ut Graecis fuerit in usu. Nisi fallor, σὺ γὰρ ἐν ἀνδρὶ λόγῳ; tantundem est ac σὺ γὰρ ἀνὴρ; tu-ne vir fortis, vel egregius censearis? sive σὺ γὰρ ἐν ἀνδρὶ μοῖρα vel μέρι; Platoni in Menex. pag. 249. dicitur civitas bello defunctis ἐν κληρονόμου καὶ υἱοῦ μοῖρα καθιστημένη. ἐν πολέμου μοῖρα, Demosth. pag. 412, 92. Tanquam privatae sortis hominem degere, ἐν ιδιωτοῦ μέρι διαγῆν, Isocrat. Euag. p. 193. c. Eusebius Stobaei pag. 567, 9. ὅδε μὲν καὶ ὅδε ἀρχοῦσι καὶ τετιμιάται· τὸ δ' ἑμὸν ἐν ιδιωτίᾳ λόγῳ καὶ αἰτίμου. Eadem est Herodoti forma scribendi. VALCK.

20. δι' ὃν τινα κακῶς ἤκουσε) Stat H. Stephani fides, ab omni in posterum suspicione immunis. [Nempe hoc ex ms. notaverat Stephanus in marg. de quo in Var. Lect. monere debueram.] Certe connotissimum, agnoscente Gronovio, quod rediit. Cl. Reiskio διὰ τινα idem prorsus ac δι' ὃν τινα propter quem, ob veterum exempla, Miscell. Lips. Vol. IX. pag. 312. sedulo conducta, quibus uti nunc non licet. WESS.

CAP. CXXI. 5. καὶ Ἀνακρίοντα τὸν Τῆϊον) Aetas hominis hinc constituta manet. Amores et Polycratis familiaritatem non persequor. Multa P. Baelius post alios in Lexico, verum copiosior, quam res postulabat, in scri-

ptorum dissensu ventilando. Vixit Musarum, Veneris Bacchique corculum Cyro, Cambyse et Dario, Persarum regibus: haec discrepantiae origo. Ipsa autem commemoratio haec *Herodoti*, verborum seriem et structuram si consideres, implicatio atque ex interpositis parenthesisbus paullo inpediitior est: hinc variae coniecturae et mutationes, quas doctis auctoribus relinquo. Pendent omnia ex οἱ δὲ διάσσωσις λήγουσι. WESS.

CAP. CXXII. [1. Αἰτίαι μὲν δὴ αὐτὰς διόρισται etc.) Aliam causam saevitiae, quam, in Polycratem Oroetes exercuit, ex *Diodori Sic. Excerptis de Virt. et Vit.* (T. II. ed. Wess. p. 557.) adnotavit *Larcher. S.*]

5. Μύρρον τὸν Γύγιον) Genus-ne *Myrsus* ex Gyge, Lydorum rege, derivavit, non habeo, etsi veri specie defectum non sit, dicere. Nomen Lydum esse, Myrsi et Myrsili, Lydiae regum tituli lib. I. 7. nitide declarant. Recurret homo lib. V. 122., ubi mendose et contra fidem Codicum huc usque *Μύρρον*. WESS.

8. παρὰ Μίνωος τε τοῦ Κνωσίου) De Minoë fatentur *Thucyd.* I. 4., *Diodorus* IV. 60. V. 54. et ibidem nominati. Minoëm inter et Polycratem tamen plures *ῥαδασσοκρατούντας* *Africanus* et *Eusebius* in *Chronicis* recensuerunt, a summis viris *Casaubono* in *Polyb.* p. 192. [ed. Gron.] et *Seldeno* de *Mari Clauso* lib. I. 10. ordine digestos et temporibus divisos. Sed hic reges et tyranni nominantur. Nam aut Democratici aut Aristocratici formulā imperii gubernabantur fere Graeci illi, penes quos dominium marinum toties, ut ap. *Eusebium* et *Africanum* traditur, variabatur, bene *Seldenus*: vere quoque *Scaliger*, ἀπὸ πάλαι γενέσθαι [l. 10.] esse tempus historicum, et opponῇ τῇ μυθικῇ, lib. III. Can. Isagog. pag. 278. Aliis ἀνθρωπίνην γένεσιν et ἀνθρώπινοσ spatium vitae humanae xxx. annorum aut etiam pauciorum, uti *Artemidoro*, *Porphyrioque*, quos *Berglerus*, huc non pertinentes, advocavit. WESS.

11. Πολυκράτης ἱστῇ πρώτος,) Habet sermo, nunc lenissime labens. Πρῶτος ob praecedentia placuit. Quod de *Ionis* sequitur, [l. 12.] ridiculum *Cl. de Pauw* et plane absonum est. Non ea enim fuisse Polycratem potentia, ut *Ioniam* posset Persarum regi eripere: imperium maris et insularum animo agitasse, id hic innui, repetendum ex

superioribus et considerandum ac si θαλάσσης Ἰωνίης foret. Sic vir doctus. Verum ut amantes sibi somnia fingunt, haud aliter ambitiosi. Polycrates mari, quod Ioniam adspersit, iam dominabatur in Musae huius cap. 39. Crevit habendi cupido, et hominem in perniciem detruxit, vana se spe lactantem. WESS.

Ibid. Πολυκράτης μούνης) Quomodo tandem solus? quum tam multi memorentur in historia veteri θαλασσοκράτορες, Vallae vetus et vera lectio fuit iterum a correctoribus oblitterata: vertebat Valla: Primus, inquam, extitit ex eo genere, quod humanum vocatur, (opposite ad heroicum:) qui multam conciperet spem Ioniae atque insulis dominandi. Legit itaque, quod ex Arch. Cod. dedit Galeus: Πολυκράτης ἔσθι πρώτα (vel πρώτος) ἰλπίδας πολλὰς ἔχων Ἰωνίης τε καὶ νήσων ἄρξεν: quod, mea quidem sententia, paene significat idem atque illud de eodem Polycrate paulo ante dictum Herodoto: πρώτος --- Ἑλλήνων δὲ θαλασσοκρατεῖν ἐπενόηθη. Thucydidi dicitur insulas sibi subiecisse Polycrates ναυτικῇ ἰσχύϊ, I. 13. Straboni, fuisse δυνάμει λαμπρὸς, ὥστε καὶ θαλασσοκρατῆσαι, XIV. pag. 945. B. [p. 637. D. ed. Cas.] Qui maris tenuere mediterranei partem Graeci, superbo θαλασσοκρατούντων insignes titulo, in aliquot insulas Aegaei maris exercebant imperium, sic satis interdum violentum; nam obniti quidem noverant dominationem affectantibus, sed moderate imperandi artem ignorabant Graeci. Insulas, quarum imperium et τὸ θαλασσοκρατεῖν, per contemptum πηδῆμα Thessalus vocabat Iason apud Xenoph. Ἑλλ. VI. p. 340, 8. Nobis ista nunc nota sunt, quae forsitan ignorassemus, absque Casauboni fuisset in Polybium commentario p. 97. qui pag. 192. et seqq. sequutus Eusebii ductum populos θαλασσοκράτορας recensuit, huius Herodoti tum forte loci non memor; nam, quod de Minoë tradit Noster, enotavit e libro IV. c. 60. Diodori Siculi, idem illud de Minoë ter quaterve tradentis alibi. VALCK.

CAP. CXXIII. 3. Μαϊάνδριον Μαϊάνδριον) Restituit e Med. Gron. accedunt Arch. et Valla: et saepius in c. 142. et seqq. Herodoto dicitur Μαϊάνδριος. Praeter Perizon. [ad Aeliani Var. XII. 53.] vid. Hamsterh. ad Luciani p. 478, 510. [ad Necyomant. c. 16. et Contempl. c. 14.] Patris nomen filio fuit inditum, more minus inter Graecos usitato:

Persas id ipsum fecisse nonnunquam, Herodotei demonstrant Ἀγραφῆνης ὁ Ἀγραφῆνης, et Ῥάδην; ὁ Ῥάδηνος. In duobus Demosthenis locis pag. 144, 98. et p. 744, 191. quiaque memorantur patribus cognomines, Cephisophon, Cleon, ipse Demosthenes, Hippocrates, Diophanes, omnes eiusdem aetatis Attici: hoc aevo multo fuit illud usitatus quam olim. VALCK.

8. λάρνακας ὁκτὼ πληρώσας λίθων) *Amphoras complures complens plumbo, summas operiens auro et argento*, Gortynios dum callide ludificabatur Annibal, ut a Graecis alia, hoc forte ceperat ex Herodoto consilium; nam Graece Poenum scientem nonnihil etiam temporis tribuisse literis constat. Ut Polycratem Oroites, catos illos Athenienses non immeritos deceperunt Egestaei apud Thucyd. VI. 46. Diodor. XII. 83. Polyæn. VI. 21. Fraus dissimilis, qua Syracusanus Pythius bonum illum equitem Romanum circumvenit, Ciceroni venuste narratur, de Off. III. 14. VALCK.

[11. καταδέσας δὲ τὰς λάρνακας;) *Alligatas arcas vertunt: commodius obligatas dixissent. Obsignatas equidem, (hoc enim me voluisse, non obsignatus, quisque videt), ad sensum magis, quam ad verbum, reddidi. Commode Larcherus ex Eustathio ad Odyss. θ'. 447. adnotavit, priusquam claves fuissent inventae, arcas et fores, quas tuto clausas voluere veteres, loris fuisse colligatas, eisque nodis fuisse constrictas, quos nemo alius facile solvere posset: καὶ δύναται (ait Eustath. pag. 319, 9. ed. Bas.) καὶ εἰς παροίμιαν κίεσθαι ὁ τοῦ Ὀδυσσεύς δεσμός ἐπὶ τῶν σφραγισμένων ἀσφαλῶς. De eodem more Reiskius etiam ad hunc Nostri locum monuerat. S.]*

CAP. CXXIV. 6. παρτοίη ἔλνυτο [placuit ἔλνυτο ex ms.] μὴ ἀποδηῦσαι τὸν Πολυκρ.) Cl. Reiskius τὸ μὴ ἀποδηῦσαι. Explicatur phrasib. lib. VII. 10, 3. τότε παρτοίη: ἔλνυτο Σκύλαι δέσμενοι: Ἰώνων λῦσαι τὸν πόρον. Iam quod Polycratis filiae per quietem obiectum dicitur somnium, id ipsum vidisse tyrannum et recitasse, cum Persarum regis iussu in crucem tolleretur, Philo Iud. prodidit apud Euseb. Pr. Euang. lib. VIII. 13., alios fortasse secutus. Vid. Mangeium Oper. Philon. T. II. p. 639. WESS.

Ibid. παρτοίη ἔλνυτο μὴ etc.) In Xenophonteis semel, ut puto,

reperiatur: ἐν παντὶ ἦσαν, μὴ etc. pag. 334, 8. Hinc diversum illud Herodoti significat in omnes se formas vertebat, obsecrans Polycratem, domo ne abiret: δομένη namque subaudiendum, additum ab Aeliano Nat. An. XV. 21. παντοίοις ἔγινοντο οἱ Ἰνδοὶ δόμνοι τοῦ Ἀλεξάνδρου μηδὲνα ἐπιθεῖσθαι τῷ ζῶνι: quod saepe facit, Herodotum imitabatur Aelianus, cuius ista sunt VII. p. 385, 2. [c. 10, 34.] παντοίοις ἔγινοντο Σκύθαι δόμνοι Ἰώνων λῦσαι τὸν πόρον. Neutrum horum Porcus adtigit. Quocunque vehementiore mentis motu subito concitati, terrore praesertim, seu metu, dicuntur παντοίοις γενέσθαι. Uxorem metuens Xerxes Herod. IX. 108. παντοίοις ἐγένετο, in omnes se formas vertebat, ut ne dare cogeretur quod amata sibi petierat Artaynte. Vid. Luciani T. I. pag. 268. p. 725. T. II. p. 358. et p. 378, 78. ubi reperias παντοίους ὡς ἐν Φροσύνης γινόμενους. VALCK.

8. ἐπιφημίζω) Gronovio, compositum hoc proscribenti, satis, puto, faceret Eustath. in Iliad. d. p. 28, 27. [pag. 21, 48. ed. Bas.] Σημειῶσαι δὲ ὅτι τὸ παρ' Ἡροδότου ἐπιφημίζεσθαι, οὐ ταυτὸν ἐστὶ τῷ ἐπισημαίνειν ἀλλὰ μαντική λέξις ἐστὶ, ἀπολύτως προφορὰν τινα μαντικῆς δι' ἀναμνήσεως ἐνυπνίου. Quorum quidem recordatio si animum non subiisset, aderat Hezychii Ἐπιφημισμασιν, οἰωνίσμασιν, potuerantque in promptu esse Thucydidis et Iosephi verba, a Grammatico explicita. At homines sumus, et specie deludimur. Tu vide Albertium ad Lexicographum. Restitui πινυμένους, scriptore praeceunte. WESS.

CAP. CXXV. 5. καὶ τὴν τέχνην ἀσκήοντα) Minimi refert, utrum eligatur: [ἀσκ. an ἐπασκ.] parendum tamen Codicum imperio. Ἀσκήων πινυμένους IX. 32. pro quo ἐπασκήσας VI. 92. ἀσκήειν χρηστότητα Eurip. Suppl. 872., κακότητα ἀσκήειν Aeschyl. Prometh. 1064. Superius [lin. 4.] Κροτωνιάτην ἄνδρα, Ἰητρὸν τ' etc. fortasse voluit, ut c. 122. Μύρρον -- ἄνδρα Λυδὸν, nisi scribenti in oculis fuerit Homeri Ἰητρὸς γὰρ ἄνθρωπος. [Iliad. λ'. 514.] WESS.

8. ὅτι γὰρ μὴ οἱ Συρακουσίων) Horum corruperat sensum Valla, qui eiectam a Gronovio reperit et in suo Cod. vocem τύραννος. Per Syracusanorum Τυτάννος, quorum μεταλοπρίστειν cum illa posset Polycratis Samii componi, nullos, ut puto, designare potuit Herodotus, nisi nobilissimum illud par fratrum, Gelonem, et Hieronem; nam pri-

mus etiam Hiero paulo ante iam illuc abierat, quam historiam suam conderet Herodotus; quo tempore Syracusis imperium fuit penes suum dominum, Populum. Utrumque cum excellenti viro Pisistrato comparans Plutarchus de Sera Num. Vind. p. 551. v. Gelonem, inquit, novimus, et Hieronem, Sicilienses, et Pisistratum, ὅτι πομπὰς κτεσάμενοι τυραννίδας, ἐχρήσαντο πρὸς ἀρετὴν αὐταῖς, καὶ παρανομίας ἐπὶ τὸ ἀρχεῖν ἰσθόντες, ἐγένοντο μέτροι καὶ δημοφιλῆς ἀρχόντες. Gelo certe, libertatis amantissimis civibus post obitum etiam desideratus, clementiae fuit et moderationis, et prope modum Regis qualem fingeant in umbra Philosophi, verum exemplar; civibus dictus εὐεργέτης, καὶ σωτὴρ, καὶ βασιλεὺς, Diodor. XI. 26. Ad illum non aequiparandus frater Hiero, eruditorum istius aevi hominum studiosissimus cultor, Simonidis, Pindari, Bacchylidis, Aeschyli, ceterorumque, (Aelian. Var. IV. 15.) eo dignus vel inprimis fuit Herodoto visus, qui huius laudis ornaretur titulo. Sed his longe recentioris secundi Hieronis, (cum primo saepe confusi,) sub Romanorum umbra Regis fortunatissimi, mihi multo notior est μεγαλοπρέπεια. VALCK. — μεγαλοπρεπῆν tenent libri omnes, sicut l. 139, 4. Unus Barth. μεγαλοπρεπῆν suo arbitrio edidit. Subintelligendum κατὰ vel ἐς μεγαλοπ. facile patet. S.

11. οὐκ ἀξίως ἀπηγγέστος etc.) Tentata haec varie sunt, frustraneo successu: explicatione indigent, nulla correctione. Significatur, Polycratem, postquam indigno modo qui narretur, fuisset ab Oroeta occisus, in crucem sublatum. Modus supplicii, quem negat relatu dignum Herodotus; aliquod sine dubio crudelitatis insigne exemplum habuit. Solebant Persae cruci suffigendis capita amputare, ut Histiaeο VI. 30. et Leonidae VII. 238., aut pellem detrahare; qua fortasse excoriatione, ut multum in tollendis iis, quorum corpora in propatulo postea ponebant, abusi etiam fuerunt in Polycrate. De Bagapate Ctesias Eclog. Pers. cap. 58. τὸ δῆμα περιαιθεῖς ἀνισταυρώθη. Haec magnus Casaubonus, atque, ut opinor, verissime, Exercit. XVI. ad Annal. Baronii p. 541. WESS.

CAP. CXXVI. 3. καὶ τῶν Μάγων τὴν βασιλείην) Hic iterum, si non fuisset interpolata, Vallae versio, post Cambysis obitum, occupato a Magis regno, demonstrasset atten-

denti, καὶ in κατὰ debere transmutari: μετὰ γὰρ τὸν Καμβύσιον θάνατον κατὰ τῶν Μάγων τὴν βασιλίην. Necessary cor-
 rectionem esse sciens historiae Persicae nemo diffitebitur:
 vid. Herod. III. 61. et 67. Per septem menses Medus ille
 Smerdis regnavit cum fratre fraudis architecto: κατ' ἐκείνῳ
 τοῦ καιροῦ evenerunt hic narrata. Ut passim ab aliis, κατὰ
 sic etiam adhibetur ab Herodoto I. 67. κατὰ τὸν κατὰ Κρεί-
 σσον χρόνον, καὶ τὴν Ἀναξανδρίδω τι καὶ Ἀρίστανος βασιλίην ἐν Λα-
 κωνδαίμονι. vid. P. Leopard. Em. XI. c. 5. [καὶ τῶν M. tenent
 scripti omnes: κατὰ recepere Borh. et Schaef.] Paulo post,
 ut legit Valla, scribendum: ὁ δὲ ἐν ταύτῃ τῇ παραχῇ [pro
 olim vulgato ἀρχῇ] κατὰ μὲν ἔκτισιν etc. adfirmant illud
 Cod. Arch. et Herod. infra c. 150. ἐν ὅσῳ δ', ἐν Μάγος ἤρχε καὶ
 οἱ ἑταῖοι ἐπανίστησαν, ἐν τούτῳ παντὶ τῷ χρόνῳ καὶ τῇ παραχῇ.
 VALCK.

4. ὠφέλει μὲν οὐδὲν Πέρσας) Coniiciendo adtigerunt Pa-
 vius et Reiskius. Post pauca c. 127. de Oroeta δὲ ὠφέλῃσιν
 μὲν καὶ οὐδὲν. Succedit ἐν ταύτῃ τῇ ἀρχῇ, suum sibi inconmo-
 dum habens; neque enim bene adhaerescit antea positis.
 Equidem proclivior sum in Vallae et Arch. ἐν ταύτῃ τῇ πα-
 ραχῇ, in illa post Cambysis fata rerum conturbatione. Vide
 adnotationes Galei, quibus Cl. Schurtzleischius calculum
 addidit. WESS.

[6. Μετροβάτια etc. Conf. cap. 120. S.]

10. καὶ τίνα ἀγγαρήϊον Δαρίου) Exquisitius hoc est quam
 pro scribarum ingenio. Ἀγγιληφόρους in Musis ignorat
 nemo. Ἀγγαρήϊος Persarum voce idem. Testes ἀγγαροί, toties
 apud alios obvii, tum ἀγγαρεύειν, docte illustratum a Vinc.
 Riccardo ad Homil. Procli XVIII. p. 523. et Balth. Stolbergio
 Exercit. Ling. Gr. p. 152. Herodotus Ionica specie ἀγγαρήϊον
 extulit, quando de Persarum vehiculari cursu τοῦτο τὸ δρά-
 μαμα τῶν ἵππων παλλοῦσι Πέρσαι ἀγγαρήϊον lib. VIII. c. 98.
 liquido docens, in regum nunciis, sive pedibus seu curru
 eant, voci sedem esse. WESS.

11. κρίνει μιν) κρίνει [nescio utrum κρίνει, an κτείνει,
 voluerit] μὲν iustissime docti viri, Paus., Reiske, Abresch.
 Proximum ἀποκτείνει δὲ μιν ita postulat. WESS. — Com-
 modum utique foret μὲν, commodum etiam κτείνει aoristo
 tempore, sic dein ἠφάνισεν: sed in vulgatum consentiunt
 libri omnes. S.

12. ὑπίσας) Bis terve reperitur apud Nostrum ὑπίς, p. 63, 41. p. 180, 12. [lib. I. c. 156. et III. 52.] et hoc loco praebet idem Arch. Si vel plures darent, servandum tamen rarius illud Ionicum iudicarem ὑπίσας. Ut hic ἄνδρες οἱ ὑπίσας, sic legitur VI. 103. νυκτὸς ὑπίσαντες ἄνδρας. Formam, Grammaticis ferme ignotam, ut Iones, sic veteres etiam adhibuerunt Attici: ἀφείσα, ἀφείσαν, est in Thucyd. V. 81. et alibi. VALCK. — Aequae ionicum ὑπίς est, et ὑπίσας: sed ὑπίς τῆς ὀργῆς locis citatis, a verbo ὑφίημι, remitto; at ὑπίσας vel ὑφείσας ab ἴω, colloco. S.

CAP. CXXVII. 5. οὐκ ἰδόναι τίμειον) In his requiritur vocula, quae in vicinis est superflua. Scripsisse adeo Nostrum arbitror: στρατὸν ἐπ' αὐτὸν οὐκ ἰδόναι οἱ τίμειον, ἅτε οἰδιόντων ἔτι τῶν πραγμάτων: neque enim οἰδεόντων, si plures dant Codices, alteri οἰδαινόντων postponerem: legitur et III. 76. μὰρ, οἰδιόντων τῶν πραγμάτων, ἐπιτίθεται. Platonis imago non multum distat, πόλιν et ἀρχὴν φελομαίνουσαν memorantis, de Rep. II. p. 372. E. de Leg. II. p. 691. E. VALCK. — At nec ullo incommodo subintelligi dativus οἱ ad ἰδόναι potest, et peropportuna eidem voculae sedes deinde est, rebus ei (id est, rebus eius) nondum satis tranquillis. Caeterum, intercidis in codicum aliquo οἱ ante οἰδιόντων, nemini mirum videbitur. S.

Ibid. ἅτε οἱ οἰδεόντων etc.) Praeivit Scriptor. Thaliae c. 76. μὰρ οἰδεόντων τῶν πραγμάτων. Aldus ibi, ut hic Pass. οἱ δειόντων, quod ipsum in Suidae Ἰβὺ fuit; ubi Küsterus, quum οἰδεόντων debuisset, rescripsit hoc ex loco οἰδαινόντων, oblitus H. Stephanum dudum in Recens. Voc. Herod. verum tenuisse. Οἰδάνειν in irae fermento Procopius Bell. Pers. I. 21. et Vand. I. 4. Mox μεγάλην τὴν ἰσχὺν non sollicito. WESS.

CAP. CXXVIII. 5. παλλομένων δὲ λαγχάνει) In his etiam fuit erratum. Idem saepe dicitur κληρουμένων δὲ λαγχάνει: nam, quod Ionice πάλλιν et πάλλισθαι, vulgo κληροῦν dicebatur et κληροῦσθαι: quae duo sane differunt significandi dote. Sive praefectus sortitioni, seu sortes in aliorum gratiam coniiciens in galeam, sitellam, vel urnam, a concussionem πάλλιν κλήρους, et πάλλιν dicebatur simpliciter, vulgo κληροῦν. Πάλλισθαι et κληροῦσθαι, qui sortiebantur, sive rem inter se sorti committebant. Quem ex his tangebatur sors, sive, cuius sorte nomen excidebat, is λαχὺν dicebatur, vel

κλήρω λαχρῖν [III. 85, 6.], Herodoto πάλη λαχρῖν, [IV. 94, 5. 155, 5.] et Aeschilo Sept. c. Theb. vs. 55. Κληρουμένους ὁ εἰλεπον, ὡς πάλη λαχρῶν ἑκάστος αὐτῶν. In Soph. Elect. vs. 711. agonistas Brabeutae Κλήροις ἔπιδαν. Hoc activo verbo Κληροῦν est et Aristophani Eccles. 678. Contra Callim. Hymn. in Iov. vs. 64. ἐπ' ἰσαίῃ γὰρ ἴσους Πήλασθαι. Homerus Iliad. δ. 191. Ἦτοι ἐγὼν ἔλαχον πολλὴν ἄλα ναίμεν αἰσὶ Παλλομένων. Hoc et κληρουμένων λαγχάνει, Xenoph. p. 22, 28. Lysiae p. 105. Demosthenes p. 322, 22. κληρουμένων πρῶτος αἰρεῖσθαι τὸν αὐλητὴν ἔλαχιν. Turpe mendum, ut alia non pauca, reliquerunt in Harpocrat. Πινάκια, τὰ καθύμεινα ἀντὶ κλήρων ὑπὸ τῶν κληρονομῶν: corrige κληρουμένων. H. Valesius, vir summus, κληρούτων dum scribebat, Attici forte moris non recordabatur. VALCK. — Immo recte, si quid video, emendavit Valesius. S.

14. εἰ ἰνδὲξαιετο ἀπόστασιν) Misellum εἰ οἱ placere [Gronovio et Porto] non potuit, quoniam ἰνδὲξαιετο ex ἰνδῖχσθαι repetitum iverunt. Fac Ionum more ab ἰνδῖχσθαι descendere, et voculae tuta erit statio. Diodori sunt, καὶ μὴ βάρεον ὁμοτήτα πρὸς ὁμοθυμῆς ἀνθρώπους ἰνδῖχσθαι, lib. XIII. 27. et in Excerpt. T. II. p. 631. μεγάλην ὕβριν τῇ πρεσβείᾳ ἰνδῖχσθαι. Nobile Paulli est Apost. Ἀλέξανδρος πολλὰ μοι κακὰ ἰνδῖχσθαι II. Tim. IV, 14. Alia prudens negligo. Artibus autem Bogaei ad Oroetem pessumdandum conveniunt Macro- nis technae in Ael. Seiano ap. Dionem Cass. et Olympii sive Honorii Imp. in Stilicone opprimendo ap. Zosimum. WESS. — Facile equidem patiar εἰ οἱ ἰνδῖξ. restitui. S.

[20. μετῆκάν οἱ τὰς αἰχμὰς) Vertunt vulgo cum Valla, lanceas deposuerunt. An submiserunt ei lanceas, aut tradiderunt? Nescio an militaris formula sit μετῆναι τὴν αἰχμὴν, cuius vim mihi haud satis liquere profiteor. S.]

CAP. CXXIX. 5. ἀστράγαλος ἐξιχώρησι ἐκ τῶν ἄφρων) De Dario, καταπιστὼν ἀπὸ τοῦ ἵππου ἐν κυνηγεσίᾳ, τοῦ ἀστράγαλου ἐκχωρήσαντος Dio Chrysost. Or. XIV. p. 231. ex Herodoto, dissensu exiguo, iterato Or. LXXVII. p. 652. πτόντι ἀπὸ τοῦ ἵππου μεταχωρήσας ὁ ἀστράγαλος: maior est in medici nomine, quem Δημοδόκον, incertum sua-ne an aliorum culpa, adpellat. Fieri potuit, ut Δημοδόκος, quo de Aristoteles Eth. ad Nicom. VII. 8. in Oratoris animo fuerit. In Himerii Eclog. p. 71. ed. H. Steph. Δημοκίδης ὁ Κροτωνιάτης,

etiam ap. Photium Biblioth. p. 1142. ubi Sophistae verba Hoeschelii adiumento correctiora leguntur. WESS.

8. σφιζοῦντες καὶ βιάμενοι) Haec et vicina obversabantur Dioni Chrysa. Or. XIV. p. 231. B. et LXXVII. p. 652. D. et 653. ubi chirurgi εἰς αἰγυπτίας τε καὶ ἀλγυδόνας Darium ἐμβάλων, ἔλκοντες καὶ βιαζόμενοι τὸ ἄρθρον: tum tangit laudabile Democedis facinus, invidos Medicos Aegyptios e praesentissimo liberantis periculo, narratum Herodoto c. 132. Bis in Dione medicus Crotoniata dicitur Δημοδόκος, qui fuit Δημοκίδης, et Democedes etiam vocatur Timaeo ap. Athen. XII. p. 522. B. et Aeliano Var. Hist. VIII. 17. VALCK.

11. αἰγυπνῆσι εἵχετο) Suidas male [qui αἰγυπνῆσι εὐεῖχετο.] Herodotea ἔχουσαι ἀπορίη et ἰσ ἀπορίη IV. 131. IX. 97. et ἀμφιβολίη ἔχόμενος V. 74. Aeliani Var. XIII. 35. Φαλαγγίαν κτήμασιν ἔχόμενος, Luciani Scyth. c. 2. τῷ λοιμῷ ἔχόμενος, abunde Grammaticum redarguunt. Dignum magis consideratione [l. 12.] παρακούσας - - τὴν τέχνην, studiosissime in Lexica, ut ἀκούειν et παρακούειν, contra compositionis indolem, idem habeatur, receptum. Consilio non favebit Herodotus, si, quod schedae offerunt, οἷα δὲ παρακούσας dederit, tantum indicans, oscitanter et negligenter hominem Sardibus pridem audientem Dario nunc tandem Democedis artem indicaase. WESS. — Verba οἷα δὲ facile suspiceris ex glossa a nonnemine fuisse adiecta: quae sive adsint, sive absint, perinde constabit verbo παρακούειν notio obiter audiendi, quam ei Vir doctus vindicavit. Denique ad ἀγγέλλει τῷ Δαρίῳ utique intelligi debet τὴν τέχνην τοῦ Δημοκίδους, et potest ad παρακούσας subintelligi περὶ αὐτῆς: sed et nihil impedire videtur, quo minus iuncta intelligamus παρακούσας τὴν Δημοκίδους τέχνην, et dein cogitemus ἀγγέλλει αὐτὴν. S.

CAP. CXXX. 4. κατιφάνη - - τεχνάζην πιστάμενος) Vallae Latina, visus Dario fuit notitiam artis perite didicisse, mala sunt, damnataque ab H. Stephano Thes. T. III. p. 1437. Suidae interprete, et Reiskio. Dolos et strophas noverat Democedes, ut artis medicae peritiam dissimularet. Id τεχνάζην. Ὁ δὲ Ἀπταφέρνης ὄρεται αὐτὸν τεχνάζοντα, dissimulandi artificis utentem, infra lib. VI. 1. WESS. — Vallae versionem quum Gronovius tenuisset, cum hac Wesselingius permixta, sed tamen visus fuit Dario dissimulandi artes bene nosse: frigida (ut dicam quod sentio) sententia. Nemp me-

mor Vir doctissimus usitatae verbi *κατεφάνη* et similium constructionis cum participio loco infinitivi, (de qua etiam ex professo Valckenarius ad c. 1, 24. huius libri monuit,) iuncta intellexit ista *κατεφάνη ἐπιστάμενος*, rursusque illa, *ἐπιστάμενος τεχνάζειν*. Sed ex praemissa Darii interrogatione, (L. 2.) *τίχην τι ἐπίσταται*, perspicuum videtur intelligi h. l. debere, *ἐπιστάμενος αὐτὸν*, scil. *τὴν τέχνην*, adeoque hoc dici: *adparuit Dario, dissimulare hominem; eum quidem calleret artem; sive, quod eodem redit, adparuit Dario, callere eum artem, sed dissimulare*. Poterat Herodotus scribere *ἐφάνη* -- *τεχνάζειν, ἐπιστάμενος*: sed, ne duo participia absque coniunctiva concurrerent particula, alterum verbum in infinitivo posuit, cui perinde hic locus erat. In eandem nobiscum sententiam Larcherus monuit, *ἐπιστάμενος* hic accipiendum quasi esset *καίπερ ἐπιστάμενος*. S.

8. *Φλαύρος ἔχιν τὴν τέχνην*) Praeferrem, si Codices subministrarent, *Φλαύρος ἔχιν τῆς τέχνης*: quo modo saepe loquuntur veteres. *μακαρίως ἔχεις Θρῆων** *Θράκης παρόδου χρησίμως ἔχιν* οὕτως εὐνοίας ἔχων* *αὐχμηρῶς ἔχει τοῦ προσώπου* οὐ γὰρ οἷδα παιδείας ὅπως ἔχει καὶ δικαιοσύνης. Horum primum est Dionysii Tyr. ap. Stobaeum p. 531, 14. Postremum Platonis ita transtulit Latine Cicero: *eum ignorem quam sit doctus, quam vir bonus?* Tusc. V. 12. VALCK. — Tenent vulgatum libri omnes: et perinde sane (*κατά*) *τὴν τέχνην*, atque *τῆς τέχνης* (*ἐντα*) dicere licuit Herodoto. S.

[9. *ὡς οἱ ἐπέτρεψα*: sc. *ἑαυτὸν*, aut *τὸ πρᾶγμα*. S.]

10. *καὶ ἥπια μετὰ τὰ ἰσχυρὰ προσάγων*) Series rerum multis adstipulatur. Aegyptii medici regem diu torserant, et continuatis aerumnis somno prohibuerant. Democedes lenibus post acra illorum usus medicamentis Darii insomniam discutit, reddita sanitate. Valla verum perspexit, nactus Morelli ad Dion. Chrys. p. 72. et aliorum calculum. *ἥπια φάρμακα* Poëtae Iliad. 8. 218. et *ἥπια ἀνίσματα* Aeschyli Prometh. vs. 481. loquendi genus adfirmant. Hier. Mercurialis Var. Lect. lib. IV. 3. intacta non reliquit Herodotea. WESS. — Suum Herodoto restitutum iri, καὶ ἥπια μετὰ τὰ, monstrat Diss. Herod. p. 81. Sic Laurentium legisse monuerat, qui primus, ni fallor, omnium exactius expendere coepit monumenta veterum, Graeca praesertim, P. Leopardus Emend. VII. c. 14. VALCK.

19. ὑποτύπτουσα δι' αὐτῶν ἐκάστη) Stephani ὑποτύπτουσα probarunt Ampl. Cuperus Ep. ad Graev. Syllog. Burman. T. II. p. 690. Pavius, Geinozius; merito inprobante Gronovio, sed vulgatum, in quod codices magna consensione conspirant, infeliciter explicante. [Nempe vertendum censuit, unaquaeque pectus subverberans.] Indiget locus interpunctione, hinc a Cl. Reiskio picta, et ex Arch. τὴν θήκην arcā siye repositoio aureorum numorum. Donarunt regiae mulieres Democedem statēribus, cumulatim adeo in phiala coacervatis, ut plures deciderent. Singulae τοῦ χρυσοῦ τὴν θήκην arcam, ut numos phiala eruerent, concusserunt et subverberarunt: id ὑποτύπτειν II. 136. VI. 119. habetque iunctum utrobique sibi, quo quid egeritur, instrumentum, etiam in Comici Avib. vs. 1145. ubi Hemsterhusius praeclare. Lege mecum, Ὑποτύπτουσα δι' αὐτῶν ἐκάστη Φιάλη τοῦ χρυσοῦ τὴν θήκην ἰδωρίετο τὸν Δημοκῆδεα οὕτω δὴ τι θαψιλέϊ δωρεῇ, ὡς etc. Earum unaquaeque phiala thecam (sive auri arcam) concutiendo eruens Democedem tam luculento munere donavit, ut servus --- et plana via erit. Tzetzes, laxius explanatione usus, χρυσαῖς Φιάλαις τὸν ἐπίχριν ἐκίνησεν, Democedi, Chil. III. p. 314. WESS.

Ibid. ὑποτύπτουσα etc.) Tentamina prostant H. Stephani, Palmerii, Gronovii, Reiskii. Qui hic Theologica potissimum tractat juvenis Gallus Io. le Febvre hunc in sensum accipiebat Herodotea: chacune d'elles voidant une fiole pleine d'or dans une caisse, la donnèrent à Democède avec la caisse. Reliquis mea quoque succedat coniectura, τὸν χρυσὸν tantum scribentis pro τοῦ χρυσοῦ. Herodoti verba, ὑποτύπτουσα δι' αὐτῶν ἐκάστη Φιάλη, τὸν χρυσὸν σὺν θήκῃ ἰδωρίετο τὸν Δημοκῆδεα, sic interpretor: earum autem singulae phiala eruentes, (aureos stateras, ex arca videlicet:) auro et phiala donabant Democeden: atque ita verum me reperisse arbitror: probe tamen sciens veritatis saepe nos decipi simulacris. Primum egestos ex arca stateras continens phiala, auri erat θήκη. Deinde, τὸν χρυσὸν -- ἰδωρίετο τὸν Δημοκῆδεα, qua ante structura, δωρίεταί μιν Δαρεῖος π. χ. δύο ζύγια. [At ibi ζύγια et usus Graeci sermonis et librorum consensus postulavit.] Quid tandem sit Ὑποτύπτειν ante hos 50 annos Küsterum docuit venerandus ille nobis Hemsterhuisius: vid. ad Aristoph. Av. vs. 1145. Küsterus dedit et Berglerus Herodotea ex

lib. II. c. 136. ubi κενῶ ὑποτάσσοντες ἐς λίμνην notat conto in paludem immisso egerentes quod adhaerebat luti: omisere locum Herod. VI. 119. (p. 370, 37. ed. Gron.) ὑποτάσας τοῖς ἀνθρώποις. Aristophanis anseres, latis pedibus usi veluti palis; ὥσπερ ἄμμις, lutum eruentes, ὑποτάσσοντες, in pelves ἰσβαλόν. Similiter uxores Darii quaeque dicuntur ὑποτάσσοντες φιάλῃ, tanquam palis usae phialis: nec mirum; phialarum enim ampla quidem erat capacitas, sed lata figura palatum instar: vocem idcirco Hebraeam פֶּיִל, quae palae designantur, φιάλης interpretantur Numer. iv, 14. In Homero φιάλην exponunt χαλκίῳ ἐκπέταλον λιβιδῶδες: vid. Athen. XI. p. 468. E. p. 501. A. Eustath. ad Iliad. ψ. p. 1412, 30. et Weist. ad Ioannis Apoc. 5, 8. Vas siue poculum ἐκπέταλον amplum est, atque expansum instar folii vel laminae: Athen. XI. p. 485. E. 494. E. 496. A. et Harpocrat. in voc. Τριπτήρα. Istarum itaque Darii uxorum unaquaeque donabat Democeden (fortasse regio more προπεπωκυνία) Λαβούσα πλήρη χρυσίων [μισόμφαλόν γε] φιάλην: sic apud Athen. XI. p. 502. A. scribendus est Theopompi Com. tetrameter, ex Althaea sumtus. VALCK.

[Theopompi apud Athen. fragmentum iam nil moror; ad quod consuli possunt quae a Casaubono, a Porsono, et a nobis adnotata sunt; Animadv. ad Athen. T. VI. p. 297 seq. Hoc unum moneo, nescire me consulto-ne χρυσίων scripserit Valck. pro eo quod apud Athen. olim vulgatum erat χρυσίων. Caeterum rectissime hunc Herodoti locum expedivisse idem Vir doctissimus mihi visus est; nisi quod nil opus fuit, τοῦ χρυσοῦ ibi contra et sermonis usum et librorum consensum in τὸν χρυσὸν mutare, quum per commode intelligi possit δαψιλῇ δαρεῇ τοῦ χρυσοῦ. Quod vero θήκη idem Vir doctus ipsam illam phialam interpretatur; qua et hauriebatur aurum et cui illud impositum donabatur Democedi; similiter apud Athen. IV. 4. p. 129. d. e. ἐστὶν ἰδιότης πύλας, ἐν θήκῃ κατακείμενος ἀργυρεῇ, vitrea patina super reposito argenteo: et ibid. c. 5. p. 130. c. d. bellaria in ocanistris ex ebore tectis --- dono dabantur hospitibus αὐταῖς ταῖς ἰδίαις τῶν πεμμάτων θήκαις, unā cum thecis, quibus quodque bellariorum genus impositum erat. Et, φιάλην (phialam, pateram) planius aliquod vas et latius esse, super quo aliud (v. gr. ποῦλον) possit reponi, ex eodem Athenaeo

et ex Polluc. VI. 95. observavit *Wytttenbach* in Annotatt. ad Selecta principum Historiocol. p. 374 seq. conf. *Xenoph.* Cyrop. I. 3, 8 seq. *Wesselingii* ratio, quoad sententiae summam parum: *Valckenarii* interpretatione discrepans, nititur illa quidem codicis *Arch.* auctoritate; sed vereor ne τὴν θήκην ibi (pro vulgato σὺν θήκῃ) ex scribae ingenio profectum sit, non e vetusto exemplari derivatum. Sane in duobus aliis *Herodoti* locis, ubi verbum ὑποτύπτω eadem notione usurpatur, itemque in tertio ex *Aristoph.* prolato, nullum nomen in accusativo casu positum conspicitur, nec illo opus esse videtur: aurum vero simul cum theca (σὺν θήκῃ) dono datum esse *Democedi*, ex his quae continuo sequuntur intelligitur. *Reiskius* duas voces σὺν θήκῃ in unam συνθήκῃ contrahendas censuerat, χρυσοῦ συνθήκην auri acervum intelligens. *Toupius* Emend. in *Suid.* (ad voc. Χρυσίς) P. III. p. 575 seq. ista τοῦ χρυσοῦ σὺν θήκῃ, violenter utique, in εἰς τὴν χρυσοθήκην mutans, provocavit ad illud apud Nostrum ὑποτύπτοντες εἰς λίμνην, auri arcam χρυσοθήκην intelligens. τοῦ χρυσοῦ σὺν θήκῃ tenens *Werfer*, et haec ipsa verba iuncta intelligens, (in *Act. Philol. Monac. T. I. p. 108* seqq.) θήκην χρυσοῦ nil aliud nisi auri arcam vel crumenam significare contendit, idque ex *Herodot.* IX. 83, 3. adparere existimat, ubi tamen nihil impedit quo minus θήκας illas, quemadmodum hoc loco, phialas s. pateras intelligamus, collato praesertim ibid. cap. 80, 6. *Benedictus* nuper (in *Act. Sem. Philol. Lips. II. 2. p. 296* seq.) unice veram lectionem esse ὑποτύπτοντας iudicans, quam nonnullos bonae notae codices ait exhibere, nescivit Vir doctus nullo in vetere libro reperiri istam scripturam, nonnisi ex coniectura propositam ab *H. Stephano* sub finem Praefationis ad Lectorem quae editioni Graeco-latinae praemissa est. §.]

CAP. CXXXI. 2. πατρὶ συνείχστο ἐν Κρόταρι) Insulsum δὲ damnavit *Gronovius*, nec induxit, *Reiskio* merito demirante. Tolerari non debuit. Simile erit *Homeri Iliad.* ζ'. 396. τοῦ περ δὲ θυγάτηρ ἔχιδ' Ἔκτορι, si ad structuram animus se verterit; et VI. 12. τῇ πατρὸς (δουλῆς) συνείχσθαι, conflictari. *WESS.* — At *Homericus* quidem ille locus cura hoc nihil prorsus commune habet. δουλείῃ συνείχσθαι latine commodius forsitan reddetur, premi servitute, ut apud *Polyb.* πολέμοις, λιμῶ συνείχσθαι. S.

8. Ἀθηναῖσι, ἱατρὸν μὲν) Polycratem non miror de male quaesitis adeo munificum in medico fuisse remunerando; sed mirarer equidem Aeginetarum, atque istius temporis Atheniensium munificentiam; nisi suspicarer, ut alibi numeros, hic summam quoque pecuniae nimium ab Herodoto amplificatam. Dum opibus etiam Atheniensium civitas erat potentissima, legatis in diem, Aristophanis aevo, duae dabantur drachmae: vid. Arist. Acharn. vs. 66. Centum drachmae unam duntaxat minam conficiunt, quales minas centum annuas dedissent Democedi: huc adde, medicis vix ullam tum publicitus datam fuisse mercedem. Pluti versus est 408. Τίς δ' ἦτ' ἱατρός ἐστι νῦν ἐν τῇ πόλει; Οὐκ ἔστι γὰρ ὁ μισθὸς οὐδὲν ἴσθ', οὐθ' ἡ τέχνη. Sed ante bella Persica cuperem equidem edoceri, unde tanta fuerit in Atheniensium aerario pecuniae vis, ut peregrino Medico annuum assignare commode potuerint salarium *talentum et minas quadraginta*, sive, secundum nostram putandi rationem, tria millia Carolinorum. Illud adeo, vix credibile, si verum est, oportet iste Democedes ad rem valde fuerit attentus, qui minas, ad centum, viginti tantum adiacienti Tyranno suam maluerit operam addicere, quam Atheniensibus in libera civitate. Quibus exploratae sunt Atheniensium opes diversis temporum articulis, Herodotea mecum, credo, mirabuntur. VALCK:

13. Κροτωνιάται ἱητροὶ ἐλέγοντο) Voluit-ne Arch. librarius ἱητροὶ ἐλέγοντο, καὶ ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα εὐφημίζοντο? Sententia non erit mala, fortasse etiam nonnullis speciosa, mihi tamen ex critici interpretamento nata. Democedes et Crotoniatae Medici plura scholae Italicae videntur debuisse: Pythagoras, artis non inperitus, tum temporis Crotonae docebat. Milo, Democedis socer, testis erit c. 137. Ut taceam illustrem in Pythagorae rebus memoriam Democedis apud Iamblichum Vit. Pyth. c. 35. Conf. Dan. Clericum Hist. Medic. lib. II. 2. p. 79. WESS.

CAP. CXXXIII. 3. ἴφν φῦμα) Generalius Athen. XII. 4. [c. 22.] p. 522. B. τὸν μαστὸν ἀλγίσασα. Vomicae morbum φῦμα explicat Plin. Nat. Hist. VII. c. 50. eadem spectans, quae Plutarchus de Iasone Phraeo T. II. p. 89. c. ἔφασι τῷ ἔϊφι τὸ φῦμα καὶ διεῖλαν οὕτως, ὥστε σωθῆναι τὸν ἄν-
Herodot. T. V. P. II.

δρακον — τοῦ Φύματος λαγύρες. Sed tyranno profuit ruptum tuber, Atossae incommodum auxit. WESS.

8. ἔφοροι μιν) Vide VI. 74. WESS. — Scilicet ibi pariter ἔφοροι, non ἔφοροι. Conf. vero et IV. 154, 14 et 15. S.

9. ὅσα αἰσχύνην ἔστι φέρουσα) Aliás monui, [ad I. 10, 12.] necesse non videri, ἔς αἰσχύνην scribi. Sustuli nunc codicum imperio praepositionem. Euripid. Hecub. 1241. καὶ γὰρ αἰσχύνην φέροι Πρᾶγμα. Plato Menex. p. 247. Α. ἡ νίκη αἰσχύνην φέροι. WESS. — Vide quae in Var. Lect. notavimus. S.

Ibid. ὅσα ἔς αἰσχύνην ἔστι φέρουσα) Restituit etiam Gronov. L. 10. παρὰ βαρβάρους καὶ ἄνδρα ὁφθῆναι γυμνόν, ἔς αἰσχύνην μεγαλὴν φέροι. Quam ex Med. Cod. praepositionem ἔς adiecit, illam merito non necessariam iudicabat, quo humaniorem in Herodoto poliendo successorem ne optasse quidem tacitis votis potuit Gronovius. Thueyd. I. 5. οὐκ ἔχοντες τὴν αἰσχύνην τούτου τοῦ ἔργου, φέροντες δὲ τι καὶ δόξης μάλλον. Aelian. Var. I. 21. οὐ μὴν ἴδρασιν οὐδὲν τῶν ἐν τοῖς Ἑλλήσιν αἰσχύνην φέροντων. Quae habent vel adferunt ignominiam, dicuntur αἰσχύνην ἔχοντα, vel φέροντα: in his valde dubitari potest an locum suum ἔς possit tueri. Saepenumero quidem iisdem verbis ἔχιν et φέριν adiecitur ab Herodoto praepositio; sed in diversissimis loquendi formis, in quibus illa significat spectare vel pertinere. II. 52. τὰ ἔς Ἡσιόδον τι καὶ Ὀμηρον ἔχοντα. IX. 42. τὸν χρησμόν, τὸν Μαρδ. εἶπε ἔς Πέρσας ἔχιν. IX. 32. οὐκ ἔς γυμνικούς ἀλλ' ἔς αἰνίους ἀγῶνας φέρον τὸ — — μακρῆτιον. VIII. 137. ἐπὶ ἡλθέ οἱ αὐτίκα, ὡς εἰν τέρας, καὶ φέροι ἔς μέγα τι. Talia, Herodoto frequentata, parcius alibi reperientur, praeterquam apud eius imitatores, quos inter eminet, in his etiam adhibendis, Pausanias: huius VIII. p. 701. legitur φέριν ἔς ταῖνον τὸ ἄσμα, et X. p. 842. Lib. I. p. 104. τοῦτο τὸ ἔπος ἔς τοὺς τιθνηώτας ἔχιν νομίζοντες. II. p. 133. τὸ ἐπιγράμμα ἔς γυναῖκας ἀλλας εἶχε. V. p. 380. ἔς τούτων τὸν ἄνδρα ἔχιν τὸ μάντευμα. V. p. 417. ἴστα ἐν τοῖς ἔχουσιν ἔς Ἀργείους ἐδήλωσα. p. 427. τῆς ὑπνοίας τὸ πολὺ ἔς Εὐμηλον τὸν Κορίνθιον εἶχιν ἡμῖν. Cum postremis comparari potest hoc, diversum tamen, Antiphontis Or. IV. p. 119, 7. τὰ ἔχιν τῆς ὑπνοίας εἰς τούτον φέροντα: et p. 120, 8. τὰ ἔχιν τοῦ λόγου οὐκ εἰς ἐμὴ φέροντα. Haec ad manum non erant G. Arnaldo scribenti Var. Coniect. p. 210. et p. 416. Monstret mihi quis in Herodoto vel aliis scriptoribus optimis, τὰ εἰς δειδῶν,

vel *διασφηνίαν*, vel εἰς ἑνὸς φέροντα, fatebor etiam dici potuisse τὸ εἰς αἰσχύνην φέροντα: sed, quae diversi sunt generis mihi non incognita, quod nimis fit frequenter, permisceri nolim. VALCK: — Nihil referre videtur (quemadmodum ad I. 10, 12. *Wesselingius* monuit) addatur εἰς ad αἰσχύνην, an auferatur: ac possis latine etiam perinde redere, quae ad contumeliam pertinent. Conf. quem in *Var. Lect.* laudavi Markl. ad *Eurip. Suppl.* vs. 295. S.

CAP. CXXXIV. 13 seqq. αὐξανόμενον γὰρ τῷ σώματι etc.) Ex *Democrito* habet *Stob.* *Serm.* CXV. p. 592. Αὐξανόμενον γὰρ τοῦ σώματος, συναύξεσθαι φέρεται: γηράσκοντος δὲ συγκαταμένον etc., quae his ita respondent, ut eodem foate manarint. Saepe opinatus sum, perperam *Democriti* nomen fragmento apud *Stobacum* adpingi, debuisse enim *Herodoti*. Nunc, cum ambo eiusdem fuerint temporis et aequales, philosopho et medico dictum, utriusque sententiis bene congruens, nolo auferre. *Galen*i similem apud *Eustathium* [ad *Odyss.* β'. p. 98, 31.] professionem non miror, quippe τὴν κρᾶσιν, sive corporis temperamentum, humanam animam arbitrati. Nec *Aristotelic*um, *Polit.* lib. II. c. 7. Ἐστὶ γὰρ, ὥσπερ καὶ σώματος, καὶ διανοίας γῆρας. Notae Philosophi sunt de mente humana fluctuationes. Bene observavit *Hier. Mercurialis* *Var. Lect.* lib. IV. 3. tolerari utcumque ea posse, si de operationibus animae, quatenus ex instrumentis corporis pendunt, accipiantur. Mihi sese probavit hoc *Heraclid*ae *Pont.* *Allegor.* p. 485. ὅσον ἢ τοῦ σώματος λογὴν ὑποβάδιν, τοσούτων ἢ τῆς διανοίας αὐξεται ἡσυχία. WESS.

Ibid. αὐξανόμενον γὰρ etc.) Sub nomine *Democriti* *Herodotea* legi apud *Stobacum* monitum fuit in *Diss. Herod. Wess.* p. 177. Suo tributa parenti prostant in Scholiis ad *Hom. Od.* β'. 315. Dixisse fertur *Antipater Tarsensis* lib. II. de anima, secundum decreta *Stoicorum*: ὅτι συναύξεσθαι τῷ σώματι ἢ ψυχῇ, καὶ πάλιν συμμεῖνται. Traditur hoc in Scholiis *Homeri Leidensis* ad *Iliad.* χ'. 115. [et in *Venetis Scholiis a Villoisono editis.*] quod neque ex *Eustathio* constat, nec *Diogene Lærtio*, neque aliunde forsitan didicissemus. Verborum sententia neque *Democrito* disconvenit: cum corpore, ait *Lucret.* III. 447. Crescere sentimus pariterque senescere mentem. — Post ubi iam validis quassatu' st viribus aevi Corpus, et obtusis ceciderunt viribus artus; Claudicat inge-

nium, delirat linguaue mensque: γηράσκοντι δὲ συγγράσκουσιν
(καὶ αἱ φρένες,) καὶ ἐς τὰ πρήγματα πάντα ἀπαμβλύνονται. *Quintilianus* in re diversa, *Inst. Or.* X. 5. *Necesse est, inquit, ipse ille mucro ingenii quotidiana pugna retundatur. Quod, ut puto, sumserat ex Herodoto Livius VI. 23. L. Furium facit iuvenibus bella data, dictitantem, (Herod. οὖν γὰρ ἂν τι καὶ ἀποδέξαιο ἔργον, ἕως νῖος εἰς ἡλικίην. cf. Homer. Iliad. χ'. 71.) et cum corporibus vigere et deflorescere animos. Petebant ista Camillum: is exactae iam aetatis erat; sed vegetum ingenium in vivo pectore vivebat. Tales fuere semper, et sunt etiam nunc, de quibus idem dici queat, quod scribit Livius de M. Furio Camillo. Materiae, quam tractabat, ubique memor Longinus π. τψ. sect. ix. sub fin. magnifice, γῆρας, ait, διηγούμεαι, γῆρας δ' ὅμως Ὀμήρου, *Odyssaeae* conditoris, atque in illa similis ἡλὼ καταδυομένη. *Moriens Cyrus Xenophontis Κυρ. Παιδ. VIII. p. 138. de se ipse testabatur: τοῦ μὲν γῆρας οὐδὲ πώποτε ἠσθάνη τῆς ἐμῆς νεότητος ἀσθένιστον γινόμενον: quae libenter adhibet Ciceronis Cato maior de Sen. c. ix. Qui fertur esse Xenophon, quando secedit a Xenophonteis ex historia Graeca ad verbum describendis, frigidus Agesilai laudator et sophista, p. 86. ed. Hutchins. Δουεῖ δ' ἔμοιγε καὶ τὸδε μόνος ἀνθρώπων ἐπιδείξαι, ὅτι ἡ μὲν τοῦ σώματος ἰσχὺς γηράσκει, ἡ δὲ τῆς ψυχῆς βίωσις τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἀγήρατός ἐστιν. Qui libellum istum olim tamquam Xenophonteum adhibuere, vel videntur adhibuisse, horum mihi testimonia, plerorumque opinor, sunt in numero. VALCK. — Xenophonti libellum istum contra Valck. vindicavit Weiske, *Opp. Xenoph. Vol. IV. p. 404 seqq. S.* 19. ζεύξας γάθουσαν ἐκ τῆς δὲ τῆς) Posteriora ad eum modum certatim formarunt docti viri, et recte: rei indoles et msti testantur, nec minus, iustum videri, quod insuper mutatum. *Infra lib. IV. 117. Darius γάθουσαν ζεύξας -- διαβίβηκε ἐς τὴνδε τὴν ἡπειρον. De ancillis Atticis, [L. 25 seq.] ab Atossa sibi expetitis, et belli Persici origine, Aelian. Hist. An. XI. 27. Claudianum credo lib. II. in Eutrop. vs. 200. ad eas alluisse: Felices -- quibus Argivae, pulchraeque ministrant Thessalides, famulas et quae meruere Lacaenas. WESS. CAP. CXXXV. 1. καὶ ἅμα ἵππος τε καὶ ἔργον ἐποίησεν) Solens Homerum imitatur Iliad. τ'. 242***

Αὐτὴν ἔπειθ' ἅμα μῦθος ἦν, τατίνατο δὲ ἔργον.

Quod dudum animadvertentem *Eustathium* p. 1182, 30. [p. 1248 extr. et seq. ed. Bas.] operae est audire. Τοῦτο δὲ ὁμοῖον ἐστὶ τῷ ἅμ' ἔπος, ἅμ' ἔργον ἅπας Ἡρόδοτος ζηλώσας φησὶ ταῦτα εἶπαι καὶ ἅμα ἔπος τε καὶ ἔργον ποιεῖν. Nolo dicere, Thesalonicensem praesulem in stis ad amussim convenire, id solum, cessare post haec fluctuationes de veriore sententiae scriptura debere. Patronum Cl. *Valckenarius* suae opinionis allegare Cod. *Ask.* potest. WESS.

Ibid. καὶ ἅμα τ' ἔπος ἔφα) Vulgabatur ante Gronov. καὶ ἅμα ἔπος τ' εἶπαι. In aliis Codd. nec reperitur εἶπαι, neque ἔφα. Hoc, Doricum, ferri nequit: sed Herodotea sunt, ἔφατο, ἰφάμην, φάμενος: extra poetas illa quidem rarissima, nisi quod *Aelianus* in Var. Historia, ἔφατο, II. 2. et frequenter adhibuerit alibi. *Herodotum* itaque scripsisse suspicor: ταῦτα εἶπαι ἅμα τε ἔπος ἔφατο καὶ ἔργον ποιεῖν: ista dixit, et simul atque dixisset, rem aggrediebatur: sive, nec dicta res morata, ut loquitur *Iustinus* II. 3. Solet et *Notster* ita loqui p. 47, 2. [lib. I. c. 112.] ἅμα δὲ ταῦτα ἔλεγε, -- καὶ ἀπειδύνα. p. 269, 41. [IV. 150.] ἅμα τε ἔλεγε ταῦτα καὶ ἰδύνα. cf. p. 461, 41. [VIII. 5.] *Homereum* illud, ἅμ' ἔπος τε καὶ ἔργον, in sermone quotidiano dicebatur de re dicta paene citius confecta, ἅμ' ἔπος ἅμ' ἔργον, *Zenob.* I. Prov. 77. Quando ad ἔργον adiecit *Herod.* ποιεῖν, putem et ἔπος ἔφατο non spernendum; praesertim ubi membrana *Flor.* ἔφα ostentat. In *Euripidis* *Bacch.* vs. 1080. Καὶ ταῦθ' ἅμ' ἡγόρευε, καὶ πρὸς οὐρανὸν καὶ γαῖαν ἐστέρηξέ φῶς: hoc tempus (non ἐστέρηξε) poscit usus *Euripidis* et ratio locutionis: vid. *Electr.* vs. 788. *Plutarch.* T. II. p. 782. c. *Chariton* VII. p. 122. *Ex. Spanhem.* in *Callim.* Hymn. in *Ion.* vs. 87. et 92. *Homerus* *Iliad.* ε'. 242. Ἀντίκ' ἔπιθ' ἅμα μῦθος ἦν, τέτλιετο δὲ ἔργον. Est sane sublime dictum, quidquid disputent viri docti, notum illud: εἶπεν ὁ θεὸς, γένεσθαι, καὶ ἐγένετο. VALCK.

[13. συμβαλίσθαι ex *Po.* me adscivisse dixi in *Var. Lect.* Sic vero etiam in *Pa.* *Pb.* et *Pd.* scribi diserte *Larcherus* monuit, quibus e codicibus nihil h. l. enotavit is qui nostri causa illos excussit. S.]

16. δέσας μὴ εὖ ἐκπιεῖτο) Tametsi εὖ *Euripideo* *Phoeniss.* vs. 998. ὡς εὖ πατὴρ ἐξείδον φόβον, κλέψας λόγους, comparatur, claudicabit sermo. *Stephan.* μὴ εὖ ἐκπιεῖ. coniecit, minime ἐντόχος. *Parius* μὴ οὐ, *Reiskius* μὴ εὖ, lenissima me-

dicina. Quae autem his iugata adhaerent, [οὐ τι ἐπιδρα-
μῶν πάντα etc.] suum ex Codicibus recuperarunt colorem.
Indicant. Democedem non cupide involantem donata ac-
cepisse cuncta, sicuti iidem perspexerunt optime. Nam
Latina, nihil omnium offendens oblata sibi accepit, iure dam-
nantur. Verbum ἐπιτρέχειν significatum requerit. *Aristi-
des* T. II. p. 401. ed. Iebb. ἢ σοι περὶ παλῶν εὐχομένη, τῶν θιῶν
εἴποι τις, ὡς ἴσονται μὲν - - - οὐκ ἂν δέξαιο; εἰμαι μὲν καὶ ἐπι-
δράμοις: imo vero cupide accurreres et arriperes. Cuius ego
loci indicinam *Abreschio*, verissime addenti, *Io. Chryso-
stomo* in deliciis illud ipsum fuisse, debeo. Vide *Nostrum*
lib. VIII. 32. WESS. — Vitiosum εὖ ἐκπιψῶτο, ex *Aldina*
ed. propagatum, tenere *Wess.* non debuerat, εὖ pingen-
dum, idem ac εὖ valens, optime *Reiskius* monuerat: quum
vero sit enclitica vocula, recte μὴ εὖ *Reizius* edidit, et sic
Schaeff. et *Borh.* Miror nihil ad h. l. ex mastis prolatum re-
periri: in nostro quidem cod. F. sic scriptum μὴ ἐν nec
spiritu adiecto, nec accentu. εὖ vero ex *Ms. Paris.* A. ad-
notavit *Larcher.* Verbo ἐπιτρέχειν, arripiendi, sibi vindicandi
notione, cum dat. casu usus est *Appian. Punic. c. 94. S.*

22. τούτῳ ταῦτα) Non intercedam, si qui cum *Reiskio*
ταῦτα pinxerit. *WESS.* — In editis *Animadverss. vulga-
tum* ταῦτα non sollicitavit *Reisk.* Conf. supra, l. 3 seq. *S.*

CAP. CXXXVI. 1. Καταλάντες δὲ οὗτοι) οὕτω mal-
lem ex msstis, quippe venustius. [Quum dederint hoc
Pass. Ask. et *F.*, videtur idem legi in *Med.* sed non adver-
tisse *Gronov.*] Γαυλὸν μέγαν [lin. 3.] neglectui habere, ut
Grammaticorum quorundam socordia ne occultetur, ne-
queo. *Etymologus* p. 222, 28. λέγεται δὲ καὶ τριήρης γαυλός,
διὰ τὸ πλείστα δέχασθαι, ὡς Φρσιν Ἡρόδοτος ἐν τῇ τρίτῃ τῶν ἱστο-
ριῶν. In *Msto Traiectino*, διὰ τὸ πολλὸν καὶ πλείστα δέχασθαι.
Cyrilli Lexic. Ms. eadem, indicio *Cl. Alberti* ad *Hesychii*
Γαυλός. Splendidae sunt nugae, quod *Gronovium* non fugit.
Γαυλός et *ὀλκας* eadem navis. nempe oneraria, minor trire-
me. Vox est Phoenicum *lib. VIII. 92. ex ὕλ gol, gaul, ob*
curvam rotunditatem, auctore *S. Bocharto. WESS.*

8. ἐκ ἡρωτῶν τῆς Δημοκρίτου) Vulgata ἐκ Κρησῶντος nul-
lis defendi machinis potest: nam nulla unquam in Italia
urbs *Crestone*. Habet τὴν ὑπὲρ *Τυρηνῶν Κρησῶνα πόλιν lib. I.*
57. quae utrum Italica fuerit, disputavimus uberius. At

demus dubia in re eam Italiae, huc sane referetur perperam, siquidem in mediterranea regione sedem occupans Corton est sive Cortona, modo ne fallat Dionysius Halicarn. Quid porro in Κροτωνῆς τῆς Δημοκρατίας? neque enim Crestonaeus domo et origine Democedes, verum Crotoniates. Atque, haec virum Celeb. [Gronovium] nihil esse mirata, merito demiror. Retinuit Vallae Latina, ibi Aristophilides Tarentinorum rex, et ipse Crotoniensis, ad ipsius Graeca οὐδὲν πρὸς Διόνυσον. Laurentii liber in Κρότωνος, sicuti Vind. et Arch. Quae quidem si adiuvet, et ὁ in Κρότωνος reponas, tolerabilis, sed durior erit sententia: Ibi vero, qui ex Crotone Democedis, Aristophilides. Nec liquet aliunde, Aristophiliden, Tarentinorum regem, Crotone natales accepisse. Mihi cum locus hic novationem effugere nequeat, blanditur cum maxime editum in Ιερώνης, ex indulgentia, ἡδονῆς, facilitateque Democedis, Tarentino regi in exarmanda navi et Persis vincendis nimium concedentis. Addunt novanti consensum Ms. Ask. et eruditissimi viri Hemsterhusius, Geinozius, Valckenarius. WESS. — Vide Adnot. proxime sequentem. S.

Ibid. in Κροτωνῆς) Mihi quoque dudum venerat in mentem in Ιερώνης: quod viros insignes adaequutos coniectura liquet ex Wess. Diss. Herod. p. 31. Memineram olim in Herodoto vulgatum in Σάβας, pro in Ἀβας, et contrario vitio scribi in Ἰνδός, et in Κῶλον, ubi in Σινδός et in Σαῶλον exhibebit Editio Wesselingi, cui hanc correctionem adfirmendam relinquo. Multa mihi quidem in mundo sunt, quibus usus varii vocis Ιερώνης possent adfirmari; perpauca tamen ad sententiam apte respondentia, quam hic locus me iudice postulat. VALCK. — Quidni vero, Ιερώνης facilitatem et indulgentiam intelligentes, vocab. Δημοκρατίας pro genitivo obiecti, quem dicunt grammatici, acciperemus? Sic fecerit istud Tarentinorum rex indulgentiā in Democedem, scilicet, quo ei gratificaretur, et faciliorem ei redderet fugam. Corayus quidem, Vir doctissimus, apud Larcherum, in Ιερώνης τοῦ Δημοκ. interpretatur in ἡδονῆς, in τῆς, in σοφίσματος τοῦ Δημοκ. S.

CAP. CXXXVII. 6. τοῖς ἐκπράτασι) Constat librariorum dissensus. Glossator mistus ἐκπράτασι, editus ab Aldo stat, quod levis momenti. Athenaeus de Persis et

Democede paria ferme, sed alio ex fonte lib. XII. 4. [c. 22.] p. 522. Quod Persae autem ad Crotoniatas, πῶς ταῦτα βασιλεῖς Δαρίῳ ἐπέχρηται; in Latinis bona non sunt. [Tenuerat illa tamen *Wess.* cum *Gronov.* sic concepta: An ex usu erit vobis hanc iniuriam regi Dario intulisse?] Verti debuerant, an regi Dario sufficiet hanc a vobis iniuriam perpeti? Cui eorum dicto pondus ex mstis accedet καὶ πῶς ταῦτα εἶπα. [Et ego illam καὶ particulam lubens adiici patiar, quod a *Schaeef.* factum laudo.] Mentem quiritantium *Pavius*, *Reiskius*, *Abreschius* perceperunt. Scriptor ipse lib. VIII. 70. οὐκ ἐπέχρηται σφί η̄ ἡμέρη, satis illis dies non erat. *WESS.* [11. ἢν ἀπέλασθε ἡμεῖς.] Perperam *Valla*: si nos dimiseritis. Melius *Gronov.* si nos spoliaveritis: quae intacta reliquit *Wess.* Equidem cum *H. Stephano* αὐτὸν vel τοῦτον εὐβιντελλendum putavi, quem etiam *Larch.* secutus est. S.]

CAP. CXXXVIII. 8. ἢν δὲ αὐτὸν στόλος μέγας) Fuit, cui ἢν δὲ αὐτῶν idem ac si propter haec. Equidem oblitus haud sum observationis *Th. Bezae* in *Epist. ad Rom.* vi, 4. et *Hugonis Grotii* ad *Hebr.* 1, 2. de simili praepositionis usu, parum profecto stabili et certo. Potior Codicum auctoritas, quae et ex Ionum sermone μόνους et μόλαστα δὲ tuebitur. Negligi hic non debet, *Apuleio Florid.* p. 351. auctore, *Pythagoram*, *Cambysis* olim captivum, a quodam *Gillo Crotoniensium* principe recipratum. *Gillus*, Philosophi liberator, non alius atque hic videtur. Respondet aetas; nec officit, quod *Crotoniensium* princeps audiat, multum. Quid enim, si duplicem, ut plures olim, habuerit patriam, et exsul *Crotone* conseriderit aliquantisper? Consentiunt, etsi discordes in *Pythagorae* vita et tempore, magni viri *R. Bentleius* *Diss. de Epist. Phalarid.* p. 70. et *H. Dodwellus* *Exercit. de aetate Pythag.* p. 250. *WESS.*

CAP. CXXXIX. 6. οἱ δὲ, στρατιώμενοι) Auxi ex *Arch.* hiulcam orationem: idem *Th. Galeus* tentavit, tacite *schedarum* nomine, unde *Cel.* viri adensum auferre non potuit; et viam tamen muniverat *Valla*. Cognitissimum ex hoc et superiore libro, multos mercaturae caussa, alios militatum, in *Aegyptum* ivisse, haud paucos, ut regionis et *Nili* amnis indelem explorarent. *WESS.*

Ibid. στρατιτεύμενοι) Quando vertit *Valla*, partim negotiandi, partim militandi gratia, legisse videtur, quod et in Codd. invenisse *Galeus*, οἱ δὲ στρατιεύμενοι. Insolenter vulgata corrigens [*Gronovius*], praeterquam ex *inviolatae*, quem vocat, *bonitatis* codice, hic tamen ista variis modis pertractat. [Scil. οἱ δὲ ex *Galei* coniect. profectum existimans, proposuit ipse ἡ στρατ. aut στρατιεύμενοι δὲ οἵτινες, καὶ αὐτῆς etc.] κατ' ἐμπειρίαν, στρατιεύμενοις, non esset etiam absurda lectio: posset et alicui incidere κατ' ἐμπειρίαν στρατεύμενοι. Mihi correctoris esse videtur illud οἱ δὲ, et στρατιεύμενοι male iam olim a librario repetitum, cuius vox ista paulo ante descripta adhuc inhaereret memoriae: nam hoc aevo cui tandem sponte sua Graeci militatum venissent in Aegyptum? Persis? milite quidem Graeco Persae recentioris aevi libenter utebantur; de Cambysis tempore nihil tale constat. VALCK. — Etiam IV. 28, 7. pro στρατεύονται alius vir doctus στραγγύονται (*morari*) legendum suspicatus erat. Quidni vero credibile sit, *Ionas* nonnullos in exercitu fuisse *Cambysis*? De mercatoribus Graecis, in Aegypto versantibus, conf. lib. II. c. 178. S.

7. Συλοσῶν ὁ Αἰάκιος) Recte: nam filius Sylosontis *Aeaces* vocatur VI. c. 13. Αἰάκης -- παῖς Συλοσῶντος τοῦ Αἰάκιος. [conf. II. 182, 9.] Sami tyrannus ille patri successerat *Sylosonti*, de quo multis hic agens *Herod.* illud non tradit, acerbum in subditos exercuisse imperium: πικρῶς ἤρξεν, inquit *Strabo* XIV. p. 945. n. [p. 638. c. ed. Cas.] ὥστε καὶ ἐλεπαίνθησιν ἡ πόλις: et *Zenob.* III. Prov. 90. Uterque senarium nobis servavit Ionici cuiusdam Poëtae suavissimum: Ἐπεὶ Συλοσῶντος εὐρυχωρίῃ, cuius auctor respexisse potius videtur *Herodoto* narrata cap. 149. Antiquiora tempora spectat, tyrannidem nempe *Polycratis*, *Anaximenis* quae fertur *Epistola* apud *Laërt.* II. 5. ad *Pythagoram* scripta, *Εὐβουλότιμος εἰς ἡμῶν, μεταναστάς ἐν Σάμῳ ἐς Κρότωνα· ἐνθάδε εἰρημαίης· οἱ δὲ Διάκιος παῖδες [ἄλλοις τὰ] κακὰ ἔρδουσι*: uncis a me inclusa quomodo sananda sint, non liquet: scribi potuit ἀγνοῖα κακὰ, vel μέγιστα: quod alicui primum forsitan incidat, ἀλλήλους, vel ἄλλος ἄλλον, illi se non probaret, qui in obtinenda tyrannide *Polycrati* fratres *Sylosontem* et *Pantagnostum* adiutores fuisse didicisset ex *Polyaeno* I. cap. 23, 2. Hi tres, nisi fallor, sunt οἱ Αἰάκιος

παύει in *Anaximenis* epistola; in qua hoc tamen liquet, pro ἐπέχω, scribendum εἶτι ἔχει' κῶς ἀν' οὖν Ἀναξίμανης ἐν θυμῷ εἶτι ἔχει αἰτιολογεῖν. VALCK. — Corruptarum apud Laërtium vocum ἄλλοις τὰ, in quibus haeserat Vir longe doctissimus, tam certa fuerit, quam obvia, emendatio, ἀνοίστα, intolerabilia mala. Permutatione literarum N et AA nil frequentius. conf. Var. Lect. ad H. 41, 24. et Adnot. ad I. 90, 12. S.

10. λαβὼν χλανίδα - πύβην) Eruditiss. Reiskius *Tyrin*, Tyriā infectam purpurā, nullā necessitate. *Tzetzes* Chil. III. p. 312. Babylone Darium a Sylosonte amiculum inpetrasse errans scribit, ἐκ Συλοσῶντος δὲ λαβὼν δᾶρον πύβην χλαμύδα: neque id ex vero: laena fuit, non chlamys. At eius opinionis consortes habuit Suidam in Χλαμύς et Append. Prov. Vatic. p. 281. WESS.

13. ἐπιθύμει τῆς χλανίδος) Hic maiori iure, quam supra cap. 127. ex perversa scriptione Med. Cod. ἐπιθυμίου, poni potuerat ἐπιθύμι, commendatum a vicino ὀνίτρο. Cambysis satelles chlamydem ἐπιθύμι ὀνίτρον. Herodotus in istum sensum scribit simpliciter ὀνίτρο, sicuti I. 69. χρυσὸν ὀνίτρον Lacedaemonii, quod aurum Croesus ὀνιτρομένους ἔδωκε δούρην. vid. Clar. Wesseling. ad p. 34. n. 12. [ad I. 68, 26.] Mirum hic toties cur dicatur χλαμύς, quae fuerit χλαμύς: voces librariis frequenter inter se permutantur. Graecis, ἐπὶ τῶν ἀλαφρονομένων ἐπὶ ἰσθμῷ, instar proverbii adhibebatur ἢ Συλοσῶντος χλαμύς, *Diogenian.* Centur. V. Prov. 14. *Adiano* Var. Hist. IV. 5. dicitur Darius accepisse Sylosontis ἱμάτιον: sic, ut notum, eximie pallium vocabant: initio I. de Rep. Plato, καὶ μου, inquit, ὅπισθεν ὁ παῖς λαβόμενος τοῦ ἱματίου. *Lucian.* T. III. p. 255. *Terent.* *Phorm.* V. 6, 23. puer ad me accurrit Mida: Pone adprehendit pallio. VALCK.

17. δι' ὑπόθεσιν πάντως τοι.) Aldinam et tot Codicum distinctionem aspernari temerarium. ἄλλως δίδόναι, gratis donare, ponitur contra χρημάτων πωλεῖν. Dicit Syloson gratis se, si prorsus ita fieri oporteat, amiculum illi dare. WESS.

CAP. CXL. 2. εὐθὺς recepi, (ut alia ad lib. II. 18, 8.) simplicitatem quandam et facilitatem in domando intelligens, non stultitiam. Iunxisse Demosthenem φιλανθρωπίαν καὶ εὐθὺς indicavit Thom. M. verissime: sic Or. in Timocr. p. 451. πρῶτον καὶ εὐθὺς habet Fals. Leg. p. 213.,

alia ex Erotico missa facio. Vide Galen. in Hippocr. Progn. p. 154. et doctissimos Viros Wasse et Duker. ad Thucyd. III. 83. WESS.

5. ὡς τοῦτον τὸν ἄνδρα) Quinimo iς τοῦτον: alterum illud ab Herodoto scriptum, quod unus Codex virum Clar. docuit, mihi ne decem quidem persuaderent: *regnum in aliquem devolutum* dicitur περιελθῖν, aliisve verbis eiusdem potestatis, εἰς τινά, nunquam πρὸς τινά, neque adeo etiam ὡς in talibus locum invenit: vid. notata in lib. I. c. 120. et II. 135. VALCK.

10. λίγυ πρὸς ἰωντὸν) Dubitavi, sequeretur-ne mastos plures, an in vulgato acquiescerem. Si fastui Persico, quae Pavii suspicio, posterius respondeat accuratius, maneat in possessione: mihi conspirans tot codicum concordia non sine laude censetur. [Valet idem πρὸς αὐτὸν, atque πρὸς ἰωντὸν, quod e schol. invecum videtur, ut saepe alibi. conf. ad II. 162, 25. et ad III. 52, 16.] Omni autem dubio caret [I. 11.] ὃ ἰγὼ προειδῶμαι, iam supra non sine plausu lib. I. 61. tractatum. Reiskius reponebat, οὗ ἰγὼ προειδῶμαι, quo ego viro unquam habuerim opus, istam damnaturus fortasse operam. [et damnavit in editis Animadverss. laudans ibi Wesselingium.] Syloson autem cum Darium, πωρὶ τὴν ἀρχὴν ἔχοντα, convenierit, colloquium congruet principio Olymp. LXV. WESS.

12. ἢ τις ἢ οὐδείς κω) Recte suam ex Med. formam recepit venustum illud, ἢ τις ἢ οὐδείς, nullum, vel ferme neminem significans. Proverbio dicebatur, εἰς ἀνὴρ, οὐδείς ἀνὴρ. Cyrus Xenoph. Κυρ. Παιδ. VII. p. 115, 12. τοῦτων τῶν περισησμένων ἢ τινὰ ἢ οὐδὲνα οἶδα: ista sollicitantis H. Stephani conatus, hominis Graece perdocti, monstrat formulae rarissimum usum. Advocato etiam Aristide (T. I. p. 285.) loca Xenophontis et Herod. comparavit G. Canter. Nov. Lect. VII. c. 6. Aeliano sophistae hoc adeo visum fuit elegans, ut quater minimum adhibuerit de Nat. An. V. 50. VI. 58., ἴσασιν Ἀθηναῖων ἢ τις ἢ οὐδείς. VII. 8., θαυμάζει τις (ἢ τις) ἢ οὐδείς: et XIV. 26. Ad tantilla quoque Contr. Gesnerum attendisse, indicant doctissimi viri Prolegomena. VALCK.

28. ἀναισθημένος μοι δὲς τὴν etc.) Paene adsentior δὲς negligentibus Codicibus: quisque sine eo Sylosontis intel-

ligit desiderium: facit insuper eius absentia petitionem quodam modo significantiorem. Ἀναρώσασθαι τὴν ἀρχὴν, τὴν παρίδα, et hoc de genere plura, Herodoti studiosum fugere non possunt. Darii munificentiam Valerius Maxim. laudavit lib. V. c. 2. WESS. — Abest etiam δὲς Fragm. Paris: ac sane satis erat id quod paullo post legitur, ταύτην μοι δὲς. S.

CAP. CXLI. [5. ἔστειλλε τὴν στρατιήν. Parum commode, fere ut Valla, in Latinis scripsi exercitumque contraxit. Debueram, traicere exercitum paravit, vel traiecit exercitum: quam in sententiam Larcher, il fit embarquer ses troupes, provocans ad Earipid. Iphig. Aul. 661. et Aeschyl. Pers. 176. Conf. ad III. 53, 28. notata. S.]

CAP. CXLI. 2. ἐπιτροπαίην -- λαβὼν τὴν ἀρχήν) Suum hoc esse, libro IV. c. 147. docet Noster, ubi ἐπιτροπαίην ἔχει ὁ Θήρας τὴν ἐν Σπάρτῃ βασιλείαν. Mox [l. 6.] βαρὺν ἐτ τίμνος exemplo Homeri iunxit Iliad. 9, 48. Vallae τίμνος fanum, si Livii lib. X. 37. modo, non absurde. Arcem arae aut templo undique circumdatam designat Pausanias lib. VI. c. 6. p. 467. τίμνός τε ἀποτιμωμένους εὐνοδομένην εἶναι νῶν. Iosephus quoque Bell. Iud. I. 21, 2. et marmor Aphrodisiense in Antiq. Asiat. Ed. Chishul p. 154., Philo Iud. Leg. c. 1. p. 1014. Et quis non? WESS.

11. τὰ τῷ πύλας ἐπιπλήσσω) Voluerunt-ne Arch. et Vind. ἔχω τὰ αὐτῷ τῷ πύλας etc. Si ita, non sequor. Macandrius bene; pariterque Xerxes, αὐτὸς δὲ, τὰ εὐνοίοις ἐπιπλήσσει, ταῦτα οὐ ποιήσιν lib. VII. c. 136. WESS.

17. ἤμα ἡμεῶν γένεσθαι) Aldinum ἡμεῶν γένεσθαι Vir Cel., etsi Florentinae nihil enotarit, praeoptat: causas dant adnotationes, minus, ut, quod sentio, profitear, validas. Equidem ex msstis excerptum non animadverto, [vide tamen nostram Var. Lect.] Stephanoque mutanti adstipulor. Valde autem miror, in ἡμεῶν coniuurasse pleuroctes. Saltem ἡμεῶν, quod in Arch. et Vind.; nam Herodotus ἡμεῶν, ut lib. IV. 161., maluit. Porro παραγυῖον, [l. 23.] et τῶν δὲ τις videlicet Σαμίον, eiusdem sunt. Vide II. 137. VI. 75. WESS.

19. ἡμεῶν) Per tot Edd. non debuerat hoc propagari: ἡμεῶν scribunt vulgo Graeci; ἡμεῶν suo more dedit Herod. In centenis nominibus: ο μνηὸν praecedit istam ter-

minationem; in perpaucis ὀλίγοι: sed in his paucis est ἱερωσύνη. Utraque scriptio certa nititur ratione: sacerdos ἱερῶντος et ἱερωμένη dicebatur, Dei Deaeve sacerdos, ἱερῶντος διψ. VALCK.

CAP. CXLIII. 12. ἰβουλῶτο εἶναι ἰδούτεροι) Non detrectabant Samii libertatem, sed talem, quae pactio esset servitutis. Cl. de Pauw hariolabatur, ἰβουλῶτο εἶναι ἀνελύθιμοι, nolabant carere libertate: ἀνελύθιμον, libertatis esse expertem: Glossas Labbei, ἀνελύθιμος, illiberatus, inliber, offerre; inliberum, Tyranno parere; hoc iugum Samios recusasse. Posterius admitto, cetera minime. Glossae nihil ad hanc rem, quarum inliber idem atque illiberalis. WESS.

CAP. CXLIV. 2. Vere οὐ τί τις σφί cum D'Orville ad Chariton. III. 8. pag. 721. divinavit Cl. de Pauw. Mox [l. 4.] minimi refert, utrum στασιῶται an στρατιῶται probentur: erant omnes eiusdem factionis, Macandrii ἐπικούρου c. 146. WESS.

CAP. CXLV. 1. ὑπομαργότερος) Petulantior et promodum vecors. Cleomenem Spartanum, insania correptum, ἰόντα καὶ πρότερον ὑπομαργότερον proponit lib. VI. 75., similique ornat titulo Cambysem huius Musae c. 29. Talis Cestius ὑπομαργότερος, bello Perusino domum incendens et in flammam se praecipitans Appiano Bell. Civil. lib. V. [c. 48.] p. 1112. Suidae ὑπερμαργότερος in Μάρκος, et voce ipsa, [cum interpretatione] ὑπερμαρινόμενος, indignante H. Stephano de Dialect. pag. 40. neque inmerito. WESS.

11. δῆσας γοργύρης ἡξίωσας) Cum praecesserit ἐν τῇ γοργύρῃ ἰδίῳ, non carebit sua venere δῆσαι γοργύρῃ ex scriptis. Sed Gronovium laudo [δῆσας e msto adsciscentem.] Fabulabantur olim Gorgyram, Acherontis uxorem. Porphyrius ap. Stob. Ecl. Phys. lib. I. p. 119. Γοργύραν δὲ τοῦ Ἀχέροντος γυναῖκα προσηνέλασαν, ἀπὸ τοῦ γοργῶς φαίνεσθαι τοῖς πολλοῖς τὰ ἐν αἵματι. Quae tituli indigetatio philosophica et arcessita longius est. Carcerem inferorum subterraneum, δισμυστήριον ὑπόγειον Glossae Herodoti, cognominis auctores spectarunt unice. WESS.

CAP. CXLVI. 8. παθόντες οἱ Πέρσαι, προσημνησμένοι) Moratur Codicum discordia. Si Arch. et Vind. παθόντες οἱ Π. πακῶς πάρος, ἐμνησμένοι, attentionem mereatur, mens erit, malum ante perpeasos Peras, ἐπ' αὐτῶν

tiorē in Samios fore animo; uti ἐμπικραίνόμενος Ἀθηναῖος Hip-
pias, lib. V. c. 62. γυναικίως ἐμπικραίνόμενος Eusebius Stobaei
Serm. XLIV. pag. 310. Talis Fulvia, Ciceronis amputato
capiti, καὶ ἐμπικραμένη οἱ καὶ ἐμπύσσα in Dionis Cass.
lib. XLVII. p. 378. Quae quidem schedis illis, et κακῶς
mordicus tenentibus, patrocina-buntur; eoque amplius;
quod προεμπικραίνεσθαι nimium explicet. At haec Galei et
Codicum caussa. Censebunt haud dubie alii πάρος ex πρὸς
esse progenitum. WESS. — Conf. quae in Var. Lecti-
monita sunt. S.

18. τοὺς διφροφορουμένους) Qui sellas attulerant, Vallae
Verius Scholiastes, Φορέλιος Φορουμένος, Hesychio et Suida se-
quentibus. Etymologus p. 279. Ἡρωδιανὸς τοὺς Πέρσας Φο-
ρέλιος Φορουμένους διφροφορουμένους. Scripserat, uti bene Cl.
Alberti, Ἡρόδοτος τοὺς etc. Error compendiariae debetur
scripturae, saepius recurrens. Persarum locupletiores sel-
lis sive lecticis gestabantur, succollantibus διφροφόροις apud
Athen. lib. XI. 2. [c. 8.] p. 514. Considerant ipsi θρόνους
ἄνθρωποι, cap. 145. Kühnius plura ad Aelian. Var. IV. 12.
WESS.

CAP. CXLVIII. 5. ἐξίσμων) Vallae non intel-
lectum, utpote rarius, hinc exceptum Ἐξίσμων, ἴσμηχον,
Hesychius interpretatur. Herodot. II. 37. in χαλκίων ποτα-
μῶν πίνουσι διασμένοντες ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν: hoc vulgo erat σμή-
χιν τὰ ἐκπώματα, Clem. Alex. Paed. III. p. 268, 23. smegmate
abstergere. Athen. IX. p. 409. c. ἐχρῶντο εἰς τὰς χεῖρας ἀποπλύ-
νοντες αὐτάς καὶ σμήγματι ἀπορύνεσθαι [σμήματι, ἀπορύνεσθαι] χά-
ρην. Vallam suspicor IX. c. 109. [IX. 110, 11.] σμίεται in-
venisse, sinceram lectionem, sed illic adiuvandam inter-
pretatione comoda. VALCK. — Quod h. l. in Graecis
nostris ὁ μὲν posuit typhetha, οἱ μὲν illum debuissē, sicut
etiam exemplar praeferebat, cuius in oculis incurrit. S.

7. ἐς τὰ οἶκτα) Sic decuit; nec minus ἀπειθύμαζε, in
Musis (quod Portus ostendit) creberrimum, masti iubent
potiores. Mox ὁ δὲ ὦν, sicuti et paullo superius, Cl. Abre-
schius. WESS.

13. ἄλλοις διδοῦς) Opinor διαδιδούς voluisse Arch. scri-
bam, quo haec eadem in re usus Plutarchus est. Mox εὐρή-
σεται τιμωρὴν Stephanus male punitum aut multatum iri: ni-
hil hio de poena; Cleomenes animadvertens, Maeandriam

largitionibus sibi auxilium parare, ad Ephoros rem refert. Τιμαρίην εὐρίστειναι ex Thucydide verissime Portus explana- vit. WESS.

Ibid. εὐρίστειναι τιμαρίην) Cleomenes in Apophthegm. Lacon. Plutarchi p. 224. A. Ἰλαβὶ μὲν οὐδὲν, εὐλαβούμενος δὲ, μὴ ἰρίσας τιεὶ τῶν ἀστῶν διαδῶ, πορευθεὶς ἐπὶ τοὺς Ἑφόρους - ἴφα, etc. quae sumpta sunt ex hoc Herodoti loco; cuius sententiam et Valla et versionis antiquae correctores pervertunt; adsequutus est Aem. Portus in Τιμαρίην. Idem erat in usu loquendi τιμαρίην, ac βοηθεῖν: τιμαρία, ac βοηθεία. Ut iam ante Spartam Samii venerant exules auxilia petatum (Herodot. III. 46.) sic et Maeandrius ope Lacedaemoniorum Samum se sperabat recuperaturum; Cleomenes, quem ille donis frustra fuerat aggressus, facile tamen intelligebat, in donis Maeandrii repellendis alios se minus fore constantes; atque eo dicitur Herodoto μάθων, ὡς ἄλλοισι δίδως τῶν ἀστῶν εὐρίστειναι τιμαρίην, id est, τιμαροῦς vel βοηθοῦς τρομάσσειν, aliis civium illa largiendo auxilia sibi comparaturum. Auxiliares, notā formā loquendi, Graecis et Latinis dicuntur auxilia; ut servitia, servi; legati, legationes; remiges, remigium Livio; exules, φυγή Thucydidi: sibi parare, τρομάσσειν, frequentissime licet dicatur εὐρίσθαι, hoc saepe tamen pessime fuit conversum. Unum nunc tantum ponam locum Thucyd. I. 58. ἰδόντες Potidaeataς εἰς τὴν Λακοναίαν μετα Κορινθίων ἔπρασσον, ὅπως τρομάσσωντο τιμαρίαν, ἢ δέη, id est ὅπως εὐροντο (εὐρόμεν multo est usitatius quam εὐράμεν) βοηθεῖαν, ut auxilia sibi compararent: mox idem ἐξ Ἀθηναίων, αἶτ, οὐδὲν εὐροντο ἐκτιγῆδιον: pro in, παρα saepius huic verbo iungitur. VALCK.

14. τὸν ξῖνον τὸν Σάμιον) Legitur apud Plutarchum l. c. τὸν ξῖνον ἰαυτοῦ Σάμιον: monitus nemo Graece sciens dubitabit, quin vere correxerim, τὸν ξῖνον ἰᾶν τὸν Σάμιον ἀπαλλοτρίεσθαι τῆς Πελοποννήσου, ἵνα μὴ πίση τινα τῶν Σπαρτιατῶν κακὸν γινέσθαι. Illud ἰᾶν, etiam simpliciter positum, saepe significat *missum facere*: iam vero quis tandem negaret in Plutarchi verbis articulum requiri? Cleomenis autem fuisse Maeandrium ξῖνον eximie sic dictum, neque ex hac liquet historia, nec aliunde; quia abhorret ab omni verisimilitudine, Spartiatæ quippe Regis, Samii tyranni cuiusdam ministrum; quem, ut erat, servum

suum fratrisque vocabat Syloson, Herod. c. 140. VALCK.

17. ἱεκήρυξαν Μαιάνδριον) Lenius est ἀπίεμπον Arch., sed Scholion, Galeo observante, quale et Etonensis Codicis. Plutarchus, Nostrum describens, Laoon. Apophtheg. pag. 224. Α. οἱ δὲ ὑπακούσαντες ἱεκήρυξαν τὸν Μαιάνδριον αὐτῆς ἡμέρας, i. e. edicto publice proposito civitate et Peloponneso eiecerunt. Tales πανταχόθεν ἐκκηρυττόμενοι Athenienses tyrannorum et Spartanorum decretis ap. Lysiam c. Erastoth. cap. 23. et paullo ante οἱ ἱεκήρυχθητι μὲν ἐκ τῆς πόλεως. WESS.

Ibid. ἱεκήρυξαν) Plutarchus, οἱ δὲ, inquit, ὑπακούσαντες ἱεκήρυξαν τὸν Μαιάνδριον αὐτῆς ἡμέρας: legerat-ne in hac etiam historia, Platoni frequentatum, αὐθημερόν? Laert. II. 43. ἐπιδημίσαντα αὐθημερόν ἱεκήρυξαν. Ista reperitur doctissimi Galei nota: „Ἐιεκήρυξαν) Cod. Arch. ἀπίεμπον. Cod. „Eton. ἐξώθησαν. Haec autem glossemata sunt.“ ἐξώθησαν forma prodit: sed ipsis etiam monachis notissimum ἱεκήρυξαν quis tandem et quamobrem fuisset interpretatus per ἀπίεμπον? Postremum illud invenit in suo quoque Cod. Valla; vertit enim ablegarunt; atque ita verbum Ἀποτίμην conversum viderat in Lexico veteri Lat. Gr. quod scriptum adhibuit in hac adornanda versione; Glossarium vocant Philoxeni. Si vel in aliis non observatum fuisset Codicibus, mihi tamen ἀπίεμπον videretur Herodoteum; huiusque interpretamentum ἱεκήρυξαν, et ἐξώσαν, vel ἐξώθησαν. Ionum more, dirissima quaevis emollientium lenitate verborum, in re molesta satis erat Herodoto verbum ἀπίεμπον adhibuisse. Qui cum uxore faciebant divortium, vulgo dicebantur illam exigere (ἐξάγειν Athenis etiam notabat expellere:) ἐμβάλλειν: Athenienses rem per se satis invidiosam tangebant verbis ἀποτίμειν et ἐκτίμειν, emittendi vel dimittendi. Demosth. vel alius c. Neaer. pag. 733, 81. iratus ἐμβάλλει τὴν ἀνθρώπον, non reddens dotem peccabat in hanc legem, ἰάν ἀποτίμῃ τὴν γυναῖκα, ἀποδόναι τὴν προῖκα: pag. 738, 129. τὴν ἀνθρώπον ἀποτίμω ἐκ τῆς οἰκίας, Lysias p. 286. Hipponicus, ἐτίμψεν αὐτοῦ γυναῖκα. Isaeus de Pyrrhi haer. pag. 41, 28. Res ipsa ἐκπομπὴ dicta et ἀπότιμλις. Antipho Stobaei. p. 422, 1. χαλεπὴ μὲν ἐκπομπὰ. Uxoris repudium, Ἔξις, emissio, dicitur Herodoto V. 40. Παρὰ τῷ Ἡροδότῳ Ἐξίς ἀπότιμψιν ὁλοαῖ γυναῖκος, ἀπὸ

διὰ γένον, Eustath. in Od. κ'. p. 410, 5. et φ'. pag. 746, 22. Tandem et hoc considerari velim, in civitatibus bene moratis illos praesertim ἐκκεκρήχθαι, qui graviorum censebantur criminum rei, atque adeo digni hac publica contumelia, qua praeconis voce regione exterminabantur: Arthmium Zeliten Athenienses ἐκκεκρήξαν, Socratis accusatorem Heracleotae; alios alii; Spartanis satis est Μακάνδριον ἀποτίμπειν. VALCK.

CAP. CXLIX. 1. σαρηνεύσαντις) σαρηνύσαι Herodoti sermonis Strabo X. p. 687., [pag. 448. A. ed. Cas.] leviter, ut alias adparebit, lapsus, agnoscit; nitidissime explicitum lib. VI. c. 31. In Samo, viris vacua, dissensus exstat Geographi lib. XIV. p. 945. [pag. 638. c. ed. Cas.] WESS.

Ibid. Σάμοι σαρηνεύσαντις) Morem Persarum, minus dextre Brissonio explicitum de Regn. Pers. III. p. 432. Herodotus enarrat lib. VI. c. 31. ubi ex insulis Chio, Lesbo; Tenedo, ἐσαρηνεύειν τοὺς ἀνθρώπους. Mirabar quod scribit Strabo X. p. 687. B. [p. 448. A. ed. Cas.] de Eretria, τὴν μὲν οὖν ἀρχαίαν πόλιν κατίσκαψαν Πέρσαι, σαρηνεύσαντις, ὥς φησὶν Ἡρόδοτος, τοὺς ἀνθρώπους: neque enim hoc de Eretriensibus, quod memini, tradidit alibi Herod. nec certe suo loco VI. 102. Sed legerat ista Strabo Platonis de Legib. libro III. pag. 698. D. nunciatum, ὥς οὐδεὶς Ἐρετριῶν αὐτὸν ἀποσιφινυγὼς εἶη, συναΐσαντες γὰρ τὰς χεῖρας σαρηνεύσαντες πᾶσαν τὴν Ἐρετρίαν εἰ σαρηνεύσαι τοῦ Δαρίδου. Platonis, vel alterius, habet epigramma Diogenes Laërt. III. 35. in Eretrienses τοὺς σαρηνεύσαντας, quibus in Asiam traductis in Cissia Darius clementer sedes adsignavit. Eretrienses illos Apollonius aiebat Philostrati I. 23. ἰχθύων παθεῖν περὶ τὴν ἄλυσιν χρήσασθαι, σαρηνυθῆναι γὰρ καὶ ἀλῶναι πάντας. De captis Eretriensibus id ipsum adhibuerunt Aristides T. I. p. 213. et 385. et Maximus Tyr. XXXIX. 6. ubi Ἐρετρία σαρηνύεται a Dan. Heinssio verti non debebat, Eretria obsidetur; sed, velut everriculo capiuntur Eretrienses, nullo scilicet sexus aut aetatis facto discrimine. Longius aberravit a vero interpretes Aeliani de Nat. An. XV. cap. 5 extr. Quod his acciderat, sibi notius, vicini magis disseminarunt Athenienses, a Persis illata Graecis mala pro ingenio suo cupide amplificantes. VALCK.

Herodot. T. V. P. II.

L

CAP. CL. 2. Βαβυλώνιοι ἀπίστησαν.) Interea temporis, dum sub nomine fratris Cambysis latitans Magus Smerdis rerum potiretur, defectionem a Persis iam fuerant Babyloniorum viri principes meditati, οἱ κορυφαῖοι Herodoto III. 159. Despicatui, ni fallor, habebant imperantem, propter ipsius inusitatam lenitatem; quippe qui imperium ingressus (III. 67.) προῖπτε ἀτρελὴν εἶναι στρατιῆς καὶ φόρου ἐπ' ἕταια τρεῖς. In hac turbatione rerum, dum libertas insolita misceret adsueta iugo civitates Orientis, animos sibi sumentes, simul atque Darius esset admotus regno, videntur omnia sibi clam Persas parasse Babylonii, quae ad oppugnationem diu tolerandam arcendamque essent necessaria; clam dico Persas; nam ταῦτα ποιῦντις ἰδάνθων. Hoc tandem tempore ἐν τοῦ ἱμφανίος ἀπίστησαν, palam defecere: quo tandem tempore? dum classis in gratiam Sylosontis Samum versus proficisceretur: hanc vero classem misit Darius, πωρὶ τὴν ἀρχὴν ἔχων: vid. p. 214, 26, 47. [C. 140, 12. 141, 1.] Circa haec itaque tempora, una tantum Herodoto Babyloniorum a Persis memoratur defectio. Differunt utique bellum aperte gerere, et agitare in animo bellum, sive tacitis animis iram ad bellandum concipere: norunt suum sibi vexatum Philologi θυμομαχίην. Atque haec eo dixi, ut labefactarem optimo viro Georg. Raphelio disputata, in terra בְּרִיחַ duarum rebellionum, Ierem. 50, 21. hinc explicanda Herodoto potissimum auctore nitenti. Quanto rectius duas defectiones, alteram a Dario, a Xerxe alteram, Ieremiae vati praedictas censet vir Clar. et honorifici nominis titulo dignus Herm. noster Venema. VALCK.

6. ἐν τοῦ ἱμφανίος) Nemini tantopere haec placuit dictio quam Procopio, creberrime utenti, lib. I. Bel. Goth. 1. 11. 12. etc. Pausan. IX. 1. ἐν μὲν γε ἱμφανίους πόλεμος - οὐκ ἦν συντημαίος. Sequentia [lin. 7.] τὰς μητέρας ἐξελόντις Laurentius matres expellunt, ἐξελόντις opinatus. Reiskius eadem verborum sententia ἐξελόντις ex prisco ἐξίλω, unde ἐξίλω fluxerit. Mihi Latina Gronovii optima sunt: ἐξελόντις propaginem τοῦ ἱκαρίην, quae his cohaerent, monstrant. Selegerunt matres Babylonii; praeter quas quisque unam sibi mulierem προσέξαμίσσε, et quidem ἐκ τῶν ἰωῦ τοῦ εὐαίων, ex illis quas domi alebat. Nam sic ex schedis praestat. Elegit autem εὐστοσιόν,

quale mulierum olim officium. Vide VII. 187. et hoc Polyxenae, *πρῶτης* [*πρῶτης*] δ' ἀνέγκη σιτοποιὸν ἐν δόμοις, ex Tragici Hecuba, vs. 363. WESS. — Sic *μητέρας* intelligentur *matres familias*, sive ex uxoribus illae quibus liberi erant nati; *γυναικα* vero non ex uxoribus unam, sed e reliquis mulieribus, nempe ex ancillis, intelligemus. Secus quidem *Larcher*, et rectius: de toutes les femmes --- chaque homme, independamment de sa mere, ne se reserva que celle qu'il aimoit le plus de toutes celles de sa maison. Conf. c. 159, 8 seqq. S.

CAP. CLIII. 1. *Μεγαθύρον τούτου, δς*) Singularis et sine socio *Med.* est. Vetus scriptura confirmatur extremo hoc libro, saepeque aliàs. [*Medicei* scripturam τού δς veram iudicaverat Reiz. in Prosodiae Graecae Parte I. p. 8. Idem tamen τούτου δς tenuit in *Herodoti* editione.] Statim *ἡμῶν ἢ μὴ* [l. 4.] unicum Zopyro *σιτοφύρον* mulam relinquit; quod in locuplete Persa tenue nimis et vix credibile. Sustuli propterea articulum, magna msstorum conspiratione iugulatum. Mularum partus in Italia et Babylone portentum erat; in Africa, Cappadocia, aliisque orbis tractibus minime: quae pariebat, animal sui generis erat, ut Plinius ex Theophrasto Hist. Nat. lib. VIII. 44. Inspice Sam. Bocharti Hieroz. lib. II. 20. WESS.

6. *ἴδε τὸ βεῖφος*) Sequitur Poëtam. Scholiastes *San-Germanensis*: *βεῖφος ἐπὶ ἀλόγου ζώου, Ἡρόδοτος Γ'. ὁ Ποιητής;* *βεῖφος ἡμίονον καίενταν* 'Ια. Ψ'. 266. Sequitur eundem *Oppian.* *Haliout.* V. 464. *σχύμνος αἰξήθεις ὀλίγον βεῖφος*, ubi felix memoria *Rittershusium* destituit. *βεῖφος ἰλάφου*, seu *ἰλάφιντος* potius, *Aelian.* Hist. An. XI. 25. [Conf. *VALLER.* ad III. 109, 13.] *Ἀπίπας τοῖσι δοῦλοισι* [ead. lin.] illaudatum esse non debet: servus Zopyrus taciturnitatem iniungere, non temere omnibus, qui pullum viderant, potuit. *Ἰδοῦσι* ex laxiore venit interpretamento. WESS.

Ibid. *τοῖσι ἰδοῦσι*.) Corrector antiquae versionis e *Valla* *δοῦλοισι* rectius obtulisset lectoribus, adfirmatum a Cod. *Arch.* quodque si plures praeferunt, *Herodoto* fortasse restituetur. Quod sequitur Babylonii dictum, [l. 8.] *urbem expugnatum iri*, quando parerent mulae, Zopyro videbatur omni-
nosum, nec sine numine prolatum, *ὅν γὰρ θεῶ ἔκρινεν ἀπὸν*. [l. 11.] Idem illud *Herodoto* dicitur IX. 90. *κατὰ συντυχίαν, θεοῦ ποιῦντος*, forte fortuna, Deo rem dirigente: *ἐν τινος δαί-*

μῶνον συντυχίας Iamblichō Vit. Pyth. §. 115. Nam secundum veteres providae Dei curae suberat etiam quae Fors dicebatur, aive *Fortuna*, Τύχη. Herod. p. 225, 1. [lib. IV. c. 8. éxtr.] p. 320, 21. [V. 3. et 92, 56.] arridebat puerulus διτλὴ τύχῃ forte quadam divinitus Livio l. 4. ubi vid. I. F. Gronov. Graecis in eundem teruntur usum formulae κατὰ θεόν, κατὰ θεῖον, κατὰ δαίμονα, κατὰ τύχην. Postremum dederat corrector in Cod. Cantab. Lucae Ev. x, 31. πρὸ κατὰ συγκυρίαν, forte *fortuna*, quam inhumano Deus obtulerat sacrificulo: κατὰ δαίμονα Herod. l. 3. κατὰ τύχην τινα καὶ δαίμονα, Demosth. p. 662, 31. κατὰ θεῖον, Aristoph. Eq. vs. 147. νόησιν sine numine, Berglerus. κατὰ θεὸν γὰρ τίνα ἔτυχον καθήκοντες, est in Platonis Euthyd. pag. 272. E. σὺν θεῷ prae aliis frequentat Dei reverentissimus Xenophon; an et in hunc alii cubi sensum adhibeat nunc non commemini. VALCK.

CAP. CLIV. 6. αὐ ἀγαθοεργίας) Ita dederat. Infra cap. 160. Ζωπύρου δὲ οὐδὲς ἀγαθοεργίῃν Περσέων ὑπερβάλλει. Licham τῶν ἀγαθοεργῶν Spartanorum laudavit lib. l. 67. Mox [l. 7.] Reisk. ἄλλῃ μὲν ὦν οὐκ. Mihi ἄλλῃ μὲν νῦν οὐκ, ex schedis, longe est potius. WESS.

7. Ἄλλῃ μὲν οὐκ ἰσφάζετο etc.) Quum et nexus orationis illam requirat, et duo saltem Codices subministrent, vculam suam recipiet Herod. ex aliis praeterea Codd. quod ex Diss. constat Herod. p. 103. Ἄλλῃ μὲν νῦν οὐκ ἰσφάζετο ἔργῳ δυνατόν εἶναι μὴ ὑποχειρὴν πυῆσαι. Prorsus ista perverterat Valla, non animadverso, quantum ab ἰσφάζῃ significandi virtute distaret ἰσφάζετο. Diversa Portus bene disparavit. ἰσφάζεσθαι notat considerare, vel animadvertere, Grammaticis vulgo redditum σκοπεῖν, Eustathio, βουλευτικῶς σκοπεῖσθαι. Poëtis illud usitatum est quibusvis; non item Scriptoribus orationis solutae, nisi Ionica utentibus Dialecto. Φράσασθαι et φραεῖσθαι, ἐπισφράσασθαι, ἐπισφραεῖσθαι, ἐκκατὰφραεῖσθαι, in eundem paene sensum adhibentur Herodoto; cuius illud etiam venustum est quod sequitur [lin. 10.] ἐν ἐλ. α. φ. ῥ. ποιούμενος. Contra l. 118., θυνάτῃ τῇ ἐμῇ δουβελκμίνος οὐκ ἐν ἰλαφῇ ποιούμενη, apud filiam male me audire moleste ferebam; est enim idem ac χαλεπῶς ἰσφάζειν. (ἀντιπομίνος Xenoph. pag. 286, 30.) Apud elegantiores occurrunt similes locutiones: ἐν ῥύματι, in facili, et non in facili, οὐκ ἐν ῥύματι: hoc in Thesco posuit Eurip. illud in Iph.

Aul. vs. 969. ἐν ἀσφαλί, Hec. 980. οὐκ ἐν ἀσφαλί, Hippol. vs. 785. *Thucydidea* ἐν ἀσφαλί et ἐν ἐκινυδύῳ in tuto et in periculo vertit Nepos. Theocrito XXII. vs. 212. iam olim restitui: Οὕτω Τυδαΐδης πελμοσύνειν οὐκ ἐν διαφρῇ. VALCK.

8. διπλὸς εἶναι μὴ ὑποχειρὴν ποιῆσαι) Recte de Prexaspē cap. 66. τὸν ἰὼν ἀπολαδύνει αὐτοχειρῇ, et cap. 74. αὐτοχειρῇ μὴ ἀπολίσας, qui suis manibus Smerdin obtruncaret. Verum urbem αὐτοχειρῇ aut αὐτοχειρὴν ποιῆσαι quia in ea occupanda scripsit unquam? Noster I. 106. καὶ τοῦ Ἀστυλίου ὑποχειρὴν ἐποίησαντο: et magno numero alii. Merito consentiunt scriptis libris viri docti. WESS.

CAP. CLV. 1. βασιλεὺς ἦν εἰς) Formam verbi Ionicam Herodoti agnoscent studiosi, nec minus ἔα τι τοῦ θεῶν πῦρ εἶναι Vind. et Eustathii: id sane commendare aepotest et compositi auctoritatem deprimere, si quae necessitas. Plutarchi τῶν παιδῶν τὸ προσβύτιον ἀποπληθεύειν - ἀπὸ τοῦ τῆους - ἔμελλεν ἑαυτὸ, T. II. pag. 823. A. recepto accedit. [Equidem, quid huc faciat Plutarchi locus, non video.] Quam vero magnus Poëtae explanator in οὐκ ἔστι οὗτος [lin. 5.] adumbrationem *Odyss.* ζ. 201. animadvertit, accessita videtur. WESS.

7. δινόν τι ποιούμενος) Vertamus ista in aliam phrasin idem significantem: αἰσχρόν ἡγούμενος vel χαλεπὸν, si Ἀστυλίου Παροῶν καταγέλαστοι. Rogo, non illos vulgarum lectionum semper defensores, sed genii sermonis peritos, atque utentes in his libertate moderata Criticos; an hīc diei possit αἰσχρόν τι ἡγούμενος vel τῶλμος? Qui negabunt, eandem hic esse rationem fatebuntur, literamque sequentem hic atque alibi peperisse minus commodum illud τι. Δινόν vel δινά ποιῆσθαι, sequente vel infinitivo, vel si, Herodoto frequentissimum, invenitur apud quosvis scriptores Atticos; horum loca quibus fuerint ad manum, negabunt et illud, in *Thucydide* recte scribi ei Ἀθηναῖς δινά ἔπειτα, p. 343, 29. in Luciano δινά ἔπειτα ἀδικεῖν, T. II. p. 542, 21. ἐκινυδύῳ et ἐκινυρε requirit usus. VALCK. — Voculam τι, inmerito puto suspectam Viro docto, communi consensu libri tenent omnes. Quod de legitimo usu verbi ποιῆσθαι in ista dictione eiusque similibus ab Eodem monetur, verissimum est illud quidem: nec tamen idcirco utique corrupta et haud cunctanter cor-

rigenda pronunciare audeam ea veterum loca, ubi in actiyam verbi formam libri omnes consentiunt, veluti illa a Viro doctissimo citata ex *Thucyd.* lib. V. c. 42. et ex *Luciani* *Toxari* s. de Amicitia c. 33. Quo etiam referendum quod apud Nostrium consentientibus libris legitur II. 121, 96. δεινὰ ποιεῖν. S.

[12. οἱ πολέμιοι παραστήσονται) Vide Adnot. ad III. 13, 9. ubi pag. 13. L. 8. me invito in nonnullis huius editionis exemplis κατιστήσαντο pro παριστήσαντο positum est. S.]

15. κῶς οὐκ ἐξέπλωσας τῶν Φρινῶν;) Videbatur olim Codicum ἐξέμβλωσας patronum habere *Aristophan.* *Nub.* vs. 137. καὶ Φριντὶδ' ἐξέμβλωκας ἐξυρμήτην: at parum iuvat. Ridetur a Comico Socrates eiusque mater ob cogitationem quasi per abortum mente expulsam. Darius vero motam Zopyro rationem exprobrat, stultitiae causam. Ἐξέμβλωσαι τῶν Φρινῶν in animi et sapientiae abortu, audacius dictum. Vulgati translatio receptior. *Suidas* in *Καταχόρδῃσιν*: Εἶτα τῶν Φρινῶν ἐξέπλωσε: quae Cleomenem fortasse tangunt, derivata ex *Theopompi* *Epitoma Herodoti*, ut dicam aliàs. *Noster* lib. VI. 12. οἵτινες παραΦρινήσαντες καὶ ἐκπλώσαντες ἐν τοῦ νόου. Iterum ap. *Suid.* οἱ δὲ ἐκπλώσαντες τῶν Φρινῶν. Vide et Ἐκπλώσις. Tales dictionum e re nautica figurae in maritimis civitatibus, qualis Ioniae potior pars et Attica, nunc Britannorum et Belgarum, creberrimae. Conf. lib. V. 92, 6. *WESS.* — Nescio quid sit quod ex V. 92, 6. tamquam huc pertinens spectaverit *Vir doctissimus*, nisi forte verba ista, V. 92, 111. παραπλώσει καὶ τῶν ἰωνοῦ σινάμωρον. S.

Ibid. κῶς οὐκ ἐξέπλωσας τῶν Φρινῶν;) Sanum-ne te credis esse, (Terentiana sunt) qui facie foede deformati sic te ipse laceraveris? Prima forte specie minus attento placere poterat *Galco* laudata Codicum lectio ἐξέμβλωσας. Suum etiam solus facile tueretur *Noster* VI. 12. ubi de se Iones ipsi παραΦρινήσαντες καὶ ἐκπλώσαντες ἐν τοῦ νόου: hi quidem, a teneris adsueta mari, personae convenienter loquuti; de Dario, quem sic facit hoc tempore loquentem, dubitari potest. Ab *Herodoto* mutuatus, de Spartiata *Cleomene* dixit *Pausan.* in *Lacon.* p. 211. ult. ἰξώμεν τὰ πολλὰ ἐν τοῦ νόου: ubi vid. *Kühn.* *Suidas* duo servavit incerti fragmenta, in Ἐκπλώσαντες, ἰξω γινώμενοι. Οἱ δὲ ἐκπλώσαντες τῶν Φρινῶν ἔτε

ὡς ἴδοντο etc. Demosth. de Falsa Legat. p. 244. ἔγωγε ὡς αὐτῆς εὔσα -- ἡ γυνή. Cicero de Div. II. 55. a mente atque a se ipse discessit, ἔξωτον. vid. Tusc. III. 5. et IV. 36. iratos (ira furor brevis est:) proprie dicimus exisse de potestate, id est de mente. Ex mente avolare propius accedit ad Herodoteum enavigare. Theocritus II. 19. Θέστυλι διδαία, πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπότησας; quis te malus abstulit error? Idem Eid. XI. 72. Ὡ Κύνδαρι, Κύνδαρι, πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπότησας; O Corydon, Corydon, quae te dementia cepit? Virgil. Ecl. II. 69. In his memini cum me paene decepisset Homericum, in Od. σ'. 326. οὐ γὰρ πρὸς φρένας ἐκπεπότηγμένος ἴσσι. Herodoteum ἔξω πλῆκας τῶν φρενῶν forte cui moveat suspicionem in Theocrito scribendum: πᾶ τὰς φρενὸς ἐκπεπότησας; ego vulgatum retinuerim. Eurip. Electr. 175. Οὐκ ἐπ' ἀγλαΐας, φίλαι, θυμὸν -- ἐκπεπότημαι. VALCK.

[16. ἢν μὴ τῶν σὺν δέσῃ) Monuit vir doctus, (non commemini quis,) perperam vulgo ista verti, nisi tu tui sis desis; nyde oportuisse nisi tu desis: nempe id idem valere ac σὺ, quemadmodum τὸ ὑμῖντιον VIII. 140. 11. monente ibi Valckenario, idem valet ac ὑμῖς. Quoniam vero ad τὰ εὖ intelligitur μῖν, possis latine ad verbum reddere, nisi tuae defuerint partes. S.]

22. τῆς οὐδαμῖν ἔσται ὥρη) Ad huius scribendi normam idem esset, τῆς μηδεμῖν ὥραν ἔξῃς, aut οὐδαμῖν ὥραν ποιήσας. Rem parvi pendere, vel nihili, sic dicebatur Ionice. Ὡρη; et veteribus Atticis ὥρα, curam notabat: veteres dico, neque enim apud alios illud invenietur, et ne apud horum quidem imitatores elegantiores Aristiden aut Lucianum; nam non sunt; non certe videntur esse, Luciani libelli de Astrologia et de Syria Dea, in quibus etiam occurrit illud Ionicum T. II. pag. 372. et T. III. pag. 466. vid. P. Leopard. Em. VI. c. 21. Bergler. ad Alciphr. p. 112. Theocritus IX. 20. ἔγωγε δὲ τοι οὐ τόσον ὥραν χρίματος. Soph. Oed. Col. vs. 377. [al. 399. Br. 386.] Πῦτας-νε ἑμοῦ θεοῦς Ὡραν τῇ ἔξῃ. Ib. vs. 292. [al. 304. Br. 300.] Ἡ φροντίς ἔξῃν. Correctionis eget vers. 270. [al. 282. et 277. ed. Brunck. qui Valckenarii nutum secutus, ὥραν pro μῖντιον correxit, et τῶν θεῶν pro τοῖς θεοῖς.] Saepius a librariis depravatum latet hinc factum. Πλωμαῖν. Contrarium dicitur ἐλγώριος ἔχιν Isaco, Lyniae, ceterisque; ἐν ἐλγώριος ποιῆσθαι, Thucydidi p. 240, 77. Athe-

nis dum dirissime pestis grassabatur p. 131, 83. [H. 52.]
 περιβαλλόμενου τοῦ κακοῦ, οἱ ἄνθρωποι - - ἐς ὀλιγωρίαν ἱερᾶποντο
 καὶ ἱερῶν καὶ ὁρίων. Lucretius expressit VI. 1274. Nec iam
 religio, Divum nec numina magni Pendebantur; enim prae-
 sens dolor exsuperabat: nec mirum; nam et in tali cala-
 mitate Νεσπὶ τὰ τῶν θεῶν, εὐδὲ τιμᾶσθαι θέλει. VALCK.

27. διαλείπων ἔκκεισι ἡμέρας) Haud scio an διαλείπειν
 mentorum edito posterius sit: quae consequuntur illi fa-
 vent. Hoc certius, κατὰ τὰς Χαλδαίων Scriptoris fuisse.
 Quid enim Chaldeenses ad Babylonem? Adfines Babylo-
 nia Chaldaei, hinc portae nomen. Fons erroris ex libra-
 riorum, Χαλδαίαις et Χαλδαίοις permiscantium, turpi licen-
 tia; qua de querelae Rutgers. Var. V. 6., Voss. ad Catull. p.
 210., Alberti in Hesych. Bouduz, Küster. ad Iamblich. Vit. Py-
 thag. p. 128., tum in Diodor. T. I. p. 664. Optime eorum
 lapsus Casaubonus, Pavius, Reiskius adnotarunt. WESS.

39. τὰ δὲ ποίειν) Quorsum τὰδε illud? an ad ipsius αὐτο-
 γραφίαν; verum eius in consortionem Persae non vene-
 runt. Scripsisse τὰ δὲ ἰ arbitror, aut cum Abreschio τὰ
 δὲ ποίειν, quae ut fiant, res requirit. Sic bene Zopyri ora-
 tio pergit, et unius est mutatio aut accessio litterae. For-
 mulam illustrat Hemsterhus. ad Luciani Timon. cap. 43.
 WESS. — In nostra Var. Lect. ad h. l. pro „commenda-
 „verat Valck.“ scribi debuerat „commendaverat Wess.
 „cum Valck.“ S.

Ibid. τὰ δὲ ποίειν) Hic unicam saltem liceat adiicere
 lineolam, ut legatur τὰ δὲ ἰ ποίειν. τὸ δ' ἐνθεῦτον ἰσὺς τι καὶ
 Πέρσης μολόντι τὰ δὲ ποίειν. VALCK.

CAP. CLVI. 1. ἐπιστρεφόμενος, ὡς δὲ etc.) Postre-
 ma vocula notat scilicet; viris doctis saepe neglecta
 fraudi fuit. Veterum interpreti attendendum est et ad
 minutissimas fibrillas, quippe quae suam singulae vim
 indant orationis membris. De Zopyro Polyaeus VII. 12.
 ἦσαν αὐτὸν μολός, ὡς ταῦτα δὲ ὑπὸ Δαρίου παθόν. VALCK.

2. ἐρίσσης cur redierit, dictum II. 148. WESS.

4. ἔλθον τι παρακλιναντες) Portae valvarum alteram ali-
 quantulum aperientes; ut adulterae in Comici Eip. 981.
 καὶ γὰρ ἐκείναι παρακλινανται - - παρακλίνουσι. Solet hoc et ἀνα-
 κλιναν, Poëtae Iliad. t. 752. exemplo, in foribus patefacien-
 dis versari, ut in Vit. Hom. c. 33. Mox [l. 8.] τὰ κατὰ τῶν

Babulaniōn; magistratus, Valla; curiam Portus, exiguo discrimine. *Senatus populusque Babyloniorum* innuitur. WESS.

8. ἰσ' αὐτῶν) Scribi malim, *καταστᾶς δὲ ἐς αὐτὰ*, id est ἐς *μὲν αὐτῶν*, stans in concilio vel curia *Babyloniorum*. Dicuntur enim deduxisse *Zopyrum* ἐπὶ τὰ κοινὰ τῶν *Βαβυλωνίων*. Ciceroni sic usurpantur commune *Mityadum*, commune *Siciliae* etc. ut Graecis τὸ κοινὸν τῶν Ἀρκάδων, τῶν Θερτυλῶν etc. commune concilium *Asiae*, Gellio Noct. Att. II. 6. Commune Graeciae concilium, τὸ κοινὸν συνδριον τῶν Ἑλλήνων, ab *Amphictyonum* concilio probe distinguendum, variis fuit in urbibus, dum pro re communi bella gerebant. Recentioris est aevi illud nobile συνδριον Ἀχαϊκόν, et τὸ Αἰτωλικόν. Rarius est in talibus κοινὸν βουλευτήριον, quod habet *Demosthenes*, p. 151. et 152. Secundum *Herod.* I. 170. prudentis consilii *Thales* fuit Ionibus auctor, quo suadebat, ut *Iones* constituerent ἐν βουλευτήριον. VALCK. — Ut hic *καταστᾶς ἰσ' αὐτὰ*, scil. τὰ κοινὰ, simillima ratione VIII. 79. 5. αὐτ' ἐν ἐς ἰσ' τὸ συνδριον. Nempe *ἐπὶ* et *καταστᾶς* non solum significant stans, sed et constitutus, productus, introductus; ἰσ' verò est ex adverso, contra, coram. Conf. ad IV. 72, 25. notata. S.

CAP. CLVII. [14. ἐπιλεξιμῶς τῶν Βαβυλωνίων) Intelligence *ἔσους ἔχον*, *ἔσους ἰβούλετο*, aut tale quidpiam. S.]

17. εἶχον ἐν στόμασι αἰνέοντες) Ultimum noli redundans arbitrari. *Miltiadem*, *Paro* reducem, *ἔχον ἐν στόμασι* *Athenienses*, non utique laudantes, lib. VI. c. 136. *Ἐγκυμῶνας ἡμέρας* [l. 18.] alii explicent. Sequor quod masti liberaliter offerunt neque scriptori displicet. WESS.

20. πάλιν αὖθις ἦν ἐν τοῖς etc.) Dictionem istam uberri-
me docti viri *Des. Heraldus* in *Martial* lib. I. Epigr. 69., *Berglerus* ad *Alciphron*. lib. II. p. 236. et illorum copiam ad-
hibuit *Io. Iac. Wetsten.* in *S. Pauli* I. ad *Corinth.* xv, 26. explanarunt. [Praepositionem *ἐν*, quam quidem nullo in-
commodo tenent libri omnes, abesse maluit *Valck.* ad VII. 156. conf. *Herman.* ad *Viger.* Adn. 95. num. x.] Στρα-
τάρχης munus Herodoti est praesidio lib. VIII. 44. *Mediceo* nihil illic novante, tum *Aeschylus* ap. *Athen.* I. pag. 11. καὶ ταξιάρχης, καὶ στρατάρχης, καὶ λόχους Ἐρω-
ξην, (optime postrema *Valcken.* ad *Phoeniss.* vs. 549.) et *Philonis* *Iud.* contr. *Flace.* pag. 981. *Pindarus* *Isthm.* Od. V.

30. στρατάρχην habet et στραταρχίας Philo in Fragm. T. II. pag. 644. Στρατιάρχην tamen maluit *Basilius Selesc.* Mirac. S. Theclae lib. II. 4. Diversior vocabuli origo hanc peperit variationem. WESS.

CAP. CLIX. 4. ἐποίησι τούτων οὐδέτερον) *Berosus*, *Cyrum* τὰ ἔξω τῆς πόλεως τείχη κατασκευάσαι ap. *Ioseph. c. Apion.* l. c. 20. affirmans, in errore haerebit, si τείχη moenia, quae urbem incingebant stupendi operis, signavit. Possunt alioqui τείχη τὰ ἔξω τῆς πόλεως, arces extra urbem munitiores, iussu *Cyri* disiectas, indicare. Ex *Xenophonte* et *Herodoto* adparet, *Babylonios* victoris *Cyri* clementiae debuisse multa; acerbiores, ob rebellionis consilium, expertos esse *Darium*, paullatimque urbem, sed lento gradu, devenisse in perniciem, toties divino impulsu ab *Isaia*, *Ieremia* et Prophetarum aliis, in oraculis propositam. Erudita sunt et digna cognitu *Cl. Camp. Vitringae* observata in *Isaia* c. XIII, 19. p. 419. WESS.

12. γυναῖκας ἐς Βαβυλῶνα κατιστάται) Quod si usus τὴν γυναῖκα poneret, quemadmodum τὴν ἵππον pro *aquitatu*, in *Florent.* et aliorum scripturam ire fortasse possem: at is deficit. Haud vero scio, an prorsus inconcinnum *Arch.* δοτι πῖντι μυριάδες τὸ κεφαλ. sit. Solent enim ita: *Lysias* Or. Parent. c. 7. *Xerxes* ἵστει πῖντι μυριάδας στρατιῶν. *Simile Iosephi* Bell. Iud. IV. xi, 3. πᾶσα δὲ στρατιὰ μυριάδες τρεῖς ἀνδρῶν: nec discrepat *Epist. ad Hebr.* c. XII, 22. ἀλλὰ προσελθῆναι -- καὶ μυριάσιν ἀγγέλων πανηγύρε: ubi μυριάδων qui legunt, ut *Spencerus* in *Origine*, caussa cadunt. Vid. lib. VII. contr. *Cels.* p. 714. et lib. IV. περὶ Ἀρχ. p. 183. WESS. — Non solum non inconcinnam, sed propemodum unice veram mihi videri illam codicis *Arch.* scripturam, in *Var. Lect.* significavi. S.

CAP. CLX. 6. γνώμην τήνδε) Dictum celebre et praeclarum, sed varie habitum. *Polyaenus* lib. VII. 12. consentit *Nostro.* *Plutarchus* *Apophthegm.* p. 173. ἱκανὸν Βαβυλῶνας, *Lucianus* *Iov. Trag.* c. 53. μυρίας: totidem *Codex Proverbior.* Vaticanus apud *Schottum* ad *Zenob.* Cent. IV. 9. ita crevit eundo. WESS.

Ibid. γνώμην τήνδε) Veri nominis Rege dignam sententiam ad mentem expressit *Herodoti* *Polyaenus* VII. 12. ubi capta *Babylone* *Darius* ἱκανὸν δὴ τὸ λαμπρὸν ἱερὸν αἶμα

οὐδ' εἰκοσι Βαβυλωνίαις ἔχειν ἰβουλόμεν ἂν, ἰφ' ὅτι ὅρῳ τιαῦτα παρόντα Ζώπυρον. Comica licentiā Iupiter in fine Iovis Trag. Lucianei T. II. p. 701. egregium illud de Zopyro Darii dictum collaudans, Talem, inquit, ego quoque malleum unum habere defensorem, qualis est Damis, ἡ μύριας μοι Βαβυλωνίαις ὑπάρχειν. Quae de diversis dicta legerat Dariis Plutarchus, ut opinor, olim eodem in loco adnotata, postea veluti de uno eodemque Zopyro prolata, (hinc saepius erravit:) deposuit in Apophthegm. p. 173. A. Illud de granis mali granati, quot numero Megabyzos, sive milites egregios atque imperatores, sibi Darius optabat, reperitur apud Herod. IV. 143. Tot Zopyros, sive viros consilio praestantes, non desiderasset Darius. VALCK.

13. δ; in Ἀγύπτῳ etc.) Sub Olymp. LXXX., regis Artaxerxis tempore; quod Thucyd. lib. I. 109. et Diodorus lib. XI. c. 74. et 76. docent. Idem Megabyzus Polym. c. 82. inter Xerxis duces. Filius Zopyrus Xerxe rege virili erat aetate lib. IV. 43. Fugisse Athenas, damnata Artaxerxis obedientia, non multis ab Atheniensium in Aegypto clade et inpetrata abeundi a Megabyzo venia annis videtur: hinc illi cum Atheniensibus amicitiae consociatio. Lege Ctesiam, Excerpt. c. 42. WESS.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM QUARTUM

CAP. I. [Lin. 1 seq. ἡγέρων ἐν Σούθαις αὐ τοῦ Δαρίου Ἰλαίου) Vulgatum olim αὐτοῦ *Valla* non expressit: ipse *Darius* posuit *Gronov.* similiterque *Larcher, Darius marcha en personne.* At ipse etiam ad oppugnandam Babylonem erat profectus: quare dirimendam illam vocem esse iudicavi. Aliam nunc iterum expeditionem suscepit, nempe in Scythas; quam iam olim animo agitaverat. S.]

6. ὑπῆρξαν αἰδιότης) Docte et large hoc de genere *Valehen.* ad *Phoeniss.* Tragici p. 533. Verba Historici ex interpositis pluribus videntur turbationa, considerata aptandaque ὑπῆρξαν αἰδιότης, καταπαύσαντες τῆς ἀρχῆς Μήδους, ut structura procedat. Rem lib. I. 103. et 105. exposuit. WESS.

16. ἰφώριον παρὰ τοὺς δούλους) *Longa expectatione virorum fessae* -- *servis ad custodiam pecorum relictis nubunt: Iustinus* H. 5. Sicuti mulieres παρὰ ἀνδρας, sic viri φειτῶν dicuntur *Herodoto παρὰ γυναῖκας.* Huius generis collegit *Herodotea Clar. Gronov.* ad p. 130, 5. [Vide Adnot. ad II. 115, 18.] Quae hinc tamen distent, similia quaedam leguntur apud alios: *Ischomachus* apud *Xenoph. Oecon.* p. 487, 17. *Uxor,* inquit, vix annos nata quindecim ἦλθε πρὸς ἐμέ. Irata marito Iuno noluit φειτῶν εἰς τὸ αὐτὸ, ut scribit *Plutarch. Eusebii Praep.* III. p. 85. d. *Pausan.* X. p. 868. γυναικῶν ὁπείσας εἰς τὸ αὐτὸ Ἡρακλῆα ἀφικνίσθαι λέγουσιν. VALCK.

CAP. II. 1. Τοὺς δὲ δούλους -- πάντας τυφλοῦσι) Grammatici *Aristophanis* πολλοῦς interpretantur τυφλοῦς, finguntque Scythicam ex *Herodoto* nationem, his eius verbis ad *Equit.* vs. 957. abusi. *Plutarchus* alludit T. II. p. 440. A. ταῖς μὲν γὰρ, (Scythae,) ὡς φησὶν Ἡρόδοτος, τοὺς εἰσείτας ἐντυ-

παύσειν, ὥπως παραδῶσιν αὐτοῖς: quorum ultima sine dubio sunt corrupta. *Guil. Canterus* Nov. Lect. lib. IV. 25. ὥπως παραμίνωσιν aut ὥπως γάλα δονῶσιν reponit: posterius a *Turnebo* probatum non mihi iniustum videtur, si quidem ita [apud *Nostrum*] post pauca. *WESS.*

7. Φυσσιωμίας) Scribi malim, Φυσσιωμίας τῆς ἔκτου, ex *Athen.* IX. p. 399. c. ob vocem εὐδαῖς haec citante. *Leopardus* addigit *Em.* VI. c. 20. Proxima, mihi quidem satis obscura, respicit *Plutarch.* T. II. p. 440. A. 'Ο μὲν τῶν ἄλλων ἀπολιπὼν τεχνῶν μάθησιν, ἀρετῆς δὲ ἀναμῶν, τούναντίον ἵσκει τοῖς Σαυθαῖς ποιῆν' ἐκίνοι μὲν γὰρ, ὡς ὅστιν Ἡρόδοτος, τοὺς εἰδικὰς ἐπιφλοῦσιν, ὥπως παραδῶσιν αὐτοῖς. Quae prostant in *Plut.* diversae lectiones, *Turnebi* sunt et *Vulcobii* pleraeque coniecturae; hic melior illa videtur *G. Canteri* Nov. Lect. IV. c. 25. corrigentis. ὥπως παραμίνωσιν αὐτοῖς. *VALCK.* — Eandem apud *Plutarchum* emendationem probavit *Wyttenbach*, eumque laudans *Hutten*, T. IX. p. 389. De scriptura, quam ex *Athenaeo* laudavit *Valck.* vide quae in *Var. Lect.* monuimus; et adi, si vacat, *Animadverss.* nostras ad *Athen.* T. V. p. 209. Quod de genitalibus equarum sufflari solitis, quo facilius lac emulgeri patiantur, narrat *Scriptor*, simile quid in australi Africae promontorio vaccis fieri, quae, postquam ademptus illis vitulus est, lac dare recusant, narrat *Kolb* in *Capite Bonae Spei* hodierno, (*Norimberg.* 1719.) p. 460. S.

9. περιτίζαντες κατὰ τὰ ἀγγυῖα τοὺς τυφλοὺς) In diversissima describentium opinione, περιτίζαντες, inventum ab *H. Stephano* ex mssis, omnium planissimum: ad muletralia coecos collocantes. Tale alia in re lib. II. 221. καὶ ταύτας περὶ τὰ ἀγγυῖα, ἐν τοῖς τὰ χρήματα ἐνῆν, στήσαι. *Aldinum* περιτίζαντες et aliorum περιτίζαντες idem, sed confusius pro more vocalibus. Qui prius circumpositos verterunt, in errore haeserunt; aliud requiritur, et περιτίζαν dubiae est sanitatis. Περιτίζαντες *Gronovius* varie explicat: compungentes ad vasa non intelligo. Valere si debet, non aliud fuerit ac περικυλῶσαντες, circumdantes et collocantes, et quidem ex περιτίζω ob *Hesychium*. [Nisi pro περιτίζω apud *Hesych.* et *Suid.* περιτίζω legendum: ut cum *Küster* doctus *Hesychii* editor suspicatus est.] Iuvat ad speciem περιτίζω καὶ τούτους τὸ τυχεῖς lib. IV. 202. *Reiskius* ex περι-

μετίζων arcessit, in orbem ponendi notione, originatione usus et exemplis, mihi admodum dubiis, ad Imp. Constantini Porphyrog. Cerimon. p. 160. WESS. — Iterum idem REISKIUS in Animadvv. editis ad hunc locum: „περιετλ-
 „ξαντες, ait, idem est atque περιττόντες, ut in Notis ad
 „Constantini Cephalae Anthologiam p. 274. demon-
 stravi.“ S.

14. οὐ γὰρ ἀγέται σὺν, ἀλλὰ νομάδες) Quid hic adeo sibi velint ista, nondum exputo; nam fuerunt et secundum Herodotum Scythae Ἀγοῆρες dicti, et saepe distinguuntur Scythae Νομάδες, et Γωργοί. VALCK. — Nempe nonnisi nomades (i. e. pastores) Scythae excaecant servos: agro colendo caeci parum habiles erant futuri. S.

CAP. III. 8. ἀντικατιζόμενοι) Quoniam infestiores experitur Aldinum ἀντικατιζόμενοι plures, etsi ex ἱζῶ propagari potuerit, et similis haud pauca formae exstent in Musis, illud ex Vind. praetuli, recursurum lib. V. 1. Ἀντικατιζόμενοι ex Medic. futuri potestate non quadrat. Alibi ἀντίαι ἱζόντο τοῖς κατιζοῖς lib. VI. 77. IX. 26. De fossa, qua regionis aditum servi intersepserunt, nonnulla Ampl. Bouherius Diss. Herodot c. 6. minus accurata. [item Vossius ad Melam p. 803.] Vide huius libri c. 20. et 28. et Imp. Constantinum Porphyrog. qui terra oppletam suo fuisse tempore testatur, de Administr. Imper. c. 42. WESS. — In nostra Var. Lect. perperam „ἀντικατιζόμενοι Ald.“ positum video, quum oportuisset „ἀντικατιζόμενοι Ald.“ S.

15. λαβόντα δὲ ἑκάστων τοῦ ἱπποῦ etc.) Polyenem et Iustinum non sollicito. Culte Claudianus in Eutrop. lib. I. vs. 506. — non est iaculis hastisque petendus Conscia succumbent audito verbere terga, Ut Scythia etc. ubi bene Claverius. Similes Turxanthi in rebelles minae ap. Menandrum Eclog. Legat. p. 137. Ed. Hoesch. εἴγε τὴν κάρ' ἰμὲ ἱππίαν ἰσαεθέρεσσιν μάστιγας ὡς αὐτοὺς ἱκεμφθεῖσαν, ἐς τὰ κατώτατα φεύγοντας τῆς γῆς. Sic ea scribenda ex monitu magni Valensii. WESS.

18. μάστιγας ἀντὶ ἔκλων) Eustath. haec respicit ad Dionys. vs. 364. Nostri vestigia sequutus est Trogus, Iustin. II. 5. Admonentur Scythae — verbera in aciem non tela adferenda, omissoque ferro, virgas ac flagella ceteraque servilis metus paranda instrumenta. Probato (Ταῦτα ἀκούσαντες οἱ Σκύθαι ἰππέων

λατρία: Herod.) omnes consilio, instructi sicut praeceptum erat, -- inopinantibus verbera intentant. Sed Herodoti Scythae [c. 5, 1. et 7, 4.] fatebantur, νώτατον ἀπάρτον ἰβρίων εἶναι τὸ σφάτερον: secundum Iustin. II. c. 1. inter Scythas atque Aegyptios de generis fuit vetustate contentio. VALCK.

CAP. V. 1. 'Ως δὲ Σκύθαι λέγουσι) Emendabat Cor. de Paxw Oī δὲ Σκύθαι, oblitus Herodoteae consuetudinis, copiose a Porto in 'Ως Lex. Ion., ne Stephanum de Dialect. p. 138. advocem, declarata. [conf. Adn. ad I. 58, 7. et ad III. 56, 5.] Numerant Scythae a Targitao, primo nationis suae rege, mille annos ad Darii expeditionem c. 7. Illa anno Per. Iul. 4206. congruit. Consequitur, ut gentis in Ibraëlitaram ex Aegypto abitum primordia incurrant circiter. WESS.

8. Αἰτιόξαν) Sit-ne hoc an Νιτόξαν [aut Αἰτιόξαν] verius, dicere non habeo: barbara mihi, forsitan et alii sunt. Prorsus autem credibile fit, Colazem Scytham Valer. Flaccum lib. VI. 48. hinc adscivisse, uti et Vossio visum. Mox ἐς γῆν τὴν Σκυθ. [lin. 12.] non male schedae veteres. [Nempe sic Arch. et Vind. quod in Var. Lect. adnotare neglexi.] Memini antea ostendere, Scriptorem in similibus hunc morem plerumque sequi. Conf. c. 8. et 99. WESS.

16. τὸν χρυσὸν ἀπώσασθαι) Nimum hoc videtur. Schedarum ἀπαλλάττεσθαι non displiceret, modo καιομένου τοῦ χρυσοῦ scripsissent. Certius manet, κατασβῆναι Herodoti fuisse. Aurea illa ποιήματα, coelo lapsa, adeuntibus regiis iuvenibus ardoris speciem prae buerunt et flammae: prodigio percussi abeunt: tertio accedenti cessat flamma, extinguiturque. Haec clara. Καταστῆναι si velis, oportet liquefacta diffuxerint prius: ubi tum aratri, iugi, securis, phialae figura? WESS.

Ibid. τοὺς μὲν δὲ καιόμενον τὸν χρυσὸν ἀπώσασθαι) ἀπαλλάττεσθαι codd. mss. teste Galeo; Valla: ambobus ab ardenti auro summotis: legisse videtur Valla, scripsisse autem Herod. τοὺς μὲν δὲ καιόμενον τοῦ χρυσοῦ ἀπαλλάττεσθαι: et mox, τρίτῳ δὲ, τῷ νωτάτῳ, ἐπιβέντι κατασβῆναι. VALCK. — Mihi ἀπαλλάττεσθαι ex scholio, quod parum aptum erat huic loco, natum, minimeque sollicitanda videtur vulgata scriptura. Etiam Valla ἀπώσασθαι legisse, et structuram verborum recte in hunc modum accepisse videtur, ut τὸν χρυ-

τὸν καίμενον intelligeret esse subiectum (quod vocamus) orationis: nempe, aurum ardens illos submovit, repulit, absterruit; accedente vero tertio extinctum erat. Reiskius τὸς μὴ δὴ καίμενον τὸν χρυσὸν ἀπόσαςθαι legendum coniecerat. S.

CAP. VI. 5. τοὺς βασιλῆας) Ingeniose Io. le Febvre corrigebat τοῦ βασιλῆος. Dixerat Herod. ἀπὸ μὲν δὴ Λευκοτάτης γηγενῆς τούτους τῶν Σκυθῶν, οἱ Αὐχάται γένος καλέονται: α medio fratrum ortos, οἱ Κατίαραι τε καὶ Τράσπης καλέονται: tandem addiderat, secundum istam haud aspernandam lectionem, ἀπὸ δὲ τοῦ πατρὸς αὐτῶν, τοῦ βασιλῆος, (Regis videlicet, cui maiores natu fratres ut digniori regiam concesserant dignitatem:) οἱ καλέονται Παραλάται, nempe γηγενῆς τούτους τῶν Σκυθῶν, οἱ καλ. Παρ. Saepenumero sic loqui solet Noster. VALCK. — Vero est similis, fuisse primitus τοὺς βασιλῆίους, regios Scythas, de quibus c. 56. Nam gentis reges non a Colaxaë, sed ab Herculis filio Scythia genus derivarunt, c. 10. Non fugit hoc Cl. de Pauw sollertiam. WESS.

6. Σκολότους) Is. Vossius Σκολοπίτους, ob Iustini II. 4. regium iuvenem Scolopitum; Reiskius Σκότους. Iustini codices in regii iuvenis nomine variant, conspirant Herodoti. Qui Scotos ante Christi natales memoravit, nemo est. Senecae et Flori in Spartiani Hadriano verba qua lite agitentur, quis ignorat? Additur, Σκύθας δὲ Ἑλλήνης εὐνόμασαν, non usque ob tituli Graecam originem, quae nulla: sed quod Graeci, qui in coloniis Ponticis inter eos degebant, cum admirabilem illorum in sagittando industriam et artem cernerent, sagittariosque audirent dici Scythas, id cognominis toti nationi contribuerint. Durat adhuc vocabulum in Scythicae originis linguis, docte a Theoph. Sig. Bayero Diss. de Origine Scyth. T. I. Comment. Acad. Petropol. p. 391. illustratum. WESS.

CAP. VII. 6. θυσίαι μεγάλας ἱλασκόμενοι μετέχονται ἀπὸ πᾶν ἔτος) Scytharum regna tria erant, quorum in maximo fatale aurum sollicitè asservabatur: curam reges inpendebant ipsi. Singulis tamen annis et festo quidem die ex sacrario eserebatur: id periculum eius ostendit, qui festo die aurum habens sub dio dormiret. Quae si, uti opinor, intendit, μετέχονται ἀπὸ πᾶν ἔτος, reges arcessunt quotannis, videlicet in suum quisque regnum. Cete-

roqui θυσιῶσι μεγάλας μετέρχονται fuisse satis, uti *ἐν τῇ με-
γάλῃ μετέρχεται* lib. VI. 69. *Hesychium* iunge in *Μετέρχεται*.
WESS. — Hanc viri docti interpretationem secutus est
Larcher. At, quo pacto propter adiectas voces ἀνὰ πᾶν ἔτος
verbum μετέρχεται debeat arcessendi notione accipi, pro-
fiteor me minime percepisse. Nec apud *Hesychium* quid-
quam reperitur, quod pro ista militet sententia: nam
Μετέρχεται ille non aliter interpretatur nisi, *ἐκπνέως ἐκτείνω*
(ni forsā *ἐκπνέω* *ἐκτείνω* scripsit:) *ἐλάσσομαι* *ἐπιστρέφωμαι*.
Tenui equidem eam sententiam, quam idem *Wesselingius*
in latina versione ex *Gronoviana* tenuerat, his verbis ex-
pressam, *placantesque magnis sacrificiis adeunt quotannis*:
quam in sententiam *Valla* etiam: *placaturque* (id aurum)
maioribus hostiis, et aditur quotannis solenniter. Quid sit vero
quod his subiicit *Herodotus*, de eo qui aurum illud habens
obdormiverit sub dio, mihi haud satis liquet. Istud, *δίδουθαι*
δὲ οὐδὲν διὰ τοῦτο, non eam ob cassam intelligebat *Larcher*,
quod annum hunc ille non esset transacturus; sed propter
hoc ipsum periculum dari praemium illud ei, qui aurum
hoc recte custodivisset, sibi que cavisset ne sub dio obdor-
miseret. S.

14 seq. τὰ δὲ κατ' ὑπερβίον πρὸς βορρῇν etc.) Frustra in his
corrigendis sudatur: alius νεμόντων ὑπερβίων, nimis officio-
se: alius τῶν ὑπερβωρίων τῆς χώρας, etsi de Hyperboreis, ut
infra testificabitur, nihil dicerent Scythae. Defit nihil
omnino. Nectenda sunt πρὸς βορρῇν ἀνεμὸν τῶν ὑπερβίων,
quemadmodum τὰ πρὸς βορρῇν τῆς ἡπείρου, aliaque lib. III.
102. Περὶ καχυμένα explicantur infra c. 31. WESS.

CAP. VIII. [5 seq. Γερύονια δὲ οἰκίειν, ἔξω τοῦ Πόντου
κατοικημένον, τὴν οἱ Ἕλληνες λέγουσι Ἐρύθειαν νῆσον) Si vera
ubique scriptura, debuerunt ista verba ἔξω τ. Π. κατοικ.
commatibus utrimque intercipi, sicut a plerisque Edito-
ribus factum. Et in κατοικημένον consentiunt quidem libri,
nisi quod nonnulli *Paris*. mendose κατοικημένου (non κα-
τοικημένου, ut perperam in nostra *Var. Lect.* expressum)
praeferunt. At parum commode haec ita posita debent
videri, οἰκίειν -- κατοικημένον, habitare -- habitantem: vi-
dendumque ne sic scripserit *Herodotus*, Γερύονια δὲ οἰκίειν
ἔξω τ. Π. κατοικημένην τὴν οἱ Ἕλληνες etc. Dicunt, *Geryo-
nem habitasse insulam illam extra Pontum sitam etc.* Quem-
Herodot. T. V. P. II. M

admodum, ubi de urbe agitur, κατοικηται vel οικηται saepe idem valet atque κείται, sita est; (veluti I. 142, 11. coll. cum vs. 10. I. 193, 11. et alibi;) sic insula extra Pontum sita perinde ἔξω τοῦ Πόντου κατοικημένη dici potuerit. S.]

7. τοῖσι ἔξω Ἑρακλ. στηλῶν) Inutile ἐπὶ codicum voluntate induxi; feci quoque satis Bouherio et Clerico, viris praeclaris, τοῖσι ἔσω corrigentibus, ad lib. II. 33. [ubi vide quae a Wess. notata sunt.] Erythiae situm longe a Gadibus et Oceano removit Hecataeus, (in Arrian. Ἀναβ. Μ. 16.) Scylax et Aristoteles ob Epigramma, vitiosum admodum et variantibus coniecturis vexatum a Salmasio, Is. Vossio, Bouherio, cuius super eo Epistola in illustr. Scipion. Maffei Gall. Antiq. p. 162. In Oceano iteratur error lib. II. c. 23. WESS. — Vide Vossium ad Melam, III. 6. p. 809 seq. S.

Ibid. τοῖσι ἔξω ἐπὶ Ἑρακλ. στηλ.) Equidem illud ἐπὶ libra-rio contribuering, cuius oculus describentis aberravit ad vicina. Forsan quis Codex scriptus voce carebit, quae mea sententia hac in sede ferri nequit. Recte quoque Valla dederat: Gades, quae sunt extra columnas Herculis in Oceano. Ne scilicet egregium illud omitteretur, corrector voculam ad his interiecit. [Nempe extra ad columnas posuit Gronov. in versione lat.] Non insulae duntaxat extra fretum Herculeum sitae, sed terra quoque continens Europae et Africae, quae hoc freto magis versus Occidentem vergeret, fuisse dicuntur extra columnas Herculis; etiam Herodoto ἔξω Ἑρακληίων στηλῶν: quales Cynesii Celtaeque lib. II. c. 33. ubi notat Wess. Memorat Herodot. IV. 196. Αἰθίης χώρην τε καὶ ἀνθρώπους ἔξω Ἑρακληίων στηλῶν κατοικημένους. Insulam Κίρην ἔξω εὖσαν τῶν Ἑρακλίων στηλῶν dixerat Palaeph. π. Ἀπιστ. c. 32. emendatus ad Diodori Sic. T. I. p. 222. Idem saepe dicitur de Tartesso, etiam in Append. Vatic. I. Prov. 35. Conf. Herod. IV. 152. Praebent id ipsum formae loquendi proverbiales, Isocrat. Panathen. p. 235. et Aristid. in Aegypt. T. III. p. 597. πῶς οὐκ ἀληθῶς ἔξω στηλῶν καὶ Γαδύρων φησὶ τις ἐπισκώπτων εἶναι σοὶ τὸν νῦν; Extra orbem terrarum circumfusam Oceano insulam Gades dicebat P. Scipio Livii XXVIII. 32. Herodotus Ἐρύθριαν, quam Geryones scilicet incoluerit, insulam fuisse scribit πρὸς Ἰνδοίσοι τοῖσι ἔξω Ἑρακληίων στηλῶν ἐπὶ τῷ Ὠκεανῷ. De Erythia, Gadibus, et vera Geryonis in Epiro sede, cuius eximias boves Hercules

abegerit Graecus, a Phoenicio, qui columnas erexit, diversissimus, pro eruditione sua *Sam.* egit *Bochartus* Geogr. Sacr. Part. II. lib. I. c. 34. VALCK.

12. καταλαβὴν γὰρ αὐτὸν) Prout in versione *Valla* collocavit, vir Doctus ad ordinis ista nativi necessitatem redacta voluit. Dissidet ab huius iudicio *Herodotus*, qui centies minimum ex isto naturali situ verba distraxit, seu ut illa confusa rerum accommodaret perturbationi, sive ut suo singula loco posita gratius aures acciderent; ut adeo mirum sit, qui *Herodotum* triverint ista talia velle mutata. Ubi *Longino* Sect. 22. §. 1. Ὑπέρβατον esse dicitur λέξιν ἢ νοήτων ἐκ τοῦ κατ' ἀκολουθίαν κεινημένη τάξις, καὶ οἷον εἰ χαρακτηριστὴν ἰσχυριῶν πάθος ἀλλοτρίωτος, verborum ordinis cominutati primum ponit exemplum *Herodotea* *Phocaeensis* *Dionysii* verba e lib. VI. c. 11. Quae consuetudo scribendi more sequi debebat, ratio *Herodoto* sic saepissime reliquis praemittitur. VALCK.

CAP. IX. 5. Ἐχιδνὰν διφύλα) *Eustathius* ad *Periegesein* [vs. 310.] non nominat διφύλα, adquiescens in μικροπαθίῃ Ἐχιδνᾷ: [μικρὴς ἐχιδνῆ μικροπ. scribit *Eustath.* non ἐχιδνῆ. De accentu cf. *Var. Lect.*] scripti Codices mordicus istud tenent omnes, *Herodoteae* abundantiae congruens. Tale *Libanii* de *Chirone*, *Achillis* nutritore, καὶ κενταύρου σῶμα διφύλῃς καὶ τροφία μιξάνθρωπον καὶ τροφὴν ἐξηγριωμένην, in *Basilico* T. II. p. 108. Pertinet huc ex marmore *Farnesiano* apud *Donium* *Class. I.* p. 34. ΟΥΤΩ ΔΕ, Hercules, ΕΠΙ ΣΚΥΘΙΑΝ ΔΙΑΒΑΣ ΑΡΑ . . . ΜΑΧΑΙ ΕΝΙΚΑΣΕ ΤΑ ΔΕ ΘΥΓΑΤΡΙ ΑΥΤΟΥ ΣΥΤΤΕΝΟΜΕΝΟΣ ΕΧΙΔΝΑ ΤΙΟΥΣ ΑΓΑΘΥΡΕΩΝ ΕΘΕΤΟ ΚΑΙ ΣΚΥΘΑΝ. Sic scribenda, quae a *Sponio*, *Donio*, *Muratorio* mendose publicata. In plerisque utor consensu magni viri *Th. Reinesii*, *Inscript. Cl. IV.* 12. p. 349. et quod nunc conperio, *Ed. Corsini*, cuius eruditus in *Lapidem* commentarius exstat. Quod ille autem mantum ΑΡΑ . . . aut, ut in *Blanchini* schedis, ΑΡΑΣΑΤ . . . ΑΓΑΘΥΡΕΩΝ pingit, non laudo. Quis docuit *Echidnae* patrem fuisse *Agathyrsum*? Latet verum regis nomen; cetera de *Echidna*, *Agathyrso* et *Scytha*, eius et *Herculis* filiis, ab *Herodoto* abesse non debuerunt. WESS.

Ibid. Ἐχιδνὰν διφύλα) Coniecturam nonneminis, [is fuerat ipse *Valckenarius*, ad *Euripid.* *Phoeniss.* vs. 1030.]

vocem διφυία proscribentis, Eustathio praetermissam ad Dionys. vs. 310. suo iure reiecit Wesseling. in Diss. Herod. pag. 25. Et certe Sphingis memor eruditulus μικράρθεον aequè addere potuerat ad Herodotea, εὐρεῖν ἐν ἀντρῷ τινὶ Ἐχιδνὰν (cur non ἐχιδνὴν scriberetur aut Ἐχιδνὴν?) διφυία, τῆς τὰ μὲν αἶω ἀπὸ τῶν γλουτίων εἶναι γυναικὸς, τὰ δὲ ἔνερθεν, ὄφιος. Cecropem ad eandem rationem crediderunt dictum διφυῖα: atque equis commissos permixtosque Centauros, Διφυῖα τ' ἄμικτον ἰκποβάμονα στρατὸν, Soph. Trach. 1110. Herodoteae memor fabulae Diodorus filio patrem supponit lib. II. 43. μυθολογοῦσι Σκύθαι γηγενῆ παρ' αὐτοῖς γενέσθαι παρθένον, ταύτην δ' ἔχειν τὰ μὲν αἶω μέρη τοῦ σώματος μέχρι τῆς ζώνης γυναικίᾳ· τὰ δὲ κατωτέρα ἐχιδνῆς· ταύτη δὲ Δία μιν γένετα γινῆσαι παῖδα Σκύθην ὀνομα. Mela II. 1. Basilidis ab Hercule et Echidna generis principia sunt. Herodotus c. 10. a Scythia Herculis filio γενέσθαι αὐτὸν τοὺς αἰεὶ βασιλῆας γινόμενους Σκυθίων. Plus semel οἱ καλεόμενοι Βασιλῆται Σκύθαι memorantur. VALCK. — Quod ἐχιδνὴν potius, quam ἔχιδνα, scribendum Vir doctissimus censuit; non recordatus erat, puto, etiam θάλασσαν et γέφυραν, et similia, dicere Nostrum, non θαλάσσην aut γεφύρην. S.

17. ἐπιὰν γίνονται τρέφεις) Homeri κῆμα τρέφει tractans Eustath. in Od. γ'. p. 128, 17. attulit et Herodotea. Τρέφεις in istis redduntur τέλειαι ἄνδρες: ipse mox Herod. interpretatur, ἐπιὰν ἀνδρωθέντας ἰδοὺ τοὺς παῖδας. Platonis est in Menex. T. II. p. 249. A. ἐπιδαὶν εἰς ἀνδρὸς τέλος ἴωσιν. Bionis Eid. II. 14. ἢ δ' ἀνέρος ἐς μέτρον ἔλθης. Herodoteum propius accedit Μωσῆς μέγας γινόμενος, Ep. ad Hebr. xi, 24. μέγας ὢν in Aristoph. Nub. 69. Andocidis p. 16, 38. Τρέφεις est μέγας et παχύς. Hesych.: Τρέφουται, παχύνεται. Τρέφειν proprie notabat oomprimere, condensare; caseus, lac condensatum et pressum, τροφαλῆς, γάλα τρεφόμενον τυρὸν ἐργάζεσθαι κάλλιστον, scribit Aelian. Nat. An. XVI. 32. Theocrit. XXV. 106. τρέφει πλῖον τυρὸν. In Galeni gloss. Τρέφεις redditur εὐτροφος, παχύς: apud Hesych. εὐ τετραμμένος. Nostro loco Τρέφεις sunt ἀνατετραμμένοι. VALCK.

24. κατὰ τὰςδε ζωννύμενον) Viri docti, quibus ζωστῆρι τῷδε ὡςδε καταζων. blandiebatur, hoc in posterum praeferent. Non dissimile se dabit c. 76. huius Musae. Omnia hic Hercules δικτικῶς, tum in arcu, tum balteo. Porro dedecus editorum priorum ἐντέλλομαι deterſi. WESS.

CAP. X. 9. τῆς ἐπιστολῆς μὲν.) Suum recipit. ἔλεγε δὲ ταῦτα ἐξ ἐπιστολῆς τῆς Δημαρίτου lib. VI. 50. Sophocles Aiac. 793. Πέμπει με σοὶ φέροντα τὰς γ' ἐπιστολάς Τυῖνος Φυλάσσειν. Iterum Trachin. vs. 500. ὥς λόγων τ' ἐπιστολάς Φέρει. Alia consulto ob copias Stanleii ad Aeschyli Prometh. principium missa facio. WESS.

18. τὸ δὲ μούνον μηχανήσασθαι etc.) Schedarum vestigia premo; ac vicem Stephani, iniuria taxati, doleo. Mira Codices conspiratione τὸ repraesentant, et illi ex restituto dica nascetur? Cl. viri de his iudicium respice et mirare. Mihi Vallae Latina conmoda erunt, modo μούνον femineo genere, ut in scriptis lib. VII. 225. [VII. 224, 14.] putetur. Τὸ δὲ, id, quod supra deposuit, matrem solam Scythae F. parasse atque excogitasse. WESS. — Adverbium fuerit μόνον, non foeminei generis nomen adiectivum. Nec VII. 224, 14. μούνον, quod ibi mssti dedere, foeminei generis est, sed ad τίκνου legitime refertur. S.

CAP. XI. 3. πιασθίντας) Hanc ego formam [quae olim huc obtinuerat] si hic et alibi Codices adfirmarent, altera non mutarem: Atticæ quidem πιάζειν, Dorice per α scribebatur et Ionice. τράπειν, στραφειν, τάμνειν, Dorica non tantum sunt, sed et Ionica. VALCK. — Damnat h. l. formam istam proborum quorumque codicum consensus, nec alibi eadem usquam apud Nostrum recurrit. S.

[4. διαβάντες ποταμὸν Ἀράξια) Araxen fluvium h. l. vix alium intelligi posse, quam eum qui aliàs nomine Rha et Wolga celebratur, in Adnot. ad I. 202. p. 202. significavi. S.]

11. ὡς ἀπαλλάσσεισθαι πρῆγμα εἶν. μηδὲ πρὸς πολλοὺς δεόμενον κινδυνύν) πρῆγμα εἶν, opus ac utile fore. Sic lib. I. 79. εὐρησαι πρῆγμα οἱ εἶναι ἰλαύνειν: et VII. 12. πάγχυ εὐρισκὲ οἱ οὐ πρῆγμα εἶναι στρατιεύειν. Sequentia noluit intacta Abreschius Diluc. Thucyd. p. 488. cui πρῆγμα εἶναι et δεόμενον idem. Herodoto δεόμενος est rogans lib. IX. 110. et saepe aliàs. Gronovii emendatio longe abit, et criminationem habet in inmerentem Stephanum atrocem. Scripsi ex ea librorum discordia, quod plurium nititur consensu, in verborum sententia haesitans. Quod si δεόμενον aut δεόμενα exsularet, nihil moraretur. Videlicet abeundum esse, neque contra plures periclitandum. At vetant membranae. Ergo-ne διεμένει

formandum, ut ex superiore δήμου pendeat, aut διομένων cum Reiskio? Fieri potest: nam ad absolutam non temere structuram vergo. Verum haec doctiores viderint. WESS. — Non videtur sollicitandum διόμενον: quin potius complere hoc verbum dictionem ellipticam videtur, qua locia a Wess. citatis et I. 207, 9. utitur Herodotus. Quando enim πρῆγμα ἴσσι sequente infinitivo significat opus et utile est hoc facere, vix alia ratione obtinere hanc vim dictio illa potest, nisi subintelligendo πρῆγμα ἴσσι δεόμενον, res indiget, res postulat, ut hoc fiat. Ita scripturam codicum tenendo, non indigebit hic locus speciosa aliqui Valckenarii emendatione. S.

Ibid. μηδὲ πρὸ πολλοῦ διόμενα κινδ.) Procul dubio mendosa variis sunt coniecturis tentata; quibus nova succedat, non illa quidem verax, fortasse tamen ad veritatis investigationem profutura: nemo diffitebitur, opinor, ἀπαλλάσσονται πρῆγμα ἴη, μηδὲ πρὸς πολλοὺς οὐδὲν [invito viro docto excidissee vox οὐδὲν videtur, cui ob praecedens μηδὲ vix erat hic locus:] δέον μένοντας κινδυνεύειν, ita rem esse comparatam, ut optimum videretur excedere regione, neque manendo atque adversus exercitum numerosum pugnando frustra se obiiicere periculo. VALCK. — Vide superiorem Adnotationem. S.

19. κακὰ ἐπίδοξα) Laurentii mala evidentia peccant. Futura sunt, quaeque expectantur. Antiphon, Ἐξαπολογ. p. 120. ἐκ γὰρ τῶν μεταβολῶν ἐπίδοξος ἡ δυσπραγία. Lycurgus c. Leocrat. p. 148. μήτε ἐν τοῖς μέλλουσιν ἐπίδοξον εἶναι. Ex Herodoto plura Portus, Alberti in Hesych. et fortasse ad lib. VI. 12. WESS. — Ibi quidem nihil a viro docto adnotatum. S.

Ibid. κακὰ ἐπίδοξα καταλαμβάνει) Non sane sunt mala evidentia; sed ὅσα φεύγοντας ἐκ τῆς πατρίδος κακὰ ἐπίδοξα καταλαμβάνειν, quot calamitates ex patria profugis probabiliter supervenirent. Vim verbi καταλαμβάνειν in malis sitam, quae nos subito corripiunt et opprimunt, explicuit Tib. Hemsterh. ad Luciani Somn. §. 12. Τὰ προσδόκιμα dicuntur et Ἐπίδοξα. Quae tanquam futura probabiliter possunt expectari, ἐπίδοξα ὄντα γινέσθαι vel γινήσθαι. Postremum pro γιγνέσθαι restituendum est Lycurgo c. Leocr. p. 148, 42. διὰ τὸ μὴ ἐν τοῖς πρότερον χρόνοις γιγνέσθαι τοιοῦτον μηδὲν, μήτε ἐν τοῖς μέλλουσιν ἐπίδοξον εἶναι γινέσθαι. Antiphon, ἐπίδοξον ὄντα παθεῖν ἔτι μᾶλλον, p. 115, 22. vid. et p. 120, 12. Aeschines Orator

p. 77, 19. frequentat in primis *Isocrates*. Apud *Athen.* I. p. 17. B. ex *Eustathio* sic supplenda sunt *Apionis* verba: εὐλαπιν εἶναι τῷ γάμφῳ, ἐπιδόξον ὄντα λαβεῖν τὴν βασιλείαν. [Quia potius interpretationis caussa ab *Eustathio* adiecta sunt posteriora verba, et βασιλείαν scribendum.] *Herod.* I. 89. ταῦτα τοι ἐξ αὐτίων ἐπιδόξα γινέσθαι. VI. 12. πολλοὶ ἐπιδόξοι τῷ τούτῳ πισίσθαι εἰσὶ. In Gloss. *Herod.* Ἐπιδόξος redditur προσδόκιμος: hunc etiam usum attigerunt *Ammon.* *Phryn.* *Thomas.* VALCK. — In καταλαμβάνει nihil hic, quod sciam, variant libri; sed et mihi cum *Viro* docto videatur καταλαμβάνειν scripsisse *Herodotus*, ac fortasse ἐπιδόξά ἐστι καταλαμβάνειν scripserat. S.

24. καὶ σφίων) Praemissam his voculam non spernerem si legeretur: τῇ καὶ σφίων ἔτι δῆλός ἐστι ὁ τάφος, qua parte regionis eorum etiam adhuc exstat sepulcrum. Forsan quis vocem malit *Herodoteam*, quae facilius a syllaba potuit absorberi proxima, ἵνα καὶ σφίων, ubi. VALCK.

CAP. XII. 3. ἔστι δὲ Πορθμῆϊα Κιμμέρια) Vici nomen fuit ad Maeotidis ostium. *Stephan. Byz.* Πόρθμια, κόμη ἐπὶ στόματι τῆς Μαιώτιδος λίμνης. Auctor *Peripli Ponti Euxini*, ab *Is. Vossio* vulgatus, modo Πορθμίων, modo Πορθμίτιδα κόμην, τὴν ἐν τῷ στομίῳ τῆς Μαιώτιδος λίμνης p. 141. et 147. Atque optime hoc ampl. *Bouherius* *Diss.* *Herodot.* c. 18. p. 199. in eo nimius, quod ex *Stephano* Nostrum corrigit. Πορθμῆϊα Ionibus placuerunt. Forte et χώρῳ *Arch.* et *Vind.* opportuna erit statio. [ubi nunc χώρῳ.] Idem certe *Peripli* scriptor Κιμμερίδα πόλιν, ἀπὸ Κιμμερίων βαρβάρων κτεκλημένην memoravit. WESS. — In *Arch.* et *Vind.* est καὶ τῷ χώρῳ: sed in nostro *Pd.* nude καὶ χώρῳ. S.

7. πόλις Ἑλλὰς οἰκίσται) Non longe absum ab οἰκῆταις aut οἰκίσταις, quod in *Vind.* et *Eustath.* Sollemne *Herodoto*, sicuti lib. I. 193. adscriptum. Ἀμαρτόντις τῆς ὁδοῦ [I. 9.] suspectum citra caussam fuit. Spectantur, quae cum cura fuerunt perscripta lib. I. c. 103. Statim [lib. 11.] ἐς τὸ si scriba *Arch.* voluit, patronus non deerit lib. II. 157. Ceteroqui perpetua in ἐς δ' et ἐς οὗ commutatio, sicuti IV. 160. 166. etc. WESS. — Latinis nostris interserenda h. l. verba, donec Mediam sunt ingressi. S.

13. τραφόντις) Vulgata deterior est lectio *Arch.* στραφόντις: melior videretur, si qui darent Codd. ἐστραφόντις. De

recta via deflectere passim dicitur ἐκτρέπασθαι, etiam Herodoto II. 80. εἰκονοῖ τῆς ὁδοῦ καὶ ἐκτρέπονται: VI. 34. ἐκτρέπονται ἐπ' Ἀθηνίων: et huius imitatori Pausaniae, p. 106. ἐκτραπέντα ἐκ τῆς ὁδοῦ: p. 107. p. 714. ὁδὸν τῆς εὐθείας ἐκτραπίουσιν ἐς δεξιὰ. Abunde multa convexit Wetstenius in Ep. I. ad Tim. 1, 5. Lenius aures accidit ἐκτραπίντες quam ἐκτραφέντες: et leniora saepius Ionum more consecratur Noster; verum tamen in his formas Iones usurparunt asperiores, ut et veteres Attici. Herodoto frequentantur συλλεχθῆναι καταλεχθέντα ἀπαλλεχθέντες (vjd. ad Eurip. Phoen. nota p. 357.) et similia: adhibentur et κατιστραφέντες ἐπιστραφέντων θαφθῆναι ἀρπαχθείς κλεφθέντων συμμειχθέντων. Forma lenior in his adamata fuit recentioribus Atticis. VALCK. — Conf. ad I. 130, 8. notata. S.

14. λεγόμενος λόγος εἴρηται) Eum in modum c. 77. ἤκουσα λόγον ἄλλον ὑπὸ Πειλοποννησίων λεγόμενον: et lib. II. 47. ἔστι μὲν λόγος περὶ αὐτοῦ — λεγόμενος: tum c. 48. WESS. — Ad verbum εἴρηται, quod adiicitur, intelligendum pronomen μοι, a me exposita, relata est narratio. S.

CAP. XIII. 1. Ἀριστὶνς ὁ Καντοροβίου) Patrem Aristaeae Proconnesii Calistobium vertit Valla, codicis scriptura deceptus. Tzetzes Chil. II. et VII. et Suidas rectius. WESS.

2. ποίων ἔπια) Τὰ νῦν ὑπ' Ἑλλήνων Ἀριμάστια καλεῖται, c. 14. Insulsi, quod condidisse credebatur ille praestigiator, poëmatis enarrat etiam argumentum Pausanias I. p. 58. qui meminit eiusdem lib. V. p. 392. Hoc veluti fonte Scythica Herodotum non pauca derivasse suspicari licet ex istis, quae dedit ex hoc fabulatore Gellius Noct. Att. IX. 5. Franc. Portus haud absurde putabat ad lacunam explendam intersertos huius carminis aliquot versus Longino π. 7. sect. 7. Ante Meursium et I. A. Fabricium accurate suo more de Aristaeae, magnus iam egerat Vossius de Hist. Gr. IV. c. 2. VALCK.

10. ἐπὶ τῇ νοτίῃ θαλάσῃ) Hyperboreos Aristaeae pertinere aiebat ἐπὶ θαλάσῃ, [l. 5 seq.] mare illud nullo titulo ornans. Voluit fortasse septentrionale; quo nomine Herodotus aut inediterraneum aut Pontum Euxinum signat c. 57. et 42. [nempe respectu Asiae minoris et Aegypti.] Quae porro νοτίῃ θαλάσῃ? Nostro non aliud, quam quod aliis rubrum mare, dictis locis, ac lib. II. 158. Cimmerias vero,

etsi de eorum sede discordia ingens, quis ad Oceanum orientis locavit? Si Caspium intelligas aut Pontum, habita Oceani septemtrionalis ratione, usus impedit. Fabulator Aristetas in his ineptus tenetur. WESS. — Fabulatorem novimus hominem: sed quidni ei licuerit Pontum Euxinum respectu sedium quae olim Cimmeriorum fuerint australe mare nominare? S.

CAP. XIV. 1 et seqq. Καὶ ὅθεν μὲν ἦν Ἀριστείας etc.) Hinc orsus quae sequuntur in c. 14. et 15. descripsit Origenes III. contr. Cels. p. 125. et 126. ubi prostant nonnulla melius scripta quam in Edd. vulgantur Herodoti; qualia sunt vs. 14. et 21. τῷ νέον: [l. 7. et 13. At vide Nostrum IX. 22 extr. et 23, 4. 6. et 8.] (mendosum ἀγγελλοῦσα Parisiis in Ed. splendida Orig. non debuerat iterari:) vs. 16. τῆς: [l. 8.] et ἀμφισβασίας, et vs. 20. ἀμφισβασίων: [l. 9. et 12.] tum vs. 28. [c. xv. 1.] τὰ δὲ δὲ οἶδα, pro τὰ δὲ. Porro vs. 34. [xv, 6.] ἐς τὴν χώραν, quod praebet etiam mstus: et vs. 40. [xv, 11.] καὶ τὸν μὲν, εἰπὼν ταῦτα. Herodotum sequuntur fabulam de Aristetea Tzetzes enarrat Hist. Chil. II. vs. 724 - 735. et ex Origene repetitam, quod e Pindari mentione liquet, Aeneas Gazaes in Theophr. p. 77. Qui, sicut Aristetas, post mortem revixisse crederentur, plures commemorantur apud veteres. Luculenta quaedam ex historia Graeca recentiori producit exempla, quaeque alibi non temere reperias, Proclus in ista parte commentarii in lib. X. de Rep. Platonis, quam ex msto Flor. Alex. Morus evulgavit in notis ad Ev. Ioann. xi, 39., prodidit, occasione venustae Platonis de Ere Pamphylio fabulae narratae p. 614. cuius similem de Thespisio Solensi dabit Plutarch. T. II. pag. 563. De Mare quodam fabulabantur, ὅτι τῆς ἀποθανόντος ἀνθρῶπος, Aelian. Var. Hist. IX. 16. VALCK.

2. ὁ ταῦτα εἶπας, εἶρηται) Manuscriptorum ὁ ταῦτα ποίησας, εἶρηται, a Scriptoris more non abludit. Mox c. 16. ἐν τοῖς ἱστοῖς ποίων Aristetas. Tale, ταῦτα δὲ Ἀλκαίος ἐν μέλει ποίησας, lib. V. 95. Plura ad lib. II. 63. WESS. — Paulo ante, ποίων ἱστία dixerat, cap. 13, 2. Quum extremo cap. 12. εἶρηται dixerit; facile credas, variandi causa h. l. εἶρηται ei placuisse. S.

9. ἐς ἀμφισβασίας) Error calami [in ms. Med.] ἀμφισβασίας dedit. Suidae si fides, ἀρχισβασίων et ἀρχισβασίων Iones

dixerunt, inque illis *Heracritus*. Musae istud non norunt, quarum in scriptis Codd. λόγων ἀμφισβασίη lib. VIII. 81., et ἀμφισβασίων lib. IX. 73., unde auctoritas *Origenis*, quod enotatum, ἀμφισβασίειν. Placuit [l. 10.] ἐξ Ἀρτακίης πόλιος. *Apollon. Rhod.* I. 957. κρήνη ὑπ' Ἀρτακίῃ, ubi Schol. [At ibi Ἀρτακίῃ est gentile adiectivum.] Ceterum *Tzetzes* Chil. II. 726. aut mendosus est, aut historiam vitiauit, *Aristeam* ex *Herodoto* uis χαλκίων deducens; tum Κλισίας δ' εὐθὺς ὁ χαλκίος ἐκείνο τὸ χαλκίον. Stabit, ubi κναθίος et κναφίον scriptum fuerit, versui modulus. WESS.

CAP. XV. 3. καὶ τριηκοσίοις) Non dicit, ad suum aevum tot abiisse annos: nam stolide *Tzetzes* 'Εφ' Ἡροδότου γέγονε καὶ πάλιν ἀνεφάνη, acsi eius tempore *Aristeas*, evolutis illis annis, adparuisset. Multa *G. Io. Vossius* de *Aristeae* coniecta in *Olymp.* l. aetate, quae his adversantur. Sive enim maiorem, seu minorem ex msstorum dissensu annorum numerum adoptaveris, superabit primam *Olympiadem*. *Strabo*, *Tatianus*, *Eustathius*, quos *Mearsius*, *Fabricius*, viri Cl., excitarunt, *Homero* priorem et praeceptorem ex quorundam traditione perhibent: Nostro, modo ratio temporis ducatur, fere consentiente. Iunge *H. Dodwelli* Diss. III. de Cycl. p. 150. disputationem. WESS.

18. παρ' αὐτῷ τῷ ἀγάλματι) Iuxta *aram*, τῷ βωμῷ, (cuius solius antea mentio, statuac nulla,) *Valla*. Verum *Laurentio* schedae reluctantur cunctae, suo Marte *aram* ex praemissis formanti. Videntur *Metapontini* *Aristeae* statuatam et aliam *Apollini* cum ara dedicasse: huc *Arch.* περίξ αὐτῶν, circum utramque statuatam, vergit. Rediit illud, ad rem per necessarium. *Lauros* autem, *aram* et imagines circumstantes, ex aere fuisse, *Athenaei* indicio lib. XIII. p. 605. c. novimus. WESS. — Vide Adnotationem continuo sequentem. S.

18 et seq. περίξ δὲ αὐτὸν) In Codicibus inventum praestat, περίξ δὲ αὐτὸν ὁρᾶναι ἱστᾶσι: quia nempe *Herodoteum* est. IV. 79. τὴν περίξ λευκοῦ λίθου Σφίγγος -- ἱστᾶσαν: rursus τὴν περίξ c. 52. porro c. 180. περίξ τὴν Τριτανίδα λίμνην οἰκίονσι: c. 152. περίξ αὐτὸ pro αὐτῷ recte dedit *Gron.* III. 158. περίξ τὸ τεῖχος, quod alibi dicit κύκλῳ τοῦ τεῖχος. VALCK. — Recte laudatur περίξ: et plerumque quidem cum quarto casu praepositionem hanc construit *Noster*, ut in exemplis

a *Valck.* prolatis, quibus item unum aut alterum adiiici poterat; sed nonnumquam etiam cum genitivo; quem non modo IV. 152, 17. et II. 91, 6. praeferunt plerique codices, verum etiam I. 179, 13. ad unum omnes in *πέρη τοῦ τήχους* consentiunt. Nec tamen opus fuerit, ut cum *Wess.* *πέρη αὐτῶν* h. l. vulgato *αὐτὸν* praeferatur, quod percommode ad τὸν Ἀριστίω ἀνδριάντα referri posse videtur. S.

CAP. XVI. 2. οὐδὲς οἶδε ἀτρεκέως ὅ τι τὸ etc.) Litem schedae τῷ ἀτρεκέως intentant, satis ceteroque frequentato: quod offerunt, redibit lib. V. 9. Iure quoque ὧς, cui suus olim locus post ἀτρεκέως, in exilium agunt. Aldinum porro et scriptorum quorundam οὐδενὸς γὰρ οὐδὲ Ἀριστίης, [I. 4.] *Celeb. Gronovius* non male explicuit ratumque voluit, [nempe intelligens, οὐδενὸς αὐτόπτιω ἰδύνατο πισθίσθαι.] oblitus οὐδὲ γὰρ οὐδὲ virtutem addere orationi. *Lucianus* Q. Scrib. Hist. c. 51. Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ ἰαίνει χηρὸν: tum *Nigrin.* c. 6. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ καταφρονεῖν αὐτῶν οἶμαι θίμης: ubi *Hemsterh.* plura. *WESS.*

4. οὐδενὸς γὰρ οὐδὲ) Ista lectio Medicea nullo se pacto poterit tueri: quae ante obtinebat, nihil habet illa quod *Herodoti* lectorem offendere debuisset, quem scripsisse putato: οὐδενὸς γὰρ δὲ, αὐτόπτιω εἰδέναι θαμίνου, δύναμαι πισθίσθαι οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Ἀριστίης, (τοῦ πέρη (sic *Arch.*) ὀλίγω πρότερον τούτων μνήμην ἰκμεύμεν,) οὐδὲ οὗτος προσατίξω Ἰσσηδόνων -- εἴησι ἀπισθίσθαι. Quorum primum his concinit e lib. III. cap. 115. οὐδενὸς αὐτόπτιω γενομένου δύναμαι ἀκούσαι. *Herodoti* miror Editorem offensum eadem negandi vocula sic repetita, οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Ἀριστίης: ad quae cum parenthesi quaedam interiecisset, suo more posuit iterum οὐδὲ οὗτος etc. *Homero* frequentatum illud οὐδὲ γὰρ οὐδὲ auferri non debuerat τῷ Ὀμηρικωτάτῳ. In *Platonis* legitur *Soph.* p. 251. B. μηδὲν μηδὲν (μηδὲ) μηδεμίαν δύναμιν ἔχειν κοινωρίας εἰς μηδέν: in *Theaet.* pag. 180. A. περὶ αὐτῶν οὐδέποτε οὐδὲν πρὸς οὐδὲνα αὐτῶν. **VALCK.**

9. ἀκοῇ ἐκίεσθαι) Perperam vox prior proscrIBitur; quam si noluisse, ὅσον ἡμῖς ἱστορεῦντες ἐπὶ μακρότατον οἶοί τ' ἐγινόμεσθαι ἐκίεσθαι scripsisset sine dubio, ut cap. 192. et II. 33. Quid multa? Ὅσον καὶ ἐγὼ δυνατός εἰμι ἐπὶ μακρότατον ἐκίεσθαι ἀκοῇ posuit ipse lib. I. c. 171. *WESS.*

CAP. XVII. 5. Ἀλαζόνις καλίστα) Praecipue

Stephani Byz. monitum et Codices cap. 52. amplector. Sic in Ἀλαζών Ethnicographus, ὁξύνεται διὰ τὸ ἐπιθετικὸν καὶ φαίνεται τὸ ω πρὸς ἀντιδιαστολήν. Ex Homero Iliad. β'. 856. sumserunt Ἀλαζώνας librarii, quibus comoda in Poëta sedes, non hic. Multa Strabo XII. pag. 827., [p. 550. v. ed. Cas.] primo adspectu Vallae et Arch. favens, sed re curatius inspecta minime. Verba ibi haerent in mendo, lenissima Holstenii ad Stephanum medicina sanitati reddita. WESS. — Vide quae in *Var. Lect.* notavimus, ubi in fine προαλαζών, ἀλαζώνος, scriptum oportebat ἀλαζών, ἀλαζώνος: nempe sic scribitur declinaturque appellativum nomen; a quo ut distinguatur proprium populi nomen, non modo ω in obliquis casibus hoc retinet, sed et accentum retrahit, ut fere fit in propriis nominibus quae eandem cum appellativis formam habent. Cuius moris memor quisquis vulgatam apud Stephanum Byz. scripturam curatius expenderit, mecum puto fatebitur, non Ἀλαζών, sed Ἀλαζών, nec ὁξύνεται, sed παροξύνεται scripisse Ethnicographum. S.

7. κρόμμνα καὶ σκόροδα) Iungunt Alexandrini Interp. τὰ κρόμμνα καὶ τὰ σκόροδα Numer. xi, 5. In Geponicis lib. XII. 30. crebra τὰ σκόροδα, etiam apud alios Graeciae larentis scriptores in *Du Cangii* Glossario. Quod nunc cernitur, *Herodoti* et veterum est: cf. lib. II. 125. WESS.

11. τὸ πρὸς βορῆν ἀνεμον, ἔρημος etc.) Nullus dubitavi ita ex scriptoris adsuétude refingere et hic et deinceps. Ecce tibi ex cap. 20. Μελαγχλαῖναν δὲ τὸ κατ' ὑπερθε - ἔρημός ἐστι ἀνθρώπων: et cap. 185. τὸ πρὸς νότον - - - ἔρημος - - - καὶ ἄξυλός ἐστι χώρα: tum c. 191. τὸ πρὸς ἰσπέρης ὀρεινή τε κάρτα καὶ δασέα καὶ θηριώδης. Pauca haec de multis. [cf. c. 18, 6. et 8.] Consentit de *Neurorum* situ *Scymnus Chius*, optime adiutus ab *Is. Vossio* ad *Peripl. Pont. Euxin.* p. 135. edit. Gronov. WESS. — De accentu vocis ἔρημος dictum in *Var. Lect.* h. l. et ad I. 117, 18. alibique. Ante *Reizium* recte *Portus* monuerat, ex veterum Atticorum Ionumque more ἔρημος, ὁμοῖος, ἑταῖμος, hoc tono scribi: conf. *Koen* et quos ille laudat ad *Gregor. de Dialect.* pag. 21. nuperae editionis: et sic optimi quique mss, atque in posterioribus *Herodoti* Musis etiam ed. *Wess.* cum aliis, v. gr. VIII. 51, 6. IX. 58, 2. et 5. Est autem ἔρημος ex *Nostri* usu non mi-

nus foeminini quam masculini generis; qua ratione etiam τὴν ἱρῶμον dicit c. 18, 10. et alibi. S.

CAP. XVIII. [2. πρῶτον μὲν ἡ Ἰλαιν] De hac *Hy-laea* (quasi dicas *Sylvestri Scythia*) conf. cap. 19. 54. 55. et 76. S.]

Ibid. ἀπὸ δὲ ταύτης ἀνθρώποι οἰκίονσι Σκυθαί) Causae nihil, opinor, adferri poterit, cur hi soli dicerentur ἀνθρωποι Σκυθαί γεωργοί. Ut correctionem meam minus etiam peritis adprobem, ponam primum in *Philostrato* vulgata de *Vit. Apollon.* VII. c. 2. Ἡρακλείδης καὶ Πύθων, οἱ Κάτων ἀποκτείναντες τὸν Θραῖκα, ἀνθρωπίω μὲν ἦσθην ἄμφω. Corrigendum absque ulla dubitatione Αἰνίω μὲν ἦσθην ἄμφω: erant quidem ambo *Aenii*, sive ex urbe *Aeno* orti: librarii crediderunt esse vocem ἀνθρωπίω in ἀνῶ usitato more scribendi contractam. Similis hoc in loco *Herodoti* peperit errorem ratio: αἶνοι in ἀνῶ transmutandum arbitror atque adeo legendum ἀπὸ δὲ ταύτης ἀνῶ οἰκίονσι Σκυθαί Γεωργοί: abhinc longius a mari remoti *Scythae* habitant *Georgi*. Proxime praecedunt, διαβάδντι τὸν Βορυσθίνα ἀπὸ θαλάσσης πρῶτον μὲν ἡ Ἰλαιν: commode succedunt emendata, ἀπὸ δὲ ταύτης ἀνῶ οἰκίονσι Σκυθαί Γεωργοί. Sic loqui solet: II. 7. ὁδὸς ἐς τὴν Ἡλιούπολιν ἀπὸ θαλάσσης ἀνῶ ἰόντι: cap. 155. ἀναπλέοντι ἀπὸ θαλάσσης ἀνῶ. Ad istam rationem ἡ ἀνῶ Ἀσία et ἡ κάτω memorantur; *Herodoto* τῆς Ἀσίας τὰ κάτω, et τὰ ἀνῶ αὐτῆς. Mari vicini, οἱ κάτω, et οἰκεῖν κάτω dicuntur; ἀνῶ οἰκεῖν et οἱ ἀνῶ, qui a mari sunt remotiores: eiusdem gentis atque urbis distinguuntur οἱ ἀνῶ et οἱ κάτω. Similia quaevis ad istam rationem sunt intelligenda: *Thucyd.* II. 83. οἱ ἀπὸ θαλάσσης ἀνῶ Ἀναρναῖες: cap. 98. τὴν ἀνῶ Μακεδονίαν: I. 137. μετὰ τῶν κάτω Περσῶν τινος πορευθεὶς ἀνῶ: VIII. 5. *Dario* στρατηγὸς ἦν τῶν κάτω: II. 100. ἀπὸ τῶν ἀνῶ ξυμμαχῶν. Distinguit *Diodorus* Σιστὰς παραθαλαττίους πόλεις, τὴν μετόγειον, et τοὺς ἀνῶ τόπους, XX. 59. πόλεις τὰς ἀνῶ et πλεσίον θαλάσσης opponit *Xenophon.* Κυρ. Παιδ. VII. p. 106, 28. et alibi: *Philostrato* memoratur *Vit. Apoll.* V. 24. ἡ Ἀλεξάνδρεια καὶ ἡ Αἴγυπτος ἡ ἀνῶ. *Smyrnaei* οἱ ἀνῶ et οἱ ἐπὶ θαλάττῃ, de *Vit. Sophist.* pag. 531. Praeter alios pagus fuit *Atticæ* eiusdem nominis duplex, teste *Harpocr.* λαμπτραι, αἱ μὲν παράλαι, αἱ δὲ καθεπείρην: illinc ortus quis in *Aristophanis Amphiarao* λαμπτρὸς ἔγωγε τῶν κάτω. *Herodotea* propius accedit finis libri

quinti Pausaniae: οἰκοῦσι δὲ ἀπὸ θαλάσσης ἄνω τῆς πρὸς Σάτη πόλει: contrarium κάτω οἰκῆν praebet Thucyd. I. 7. ὅσοι ὄντες οὐ θαλάσσιοι κάτω ᾤκουν: quod ibi sequitur, καὶ μέχρι τοῦδε ἔτι ἀναγκισμένοι εἰσὶ, non debebat tentari; idem significans ac ἄνω οἰκοῦσι, atque adeo ἀπὸ θαλάσσης: hinc explicandum ἀνοικίσθαι εἰς τὸν Δαφνοῦντα, VIII. 31. et Aristoph. Pace vs. 206. In Pausan. X. pag. 838. scripserim: ἀνοικίσαντο εἰς τὰ ὑψηλά καὶ οὗτοι τῆς νήσου. VALCK. — Si ἀπὸ δὲ ταύτης ad terram desertam referretur paullo ante memoratam, non incommode nunc dictum videri deberet, proxime post hanc homines habitare, nempe Scythas agricolas: idque decepit librarios qui ἄνθρωποι ex ἄνω fecerunt. Quae in Periplo Ponti Euzini, ad quem in Var. Lect. provocavi, leguntur, ea ex Scymni Chii senariis in solutam orationem translata esse constat. Versiculi huc spectantes supersunt in Scymni Fragmento, quod ad calcem Notarum L. Holstenii in Stephanum Byz. editum est, et in Hudsoni Geogr. Minor. Vol. II. repetitum; sunt autem huiusmodi, pag. 49. ed. Huds. pag. 378. apud Holstenium:

Πρὸς ἀνατολὰς δ' ἐκβάντι τὸν Βορυσθῆνιν
τοὺς τὴν λεγομένην Ἰβλαν οἰκοῦντας Σκύθας
εἶναι δὲ Γιωργεύς ἐχόμενος τούτων ἄνω.

Et haec quidem ex Ephoro refert Scymnus: esse autem ex Herodoteo fonte hausta adparet. Ἰβλαν vero quum in illo terrarum tractu nemo noverit, haud dubie medius istorum versiculorum (partim cum Is. Vossio, ad Periplus. pag. 135.) in hunc modum fuerit corrigendus;

τὴν λεγομένην Ἰλαιν οἰκοῦντας Σκύθας. S.

3. οἰκόντες ἐπὶ τῷ Ἰπάνι) Male mssti ὑπὸ τῷ Ἰπάνι. Posita urbs πρὸς τῷ Ἰπάνιδι fuit in Dionis Chrys. Borysth. p. 437. et apud Scymnum; [p. 376. apud Holst. p. 46. ed. Huds.] prave quoque cap. 53. huius Musae. WESS. — Recte ἐπὶ Ald. et edd. omnes cum plerisque msstis. S.

[8 seq. πλόον -- ἡμερῶν ἔνδεκα) ἐπὶ δέκα ἡμερῶν πλόον ait cap. 53, 20. S.]

9. ἥδη κατέπερε τούτων ἔρημός ἐστι) Indueret pristinum colorem, deformior antea, oratio, modo ἥδη δὴ scriberetur. Talem suo tempore Scymnus consideravit, talem schædæ. WESS. — In contextu sic edidit Wess. ἥδη δὲ κατέπερε τούτων ἔρημός ἐστι, et sic etiam posteriores editores.

Antea edebatur ἥδη δι κατέπερε τούτων ἡ ἱερμὸς ἱερί, et sic ms. F. nisi quod ἱρῆμος hoc accentu scribit. Nos Arch. Vind. et nostrum Pc. sumus secuti. Particulae ἥδη commodior locus est l. 12. ubi eam etiam libri omnes agnoscunt. conf. ad c. 99, 7. Quando ἥδη se malle Wess. significavit, puto ἡ δι δὴ voluerat. Scymnus continuo post versiculos supra adpositos sic pergit: ἵπαιτα πάλιν ἱερμον ἐπὶ πολὺν τόπον. S.

10. Ἀνδροφάγου) De Androphagis cap. 106. uberiora. Adde observata his de locis Th. S. Bayero Comment. Acad. Petrop. T. XI. p. 337. WESS.

CAP. XX. 2. τὰ καλούμενα Βασίλειά ἱερί) Sic regionem Scytharum regionum, βασιλείων, adpellat; nam H. Stephanus explicans regias domos longe erravit. Res ex sequentibus et cap. 56. constat. WESS. — Conf. c. 6, 5. ibique notata. S.

7. Μαίητιδος) Nomen paludis Maeotidis Ionicum cum mox mutatum Codices eunt, pravum urgent institutum, iam c. 3. inceptum. Recte Μαίητις, I. 104., et hac Musa creberrime. Dabunt mssti τῆς Ἰσταιήτιδος, quae aliis Ἰσταιώτιδος, lib. VIII. 23. Statim [l. 8. pro τὰ δι αὐτ.] Cl. Reiskius τὰ δι αὐτῶν, h. e. τινός. WESS.

CAP. XXI. 2. ἡ μὲν πρώτη τῶν λαξίων). Hesychio haec erant ob oculos, λαξίων, λῆξτων, κληρώσιων. Suidae λαξίν, [λαξίν hoc accentu scribunt Suidae editt. vet.] μῆξιν, μερισμόν, vitiosum, et ex Glossis Herodoti, quales manu exaratas possideo, derivatum est: λαξίν scripserat Criticus. [non μῆξιν.] Inspice eruditissimi P. Leopardi Emend. lib. VII. 16., Lazios Vallae lenissime, sicuti decet, corrigentis. Et Lazios tamen, tanquam Scythicam nationem, Thesaurο suo addit Abr. Ortelius. Nollem Bayerus, vir doctissimus, Historiarum patrem erroris postulasset, quo Lazios, gentem Scythicam, in adpellativum converterit nomen. Nimum indulsit suspicaci ingenio. Lazos seu Lazios senior novit aetas, neque eo loci, quem scriptor signat, sed ad Phasim amnem apud Procopium Bell. Pers. lib. II. Immo vero ipse verborum ordo, quod attendenti liquidum, docto viro refragatur. Perpende dicta eius Comment. Acad. Petrop. T. I. pag. 421. Scripsi autem [l. 6.] schedarum iussu ὑπεροκίνοισι δι τοῦτίων. Postulabat sermonis indoles, qua c. 13. Ἰσσηδῶν ὑπεροκίειν Ἀρμάσπους: et cap. 37. τοῦ

τίων δ' ὑπεροκίους -- Μῆδοι. WESS. — De scriptura penacuta λαξίη (l. 6.) vide *Var. Lect.* et conf. IV. 114, 21. S. [G. Bouδίνος) De Budinis conf. c. 108. et 123. S.]

CAP. XXII. 4. Θυσσαγίται) Ut hic, sic infra c. 123. atque hinc *Stephanus Byz.* VALCK.

7. Ἰῦρκαι) In his equidem similibusque obscurioribus iudicium sequeretur *Pintiani*, ex *Herodoto Melam* corrigentis I. c. 19, 140. *Thyssagetae* Iurcaeque vastas sylvas occupant alunturque venando; ζῶνσι ἀπὸ Θήρης, *Herod.* Pro sua pietate bonus *A. Schottus* hinc quoque *Turcas* expulsos esse laetabatur. Non alibi fortasse Ἰῦρκαι nisi cum *Thyssagetais* etiam *Plinio* memorantur *Hist. Nat.* VI. c. 7. VALCK.

[8. λεχρεῖ, scil. ὁ Θηρῶν: adsumendus nominativus participii ex praecedente nomine Θήρης. conf. ad I. 132, 5. et II. 47, 16. S.]

14. τὸ πρὸς τὴν ἡὺ τετραμμένον) Scholion veram possum dedit vocem. Fuit olim πρὸς τὴν ἡὺ ἀποκλίναντι, uti paullo antea ἀποκλίναντι μᾶλλον πρὸς ἀππλιῶτην ἀνέμον, et statim διεξιδόντι δὲ καὶ --- οἰκίους. Atque hoc manuscripti profitentur, qui, si τὸ erasissent etiam, me ad restitutionem adegissent. [Si impediret τὸ, posset ex ms. F. τῷ adscisci: quo tamen nil opus esse videtur. De ἀποκλίναντι, quod nos praetulimus, dictum in *Var. Lect.*] In praecedentibus [l. 12.] ἀσύνδετον non laudo: melius καὶ ἐπιβαῖς schedarum. WESS. — Nec tamen coniunctivam adsciverat particulam doctissimus Editor. S.

CAP. XXIII. 5. τῆς τρηχίης χῶρον πολλόν) Offendunt ad πολλόν τῆς χῶρης, substituto πολλήν. [Scilicet quum olim legeretur τῆς τρηχίης χῶρης πολλόν, adnotaverat *Reiskius*: „πολλήν amant Attici dicere: nescio tamen an sic scripserit *Herodotus*.“] Codices iustius: [quos secutus est *Wess.*] tum quoque ἐκ γενεῆς. [quod et ipsum ex *Arch.* et *Vind.* recepit *Wess.* consentientibus puto nostris *Pa. Pc. Pd.*] S. *Ioannis Euang.* cap. ix, 1. τυφλὸν ἐκ γενεῆς non nescio, neque ἐκ γενεῆς κωφὸν *Sexti Empirici* lib. XI. p. 753., nedum *Hesiodi Theog.* vs. 271. Nostri diversior ratio, qua huius *Musae* [immo *Musae III.*] cap. 33. καὶ γὰρ τίνα ἐκ γενεῆς νοῦσον μετ. λέγεται ἔχειν. De calvis istis [Φαλακροῖς, *lin. C.*] et caussa calvitii *Zenobius* Cent. V. 25. εἰσι δὲ φαλακροὶ διὰ τὴν φύσιν τοῦ ὕδατος, οὗ πίνουσι, καὶ αὐτοὶ καὶ

αι γυναικες; αὐτῶν ex scripto; [vide ibi Andr. Schottii Adnot.] quod, absu- dum minime, unde acceperit, non vacat quae- rere. WESS.

6. Φαλακροὶ ἐν γυνεῇς) Et feminis et maribus nuda sunt ca- pita, Mela l. 19 extr. de iisdem Argippaeis: verum adeoque quod scribit Plinius Hist. Nat. VI. c. 13. capillus iuxta femi- minis virisque in probro existimatur: a duce suo secedentem Solinum reprehendit Salmas. p. 209. De Myconlis quid tra- diderint veteres, e Stephano notum in voc. Μύκωνος. Quae de hac gente praeterea dedit Mela, derivavit omnia ex He- rodoto: His iustissimi mores; nemora pro domibus; alimenta bactae: - - sacri itaque habentur; adeoque ipsos nemo de tam feris gentibus violat, ut aliis etiam ad eos confugisse pro asylo sit: postrema de his paene conversa: [l. 21 seqq.] τοὺς οὐδὲς ἀδικεῖ ἀνθρώπων· ἰσοὶ γὰρ λέγονται εἶναι. - - δὲ δὲ ἂν κη- ταύνη ἐς τοὺς, ἢ π' οὐδενὸς ἀδικεῖται. Eadem Plinius expres- sit. Sacris autem his inviolatisque sive Scythiis, seu Scy- tharum vicinis, iustitiae cultoribus atque humanitatis, eximie congruunt quae in laudem Scytharum occasione loci Homerei prodidit Strabo VII. pag. 455. B. p. 460. D. [p. 296. D. et 300. D. ed. Cas.] quaeque habet Iustinus II. 2. Continentia illis morum quoque iustitiam edidit, nihil alienam concupiscentibus. - - Plus in illis proficit vitiorum igno- ratio, quam in his (Graecis) cognitio virtutis. VALCK.

[10. περικλὸν μὲν οὖνον τῷ διδέρῳ) Si corylum intelligit, cuius fructus avellana sylvestris veteribus vulgo nur Pontica dicebatur; mireris quid sit quod succum e fructu ex- pressum l. 14. nigrum dicat. Quid sit vero quod Mannert, Vir doctus, Geogr. Graecor. et Romanor. T. IV. pag. 110. quaerat, arbor-ne Pontica intelligi cedrus Siberica debeat, ipse viderit. Idem, paullo ante, γένεια μεγάλα, ingentia membra virilia intelligens, miror unde id arripuerit inven- tum. γένιον Noster VI. 117, 12. barbam dixit: at h. l. recte mentum vulgo interpretantur. S.]

12. τοῦτο ἐπὶ γένει πῖτον) Planissima lectio Casau- boni, τοῦτον, ἐπὶ γένει πῖτον, σακκεύουσι foret, si mem- branae addicerent. At, saepe sequius genus Herodotum am- plecti, notum est. Vide magni viri Animadv. lib. II. 16. WESS. — Casauboni Animadversionem habes T. II. no- strae ed. Athenaei, p. 386. In vulgato autem τοῦτο, et in Herodot. T. V. P. II.

πίπων, nil variant libri, nec apud Herodot. nec apud Athen. Itaque mutare nefas. S.

13. σακκίονσι) σακκίονσι Suidae offertur etiam ab Aelio Dionysio ap. Eustath. ad Homer. pag. 940, 18. [p. 914, 11. ed. Bas.] estque ex priscorum more, quo σάκος et σακκίον praeferebant, in Moeride, Thoma M. et aliis. Σακκίον tamen, uti Codices, Glossator San-Germanensis. De suspitione defectus, quam vir doctus in *Miscell. Lipsiens.* movit, nihil, nisi historicos non omnia minutatim persequi, dico: nihil quoque, cur παλάθας [lin. 16.] reddiderim. Suidas hinc hausit, seu potius ex Lexico Herodoteo, cuius L. Küsterus inmemor sincera Grammatici incrustavit. WESS.

Ibid. σακκίονσι ἱματίοισι) Tentare non ausim. ἡθάνιον venerat alicui in mentem. Sicut ἡθμόν, ἡθάνιον inter popula quoque recenset Athen. Secundum *Etymologum* erat Ἠθμός καὶ Ἠθάνιον, ἱργαλίον διατετρημένον πολλαῖς ὀπαις, δι' οὗ τὸ ὕψος εἰσάγει διακρίναι τῶν παχυτέρων: sic ista pag. 422, 34. codex exhibet scriptus, ubi paulo post pro Ἐργωνῇ ponendum, in Ἐργων ἄ, operum libro primo. Haec respiciens Suidas habet: Σακκίονσι, τὸ ὀλίγονσι, παρ' Ἡροδότῃ: percolant. Ex Aelio Dionysio praebet eandem scriptionem Eustath. in Ἰλ. v. p. 914, 10. ab Attico σάκος, pro vulgari σάκος, derivante Σακκίον Herodoti. Σακκίον et σακκίζω veteres, recentiores dixisse videntur σακκίον et σακκίζω, saccare: vid. *Salmas. in Solin.* pag. 209. A. quique explicat vicina *Cassaub. in Athen.* II. cap. 16. VALCK. — Miratus sum *Heerenium* Virum doctissimum, σακκίονσι ἱματίοισι interpretantem in saccos infundunt, in *Ideen* etc. T. I. pag. 900. S.

16. παλάθας) Ad hunc modum eximenda voci litera est superflua. Παλάθας Auctor Glossarii Herod. hic recte interpretatur τὰ ἐν τρυγῶς πλάσματα. Quae sic massae vulgo dicerentur docuit *Wesseling.* ad *Diodori* T. II. pag. 212. [ad lib. XVII. c. 67.] VALCK.

20. πίδαρ στεγνῷ λευκῷ) Pro pileo, tegmen malleum coactile ex lana, quemadmodum c. 75. *Erotianus*, Πίλοι καλοῦνται παρὰ Λάκωνι τὰ σκεπάσματα σκιάς χάριν πεποιημένα. Explicuit, monente *Foesio*, Hippocratea de tegumento curruum Scythicorum, αὗται δὲ πίδαρι περιπετραγμέναι, tuniti sunt coactilibus ex lana, *Lib. de Aëre*, Aq. p. 291. [sect. 93. ed. *Coray*, quem ad locum vide docti Editoris notata.]

Additur continuo [apud Hippocr.] *currus fabrefactos* ὡς περ εἰρήματα esse, et ταῦτα δὲ καὶ στίνα πρὸς ὕδωρ, καὶ πρὸς χιόνα καὶ τὰ πνύματα: in Latinis, ipsique in angustum coarctati *adversus omnes aquarum, nivis ac ventorum iniurias*; quæ rei non conveniunt. Στίνα doctissimos homines in errorem induerunt: στίνα, firma contra eas iniurias, reliquerat Hippocrates. Sed hoc occupavit Hemsterhusius noster ad Comici Plutum. [p. 569.] WESS. — Suum ibi Hippocrati restituere non neglexit doctissimus Coray. S.

24. τὰς διαφορὰς διαίρωντες) Quia finitimorum dirimebant controversias velut arbitri, non absurde quis suspicabatur, Ionicum διαίρωντες in usitatius illud fuisse demutatum: sed, qui litigantes dirimit, ὁ τὰ ἀμφισβητήσιμα διαίρων, Poluci VIII. 8. διαίρων τὰ ἀμφίλογα dicitur Xenophonti p. 558, 26. et Aristoph. Ran. vs. 1132. VALCK.

25. κατὰ φύγῳν καταφύγη) Optime hoc suam in sedem, modo iniquior afuisset criminatio, restitutum. Th. Galeus vere φύγῳν ex Arch. enotavit, neque id futile prorsus. Homer. Ἰλ. ξ'. 81. δὲ φύγῳν προφύγη κακόν. Herodotus V. 95. αὐτὸς μὲν φύγῳν ἐκφύγει. WESS. — Vera videtur lectio Arch. δὲ ἀν' φύγῳν καταφύγη etc. Plinius Hist. Nat. VI. 13. Sacros haberi narrant inviolatosque, - - - nec ipso modo, sed illos etiam qui ad eos perfugerint. VALCK.

26. Ἀργιππαῖος) Gentis nomen examinavit Salmasius ad Solin. pag. 147., attigerunt alii ap. Gronovium. Schedæ Arch. et Vind. vulgato dicam scribunt, pariterque Ὀργιμπίος in Zenobii Cent. V. 25., quem non extrico. WESS. — Ἀργιππαῖος scribendum existimasse Salmasium in Plinianis pag. 209. memoravit h. l. Gronovius: et „Ante eum (inquit) „Turnebus in Notis ad Ciceron. de Fato pag. 64. ex „Mela, Arimphaei; prout etiam agnovit Grotius ad Mar- „cian. Capellam p. 214. --- Sed unus omnia Mediceus. “ — qui nempe cum edd. et aliis mssis in Ἀργιππαῖος consentit. Calmucas, quos hodie vocamus, cum Heerenio (Ideen T. I. p. 920.) et aliis viris doctis intelligi par est. S.

CAP. XXIV. 1. πολλὴ περιφάνεια τῆς χώρας non prospectus est regionis, [ut habet Gron. cum Valla;] sed certa eius notitia. Quo usu Isæus Or. de Apollodori Haered. pag. 66. [ed. Reisk. pag. 167.] WESS. — Eodem fere pertinet ille usus huius vocabuli, cuius plura exempla in Lexico

Polyb. pag. 270. et seq. num. 1. collecta dedimus. Possis eodem referre Polyb. VI. 43, 7. Ipse Scriptor noster optimus sui interpret est: Μίχρι μὲν δὲ τούτων, ait initio cap. seq., γινώσκονται, nempe ἡ χώρα. conf. cap. 26 extr. S.

CAP. XXV. 4. καὶ οὐδεὶς σφεα ὑπερβαίνει) Manifestus mutantium schedarum hic lapsus, [σφῆας scribentium, quod arripuit Gron.] dignus contemtu. Stolidior earumdem audacia [L. 6.] contra αἰγίποδας ἄνδρας. Nihil prosunt Cyrenaei τετραπποβάται lib. V. 77., multoque minus equi ἱπποβάται Strabonis lib. VIII. p. 595. Quid enim in illis insolens? et cur sibi οὐ πιστὰ profiteretur? Non inepte quidem rem putarunt ridiculam, homines capripedes; [capricornos intelligunt viri docti:] ea enim novandi videtur caussa fuisse: verum his in fabellis suum cuique relinquendum. De similibus naturae, fictis tamen, portentis Strabo lib. I. p. 73. [p. 43. ed. Cas.] WESS. — Capripedes homines figurate dictos existimavit Larcher, qui abrupta montium haud secus atque caprae conscendunt. S.

CAP. XXVI. 7. τὴν δὲ κεφαλὴν. etc.) Aut diversa confudit Plato, aut alium habuit quem sequeretur auctorem, in Euthyd. pag. 299. E. ista scribens: θαυμασιώτερόν γε ἔστι ὅτι καὶ πίνουσιν (οἱ Σκύθαι) ἐκ τῶν ἑαυτῶν κρανίων κεχρυσωμένων, καὶ ταῦτα καθορώσι, τὴν ἑαυτῶν κορυφὴν ἐν ταῖς χερσὶν ἔχοντες. Secundum Herod. IV. cap. 65. non parentum aut amicorum craniis utebantur Scythae tanquam poculis, sed hostium quos interfecissent, aut inimicorum saltem; Issedones soli parentum suorum crania deaurata custodiebant, et velut ἀγάλματα venerabantur, postquam cadaverum carnes cum alia commixtas comedissent: qua de re Davisius egit ad Ciceron. Tuscul. I. 48. p. 118. Platonis forte non recordabatur Salmas. in Solin. p. 192. Strabo quoque Scytharum fecit mentionem τοῖς κρανίοις ἐκπύμασι χρωμένων, VII. p. 458. A. et pag. 460. B. [pag. 238 extr. et 300. n. ed. Cas.] Apud Livium XXIII. 24. Galli Boii caput ducis (Postumii) praecisum ovantes templo --- intulere: purgato inde capite, ut mos iis est, calvam auro caelavere: idque sacrum vas iis erat, quo solennibus libarent; poculumque idem sacerdoti esse ac templi antistitibus. VALCK.

8. ἀκαθάρτα κατὰ χρυσοῦς) Per incommodum ἀκαθάρτοις inaurandi significatione. Iunxit Artemidorus Onir.

lib. I. 52. ἵνα ἀπαργυρωθῇ καὶ ἀποχρυσωθῇ de servo, qui aere venditur. Verum masti praestant. Tale lib. II. 130. καὶ ἵππευ-
 τα καταχρυσώσαντά μιν ταύτην. Gemina in re in *Fragm.*
Pythagor. p. 713. τὸ δ' ὅστιον χρυσώσας καὶ ἀργυρώσας, πίνει ἐξ
 αὐτοῦ: et *Noster* IV. 65. ἴσθαι δὲ περιχρυσώσας, οὕτω χράται
 ποτηρίῃ: ubi in scriptis καταχρυσώσας. *Mela* Herodotea de
Issedonibus [quos *Essedonas* ille nominat, II. 1.] ad hunc
 modum: capita ubi fabre expolivere, auro vincta pro poculis
 gerunt; ἀγάλμα, ut apud *Homerum* et alios, supellectilem
 intelligens, haud profecto inficete: ἄτι ἀγάλματι χρίσται
 tale postulat. *Is.* *Vossius* aliter ad *Pomponium*. Τὰ γενέσια
 [lin. 11.] *Glossae* *San-German.* non neglexerunt, optime
 declarata ab *Ammonio*. Non sunt natalitia, quae in *Vallae*
Latinis erant. *WESS.* — *Ammonius* de *Vocum* *Differen-*
tia, p. 34 seq. Τὰ μὲν Γενέθλια τάσσεται ἐπὶ τῶν ζώντων. ---
 Γενέσια δὲ ἐπὶ τῶν τεθνηκότων, ἐν ἧ ἱερατος ἡμέρα τετελεσται. *S.*
CAP. XXVII. [3. χρυσεφύλακας Γρύπας. *Conf.* III.
 116. *S.*]

5 seq. Σκυθιστὶ Ἀριμασπὺς etc.) Proxime sequentia, Ἀριμα-
 γὰρ ἦν, primus, opinor, sic corrigenda censuit *Io. Hartungus* *Thes. Crit.* T. II. p. 636. Ἀρὶ μὲν γὰρ ἦν (1. τὸ ἦν) κα-
 λίουσι Σκύθαι, Μασπὸς δὲ τὸν ὀφθαλμόν: prout legisse vide-
 tur in suis *Codd.*, quos habuit plures, *Eustathius*: vid. ad
Dionys. Perieg. vs. 51. Idem ferme probavit *G. Sopingius*
 ad *Hesych.* in Ἀριμάπους: ubi docta prostat adnotatio *Cl. no-*
stri Albertii. De *Arimaspis* quae huc spectent e *Tzetze* dedit
 et *Gellio Stanleius* ad *Aeschyli Prom.* vs. 803., memorantis
 τὸν μουνόπη στρατὸν Ἀριμασπὸν ἱπποβάμονα. Cyclopes unoculi
 μονόπηες dicuntur, μονόμματοι, et μονόγλῃνοι. In *Reges Ma-*
cedoniae, *Philippum Amyntae*, et *Antigonum*, qui fue-
 runt ἱεροφθαλμοι, frigida leguntur hic illic atque insulsa
Graeculorum dicteria; hoc in *Philippum Aristidis* apud
Philostratum de *Vit. Soph.* pag. 584., quo τοὺς Ἀριμασπὺς
 (τοὺς μονομμάτους) ἴδῃ ξυγγενεῖς εἶναι τοῦ Φιλίππου. *VALCK.*

6. Ἀριμα γὰρ ἦν καλίουσι Σκύθαι etc.) *Eustath.* in *Dio-*
nys. *Arimaspos* ex *Herodoto* et causam nominis explicans,
 ἀρὶ μὲν γὰρ τὸ ἦν Σκυθιστὶ, μασπὸς δὲ, ὁ ὀφθαλμός: nec
 multum diversa *Schol.* in *Aeschyli Prometh.* vs. 804. Quae
 quidem hoc fonte si fluxerunt, turbidus admodum erit.
 Ea mens *Io. Hartungi* *Decur.* I. c. 2. pag. 636., *Herodotea*

ex Eustathio reformantis. Consilium non laudo neque institutum, Codicum conspiratione damnatum: eoque minus, siquidem, observante Io. Georg. Wachtero, in reliquiis Scythici sermonis, *Spu oculus, arim unus*. Abit ergo in spongiam Eustathii, unde unde arcessita, origination. Vide docti Viri Praefat. Glossar. Germ. Seet. XIII. et Cl. Alberti ad Hesych. Ἀριμάπους. [quorum tamen doctissimorum virorum uterque multum abest ut rem, de qua agitur, ad liquidum perduxerit.] WESS.

CAP. XXVIII. 5. ἡ δὲ θάλασσα πήγνυται etc.) Genuinum his infregit Taurus Philosophus apud A. Gellium XVII. 8. *Tametsi*, inquiens, *Herodotus historiarum scriptor, contra omnium ferme, qui haec quaesiverunt, opinionem, scribit, mare Bosporicum, quod et Cimmerium appellatur, etc.* Nihil enim, quantumvis Gellii simia Macrobius, paria, criminosis atque alienius. Philosopho, si non habuit perspecta quae sub extimo Septemtrione homines experiuntur, Virgiliana recordari consultum fuerat, Georgic. III. 360., *Senecae Herc. Fur. vs. 536. quaeque Strabo lib. VII. p. 472. [pag. 307. ed. Cas.] Statim [lin. 8.] πῖπν ἰς τοὺς Σινδοὺς* non fallace coniectura L. Holstenius ad *Σινδοὺς Stephani. Indi* longe hinc disparati, vicini vero et trans Bosporum Sindi. Scriptionis peccatum est: posterior articuli littera deglutiit sequentem, uti τῆς Ἰνδικῆς vice Σινδικῆς c. 86., et ἰς Κῶλον loco ἰς Σκῶλον lib. IX. 15. Contra huius Musae c. 33. τοὺς Σούρους Arch., ubi τοὺς οὐρούς oportuerat. Habet, quae huc pertinent, iusto circumspector, Vir Cl. *Freretus*, Comment. Acad. Inscript. T. VI. p. 363. Ego, re extra dubium posita, restitui. WESS.

5. ἡ δὲ θάλασσα πήγνυται) Graecis hoc videbatur incredibile, qui mare ferme tantum experti noverant medium; τὴν ἴσθμῳ θάλασσαν, quique didicerant in scholis, omne mare esse incongelabile. Philosophus itaque Taurus, Gellii Noct. Att. XVII. 8. *Herodotus*, inquit, *historiarum scriptor contra omnium ferme, qui haec quaesiverunt, opinionem scripsit, mare Bosporicum, quod et Cimmerium appellat, earumque partium mare omne, quod Scythicum dicitur, id gelu constringi et consistere.* Sic exhibet Gelliana Macrobius Saturn. VII. c. 12. pag. 621. quae his ille subdit, e *Plutarcho* suspicor transumpta. Praeter flumina, Macotin, et Bosporum, et Ponti

partem, *brumali rigore durare recte statuit et Mela l. c. 19.* Ubi Herodotea dat *Eustath. in Dionys. vs. 669.* hinc scribendum πλὸν οὐ ποιήσεις. Lectorum his ἀπιστία Diodorus Sic. occurrit lib. III. cap. 34. conf. V. 25. ubi Gallorum gelu durata flumina καὶ στρατοπέδων μυριάδες μετὰ συνοφύρησιν καὶ ἀμαξῶν γιμουρῶν ἀσφαλῶς περιαιύονται: quae sicut et priora forsitan apta videbuntur adfirmando verbo στρατιεύονται in Herodoti proximis, [lin. 7.] in glacie στρατιεύονται καὶ ταῖς ἀμαξαῖς ἐπιδιανύουσι πῆλιν ἰς τοὺς Σινδοὺς: nam Indi, quos hinc inauditos effinxit Hutchinsonus, in Sindos recte transmutati sunt; ut et infra pro τῆς Ἰνδικῆς vere corrigunt viri Docti Σινδικῆς. Mihi videbatur in istis στρατιεύονται minus sincerum: ἀμαξιεύονται, vel ἱππιεύονται, vel simile quid, nobis isto videretur accommodatius. VALCK. — Suo periculo στραγγιύσθαι scribi iusserat TOUR Emend. in Suid. P. III. ad voc. Στραγγιύειν, quod vertit *super glaciem otiantur.* Conf. Valckenar. ad III. 139, 6. qui de verborum illorum etiam alibi permutatione iam egerat in Animadv. ad Ammonium lib. II. c. 13. Sed nulla hic novatione opus est. Verbo στρατιεύσθαι et per se commodus hic locus est, et firmant illud adiecta verba ἀμαξαῖς ἐπιδιανύουσι, quae hostilem incursionem haud obscure significare videntur. S.

[12. ἐν τῷ τῇ μὲν ὥρᾳ (ἤν) Vallae versionem, quum tempus pluendi est, tenuit Wess. cum Gronovio: in eandemque sententiam Larcher accepit, ut ἐν τῷ intelligatur ἐν ᾧ χιμῶνι, qua in hyeme, quum sit pluendi tempus, nihil ibi pluit quod sit alicuius momenti. τῇν ὥρᾳν vernum tempus interpretatus est Portus, cui Schneider in Lexic. crit. accedit. Sic ἐν τῷ fuerit ἐν ᾧ χωρίῳ intelligendum. S.]

13. ὕων οὐκ ἀνίει) Portus, vulgati ὕον patronus, adscivit Διόν. Iustum est, quod cernitur. Nota sunt, et superius adhibita, Διὸς ὕεαιρος, Διὸς ὕεαιρος. Appianus Alex. [diligens Herodotei styli aemulator] Bell. Civil. lib. II. p. 740. [c. 36.] αἰμά τι γὰρ ἴδοξιν ὁ Διὸς ὕεαι. [conf. eundem ib. c. 149.] Herodot. III. 117. τὸν μὲν χιμῶνα ἡς ἐφί ὁ Διὸς. WESS.

16. ὥς τίρας θωυμάζεται) Quod vulgo legebatur, ὥς τίρας νινέμισται θωυμάζεσθαι, nimium est. Suadet Scriptoris mos et verborum ordo, pro vero putandum esse ὥς τίρας θωυμάζεσθαι, uti Paris. B., et νινέμισταi venisse ex

glossa: et eo quidem magis, quod iuncta verba sententiam simplicissimam inquant. Libuit Codici obedire in re manifesta. WESS. — De Codicum scriptura, et illius praesertim quem notā *Paris. B.* vir doctissimus insignivit, vide quae in *Var. Lect.* docuimus. Idem verbum *νιόμισταί*, paucis interiectis l. 18. repetitum, paullo diversa notione usurpavit Scriptor, quem morem etiam passim alibi apud eundem observavimus. Priore loco, *νιόμισταί θανμάζοντας* significat *solent tamquam portentum mirari*; posteriore loco, *τίρας νιόμισταί*, pro *portento habetur*. Uterque verbi usus, ut apud alios, sic apud Nostrum, frequens. S.

CAP. XXIX. 1. τὸ γένος τῶν βοῶν τὸ κόλον) Egregii hic *Med.* et sequaces, laudoque *Gronovium* inpenne; ex *Eustathio* addens, κόλον esse et κυριολεκτικῶς in arietibus et bubus, cornibus defectis, ad *Iliad.* π'. pag. 1049, 17. [pag. 1062, 30. ed. Bas.] Opportune *Hippocrates* de *Scytharum* curribus: τὰς δὲ ἀμάξας ἔλκουσι ζεύγεα -- βοῶν κίριως ἄτερ. οὐ γὰρ ἔχουσι κέρατα ὑπὸ ψύχειος. de *Aër. Ag. et Loc.* pag. 291. — Ad hunc *Herodoti* locum *Wesselingue* Notam provocare debueram in *Adnot.* ad II. 46, 11 seq. ubi p. 263. emendationem sane quam probabilem *Schaeferi*, οἱ κόλοι pro vulgato οἱ αἰπόλοι, laudavi. S.

Ibid. τὸ κόλον) Hanc etiam Codici debemus *Med.* lectionem. *Homeri* versui *Od.* δ. 85. subiecta sic fortasse legit in suo Cod. *Eustath.* ὁρθῶς εἰρημένον· ἐν τοῖσι θερμοῖσι γὰρ ταχὺ παραγίνεται τὰ κέρα· ἐν δὲ τοῖσι ἰσχυροῖσι ψύχεισι ἢ οὐ φύει κέρα τὰ κτήνια τὴν ἀρχὴν, ἢ φύοντα φύει μόγις: nisi quod in excerptendo φύοντα omiserit: φύει legit et *Valla*. Sua *Strabonem* VII. pag. 471. c. [pag. 307. A. ed. Cas.] *Herodoto* debere monstrant *Herodotea* quaedam e vicinis quae adhibet verba, ἅπαντα δ' ἡ χώρα δυσχείμερός ἐστι. *VALCK.*

2. μαρτυρεῖ δέ μου τῇ γνώμῃ) lidem codd. qui κόλον paulo ante recte dederunt, hic μαρτυρεῖ δέ μοι τῇ γν. non pari, ut opinor, gratiā. Exempli lib. I. 86. adposita, [Adn. ad I. 86, 28 seq.] ad quae amandamur, non faciunt satis; neque *Tragicorum*, ὧ τίκνον μοι *Eurip.* *Iphig.* Aul. 613. et ὧ τροφαῖς ἐμὸι *Sophocl.* *Aiac.* 874., quippe alius naturae. WESS.

CAP. XXX. 3. ἐν τῇ Ἠλείῃ πάσῃ) Quod hinc didicerat, suo quoque tempore verum apprehendit *Pausan.* *Eliac.* priori p. 384. θανμάσαι δ' ἂν τις -- καὶ ὅτι ἐν τῇ ὑπερ-

ορίη, καὶ οὐκ ἐντός τῆς χώρας, αἱ ἴπποι σέθεν ἐκείθεν ἐν τῶν
 ὄντων καὶ τούτου μὴν κατάραν τινὰ ἐλέγγο γινέσθαι αἴτιον: idem
 narrat p. 396. Vel ex his liquet, voculam τιν [l. 6.] male
 eiectam Herodoteis, φασὶ δὲ αὐτοὶ Ἡλίοι, ἐκ κατάρης τιν οὐ
 γινέσθαι σφί ἡμιόνους, quam legere Pausan. et Eustath. ad
 Dionys. vs. 409. ἐκ τινὸς κατάρης, ὃς φασιν Ἡρόδοτος. VALCK.

6. ἐκ κατάρης τιν) Optime Stephan. ex schedis, quibus-
 cum plures consentiunt. Pausanias hoc ipso de negotio,
 καὶ τούτου μὴν κατάραν τινὰ ἐλέγγο γινέσθαι αἴτιον, Eliac.
 Prior. c. 5. Auctor inprecationis Oenomaus apud Plutar-
 chum T. II. p. 303. n. cuius ἐνόδους ἴππους non intelligo, nisi
 ἐνόδους, ut in Nicandri Ther. vs. 99. reliquerit. Adde An-
 tigon. Carystium Hist. Mir. c. 13. Mutari praeterea πρὸς τὴν
 non debuerat, cuius in talibus certa statio: ἐπὶ τὴν --- πρὸς
 ἢ ὁ περὶ τῶν χρόνων, lib. II. 41. WESS.

CAP. XXXI. [2. Σκῦθαι λέγουσι. Requirebam et
 Σκῦθαι: sed articulum, quod sciam, ignorant libri omnes.
 Caeterum de plumis, quas dixere Scythae, conf. c. 7. extr. S.]

10. εὐαζόντας τὴν χιόνα) Comparantes nivem, avium plu-
 mis, dum depluit, quodam modo adsimilem. Plinius pro-
 pterea regionem Pterophoron lib. IV. Hist. Nat. c. 12. hoc
 terrae in tractu memorat. Iucundum est Arnobii lib. II.
 p. 105. ex parili figura: Potestis -- scientissime monstrare,
 quid nivem in plumas subaperiat crustulas. Eiusdemque
 elegantiae כצמר שלג הנתן, qui nivem instar carminatae
 lanae dat, in Psalm. cXLVII, 16. Conf. La Cerdam in Vir-
 gili Georg. I. 397. WESS. — Inde ab H. Stephano oratio-
 nem in hunc modum distinguebant, τὰ ὧν πτερὰ, εὐαζόν-
 τας τὴν χιόνα, τοὺς Σκῦθας --- δοκίμω λέγειν: et sic ed. Wess. et
 seqq. Nos distinctionem ita mutavimus, ut intelligeretur
 naturalis structura sermonis haecce, τὰ ὧν πτερὰ δοκίμω τοὺς
 Σκῦθας λέγειν τὴν χιόνα, εὐαζόντας, nempe εὐαζόντας τὴν χιόνα
 τοῖς πτεροῖς, vel εὐαζόντας τὰ πτερὰ καὶ τὴν χιόνα: coll. IX. 34,
 1 seq. Puto, plumas Scythas nivem dixisse, nivem cum plu-
 mis conferentes. S.

CAP. XXXII. 1. οὐτι τι Σκῦθαι λέγουσι) Damnatum
 οὐδὲν [post λέγουσι], cui praesidia non desunt, in exilio
 relinquo. De Hyperboreis circumspice Herodotus. Lar-
 gae super illis doctissimorum virorum Gedoyni, Banerii,
 Frereti, in Commentar. Academiae Inscript. disquisitiones.

Posterioris coniectura, [quam De Brosse etiam secutus est in *Mem. sur l'Oracle de Dedone*, Acad. des Inscr. T. XXXV. p. 113 seq.] dictos ita videri, quoniam ultra montem *Boram* incolebant, blanditur primo obtutu. *Livius* lib. XLV, 19. in Macedoniae et Paeoniae finibus *Boram* locat; sed solus. *Diodoro Siculo* T. II. p. 664. mons iste ex *Polybio* *Béρος* est, Nostro lib. VIII. 138. *Βέρμος*, et veriore titulo. Ita perit mons et quod illi inaedificatur. Quod autem ad *Diodori*, lib. II. c. 47. opinabar, *Hyperboreos* Graecae fuisse originis, ex coloniis ad Ponti oram borealem deductis, necdum displicet. Graeci ritus, cultus Apollinis Delii, vestigia sermonis in nominibus propriis, huc ducunt. Mecum sentit *Th. Sig. Bayerus* Diss. de Hyperboreis T. XI. Comment. Acad. Petropol. p. 334. etc. WESS.

[5-7. Ἄλλ' Ἡσίοδω μὲν ἔστι περὶ Ὑπερβορέων - - Ὀμηρος ταῦτα τὰ ἔπος ἐπέσει) „Mihi interdum visus sum in istis „verbis annotationem legere veteris Grammatici, non *Herodoti*.“ Sic *Frid. Aug. Wolfius*, *Prolegom.* ad *Homer.* p. CLVII. Quum vero multa talia observata, ad veterum Poëtarum scripta spectantia, narrationi suae interserere amet Scriptor noster, vereor ne non satis caussae sit cur totam illam *ἥσιν* cum Clarissimo Viro suspectam habeamus. S.]

CAP. XXXIII. 2. ἰσὰ ἐνδεδεμένα ἐν καλῶν πυρῶν) In Codicum dissensu utrum praestat, *ἐνδεδεμένα*, an *ἐνδεμένα*? Animose pro priore vir *Celeb.* refragatori iratior, consistit. *Ἐνδεδεμένα* tamen probantem plures adjuvant manu exarati, optimeque conspirantes libri: nec nocent *sacra occultata in fascibus mergitum*, quae *Servii* de his verba in *Aeneid.* XI. 532. nedum *αἶθρα στίβη* *Cratini* apud *Hesychium* et *Suidam*. Super haec sermonis succurrit usus, et librorum, voces istas temere miscentium, mos. Offerunt *Pausaniae* Codd. lib. X. 30. λίθου σφραγίδα ἐνδεδεμένῃ χρυσῷ, ubi *Sylburgius* *ἐνδεδεμένῃ*, bene: firmat *Diodorus*, *δακρυόλους ἐνδεδεμένους λίθους* describens lib. XIX. 94. Mihi, non diffitebor enim, placet posterius. *Sacra* ipsa optime *Salmasius* in *Solin.* p. 147. illustravit. WESS.

Ibid. ἰσὰ ἐνδεδεμένα etc.) Restituetur, opinor, htc et infra vetus Codicum atque Edd. lectio, *ἐνδεδεμένα*. Suam quisque sequutus Editionem, *Salmasius* in *Solin.* p. 208.

habet *ινδιδμεμένα*: *ινδιδμεμένα* Spanhem. in Callim. p. 493, 495. qui recte mea quoque sententia *frugum primitias* intelligit *spicarum fascibus illigatas*. VALCK.

[5 seq. ἐπὶ τὸν Ἀδρίην) Monuit Danville, in *Mem. de l'Acad. des Inscr.* T. XXXV. p. 589. quo tempore boreales Europae partes nondum satis cognitae Graecis fuissent, etiam regiones supra mare Adriaticum sitas Hyperboreis solitas esse attribui. S.]

7. πρώτους Δωδωναίους Ἑλλήνων δέκασται) Callimachus Hymn. in Del. vs. 284. gemina: diversa Pausanias lib. I. c. 31. ex ambitiosis Atheniensium narrationibus. Verum his inmorari intempestivum: Ezech. enim Spanhemius, Vir ill. et egregius, ad Poëtae Cyrenaei versum molientibus plura otium dedit. WESS.

7 et seqq. πρώτους Δωδωναίους) Quae de Hyperboreis apud veteres legerat Eruditiss. Ez. Spanhemius, digesta protulit in Callim. p. 489. 493. et seqq. Quando de his canens sacris in Delum delatis Callimachus Hymn. in Del. vs. 283 et seqq. solius paene videtur Herodoti persequutus vestigia, unius adferam cum his collatos versus aliquot Callimachi. Sacra scribit Herod. πρώτους Δωδωναίους Ἑλλήνων δέκασται. Callimachus, ἃ Δωδώνῃσι Πιλαργεὶ Τηλέθην ἱεβαίνοντα (καταβαίνον Herod.) πολὺ πρότεστα δέχονται. Herod. ἀπὸ δὲ τούτων καταβαίνον ἐπὶ τὸν Μηλιά κόλπον καὶ διαπορεύεσθαι εἰς Εὐβοίαν. Callim. Διούτιρον ἱερὸν ἄστυ καὶ οὐρα Μηλίδος αἰῆς ἔρχονται· καὶ τὴν δὲ διαπλώουσιν Ἀβαίντων εἰς ἀγαθὸν πεδίον Ἀηλιάτιον. Sequentia Herodoti sic contraxit in pauca Callim. εὐδ' ἔτι μακρὸς ὁ πλόος Εὐβοίῃσιν ἐπὶ σὶο γίτονες ἔρμου. Tum duas memorat Noster puellas, quae primae sacra detulerint ex Hyperboreis in Delum, quibuscum illi velut virginum custodes miserint τῶν ἀστῶν ἀνδρας πέντε πομπούς. Callim. Πρώται τοι τὰδ' ἔνικαν ἀπὸ ξενῶν Ἀρμασπῶν, - - - Θυγατέρες Βορέας, καὶ ἄρσινες οἱ τὸτ' ἄριστοι Ἰνδίων. Quod addit, εὐδ' ὅ γι' ἐλμπιτὶς οἰκαδ' ἔκοτο, dixerat Herod. τοῖσι Ὑπερβόρεισι τοὺς ἀποπιμπλόντας ὁπίσω οὐκ ἀπονοστήειν. Plura supersunt ex eodem fonte petita. Ceterum huius ne honoris essent expertes, fabulam Athenienses videntur commenti, quam nobis Pausan. narrat in Atticis p. 77. sacra ex Hyperboreis [per Scythas in urbem Sinopen, indeque] per Graecos ad Prasias fuisse perlata, φέσθαι διὰ Ἑλλήνων εἰς Πρασιάς· Ἀθηναίους δὲ εἶναι τοὺς εἰς Ἀθῆνας

ἄγῳτες. Situm autem pagum in Attices orientali latere paene ex adversa Euboeae liquet e *Thucyd.* VIII. c. 95. VALCK. — Videndum vero, ne, quae *Pausanias* narrat, non pugnent ea cum *Herodoteis*; sed pertineant ad id quod insequente tempore fieri solitum esse ipse Scriptor nostrer paulo post tradit, l. 18 seqq. ἐπὶ δὲ ταῖς Ἱππεδο-
δοῖσι etc. S.]

[10. τὸ δ' ἀπὸ ταύτης ἐκδοκῆν Ἄνδρον) *Vallae* latina, ab hac vero reliquisse *Andrum*, tenuit *Wess.* cum superioribus Editoribus. Recte vero *Reiskius* monuit: „Praeteritum esse „*Andrum* significat, neque sacra illuc delata: sed recto „itinere a *Carysto* ad *Tenum* perlata, quamvis *Andrus* his „urbibus esset media interiecta.“ S.]

[14 seq. τὰς ὀνομάζουσι Δῆλοι εἶναι Ἱππεδοκῆν τι etc.) De pleonasmō verbi εἶναι supra dictum, ad l. 153, 19. p. 159. Similiter apud *Platonem* verbo ὀνομάζω saepiuscule iungi alterum εἶναι, monuit *Schneider* ad *Apolog. Socrat.* quae sub *Xenophontis* nomine fertur §. 13. S.]

23. τοὺς πλεονεχῶρους ἐπισκῆπτειν, κελύοντας) Sunt, quibus τοῖς πλεονεχῶροις, siquidem ἐπισκῆπτειν in *Musis* tertium sibi necit casum, allubescit. *Abreschius* verborum ordinem struit, κελύοντας ἐπισκῆπτειν τοὺς πλεονεχῶρους προπίμπειν. *Επισκῆπτειν* *Hezychio* auctore esse προνοῦσθαι: rogare itaque et monere, ut contermini sacra ulterius deducant. Certum est προπίμπειν σφία, videlicet ἱερά, de quibus proxime. *WESS.* — Miratus sum, nihil ad h. l. de constructione verbi ἐπισκῆπτειν a *Reiskio* in *Animadv.* adnotatum reperiri. Conaultius fortasse facturum eram, si vulgatam scripturam, utut suspectam, constanti tamen librorum consensu comprobata, tenuissem. S.]

27. τὰς Θρησσίας) Dederat Θρησσίας, uti *Sophocles Antig.* vs. 595. Θρησσίας πύλαις, et *Valer. Flacc.* II. 132. Carasque toris inducere *Thressas*. Aliorum Θρηκίας vel Θρηνίας firmare Θρηνίην τι Σόμος *Homeri* et Θρηνίας ἔτος *Euripidis* posset, si quae necessitas. *WESS.*

29. ἔχουσας τὰ ἱερά) Mallet ex *Iuculento Codicum iudicio* θρουσας τὰ ἱερά: siquidem, quidquid in contrarium disputatur, ἔχουσας τὰ ἱερά scriptoris sententia respuit. *WESS.* — At, quo pacto scripturam hanc respuat Scriptoris sententia, id quidem nullo pacto me perspicere

profiteor. De ipsius verbi ἔχοντας h. l. significato dubitari nonnihil potest. Quum sit notio verbi ἔχειν latissime patens, possit illud hic idem significare ac ἄγειν vel ἑκτελεῖν, aut ἔχειν: quam in partem *sacra faciunt* in versione posui. Sed rectius, puto, ἔχοντας τὰ ἱερά in eandem fere sententiam intelligemus atque φερούσας τὰ ἱερά l. 14. nempe *sacra manu tenentes* et in pompa gestantes. Quam in partem haud incommode Gronovius ait: „Nempe non secus ac „Athenis in sacris nonnullis Κατηφόραι, [Κατηφόροι virgines,] „sic apud Hyperboreos et Paeonas et Thracas Καλαμηφόραι.“ — immo Καλαμηφόροι γυναῖκες. S.

CAP. XXXIV. 1. Τῆσι δὲ παρθένοις ταύτης) Atque adeo quas Delii vocabant Ὑπερόχην et Λαοδίκην. Hic ab Herodoto secudum Callimachus et Pausanias: hic quidem nupturas Deliorum puellas tradit comae dedicasse primitias nobilioribus illis Hecaërgae atque Opidi: collato Herod. c. 35. Pausaniae locum in Att. p. 104. primus emendavit P. Leopard. Em. lib. X. c. 24. iam tum suspicatus apud Herod. restituendum nomen Ἐκαίργη: idem aliis postea: venit in mentem, probatum in primis Spanhemio de his puellis more suo docte notanti p. 503 et 504. Duabus tertiam adiungens, [vs. 292.] forsan ut versum impleret, Callimachus, his istum honorem a Deliis canit virginibus attributum; pueros vero Deliorum primam dedicasse lanuginem iuvenibus Hyperboreis, qui venerant olim puellarum comites: [vs. 296 seqq.] Ἦτοι Δηλιάδες μὲν, ὅτ' εὐτυχὲς ὑμῖναιος Ἦθια κουράων μορμύσσεται, ἥλικα χαίτην Παρθινικαῖς παῖδες δὲ θῆρος τὸ πρῶτον ἰούλων Ἀρσινίς ἡϊθέισιν ἀπαρχόμενοι φερόσιν: venustus versus ita legendos e Cod. msto docuit Clar. noster Ruhnken. in Epist. Crit. II. p. 35. [p. 163. ed. sec.] VALCK.

3. πρὸ γάμου) Male Valla haec verba inter vertendum (nam schedis eius afuisse non puto) neglexit: adesse enim ea oportet. De Megarensium puellis Pausanias solere ad Iphinoë's tumulum inferias προσφέρειν πρὸ γάμου καὶ ἀπαρχεσθαι τῶν τριχῶν, καθὰ καὶ τῇ Ἐκαίργῃ καὶ Ὀπιδί (sic optime Camerarius) αἱ θυγατέρες ποτὶ ἀπικεύραντο αἱ Δηλίων, lib. I. c. 43. p. 104. Callimachus H. in Del. vs. 296. illud ipsum requirit. Porro αἱ δὲ παῖδες [lin. 4.] redierunt, ne αἱ μὲν solitariae starent. WESS.

CAP. XXXV. 1. καὶ τὴν Ἀργὴν) Bene inpetum Ἐκσίργην corrigentium repressit vir Celeb.; cui, si Λαοδίῃς [lin. 4.] se probare potuisset nomen, amplior laus. Quanto equidem magis in his occupor, multa labantis humani ingenii et iudicii argumenta animadverto. Supra c. 33. Ὑπερόχην τε καὶ Λαοδίκην integram et illibatam *Florentiae* reliquerunt, et hic calami lapsus barbari quiddam cognomini Λαοδέκῃς adsperget? [Operarum errore Λαοδέκῃς est in nostra *Var. Lect.* ubi Λαοδέκῃς debuerant.] Cur tandem? Omnia profecto, quae de Hyperboreis prodita litteris, Graecani eorum sapiunt originem. Addo, *Clementem Alexandr.* Protrept. p. 39. Ὑπερόχην καὶ Λαοδίκην iunxisse, et Ἀργὴν praecoptatam esse ob consensionem tot manu exaratorum, ita et Ἀργὴς concorditer et ubique pingentium. WESS. — Ut in nomen Ἀργὴν vel Ἀργὴν consentiunt *Herodotei* libri omnes, sic apud *Callimachum*, *Pausaniam* aliosque, constanter Ἐκσίργην nominatur: unde *H. Stephanus* hanc scripturam ad *Herodoti* oram adnotavit, et sic apud *Herodotum* utique corrigendum cum *P. Leopardo Spanhemius* contendit. S.

3. κατὰ τοὺς αὐτοὺς τοὺς αὐτοὺς ἀνθρώπους πορευομένους) Referri hoc ad τοὺς πομπῆς, qui Delii *Perpherees*, et *Hyperochen* et *Laodicen* debebit. Citius quidem *Arge* et *Opis* in *Delum*, sed in comitatu *Apollinis* et *Dianae*, pervenerunt. WESS. — Miror satis-ne perceperim *Viri* doctissimi mentem. Videtur πορευομένους illas intelligere *Hyperochen* et *Laodicen*: at *Herodoti* verba inspicienti haud obscurum videri debebat. πορευομένους ad *Argen* et *Opin* referri. Deinde, ut κατὰ τοὺς αὐτοὺς τοὺς αὐτοὺς ἀνθρώπους de comitibus accipiamus, et grammatica ratio (nam μὲν τῶν αὐτῶν etc. requireretur) et rerum expositarum nexus vetat. κατὰ τοὺς αὐτοὺς τοὺς αὐτοὺς. vulgo cum *Valla* intelligunt eorundem hominum aetate: quam etiam in sententiam *Larcher*, dans le même siècle. At mihi planum atque perspicuum videbatur, hoc *Herodotum* dicere, *Argen* et *Opin* ex *Hyperboreis Delum* pervenisse, itinere per eodem populos facto, per quos *Hyperochen* et *Laodicen* iter fecisse supra c. 33. scripserat. Caeterum tam in Graecis nostris, quam in Latinis, orationem commodius in hunc modum distinctam velim, καὶ τὴν Ἀργὴν καὶ τὴν Ὠπίον, ἐκείνας πεπληνους, ἐξ Ὑπερ-

βορίων κατὰ τοὺς αὐτοὺς etc. *Argen quoque atque Opin, virgines, ex Hyperboreis itinere etc.* Nempe ἐκ Ὑπερβορείων ad ποταμολίνας et ad Ὀφκίσθαι refertur: ἰούσας vero παρθένους ait illas, contra quam Hyperochen et Laodicem, quae prolem iam ediderant. S.

5. τῇ Εἰλαθυῇ) Non obliviscor *Hesychii Εἰλαθυῖας*, neque *Pausaniae Εἰλαθυῖας* lib. II. 5. a viris doctis cupide mutatas. Manet in *Callimacho* H. in Del. vs 132. καλὰ μόνον Εἰλαθυῖαν, forte similem in modum formandum, quo H. in Iov. vs. 12. περιημένον Εἰλαθυῖας. Potuit in peregrinae vocis origine sonus variare; passim tamen *Homerus, Diodorus, Pausanias* illi adstipulantur, cui primae datae. Quod autem Cl. Reiskius ἀντὶ ὠκυτόσιον [lin. 6.] ob acceleratum sive citum partum elegit, modo ὠκυτόσιον eo foret in usu, non spernerem. Belle novit, ὠκυτόσιον in medicamine ad maturandum partum sedem sibi vindicare, cui inconmodus hic locus. WESS.

10. Ὡλὴν ἀνὴρ Λυκίος) Ne hoc quidem praetermisit *Callim. Del. vs. 304.* Οἱ μὲν ὑπαισίδουσι νόμον Λυκίῳ γέροντος, ὅν τε ἀπὸ Εἰλαθυῖας ἤγαγεν Ὡλὴν. De eodem mulier *Delpha*, quae civibus hymnum condidit, *Boeo* apud *Pausan.* lib. X. [c. 5.] p. 810. Ὡλὴν θ' ἕξ γέντρο πρώτος Φεῖβοιο προβάτας, Πρώτος τ' ἀρχαίων ἐπὶ τὸν τεκτὴνατ' αἰοδάν. De hymnis *Olenis* egerunt ill. *Spanhem.* ad *Call.* p. 509. et I. A. *Fabricius* *Bibl. Gr.* lib. I. c. 17. *Olene* recentior *Pamphus* *Atheniensibus* τοὺς ἀρχαιοτάτους ὕμνους ἐποίησιν, *Pausan.* VII. p. 577. eidem saepe laudatos, quos et suo seculo superstites a *Daducho* quodam *Attico* *Pausanias* accepisse se tradit *legendos* IX. p. 762. Sub *Orphei* nomine legit is hymnos, quos habemus superstites; atque in his merito versuum etiam miratur elegantiam. VALCK.

13. καὶ ἀγείροντας) Inprudenter ἐγείροντας *Th. Galeus.* Ἀγίρειν eorum est, qui *stipem* in speciem diis, reapse sibi, ut mos olim et nunc variis in locis, efflagitant. *Herodotus*, modo vitae *Homeri* auctor fuerit, c. 33. ἤδεο δὲ ταῦτα ἐν τῇ Σάμῳ -- ὅτε ἀγείρειεν ἐν τῇ ἰορτῇ τοῦ Ἀπόλλωνος. *Abarim* *Hyperboreum ἀγείροντα*, et τὸν ἀγερθέντα ab illo χερσὶν τῷ θεῷ repraesentat *Iamblichus* *Vit. Pyth.* Sect. 91. et 141. Sed vide Cl. *Ruhnkenium* ad *Timaei* *Λίξιος* p. 6. [p. 9 seqq. ed. sec.] WESS.

CAP. XXXVI. 2 seq. οὐ λέγω, λέγων ὡς τὸν etc.)

Ita solet. Mox c. 43. ἔλαγε, φαίς τὰ etc. et V. 36. ἔφη λέγων: tum ἔφησε ἐν τοῖσι λόγοις λέγων lib. VI. 137. Coniectura Dissertationis Herodoteae ὡς τὸν οἷστος περιέφερε - - οὐδὲν εἰσεόμενον nondum displicet: ratam enim fabula habet, Abarim exhibens sagittā circum omnem terram vectam, nihilque comedentem, οἷστῳ ἐποχούμενον, ποταμούς τε καὶ πηλάγη καὶ τὰ ἄβαρα διαβαίνειν, in Iamblichi Vit. Pythag. c. 19. et 28. Himerius Biblioth. Photii p. 1131. de eodem, ἀλλ' ἐπὶ πᾶσαν γῆν καὶ θάλασσαν ἦλθεν ὁ Σκυθὴς ὑπὲρ τοῦ βέλους ὀχούμενος. Obstat suspicioni Eustathius; favet, quod olim scire non poteram, Corn. de Pauw ὡς τοῦτον οἷστος, etc. legens. WESS. — At ipsum illud τὸν, pro αὐτὸν vel τούτον positum; ansam dedisse librariis videri debet, ut locum corrumpere, et οἷστος ἐν οἷστον mutarent. S.

3. λέγων, ὡς τὸν οἷστον) Videri posset λέγων e praecedenti voce repetitum; neque tamen HomERICA me latent, quibus uti poterunt vulgatae lectionis defensores. Vera mihi videtur Wesselingii correctio in Diss. Herod. posita p. 34. ὡς τὸν οἷστος περιέφερε κατὰ πᾶσαν τὴν γῆν οὐδὲν εἰσεόμενον. Praeter Iamblichum, insignem sane fabulatorem, de Vit. Pyth. Sect. 91. et 136. fabulam de Abari enarrat Celsus apud Origenem III. p. 129. vid. H. Vales. in notas Mauss. ad Harpocr. p. 206. VALCK.

4 seq. εἰ δὲ εἰσὶ τινες Ὑπερβόριοι ἄνθρωποι, εἰς καὶ ὑπερνότιοι ἄλλοι.) Nonnihil immutata, tanquam σόφισμα repellit ridetque Eratosthenes in Strabonis lib. I. p. 106 seq. [p. 61 seq. ed. Cas.] VALCK. — Eratosthenes cavillo haec sugillans apud Strab. lib. I. p. 106. notatur propterea a Casaubono. Si Ὑπερβόριοι sint, quod Lycius Olen apud Pausaniam prodidit, οἱ ὑπὲρ τὸν ἄνεμον οἰκούντις βορέαν, consecutio bene habebit. Strabo Hyperboreos τοὺς βορειοτάτους; explicat, sive maxime boreales, non illi, quos Herodotus sibi proposuit. WESS. — Videtur „non illos“ scribere voluisse Vir doctissimus. Nec tamen Strabonis illa interpretatio contraria esse videtur notioni quam de Hyperboreis informatam Herodotus habuerat. Caeterum apud eundem Strab. l. c. pro vulgato λέγοι ἀν verissime γιγνώσκον corrigendum monuit Tyrwhittus, vir longe praestantissimus, cuius praematurum obitum etiam nunc, multos post annos, Graecae lugent Musae. S.

[6. περιόδους γράψαντες) Mox subiicit, ὡκεανὸν τι ἴσμεν γράφουσι, et dein οἷν τις ἴσσις ἐς θρηάκην: quibus locis cunctis γράφειν non tam de scribendo, quam de pingendo accipiendum haud incommode Gronov. monuit. Videtur tamen atraque simul notio hic obtinere: iam antiquitus enim et pingebant aut in aere exsculpebant tabulas geographicas, et scripto illas explicabant. Nos describendi verbo utramque simul notionem comprehendi posse putavimus. S.]

9. ποιούντων ἴσιν) Lege Gronovii, docte haec illustrantis, observationes. De terrae figura Eratosthenes, haec Nostri innuens, ἐν σφαιρικῆς ἡ σύμπασα, οὐκ ὡς ἐκ τόρου δ', in Strab. l. p. 83. [p. 48. d. ed. Cas.] ante quem non dissimilia Aristotel. Meteorol. II. 5. Quantum vero laboris et curae nostro aevo doctissimi et sollertissimi homines subierint, ut terrarum orbi sua figura et nobis constaret, multa solidaque eruditione V. Cl. Io. Lulofs c. 1. Introductionis ad Natur. et Mathem. Orbis terrae conspectum persecutus est. WESS.

[9. ποιούντων ἴσιν) ποιούντων Gronovius idem ac ποιήσαντων valere existimavit, ut λεγόντων i. q. λεγέσσαν et similia: cuius rationem probans Wesselingius, eiusdem interpretationem in Notis propositam, Asiam quoque faciant Europae parem, in latina versione adoptavit. Mihi ποιούντων nil aliud nisi genitivus participii absolute positus esse videbatur, ad superius γινώ referendus: rideo quum illi Asiam aequalem Europae faciunt. S.]

CAP. XXXVII. [1. Ἀσίην Πέρσαι οἰκίονσι) Quisquis et argumentum huius et sequentis capitis attentius consideraverit, et loca contulerit ad quae in Var. Lect. provocavimus, hunc vix dubitaturum existimo, intercidisse in Musarum exemplis, quae ad nos pervenerunt, primum verbum Ἀσίην, a quo initium suae descriptionis trium terrae universae partium fecisse Herodotum consentaneum est. Quin fortasse Ἀσίης τὸ μέρος Πέρσαι οἰκίονσι scripserat, aut aliquid tale. Certe, in hac Asiae descriptione, a Perside veluti lineam ducit versus septemtrionem; quem tractum quatuor habitare populos ait, Persas, Medos, Saspes, Colchos: dein, primum, regiones ab occidente illius tractus sitas enumerat, cap. 38. et 39. tum vero c. 40. ad eas, Herodot. T. V. P. II. O

quae ab oriente sunt, progreditur, leviter quidem illas tangens, ac nonnisi *Indiam*, extremam versus orientem nominans, praetermissis interiectorum populorum nominibus. S.]

CAP. XXXVIII. 2. ἀπ' αὐτῆς) Praestaret ἀπ' αὐτῶν, quod et Cl. Pavio in opinionem venit. 'Απ' αὐτῆς spectare debebit Pontum, sive mare boreale, in quod Phasis evolvitur. Ab eo vero minime procedunt duae ἀκραί, orae sive peninsulae, uti docte Is. Vossius ad *Scylacem*. [p. 6 seq. ed. Gron.] Persis, quae orarum altera, a mari australi, quod et Erythraeum, porrigebatur occidentem versus; a Phasi altera sumebat originem, terminata partim ad Sigeum Troicum, tum ad promontorium Triopium, omnem complexam minorem, quam vocamus, Asiam. Quae clara cum sint in Scriptoris disputatione, propositum ἀπ' αὐτῶν h. e. θαλασσιῶν, aut, si mavis, ἰσθμῶν, quae proxime memorabantur, non carere videtur ratione. WESS. — Vereor ne minime ex Scriptoris mente interpretatus ista sit Vir praestantissimus. 'Ενθιῦται δὲ, Inde vero, ait Herodotus, id est, ab illo inde terrarum tractu, qui per mediam Asiam a meridie ad septemtrionem porrigitur, (conf. paullo ante ad c. 37, 1. notata) quae est continens Asiae terra ac veluti mediterraneum: inde, inquam, versus occidentem, excurrunt ἀπ' αὐτῆς, ab hac continente Asia, ἀκραί διφάσαι, duae orae in mare porrectae, duae regiones ita in mare porrectae ut earum maior pars mari adlustur, adeoque duae veluti peninsulae. Harum una est Asia minor, in boreali parte a Phasi, in australi a Phoenicia in mare mediterraneum excurrens. Altera ora, ac veluti peninsula, incipit a Perside, maiorque eius pars in australe sive Erythraeum mare excurrit, eoque circumluitur, minor quaedam pars mediterraneum mare attingit. S.

6. ἡ αὐτὴ αὐτῇ ἀκτὴ ἀπὸ τοῦ Μαριανδρικοῦ κόλπου) Priorem Asiae minoris ἀκτὴν orsus a Phasi et tractu fuit borealis: alterius initium ab austro sinuque Myriandrico, porrectae ad Triopium: haec attendenti apertissima. [At non duas Asiae minoris ἀκτῆς memorat Herodotus: sed universam minorem Asiam satis perspicue unam eandemque ἀκτὴν dicit.] Vossius tamen ad *Scylac.* p. 7. ἀπὸ τοῦ Μαριανδρονίου κόλπου, μέχρι τοῦ πρὸς Φοινίκην κειμένου: nec discrepat mul-

tum Pavii disputatio. Fessellit utrumque sinus corruptum nomen. Sinus Marianlynus, cui Sangarius amnis miscetur, apud Plinium Nat. Hist. lib. VI. 1. pars erat Ponti Euxini, adeoque ad boream Asiae, de qua sermo, ac nihil ad hanc descriptionem. Bene Stephanus Μυριανδρος, πόλις Συρίας πρὸς τῇ Φοινίκῃ. Additur τὸ κτητικόν, Μυριανδρικός κόλπος, hinc fortasse, cum sanitas loco manebat, repetitum. Quod ex scripto reposui, ab integritate propius abest, quam Μαριανδρῶν Med.; Μυριανδρῶν Holstenii et Berkelii rem patefacit, non veram vocis scripturam. WESS. — Mariandynorum nomen, alibi passim ab Herodoto meioratum, decipit librarios; quorum alii longius, propius alii aberrarunt a vero, quod nos restituere auctori non dubitavimus. Myriandri urbis, ad Issicum sinum sitae, (quem eundem etiam Myriandricum sinum adpellatum fuisse consentaneum est) plures auctores fecere mentionem, Cellario laudati Geogr. Antiq. lib. III. c. 12. p. m. 409. In latina versione nostra ferri poterit Myriandrio quod ibi legitur; sed ad graeci nominis normam Myriandrico scriptum volueram. S.

[8. τίνι τὰ ἰς θάλασσαν μέχρι etc.] Versus mare tendit usque ad etc. Abundans ille τὰ articulus eodem modo positus est atque paullo ante, τὰ πρὸς νότον et τὰ πρὸς βορρην. Quod mox ait, triginta illam terram populos habitare, horum plures sigillatim nominavit lib. I. c. 28. S.]

CAP. XXXIX. [1 et seqq. Ἡ δὲ δὴ ἵστίη: sc. αἰκὴ. Vide paullo ante, ad c. 38, 2. Alterà hac orà et ingenti veluti peninsula Asiae, a Perside usque ad Phoenicem excurrente, quae maiori ex parte mari Erythraeo [id est, australi, c. 37, 2. et II. 168, 18.) cingitur, partim vero secundum nostrum (i. e. mediterraneum) mare porrigitur, inter Persidem et Phoenicem tres regiones continentur, Assyria, quo nomine simul Babyloniam ab Herodoto comprehendi supra ad I. 102, 10. vidimus, Arabia, et Syria. Haec ora, ait l. 4 seq. desinit in sinum Arabicum; nempe interrupta est illo isthmo, qui sinum Arabicum a mediterraneo mari seiungit. Addit autem (lin. 5.) οὐ λήγουσα εἰ μὴ νόμῳ. Valla, quasi νόμῳ pro νόμῳ legisset, ista verba cum sequentibus iungens, sic vertit: etsi non desineret, nisi ob id quod Darius e Nilotivos in illum sinum induxit; ἀπερδιανύσως omnino. Portus, νόμον quidem divisionem intelligens, tamen in eandem

fere cum *Valla* sententiam: *cum* (alioqui, seu naturali situ, in eum) non desinat, nisi divisione; id est, nisi propter illam divisionem quam *Darius* fecit, qua rivos ex Nilo in illum sinum deduxit. Aliter *Gronovius*: desinitque non desinens, nisi iure, in sinum Arabicum etc. cuius versionem intactam *Wesselingius* reliquit, nec vel ipse vel *Valek.* vel *Reisk.* quidquam ad hunc locum notavit. Mireris tamen omnino quodnam illud ius sit, quo ista ora in Arabicum sinum desinat: magisque etiam *Larcherum* mireris, *ῥόμω* hic legem interpretari non dubitantem: et aboutit, mais seulement en vertu d'une loi, au golfe Arabique: neque, quam qualemve. legem hic intelligere debeamus, explicantem. Atqui, quid sit quod verbis istis significatum voluerit *Herodotus*, satis ipse interpretatus esse videtur. De *Asiae* ora agitur: hanc revera non terminari in sinu Arabico ait: nempe, quo loco sinus Arabicus interiecto isthmo a mari Mediterraneo seiungitur, ibi non desinit ora, sed pergit eadem ora ab altero sinus Arabici latere, et circum universam Africam continuatur; ita ut Africa, verum si quaeris, pars censi debeat huius eiusdem alterius orae de qua agitur. In hunc quidem modum perspicue mentem suam ipse Scriptor noster cap. 41. explicare videtur. Itaque natura quidem, et re ipsa, non desinit illa ora in sinu Arabico, sed *ῥόμω* desinit, id est, ex usu recepto, opinione, et usu loquendi, quo *Asiam* in isthmo illo terminari vulgo intelligimus dicimusque, atque inde *Africae* esse initium statuimus, quae tertia orbis terrarum pars vulgo haberi solet. Quare *ῥόμω* eadem fere notione hic accipi debet atque in illo pseudo-philosophorum nonnullorum dicto, honestum nihil *ὄν* esse, sed *ῥόμω*; valebitque *ῥόμω* idem ac *τῷ νῦν ὡς μὲν* apud Nostrum II. 17, 7. IV. 45, 28. (Conf. *Heindorf* ad *Plat. Phaedr.* c. 13. p. 251. e.) De fossa, quam *Darius* e Nilo in Arabicum sinum duxit, dictum est lib. II. c. 158. cuius fossae h. l. nonnisi obiter mentionem facit Scriptor; puto, quo clarius significet quem nam sinum Arabicum hic dicat; quandoquidem alter sinus, qui Persicus vulgo nominatur, perinde etiam Arabicus sinus dici potuerit. S.]

CAP. XL. 2. καὶ Σαρπίων) Passim in libris Σαρπίωνος. *Apollonii Rhod.* II. 397. et *Stephani Byz.* Σαρπίων nomine conveniunt, situs aliquantum discrepat. [Mireris

vero, in eodem argumento paulo ante (cap. 37, 4.) Σάσπις; et Σασπίρων, praeferentem *Wess.* et nunc Σασπίρων tenentem. Conf. l. 104, 5. et Var. Lect. ad l. 110, 11.] In omni autem hac Herodotea disquisitione Ἐρυθρὴ θάλασσα varia est notione: modo Oceano australi, nunc sinui Persico aut etiam Arabico pro vario regionum habitu convenit; neque inconmode, cum sinus ambo mari isti iungantur et eius sint divergia et partes. Qui maritimam superioris Asiae Arabiaeque oram bene callent, non adhaerescunt. *WESS.* — Ἐρυθρὴν θάλασσαν universum mare vocat Noster quod Asiae a meridie est cum duobus sinibus, Persico et Arabico. Vide supra, ad c. 39, 1. S.

[5 seq. Ἀράξης ποταμός, ῥέων πρὸς ἡλίου ἀνίσχοντα) Incredibile est quo pacto *Vallae* versionem, qui contra solem orientem fluit, absque notatione intactam relinquere doctissimi Viri potuerint: quos etiam *Larcherus* secutus, qui *prend son cours vers le soleil levant*, scribit. *Herodoti* hunc *Arazen* ab oriente in Caspium mare influere, adeoque non contra solem fluere orientem, vel ex hoc ipso loco intelligi potuerat. Caeterum vide quae de *Herodoti* hoc *Araze*, qui aliis *Jaxartes* est, ad l. 202, 16. monuimus. S.]

CAP. XLI. [1. Ἡ δὲ Λιβύη ἐν τῇ ἀκτῇ ἰρίῃ ἰστί.) Vide ad cap. 39, 1 et seqq. notata: S.]

3. ἡ ἀκτὴ αὕτη εἰσὶν ἡ ἰστί) Vitio humani ingenii contingit, ut omnibus eadem raro placeant: Spectantur res diversis modis et variante animi inclinatione. Mihi, quod rediit, verissimum, alii aliud. Sequitur continuo, τὸ δ' ἀπὸ τοῦ σπιννοῦ τούτου: ubi vero illud, verum ni fuerit vulgatum? Supra lib. II. c. 158. de eōpse isthmo, τῇ ἔλαχιστόν ἰστί καὶ συντομώτατον ἐκ τῆς βορρῆς θαλάσσης ὑπερβῆναι ἐς τὴν νοτίαν, quod brevissimum et maxime compendiarium spatium, plane uti hic, *stadiorum mille*. Non excito *Plinium* lib. II. 68. quo hanc ipsam in rem usus est *Is. Casaubonus* ad *Strabon.* l. p. 114. [p. 65. ed. Cas.] neque dissimulo *Mediceum* αὕτη ἰστί ἢ ἰστί, iam est, qua est, nihil coloris ducere posse e c. 50. huius libri, Verum propere hinc discedo. *WESS.*

CAP. XLII. [4. μήκῃ μὲν γὰρ παρ' ἀμφοτέρων παρήκει ἡ Εὐρώπη) Parum adcurate *Larcher*: en sa longueur elle surpasse les deux autres parties: et sic iterum c. 45. Debue-

rat; en sa longueur elle s'étend le long des deux autres. Nempe quidquid terrarum ultra Caspium mare et Araxem fluvium est, quam nos septemtrionalem Asiam nominare consuevimus, id ex Herodoti ratione Europae accensebatur. conf. c. 40, 4 seq. Quod adiicit, εὔρος δὲ πέρι οὐδὲ συμβαλλεῖν ἄξιον φαίνεται μοι εἶναι, Reizius, in argumento huius capitis, ne coniecere quidem licet. At coniecere, est συμβάλλασθαι verbo medio: sententia Scriptoris videtur esse, ne dignam quidem iudico quae cum Asia atque Africa conferatur. Caeterum συμβαλλεῖν fortasse, praesenti tempore, scripsit auctor: sicuti συμβαλλόμενος I. 68, 16 et 21. et alibi, a ionico themate συμβαλλέω. S.]

6. δημοὶ ἰωῦτῆν) Mirum ni scripserit, more veterum suoque, Λιβύη μὲν γὰρ δημοὶ ἰούσα περιήμτος: id est ἰαυτὴν οὔσαν. In eundem sensum infra capienda ista: [in fine huius cap.] αὐτὴ ἠγνώσθη τὸ πρῶτον, nempe περιήμτος ἰούσα. Δημοῦν hac adhibetur structura Sophocli, Ai. vs. 471. δηλώσω --- γηγώς. Antig. vs. 20. Τί δ' ἔστι; δημοῖς γὰρ τι καλχαίνονα ἔπος. Ἐδήλωσι τῶν νόμων καταφρονῶν Alcibiades, Andocidi p. 30, 44. ἰδήλωσαν οὐ θελήσαντες, Pausan. III. p. 216. ἔῃλον ἐποίησαν ὑπεραχθιστέντες, Herodot. VI. 21. VALCK. — Pronomen ἰωῦτῆν communi consensu tuentur libri omnes; nec, cur sollicitetur, satis caussae subest: immo vero, quando in tali dictione abest pronomen, fuerit illud ad sententiam subintelligendum. S.

11. Φοίνικας ἀνδρας) Phoenices, ubi maritimam Syriae oram occupant, ναυτιλῆσι μακρῆσι ἐπιτίθεσθαι scripsit lib. I. c. 1. An statim ex sinu Arabico, unde digressi erant, in Oceanum australem et Atlanticum, merito dubitatur. Quam vero Salomoni, Iudaeorum regi, in nobili navigatione ex eo sinu operam praestiterant I. Reg. ix, 27. eandem aliis et regi Aegyptio addixerunt, usu maritimae peregrinationis exercitati. His ergo debetur et regi Neconi Africa primum circumnavigata; quam multis post seculis Lusitani diversiore progressu felicitur cognoverunt mari ferme circumflum. WESS.

CAP. XLIII. 1. Καρχηδόνιοι ἦσαν οἱ λέγοντες) Ex hariolatione Cl. Παῶν οἱ πλείοντες: Carthaginienses enim similibus defunctos navigationibus tentasse oras Africae, Atlantico mari adpersas: de Sataspē nihil eos novisse.

Quae docti viri coniectura habet, quo se commendet. Aliud *Nic. Abramus*, Phari Vet. Test. lib. III. p. 92. *μῆρα δὲ Καρχηδονίαις* etc. sine commate legens vertensque, postea quidem Carthaginienses, ut quidem ipsi dicunt: praestitisse nimirum se, quod Sataspes navigando haud absolverat. Quae verbis istis indicari, dubito vehementer. Hannonem a Gadibus ad fines Arabiae circumvectum *Plinius* tradit lib. II. 67. an ante Herodoti aetatem, necdum certum. Et quid impedit, cur Poeni inaudire de frustraneo Sataspis conatu nihil potuerint, Xerxi foederibus iuncti, et mercandi studio ad omnia, uti solent, circumspēcti? Saepe praeterea narrationes Carthaginiensium advocantur in Libyae rebus c. 195. 196. WESS. — Post *ἀγνοῖς* Vir doctissimus cum superioribus Editoribus nonnisi levissime incidens orationem, ab auctoris mente aberravit: et, quod mirari subiit, absurdum Gronovii versionem, *Secundo loco (Carthaginienses aut qui dicunt) postquam Sataspes --- Africam non circumnavigavit* etc. verbotenus repraesentavit. Nec vero melior *Vallae* erat interpretatio. *Reizius*, interposita post *ἀγνοῖς* paullo fortiore distinctione, omnia plana reddidit. Sententia eadem, quam *Pavius*, referente *Wesselingio*, proposuerat; sed nulla in verbis novatione opus est. Postquam dixit, *οὕτω μὲν αὐτὴ ἐγνώσθη τὸ πρῶτον*, nempe *περίηλτος ἰούσα*, (conf. *Valck.* ad c. 42, 6.) in hunc modum pergit: *Μετὰ δὲ, Postea (post illam Phoenicum navigationem) Carthaginienses dicunt; scilicet, cognovisse se circumfluam esse Africam: nam (hoc suo nomine, non Carthaginiensium verbis, adiicit Herodotus) Sataspes quidem non circumnavigavit Africam, ad hoc licet missus. S.*

17. τῷ ὀνόματι Σολόεις) Sic scripserat lib. II. 32. *Σολόειντα ἄκραν* aut *Λιβυκὸν ἀκρωτήριον* Hanno et Scylar in *Periplus*, *πύματος Σολόειντα* Crinagoras in Epigrammate, de quo *D'Orville* ad *Chariton.* p. 424. et *Reiskius* in *Anthol.* p. 188. [*Analect. Brunck.* T. II. p. 145. num. xxi.] Ceterum memoria *Posidonium* decepit, ex *Herodoto*, a *Dario* missos *τελεῖσαι τὸν περίηλον* Africae, asseverantem in *Strabon.* lib. II. p. 155. [p. 98. ed. Cas.] Tale hic nihil. WESS.

20. ἀπικόμενος παρὰ βασιλέα) *ἰς βασιλέα* quod nobis *e msto Galeus* obtulit, si dant plures, fortasse tanquam rarius probandum videretur; *ἰς* aliquoties adhibuit in

talibus Herod. Ut verum tamen fatear, ne loci quidem unius recorder, in quo legatur ἀδικεῖσθαι εἰς τινά, cui plurima sunt ad manum, in quibus ἐλθῖν et εἰσελθῖν εἰς τινά. [conf. Reiz. de Prosod. p. 11, et 56 seq. ed. Wolf] Paulo post [lin. 23.] duabus fortasse literis repetitis scribi commode posset; οἱ, ὅπως ὡς σφίτας κατέγγιστο τῇ νηϊ, φεύγοντες πρὸς τὰ οὐρεα. [At novationem nec res postulat, et mssii recusant.] Deinceps [lin. 25.] quia εἰνέσθαι etiam frequentatur Herodoto, εἶναι non adhibetur ab antiquis, veram pae-ne lectionem coniectando fueram adsequutus, corrigens, αὐτοὶ δὲ ἀδικεῖν οὐδὲν ἐπιόντες, memor Herod. V. c. 74. ἐσίνοντο ἐπιόντες χώρους τῆς Ἀρτικῆς. Itaque laetus excepi quam Diss. Herod. p. 167. subministravit Codicum lectionem, ἐσιόντες, πρόβατα δὲ μοῦνα: hoc aptius respondet ad πόλιν: χώρας ἐπιελ-θῖν et ἐπιῖναι χώρους adhibentur. VALCK.

(24 seq. ἀδικεῖν οὐδὲν ἐσιόντες, πρόβατα etc.) Multum meo iudicio ex membranis potius, ἀδικεῖν οὐδὲν ἐσιόντες, πρόβατα δὲ μοῦνα: ipsos urbes ingressos nihil iniuriosum pa-trasse, pecora duntaxat inde accepisse. Plenior ita oratio, superfluo et insueto εἰνόντες in posterum caritura. Utcun-que ea super codicum lectione statueretur, non recusabitur iisdem e schedis [lin. 27.] αἴτιον τόδε ἔλεγε, causam hanc dicebat Sataspes: huius enim ad regem sermo. Causam, quam Xerxi non probavit, dederunt venti, ex oriente ad constitutum isthic flantes, et navis praepedientes cursum ex probabili Marshami et Palmerii sententia. WESS.

(27. αἴτιον τόδε ἔλεγετο) Hanc causam afferebat, Valla: legit itaque αἴτιον τόδε ἔλεγε, nempe Sataspes. Sequens τὸ πεπερῖσσε potuit ἐλέγτο. In proximis [lin. 28.] pro Εἰρήνης δὲ οἱ οὐ συγγινώσκων, collatis Vallae Latinis, hunc Xerxes negans locutum vera, Io. le Febvre suspicabatur scribendum, Εἰρήνης δὲ ὅν (pro αὐτὸν vel ἐκείνον) οὐ συγγινώσκων λέγειν ἀλήθεια: in iuvene praesertim huius seculi Gallo conatum laudo: si minus in his commodum esse fatendum etiam illi, cui Herodoteus est exploratus usus verbi: συγγινόντες ἀδικεῖν, συγγινόντες πείναι εἰ δίκαια, et similia, dantur apud hunc plurima; a quibus illud distat lib. V. c. 91. συγγινώσκοντες αὐτοῖσι μὴν οὐ ποιήσαντι ὁρθῶς: in quibus etiam scribi po-tuisset οὐ ποιήσαντες ὁρθῶς, sub qua duplici structura idem significans adhibetur συνιδίνας. Diphili versus est: Συνιδέθ

αὐτῷ Φαῦλα διασπεραγμένη. *Quintilian. Inst. Or. III. 6. Non sustineo esse conscius mihi dissimulanti. Sophocles: Ἡ δανὸν ἀρ' ἦν, ἥνικ' ἂν τις ἐσθλὸς ὦν Αὐτῷ συνίδῃ.* Herodoteo verbo *Lysias p. 164. συνέγνωσαν αὐτοὶ σφισιν ὡς ἠδικοκότες.* VALCK. — At nec male dicitur quoque *συγγνωσάμεν τινι, adsentiri alteri.* Sic quidem VII. 12, 10. *συγγνωσόμενός τοι, qui tibi adsensurus est: qua ex notione fluxit illa ignoscendi. S.*

34. *ἰκῶν ἐπιλήθωμαι*) Arch. codex *ἐπιλήσσομαι*, quod non deterius: in re simili, cuius auctoris mentio posterius minus fuisset honorifica, considerate *Herod. I. 51. τῶν τῆς Δελφῶν, -- τοῦ ἐπιστάμενος τὸ οὖνομα οὐκ ἐπιμνήσσομαι.* Lib. II. c. 123. *τῶν (Graecorum) ἔγωγε εἰδὼς τὰ οὐνόματα οὐ γράφω.* Similiter in sacris arcano silentio tegendis *Pausan. II. p. 117. τὸν δὲ λόγον ἐπιστάμενος οὐ γράφω.* lib. I. p. 71. *λεγόμενον καὶ ἄλλον λόγον εἰδὼς ὑπερβήσομαι.* VALCK. — Ut hinc, similiter III. 75, 5. *ἰκῶν ἐπιλήθετο*: et *τῶν ἱστορίων μνησθέντος ἐπιλανθάνετο* III. 147, 6. Absurdum *τατίσχει*, quod *προκατίσχει* in nostrum se insinuavit exemplum, aequus facile corriget Lector. S.

CAP. XLIV. [6. *Σκυλάκα ἀνδρα Καρυανδία*) Superest hodieque *Scylacis Caryandensis Περίπλου* τῆς θαλάσσης τῆς οἰκουμένης Εὐρώπης, καὶ Ἀσίας καὶ Λυβίας: quod opus quidem iuniori cuidam *Scylaci Vossius et Dodwellus* tribuunt; sed eidem prisco itineratori, quem *Herodotus* hinc nominat, post *Fabricium Biblioth. Graec. lib. IV. c. 2. sect. 6.* merito (ut videtur) vindicavit doctissimus *De Sainte-Croix* singulari commentatione in *Actis Acad. Inscripti T. XLII. p. 350. et seqq. inserta. S.]*

6 seq. *ἐκ Κασπατύρου τι πόλις καὶ τῆς Πακτυϊκῆς γῆς*) Vitiosum Arch. *Κασπατύρου*. accedit quodammodo ad *Hecataei* ap. *Steph. Κασπάπυρος*. [In scripturam *Κασπατ.* apud Nostrum III. 102, 1. consentiebant libri omnes.] Situs urbis et regionis *Pactyicae* certo non potest finiri. *Hecataei πόλις* erat: *Γανδαρικῇ*. Gandarii in extimis Persarum locantur finibus, contermini *Sogdis Bactriisque* lib. III. 91. VII. 66. Quorum si *Caspatyrus* fuit, ab Indo, sicuti hic innuitur, afuisse non videtur. Excusari certe *H. Dodwellus* nequit, urbem *Gangi* adponens, ipsumque *Herodoti Indum Dissert. de Scylace c. 1. et Gangem* confundens. *Ammium* enim solus *Indus* praeter *Nilum*, ex priscorum sententia, *crocodylos alebat*: sic *Noster*, et, quem in examine

Dissert. *Dodwelli* optime *Iac. Gronovius* excitavit, *Arrianus* 'Αναβ. lib. VI. 1. cui testis accedere opportunus poterit *Pausanias* IV. 30. Iure propterea *Gronovius* pro *Indo* consistit. Nam *Th. Hyde* divinatio in Argumento c. 23. Relig. Veter. Persar. κατὰ ποταμὸν, quo secundo *Scylax* et comites in mare devenerunt, *Hydaspem* signare, in *Zaradrum* influentem, qui se *Indo*, cuius ostia erant exploranda, miscet, dubiae admodum et fallacis est fidei. *WESS.* — De *Caspatyro* urbe et *Pactyica* regione consuli digna sunt quae commodè collegit disputavitque *Larcher* in Indice Geographico ad *Herodot.* p. 102. et 401 seqq. ubi *Rennelli* etiam *Viri* clariss. examinavit sententiam. *Heeren* in opere saepius laudato T. I. p. 389. et 405. urbem regionemque *Cabul* intelligit, Persiae finitimam; quem vero *Indum* fluvium hinc nominat *Herodotus*, *Gureum* intelligit (hodie *Kameh*) ab occidente in *Indum* proprie nominatum influentem. *S.*

14-16. οὕτω καὶ τῆς 'Ασίας etc.) Receptum antea οὕτως tueri se nequit: schedae melius. Sequentia habent quid scabri, et varie tentantur. Praetuli ex Codicibus ὅμοια παρεχομένη, videlicet 'Ασίαν. Non quidem συντάξις procedit ordo, cuius in hoc et aliis veterum ratio non semper ducitur: ut ut est, puto de scabritie non nihil deminutum. Maioris momenti coniectura *Ampl.* est *Bouherii*, fini huius periodi complura ex secuturis [cap. 45. lin. 6 seqq.] nectentis, hunc in modum, ὅμοια παρεχομένη τῇ Λιβύῃ καὶ οὐρίσματα αὐτῇ Νεῖλος τε ὁ Αἰγύπτιος --- τὰ Κιμῆρια λέγουσι. De Asia haec, quod verissimum, cuncta scribi: ubi nunc sunt, orationis nexum scindere et turbare, cui, istis in hunc locum migrantibus, apta copulatio et adhaesio. Mihi, tametsi *Procopii* aevo eadem, quae in mastis et editis, series, inventum non videtur inconcinnum. Vide *Bouher.* Diss. *Herodot.* c. 18. p. 119. *WESS.* — Copiosius de hoc loco, et de ista praesertim scriptura παρεχομένη, in *Var. Lect.* disputavi; ubi in hoc ipso, quod codicum nonnullorum auctoritate a *Wess.* vulgatum est, acquievi. Et παρεχομένη quidem, quod olim vulgabatur, nullis utique machinis defendi potest: verum tamen illud ipsum etiam παρεχομένη, ad τὰ τῆς 'Ασίας relatum, nimis durum et insolens debet videri. Ac ne παρεχόμενα quidem, si vel maxime codex

aliquis hoc daret, satis placere posset: agitur enim hic non tam de rebus quas quaeque terra exhibet aut praefert, quam de terrarum circuitu, et quousque quaeque porrigatur; nec ex professo commemoravit Scriptor res quas Asia pariter atque Libya gignet, nisi quod obiter crocodilorum mentionem fecit, quos Indum pariter atque Nilum alere dixit. Quare iterum iterumque relegenti mihi hunc locum perquam probabile videtur, sic scriptum oportuisse: *οὕτω καὶ τῆς Ἀσίας, πλὴν --- ἀνίσχοντα, τὰ ἄλλα ἀνιόνται ὁμοίᾳ πρὸς ἱχομένην τῇ Λιβύῃ*: ita Asiae --- reliqua explorata sunt, pariter certe atque contigua Libya. Nam, quod iam antea monuerat, (c. 39, 5. et 42, 6.) contiguum esse Asiae Libyam, id statim c. 45, 5. iterum urget, unam esse continuam terram; itaque nil caussae fuisse, cur tres, veluti distinctae et a se invicem seiunctae, terrae statuerentur. Qua notione *παριχομένη τῇ Λιβύῃ* Reizius scripserit, non habeo dicere. Quod autem ad ista verba (c. 45, 6 seqq.) adinet, καὶ οὐρίσματα αὐτῇ etc. quae cum extremis huius capitis iuncta Buherius voluit; istud αὐτῇ non ad Asiam refertur, sed ad universam terram, quae quum una atque continua sit, (γῆ μία ἑούσα) mirum sibi videri ait Herodotus, cur tribus nominibus illa distinguatur, quasi tres essent terrae, Nilo et Phasi aut Tanai fluviis determinatae; videturque hoc significare: quum tres, quae vulgo nominantur terrae partes, non sint interiecto mari usquequaque a se invicem seiunctae, debebat una continens universa terra censi; sin maiorum quorundam fluminum cursus satis caussae est cur terra in partes divisa statuatur, multo plures quam tres partes fuisse numerandas. S.

CAP. XLV. [3 seq. Quod ait, μήκαί --- παρ' ἀμφοτέρως παρήμενα, conf. c. 42, 4. ibique not. Tum de his, quae proxime insequuntur, μὴ ἑούσῃ γῇ etc. vide modo ad c. 44, 14-16. notata. S.].

8. Τάναιν ποταμὸν τὸν Μαίητην) Tanain Maeotiam explicant ut Phasin Colchum, quod ex hoc Maeotarum tractu labatur. At discrepat caussa; Tanais influit in Maeotin paludem, longe supra eam lacu erumpens. Fuit olim, quae eiusdem Boukerii suspicio, τὴν Μαίητιν, seu verius καὶ τὴν Μαίητιν. Vallae Latina huc vergunt, et liquidissime (quod vir

Ampl. non vidit) *Procopius* Bell. Goth. lib. IV. 6. *Herodotes* exscribens, οἱ δὲ Τάναϊν ποταμόν, καὶ Μαϊώτιν καὶ Πορθμ. Qui cum Μαϊώτιν adpellat, suo utitur more, ut Ionico Noster. Vide c. 20. WESS. — Potuit suo arbitratu *Procopius*, sicut et *Valla*, *Macotidem paludem* hic intelligere. At, quum in τὸν Μαϊήτην consentiant libri, nihil profecto impedit quo minus intelligamus *Macoticum fluvium* hic dici *Tanaim*, (i. e. qui per Macotarum fines decurrit) quemadmodum Νεῖλος ὁ Αἰγύπτιος nominatur, et Φάσις ὁ Κόλχος. S.

9. Πορθμῖα τὰ Κυμμέρια) De *Porthmiis Cimmeriis* vide supra c. 12. WESS.

11 seqq. ἐπὶ Λιβύης - - γυναικὸς αὐτόχθονος) *Iovis* ex *Epapho* neptis *Isocrati* Laud. Busir. p. 223. Mox [lin. 13.] *Eustath.* ἀπὸ τῆς Προμηθ. μητρός: cui in Asia, *Promethei* matre, *Apollodorus* Bibl. I. 2, 3. et Schol. *Apollonii* Rh. I. 444. adstipulantur. *Herodoti* alia sententia, quae et in *Stephani* Byz. Ἀσίᾳ. Est *Eustathius* in his paullo audacior, etiam [lin. 15.] ἐπὶ Ἀσίᾳ, τοῦ Ἄτρυς. [pro Κόρυς, quod habet *Herodot.*] Fuit *Manis* filius *Atys* I. 94. quem praeter et *Cotyn* genuit, indice *Etymol.* in Ἀσίᾳ, et, cuius auctoritas excellentior, *Dionysio* Halic. lib. I. Ant. R. p. 21. Vide *H. Vales.* ad *Nicol. Damasc.* p. 68. Utique imprudenter in *Eustathii* partes *Ampl. Bouherius* Diss. *Herod.* c. 5. transiit. WESS.

15 seq. ἐπὶ Ἀσίᾳ, τοῦ Κόρυς, τοῦ Μάνω) Non alibi Κόρυς fit apud *Herod.* mentio; quod nomen, in antiqua Ed. *Vallae* versionis. omissum, primo quidem adspectu potius videtur Thracicum: Ἄρυς certo nomen est *Lydiacum*; praeter Regem, sic *Croesi* filium nominat *Herod.* et patrem diſsimi illius *Pythii*, tempore *Xerxis* nobilitati. Accedit ad haec, *Lydiaca* narrantem *Herodotum* lib. I. c. 94. (non sanequam ex *Xantho Lydo*, quod *Galeus* putabat; quippe qui οὕτως Τυρηνὸν ὀνόμαζεν οὐδαμῶς τῆς γραφῆς, διὰ δὲ τὴν Αὐδῶν, οὕτως ἀποικίαν Μηρών εἰς Ἰταλίαν κατασχούσαν ἐπίσταται, teste *Dionys.* Halic. Ant. Rom. I. p. 22, 15.) *Herodotum*, inquam, non ut hic *Mani* filium dare Κόρυν, sed Ἄρυν: ἐπὶ Ἄτρυς, τοῦ Μάνω, βασιλῆος. Tandem Ἀσίᾳ, τοῦ Ἄτρυς, hic legisse videtur *Eustathius*; cuius ista extant ad *Dionysii* *Perieg.* vs. 270. Ἡρόδοτος δὲ φησι τὰ τρία τῆς γῆς τμήματα ἐκασμῶς ἔχει γυναικῶν. - - Λυκίῳ δὲ οὐχ οὕτως, ἀλλὰ ἀπὸ

'Ασίας τοῦ Ἄττος καλεῖσθαι φησιν αὐτὴν ἀφ' οὗ καὶ ἐν Σάρδισι Φυλὴ τις καλεῖται Ἀσία; imo καλεῖται Ἀσιάς: sunt enim et postrema Herodoteis vicina: ἀπὸ τιν καὶ τὴν ἐν Σάρδισι Φυλὴν καλεῖσθαι Ἀσσιὰ. Hoc minime cunctanter statuo, in his Eustathianis nomina Herodoti et Lycophronis esse transponenda: Herodotea sunt, quae tribuuntur Lycophroni; quae Herodoto, sunt sine dubio Lycophronis, quodque bene observavit accuratissimus Editor Ed. Twailes, ab ipso Eustathio huic, velut auctori, contributa ad vs. 620. ubi legitur etiam ἀπὸ Ἀσίῃ, τοῦ Ἄττος. Tandem pro Ἀσίας scribendum ut apud Herod. Ἀσίῃ. Forma vulgari dare quoque potuerat Ἀσίῃ: *Asias* enim, Ἀσίας, Ἀσίῃ, Ionice flectitur Ἀσίης, Ἀσίῃ. Atque ob has forte rationes videri posset hoc in loco Herodoti nomen Κέρως in illud Ἄττος convertendum. Ille tamen ego, qui toties in Herodoto levioribus de caussis forte suspicax perhibebor et novator, hic nihil novandum iudico servandumque Κέρως nomen. Primum *Asian* *Cotyis* filium dictum veteribus legerat Eustath. in Iliad. β. p. 192, 51. τὸν μὲν Ἀσίαν Κέρως ἱστοροῦσιν εἶναι. Deinde multo plus habet ponderis auctoritas Dionysii Halic. Ant. Rom. I. p. 21. scribentis, Τυρρηνὸν dici quintum a Iove; Iovis enim filium *Manen* primum istius fuisse regionis Regem: τοῦτου δὲ γεννηθῆναι Κέρυν τῷ δὲ Κέρυν δύο γενέσθαι παῖδας Ἀσίην καὶ Ἄττην ἔκ δὲ Ἄττος Λυδὸν ὦναι καὶ Τυρρηνόν, quorum hic cum colonis in Italiam abierit; ille manserit regni paterni haeres: de Atyë, huiusque duobus filiis *Lydo* *Tyrrhenoque* paria scribit Strabo V. p. 335. c. [p. 219. ed. Cas.] Utrumque dedit et *Atyi* filium *Herodotus*; solum quidem memorans duntaxat Τυρρηνόν; I. 94. sed et neminit Λυδοῦ τοῦ Ἄττος, I. 7. VII. 74. a quo Maeones traxerint *Lydorum* nomen. *Xanthus Lydus*, cui credendum potius in rebus patriis, quam Graecis recentioribus, Tyrrhenum prorsus ignorans, Ἄττος παῖδας γενέσθαι λέγει Λυδὸν καὶ Τύρρηνον. Ut regionibus urbibusque dare possent conditores, nomina Graeci plurima sunt commenti. VALCK. — Confer Creuzeri Fragm. Veterum Historicor. p. 153 seq. §.

17. ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τῆς Προμηθείας Ἀσίης) Ista quidem verba, si sunt, ut esse videbuntur, Herodoti, signis saltem tanquam παρεμβλήη sunt a vicinis separanda. Haec sola si dedisset, per *Asiam* *Promethei*, filiam, uxorem, an matrem

intellexisset, maneret incertum; sed paulo superius uxorem dixit Promethei, quam cum aliis matrem habuit *Lycophron*, Cass. vs. 1412. Οὐ μὲν ὕπαιξι γ' ἡ πικρὴν τοκάς. Schol. ἡ Ἀσία· Ἀσίας γὰρ καὶ Ἰαπετοῦ Προμηθεύς καὶ Ἐπιμηθεύς. vid. Doctiss. *Twaites* ad *Eustath.* l. c. et ad vs. 620. *VALCK.*

21. ἀπὸ τῆς Τυρίνης) Hoc verius ob lib. I. 2. et msstorum decretum. Non nego *Syriam* potuisse *Europam* dici. Quaeritur de *Herodoti* manu, cuius prudens de matronae nomine observatio. Notae sunt coniecturae *S. Bocharti*, super *Libyae*, *Asiae* et *Europae* titulis ex *Phoenicum* lingua elegantes, lib. IV. *Chanaan.* c. 35. *WESS.*

CAP. XLVI. 4. ἔχομεν προβαλίσθαι) Nulla hic comparatio: [nempe comparare in vers. lat. posuit *Gronovius*: rectius *Valla*, proferre.] negat se habere huius orae nationem, quam producat et in medio collocet: id προβαλίσθαι, quo modo manu exarati libri, e quibus si qui velint ἀνδρα λόγιμον οἶδαμεν λεγόμενον, non obluctabor. Nihil in Codicibus magis obvium, quam λόγιμον et λόγιον, λεγόμενον ac γινόμενον convertere, sicuti lib. II. 5. et IV. 13. [sed bene habet vulgatum.] De *Scytharum* sapientia multi nimis praeclare: σοφία prudens est sollertia, qualis lib. III. 127., qua semet bello temere lacescentes, veluti *Cyrum*, inpunitos haud dimittebant; quaque, si nolint inveniri, deprehendi nequeant, quod *Dario* usu venit. Alioqui barbari moribus omnique disciplina; bene *Noster*, τὰ μὲν τοι ἄλλα οὐκ ἄγμαι. *WESS.*

5. πάριξ τοῦ Σκυθικοῦ ἔθνος) Olim vocula mihi πάριξ sic visa fuerat transponenda, ut legeretur: οὔτε ἄνδρα λόγιμον οἶδαμεν γινόμενον ἐκ τοῦ Σκυθικοῦ ἔθνος πάριξ Ἀναχάρσιος. Quum vero consideratius ad vulgata haec exigere *Eustathii* ad *Dionys.* vs. 669., ex *Herodoto* narrantis ὅτι ὁ Εὐξείνιος παρῆχεται ἔθνη ἀμαθίστατα, καὶ ἐξ οὐδενὸς τῶν ἐν τῷ Πόντῳ ἀντρ' ἐλλόγιμος λέγεται, πάριξ τοῦ Σκυθικοῦ, ὅθεν ὁ Ἀναχάρσις, coepi animadvertere nihil in istis esse quod mutari deberet. Si scripsisset, πάριξ Ἀναχάρσιος, καὶ τοῦ Σκυθικοῦ ἔθνος, figura hic obtineret, quam *Χρισμὲν* vocant *Grammatici*, multis explicitam *Eustathio* ad *Hom. Iliad.* γ'. 108. Οἶστε δ' ἄρ', ἔτερον λευκόν, ἑτέρον δὲ μέλαιναν, Γῆ τε καὶ ἡλίω. Ista nativam haberent perspicuitatem sic scripta: οἶστε ἄρτε δύο, λευκὸν καὶ μέλαιναν, Ἥλιω καὶ Γῇ, ut sua sibi singula subiiciam-

tur velut in τετραγώνῃ καταγραφῇ. Ad hanc normam Herod. hic primum duo ponit diversa; prius, οὗτοι γὰρ ἕνους τῶν ἐντὸς τοῦ Πόντου οὐδὲν ἔχουσι προβαλίσθαι (sic masti) σοφίης πύρι: alterum, οὗτοι ἄνδρες λόγιον οἶδμεν λεγόμενον. Tum duo diversa sequuntur: prioris membri haec est exceptio, πᾶσι τοῦ Σκυθικοῦ ἔθους: haec, alterius, πᾶσι τοῦ Ἀναχάριος. Sunt mihi similes ad manum aliorum structurae. Ceterum his Herodoti vexandis occasionem arripuerunt viri Docti ex Ep. Pauli ad Coloss. 3, 11. Primus, credo, Salmasius abusus est in Ossil. Ling. Hellen. p. 359., cui se primus opposuit, amicus et admirator viri maximi, Alex. Morus in notis ad Nov. Foed. p. 231. et seqq. VALCK.

13. ζῶντες μὴ ἀπ' ἀρότου) Hic etiam haerebat olim alterius vice saepius a librariis scripta vox ἀρότου. [Nempe sic edd. ante Gron. cum nostro Pb.] Qualia de veteribus Herod., de sui quoque temporis Scythiis scribit Strabo VII. pag. 460. c. [p. 300. c. ed. Cas.] Iustinus II. 2. Hominibus inter se nulli fines: neque enim agrum exercent; nec domus illis ulla, aut tectum, aut sedes est, armenta et pecora semper pascentibus, et per incultas solitudines errare solitis: uxores liberosque secum in plaustis vehunt: Φερίοικοι ἰόντις Herodoto; saepe Straboni dicti Νομάδες καὶ Ἀμαζόνιοι, Melae II. 1. ἁμαξίοι. Si Ποῦται nomen sincere scriptum in Strabon. pag. 463. c. [p. 302. d. ed. Cas.] Hesiodus iam meminerat ἀπηναις οἰκί' ἔχοντων. Apud Philostr. Vit. Apoll. VII. 26., scribendum utique, οἰκίας ἐν τῶν ἁμαξῶν πίπτανται, possident, habent, pro πίπτανται. Saepius in verbo πίπτανται erravit Olearius, et pag. 246. bonam lectionem perversa corruptit interpretatione. VALCK.

14. οἰκήματα τί σοι ἢ ἐπὶ ζυγίων) Nulla causa viro docto πτήματα τι refingendi. Φερίοικοι ἰόντις istis verbis explicatur liquidius. Mitto multivagas Scytharum domos ex Seneca, et eorundem sutilem domum apud Valer. Flaccum. Accommodatum Aeschyli Prometh. vs. 708. οἱ πλεκταὶ στήγας Πιθάρσιοι ταῖον' ἐν' εὐκύκλοις ὄχοις, et praeter cetera Hipocratis Aer. Aq. et Loc. p. 291. [§. 93. p. 86. ed. Coray.] ἐνταῦθα καὶ οἱ Σκυθαὶ διατείνονται, Νομάδες δὲ καλεῖνται, ὅτι οὐκ ἔστι οἰκήματα, ἀλλ' ἐν ἁμαξαῖς οἰκῶσι: quos currus graphice expingit deinde. WESS.

15. κῶς εὐκ ἂν εἴπαιεν οὗτοι ἁμαχοι;) Nullam nec in Eu-

ropa, neque in Asia gentem; ἔθνος, esse scribit Thucyd. II. 97. ὅ, τι δυνατὸν Σκυθῶν ὁμογενομένων πᾶσι ἀντιστῆναι. Herodoto non adeo videbantur invicti propter corporum vires hominumque multitudinem, quam propter mores atque instituta: hac mente Ephorus ap. Strabon. VII. p. 463. et 464. [pag. 302 seq. ed. Cas.] ταῖς δίκαιαῖς ἐντεταλῆς καὶ οὐ χρηματισταῖς - - - πρὸς τοὺς ἐκτὸς ἄμαχοί εἰσι καὶ ἀνίκητοι, οὐδὲν ἔχοντες ὑπὲρ οὗ δουλεύουσιν. Iustin. II. 3. Perpetuo ab alieno imperio aut intacti aut invicti mansere. - - - *Gens et laboribus et bellis aspera: vires corporum immensae; nihil parare, quod amittere timeant.* De Cyro Darioque narratis Iustino, quod ad rei summam attinet, satis concinit Herod.; quaeque de Sesostris in Europam usque narrantur expeditione, qui Scythas subegerit et Thraces, illa dubia satis fide nituntur. Vagi Scythae non poterant inveniri: hoc unum metuebatur Mytilenaeus Coës apud Herodot. IV. 97. VALCK.

CAP. XLVII. 3. *πιδιάς αὐτῇ, ποιῶδης τε*) Optime Gronovius ex Medic., in quo si ἰνυδρῆς, quod alii praesferunt, fuisset, nihil fortasse requireretur. Hippocrates [l. c. §. 92.] de Scytharum regione, *πιδιάς ἐστὶ καὶ λαιμακῶδης καὶ ψιλῇ καὶ ἰνυδρῆς μετρίως ποταμοὶ γὰρ εἰσι μεγάλοι, οἱ ἐξοχτείνουσι τὸ ὕδωρ ἐν τῶν πιδίων.* Cuius λαιμακῶδης idem ac ποιῶδης, Galeno explanante. Hesychius, *Λαιμακες, ποταμοὶ καὶ ποιῶδεις* (male antea *πιδῶδεις*) τόποι, spectans Euripid. Iph. Aul. vs. 1544. *Λαιμακίσττεροι* in Suida nullo iure Küsterus mutat, quippe ex Coö sene apud Erotianum. Confer Sophoclem Philoct. 1449. Ego his non inmoror, ἰνυδρῆς reliquens ob lib. IX. c. 25. WESS.

7. *Ἰστρος μὲν πεντάστομος*) Paria Arrian. Ἀναβ. V. 3. et Scymnus. Nilus itidem πεντάστομος II. 10. Sed, quod huic evenit; ut minora et manu facta in censum ostia venirent, idem Istro: tantum Nilo minor, verba Melae II. 1, 56., totidem quot ille ostiis, sed tribus tenuibus, reliquis navigabilibus, effluit. Quod autem [lin. 9. pro Ἰπάρκους] Vossius ad Melam II. 1, 26. [al. II. 1, 38.] καὶ Ἰπάρκους reponit, non probō. Infra c. 55. et 56. scripti libri vulgatum stabiliunt. In Pomponio dissensus est; Plinii corruptus Paeyris lib. II. 12. ad verum inclinat amnis nomen. WESS.

CAP. XLVIII. [4 seq. ποταμῶν καὶ ἄλλων] πολλῶν καὶ ἄλλων legendum videri coll. c. 50, 2. scripsi in

Var. Lect. Quum vero in vulgatum consentiant libri; nihil praeter necessitatem novandum, facileque ferendum vocab. ποταμῶν: sed oratio in hunc modum commodius distinguetur: κατὰ τοιούτοις μέγιστος γίνεται ποταμῶν καὶ ἄλλων ἐς αὐτὸν ἐκδιδόντων, (sive ἐκδιδόντων malueris) εἰσὶ δὲ οἱ μέγαν αὐτὸν ποιοῦντες. Διὰ μὲν γὰρ τῆς Σκυθικῆς etc. Ob hoc Danubius maximus est: (scilicet) et alii in eum influunt amnes, et qui eum (prae caeteris) augment, hi sunt: sive, et hi, qui eam (prae caeteris) augment: quos nempe continuo deinde recenset. ποταμῶν καὶ ἄλλων -- ἐκδιδόντων idem valet ac ποταμοὶ μὲν καὶ ἄλλοι ἐς αὐτὸν ἐκδιδοῦσι: et ad illam μὲν particulam, in verbis his subintellectam, refertur ista δὲ quae consequitur, εἰσὶ δὲ οἱ. S.]

6 seq. πέντε μὲν οἱ ῥέοντες) Coniecturas elegantes doctissimorum virorum, Valckenarii μόνου ῥέοντες, Reiskii οἱ δὲ ῥέοντες, laudare equidem, sequi non possum. WESS. — E tantum in O converso legerim, πέντε μόνου ῥέοντες. Confluentes in Istrum fluvii erant longe plurimi; διὰ μὲν γὰρ τῆς Σκυθικῆς πέντε μόνου ῥέοντες, quos suis singulos designat nominibus. His re-ensitis multo plures enumerat aliunde ortos, qui in Istrum itidem confluerint: haec est ratio, cur illi priores, αὐτογενεῖς ποταμοὶ Σκυθικοὶ, esse dicantur πέντε μόνου. quod vicinum etiam commendat μέν γα. VALCK. — Perpersis omnibus momentis, si minus certa, at perquam probabilis videri debet Valckenarii emendatio. Sane in eodem orationis membro, paucis interiectis verbis, perincommode repetita videbitur μὲν particula, (vide tamen mox ad c. 49, 1 seq. notata.) nec articulo αὐ ante ῥέοντες satis opportunus hic locus; perapta vero ad id, quod hic agitur, vox μόνου, et multo aptior quam quae aliis placuit μεγάλοι. S.

7. Πόρατα) Amnis Πόρατα in Arch. prave Τώρατα, nec Mela inde lib. I. 19, 87. Toreatas, quae Galei opinio, finxit: longe enim illi ab hoc fluvio. Nunc Pruth. Reliquorum titulos et cognomina, quibus nostro aevo adpellantur ista flumina, adscribere non vacat. Cupidi exposita (non sine differitate tamen) videbunt a Stukio ad Arriani Peripl. pag. 178., Bouherio Diss. Herodot. p. 204. et Bayero Comment. Acad. Petropolit. T. I. p. 409. WESS. — Locum hunc de fluviis in Istrum influentibus percommode tra-

Herodot. T. V. P. II.

P

ctavit *Mannert* in Geogr. Graecor. et Romanor. T. IV. p. 72 seq. tum illum de reliquis *Scythicis fluvii* c. 51. et seqq. idem *Vir doctus* ibid. p. 74 seqq. et *D'Anville* in Commentatione Actis Acad. Reg. Inscript. T. XXXV. p. 573. et seqq. inserta hoc titulo, *Examen critique d'Herodote sur ce qu'il rapporte de la Scythie*. S.

[10. πρὸς τῷ ἱόν) Vide ad I. 202, 16. notata pag. 203 seq. S.]

CAP. XLIX. [1 seq. ἐκ δὲ Ἀγαθύρων - τῷ Ἰστρῷ. ἐκ δὲ τοῦ Αἰμοῦ etc. Prius membrum, Ἐκ δὲ Ἀγαθύρων - τῷ Ἰστρῷ, commodius superiori cap. 48. iungetur, ut eodem capite commemorentur fluvii, qui a septemtrione et a laeva ripa in Istrum influunt; quum dein ab illis inde verhis, Ἐκ δὲ τοῦ Αἰμοῦ etc., nominentur ii, qui a meridie fluunt, et a dextra ripa eidem miscentur. Quod si cap. 48, 6 seq. recte bis positum μὲν particulam statusas, intelligendum forsitan erit, priori μὲν, ubi ait διὰ μὲν γὰρ τῆς Σαυθικῆς, respondere illam δὲ, Ἐκ δὲ τοῦ Αἰμοῦ: posteriori vero, ubi ait πρὶν μὲν οἱ βίοντες, respondere ἐκ δὲ Ἀγαθύρων. De *Agathyrus*, *Scytharum* finitimis, vide c. 102. 104. et 125. S.]

6. Νόης) Solus, quod quidem reminiscor, amnem *Valerius Flaccus* memoravit; *Alazonas* tamen propius illi, quam situs gentis patitur, adiungens, lib. VI. 100. *Hiberni* qui terga *Noae*, gelidumque securi *Eruit*, et tota non audit *Alazona* ripa: ubi *Heinsius* et *Burmamnus*. Mox μέσον σχίζων τὸν Αἶμον praestat. Nilus μέσῃ Αἴγυπτῳ σχίζων lib. II. 17. et cap. 33. idem μέσῃ τάμνων Λιβύῃν, et Ister μέσῃ σχίζων τὴν Εὐρώπην. Verius quoque Τριβαλλικὸν, [lin. 10.] quomodo *Isocrates*, *Demosthenes*, *Steph. Byz.*, alii. *WESS.* — De fluvio, qui *Scius* hic nominatur, (lin. 7.) vide *Var. Lect.* et *Mannert* Geogr. Graecor. et Rom. T. VII. pag. 10. quemque ille laudat *Gatterer* in Comment. Soc. Goett. Vol. IV. et VI. Verum nomen Οἰσκος fuisse facile adsentiaris *Larchero*, cuius ad hunc locum consulenda adnotatio. Mox *Alpis* nomine (lin. 13.) sunt qui *Rhenum* a *Nostro* indigitari non sine veri specie existiment. S.

16. πρὸς ἡδονῇ δυσμίων μετὰ Κύντας) Scripsit lib. II. 33. de *Cynesiis*, (qui non alii ac *Cynetes*, *Stephano* auctore,) εἰ ἴσχατοι πρὸς δυσμίων οἰκοῦσι. Consimilia *Herodorus*, *Nostri* *aemulus*, οἱ ἐπὶ τοῖς ἰσχατοῖς οἰκοῦντες τὰ πρὸς δυσμίων Κύντας

ἰσχυροτάτης ap. Steph. in Ἰβηρία. Festo Avieno quoque Populi Cynetum, Cyneticum iugum, in alte tumescenti ditis Europae extimo. Celtae quidem, sicuti ad lib. II. 33. monstratum, extra Herculis columnas in ultima Europae vergebant, sed non post Cynetas, quod Vallae Latina dant: sic sibi et rei Herodotus pugnaret. Μετὰ Κύντας vertendum praeter Cynetas, sive exceptis illis, quemadmodum Ποῖται Odyss. λ'. 468. μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα. [Possis vero eadem notione latinum post intelligere. Sic Noster infra c. 53, 2. μετὰ Ἰστρου post Istrum, i. e. excepto Istro.] Vide nunc et mirare stolidam Georgii Carletoni confidentiam, Κυνεσίους sive Κύντας in Britanniae Cantios convertentis, doctissimoque Cambdeno longa epistola obtrudentis, quae octogesima inter Camdenianas. Hi fructus nimii in patriam studii. WESS.

Ibid. ἐκ Κελτῶν, οἱ Ἰσχυροί etc.) De his hoc uno loco si tantum egisset Herodotus, cadere forsan posset in dubitationem, utrum hos, an Cynetas, ultimos Europae statuisset ad Occidentem incolas. Celtas ultimos collocasse, multis nuper allaboravit ostendere vir Erudit. in libello Gallice scripto, quo, praeter cetera, specimen exhibet errorum Lex. Geograph. Martinierii pag. 290. et seqq. atque in eadem fuisse videtur opinione ill. Spanhem. in Callim. pag. 436. Omissus Spanhemio alter Herodoti locus e lib. II. cap. 33., mea quidem sententia planissime monstrat, secundum Herodotum ultimos Cynetas, paene ultimos fuisse quos vocat Κελτοὺς. Illic agens de Istri fonte veluti profluentis ἐκ Κελτῶν καὶ Περσικῆς πέλοος, οἱ δὲ Κελτοὶ, inquit, ὁμοεισὺναι Κυνεσίους (hoc legit Steph. Byz. Noster et hic dare potuit Κύνται, οἱ) οἱ Ἰσχυροὶ πρὸς δυσμῶν οὐκίνοι τῶν ἐν Εὐρώπῃ κατοικημένων. Vertit ista vir egregius: Celtae -- finitimi sunt Cynesii, qui (qui Celtae, non qui Cynesii) ultimi etc. mihi quidem ista vis videtur. Cynetes sunt ultimi; Celtae ultimi μετὰ Κύντας, id est exceptis Cynesiiis, vel post Cynetas, omnium primos in ultima Hesperia. Avienus in Ora Marit. vs. 200., adjacent Populi Cynetum; tum Cyneticum iugum, (Qua sideralis lucis inclinatio est,) Alte tumescens ditis Europae extimum, In belluosi vergit Oceani salum. Docta dedit Is. Voss. ad Melae III. cap. 1. 51. Veritatem adfirmat memorabilis, quem comparavit Wess. in Diss.

Herod. p. 21., *Herodori locus ap. Steph. Byz.* in Ἰβηρίαι: quo Πρώτων μὲν, αἰτ, οἱ ἐπὶ τοῖς ἰσχατοῖς (τῆς Ἰβηρίας) οἰκοῦντες τὰ πρὸς δυσμῶν Κύντας ὀνομάζονται (ut hic apud *Herod.* Κέλται ἰσχατοὶ πρὸς ἡλίου δυσμῶν μετὰ Κύντας) ἀπ' ἐκείνων δὲ ἤδη πρὸς βορρᾶν ἰόντι Γλῆτις μετὰ δὲ Ταρτήσιοι. Ex eiusdem *Herodori lib. X.* gestorum *Herculis Stephano* Γλῆτις memorantur, ἔθνος Ἰβηρικὸν μετὰ τοὺς Κύντας. *Tartessiorum* vicinī in *Philippicis Theopompi* eadem fuerant Γλῆτων adpellatione insigniti. Hinc liquet, *Cynetas* postremos *Europae* habitatores ad Occidentem fuisse secundum *Herodorum* ac *Herodotum*. VALCK.

CAP. L. 3 seq. ἐν πρὸς ἐν συμβάλλειν) Ut saepius in talibus omittuntur verba, potuisset omitti συμβάλλειν. Additur, ut hic, a *Phoenicide Comico* apud *Athen.* XIV. pag. 652. z. Omittitur *Thucydidi* pag. 163, 48. οὐδ' ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἔθνος, ἐν πρὸς ἐν: quo loco proxima respicit *Herodoti*. In seqq. mihi quoque placet ἀποκαταί: huic verbo subiecta citat *Eustath.* in *Dionys.* vs. 226. VALCK.

9. ὀλίγῃ τι μίξων τῆς etc.) Est, cui haec displicent: μίλων sive ἴσων fuisse, et scriptum quidem, ὅσος πέρ ἴσται, ἢ ὀλίγῃ τι, aut ὀλίγον τι μίλων τῆς etc. aut paullo minor. Nihil ego novo. Pleraque omnia flumina hibernis imbribus solent intumescere: in Istro diversum quid observat, quippe hieme, qualis quantusque est, manente: paulllum tamen increscere, ex pauciore illic coelesti aqua. Haec Scriptor. [Ad verba ὅσος πέρ ἴσται ex proxime sequentibus intelligitur τῇ ἰσότητι φύσει.] Elegans ἡφεῖς δὲ πάντα χράται [lin. 10 seq.] explicuit *Hesychius*, χράται, μολύνται, verissime: idem enim ac χραίνεται, nive omnia inficiuntur et sordent. Convenit, nec *Cl. Pavium* fugit, *Callimachi* venator *Epigr.* XXXIII. Στίβη καὶ ἡφεῖς κερήμενος, pruina et nive madidus coloratusque. Nam κερήμενος *R. Bentleyi*, viri sagacissimi, praeter inventum non habet cur recepto excellentius putetur. Porro ἰοῦσα ἀμφιλαφής rediit in stationem, unde ob similitudinem praecedens participium everterat. WESS. — Χρίται, quod ex *Arch. Vind.* et *Pa.* pro olim vulgato χράται recepi, videri potest ortum debere pruritui prisci alicuius librarii, ionicas ubique formas Scriptori nostro obtrudere conantis: in communem quidem formam χράται libri omnes III. 78, 22. IV. 65, 5.

et 6. alibique consentiunt. Ita credi potest, hoc loco etiam *Hesychium* olim *χράται* legisse, et huc spectasse interpretationem a *Wesselingio* laudatam. Nec tamen id satis certum: nec usquam alibi, quod sciam, hoc verbo ista notione usus est *Noster*. Quare videndum, ne, quemadmodum ait *ἕται γὰρ ἡ γῆ αὕτη τοῦ χειμῶνος πάμπαν ὀλίγω*, sic insequentia verba similiter in hunc modum accipi debeant, *νιφίτῳ δὲ πάντα* (i. e. *κατὰ πάντα*) *χρίεται αὕτη ἡ γῆ*, constanter nive utitur, nivem habet haec terra, i. e. constanter ibi nix obtinet. Caeterum conf. quae et ab *Hemsterh.* et ab *Ernest.* ad *Callimachi σποδῖν καχημένος αἰθῆ*. *Hymn.* in *Dian.* vs. 69. notata sunt. S.

CAP. LI. 3. *ἄρχεται δὲ μέν*) *Herodotea* sunt, ὁ γὰρ δὲ *Νεῖδος ἀρξάμενος* -- *ἴσι*, lib. II. 17. Et cap. 33. *Ἰστρος τε γὰρ ποταμὸς ἀρξάμενος* -- *ἴσι*. Tum huius libri c. 49. ὁ *Ἰστρος ἀρξάμενος ἐν Κελτῶν* -- *ἴσι δὲ* -- Recte hinc mssti. *Amnis Tyres* sive *Tyras*, [qui hodie *Dniester* sive *Danaster*,] aliis, uti *Hesychio*, *Τύρις*: hinc accolae (qui *Τυρῆται*, ut in *Arch.*, esse debebant) *Τυρῆται*. Non neglexit hoc *Stephanus*. **WESS.**

CAP. LII. 4. *Μήτηρ Ὑπάνιος*) Hinc *Mela* II. cap. 1, 62. *Hypanis* ex grandi palude oritur, quam matrem eius accolae appellant: et *Eustath.* in *Dionys.* vs. 1143. Similiter *Herodotus* IV. 86. *Μαιῆτις*, αἰτ, καλεῖται καὶ Μήτηρ τοῦ Πόντου. *Dionys.* *Perieg.* vs. 165. καλεῖται δὲ Μητέρα Πόντου. *Avienus* in *Descript. Orb.* vs. 245. *Scytha* -- matrem ponti oognominat undam: de Oceano idem in *Ora Marit.* vs. 393., hic parens nostri maris. *Plinius* *Hist. Nat.* VI. c. 7. *Maëotin Temerintha* (*Scythae* vocant,) quod significat matrem maris: sua *Dionysium* et *Melam*, *Herodoto* debere non recordabatur vir *Daptias*. *Iac. Nic. Loënsis* *Miscell.* *Epiphyll.* VI. c. 21. **VALCK.** — *Hypan* in *Graecis* olim dictum constat amnem, qui hodie *Bog*. S.

7. *πικρὸς αἰνῶς*) *Hesych.* *Αἰνῶς*, δινῶς καὶ χαλαπῶς. *Apolon.* *Rh.* III. 15. *ὑπερφιάλος πῖσις αἰνῶς*: et vs. 480. ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς Διδῶ. *Scriptor* suum agnoscit, cum de *Scythica* regione αἰνῶς ἀξύλου ἰούσης post pauca c. 61. Bene ergo *Galeus*. De amne et amaro fonte *Iornandes* quaedam, sed inperite confusa, *Rer. Getic.* c. 5. *Danubius* autem ortus grandi palude, quasi ex mari profunditur. Melius paullo *Codicea*

ascripti, *Danaper* [sic Scriptor ille Hypanin permutaverit cum Borysthene . cui quidem Hypanis haud procul a mari miscetur.] et quasi ex matre , tum , sed ubi fit Ponto vicinior , parvum fontem suscipit , cui ex *Ampheo* cognomen est. Verius iidem *Exampeo*. Cetera lutulenta fluunt. Praeclare *Vitruvius* lib. VIII. 3. Nostri verba οὕτω δὴ τι ἰούσα πικρὴ , ἢ μεγ. [lin. 8.] varium tentantur in modum : *Pavius* , ὡς μεγάβη σμικρὴ ἰούσα κινῶ etc. non praeter *Herodoti* morem : *Reiskius* , οὕτ' ὀλίγον τι ἰούσα πικρὴ , ἢ etc. Neutri Codices addicunt , comparationis adverbium reticentes. WESS.

8. ἐκδοῖ γὰρ ἐς αὐτὸν κρήνη πικρὴ) Si firmant illam codices postremam vocem non reiecerim. Dicitur κρήνη οὕτω δὴ τι ἰούσα πικρὴ , ἢ , μεγάβη σμικρὴ ἰούσα , κινῶ τὸν Ἵπανον , ἰόντα ποταμὸν ἐν ὀλίγοις μέγαν. Est qui uni litterae ἢ duas velit voces suppositas , ὥστε αὐτὴ μεγάβη : unum si saltem ὡς posuisset , potuerat exemplis illud *Herodoteis* tueri ex I. 163. προσφιλές οὕτω δὴ τι -- ὡς -- -- ἐκείνου. IV. 184. ὑψηλὸν οὕτω δὴ τι , -- ὡς οὐκ οἶα τι εἶναι ἰδέσθαι. Sed ut hic , loquitur etiam alibi : III. 120. νῆσον -- ὧδε δὴ τι ἰούσαν εὐπείρια χιμαρῆναι , τὴν -- -- ἴσχει. IV. 28. δυσχείμερος χώρα οὕτω δὴ τι ἴσθι ἰθὺα -- εὐ ποιήσεις. [Et passim alibi particulam ὡς vel ὥστε , quam praecedenti οὕτω aut τοιόδε respondentem expectassēs , omittere solet Noster , asyndeton amans ; veluti III. 12 , 9. I. 31 , 6.] Nihil itaque novandum. Secundum *Herod.* Fons (*Exampeus*) adeo erat amarus , ut , quum exiguus esset , *Hypanin* flumen in paucis magnum vitaret amaritudinem suam miscendo : sic acceperim hoc loco τὸ κινῶ vel κινῇ , quod ipse explicat infra c. 81. ἄποτον ποίω. Ex *Herodoto* plures meminerunt : unius ponam *Melae* verba ex lib. II. c. 1. *Hypanis* non longe a mari ex parvo fonte , cui *Exampeo* cognomen est , adeo amaras aquas accipit , ut ipse quoque iam sui dissimilis et non dulcis hinc defluat. *Herodotea* contraxit *Eustath.* in *Dionys.* vs. 1143. κρήνη ἰνδιδῶσιν εἰς αὐτὴν (lege αὐτὸν) οὕτω πικρά , ὥστε κινῶ τὸν Ἵπανον : horum partem quaeque praecedunt sub *Herodoti* nomine profert *Athen.* II. pag. 43. c. d. Rationem dat *Pausan.* IV. p. 371. [cap. 35 extr.] cur de hoc fonte narrata nemini debeant esse suspecta. Tandem de hoc fonte dicta cap. 81. , excitat *Steph. Byz.* voc. Ἵπανος : ubi *Μακρόβιος* recte fuit in *Herodotum* conversus a *L. Holstenio* : contra *Herodotum* su-

apicor in *Metrodorum* convertendum apud *Diogen. Laërt.* X. 34. ubi *Democrito* puero *Xerxes* praeceptores *Persas* dicitur reliquisse, ut eius patri gratificaretur, *κίκα ἐκίνθη παρ' αὐτοῦ, κατὰ Φηί καὶ Ἡρόδοτος*: hic nihil de *Democrito*, eiusve patre; sed *Μητρόδορος*, *Metrodorus*, egerat etiam de *Democrito*, *Epicuri* sui doctore. VALCK.

CAP. LIII. 6 seq. Βορυσθίνης ἱστὶ πολυαρμίστατος etc.) Quae de *Borysthene* [hodierno *Danapri*, *Dnieper*] sequuntur, *Melam* paene convertisse II. c. 1, 53. ab aliis monitum, et a *Christ. Cellario* Geogr. Ant. II. cap. 6, 10. Primum *Borysthenes* τομάς τι καλλίστας καὶ ἐν . . . ὥστατας κτήναι παρίχεται. *Mela*, alit laetissima pabula: *ἐνομιδίστατας*, quod dabant Editi, recte reiecit *Gronov.* deditque e *Med.* cod. spectabilem sane lectionem *ἐνομιδίστατας*: cui praetulit a se excogitatum *G. Arnaldus* *ἐδοκιμιστάτας* in *Anim.* pag. 164. Veram nobis forte vocem dabunt Codices. Perplacent interim Latina *Vallae*: pascua praebens amoenissima, et accommodatissima pecoribus. Reperit in *Glossario* veteri, quod mstum habuisse suspicor *Laurentium*: *Accommodatissimum*, *ἐπιτηδιστάτων*: an et in *Herodoteo* suo codice legit *ἐπιτηδιστάτας*? hoc equidem omnium iudicarem accommodatissimum. Notus etiam ille flexus antiquus nominum: apud *Herodotum* occurrunt *ἐπιοδιστήρα* [I. 8.] et *ὕμριστατοι* p. 117, 6. [II. 77.] *ἀμορφιστάτην* recte dedit *Gronov.* p. 80, 5. [I. 196.] Ex *Alcmane* nobis *ἡδυμίστατον* servavit *Etymol.* p. 420, 50. Inter alia huius generis *Democriteam* habet formam *ἐπιτηδιστάτων* *Eustath.* ad *Hom. Od.* β'. 89. VALCK.

8. *ἐνομιδίστατας*) Bene *Gronovius* ex msto. Aldinum finxerat *Pavius* *ἐνομιδίστατας*, e *Med.* *ἐδοκιμιστάτας* *Georg. Arnaldus* *Animadv.* c. 30., opera inutili. [Habet *Hesychius* *Εὐνομιδής*, interpretaturque *ἐνέμιστος*, id est *bene curatus*.] Revocavi καὶ πλείστον [L. 9.]: maxime [eximie] optimos et plurimos, ait, pisces flumen praebere. *Hesychius*, *Διακριδών*, ἐν διακρίσει ἀμεινός, ex *Homero*, vere corrigentibus *Küster* et *Albertio*. Diversius, τοῦτο δὲ διακριδὼν Ζεὺς ἀνδράσι μίγνεται ἄπασιν κακὸν *Simonidis* apud *Stob.* LXXI. p. 436. WESS.

9. *ἢ τι καθαρός παρὰ θάλασσιν*) *Mela*: Turbidis aliis liquidissimus defluit; placidior quam ceteri, potarique pulcherrimus: *πλεεσθαι τι ἡδυστός ἱστ*: hoc saepius alius, *πλεον. ἡδὺ πᾶν*

ἔδωρ' οἶνος ἥδιον πιῖν. Ubi prostant et alia hinc excerpta, legitur apud Eustath. in Dionys. vs. 311. πίνεσθαι ἥδιος, ἢ ὡν καλὸς παρὰ θολεροῖς: pro καλὸς scribendum καθαρός: hoc enim invenit ap. Herodot. et opponi noverat τοῖς θολεροῖς. Araxis unum ostium ἢ διὰ καθαροῦ l. 202. Ideo Borysthenes pisces alebat optimos. Pausan. IV. [c. 34.] pag. 363. διαφθορὴ τὸ εἶδος μάλιστα ἰχθύος ἀναθίσκειν ἐς τὸν Πάμισον, ἅτε ἐς ἕδωρ καθαρὸν: ubi mox meminit ποταμῶν τῶν θολεροτέρων. Quando componuntur καθαρὸν ἕδωρ, et ἥθος καθαρὸν, opponi solent ἢ ἢ τεταραγμένα καὶ θολερὰ, velut apud Dion. Chrys. p. 402. n. et in Lysidis Epistola. Ioann. Chrysostomus T. II. p. 448. A. θολερὰ μέγιστα dixit, et καθαροὺς πηγὰς. VALCK.

12. ἄλλες τε ἐπὶ τῷ στομ.) Quod hinc didicerat, suo ipsius oculati testis adfirmat indicio Dion. Chrys. init. Orat. Borystheniticae p. 437. Κῆτιά τε, inquit Herod. [lin. 13.] μυρὰ λα ἀνάπαυθα, τὰ Ἀντακαίους καλέουσι, παρέχεται ἐς ταμίχυναι. Alit, secundum Melam, magnos pisces, quibus et optimus sapor et nulla ossa sunt: comparat Salmas. in Solin. p. 187. ὁ Τάμχος Ἀντακαῖον bis memorat Antiphanes Athenaei; [lib. III. c. 88. p. 118. d.] apud quem in Lyncei senario scribendum Ὁ δ' Ἀντακαῖον μικρόν. [apud Athen. IV. 8. pag. 132. a. ubi equidem a librorum scriptura non recedendum iudicavi.] Vid. ad Hesych. notata in Ἀντακαῖσι. VALCK.

14. ἀντακαίους) Sint-ne antacaei hysones, egregie a Comite Marsilio in opere Danubiali T. IV. pag. 31. expicti, quaerunt naturae scrutatores. Culta super eo sunt viriolar. Io. Matth. Gesneri observata in Act. Soc. Latin. Ienens. Vol. II. p. 20. WESS. — Acipenseris speciem alii intelligunt. S.

15. Μέχρι -- τὸ ἔβρον χώρου) Γέβρον verum unice. Sic cap. 56. οὐνομα δὲ ἔχει τόπερ ὁ χώρος αὐτός, Γέβρος. Etiam Steph. Byz. WESS.

[16. ἐς τὸν (Γέβρον χώρον) τισσεράκοντα ἡμερίων πλοὺς ἐστὶ] Iam olim Scymnum Chium et Pomponium Melam eundem dierum numerum in suis Herodoti codicibus reperisse, in Var. Lect. monui. Reizius vero in Praefat. ad suam Herodoti editionem p. xxi. et seq. ex professo hunc locum examinans, collato cap. 18. et 71. cum his quae hoc ipso capite mox subiiciuntur, colligit, non potuisse Herodotum h. l. τισσεράκοντα scribere, sed consentaneum esse,

ut cum intelligamus *τρεσπεσκαίδεκα* scriptum reliquisse: atque sic ante Reizium iam *Bayerus*, de situ Scythiae agens in Commentar. Acad. Petrop. T. I. p. 411. et *Gatterer* in Isagoge in Histor. univ. synchron. P. II. p. 188. corrigendum censuerant. Consentit *Larcher* in Adnot. ad hunc locum, emendationem tamen in contextum recipere non ausus. *Mannerto*, ut nimius numerus XL., sic iusto minor numerus XIV. videtur, Geogr. Graec. et Rom. T. IV. pag. 76. *D'Anville*, in Comment. Acad. Inscript. T. XXXV. p. 577. quod ad numerum dierum adtinet ab Herodoto editum nihil definire praesumens, satis habuit monuisse, ob cataractas navigationi obstantes, non ultra octoginta leucarum francicarum spatium a mari, computatis cunctis fluvii ambagibus, navigabilem *Borysthenem* esse. S.]

19. τῶν γεωργῶν Σκυθίων.) Supra, ἀγορήων Σκυθίων, νομάδων Σκυθίων, tum οἱ γεωργοὶ Σκύθαι: quae quidem deletum alterum articulum adprobant. In numero ἐπὶ δέκα ἡμερῶν aut hic, [lin. 20.] aut c. 18. ubi ἑνδεκά ἡμερῶν, menda haeret, cui nulla ex libris manu exaratis medicina. *Fontes Borysthenis* in Sendomirensi agro scaturire, *Matth. Miechovius*, *Stanislaus Sarnicius* et alii docuerunt. *Conf. Stukium ad Arrian. Peripl. Ponti* pag. 156., praetereaque *Paul. Piasecium Chron.* p. 45. *WESS.*

19. τῶν γεωργῶν τῶν Σκυθίων.) Ex syllaba male repetita natum, delendum secundum illud τῶν. Minus bene ceperunt quae proxima praecedunt: [lin. 18.] ἀνθρώπων οὐδὲς iungi non debuerant: interpungendum, δι' ὃν μὲν ἀνθρώπων, οὐδὲς ἔχει φράσαι: nam hinc distat, fluvii φράσαι τὰς πηγὰς, quod ex ipsius sententia [l. 23.] οὐδὲς poterat Ἑλλήνων. *Φαίστες*, inquit, μέν δ' ἐρήμον ἐς τῶν Γεωργῶν Σκυθίων τὴν χώραν, qui iuxta hunc fluvium ἐπὶ δέκα ἡμερῶν πλοῖον ἤμονται: supra IV. 18. memorantur aliquoties οἱ Γεωργοὶ Σκύθαι, quos *Graeci*, *Olbiopolitae*, adpellent *Borysthenidas*; ubi pro δέκα ἡμερῶν legitur ἡμερῶν ἑνδεκά. Nunquam *Herodoto* dicuntur nisi οἱ Γεωργοὶ Σκύθαι. [non οἱ Γεωργοὶ οἱ Σκύθαι.] C. 55. *Hypacaris* dicitur διὰ μέσων τῶν Νομάδων Σκυθίων μέν. Aliis similiter saepius opponuntur οἱ Νομάδες Σκύθαι, et οἱ Γεωργοί, *Nomades* et *Georgi*: sic enim vocandi sunt etiam *Graecorum* interpreti. *Mela* p. 125. *Panticapes Nomadas Georgosque* determinat. P. 131. *vagi Nomades pecorum pabula sequuntur*;

atque ut illa durant, ita diu statam sedem agunt: colunt Georgi exercereque agros. vid. Strabo VII. p. 478. c. et 479. b. [p. 311. ed. Cas.] ubi Georgi ἡμερώτεροι τε ἅμα καὶ πολιτικώτεροι νομίζονται εἶναι. VALCK. — At iidem, ἀροῦντες, c. 17, 9. et 52, 11. S.

24. ἐς τὸ αὐτὸ ἔλος) Pulcre recorder τοῦ Αἰσώπου τίλος Strabon. lib. XIII. p. 898. [pag. 602. ed. Cas.] distinctum ab eiusdem ἀρχῇ. Nihil tamen certius revocato, cui oculatus testis Dio Chrysostom. pondus addit, principio Orat. Borystheniticae. Herodot. VII. 127. ἐς τὸ αὐτὸ μέτρον τὸ ὕδωρ συμμέτρωνται: et lib. I. 202. Idem Chrysostomus de urbe Borysthenae, καίται δὲ πρὸς τῷ Ἰππάνδι -- οὐ πολὺ ἀνωθεν τῆς Ἰππολάου καλουμένης ἄκρας, nitidissime veterem et suae aetatis habitum civitatis explanans, et, quod Th. Gale non insuper habuit, Ἰππόλειω ἄκρην Arch. Vallaeque. Videri certe Orator posset ab Herodoto omnem eam descriptionem mutuatus, nisi liquido constaret ἀπὸ τῆς αὐτοφύας rei ipsum notitiam habuisse: optime in Diatriba Casaubonus. WESS.

26. Ἰππολείων ἄκρη) Hippolai promontorium. Genuinam nominis formam Hippoleo Latina iam dederant Vallae, quae postea transiit in Ἰππολείων. Dionis Chrys. locus, Galeo citati, legitur p. 437. b. ubi ἡ Ἰππολάου καλουμένη ἄκρη dicitur esse τῆς χώρας ἐξὺ καὶ στικτὸν ὥσπερ ἱμβρόν, περὶ δὲ συμπάπτουσιν οἱ ποταμοί: vocem posuit Herodoti, qui, τὸ μεταξὺ, inquit, τῶν ποταμῶν τουτίων, ἰὸν ἱμβρόν τῆς χώρας, Ἰππόλειω ἄκρῃ καλεῖται. Sequentia Dionis firmant ἔλος in vicinis restitutum in Diss. Herod. pag. 99. Ut Ἰππόλειως, εω, occurrunt et ap. Herod. Μενέλιως· Χαρίλειως· Ἀρμισίλειως· Ἀναξίλειως: sed, qui saepius est ἀρχαῖος, cur semel [II. 37, 25.] ἀρχαίρειως diceretur? VALCK.

27. ἰὸν Μητροῦς) Multa pro delubro Matris ex religioso Scytharum cultu Vir Celeb., oblitus Olbiopolitas Graecae fuisse originis, patriaeque religionis tenaces: ἰὸν Δι-μητροῦς relinqui in sede potuerat. Vide c. 18., e quo ἐπὶ τῷ Ἰππάνι iustius erit. Sunt urbis incolae Βορυσθενεῖται c. 17. et 78. et seqq., quomodo et Arch., parum adiutus, hoc loco. L. Holstenius ad Steph. idem optaverat. In Dionis Chrysost. Orat. Borysthen. saepe Βορυσθενῖται, cuius dispar sermo. WESS.

27 seq. ὑπὸ τῷ ῥῶ Ῥάνι) Versionis *Vallae* corrector [Gronov.] ad *Hypanin*; recte: sed tum scribi quoque debuit ἐπὶ τῷ ῥῶ Ῥάνι: ut IV. 18. αἱ οἰκίστοντες ἐπὶ τῷ ῥῶ Ῥάνι. Sub montem habitantes οἰκίσθαι dicuntur ὑπ' ὅμι: qui flumen accolunt, ἐπὶ ποταμῷ, Herod. II. 108. apud quem in istum sensum occurrunt ἐπὶ τῷ ῥῶ Ἰστῶ ἐπὶ ποταμῷ Ὀάρῳ ἐπὶ τῷ Μαρώνι. Ubique reperiuntur similia: vulgatum in *Pausan.* p. 483. ὑπὸ τῷ Εὐρίπῳ, ἐπὶ τῷ Εὐρ. corrigit Graece perdoctus Fr. Sylburg. VALCK. — In *Var. Lect.* monere debueram ὑπὸ h. l. legi in ed. *Wess.* et superioribus, neque aliud e mssis adferri, eandemque scripturam in nostro etiam cod. F. obtinere; ἐπὶ vero primum in contextu (uti par erat) posuisse *Reizium*. Nihil autem permutatione istarum vocalium frequentius. S.

[29. τὰ ἀπὸ τούτων τῶν ποταμῶν) ἀπὸ idem fere hic sonat ac si dixisset τὰ περὶ τούτους τοὺς ποταμούς. Similiter IV, 195, 21. τὰ ἀπὸ τῆς ἡσίου -- οἰκότα ἐστὶ ἀληθινή. Sic fere etiam VII. 195, 7. τὰ ἐβούλοντο πιδίσθαι ἀπὸ τῆς Εἰρήνῃ στρατιῆς. S.]

CAP. LIV. [2. Παντικαπῆς) Quem *Panticapen* hic memorat *Herodotus*, eum nullum esse, nec umquam fuisse, contendit *D'Anville* loco cit. p. 579. Etenim *Samaram* fluvium, quem *Bayerus* esse *Panticapen* *Herodoti* existimat, longe ultra *Hylaeam* ultraque cataractas in *Borysthenem* influere. *Danwillium Mannertus* sequitur. Commode vero *Larcher* in *Indice* geographico monuit, fieri posse ut non nisi in indicando amnis illius cursu erraverit *Herodotus*. Caeterum ad ipsas doctorum Virorum super hoc argumento disputationes, Lectorem remitto: neque nunc *Hypacryin*, aut *Gerrhum*, aut *Hyrgin* sive *Syrgin* fluvios moror, CAP. LV, LVI. et LVII. memoratos, de quibus iidem laudati viri aliique Geographi consuli possunt. S.]

CAP. LVIII. 4. ἐπιχυλῶτάτη) Unde ἐπιχυλῶτάτη [in ed. Gron.] venerit, indictum; forte ex *Mediceo*, si quidem in *Ask.* idem. Ex *Fabri* ἐπιχυλῶτάτη refingitur ἐπιχυλῶτατη. Poterat pari iure ἐπιχυλῶτάτη, ob τομαί: ἐπιχύλους, passua succi plenissima in *Clement. Alex. Paedag.* l. p. 127. Ego vero addubito. Testatur, ex inspectis animalium visceribus, nam ut ἀπαγομένωσι, aliorum abductis, corrigatur, caussae nihil, prohibetque *Suidas*; testatur, inquam, ex apertis

[ἀνοργάνοις] potuisse de herbarum certa qualitate cognosci. Succis plenissima si designarentur, earum virtus ac bonitas ex boum palearibus, armorum crassitudine ac pinguedine spectari, citra sectionem aut alias in terras circumvectionem, abunde poterat. An ergo ἐπιχυλωτάτη, bilis plenissima et ad eam generandam aptissima? Ἐπίχυλος habuit hanc notionem, translata ad eos, quorum in pectore bilis intumescit: ὄργαῖς ἐπιχύλους Plutarch. dabit T. II. pag. 129. Talis Sophista Philagrus θεμώτατος καὶ ἐπιχυλωτάτος Philostrato, Vit. Sophist. lib. II. 8. p. 578. Talis Pan, πρῶτος τῆν ἡνὰ καὶ τὸ ἐπιχύλον αὐτῆς λαίμων, Icon. lib. II. p. 828. Insuper dubio vacat, herbas huius Ponticae orae mire amaras fuisse, ex Ovidio, cuius ap. Portum versus: [Tristia per vacuos horrent absinthia campos. Et alibi: Terraque de fructu, quam sit amara, docet.] praeterea varias regiones admodum biliosa generasse animalia. Aristoteles, quem mihi doctissimus Berglerus ostendit, in Naxo Πάντα τὰ τετραπόδα tanta fellis copia instruit, ὥστε ἐκπλήττιστα τοὺς θύοντας τῶν ξίνων. Hist. An. I. 17. p. 24. Atque haec efficiunt, ut Aldi et aliorum ἐπιχυλωτάτη prorsus ne damnetur. Porti non dispar opinio, nec Reiskii olim in Miscell. Lipsiens., nunc ἐπιχυλωτάτη unice illi proba. WESS. — In editis postea Animadverss. locum hunc Reiskius intactum reliquit, puto quod in veteri scriptura, quam Wess. revocavit, adqueieverit. S.

Ibid. ἐπιχυλωτάτη πασῶν ποίων) In aliis est Editis ἐπιχυλωτάτη. T. Fabro tribuitur εὐχυλωτάτη a Gronovio, cui placet ἐπιχυλωτάτη. Neutrum admittit accuratior scribendi modus; cum in χυλὸς prima producat, vox Fabro recte scribitur εὐχυλωτάτη, in Epist. I. pag. 47. In Herodis Attici priori inscriptione versus est 24. Ἡ ποίην χυλὸν εὐαλλεῖ χλωρὰ θέουσιν. Est mihi ad manum Ed. Herodoti Hervag. ad cuius oram vir doctus adscripsit, ἐπιχυλωτάτη videtur omnino legendum. Hoc rectum arbitror; aut, si quis ita mavelit, εὐχυλωτάτη, ut sic herbam dixerit, quae succum optimum praeberet. Vocem de oleribus aliisque fructibus medicus frequentat Siphnius Diphilus, cui opponuntur ἐχυλωτέρος et κακχυλωτέρος apud Athen. II. p. 68. r. et corpori salubris malva dicitur εὐχυλος, p. 58. z. Proxima Herodoti, [lin. 5.] ἀνοργάνοις δὲ τοῖσι κτήσι τοῖσι σταθμώσασθαι, ὅτι

τῶν ὄντων ἔχει, partim excitat Suidas in Ἀνοίγι, et Ἀνογο-
μάνους interpretatur σχιζομένους. De Socrate Alcibiades in
Platonis Symp. p. 216. D. τὸ σχῆμα, inquit, Σειληνάδες ἔξω-
θεν περιβέβληται - - ἔνδοθεν δὲ ἀνορχεῖς πόσις, οἷσθε, γέμει σω-
φροσύνης: quae ex aliis eiusdem Symp. locis sunt explican-
da. VALCK. — At sic non explicavit Vir doctus, cur,
ad iudicandum quam sint εὐχυλοὶ herbae in illo terrae tra-
ctu, opus sit ut aperiantur pecora. Quare probabilior *Wee-*
selingii interpretatio; eoque magis, quod in primas voca-
buli literas ἐρχ. libri omnes consentiunt, nec vero ullo
antiquitatis testimonio probari potest, vocabulum ἐπίχυ-
λος, idem atque εὐχυλος; sonans, in usu graeci sermonis
fuisse. S.

CAP. LIX. 9. Ζεὺς ὀρέβτατα --- καλεῖται Παπαῖος)
Non aliam, opinor, ob rationem Iupiter videri potuit He-
rodoto Scythis rectissime dictus Παπαῖος, nisi quod credi-
derit hoc nomine Scythis etiam patrem fuisse designatum.
Homereum illud de Deorum Rege, πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
Philosophis etiam merito perplacuit, et Platoni, et, quos
expressit Plato, Pythagoreis: Stobaei Diotogeni p. 332, 16.
summus Deus dicitur χραιστός διὰ τὸ εὐεργετικός: τὴν καὶ
ἀγαθοδότης, ὅπως δὲ καὶ λέγεται ὑπὸ τῷ Ἰωνικῷ ποιητῇ, (sic
Timaeo quoque Locro dicitur in fine libelli:) ὥς κ' εἴη
πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. vide ap. eundem Sopater pag. 312,
46. Dio Chrys. p. 556. c. Certe nondum articulate fanti-
bus pueris Scythis sonus idem ac in Graecia primum ex-
cidit, utpote facillimus enunciatus, ἀπ, πα, παπα, qui-
bus syllabis Patrem a balbutientibus designari statuerunt
ab ultima hominum memoria Graeci. Recte grammaticus
Aristophanes tanquam eiusdem generis προφωνήτης παιγνιω-
δότης, consideravit voculas ἄππα, πάππα, μάμμα, τέττα,
ἄττα, similesque apud Eustath. ad Iliad ε'. p. 1159. [1118.
ed. Rom.] secundum quem ad Iliad. ε. p. 428. [565. ed. Rom.]
patēr non tantum Πάπας, Παπίας, Πάππας, sed et Πᾶς (imo
Πᾶ) dicebatur, ut mater Μᾶ [cf. Valck. ad Adonias. p. 382.]
Non vulgaria, linguarumque origines vestigantibus utilia,
notavit H. Steph. in App. de Dial. Att. p. 225. et seqq. In
Aeschyli Suppl. legitur vs. 897. μᾶ, γᾶ: vs. 901. ὦ βᾶ γᾶς παῖ
Ζεῦ. Scripserat in ora libri sui Scaliger: βᾶ, βασιλεὺς, ut μᾶ,
μᾶτι. De veteri atque inde ducto recentiorum usu Pear-

sonus egit in Vind. Ignat. p. 345. Nonnulla dederat *Io. Rod. Wetsten.* in Epist. *Origenis ad Afric.* Tandem ex *Arriani* docet Bithyniacis *Eustath.* in *Iliad.* 4. p. 429, 1. [pag. 565. ed. Rom.] Iovem Bithynis dictum Πάριον: et ex his *Herodoti*, Scythis Παριών. Attigere etiam *Spanhem.* ad *Calim.* p. 129. et *Wess.* in *Diodor.* III. 58. VALCK.

10. Παπαῖος) Bithyni Iovem Πάριον parili ratione invocant, *Arriano* ap. *Eustath.* auctore. ΘΕΟΤ ΠΑΠΑΙΟΤ in Lapide Persico, modo valeat *Ampl. Cuperi* (Epist. ad *Lacrozium* IX. p. 29.) suspicio. Convenit, qui Nostri in animo fuit, *Homeri* Παππας. Nullum profecto patris πατήρ ἀνθρώπου ὄνομα, vere *Sopater* ap. *Stobaeum*: nullum tribui Deo excellentius et grandius potuit. Haud annuero, quod nobis Christianis quotidie ore teritur iteraturque. ΠΑΤΡΙ ΑΜΜΩΝΙ, si non fallit arae inscriptio, in Indis iuxta amnem Hyphasidem, *Philostr.* Vit. *Apoll.* lib. II. 43. Ex *Livii Andronici* *Odyssea*, Pater noster Saturni filie, servavit *Priscianus* lib. VII. p. 741. WESS.

12. Ἀρριμπατα) Lapidum epigrammata et Codicum numerus sic volunt. ΑΡΡΙΜΠΑΤΑ ex scripturae errore in *Origene* et *Valla*. Non repeto, quae viri doctissimi *Sopin- gius*, *Kiisterus*, *Alberti* ad *Hesychium*. Indicandae *Io. Schef- feri* hariolationes *Upsaliae Antiq.* c. 8. p. 98., quibus Ἀρρι πατα sive Ἀρρι πατα secatur, ut tota terra sit et Germanorum *Hertha*; et Ἀρρι fit Παρρι, quia *Iupiter Papaeus*, cuius uxor terra. Satis est indicium. In Scythico Neptuni titulo discordia amanuensium electionem moratur. Ἀρρι- μαρδαας arripi, ubi libitum fuerit, ex illo potest disseri- su. WESS. — Qui etymologicas amat coniecturas, is largam seriem *Scythicorum nominum*; si minus usquequa- que certa ratione, ingeniose utique et erudite exposito- rum, reperiet in *Commentatione inserta Additamentis ad Historiam Univers.* ex Anglico sermone in Germanicum translata, Vol. III. p. 43 seqq. auctore *F. W. Beer.* S.

CAP. LX. 2. περὶ πάντων τῶν ἱερῶν) In *Vallae* Latinis apud omnia templa. Atqui nulla simulacra, nullas aras, neque templa Scythae, uti praescriptum, dedicabant, nisi uni Marti. Ἱερὰ non hic fana, sed res sacrae sacrorum- que ritus sunt, qui iidem quotiescunque inmolabant; non reticuit *Laurentii* peccatum *Cl. Pauw.* WESS. — Licet

templa et aedes diis consecratas non habuerint Scythae, possis tamen haud incommode cum Larchero τὰ ἱρὰ hic loca intelligere sacris faciundis destinata. S.

5. σπάσας τὴν ἀρχὴν τοῦ στρόφου) *Attracto capite lorummenti*, recte nostras L. Bos interpretatur Obs. Crit. c. 2. Permutantur phrases, σπάσαι τὸν χαλινόν, et ἀνελκύεται τὰς ἡνίας. *Funis extremas*, τὸ ἄκρον τοῦ δεσμοῦ, Herodoto est ἀρχὴ τοῦ στρόφου. Euripides Hippol. vs. 772. Μουνυχίου δ' ἐπ' αὐταῖς ἰκδήσαντο Ἰδακτὰς πεισμάτων ἀρχάς: *tortas funium extremitates* nuper explicuit vir eximius Ier. Marklandus, cuius Notas in Hippol. praeter cetera debemus elegantissimo Musgravio. ἀρχὴν σχοινίου dixit Diodor. Sic. I. pag. 109, 71. τὰς τῶν δεσμῶν ἀρχάς, Lucian. T. III. p. 83. Optimo S. S. interpreti Marklando non poterat omitti *Lucanenum* Act. Apost. x, 11., coelo demissum instar lintei εὐαὶος τίσσασθαι ἀρχαῖς δεδεμένον. Plato de Rep. X. p. 616. c. κατὰ μέσον τὸ φῶς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ τὰ ἄκρα τῶν δεσμῶν αὐτοῦ τιταμένα. Ista Lucae dimiserunt intacta Philologi: multa tamen saepe disputantur, de quibus nemo dubitat. In proximis [lin. 7.] vera Petavii et Reiskii est coniectura, περὶ ὧν ἔβαλε, Codicum etiam auctoritate munita. VALCK.

7. βρόχω περὶ ὧν ἔβαλε) Nitet oratio Ionum consuetudine, qua περὶ ὧν ἔβαλε idem atque περιέβαλε, sicuti ἀπ' ὧν ἔβαλε ἰωῦτόν lib. II. 47. κατ' ὧν ἐπλάσατο τὴν κίθαλὴν c. 85. et ἐξ ὧν εἶλον τὴν κοιλίην c. 86. Plura Herodoti cultorem effugere nequeunt. Recte priscum περιὼν ἔβαλε cum in modum disiunxerunt Dion. Petavius, correcto quoque Vallae lapsu, ad Epiphanium p. 10. item Pavius et Reiskius. [conf. Gregor. Dial. Ion. §. 47. et ibi Koen.] Iam [lin. 9.] οὔτε κατιζάμενος nollem a Galeo vulgato praelatum: precum facta ante mentio est; οὔτε κατιζάμενος subdit, quoniam Graecorum in victimis constantissimum τὸ κατάρχεσθαι. Legge L. Klüster. ad Comici Av. 960. et Valck. in Eurip. Phoen. vs. 576. Redibit similis verborum confusio c. 103. WESS.

CAP. LXI. 1. ἀνῶς ἀξύλου ἰούσης) Hinc Aelianus de Nat. An. XII. 34. Σκύθαι, ξύλων ἀπορία, ἅτινα ἀν κατιζύουσι. τοῖς αὐτῶν ὀστέων ἔφουσι. Mela II. c. 1. sub fin. *Lignorum egen-tes*, ignes ossibus alunt: ignes sacros intelligit Is. Voss. ex Herodoto et Aeliano: conf. Salmas. in Solin. pag. 186. Ubi mox [lin. 4.] λίθους memorat παρχαίους, μάλιστα Λιθίους

κητῆρες προτιμῶντες: expectabimus qui nos doceat, quales isti fuerint Λέβιοι κητῆρες, mihi etiam aliunde ignoti. In *Athenaico* quidem *Poculorum* catalogo Λέβιον etiam invenitur; sed, qua hunc usum adfirmat, auctoritas *Hedyli*, illa hac in re nulla est: vid. *Casaub. Anim.* XI. cap. 11. VALCK. — *Athenaeum* vide lib. XI. cap. 71. nuperae editionis, et *Animadv. in Athen.* Vol. VI. p. 206. Quod paullo ante [lin. 1.] ait ὧδε ἐσθι --- ἐξέρχεται, alibi τοιόνδε pro ὧδε dicere adsuevit. S.

4. Λέβητας ἐπιχωρίους) In *Erratis* vir *Celeb.* [Gronov.] ἐς Λέβητας scribi iubet, quod festinanti excidisse opinor: ego praepositionem, utique inutilem, nusquam in schedis animadverti. Fecisset quoque operae pretium, si *Mediceo* Λιβίοις quid indicetur, non celasset. Λίβια *Hesychii* nulli hic usui. *Lesbium*, genus vasis coelati, a *Lesbiis* inventum habet *Festus*; Λέβιον ποτηρίου εἶδος *Athen.* lib. XI. p. 488. A. WESS. — Licet paullo post dicat Scriptor ἐς τοὺς ἐσβάλλοντες, tamen et hic eidem praepositioni esse poterat locus. Itaque quum *Reizius*, *Gronovii* monito obtemperans, sic edidisset, ἔπειτα ἐσβάλλουσι, ἢ μὴν τύχωσι ἔχοντες, ἐς Λέβητας ἐπιχωρίους, eadem scriptura, me imprudente, in nostrum exemplum propagata est. Et in *Var. Lect.* adnotavi quidem. ἐς h. l. a nostro ms. F. abesse: nunc vero demum animadverto, nullo in codice voculam illam legi, recteque *Wesselingium* cum superioribus omnibus ἢ μὴν τύχωσι ἔχοντες Λέβητας ἐπιχωρίους edidisse; et sic in nostro contextu rescriptum velim, quemadmodum cautior *Schaeferus* etiam edidit, quum *Reizium* *Borheck* esset secutus. S.

8. ἐς τὰς γαστήρας) Sunt in *Aeliani* *Nat. An.* XII. 34. hinc derivata. In pellibus coquendi morem Arabes *Bedui*-nos probasse *Cl. Reiskius* significavit; *Scotos* olim etiam *Barnesius* ad *Euripid. Cyclop.* vs. 359., et hunc usque in diem *Tartarorum* plures *Ampl. Nic. Witsen* in *Tartariae Descript.* p. 659. WESS.

[14. τῶν κρεῶν καὶ τῶν σπλάγχων ἀπαξάμενος etc.) *Carnium* et viscerum prosicias deo oblatas ante se (nescio an in ignem) proiicit. conf. III. 24, 13. Aliud est κατέρχουσαι cap. 60, 9. quod fit priusquam mactatur victima; aliud nunc ἀπαρχίσθαι, mactata et cocta victima. S.]

15. τὰλλα πρόβατα) Generale quadrupedum priscis no-

men. Πρόβατα, πάντα τὰ τετράποδα Ἡρόδοτος Δ'. Scholiastes San-Germ., et Iliad. ξ'. 124., Galenus in Hippocr. περι' Ἀφρ. p. 589. et sic in Musis saepissime, ubi passim oves vertunt. WESS.

Ibid. καὶ τὰλλα πρόβατα) Et alias oves, tum praecipue equos: ista dedit corrector antiquae versionis. Optime dederat Valla: immolant autem tum alia pecora, tum praecipue equos. Veteris usus et Hippocratei medicus immemor [Gronovius, medicam manum versioni Vallae adhibere parum felici subinde successu conatus,] haec quoque voluit mutata. Τὰ ἄλλα πρόβατα sunt, quae dicuntur in vicinia τὰ ἄλλα ἱρήια, et τὰ ἄλλα τῶν κτηνίων, uti legit Valla, cui concinit Cod. Arch. Veteribus utique quacvis pecora, inter edendum etiam quatuor pedibus προβαίνοντα, πρόβατα dicebantur. Eam in rem haec etiam Herodoti advocat Eustathius in Odys. κ'. pag. 384, 14. [pag. 1649. ed. Rom.] et multa tradit, aliunde ignota, ex Aristophane Gramm. ad Iliad. κ'. p. 828. [pag. 877. ed. Rom.] Herodotus VII. 171. λυμέν τε καὶ λοιμὸν γινίσθαι καὶ αὐτοῖσι καὶ τοῖσι προβάτοισι. Xenoph. Ἑλλ. VI. p. 356, 29. χρήματα καὶ πρόβατα διηπάνασι. yid. Foesii Oecon. Hippocr. voc. Πρόβατα, Spanhem. in Call. Hymn. Apoll. vs. 51. VALCK.

CAP. LXII. 2. τῷ δὲ Ἀρμί ᾧδε) Ex scriptis codicibus, quod vir doctus [Reiskius] voluit, interpunxi scripsique, τῷ δὲ Ἀρμί ᾧδε κατὰ νόμους etc. [Olim κατὰ νόμους prisco ritu intellexerat Valla.] Fuit Scythia in praefecturas descripta, quibus singulis suus νομάρχης c. 66. Hos per regionis tractus dispersa ἀρχήια erant [curiae, comitia, loca ad quae populus conveniebat] et sarmentorum strues, mirae longitudinis et latitudinis, quarum neutram sollicito. Nonne tamen inconmodum et otiosum, [lin. 5.] tribus stadiis congeriem istam [altitudinem istius congeriei] fuisse minorem, adscribere? Quis tam alte eductum cumulum exspectare posset aut suspicari? Videtur omnino certus pedum cubitorumve modus, quo minorem illam exaggerationem scripserat, deficere. Sic D. Petavius ad Epiphan. p. 10. a quo non dissentio. Adde Reiskii de hac prodigiosa struice iudicium Miscell. Lips. Vol. VIII. pag. 105. WESS. — Suspiciari possis, ἄλλος δὲ σταδίου ἑλασσον scripsisse Herodotum: sed et hoc incredibile, ad tantam fere altitudinem

Herodot. T. V. P. II.

Q

evectam esse immensam illam struem, in terra potissimum quae ligno carebat. Caeterum de cultu isto, quem ad Martem deum Herodotus refert, consuluisse iuvabit quae auctor Commentationis illius, quam supra ad cap. 59, 12. laudavi, §. 121. p. 72. disputavit. S.

2. κατὰ νόμους) Dum vertunt, *prisco ritu* [ut Valla,] vel *legitimo ritu*, [ut Gron.] ad eundem offendunt lapidem, ad quem saepius interpretes in rebus Aegyptiacis: multos indicavit errores Leopard. Em. VII. c. 18. Κατὰ νόμους scribi debet, et converti, in *singulis nomis*, sive *praefecturis*. Sunt nobis multo quidem notiores νομοί, *praefecturae*, in quas divisa fuit Aegyptus; neque tamen dubito quin hic *Scythiae nomi* designentur. Ut in Aegypto nomi suos habebant Praetores, quos Νομάρχας adpellant Graeci, sic se rem in Scythia habuisse vel ista demonstrant Herodoti c. 66. Ἀπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ ἑκάστου ὁ Νομάρχης ἑκάστου ἐν τῷ ἑαυτοῦ (sic lego:) νομῷ κερὰ κρητῆρα οἴνου, ἀπ' οὗ πίνουσι τῶν Σκυθῶν ὅσοις etc. Quae sequuntur ap. Herod. [lin. 4.] Φρυγῶν Φάκελοι συννέονται, sine Scriptoris nomine leguntur in Etymologico M. pag. 599. 23. parenti suo tributa ap. Eustath. ad Iliad. η'. p. 566, 17. [pag. 689. ed. Rom.] ubi vocem Φάκελοι [Φάκελλοι scribens] litera onerat superflua. μέγαν Φάκελον ξύλων dixit Eurip. Cycl. vs. 241. Fasces virgarum, Φακίλους ῥάβδων, Herod. IV. 67. Φακίλους ὕλης ἀγρίας, Thucyd. ap. Ammon. in voc. Φάκελος. VALCK.

9. ἐπὶ τῶν χιμῶνων) Cl. Pavius ἐπὶ χιόνων. Receptum, ipsas nives suo ambitu complexum, probatius. Fortasse non deerunt, quibus [lin. 10.] ἐπὶ τούτου δὴ τοῦ σηκοῦ blandietur. Ego Scholion censeo: mox iterum ἐπὶ τοῖς ἔγκοις τῶν Φρυγῶν. [At suspicari licet, vocabulum hoc ex posteriori loco in superiorem a nonnullis fuisse translatum. De voc. σηκός vide Valckenarii Animadv ad Ammonium cap. 19.] Qui autem gladii olim Scythis cultus, idem Hunnis. Ammianus lib. XXXI. 2. p. 673. Nec templum apud eos videtur aut delubrum - - - sed gladius barbarico ritu humi figuratur nudus, eumque ut Martem - - - colunt: ubi docte et copiose Lindenbrog. et Vales. Id observo, καὶ δὴ καὶ τοῖς ὄ [lin. 13.] acinaces, quos singulos in regionibus depositos plus venerabantur, quam ceteros suae nationis deos, monstrare. Quae, uti vera sunt, prohibent omnem verborum novationem. WESS.

10. ἀννάκης) Martis bellive symbolum, Scythis cultum Ensem nihil habebant causae cur riderent Graeculi Romanique, rudes lapides et ligna male dedolata pro Deabus amplexantes; vide Luciani Iup. Trag. T. II. p. 690. Brodae Miscell. V. c. 6. Melae verba dedit Salmas. in Solin. p. 188. Apud Suidam [et Etymologum p. 48, 51.] ex Herod. proferatur Ὠκινάκης, et τὸν ὠκινάκην. ὁ ἀννάκης contrahi potuit in ὠκινάκης: qualia sunt et apud Nostrum plurima. Paulo post [lin. 13.] Vallam legisse suspicabatur Io. le Fevre, καὶ δὴ καὶ τῷ δ' ἴτι πλῶν θύοντι ἢ τοῖσι ἄλλοισι θυσίαι: quae mihi quoque vulgatà multo melior videtur lectio. VALCK. — Vulgatam percommode Vesselingius defendit. S.

24. τὰ ἄλλα ἀπέρξαντες ἱεῖα) Per sane tritum in Muis ἀπέργιν, usu longe diverso. [pro communi ἀπέργιν.] H. Stephan. Thes. App. p. 484. „Απέργω, ab ἔργω significante facio. Affertur ex Herodoto ἀπέρξαντες ἱεῖα ἄλλα, pro ubi cetera sollemnia confecerint.“ Amplius nihil. Neque ego prospicio, si menda desit, quae melior adsumi notio queat. Placuit Cl. de Pauw ex Steph. margine ἀπέρξαντες, quo ad ἱεῖα ἔργματα veterum, cum particulae intersectorum corporibus descabantur, relato, vertit, et dein alias victimas mutilantes abeunt: ad sententiam non male. Verum sermonis obstat consuetudo, qua ἀπαρξάμενοι τῶν ἱεῖων lib. III. 24. IV. 62. [voluerat puto Vir doctus „qua oportebat ἀπαρξάμενοι τῶν ἱεῖων, coll. III. 24, 13. IV. 61, 14.“] Homer. Od. Γ'. 446. Sunt et aliena ἱεῖα ἔργματα, sicuti a Criticis explicantur ad Apoll. Rh. IV. 478. Equidem, si quid in voce maculae, ἀπαρξάντες h. e. ἀποκόψαντες, amputantes et mutilantes, praeferrem. Vid. Iliad. Π'. 116. et hoc Synesii Provid. pag. 118. B. Ἐφίσταται δὲ τις Σιῦθης τὴν κοπίδα σπασάμενος, ὡς ἀπαρξάων τῆς ἀνθρώπου τὴν κεφαλὴν. At ea hario-latio. Iustum est κίταται, [lin. 25.] siquidem κίταται, et eius moduli alia pleraque, in his libris numerum dant pluralem. Lucianus, modo is auctor Astrologiae et D. Syriae, ab Ionum eo more descivit. Confer Cl. Reitzium ad Deam Syriam c. 32. WESS. — Non sollicitandum videtur ἀπέρξαντες, licet nunc longe diversa atque aliàs notione accipiendum hoc verbum. ἔρξω (sive a praes. μέζω, sive ἔρδω, sive potius ab inusitato ἔργω derives, unde praet. med. ἔεργα) vim habet praeteriti temporis verbi ἔρδω, et feci

significat. Quare, ut *θύνας ἱερὸν* est *sacra facere, victimas caedere*, I. 131, 7. coll. 132, 6. utque apud Hesychium Ἐρξον, θύον, legimus; sic ἀπέρχαιres τὰ ἱερῆα (praepositione ἀπὸ in compositione verbi ea notione accepta, de qua ad II. 40, 15. dictum) commode significabit postquam caedendarum reliquarum victimarum finem fecerunt. S.

CAP. LXIII. [1. οἱ δὲ οὗτοι οὐδὲν νομίζουσι] *Valla: sues pro nihilo putant. Gronov: sues nihil morantur. Rectius H. Steph. in ora: suum nullus est illis usus. Sic enim νομίζιν Nostro idem est atque χεῖσθαι, uti: et aliàs quidem cum accusativo casu aut cum infinitivo construitur, sed et cum dativo casu, ut Φωνῇ νομίζουσι Σκυθικῇ, sermone utuntur Scythico, IV. 117, 1. S.]*

CAP. LXIV. 7. καὶ λαβόμενος τῆς κεφαλῆς) *Bona sunt, non infitiant, qui ante mutaverat, Reiskio. Legitimum praeterea ἰκσεῖς Codicum auctoritate, tum maxime σαρκίσας, [lin. 8.] a quo vim, modis illatam variis, Pollux arceat: Ἡρόδοτος δὲ, Σαρκίσαι, τὸ τοῦ ἄρματος τὴν σάρκα ἀφελῆν. Quae, cum Grammaticus omnium versetur manibus et Iungermannii exstet admonitio, latere potuisse, mirum accidit. Aem. Portus a veritate proxime afuit, ὀργίσας itidem [lin. 9.] ex futili ὀργίσας fingens. Suidas, Ὀργίσας, μαλάξας, ex Glossis, ut opinor, Herodoteis, unde gemina in Lexic. Timaeus. Melius tamen schedarum ὀργήσας, unde originem ὀργίσας accepit, ex ὀργάω. Ruhnkenius ad Timaeum p. 130. praeclare. Scythicum institutum sic auctor inter Fragm. Pythagorea explicat p. 713. τοὶ δὲ Σκύθαι καλὸν νομίζουσι, δὲ ἄνδρα κνήον, ἰκσεῖας τὰν κεφαλῶν, τὸ μὲν κόμιον πρὸ τοῦ ἵππου φορεῖν. Cui scriptori κόμιον, qua forma προκόμιον alii, pars est pellis, capiti detractae, crinibus vestita, quae Nostro χειρόμακτρον, manile. Atque haec paucis: nam ut doctorum in coniecturas grasser, nec libet, nec licet. Mutata Vallae et aliorum Latina sententiam habent sinceriolem. WESS.*

8. σαρκίσας βοὸς πλαυγῇ) *Perperam Latine vertunt, aut etiam tentant. Si quid novandum, scriberem, σαρκήσας: quod esset a σαρκῇ, sicut vicinum ὀργήσας ab ὀργῇ. Vide Ruhnken. ad Tim. p. 130. et Wesseling. Diss. Herod. p. 155. Horum loco frequentiora sunt ὀργάζειν et σαρκάζειν: hoc notat carnem detrahare, et Herodoteum verbum (scriptum*

ibidem quoque *σαρκίται*) Pollux exponit τοῦ ἄρματος τὴν σάρκα ἀφελῆν, II. 233. Scythæ bovis costa carne detracta corium manibus subigit, atque emollito utitur tanquam mantili: *σαρκήσας βοὸς πλουρῇ διψαί τῇσι χερσὶ, ὀργήσας δὲ αὐτὸ ἀπὲρ χειρόμακτρον ἐκπταί. Ἀποσκαθίζειν, pellem detrachere, cum his comparat Salmas. in Solin. p. 827. VALCK.*

CAP. LXV. 3. πᾶν τὸ ἔνιεθιν τῶν ὀφρύων) Haud inconcinnum τὸ ὑπερβῆν Cl. de Pauw. [qua quidem novatione nil opus.] Calvam Scythæ purgabant, ut poculum esset, non quod infra supercilia. Eadem tamen, ubi nihil mutet, sententia. *Serra postquam absiderant quod infra supercilia, expurgabant capitis calvam: ἐκκαθαίρει non spectat proxima, sed κεφαλὰς aut κεφαλὴν. Barbaram consuetudinem (ad Hunnos, Langobardos, Avares, Bulgaros tramissam) habet Strabo lib. VII. p. 460. [p. 300. ed. Cas.] atque alii, de quibus c. 26. WESS.*

11. πόλεμον προσεθήκοντο) *Vindob. προεθήκοντο* venit in *Abreschii* coniecturam. Conveniret πίνθος μέγα προεθήκοντο lib. VI, 21. nisi προσεθήκοντο plures illic schedæ: par discordia in *Thucydidis* ἔχθραν οἱ προεβύτο lib. VIII. 85. Laudo tamen. Mox hiulca esse verba, explendaque, οἱ δὲ οἱ συγχαιροῦσι, ταύτην τὴν ἀνδραγαθίαν λύουσιντες opinatur *Reiskius*. Quo semel admissio consilio, veterum commentariis inculcari plura possunt et prorsus arbitraria. Ego cum Gronovio facio. WESS. — Nempe, pro olim vulgato λέγεται, recte Gronov. λέγοντες ex msto recepit: nec turbare nos debet pluralis hic numerus, quamvis præcesserit singularis ἐπιδέγαι, et ὥς οἱ. Sic enim frequenter *Herodotus* a sing. ad pluralem transit, et vicissim: quemadmodum paullo ante, ποιεῖται δὲ τοῦτο --- καὶ ἦν ἐπικρατήσῃ. Multo autem commodius, me iudice, progreditur h. l. oratio deleta τῇ articulo, qui post ταύτην olim erat intersertus. S.

CAP. LXVI. 6. ὄνυδος δὲ σφι etc.) *Mela* fere convertit II. c. 1, 108. Ut quisque plures interemerit, ita apud eos habetur eximius; ceterum expertem esse caedis inter opprobria vel maximum. Qui plurimos interfecere, [lin. 8.] οὗτοι σὺν δυο κύλικας ἔχοντες πίνουσι ὁμοῦ. *Sequentia Melæ* verba tentat *Salmas.* in *Solin.* p. 192 seq. ad *Herodotea* accommodare, quibus bibisse dicuntur duobus poculis iunctis, quæ combinata tenerent. Ita loquebantur *Graeci*, dicentes σὺν δυο,

σύντρεϊς, σύμπνρτ: neque enim cum Criticorum infelicissimo Sam. Petilo ad Legg. Att. p. 558 seq. sollicitarem Hyperidis verba apud Harpocrat. in Συμμορία' σύν πέντε καὶ ἑξ τριηραρχοῦντες. Ego, inquit Demosth. contr. Mid. p. 562. ἐτριηραρχοῦν, ὅτε σύνδυο ἦμεν εἰ τριηραρχοί, quum bini communi sumtu triremem instruebamus. σύνδυο ἔδοξε χρηγεῖν, archonte Callia, secundum Aristot. in Schol. ad Arist. Ran. vs. 406. Muchon Athenaei VIII. p. 337. D. καὶ τοὺς θεοὺς φάσκουσιν εἰκαῖν σύνδυο. Idem adhibent Plato T. III. p. 282. E. et Xenophon p. 222, 2. σύνδυο καὶ σὺντρεῖς est apud Lucian. T. III. p. 506. et Iamblich. de Vit. Pyth. p. 82. Κατὰ δύο et κατὰ τρεῖς adhibentur eodem sensu. VALCK. — σύνδυο κύλικας ἔχοντες, iuncta bina pocula habentes interpretatus sum praeceuntibus doctis viris. Nunc, perpensis aliorum auctorum locis a Valck. citatis, nil aliud dixisse Noster videtur, nisi bina pocula singuli habentes. S.

CAP. LXVII. 1 seq. μαντιύονται ἰαλδοῖσι ἰτίνῃσι)

Non nescio, quid pro vetere ἰτίνῃσι adferri queat. Placet mstos duces sequi. Ligna ἰτίνῃσι habet Theophrastus Hist. Plant. lib. V. c. 4. et alibi. Vaticinandi Scythicum hoc genus ex Herodoto attigit Schol. Nicandri Ther. vs. 612. aliorum nationum ἰαλδομαντεία non neglecta. Fuit enim plurimis per orientis occidentisque plagas similis divinatio. De Chaldaeis Propheta Ezech. c. xxi, 21. ubi ill. Grotius erudite, et Ed. Pocockius Specim. Hist. Arab. p. 328. Adde, quae Casaubon. in Strabon. lib. XV. p. 1065. [p. 733. ed. Cas.] Lindenbrogius ad Ammian. lib. XXXI. 2. et Bulengerus Divinat. lib. III. 26.; et nihil desiderabis amplius. WESS.

7. Οἱ δὲ Ἐνάρετες, οἱ ἀνδρόγυνοι) Nisi codices copulam inducerent, scribi cum viro docto [Gronov.] οἱ καὶ ἀνδρ. potuerat. Ἐνάρετες etiam lib. I. 105.; ubi θῆλη eorum νοῦρες, cur hic ἀνδρόγυνοι effeminati et molles, clarissime exponit. Statim τρεῖς [lin. 9.] bene habet, offertque virgulae divinatoriae, a Vallemontio et vulgi credula superstitione mire laudatae, quoddam genus. Credulitatis enim superstitionis propagines laete semper surgunt, et ab radicibus everti renuunt. WESS.

7. καὶ οἱ ἀνδρόγυνοι) Enariae, qui sunt androgyni; Valla: legit itaque, quod et H. Steph. animadvertit: Ἐνάρετες, οἱ καὶ ἀνδρόγυνοι: atque ita cepit ista Iac. Tollius ad Longin. p. 163. ubi multis pertractat Longino visum ἀμίμητον τὸ

τοῦ Ἡροδότου, θήλειαν νοῦσον, I. 105. adpellantis, ut opinor, quod Faber et Boilevianus putabant designari, nempe τὰ γυναικεία: sive αἰμορροΐδας, forsā velut in mulieribus μηνιαίας. Hoc statis temporibus recurrente fluxu debilitati fiebant νυνούχοι, et ἀνδρογυνοί, sive ἡμισόφρονες, et, ut in gripho veteri dicuntur, ἄνδρες οὐκ ἄνδρες. VALCK. — Vide ad I. 105, 15. et 18. notata. S.

CAP. LXVIII. 9. διακλαμμένος) Schol. in Aristoph. Ecclesiaz. vs. 1082. μέσος εἰλημένος, bene, sicuti c. 94. *Iusiurandum per solium regis* hinc abiit multorum in commentationes, etsi apud Scythas nullum. Ἰστίν, *Vestam*, regiosque Lares, [τὰς βασιλείας Ἰστίας, lin. 5.] in intimis regiae penetralibus coli solitos, deierantes adpellabant. Παρὰ πᾶσι σχεδὸν ἀνθρώποις ἐν πάσαις ταῖς οἰκίαις sollemnīs ea religio erat ap. Diodor. lib. V. 68. Scythae Vestam inter numina locarant, Ἰστίν τὴν Σκυθίων βασίλειαν dictitantes infr. c. 127. Vallae Latinis error debetur. WESS.

16. καταδήσῃσι ἐπιορκῆσαι) Athenis atque alibi quorundam criminum in iudicio convictos manebat ὁ δεσμός. Variis enumeratis, ἄπασιν, inquit, Demosth. contr. Timocr. p. 453. οἱ μὲν ὑπάρχοντες νόμοι δεσμόν περιέχουσιν· ὁ δὲ σὸς λαλῆσαι δίδωσιν. Xenoph. Ἀπομν. I. p. 419, 3. κατὰ νόμον ἐξιῖναι παρανοίας ἐλόντι καὶ τὸν πατέρα δῆσαι. Vel ista sola monstrant, qua figura loquendi Καταδῆσαι ponatur pro καταδικάσαι, convictum condemnare: sunt eximie iudicis ista, καταδικάσαι, et ἀπολῶσαι, absolvere. Antiphon frequenter opponit ἀπολῶσαι et καταλαβεῖν, p. 119, 34. p. 123, 43. 126, 37. ἀπολύσιμον et καταλήψιμον, 129, 4. Similiter apud Herodot. hic opponuntur, ἥν μὲν καταδήσῃσι ἐπιορκῆσαι - - ἥν δὲ ἀπολύσῃσι: atque ita lib. II. c. 174. ὅσοι μὲν αὐτὸν - - ἀπίλυσαν μὴ Φῶρα εἶναι, et ὅσοι δὲ μιν κατίδῃσαν Φῶρα εἶναι. Reiskius utroque loco κατίδῃσαν scribendum opinabatur: si fori non habebat Graeci perspectam rationem, illud tamen noverat. καταδῆσαι et ἀπολῶσαι etiam in aliis rebus opponi velut contraria: in Magicis defigere καταδῆσαι, defixum liberare atque absolvere dicebatur ἀπολῶσαι: de captivis legerat adhibita ἐλευθερῶσαι et καταδῆσαι. Si placebat adeo καταφῆσαι et κατίφῃσαν, cur non in vicinia scribebat etiam ἐπεφῆσαι et ἀπίφῃσαν? Quae tandem isthaec est sincera quaevis incrustandi voluptas? Nonnunquam tamen con-

iecturas proposuit, quibus multa redimit incogitanter atque ita scripta, ut Doctorum hominum non satis illum reverentem esse adpareat. VALCK.

CAP. LXIX. 2. ἄμαξαν καμάρης) An hinc, Καμάρης, δίσκος, Hesychianum? Hoc si illud fonte manavit, de insolentiore structura nulla amplius querela: apta erunt et nexa πλῆσσι καμάρης Φρυγῶν fasce cremiorum. Haec Cl. Abreschius Dil. Thueyd. p. 243.; cui nullus refragarer, modo de vocis usu omnia essent liquida. Καμάρας in curribus novit Herodot. lib. I. 199. et ex eo Polux. Καμαρωτὸν ἄμα Athenaeus lib. IV. 7. [p. 139. v. ubi, quae fornicata carpenta in lat. vers. nominavi, potueram cum Casaub. in Animadv. tectos currus dicere.] Quo de curruum genere erudita plura T. Hemsterhusius ad Comici Plut. p. 369. ἀμάξης καμάρην longe vulgato praeferens: Hesychii καμάρα, quae vera magni viri emendatio, ἡ τῆς ἀμάξης σκηνή per hic accommodata. Equidem, si quid mutandum, huc irem; quamquam, ut quod sentio, dicam, καμάρης vox, damnata a Codicibus, irreptitia videtur: Mox ἐμπιδήσαντες [lin. 3.] probum, et στωμάσαντες idem ac φινώσαντες, os obturantes, sicuti ad supplicium trahendis solebat. Conf. Schottum ad Append. Prov. Vatic. p. 273. WESS.

2. ἄμαξαν καμάρης) Dabit forsā olim Codex scriptus ἀμάξης καμάρην, quod placebat Hemsterhusio ad Schol. in Arist. Plut. p. 369. Quod vir Clar. ex Hesychio Καμάρης hic interpretatur δίσκος, ut dici censeatur ἄμαξα sarmentorum impleta fasciculis; primum cuperem edoceri, quo modo fascis sarmentorum dici possit καμάρη Φρυγῶν; unius Hesychii perexigua est in talibus auctoritas; deinde qualis fascis ille fuerit. ἀμαξοπλήθης? Sarmentorum fascies Herodoto quoque sunt Φρυγῶν Φάκελοι c. 62, 4. Φρυγῶν δίσκοι Hesychio, in Ἀγκυλίδες, ut alibi δίσκοι δραγμάτων. δίσκος δικανικῶν λόγων dixit Aristot. apud Dionys. Halic. T. II. p. 163. In proximis, [lin. 3.] ἐμπιδήσαντες τοὺς μάντιας καὶ χίρας ὀπίσω δίσσαντες, variabunt forte Codd. utitur certe Valla eodem verbo, quo supra c. 60. in istis ἐμπιδομένην τοὺς ἱεροσθίους πόδας. Συμπόδας redditur συνδήσας τοὺς πόδας in Schol. ad Aristoph. Ran. vs. 1560. συμπιδοῦντες χεῖρας τε καὶ πόδας καὶ κεφαλὴν. Plato de Rep. X. p. 615. E. Sed Herodoteum est ἐμπιδήσαν

pro πίδαις ἰδῆσαι, compedibus constringere. VI. c. 23. Scythen Hippocrates πιδῆσαι -- ἰς Ἴνικον πόλιν ἀπὸ πινυψι. *Homericum Aeschylus* aliiq[ue] adhibuere. VALCK.

CAP. LXX. 1. "Ὅρμα δὲ ποιῶνται Σκύθαι ὧν) Ubi de Scythis Mela II. c. 1, 112. Sauciant se qui paciscuntur, exemptumque sanguinem ubi permiscuere degustant; illustrat Is. Voss. barbaris gentibus usitatum morem, duo tractans Herodoti loca, hunc quidem altero felicius; nam docte corrigit in his, τύφαντες ὀπίεατι ἢ ἐπιταμόντες μαχαίρῃ σμικρὸν τοῦ σώματος: sed minus bene interpretatur ista e lib. I. c. 74. ἐπὶ τὰν τοὺς βραχίονας ἐπιτάμονται ἐς τὴν ὁμοχροίην, τὸ αἷμα ἀναλίσχονσι ἀλλήλων. Verae interpretationis vocis ὁμοχροίην, quam dedit ad Aesch. Socrat. [III. 15.] vir doctus [Horreus], auctor est Mer. Casaubonus in Notis ad istum M. Antonini [IX. 3.] locum, quem ultimum excitat: Postquam brachiorum summam cutem secuerunt, mutuam sanguinem delingunt: ad haec nostrum ille locum commode comparat; sed ad Antonini sui ἀψικάρδιον aptius composuisset Theocritea ex Eid. I. 35. τὰ δ' οὐ Φεινός ἄπτεται αὐτᾶς. Eurip. Hec. vs. 241. οὐ γὰρ ἄκρας καρδίας ἔψαυσέ μου. Lucian. Nigrino §. 36. ἄκρον μὲν ἐπιλῶδην ἄπτεται, βαθύαν δὲ οὐκ ἰγγάζεται πληγὴν· οὐ δὲ ἄπτεται ταῦτα τῆς ὁμοχροίας. Quod illic τὴν ὁμοχροίην, summam cutis superficiem, hic vocat Herodotus σμικρὸν τοῦ σώματος: ad quem praeter Vossiana conferri possunt verba Posidonii ap. Athen. II. p. 45. f. VALCK.

4. τύφαντες ὀπίεατι) Placet ὀπίεατι Vossii ad Melam lib. II. 1. et Hemsterhusii in Polluc. X. 141.; nam rescripta, valida minus sunt, nec vocabulo lucem adspargunt. "Ὅπιας et ὀπίριον servavit Pollux, ὕπιας quis tandem? Lucianum Toxar. c. 37. in ipsa re Nostro ferme consentire, praeter alios Hutchinson ad Cyri Ἀναβ. p. 127. non oblitus fuit. WESS.

CAP. LXXI. 7. ἀνήσου) Si darent Codd. formam restituerem ἀνήσου, quibusvis usitatam, etiam Poëtis, Alexidi, Eubuko, Theocrito, Moscho. Suos etiam mores dialecto saepe sequentes Lacones lenius tamen σ litterae θ supponebant; molles Iones non item, quantum memini, in talibus; nam ἱσμοὶς et similia diversi sunt generis. VALCK. — Ἄνησον h. l. cum Valckenario Schneiderus in Lexic. crit. anethum interpretatur, quod aliàs ἀνήθον vel ἀνητρον. Larcher

cum *Valla*, cuius versionem *Wess.* tenuit, *anisum* intelligit, quod rectius *άνισον*: pro quo quidem apud *Athen.* IX. 371. d. *άννησον* scribit vetustissimus codex, quemadmodum apud *Nostrum* h. l. *άνήσου* dant mss. *Pass. F. Pa. Pe.* Quare optioni locus est: utriusque quidem plantae aromaticum semen. S.

11. *τρίχας περιτάμνονται etc.*) Transilierunt haec librarium oculi *Florentiae* atque alibi: occasionem dedit *ἀποτάμνονται*. Nollem *βραχίονας περιτάμνονται* explicatum de *amputatis brachiis*, ut omissorum causa defenderetur. In *Scythico* luctu *convulnerarunt et inciderunt brachia* ad sanguinem eliciendum, quod *περιτάμνεσθαι*. Nihil aliud. Vide lib. VI. 59. *WESS.*

15. *ἐς τοὺς πρότερον ἦλθεν*) Additamento *Arnaldi* ὥς οἱ ἐς τοὺς πρ. carere possumus. Verti satius fuerat, illi vero eos comitantur, ad quos prius venerunt. Quod porro [lin. 18.] καὶ ἐν τοῖσι ταφῶν οἰσι corrigit, laudare non debeo. Posuerat *Herodotus* in *Gerrhis* regum sepulcra, repetitionis ratio nulla: praesertim cum *Codd.* commodi quid et opportuni repraesentent ἐν τε τοῖς ἔσχατα κατοικημένοις --- καὶ ἐν τῇσι ταφῇσι, inque ultima incolentibus adsunt --- et illis in sepulcris. *Valla* id habuit, superioribus bene congruens. Non abludit ex lib. I. 104. τοῦτο δὲ παραμειβόμενοις, εἶναι ἐν τῇ Μυδικῇ. Vide et *Elsneri* Schediasma p. 55. *WESS.*

15. οἱ δὲ σφί ἔπονται, ἐς τοὺς πρτ. ἦλθ.) Plures novi, qui ad haec adhaeserint; mihi non videntur obscura, neque adeo corrigenda. *Scythae οἱ Βασιλῆως*, Regum funera curantes, rite compositum cadaver curru devehebant ἐς ἄλλο ἔθνος. Ad quos primum venissent, hi soli τοὺς Βασιλῆους sequuti, cadaver per singulas gentes circumductum, cum illis adeoque, *Gerrhos* usque prosequerantur: ταφῶν τῶν βασιλῶν ἐν Γέρροις οἰσι: leguntur ista paulo superius. Quae vero sequuntur verba, ἐν Γέρροις ἔσχατα κατοικημένοις οἰσι τῶν ἰδίων τῶν ἄρχοντι, καὶ ἐν τῇσι ταφῇσι, illa mihi quoque videntur ut visa fuerunt mendosa *G. Arnaldo* Animadv. p. 164. Libenter auctori suo relinquimus vulgatorum explicationem, quam dedit *Iac. Elsner* in *Schediasmate Crit.* c. vi. Primum suspicor e proximis syllabis οἰσι male fuisse repetitum οἰσι, nisi natum sit ex τιβῖσι: hoc, vel Ionico τιβίαις, suo loco reposito, nihil in his desiderarem, si sic scripta

legerentur alicubi, in Γέροις, ἔσχατα κατοικημένοις τῶν ἰθιῶν τῶν ἄρχουσιν, τίθισι (τὸν νίκην nempe) ἐν τῇσι ταφῇσι. Aut fallor, aut sequentia talem poscere videntur lectionem. VALCK. — Equidem *Wesselingium* probō. S.

21. μὴ καταστυγάζουσι) Laurentii palliis contegunt explosit Portus et uberius Georg. Arnaldus Animadv. c. 30. Vide et lib. II. 96. et Dion. Chrys. Or. XIV. p. 219. ad haec Herodotea alludentem. Barbarus contumulandi mos, etsi Scythae, in sacra Christianorum transgressi, eum abdicarint, Theodoro Or. ad Graec. IX. p. 129. teste, nondum plane in Tartariae Lithuaniaeque oris cessat. Vide Memor. Scyth. Bayeri. Comment. Acad. Petrop. T. III. p. 359. WESS.

CAP. LXXII. [7. ἐξιόντες αὐτῶν τὴν κοιλίην, καὶ καθήραντες, ἐμπιπλάσι ἀχύρων etc. Haec planissime firmant ea quae a nobis ad II. 86, 16-21. disputata sunt; ubi ad hunc Nostri locum debueram provocare, S.]

9. ἀφίδος δὲ ἤμιν ἐπὶ ξύλα δύο στήσαντες ὕπτιον) Delevi vocem ἤμισιν, imprudenter ex praegressis iteratam. Interpuncti praeterea, καὶ τὸ ἔτερον - - ἐπ' ἔτερα δύο, καταπνίξαντες τρόπῳ τοιούτῳ πολλὰ ταῦτα: quippe artius nexa prius, quam res desiderabat. Atque hic utor consensu Pavii et Reiskii. Mox Abbas Melotus et Reiskius κατὰ μήκει [lin. 12.] per equorum longitudinem, vere: requirit oratio hanc notationem, probantque Ask. schedae. [quae commode etiam intersertum dedere τὰ articulum.] Gemellum ferme νεκροῦ ἐκάστου παρὰ τὴν ἀκάνθαν, quod sequetur. Dabit equi tale spectaculum, ex ultima Tartaria transmissum, Ampl. Nic. Witsen Descript. Tartar. p. 81. ostentaturque Leidae non dissimile in tabula. WESS.

[23 seq. κάτωθεν δὲ ὑπερέχει) Turbata aut pendens videri poterat orationis structura: ἐπὶ αὐτῶν - - διαλάσσει - - , κάτωθεν δὲ ὑπερέχει τοῦ ξύλου τούτου, τὸ ἐς τέρμον πηγνύουσι. Quem locum tractans *Werfer* Act. Philol. Monac. T. I. p. 112 seqq. commode monuit, particulam δὲ hic similiter poni atque aliàs γὰρ ponitur in propositione incidente et quodammodo caussali. Nempe, nisi prorsus abundare statueris δὲ particulam, sententia in hunc modum erit concipienda: postquam lignum - - transfixerunt, quum infra emineat pars huius ligni, hanc partem designant in foramen etc. Sic

istud τὸ valebit τοῦτο, sicut τὸν c. 36, 3. valet τοῦτον, et similia multa. S.]

24. ἐς τὸ ῥῆμον) Τὸ ῥῆμον Grammaticus [cui glossae Herodoteae debentur] reddit τῇ ῥῆμα. Vide clar. Wess. ad Diodor. lib. II. [c. 8.] p. 121. VALCK. — In plerisque quidem Glossarum exemplis Τόρριον, et Τόρρος apud Suidam legi, monuit idem Wess. in Notis ad Gloss. Sed τὸ ῥῆμον tenent Herodotei libri omnes, firmatque Hesychius aliique auctores a Schneidero in Lexico crit. laudati. S.

25. ἐπιστήσαντες δὲ κύκλῳ τὸ σῆμα ἱπτίας ταιούτους) περὶ τὸ σῆμα Reiskius; et sic Valla fortasse legit, sive potius περιστήσαντες δὲ κύκλῳ τὸ σῆμα etc. Codex scriptus si daret περίξ, una cum interpretamento κύκλῳ, commodè servari posset ἐπιστήσαντες. VALCK. — Malunt docti viri περιστήσαντες, aut τῷ σήματι, aut περὶ τὸ σῆμα, ut nitcat oratio. Sed nitore nihil decedet, si verba consideres, στήσαντες δὲ κύκλῳ ἐπὶ τὸ σῆμα, quod Scriptor voluisse censendus est. WESS. — Utique sollicitari ἐπιστήσαντες non debet, quod proprie significat, statuerunt contra, adversus, coram; nempe ita equites illos statuerunt, ut omnes sepulcrum respicerent: ac possis cum Wess. intelligere ac si dixisset Herodotus, στήσαντες αὐτοὺς ἐπὶ τὸ σῆμα, quemadmodum VIII. 79, 5. αἰστας ἐπὶ τὸ σινδριον, et καταστας ἐπ' αὐτά (τὰ κοινὰ τῶν Βαβυλωνίων) III. 156, 8. Sed ad ipsum verbum ἐπιστήσαντες facile etiam per se intelligitur τῷ σήματι aut ἐπὶ τὸ σῆμα, quum praesertim continuo adiiciat auctor κύκλῳ τὸ σῆμα, quod idem valet ac περίξ τὸ σῆμα: nam, ut περίξ, sic et κύκλῳ cum accusativo casu construitur. cf. IV. 186, 14. acil. per ellipsin praepositionis περὶ, quemadmodum ἄμα cum dativo per ellipsin praepositionis σύν. S.

CAP. LXXIII. 3. ἐν ἀμάξῃσι) Male ἐν ἀμάξῃ Medicus. WESS.

CAP. LXXIV. 1. Ἔστι δὲ σφι κάρναβις etc.) Antiquitus in his una vox alio forsitan ordine fuerit atque ita collocata: Ἔστι δὲ σφι κάρναβις αὐτομάτη Φυσμένη ἐν τῇ χώρῃ, — ταύτης (pro ταύτῃ) δὲ πολλῶν ὑπερφάνη ἡ κάρναβις αὕτη, ἣ καὶ σπιρομένη φέται. Ad istam rationem opponuntur τὰ αὐτόματα φέται, et τὰ σπιρόμενα φέται, lib. II. c. 94. Sequentia, [lin. 4.] καὶ ἐξ αὐτῆς Θρήικας μὲν καὶ εἴματα ποιεῖνται τοῖσι λυίοισι ἐμοιότατα, attigit Hesych. ἐν Κάρναβις: ubi,

ἔστι δὲ Φυτὸν τῆ λίνῃ ὅμοιον, ἐξ οὗ αἱ Θερῆσαι ἱμάτια ποιοῦσιν. [addit: Ἡρόδοτος. τοῦτο σπέρμα θυμωδὸν. cf. cap. 75. init.] In Herodoteis incommodum esse mē sensit Reiskius: vox forsā intercidit. Fac in antiqua scriptum membrana: καὶ ἐξ αὐτῆς Θερῆς (σσαὶ γυναικῆϊον) κόσμον καὶ εἴματα ποιοῦνται: facile vox κόσμον in κες μὲν potuit deflecti. Ex proximis, εὐδ' ἂν, ἔστις μὴ κάρτα τριβὼν εἴη αὐτῆς, διαγνοίη, λίνου ἢ καννάβος ἔστι: novissima Pollux excitat VII. 72. Conf. Casaubon. ad Laert. III. 63. VALCK.

2. ταύτῃ δὲ πολλῷ) Non placet ταύτῃ δὲ Arch. Docetur, cannabim eatenus lino praestare, quod et crassior et maior sit, praetereaque sponte provēiat et sata; quae utique in lino discrepant. Hesychii verba, leviter prava, huc spectare, docti homines monuerunt. Confer et Valckenarii observationem ad lib. II. 94. WESS. — ταύτῃ, hac parte, hactenus, nil profecto opus est ut cum Valk. in ταύτης mutetur: immo, quo pacto in istius locum repositum hoc Vir doctus voluerit, non exputo. S.

CAP. LXXV. 6. πυρῖν) Male thuribulum Laurentius. Πυρῖν caldarium sive tepidarium Latini vocant, docente magno viro ad Strabon. Lib. III. p. 232. [p. 154. c. ed. Cas.] Fomentum qui volet, cum eo facilis transactio. Amplior lis et difficultas [lin. 7.] in ἀγόμενοι τῇ πυρὶ ὠρύονται, quorum ultimum mirifice vexatur. Th. Galei ἐξικμάσθαι ἢ πυρμαστῆσαι alienissimum: ὠρύσθαι aliud esse, norunt omnes: eiusdem ἰδρύονται haud praestabilius. Corn. de Pauw ὀρύονται, ex ὀρρος. Norunt medici ὀρύσθαι, et Clemens Alex. ἐξορύσθαι, in lacte serescente: a quo ad sudorem ineommodus transitus. Reiskius πυρῶνται; Heringa ἀρύνται, hauriunt; ὀρύγνῶνται Abreschius, aut ἰωνύονται, corroborantur. Quorum quidem quid excellentius meliusve, non finio, arbitratus macula verbum non esse adpersum. In ἀγόμενοι haesito; ἀγαλλόμενοι, delectati, si foret, in expedito et plano, ut equidem opinor, omnia. Memorat Dio Chrysost. Or. XXXII. p. 578. c. apud barbarorum nonnullos μίθῃ γίνεσθαι πρᾶξιν δι' αἵματός θυμωμένων τινῶν, lenem nasci ebrietatem ex suffitu rerum quarundam: tum gaudere, ridentes exsurgere, et omnia facere quae bene poti solent. Oratorem Scythas, qui laeti illo cannabis fomento et suffitu inconditum clamorem edebant, sive βεῶσι ὠρύόμενοι, uti lib. III.

117. respexisse puto. Forte tamen ἀγάμνοι, mirantes et stupefacti, sanitatis est indubiae, siquidem cannabis semen, pollen et suffimen, stuporem et ebrietatis effectus gignere apta sunt. In Perside ac India hanc eius virtutem usu cognosci Engelb. Kaempferus Amoenit Exoticar. Fasc. III. p. 645. testificatur. Quare, quae his cohaerent, τοῦτο σφι ἀντὶ λουτροῦ ἴσσι, superiora spectant et τὴν ἀτμίδα, Hesychianο κανναβισθῆναι explanata. WESS.

7. ἀγάμνοι τῇ πυρὶ ὠρύονται) Variis postremum, nemini, quem noverim, suspectum fuit ἀγάμνοι. Ἀγασθαι tamen vel ἀγασθῆναι, valde frequentatum veteribus, illis vereor ut ista fuerit adhibitum structura. Ceteris receptum in his scribendi morem sequitur Herod. IV. 46. τὰ μὲν τοι ἄλλα οὐκ ἄγαμαι. VI. 76. ἄγασθαι μὲν ἔφη τοῦ Ἑρσείνου, οὐ περιδιδόντος τοῦς πολίτας. Verbum ὠρύονται diversimode corrigunt: ἰδρόνται, excogitatum Galeo, destituitur, opinor, auctoritate: [conf. tamen Hesych. in Κανναβισθῆναι.] nostro A. H. dubitanter venit in mentem ὠρύονται: [vide Adr. Heringae Obs. crit. c. 18. p. 151.] πυριῶνται, Reiskio; ὀριγνῶνται, Abreschio. Quando vera vel adinventata, vel adfirmata fuerit lectio, mea cum reliquis refutari poterit conjectura corrigentis ῥύπτονται, se abstergunt: hoc, me iudice, responderet verbo καθαίρονται, posito c. 74. θάψαντες δὲ οἱ Σκύθαι καθαίρονται τρόπῳ τῷδε: istum, quo funere polluti se purgarent, modum, huc usque exposuit; tandem reliquis subiecisse videtur Herod. huius ferme sententiae participium, . . . μιν οὐκ ἔφη ῥύπτονται, istius vaporis fomento sudantes sudorem et sordes abstergunt; atque ita tanquam in cella sudatoria καθαίρονται, sicca veluti sudatione. τοῦτο σφι, addit Herodotus, ἀντὶ λουτροῦ ἴσσι: οὐ γὰρ δὴ λούνται ὕδατι τὸ πέραν τὸ σῶμα. Hoc itaque fuerit, quod nescio quis dixerit Κανναβισθῆναι. Hesychius in Κάνναβις, Herodoti facta mentione, ista scribit: Κανναβισθῆναι, πρὸς τὴν Κάνναβιν ἐξιδρώσαι καὶ πυριᾶσθαι. Postremum illud de Graecorum etiam adhibebatur πυριᾶσι. Secundum Palaeph. π. Ἀπιστ. c. 44. quae πυρία usum prima introduxit, Medea senes πυρία, suisque saepe fomentis vegetabat; sed Pelias πυριῶμενος ἀπῆθαν: prout illa codex exhibet scriptus. Dae-dalus qualis σπηλαίου Selinusijis fuerit architectus docet Diodor. Sic. IV. 78. in quo, naturalis ignis vapore commo-

dum introducto, fecerit utentes illo ἱεῖδρον λαμβάνω. *Timaeus Athenaei* XII. p. 519. E. apud Sybaritas cellas in usu fuisse scribit sudatorias, ἃς κατακαίμενοι ἐκπυρῶντο. VALCK. — At, cur sollicitaretur verbum ὠρύνονται, nulla prorsus caussa fuisse videtur. Et de ἀγόμενοι quoque cessare dubitatio debet: nec enim cum secundo solum aut quarto casu construitur hoc verbum, sed et cum tertio; ut apud *Xenoph. Cyrop.* II. 4, 9. et apud *Platonem* in *Sympos.* p. 318. Conf. *Zeune* ad *Xenoph.* I. c. et quem is laudat *Ruhnken.* ad *Timaei Lexic.* p. 8 seq. Quod si cui minus h. l. satis facit usitatio notio mirandi, probandi, laudandi; indicabit huic *Ruhnkenius* ibid. *Philonis* locum, ubi idem verbum ἀγασθαι ἐπὶ τινι cognati verbi ἀγάλλεσθαι notione, laetandi exultandique, usurpatur. S.

10. κατασώχουσι) Glossator Σώχουσι, τριβουσι, et *Suidas* ex eo. nimis licenter, ut solet saepe. *Nicander Ther.* vs. 696. Σῶξ διανῆστι: ubi Critici διάσωξι καὶ τριβι τῇ κνήστιδι εἰς μικρά, et paullo ante ἀνάσωξι τῇ κνήστιδι: adde vers. 590. *H. Stephano*, merito mirante *Abreschio*, κατασώχω suspectum fuit. Mox [lin. 12.] παχύ ἰόν, καταπλ. abunde. Copula necessaria non erat. WESS.

CAP. LXXVI. [1 seq. Ἕλληνοῖσι δὲ νομάλοισι καὶ οὗτοι αἰνῶς χρεῖσθαι φεύγουσι, μή τι γε ὧν ἀλλήλων, Ἕλληνοῖσι δὲ καὶ ἥμισυ] Locum hunc, quem haud immerito *Reizius* (in *Hermannii* Adnot. 266. ad *Viger.*) difficilem dixerat, obiter attingens *Werferus* in *Act. Philolog. Monac.* T. I. p. 263 seq. „nihil erit, ait, cur difficiliorem dicas, si ad negati-
 „vam particulam μή τι γε, χρεῖσθαι cogitaveris. Quippe φεύ-
 „γειν, in eorum verborum numerum, quae infinitivus,
 „negativa particula μή adiuncta, comitatur, referri debet.
 „De quo loquendi usu conf. *Herm. Observ. crit. in Aesch.*
 „et *Eur.* loc. p. 5 seq. et *Heindorf.* ad *Plat. Parmen.* p. 246.
 „atque ad *Soph.* p. 339.“ — Scilicet quoniam, sicut verba prohibendi, negandi et similia, (conf. Adnot. nostram ad II. 27, 3.) sic et fugiendi, abstinendi etc. notionem habentia, ita construuntur ut sequatur negans particula ad consequentem infinitivum alterius verbi pertinens; ubi ex aliarum linguarum genio negativae particulae nullus erat locus; inde facile intelligitur, cur hic post χρεῖσθαι φεύγουσι dicat *Herodotus* Ἕλληνοῖσι ἥμισυ, ubi in cam-

dem quidem sententiam ex nostri sermonis usu μάλιστα exspectasses. Nempe hoc vehementer cavent Scythae, ut minime instituta sequantur Graecorum: id est, vehementer et maxime abhorrent ab usu Graecanicorum institutorum. Sed indidem non dum satis patet quid sit quod dicat, μή τι γινώσκων ἀλλήλων. Illud quidem adparet, non posse μή τι γινώσκων h. l. usitata notione nedum, multo magis, aut multo minus, accipi. Ne quidem vertunt vulgo: ne quidem mutuo inter se, *Valla*; et sic fere *Wess.* cum *Gron.* At formulam μή τι γινώσκων nusquam alibi ista notione positam reperies. Similiter tamen *Hermannus*, et ipse hunc *Herodoti* locum in *Vigeri* editione secunda p. 804. leviter attingens, germanice vertit *wirklich nicht einmal*: at is veterem probat scripturam μή τοι γινώσκων, quam et equidem repositam velim. Sed, utcumque et de scribendi ratione et de vi huius formulae statueris, suspectum h. l. vocab. ἀλλήλων esse debet: pro quo sicut ἄλλων me maluisse in *Var. Lect.* significavi, sic et eundem *Hermannum* (cuius novissimam illam *Vigeri* editionem nunc primum mihi inspicere contigit) video ἄλλων legendum censere. Quo posito, hoc dicere *Herodotum* videtur: *A peregrinorum institutorum usu vehementer abhorrent Scythae, utique quidem ab aliorum etiam populorum institutis, maxime vero Graecorum.* Quod in *Var. Lect.* ubi monui codicem *F.* cum *Arch.* in μή τι γινώσκων consentire, adieci „nec aliud ex *Paris.* adnotatum:“ id dormitanti excidit, et indictum velim. Quoniam enim *Parisienses* codices, in usum nostrae editionis, cum *ed. Wess.* collati fuerunt; hoc ipso, quod h. l. nihil ex illis adnotatum est, declaratur consentire eos cum *ed. Wess.* *S.*

3. ὡς διδίδξαν Ἀναχάρσις τε καὶ --- Σκύλης) Credo voluisse, uti msssti monstrant, διδίδξαν Ἀναχάρσι --- Σκύλης. Neque enim *Anacharsis* et *Scyles* ostenderunt, Scythas ab aliarum nationum ritibus abhorreere; sed utrique, data necis causa, Scythae patefecerunt, quo ipsi animo in cultus et rituum sint novatores. *WESS.* — Scripturam a Viro docto commendatam recepi cum *Reiz.* et aliis. Fortasse tamen eandem in sententiam teneri debuerat id quod olim vulgabatur, Ἀναχάρσις τε καὶ --- Σκύλης, ut exemplo fuere *Anacharsis* et *Scylas*. Quod autem in nostra *Var. Lect.* scribitur, Σκύλης, legi in *ed. Wess.* id typothe-

tae errore commissum: Σκύλας habet ed. *Wess.* eum superioribus. Meum illud erratum, quod scripsi „puto et Paris. cum *Arch.* et *Vind.* consentire.“ Ex *Parisiensibus* enim codicibus iterum h. l. nullus ab ed. *Wess.* dissensus notatus est. *S.*

4. Τοῦτο μὲν γὰρ Ἀναχάρσις etc.) Τοῦτο μὲν, ob copiosiore narrationem, non habet suum τοῦτο δὲ, quo et caruit lib. II. 99. et in *Plutarchi* Consolat. p. 115. c. *WESS.* — Isti Τοῦτο δὲ respondent illa, Πολλοῖσι δὲ πάντα ἴσιν ὅστις etc. initio cap. 78. Et in hoc quidem nihil inest difficultatis: sed in hac ipsa periodo consecutionem connexionemque orationis non expedit; nisi illa δὲ particula, quae post πᾶσι inde ab ed. *Med.* inserta legitur, aut deleatur, aut certe prorsus abundare statuatur. Quare, quum eam cum *Aldo* codices *Arch.* *Vind.* et *Pc.* ignorent, deletam velim; et nunc maxime animadverto, merito eam ab accuratissimo *Schaefero* abiectam esse. *S.*

5. ἀποδείκνυμι) Quod ἀποδείκνυμι mutatur, inprobo vehementer. Non iam dico, ἀποδείκνυσθαι ἔργα μεγάλα *Herodoti* sermone frequentari; id tantum, Anacharsin in Graecia plura prudentis viri argumenta et rerum inventarum, de quibus docti viri in *Diogen.* lib. I. 105., ostentasse. Simile est, sine caussa a *Stephano* sollicitatum, *Platonis* Hipparch. p. 228. B. ὅς ἄλλα τι πολλὰ καὶ καλὰ ἔργα σοφίας ἀπεδείξατο. *WESS.* — Quis sit qui probam sollicitaverit scripturam, aut quid in ea non nemo desideraverit, incompertum est mihi. *S.*

7. ἐς Κύζικον, καὶ, εἴρη γὰρ etc.) Interpunxi post καὶ, serie rerum expostulante. Confer *Abresch.* Diluc. *Thucyd.* p. 373. [et quae ad *Herodot.* I. 24, 17. notata sunt.] *Matris Idaeae cultum*, ni fallunt *Cyziceni* et ποῖται, *Cyzici Argonautae* instituerunt, apud *Strabon.* lib. I. p. 76. [p. 45. ed. *Cas.*] Legi dignus est ill. Comes *Caylus*, *Recueil d'Antiquit.* T. II. p. 199. *WESS.*

16. seq. τὸν παντὶ τι ἔχων) Inspice *Apollon.* *Rhod.* I. 1138. Sequens *Ἰνδοτάμνος* praeclare *H. Valesius* ad *Fragm. Polybii* p. 36. et *Gronovius* exposuerunt. [Vide *Polyb.* nostrum lib. XXII. 20. cum *Adnott.* T. VII. p. 469 seq.] Nihil tamen accommodatius *Clementis Alex.* *Protrept.* p. 20. conplu-
culis illis, sed mire opportunis: Πολλὰ ἀγαθὰ γίνοντο τῷ
Herodot. T. V. P. II. R

τῶν Σαυθαίων βασιλεῖ, ὅστις ποτὶ ἦν. Ἀνάχαρσιν οὗτος, sic vere Steph. Berglerus, τὸν πολλὴν τὸν ἑαυτοῦ, τὴν παρὰ Κυζικηνοῖς μητρὸς τῶν θιῶν ταπεινὴν ἀπομιμούμενον - - - τύμπανόν τι ἐκαστυπούμενα καὶ κύμβαλλον ἐπηχοῦντα, καὶ τοῦ τραχήλου τινα, οἷα Μηνιγύρτην, ἐξηρηκμένον, κατεπόξενον. Sic, ex Herodoteis deprompta, olim fuerunt; neque fugit eruditos Clementis interpretes, quos adire consultum erit. WESS.

[19. Σαυλαίω) Ut Σαυλαίω Arch. et Vind. sic et Sauleo habet Valla; iterumque extr. cap. Saulei, et Sauleo. S.]

25. Ἰδανθύρσου) Scythicum nomen, etsi Gronovius ad Arrian. Indic. c. 5. aliud decreverit, videtur, modo in barbaricis valeat consensus, plurium auctoritate sic pingendum, etiam c. 127. Ἰδανθύρσος certe Straboni et Plutarcho, nonnunquam Ἰδάθυρσος, Clementi Ἰδανθύρας, quo de Salmas. in Solin. p. 594. non bene. WESS.

27. εἰ ὦν ταύτης - - -, ἴστω ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ ἀποθανών.) Formulam expressit, ut Herodotea amat, Pausanias lib. I. 6. p. 17. εἰ δὲ ὁ Προδικαῖος οὗτος - - -, ἴστω τὸ ἐπιμανὲς νεκημένος. Optime Gronovius ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ. [conf. Laërt. I. 102.] Perit enim Anacharsis manu fratris, patruus Idanthyrsi. Idem monuerat Stanleius Histor. Philosoph. Atque ad haec vellem animum advertissent Editores Histor. Catholicae T. V. p. 124. [T. IV. edit. Germ. p. 541.] ubi Stephanicam secuti editionem mira conminiscuntur. WESS. — ἴστω sciat interpretatus sum cum Gron. Videndum vero, ne, ut ἴσθι non modo scias significat, sed et sis, a verbo εἰμὶ, sic et ἴστω subinde dixerint Graeci pro eo quod alias, ἴστω, sit, fuerit. Valla h. l. constat posuit; Pausaniae interpres I. c. facile credi potest. S.

CAP. LXXVII. 8. πῖπαισται) Cum praeter Eustaphium tres manu descripti codices πῖπαισται edant, professus in Diss. Herodotea suί, verum videri. Παῖζιν, qui per iocum quid produnt, vidimus lib. II. 28. Sunt varia in Platone, Plutarcho et aliis, quae stabiliendo verbo prosumt; ἄλλως sollicitatum nollem: idem esse ac μάτην docuit Cl. Perizonius ad Aeliani Var. lib. II. 13. WESS.

Ibid. ἄλλως πῖπαισται ὑπ' αὐτῶν) Sic ex Eustath. et Codd. restitutum iri constat e Diss. Herod. Wess. p. 71. ubi satis illud πῖπαισται communitum; inventum etiam Vallae monstrant eius Latina: aliter haec narratio ab ipsa

Graecis delusa est: quibus recte substituerunt: *temere ab ipsis Graecis ficta est*: hic *πικταται* inservire potuit interpretando Herodoteo *πικταται*. *Galeum* miror, cur *ἄλλως* voluerit in *ἄλλως* mutatum. *Ἄλλως*, pro *μάτην*, quibusvis ferme fuit in usu, non veteribus tantum, quorum loca Clar. noster *Ruhnken.* exposuit in *Tim.* p. 144. [p. 199 ed. sec.] sed et Iudaeis Hellenistis. Ubi *Symmachus* dedit *διακωνῆς*, interpret *Alex. Iobi* xi, 12. habet *ἄλλως*. κατὰ ἀλήθειαν et *ἄλλως* opponuntur in IV. *Maccab.* v, 18. Vulgatum a Schotto in *App. Vatic. Prov.* l. 3. *ἄδεις ἔχων* significare non potuit *μάτην λόγους καὶ ληρίεις*. Praefigatur vox *Ἄλλως*. *Ἄλλως ἄδεις ἔχων* purus putus est Atticismus, qualis in *ληρίεις ἔχων* similibusque obtinet: eius loco *Ἄλλως ἄδεις* est apud *Zenobium*. In *Scholiis ad Aristoph. Eq.* vs. 436. scripserim: ἵνα ὁ λόγος αὐτῷ πιστεῖται ἔχειν δοκῇ, καὶ μὴ ἄλλως τῆς τοῦ Κλέωνος διαβολῆς λελέχθαι χάριν. Vulgantur ibi ista: καὶ μὴ μάτην, ἀλλ' ὡς περὶ τῆς τ. K. Ex alio Cod. ad *ἄλλως, μάτην*: ad *χάριν, περὶ*, tanquam diversas lectiones, ni fallor, adscripserant. VALCK.

9-11. ὁ δ' ὦν ἀνὴρ etc.) Duplex epilogus, qui succedit, orationem dedecorat. Adsentior doctis viris *Pavio*, *Abreschio*, *Reiskio*, alterutrum ex scholio venisse, et fortasse priorem, ὁ δ' ὦν ἀνὴρ - - *διεφθάρη*. Melior sane cultiorque qui insequitur. WESS. — Immo vero meminerimus, verbosiorum subinde, quam opus erat, esse *Herodotum*, et veniam optimo candidoque viro concedamus. Sed, verum si quaerimus, ne recte quidem dicitur, esse hic duplicem epilogum. Nam priora verba, ὁ δ' ὦν ἀνὴρ, ὥσπερ πρότερον εἰρήνη, *διεφθάρη*, ad proxime praecedentia spectant; videnturque hi, qui a rege in Graeciam missum *Anacharsidem* dicebant, narrationem istam de illius obitu, et de causa caecidis, pro fabulosa habuisse: contra quos contendit *Herodotus*, ipsorum narrationem temere fictam esse, vere obiisse praedicto modo *Anacharsidem*. Deinde illis verbis, Οὗτος μὲν τῶν οὕτω etc. (collato principio capituli lxxvi.) transitum sibi parat Scriptor ad alteram, quam promiserat, narrationem, de *Seylae* calamitate. S.

CAP. LXXVIII. 4. Ἰερρινῆς) *Passionci* Ἰερρινῆς littera augeri debet. Urbs Ἰερρία *Arriano*, cives Ἰερριανοὶ *Diodoro*, lib. XIX. 73. Ἰερρῖν Ionibus, inde Ἰερρινοὶ ap.

Steph. Byz. [voc. Ἰερεός.] et supra lib. II. 33. [ex scriptura olim ibi vulgata,] tum ἸΣΤΡΙΑΝΘΟΝ numi apud Vailantium. WESS. — In Var. Lect. monere debueram, Ἰερενῆς scribi in ed. Wess. et superioribus, scriptisque omnibus, excepto Pass. pariterque ex uxore istrina dare Vallam; veriore scripturam Ἰερενῆς primum a Reizio fuisse receptam. S.

Ibid. ἢ Ἰερενῆς) Ἰερενῆς scribi poterat; sed scripserat, ni fallor, Herod. ἢ Ἰερενῆς δι γυναικός. Urbem ad os Istri sitam, ubi se in Pontum exonerat, Ἰερεν et Ἰερεαν dixerunt: hinc fit secundum Steph. Byz. Ἰερεανός, καὶ κατὰ τρεπλὴν Ἰερενός: hoc Ionicum et Herodoti, II. 33. τῇ Ἰερενῇ ἢ Μελισίων οἰκόντος ἀποικοί: ubi tamen spectabilem nobis optimi duo Codd. praebent scriptionem, τῇ Ἰερενῇ οἱ Μελισίων οἰκόντος ἀποικοί. Horum cum Scythia commercia vel solae Hezychia demonstrarent Ἰερεανίδης, Holstenio commodum memoratae. VALCK.

[20. λαβίεως δ'] Vide ad III. 119, 12. not. Similiter, ubi adicit ἔχων δ' αὖ ταύτην ἡγόραξ, particula αὖ non ad ἔχων, sed ad ἡγόραξ fuerit referenda. S.]

28. ἢ Βορυσθίνῃ) Quia Βορυσθίνῃον αὐτῷ et Βορυσθίνῃον πόλιν, et c. 53. ἐπὶ τῇ Ἰσθμῷ Βορυσθίνῃαι κατοικηται, malebat vir doctus ἢ Βορυσθίνῃαι, nec confidenter tamen: nihil vulgato verius. Urbs amni Borystheni erat ὁμώνυμος ap. Strabon. lib. VII. p. 470. [pag. 306. ed. Cas.] et Stephan. Hinc cap. 24. τῶν ἐν Βορυσθίνῃαι τι ἐμπορίου καὶ τῶν ἄλλων. WESS. — Eadem Olbiopolis et Olbia IV. 18. S.

29. γυναῖκα ἔγχευ ἐς αὐτὰ) Plenius, ἔγχευ καὶ ἡγόραξ ἐς αὐτὰ: ut lib. IX. 107. καὶ ἡγόραξ ἐς ἑωυτοῦ. Lysias de Caed. Erastesthen. c. 2. ἔδοξέ μοι γῆμαι καὶ γυναῖκα ἡγοράσθαι ἐς τὴν οἰκίαν. Quales in omni sermone ellipses obviae. WESS.

Ibid. καὶ γυναῖκα ἔγχευ ἐς αὐτὰ) Intacta hic Latina Val-lae reliquerunt, quae sane minus tritae locutionis vim non explanant, significantis, et quam illic sumit uxorem, in istas aedes deduxit. Inscriptionum Herodis Attici, quas Salmas. illuminavit, secundae vs. 5. de Regilla dicitur Romana puella: Γήματο δ' ἐς Μαραθῶνα: quod ita vir summus interpretatur, ut ad minuta talia non satis attendisse videatur. Significant ista: in agrum Marathonium, seu Marathona venit, ut ibi nuberet Herodi. Mulier γήμασθαι, vir

dicitur γῆμαι. De Seyle Herodotus: οἰκία τι ἰδαίμετο ἢ Βορυσθίνῃ, (tentari non debuerat:) καὶ γυναῖκα ἱγῆμι ἐς αὐτὰ ἱπταμένη: aedes sibi curavit in urbe construi Borysthenide, atque in istas aedes uxorem duxit indigenam. Ἀγισθαὶ γυναῖκα quum idem vulgo notaret ac Γαμίῳ, novator Herodotus γαμίῳ ἐς οἰκία γυναῖκα dixit, quoniam plena phrasi dicebant et Graeci, domum uxorem ducere, ἄγισθαὶ εἰς οἶκον. *Lysias* p. 4. γυναῖκα ἡγαγόμεν ἐς τὴν οἰκίαν. *Pausanias* IV. pag. 362. Φιλάμμουνα γὰρ οὐκ ἴδελιν ἐς τὸν οἶκον αὐτὴν ἄγισθαὶ. *Theodectes* Trag. *Stobaei* pag. 422, 37., "Ὅταν γὰρ ἄλλοις εἰς δόμους ἄγῃ ποίσι: illud ἄγῃ magistris minus Atticum videretur; et est certe multo minus usitatum ἄγειν γυναῖκα, quam ἄγισθαὶ, quod et vulgaris usus fuisse docet *Eustath.* ad *Iliad.* ξ. pag. 954, 35. [p. 969. ed. Rom.] frequentatum *Pausaniae*, cui pro ἀνάγισθαὶ restituit ἄγισθαὶ *Clar. Abresch.* lib. VII. pag. 571. sicuti lib. X. p. 870., pro ἡγούμενος εὖν ἐπὶ ἀμείνοι τῷ δαίμονι, vir amicissimus primum ἀγόμενος corripiebat, deinde dedit ἡγμένος. Scribi quoque potuit ἀγαγόμενος, illie ἀγαγίσθα, ut in *Epigramm.* IX. p. 731. [*Anal. Brunck.* T. II. p. 179.] Ἀμφιτέρων δ' ἴμελλ' ἀγαγίσθαὶ δῶρο γυναῖκα. VAL LCK.

CAP. LXXIX. 3. Διονύσιον βακχίῳ τιμωθῆναι) Titulus Dionysi hic et deinceps βάκχιος, estque adeo Dionysio Bacchio initiari. Θεός βάκχιος *Sophocl.* *Oed. Tyr.* vs. 1124., διαπότης βάκχιος, tum βάκχιος et βάκχιος in *Euripid.* *Cycl.* vs. 9. 38. etc. Plura *L. Küsterus* ad *Comici Thesmosph.* 997. Mox [lin. 6.] ὀλίγον τι, quomodo c. 81., adscisci posset, nisi in scriptis eadem ibi discordia, quae multis aliis in locis. Vide lib. VII. 113. et 239. WESS.

12. Διὸν ἐξυπρίκιν τοῦτον, ἔστις etc.) Valla vertit τοῦτο, ὅ, τι μάλιστα etc. refragantibus mastia. Scythae, non esse rationi consentaneum deum excogitare, qui homines in furorem agat, ianuebant: τοῦτον ἐξυπρίκιν Διὸν, ἔστις μάλιστα etc. Bene poeta de Cupidine, Τίς Διὸν ἔπει ἱπτα; Διὸς κακὸν οὐδὲν ὀρώμεν ἔργον. *Florileg.* lib. I. 27. [*Anal. Brunck.* T. III. p. 249.] WESS.

14. διαπρήσσει) De famoso ἱπρήσσει sive διαπρήσσει neque scio quid dicam aut coniectem. Exstant doctorum emendationes διδρῆσσει, ἰδρῆσσει, διαπρῆσσει, ἱπρῆσσει, διαπρῆσσει, partim alienae; partim auctoritate defectae, sola sermonis ex analogia arcescitae. Blandieba-

tur nonnihil Arch. διακρίνεται --- πρὸς τοὺς Σκύθας λίγων, fidem fecit, seu ut Valla, indicium detulit Scythis dicens. Sed amplius aliquid Scriptor voluisse videtur. Rediit in possessionem διακρίνεται. WESS.

Ibid. ἐκρήστει --- πρὸς τοὺς Σκύθας) Nihil nos iuvat illud ἐκρήστει ex Med. Cod. positum, pro διακρίνεται. Varia viri docti excogitarunt: διακρίσθαι διδρῆστει διακρίνεται: quorum primum, Galei, sententiam praebebat minus accommodam; reliqua carent auctoritate: διακρίσθαι vel διδρῆσθαι potuerant exemplis firmari. Pro διακρίνεται praebebat Arch. Cod. διακρίνεται. Si quis daret διίπει, vel διίπειπτε τῶν τις Βερυσθινίων πρὸς τοὺς Σκύθας, hoc reliquis omnibus anteponerem: debuit enim, dum portis oclusis sacris Rex Graecanicis operaretur, insciis custodibus urbe delator elabi: hoc Xenophonti saepius est διακρίν. Eadem, qua hic poneretur, structura, Ἑλλ. IV. p. 304, 14., διακρίνθαι βουλέμενοι πρὸς τοὺς ἑαυτῶν: μοχ, παρίντι τοὺς διακρίνοντας: quae, totidem literis scripta cum vicinis leguntur in Agesil. Encom. p. 35, 36. ed. Hutchins: rursus Ἑλλ. III. p. 285, 14. ἀπὸ γάρ, ἐν τῇ μάχῃ διακρίνοντες, ἀμελεσάντων τῶν Βερυσθινίων. Hinc, et a se invicem, nonnihil diversa sunt διακρίναι et διακρίναι. VALCK. — διδρῆστει probans Schneider in Lexic. crit., quo auctoritatem aliquam inusitato verbo conciliaret, commode ad Hesychii Δρῆσαι, δραπίσαι, provocavit. ἀδρῆσαι ἀνδραπόδα dixit Noster IV. 142, 6. S.

18. καὶ βακχύνει τε καὶ ὑπὸ τοῦ θεοῦ μαιν.) Vel servari debuerat βακχύνει καὶ, vel, primo καὶ (ex se nato) praetermisso scribi: βακχύνει τε καὶ ὑπὸ θεοῦ μαινεται, Bacchi saeris operatur, Deique furit instinctu. Instinctus divino spiritu, μαινεται ὑπὸ θεοῦ, saepius ἐκ θεοῦ vel ἐκ θεῶν τοῦ κατῆχεσθαι dicebatur: iunguntur et a Platone κατῆχεσθαι καὶ μαινεται. Dantur loquendi formae eiusdem ferme significatus. Διονύσω μαινεται et ἐκ Διονύσου: ἐκ Ἄρεος μαινεται ἐκ Ἑρωτος ἐκ Νυμφῶν. Verbis neutris ὑπὸ longe plurimis adiungitur; rarius verbo μαινεται. Lucian. Dial. Deor. XII. 1. ἡμῖν μὴ μῆνι ὑπὸ σοῦ. XVIII. 2. ἡμῖν ὑπὸ τοῦ πότου. VALCK.

21. ἐν πυργῶν κατῆσαι) Dedit hoc Med. pro ἐκῆσαι: alii forte Codices dabunt κατῆσαι, collocavit. Homericum κατῆσαι, pro ἐκῆσαι, Codices etiam praebeant scripti Thucyd. p. 501, 95. [lib. VII. c. 82.] probatum Dukero, διαβὰς πρὸς μετῶν

πῶς τι καθίστη τὴν στρατιάν. Euripides Phoen. vs. 2195. "Ἐξω
τάφου καθίστη Ἀργίων στρατόν. VALCK.

CAP. LXXX. 4. ix τῆς Τέρου θυγατρὸς etc.) Vere
scripti Codices: vere etiam *ιπαισιότατος* Arch., Ionum mo-
re, pro *ιπαισιότατος*. Agnovit hoc librariorum peccatum
et correxerat *Portus*; quem ducem, uti solet, sibi Editor
Genevensis legit. Confer huius Musae c. 167. WESS.

Ibid. ix τῆς Τέρου) Docte *Valla*: ex filia *Teris* genitum;
Vallam corrigens *Gronovius*, dum dat *Terei*, videri queat
ipse potius reprehendendus; nam sicubi, hic certe, pos-
sunt adhiberi verba *Thucydidis* II. c. 29. Τηρεῖ, -- τῷ Περ-
σῶν -- σφόδρτι γυναικί, προσέειπεν ὁ Τήρης οὗτος οὐδὲν οὐδὲ τῆς
αὐτῆς Θράκης ἐγένοντο· ἀλλ' ὁ μὲν ἐν Δαυλίᾳ, -- ὁ Τηρεὺς, ἦναι
-- Τήρης δὲ, οὗτοι τὸ αὐτὸ ὄνομα ἔχον, rex fuit *Odrysarum*.
Fuerunt itaque, secundum Graecos, diversa nomina *Teres*
et *Tereus*: alterius sunt generis Ἀχιλλεύς, *Achilles*; Περ-
σῶν, *Perses* etc. Rex hic Thraciae *Teres* pater fuit *Sitalcis*.
Ista duo Thraciae regum nomina nota sunt ex historia
Graeca, etiam Philippica. *Teris* filius *Sitalces* bello Pelo-
ponnesiaco cum Atheniensibus iniit societatem: huius fi-
lium Σάδακον, sive patri cognominem, Athenienses civitate
donarunt. Hoc ubi tradit *Aristoph.* in *Achar.* vs. 145.,
vitiosissimum hoc prostat Scholion: Τούτων πολίτην ἐποίησαν
Ἀθηναῖοι τὸν παρ' αὐτοῖς παραπίμποντα· ἐλήγιστο δὲ οὗτος Τήρης·
ἔνιοι δὲ φασιν, ὅτι ὁμώνυμος ἦν τῷ πατρὶ Σιτάλακι. Σύμμαχος
Ἀθηναίους μέμνηται. Θουκυδίδης προστίθησι καὶ τὸ ὄνομα λέγων οὕ-
τως, καὶ Σάδακον τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἀθηναίων. Postrema leguntur
ap. *Thucyd.* p. 115. ult. iam primum auferatur hinc in
indicem relatus *Symmachus*, alibi saepius in his scholiis
citatus: deinde sic ista me iudice sunt redintegrandae:
Τούτων πολίτην ἐποίησαν Ἀθηναῖοι, τὸν πατέρα αὐτοῦ παραπίμ-
ποντα (patre insuper habito, filium civem fecere:) ἐλήγιστο δὲ
οὗτος Τήρης· ἔνιοι δὲ φασιν, ὅτι ὁμώνυμος ἦν τῷ πατρὶ Σιτάλακι,
σύμμαχος Ἀθηναίους μέμνηται. Θουκυδίδης προστίθησι δὲ καὶ τὸ
ὄνομα. VALCK.

14 seq. ταῦτα -- ἱπικηρυκνύσθαι.) Neglexit haec *Valla*.
Qui Latina adposuit, [*Gronov.* cuius sunt illa, *pacem fir-*
mabat,] notionem verbi ἱπικηρυκνύσθαι, in missis *caducea-*
toribus obviam, et ab *Ammonio* indicatam, contemnit. Adi
Valckenar. ad *Grammaticum* lib. I. c. 20. Statim [L 16.]

ἀλαφροῦ Σιτάκιου, uti lib. VII. 137. ὑπὸ Σιτάκιου τοῦ Τήρου. Neque temere damno πιφυνγός τοῦτον, tot schedis mutatum. WESS.

CAP. LXXXI. [6. ἑξαμπαῖος. Vide c. 52. S.]

9. ἀποτον ποιῖσι) Lenius hoc ob cap. 52. WESS. — Nempe, quia ibi non discrete dixerat ἀποτον ποιῖ. At, quod ibi dicebat κινῆ τὸν Ἰππιν, id, si sententiam spectas, idem atque ἀποτον ποιῖ valet. Amat autem Herodotus orationem infinitam ita continuare, ut nos, praeceuntibus probatis codicibus, edidimus. S.

11 seq. κρητῆρος, τὸν Παντανίης etc.) *Atheneum Pausaniae, Cleombroti F., craterem ad os Ponti*, inscriptumque illi carmen, *Nymphis* habet in *Athenaei* lib. XII. pag. 536. et *Pet. Gyllius* Bosp. Thrac. lib. III. 5. Tota autem haec multitudinis Scythicae indicatio speciem praefert scriptoris coniectantis ac nihil definientis. WESS.

[17. τοῦτον βουλόμενον εἶδναι τὸ πλῆθος -- κελύει μὲν πάντας Σκύθας) Vide quae in *Var. Lect.* super hoc loco disputavimus. Si τοῦτον valet, non video equidem quo pacto teneri commodè potuerit κελύει μιν, ubi ex coniectura μὲν pro μιν posui, quemadmodum video etiam a *Reiskio* praeceptum. Quod vero repetitum βουλόμενον cum, viris doctis adieci; sic solere *Herodotum* studiosus quisque Lector frequentibus exemplis observaverit: unus tamen mihi occurrit locus, ubi tali in orationis structura verbum ante positum, dein post τοῦτον non repetitur; c. 172, 18. Itaque non intercedat, si quis hic aut *omittendum* praeceuntibus libris omnibus, aut certe *uncis includendum* fuisse contendat. Etiam μιν fortasse non debuerat mutari; quia post τοῦτον pluscula verba interiecta sunt. S.]

21. χρῆμα πολλὸν ἀρδίων) Certam praestant *Porti* emendationem schedae, et *Camerarii* [videtur *Passionei* scribere voluisse] lib. VI. 43. χρῆμα πολλὸν νῶν. Simile *Comici* ex *Pluto* χρῆμα πολὺ τιμαχῶν, [vs. 895.] et *Nostri* lib. I. 36. [ubi quidem non χρῆμα πολλόν, sed σὺς χρῆμα μέγα.] WESS. — Restituetur χρῆμα πολλόν ex codicibus, quibus *Valla* concinit, [magnam vim aculeorum] et VI. c. 43., χρῆμα πολλόν νῶν: sic et alibi loquitur *Herodotus*. ὕδατος χρῆμα πολλόν dixit *Lucian.* de *Syr. Dea* [c. 13.] T. III. pag. 459. Σὺς μέγιστον χρῆμα, *Soph. Melcagro*; *Θησαυροῦ* χρῆμα ἀμύθητον, *Philostratus*. VALCK.

21 seq. *καὶ εἰ δόξει --- ποιήσαντι λελίσθαι*) *ποιήσας* insolentissimum est, et protectum minime. Nam auxilium quae arcessuntur, [ex I. 19, 9. et V. 109, 6.] *ποιήσαντες* postularent, qualia in Musis plura. WESS.

CAP. LXXXII. [6. *βήματι* non tam pedi interpretari debueram, quam *vestigio pedis*. S.]

CAP. LXXXIII. 4. *ζευγνυσθαι τὸν Θρηά. Βορπ.*) Malo ex schedis Britannicis *ζευγνῦναι*, quod Scriptori tali in re tritissimum, lib. III. 89. 90. 134. VII. 36. Verius statim [lin. 6.] *ετραπήνην --- ποιήσθαι*, nec fugit vulgatae menda Editorem Genev., etsi male tollentem. Error frequens et manifestus, de quo I. 205. atque alibi. WESS.

CAP. LXXXIV. 7. *τοὺς ἐπιστάτας*) Accedo Gronovio. [scil. duo verba *ἐπὶ τοῖσι* ex codicis auctoritate abiicienti.] Persae omnes, quotquot militari aetate, ipso rege in hosticum abeunte, obstricti ut eum armati sequerentur videntur fuisse. Hinc rex iram, quasi *insigne regium*, in Oebazum stipendia unius e filiis suum in solatium deprecantem, exercuit, et occisos tres in conspectu parentis abiicit, *crudelis futurus, si omnes abduzisset*, bene Seneca de Ira lib. III. 16. Hinc non dissimilis in Pythium Xerxis crudelitas, ab eodem Philosopho non praeterita, in Nostri lib. VII. 38. WESS. — *τοὺς ἐπιστάτας* adstantes interpretatus sum cum Wess. et Gron. Sic I. 59, 6. *λίβαντες ἐπιστάταις*, sunt adstantes, in propinquo stantes. Quod olim editum erat et a Schaeff. revocatum est, *τοὺς ἐπὶ τοῖσι ἐπιστάταις*, id Valla parum prudenter praepositos filiis Oebazi; multo rectius H. Stephanus, quorum id officium erat. Et *τὸν ἐπιστάτην* quidem *τῆς διέφυγος* fossae praefectum dixit Noster VII. 117, 2. conf. II. 148, 20. Sed, quorum hoc officium est, dicuntur potius Nostro *οἱ ἐπὶ τοῖσι παραγμῖναι*, aut *τοῖσι προεστάντεσιν αὐτῶν πρήτειν*, ut VII. 39, 16. S.

CAP. LXXXV. 5. *ἐξόμενος δὲ ἐπὶ τῷ ἰσθμῷ*) Ex conjectura Pavii *ἐπὶ τῷ ἰσθμῷ*, in promontorio, seu vertice Cynearum, sed incongrua. Elegantior Valckenarii, quam amplecti non possum. Tacet Scriptor de regis in continentem exocensu ac transitu in sanum, quod praeter morem minime. Τὸ *ἐπὶ* ad os Ponti erat, sive *παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Πόντου* in Philostrati I. Vit. Sophist. xxiv. 1. Ad idem os *πρὸς τῷ στόματι τοῦ Πόντου* Cynaeae, Strab. lib. VII. p. 492.

[pag. 319. v. ed. Cas. Conf. Nostrum mox cap. 87 extr.] Ex Fano ingens aperiebatur Pontus, patebantque lustrantibus petrae Cyaneae ipsumque mare clarissime, conspicique in hunc possunt diem, docente *Pet. Gyllio Bosp. Thr. lib. III. 5. WESS.*

Ibid. ἰζόμενος δὲ ἐπὶ τῷ ἱερῷ) Praeter ceteros accurate de templo Iovis Οὐρίου, quod ad os Ponti positum eximie dicebatur τὸ ἱερὸν, agens *Clar. Io. Taylor* in Praefat. ad *Marmor Bospor. Iovi Urio sacrum, Herodotea* non omisit: meminit certe *Herod. c. 87.*, μίρον ἐστὶ Βουζαντίου τι καὶ τοῦ ἐπὶ στόματι ἱεροῦ. Nostro vero loco quomodo tandem, obsecro, sedisse diceretur in isto templo Darius, qui in navi sederet Ponti spectator? nam ἰσθὰς ἐς νῆα ἔπλεε ἐπὶ ταῖς Κυανίας καλυμμένας ἰζόμενος δὲ ἐπὶ τῷ . . . ἰθὺς τὸν Πόντον ἰόντα ἀξιοθέτητον: tandem cap. 86., admirando hoc satiatius spectaculo Darius ἔπλεε ὁπίσω ἐπὶ τὴν γέφυραν: hic Bosporum contemplabatur: pons autem iungebat eam partem Bospori, quae esset media Βουζαντίου τι καὶ τοῦ ἐπὶ στόματι ἱεροῦ. Quid itaque? hic navigans Darius, ut Pontum oculis perlustraret, sedisse videtur iuxta navis magistrum in puppi, qui locus Homero dicitur ἱερῶν. Quid si scripserit itaque *Herod. ἰζόμενος ἐπὶ τῷ ἱερῷ, sedens in tabulato navis. Νῆων ἱερῶν Homero, Hesychio* sunt aliisque τὰ σκηνώματα τῶν πλοίων. vide *Io. Scheffer. de Mil. Nav. lib. II. c. 5. VALCK.*

7. τοῦ τὸ μὲν μήκους etc.) Constat pristina verbis sanitas. Ponti et longitudo et latitudo, antea deficiens, bene habet. Constat stadiorum numerus, reditque secum in gratiam *Herodotus*. Scripserat cap. 86. in latum patere stadiis μμμ ccc., quot utique ex trecentis et triginta orgyiarum millibus, quae illis aequantur, oriuntur; si quidem decem earum myriades mille efficiunt stadia, cap. 142. huius libri, et centum pares uni sunt stadio, lib. II. 149. Quae quidem nullum cum habeant dubium, merito cum *Pavio* stupemus, monitoris *Th. Galei* rationem non fuisse habitam, ac contra verum stadia cc. durasse. [Monuerat *Galeus*: „Cod. Arch. τριμύσιαι, quod verum est, „et ex sequentibus confirmatur.“ Ceterum conf. *Var. Lect.*] Statim δ' αὖχιν [lin. 11.] per appositionem, quam dicunt, deponitur; nec superfluum atque ex scholio Abbati *Meloto* esse debuerat. τοῦ ποταμοῦ τὸν αὖχιν c. 89. et ἐπὶ τῷ αὖ-

χένι τοῦ βορρῶεν cap. 118. videbimus. Olim similis in his *Maximi Tyr.* Diss. VIII. 7. appositio: οἱ ἱερίοι Αἰθῆς οἰκοῦν γῆν, αὐχένα στενὸν καὶ ἱπμῆκη καὶ ἀμφιδάκτυτον. Mutavit *D. Heinsius*, sequente, sed haesitante, *Davisio*, quem adi et *Criticos ad Sophocl. Oed. Col. vs. 688. WESS.* — *Turbare l. 11.* lectorem non nihil poterat quod τὸ articulus non ad proximum vocab. ὁ αὐχὴν, sed ad remotius referretur: ferendum id tamen hoc ipso, quod vocab. ὁ αὐχὴν velut in parenthesi interponitur. Porro idem τὸ articulus non ad ipsum per se στόμα, sed ad τὸ μήκος τοῦ στόματος refertur: nec enim ipsum per se ostium maris Euxini *Bosporus* vocatur, sed τὸ μήκος τοῦ στόματος, longitudo ostii, tota ostii continuatio, nempe universus meatus ab ostio Ponti Euxini usque ad Maeotidem paludem progrediens. Caeterum de usu vocabuli αὐχὴν conf. quae ad I. 72, 15. notata sunt. S.

CAP. LXXXVI. 3. νυκτὸς δὲ, ἑξαμισμύριος) Harum omissio vocum [nonnullis in codd.] ex scribarum est concordia. Stadiorum ex diurno nocturnoque navis cursu mire fallax computatio. *Aristidi* ναῦς πανμυρία ὅσους, et vento impulsa prospero, absolvit stadia mcc. Or. Aegypt. pag. 360. *Theophilus* in *Ptolemaei Geogr. lib. I. 9.* τὸν τοῦ νυχθημέρου φορὸν πλοῦν, unius diei ac noctis secundam navigationem m. tantum stadiis equiparat. Receptior *Herodoti* ratio, siquidem ἀμολογημένον τοῦτο seu in confesso erat, navim secundo vento dcc. stadia una die conficere, *Marciano* in *Peripl. pag. 67.* indice, iustissime adiiciente, arte augeri et huius neglectu minui eam cursus velocitatem posse. *WESS.*

[6 seq. ἑνδεκα μυριάδες καὶ ἑκατὸν ὄργυιων) Potuerat *Herodotus* eandem in sententiam (nempe 1,110,000 org.) ἑνδεκα καὶ ἑκατὸν μυριάδες ὄργ. scribere: sed neutiquam necesse est, ut cum *Larchero* in *Notis ad h. l.* et cum *Breigero*, in *Comment. de difficiliorib. Asiae Herodoteae pag. 38.* istum in modum mutetur constans librorum scriptura. Nec enim ambigua est vis huius scripturae: nec significat illa (ut hi sibi persuaserant) 110,100 orgyas. Hoc si voluisset auctor, scripturus erat ἑνδεκα μυριάδες ὄργυιων καὶ ἑκατὸν ὄργυαι, aut, praemisso (ut fere solet) minore numero, ἑκατὸν ὄργυαι καὶ ἑνδεκα μυριάδες ὄργυιων. Quam-

admodum mox (lin. 12.) τρεῖς μυριάδες καὶ τριήκοντα ὄργυον, non sunt *trices mille et triginta orgyae*, sed *triginta tres myriades*: sic ἑνδεκά μυριάδες καὶ ἑκατὸν ὄργυον, sunt *centum et undecim myriades*. S.]

10. ἐκ τῆς Σινδικῆς) Quod in Latinis olim *e Scythica*, imputatur *Vallae* iniuria: absunt haec et quae adhaerent principi versionis editioni, addita aut a *Phoenice* aut *Heresbachio*. [Immo leguntur ista, *e Scythica*, in *Laurentianae* versionis editionibus, *Heresbachiana* et *Phoeniciana* vetustioribus, in ea certe quae mihi nunc maxime sub oculis versatur, anno 1494. in lucem emissa.] Reposui, praeposita litera, quam articuli postrema, uti c. 28., deglutierat, τῆς Σινδικῆς. Qua quidem in parte audacior si censear, patroni Cl. viri aderunt P. Bertius de Agger. et Pontib. c. 2., Holstenius ad Steph., Is. Vossius, Gronovius, Berkelius, atque alii. WESS.

18. μήτηρ τοῦ Πόντου) Conmoda, et, quod sciam, nondum publicata haec *Dionysii Byz.* ex *Anaplo Ponti*: Μὲνη δ' ὑπὲρ αὐτὸν, Pontum, ἀνακίχεται λίμνη Μαιώτις, ἣν μετρίῃ καὶ τροφὸν τοῦ Πόντου κατεφύμισε λόγος ἐκ παλαιᾶς μνήμης παραδιδόμενος. ταύτης τὸ μὲν περιμετρὸν ἐστὶ διαχιλίων σταδίων, τὸ δὲ πέρας πεταμὸς Τάναϊς, ὅρος τῶν δυεῖν ἡπείρων: in quibus ambitus paludis nimius, uti *Casauboni* ad *Strabon.* lib. VII. 477. [p. 310. ed. Cas.] observatio patet. Mater Ponti, *Maotis*: quod huius gignatur aquis et incrementa capiat. *Tzetzae* ὡς μήτηρ καὶ μακνύτρια γίνους πάντος Ἰχθύων *Chil.* VIII. 773., quae et *Hipparchi* professio ap. *Voss.* ad *Melam* lib. I. 1. WESS.

CAP. LXXXVII. 4. στήλας ἵστησι δύο ἐπ' αὐτὸν) Si dedisset *Med.* ἐς αὐτὸν, significari posset: *quas columnas illuc deportatas statuit, vel erexit*: atque hoc cum aliis *Herodoteis* etiam comparari. Sed placet coniectura *Gronovii*, *legentis ἐπ' αὐτῷ, ad Bosporum*. Quod vero ip. eam rem excitat e lib. VII. cap. 226. ὁ λῆνιος λίαν ἵστησι ἐπὶ Λεωνίδῃ, mallem omisisset: in honorem enim *Leonidae* Leo fuerat is erectus. *Clem. Alex. Protr.* pag. 32, 23., Ἀργύννου νεὼν Ἀφροδίτης ἵστασθαι ἐπ' Ἀργύνῃ τῇ ἱερῇ. VALCK. — Ἐπ' αὐτῷ scripsi ex schedis, sicuti paullo supra [c. 86, 9.] ἐπὶ Θερμῶντι ποταμῷ. [Similiterque frequenter alias.] Si qui priscum ἐπ' αὐτοῦ servatum vult, utatur *Pausaniae*, de

quo supra, cratere, [vid. Adn. ad c. 81, 11 seq.] Μνᾶμ' ἀρε-
τῆς ἀνέθηκε --- Πόντου ἐν' Εὐξείνου, et consimilibus. WESS.

— Apud prosaicum tamen scriptorem praepositio ἐν ista
notione cum genit. constructa aegre (puto) reperietur. S.

[4-6. ἐνταῦθα γράμματα, ἐς μὲν τὴν Ἀσσυρίαν, ἐς δὲ τὴν
Ἑλλάδα, ἴθις αὖ πάντα ὅσα περ ἦν. *Litterae Assyriae*, eae-
dem quae *Babylonicae* et *Chaldaicae*. Assyriae enim et
Babylonicae nominibus pro synonymis uti Nostrum, ad
cap. 39, 4. et ad I. 192, 8. monuimus. Caeterum super
hoc loco consulendi viri docti, *Anquetil* in *Actis Acad. In-*
script. T. XXXI. p. 436. et *Heeren* *Commentat. Soc. Goett.*
T. XIII. p. 35 seq. Γράμματα quidem h. l. non potissimum
litteras sive characteres intelligi par est: sed idem valet
γράμματα atque ἐπιγραφή, *inscriptio*, quemadmodum mox
cap. 91, 4. et I. 187, 5. et 18. Et, sicut ibi ait Scriptor
γράμματα λέγοντα ταῦτα, sic h. l. scribere potuerat γράμματα
--- λίγοντα ἴθις αὖ πάντα, aut tale quidpiam: verum
etiam per adpositionem, quam loquendi formam et aliās
amat Noster, absque vinculo iungi ista poterant γράμματα,
ἴθις, *insculpi* iussit *inscriptionem*, vel *titulum*, (scilicet) po-
pulos omnes; id est, populorum omnium nomina, et co-
piarum fortasse, quae e singulis aberant, numerum. S.]

[11. τῆς Ὀρθωσίης Ἀρτίμυδος) De hac consuluisse iuvabit
quae *Fabricius* collegit ad *Sext. Empir. Pyrrh. Hypotyp.* III.
208. S.]

CAP. LXXXVIII. 3. ἰδωρήσατο πᾶσι δέκα) Unice
verum hoc. Tale Παντανίη δὲ πάντα δέκα ἐξαίρεθη καὶ ἰδόνῃ
lib. IX. 80. et ὑπερχινύμενοι, τὰ πάντα οἱ μύρια δώσω lib.
II. 74. Pavius a veritate proxime afuit, πᾶσι δέκα, videli-
cet ταλάντοις, refingens: *talenta* enim *aliena* sunt. Genus
hoc egregie magnus *Is. Casaubonius* ad *Strabon.* lib. III. pag.
232. [ad p. 155. ed. Cas.] et ad *Athen.* IV. 10. [cap. 25.
nostrae edit.] illustravit. Pessime *P. Bertius* de *Aggerib.* et
Pont. cap. 2. πᾶσι δέκα [quod olim hic legebatur,] abstu-
lit orationi, coronā aureā virtutis ergo *Mandroclem* et aliis
muneribus abs rege donatum ex male intellecto, quod se-
quetur, epigrammate iactans. Πᾶσι et πᾶσι commutari do-
cuit *Rigaltius* in *Artemidori* I. 47. II. 42. Ego vero [lin.
4.] insuper ζῶα γραψάμενος habere non debui. Ecce tibi
Eustath. καὶ παρ' Ἡροδότῃ τὸ, καὶ ζῶα γραψάμενος, ἥγουν
ζωγραφήτας, ubi plura. WESS. — Vide *Var. Lect.* S.

3. παῖσι δέκα) Revocabitur et hoc ex Codicibus. Verba Herodoti ex lib. I. cap. 50., κτήνια τὰ δύσυμα πάντα τρισχίλια ἦνσι, Galeus commode contulit ad haec Parthenii π. Ἐρωτ. Πάθμ. cap. IX. πάντα ἑκατὸν ἐκατόσταντες αὐτῇ. Omnia centena, Casaubonus interpretatur in Athen. IV. cap. 10. [pag. 144. F.] Homerea, quae collegit B. Martinus Var. Lect. III. 22., quaeque plura simillima videntur, sunt tamen diversa. VALCK.

7. ἀνέθικε ἐς τὸ Ἡραῖον) Vellicat Vallam ob Iunonis templum doctissimus Holstenius, ipsemet ab errore, si tamen eius sit, non immunis: nam Thraciae urbs Ἡραῖον, de qua Stephan. ex Nostri lib. IV., est in cap. 90. ubi Iunonis templum imprudenter Valla. Nec plane absolvo Pet. Gyllium, mire fluctuantem lib. II. Bosp. c. 13. Nobilissimum Iunonis Samiae templum, toties Herodoto lib. I. 70. III. 60. et aliis celebratum, indicatur: ipsa loquendi formula sanum requirit, non oppidum; καὶ ἀνέθικεν ἐς τὸ Ἡραῖον recurret cap. 152. Pati autem possem, ut Ἀνδρεῦλης detracta priore littera pingeretur, ni msssti contra venirent omnes, et Tzetzes Chil. I. Hist. 31. WESS.

CAP. LXXXIX. [9. τοῦ ποταμοῦ τὸν αὐχένα) Eam Istri regionem quae proxime supra illum locum est ubi in duo ostia scinditur, fauces fluvii (sic enim hic commodius, quam collum, αὐχένα latine reddideris) vocat. conf. Adn. ad I. 72, 13. De loco ipso, quem hic designat Herodotus, vide Mannert Geogr. Graecor. et Rom. T. IV. pag. 220. S.]

CAP. XC. 1. Ὁ δὲ Τίαρος) Tearum Thraciae amnem Plinius habet. Ἐπὶ προχοῇσι Θιαῖρου ἀμνίου ad eundem ex Epigrammate Simonidis clar. Reiskius refert ad Cephalae Anthol. p. 241. Citra dubitationem huic admovenda Libanii Orat. Antiochic. p. 346. A. Δαρείῳ μὲν οὖν ἐπὶ Σκύθας ἑλαύνοντι Ταίναρος ἐν Θράκη ποταμὸς ἴδοξεν εἶναι κάλλιστος καὶ στύλον δὲ Δαρείῳς στήσας, τοῦτο ἐνεγράφη [s. ἐνέγραψε] αὐτῷ, Ταίναρον εἶναι ποταμὸν κάλλιστον. Sic Fred. Morellus: quid Sophista reliquerit, Herodotea contendenti adfulget clarissime. WESS.

CAP. XCI. 11. ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ) Ambitiosioris iactantiae ut rex absolveretur, Nobil. Palmerius Exercit. p. 21. vocibus πάσης ἡπείρου non universam Asiam,

sed quam *minorem* vocamus, intelligit; quae mihi quidem explanatio non ridet. Dario pleraque *omnis Asia* dicto audiens erat, quam ἥμισυ lib. III. 134. advertimus. WESS.

CAP. XCII. 2. Ἀρτισκός sive Ἀρτησός; *amnis* non alius fortasse ac *Hesiodi Theog.* vs. 345. Ἀρτησκος: ubi ex suspitione Scholiastes, Ἀρτεῖσκος Σκυθίας *fluvius*. WESS.

CAP. XCIII. 2. Γίτας τοὺς ἀθανατίζοντας) Non indigemus Eustathiano ἀπαθανατίζοντας, a *Fabro* non provide arrepto. Simplex aequae ac compositum ea in re locum capessere *Diodoro* lib. I. 94. adscriptum est. Adde *L. Küsteri* Diatrib. Anti-Gronov. pag. 52. WESS. — Quod mutatum volebat *T. Faber* ob ista praesertim *Eustath.* in *Dionys.* vs. 304. Ἡρόδοτος ἀπαθανατίζοντας αὐτοὺς καλεῖ, tuetur non immerito *Gronov.* Explicuit utrumque de *Getis* adhibitum *Cel. Wesseling.* ad *Diodor.* T. I. p. 105. habet et ἀθανατισμὸν *Diodorus*, et rarissimum ἀθανατιστῶν *Philostatus*. VALCK.

5. Νιψαῖος) *Confidentiam celeb. Gronovii*, qua Νιψαῖος ex correctione *Holstenii*, fide *Stephani* et *Suidae* certissimi, exploduntur, [defendunturque Μιψαῖος] demiror; cum *Vallae* et *Arch.*, quod ex *Galeo* cognitissimum erat, Codex ita praeferret. Mihi alia mens, *Stephani* auctoritatem, msstis stabilitam, non esse suggillandam opinato. Σκυρμιδάς item videntur boni, liquido docentes, Σκυρμιδάς, ἔθνος σὺν Γίταις, in *Stephano* olim fuisse, non Σκυρμιδάς: cui suspitioni series in *Ethnicographo* litterarum robur addit. Utrumque amplexus sum. WESS.

CAP. XCIV. 3. Ζάλομξιν δαίμονα) Male olim aberat postremum, siquidem pro daemone [pro deo] inter *Scythas* habitum *Lucianus*, *Clemens Alexandr.* atque alii testificantur. *Diogenes* VIII. 2. καὶ δοῦλοι Ζάλομξιν, ᾧ Γίται θύουσιν, Κρόνον νομίζοντες, ὡς φησιν Ἡρόδοτος: quorum postrema, nisi cum *Steph. Monachio* ante Κρόνον posita primitus fuisse arbitraris, erroris *Diogenem* arguent. Recepti Ζάλομξιν ex tanto Codicum consensu. *Porphyrus* Vit. *Pythag.* sect. 14. sic nuncupatum tradit ex pelle ursina, quae recens nato fuerit iniecta: nam talem *Thracas* pellem Ζάλομξιν adpellare: unde iusta *Cl. Alberti* divinatio, in *Porphyrio* etiam Ζάλομξιν fuisse. Accedit *Hesychii*, leviter discrepans, ex *Herodoto* scriptura, et in primoribus editis

Aeneae Gazaei, teste *Rittershusio*. Certissimum est, ab aliis nomen pingi aliter: hoc quaeritur, quomodo *Herodotus*; cuius scriptis membranarum si fidere licet, id maluit, quod datum est. *WESS.* — *Herodotea* de *Zamolxide* respicit *Diogen. Laërt.* VIII. 2. a *Steph. le Moine* recte emendatus. Secundum *Iamblichum* *Vit. Pyth.* §. 173. *Zamolxis* *μυήτορ* τῶν θεῶν ἵστί παρ' αὐτοῖς. *Herodoto* cap. 94. dicuntur *Getae* αὐτὰν ἄλλον θεὸν νομίζοντες εἶναι, εἰ μὴ τὸν σάτυρον. *VALCK.*

4. Γεβελίτζιν *Matth.* *Praetorius* in Orbe Gothico interpretatus est e lingua Lithuanica, qua *gyva leysis* significat auctorem et quasi datorem quietis, sicuti eadem *Zemeluks* aut *Ziameluks* est deus terrae; haec *Th. S. Bayerus* *Origin. Sinicar.* pag. 283. in re lubrica et admodum incerta. *WESS.*

9. διαλαβόντες τοῦ ἀποκιμπομένου --- τὰς χεῖρας) Codicum ἀποκιμπομένων, quidquid dicatur, tueri ac laudare haud possum. Planum est vetus, ac defensum abs *Abreschio* ad *Aristaenet.* p. 156. Ῥατῆῦσι et Ἀπυλιῦσι [l. 11. et 17.] Ionum dialectus adprobat. Superius διὰ πινυτιηρίδος [lin. 4.] verissimum: *Clemens* quidem *Stromat.* lib. IV. pag. 590. singulis annis, κατ' ἔτος, legatum ad *Zalmoxin* lectum, sed aliunde memorat. *Laurentii* autem *navigium* quinque remigum, ex pravis Graecis progenitum, multos, neque indoctos homines, decepit, Latina magis quam Graeca lectitantes. *WESS.*

CAP. XCV. 9. ἦθη βαθυτέρα) *Valesius* indolem dictionis ad *Polybii* Excerpt. p. 23. patefecit. [Vide *Polybium* nostrum T. VII. p. 601. Adn. ad lib. XXVII. 10, 3. Conf. eundem *Polyb.* VI. 24, 9.] Saepe *Philo Iadaeus*: Βαθεῖ δ' ὅμως ἦθη φέρει αὐτοῖς, in prudente et gravi oratione, *Libro* de *Ioseph.* p. 550. E. et ἦθη βαρυτάτη, sive βαθυτάτη potius, φέρει αὐτοῖς p. 558. n. tum ἀνέστημας εἰ, βαθεῖ ἦθη φέρει, sic recte ex manu descripto *Mangeyus*, Quod Omn. Fr. Lib. p. 887. iam οὐ τῷ ἀσθενεστάτῳ σοφιστῇ [pro ἀσθενεστάτῳ lin. 11.] unde *Eustath.* hauserit, an memoriae sit peccatum, adfirmare nequeo. Melius certe in tanta mastorum consensione vulgatum, ab *Aristide* olim, uti adscripta lib. I. 29. ostendunt, spectatum. *WESS.*

11. οὐ τῷ ἀσθενεστάτῳ σοφιστῇ) Tanquam *Herodotea* scripsit *Eustath.* in *Iliad.* δ. p. 365., ὁμιλήσαντα Ἕλληνας οὐ

τῷ ἀσφοτάτῳ σοφιστῇ Πυθαγόρᾳ : atque ad ista, εὐ τῷ ἀσφο-
 ποσуйт, ἀλλὰ δηλαδὴ ἀνάπαλιν τῷ πάνι σοφῷ. Vocem ἀσφο-
 τᾶτῳ, nisi quis forte Codex dederit, neque in suo repe-
 risse videbitur. Pythagoras, Archyta iudice, non sordidus
 auctor Naturae verique, Horat. I. Carm. 28, 15. His non
 omissis, multa huius generis viri Docti collegerunt. Ne-
 mo forte frequentius hoc genere loquendi fuit usus quam
 Thucydides, cuius hoc primum est p. 5, 82. ἀνδρῶν εὐ τῶν
 ἀδυνάτων : sic vocat omnium potentissimos; nam in his
 μίσην ἢ ἀποφασίς δηλοῖ τῆς καταφάσεως, ut vere iudicat Her-
 mogenes pag. 567. Thucydidι Μηθυμναίων οὐχ εἰ ἀδυνατώτατοι
 memorantur p. 569, 14. quales Xenoph. pag. 349, 27. οὐκ
 ἐλαχίστον δυνάμειν ἐν τῇ πόλει. Tritaei meminit Pausan. pag.
 656., τῶν οὐκ ἀδυνάτων ἐν Μυκᾷ πόλει. Quod haec pro-
 ximum antecedit, [lin. 9.] ἤτεα βαύντεα ἢ κατὰ Θρήϊκας,
 eleganter dictum; cuius simillima dantur apud Thueyd.
 Xenoph. Isocratem. VALCK.

[16. ἐν ᾧ δὲ ἔπεισε etc.] ἐν ᾧ τόπῳ intellexi, scil. ἀνδρῶν,
 atque ita in Latinis interpretatus sum. Vereor autem ne
 minus recte quam alii cum *Valla: Dum ea --- ageret*
 atque diceret, (agebat atque dicebat malles) interim sub-
 terraneum aedificium. (conclave) struebat. S.]

20. τὸ κατάγειον οἶκημα) Ἀντροπὶς τι χωρίον vocat Strabo
 VII. p. 457. A. [p. 298. ed. Cas.] ἄβατον τοῖς ἄλλοις (δ) κα-
 ταλαβόντα, ἐνταῦθα διατῆσθαι, σπάνιον ἐντυγχάνοντα τοῖς ἐκτός.
 Narrat et alia quaedam de illo, ab Herodoteis diversa.
 VALCK:

CAP. XCVI. 3. πρότερον τὸν Ξάλμοξιν τοῦτον γινίσθαι
 Πυθαγόρᾳ) Eadem Hellanici apud Suid. et Etymolog. doctri-
 na, neque spernenda. Cauta scriptoris de Zalmoxi, sive
 daemonis seu homine, admonitio veterum religioni et phi-
 losophiae debetur, in primis praecipienti, nihil εἰς θεοὺς
 καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ ἐξαμαρτάνειν* δεύτερον δὲ, εἰς τοὺς θεοὺς ἀνθρώ-
 πους : in Platonis Minoë p. 318. F. Hinc eiusdem Philosophi,
 τὰ μὲν οὖν δὴ τῶν ἀρχαίων περὶ μετέσθαι καὶ χαιρεῖτω, καὶ ὅση
 θεοῖσι φίλον λαγίσθαι ταύτῃ, in X. de Legib. p. 886. D. similes-
 que dictionum formulae, a doctissimo Berglero non negle-
 ctæ. Mox ἐπὶ Περίων [lin. 7.] iustum est; accessio uberior
 ex scholio venit. WESS.

CAP. XCVII. 6. Κῶς ὁ Ἐρεάνδρου) Recte, nec discre-
 Herodot. T. V. P. II.

pat lib. V. 37. Tzetzen scriptura, qualis Arch. et Vallae, in fraudem induit, cum Chil. III. 465. καὶ Κῶς Ὀρεξάνδρου, et brevi post Κῶς ὁ Ὀρεξάνδρου, aptato imprudenter nomini hominis articulo. Ἐρεξάνδρος nihili est, natum aberrantis calami ductu ex genuino Ἐρεξάνδρος. Qui quidem Coēs, Dario asseverans, Scythicae regionis ἀπρημένον esse οὐδὲν, novisse non videtur Scythas ἀπορίδας et γαργυροὺς, descriptos c. 17. et 18. Mox εὐ νυν, [ubi vulgo εὐ νῦν lin. 11.] ex Abreschii coniectura, verius. WESS.

10. ἀπρημένον) Utpote rarissimum, in sua serie debuerat a Porto collocari, aequae ac Ἀραρημέντος. Formarum Homeri studiosus ne hanc quidem omisam voluit, quam legerat in Iliad. ε'. 548. Hinc Hesychio Ἀρημένον, redditum ἡπορημένον: quod et alibi posuit, Ἀνήπορον explicans μὴ ἡπορημένον. VALCK. — Ἀρηρόμενος antepenacute scribitur in Schneideri Adpend. ad Lexic. crit. casu-ne, nescio, an auctoris consilio. S.

14. ἴσται ἄποδος ἡμῖν) Non refert multum, hoc retineas, an ἴσται ex manu exaratis libris: quamquam posterius paullo videtur significantius. Additamentum Arch. Herodoteae abundantiae praefert specimen, quo nunc non capior. Notabilius post pauca [lin. 18.] Φαίη τις ἂν με ἰωῦτοῦ εἴποιεν, cuius praesidio vir doctus Miscell. Observ. Vol. III. p. 143. usum ἰωῦτοῦ et ἰαυτοῦ in prima etiam persona positi, adstruit. Non refragor, siquidem Sophocl. Aiac. vs. 1151. ita nitidissime et plures alii. Parum hic tamen locus proderit, in quo olim, testibus Vindob. schedis, ἂν με ἰωῦτοῦ, more Ionum. [At ex scholio hoc natum debet videri. conf. Adn. ad III. 52, 16.] Quod quidem saepiuscule pronomen vexatum a librariis misere laceratumque fuit in fragmento philosophi apud Stobaeum Serm. I. p. 20. Statim [lin. 19.] ὡς παραμυθίω [καταμυθίω scribere puto, voluerat, quod commode praefert Arch.] non prorsus damnable. WESS.

20. ἰς μέρον Φίλω) Multo usitatius hoc est altero, quod e Med. promit Gronov. ἰς μέρον Φίλω: hoc tamen, vix a librariis exspectandum, si codices adfirmarent alii, vel potius Φίλωας, nemo iure repudiaret: ἐγὼ γάρ - - ἰς μέρον Φίλωας, αὐτοῖς μέρον ἵδμεναι τοι, ego, palam animi mei sententia verbis explicita, nihilominus ipse te sequar. ἰς μέρον hic es-

set in concilio regio: ἐν Ἀργείᾳ μέσῃς et similia prostant collecta D'Orvillio in Charit. p. 547. Ut Herod. VIII. c. 26. *ἔπειτα πάντας τάδε*, sic saepe loquuntur Tragicæ. VALCK.

CAP. XCVIII. 3. τοὺς Ἰώνων τυράννους) Ostentant membranae, quod placere poterit. [Ἰωνας τυράννους.] Aderant tyranni ex Hellesponto, Chersoneso, Aeolide et Ionia, quos omnes rex si compellavit, Ionum praecipuam duxit rationem, gratia et auctoritate potiorum; nisi si patrii moris tenax Ionum titulo Graecos comprehenderit. Lege c. 137. 138. Neque negligere lorum istud, fastorum quoddam instar et ruditis Persicae illo in genere argumentum. Similes usurpant funiculos, nodis illigatos, ad dierum et temporis notitiam barbarorum novi Orbis nonnulli, de quibus Nobilissimus Auctor *Originum Leg. Artium et Scientiarum* Tom. I. lib. III. p. 225. egregie. WESS.

CAP. XCIX. 1 et seq. τῆς δὲ Σκυθικῆς γῆς etc.) Cum Auctor haec commentaretur, pictam Scythiae et Thraciae ob oculos tabulam habuit, cuius e mediterraneo tractu lapsum Istri atque ostia spectavit. Θάλασσα Pontus est, utramque in regionem sese insinuans: hoc κόλπου ἀγομένου τῆς γῆς ταύτης. Nam, quod vir maluit doctus, κόλπου ἀνομένου τῆς θαλάσσης ταύτης, superato maris huius sinu, nimum abit a scriptis Codicibus, et progressum itineris, quo de nihil hic, sistit. [Nec tamen satis adparet quid sit quod κόλπου ἀγομένου dicat. Lurcher vertit: à l'endroit où finit le golfe de Thrace.] Mare ipsum, quatenus Scythiae et Tauricae oras adspersit, varie adpellat, modo in orientis, modo occidentis plagam diffusum. Quae vero adnectit, τὸ δὲ ἀπὸ Ἰστρου ἔρχομαι σημαίνων, τὸ πρὸς Θάλασσαν αὐτῆς τῆς Σκυθ. χώρας ἐς μέγιστον. Ἀπὸ Ἰστρου αὐτῇ ἦδη etc. dispuncta bene non sunt: voluisse puto, τὸ δὲ ἀπὸ Ἰστρου ἔρχ. σημαίνων τὸ πρὸς Θάλασσαν αὐτῆς τῆς Σκυθικῆς χώρας ἐς μέγιστον ἀπὸ Ἰστρου αὐτῇ ἦδη etc. Res postulat Aldusque cum schedis Parisinis. Plura moveri non patior, nactus adstipulatorem virum clar. Corn. de Pauw. Certe πρὸς μεσαμβρίην τε καὶ νότον, si spectatorem regionis ex Scythiae mediterraneae finibus detrectaveris, aberrabunt vehementer. Ab Istro enim versus Borysthenem et Carcinitin urbem septemtrio tendenti obiacet, non auster. WESS. — Mihi multo commodior uniceque vera visa est ea dispungendi ratio, qua

post *ἐς μέτρην* interpungitur: atque etiam, deleto post *σημανίων* commate, cum Schaefero post *Τὸ δὲ ἀπὸ Ἰστροῦ* incidi orationem, quo significarem, verbum *σημανίων* ad τὸ πρὸς θάλασσαν referri, istud autem *Τὸ δὲ ἀπὸ Ἰστροῦ* per se stare, valereque *Inde ab Istro*; sicut c. 100, 1. Τὸ δ' ἀπὸ τῆς Ταυρικῆς, *Inde a Taurica*. Istum τὸ articulum iam saepius eodem modo positum observavimus: (conf. Adn. ad l. 105, 4.) sive per pleonasmum ita dici statuas, sive per ellipsin κατὰ praepositionis, quemadmodum cap. 100, 6. τὰ κατὰπέρθε valet κατὰ τὰ κατὰπέρθε. S.]

[7. αὕτη ἦδη ἀρχαία Σκυθικὴ) Haec est vetus Scythia; nempe prisca Scytharum terra, priusquam illi, pulsus Cimmeriis, versus orientem limites suos promovissent. Quod si ἦδη particulam etiam exprimere volueris, dices, *Hinc iam incipit*. Sic ἦδη habes c. 100, 1. et 6. III. 5, 10. et saepius alibi. S.]

12. μέχρι Χερσονήσου τῆς Τρηχίης) Stephano Byz. Chersonesus πόλις τῆς Ταυρικῆς, ex Herodoteis; perperam, iudice Holstenio. Consequens erit ergo, ut Taurica, tanta hic diligentia et cura expicta, extra Chersonesum fuerit, quorsum et erudita disquisitio docti viri, quae inter manus, vergit. Nullus equidem infitior, Tauros et Tauricae partem extra eam sese porrexisse. Fossam Scytharum servi, ut accessu heros prohiberent, a Tauricis montibus ἐν τῶν Ταυρικῶν οὐρέων ad Maeotin duxerunt c. 3. Scythaeque ad Tauricam regionem pertinent c. 20. et 100. At Taurici illi montes ad extimum Carciniten sinum, ubi Isthmi Tauricae Chersonesi exordium, semet erigentes et iuxta eundem sinum longe in Pontum protensi ad urbem Chersonesum, quae ob situs aspreta τρηχίη, terminabantur. Haec Noster, nec diversa Scylax et Arrianus in Periplus. Straboni pars Chersonesi maioris ἀπὸ μεγάλης, ἐφ' ἣ ἰδρύται πόλις, αὐτὸ τοῦτο καλουμένη Χερσόνησος. Addit Strabo, peninsulae quoddam instar habuisse regionem, urbemque Chersonesum, ubi οἱ Ταῦροι, Σκυθικὸν ἔθνος, incoluerint olim, eversam lib. VII. p. 474. [p. 308. ed. Cas.] Non repeto, Stephani iudicium et Herodotea hinc stabiliri. WESS. — At recte Holstenius observasse mihi videtur, non urbem Chersonesum, sed totam peninsulam hic Χερσόνησον τὴν Τρηχίην καλουμένην dici; quam alii, quo ab aliis peninsula

distinguatur, *Tauricam* aut *Scythicam Chersonesum* adpellant. Hanc igitur *ad mare, quod est Orientem versus*, pertinere ait; αὐτὴ ἐς θάλασσαν τὴν πρὸς ἀπηνλώτην ἀνιμιον κατῆκει. Nec enim de urbe, sed de regione, κατῆκει dici consentaneum est: et *Chersonesus urbs*, non in orientali, sed in occidentali peninsulae parte sita erat. Nam, quod *Larcherus* ait, esse *Chersonesum urbem* in occidentali quidem parte peninsulae, sed ab oriente *Scythiae*, id rem non conficit: etenim, quod mare hic τὴν πρὸς ἀπηνλώτην θάλασσαν vocat, idem mare mox τὴν πρὸς τὴν ἡδὲ dicit, ubi haud dubie illud mare, quod ab oriente *Chersonesi* peninsulae est, intelligitur; nempe *Maeotis palus*, quam haud multo minorem ipso *Ponto Euxino* esse, (c. 86 extr.) *Scriptor noster* existimaverat. S.

[16. παρακλήσεια idem valet ac παρακλήσις, sicut ὁμοῖα persaepe idem atque ὁμοίως. S.]

19. γουνόν) *Ferrarum* in promontorio. Γουνός Ἀθηναίων, quorum ager minime uber, in oraculo apud *Criticos* ad *Euripid.* *Medeam* vs. 679. Est, cui ἐς τὸν πόντον de *Aegæo* displicet mari, ἐς νότον, in austrum, reponenti. Dabit infra c. 177. αὐτὴν προέχουσαν ἐς τὸν πόντον, in mare *Aegæum*. ἐν τῷ Αἰγαίῳ πόντῳ lib. II. 97. Inprobant praeterea τὸν ἀπὸ Θορικοῦ, maluntque aut τὸ aut τῶν. Valla verterat, quod a tribu *Thorica*, videlicet iugum: substitutum in postrema editione, [Gronoviana,] quod magis in pontum, qui a *Thorico*; me etiam atque etiam mirante. Namque τὸν ἀπὸ Θορικοῦ manifesto ad γουνόν pertinet Σουνιακόν, quod iugum inter *Atticae pagos Thoricum et Anaphlystum* nonnihil artatum longe in *Aegæum mare* prominet, prorsus ut *Taurica* in *Pontum Euxinum*, et *Iapygia* in primis, anguste inter sinum *Brundisinum* et *Tarentum* constricta. Quod [lin. 22.] reposui συμβαλεῖν ratum Auctor habet lib. II. 10. WESS.

19. τὸν γουνόν τὸν Σουνιακόν) *Edoceri* cuperem, cur hoc *Atticae* in altum excurrens promontorium, γουνού, soli fertilis, hic honestaretur adpellatione; quum ab ea parte nunquam laudata sit *Attica*, sterilis in universum et ἀπρόγινος, nihilque, quod quidem ego noverim, de *Sunio* dicatur, ad istius anguli τὸ γόνιμον καὶ καρπύμιον commendandum. *Angulus* non γωνία tantum, sed et γῶνις dici potuit: *Hesych.* Γῶνις, γωνία, Λάκωνις: et fortasse Γουνός eidem

NON γωνιαῖος sed γωνιαῖος τόπος fuerat dictus, *locus angularis*. Saepe memoratur Attices illud promontorium Orientale, Σούνιον ἄκρον Ἀθηνῶν. Herodotea sic primum reddidit *Valla*, ut eadem quidem legisse videatur, sed ordine a vulgato nonnihil diverso collocata: τὸν γουνὸν τὸν Σουνιακὸν, τὸν ἀπὸ Θορικού μέχρι Ἀναφλύστου δήμου, μᾶλλον ἐς τὸν πόντον τὴν ἄκρην ἀνίχοντα: quo modo si legerentur in Codicibus, non displicerent. Neglexit in his *Herodotus* pagum Azeniensem, quem, raro veteribus memoratum, minoris fuisse constat momenti: hoc excepto, in Attices ad sinum Saronicum latere *demus* erat *Anaphlystus*, Sunio vicinus: Sunii promontorium nave flectentibus, sive super Sunium navigantibus, ab altero latere primus occurrebat ad sinistram pagus *Thoricus*. Quidquid ab *Anaphlysto* ad usque *Thoricum* pagum terrarum magis in altum prominebat γουνὸν vocat Σουνιακὸν, μᾶλλον ἐς τὸν πόντον τὴν ἄκρην ἀνίχοντα. VALCK.

[Apud *Homerum* notum est γουνὸν vulgo intelligi τόπον γόνιμον καὶ κάπριμον: quam quidem notionem alienam prorsus ab hoc *Nostri* loco esse adparet. *Angulum* hic significari, ex *Hesychii*, Γῶνος, γουνός, probabile videri poterat: qua notione vocab. istud, cum *Valckenario*, *Schneiderus* in *Lex. crit.* accipiendum h. l. censuit. Cur vero idem *Vir doctissimus* pro eodem adstruendo vocabuli usu etiam oraculum illud advocaverit, quod ab *Euripidis* vetere Interprete ad *Med.* 679. refertur, ubi est πρὶν γουνὸν Ἀθηναίων ἀφικέσθαι, causam equidem video nullam. Habet *Homerus* γουνὸν Ἀθηναίων ἱερῶν, *Odyss.* λ'. 322. et *Pindarus* ἐν γουνοῖς Ἀθηνῶν, *Isthm.* IV. 42. Quibus in locis, perinde atque in eis ubi apud *Poëtam* γουνός ἄλωῃ nominatur, *foecundum solum* γουνὸν vulgo intelligunt. Atqui haud immerito tamen mire ris, quid sit quod *Attica*, cuius utique parum fertile solum fuisse constat, quamque *κραναῖς* alioqui Ἀθῶνας nominare *Pindarus* solet, (*Olymp.* VII. 51. XIII. 52. *Nem.* VIII. 19.) ab eodem *Pindaro* aliisque *foecunditatis* nomine celebretur. Itaque videndum, ne pervulgata illa vocabuli γουνός interpretatio nonnisi ex etymologica coniectura a Grammaticis fuerit conficta, longeque diversam vim veteres auctores ei subiecerint. Scilicet, sicut *κραναῖ* regio dicitur, quae edita est, *montana*, multas *eminentias* habens: similiter fortasse etiam γουνός *eminentiam*, *locum editum*, *vete-*

rum sermone significaverit; quam in partem haud absurde olim *Pergerus*, vir doctus, illud γουνιαῖος τόπος accepit, quod apud *Hesychium* vulgo post vocem Γουνούσθαι legitur, ut sit locus editior, instar genu eminens. Quae quidem notio, sicut et huic *Herodoti* loco, et illis poetarum locis apte convenit, ubi γουνός Ἀθηνῶν nominatur; sic nec male congruet istis *Homeri* locis, ubi γουνός ἀλωῆς dicitur, nempe eminentia, altitudo; quandoquidem areas, in quibus frumentum triturbant veteres, editis in locis fuisse constat, quo facilius paleae a ventis discuterentur. Ista igitur notione vocabulum hoc usurpasse *Herodotus* videtur; quae ne ab *Etymologo* quidem neglecta est, apud quem p. 233, 5. haec ipsa verba leguntur. Λέγεται δὲ γουνός, ὃ ὑψηλός τόπος ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐν τῷ σώματι γονάτων, ἃ ἔχει. S.]

[23. ἐγὼ δὲ ἄλλως δηλώσω) Intellige τοῦτ' ἐγὼ etc. quemadmodum et c. 81, 12. S.]

[27. πολλὰ λέγω παρόμοια, τοῖσι ἄλλοις εἶκει ἢ Ταυρικῇ.) Idem hoc valet ac si dixisset, πολλὰ ἄλλα λέγω παρόμοια, ὡς εἶκει ἢ Ταυρ. S.]

CAP. CI. 8 seq. ὁδός ἢ ἡμέρησιν ἀνὰ διηκόσια στάδια) In singulos dies stadia centum et quinquaginta lib. V. 53. dinumerantur: sed multiplex ex citatiore militarive greasu variatio, a magno viro ad *Strabon.* l. p. 61. [ad p. 35. ed. Cas.] adnotata. Mox [lin. 10.] πρὸς Codd. et sententiae iussu exterminavi: quae enim pro voce asserenda vir Clar., non urgent. WESS.

CAP. CIII. 2. θύουσι μὲν τῇ Παρθένῳ) Mutato leviter articulo fingeat praestantissimus *A. Kluitius*, θύουσι μὲν δὲ τῇ Παρθένῳ. Nihil enim in anterioribus de virgine, mox demum memoranda. WESS. in *Addendis*. — At nec δὲ particulae hic erat locus, et percommode habet τῇ Παρθένῳ, nempe immolant ei numini, quam τῇ Παρθένῳ adpellant. Similiter *Strabo* lib. VII. p. 308. ed. Cas. non ante facta virginis mentione, de Chersoneso urbe loquens ait, ἐν ᾗ τὸ τῆς Παρθένου ἱερόν. Caeterum, *Taurus* istos reliquias fuisse Cimmericorum a Scythis olim finibus suis pulsorum, probabile fecit *Gatterer* *Comment. Societ. Reg. Goetting.* Vol. XI. p. 140. probante *Heeren* in *Ideen* etc. T. I. p. 888. S.

4. καταρτάμενοι) Nihil verius liquidiusque. Recurre ad lib. II. 45. et IV. 60. Firmat *Euripidis* *Iphigenia in Taur.*

vs. 38. Θύω γὰρ, ὄντος τοῦ νόμου καὶ πρὶν πόλει, "Ὁς ἂν κατέλθῃ τήνδε γῆν Ἑλλὰν ἀνὴρ, κατάρχεται μὲν etc. Quod sufficit. WESS.

Ibid. κατὰ β' εὐξάμενοι) In Editis antiquis scriptum κατάρχεσθαι. Qui aliter primus scribendum curavit, [vide *Var. Lect.*] tmesin hic sibi deprehendisse visus est, qualis nulla datur apud *Herodotum*, voculam etiam βα non adhibentem. Duplex fuit in Codicibus lectio κατάρχεσθαι et κατευξάμενοι: ad quarum alteram doctum correctorem literis εν imposuisse suspicor αρ, et utrumque recepit, ut solebant isti saepenumero. librarius: supra IV. 60. et alibi fuit in eodem verbo variatum. Nostro loco de Scythis Tauris, pro victimis advenas cadere solitis, ut ait *Mela*, scripsit procul dubio *Herod.* τοὺς ἂν λάβωσι Ἑλλήνων -- κατάρχεσθαι βοτὰν παύουσι τὴν κεφαλὴν: auspicati velut vectimam, clava caput percutiunt; non ut Graeci, qui cultro victimam immolationi designabant. Huic adfirmandae lectioni sufficiet vel unicus locus *Eurip.* *Iphig. in Taur.* vs. 1154. quo Taurorum Rex Thoas comites interrogat Iphigeniae sacerdotis, *utrum illa iam τῶν ξίων κατήξατο, hospites sit auspicata.* In Graecorum sacris usitatissimum verbum de Indica gente *Nicol.* ponit *Damasc.* *Stobaei* p. 105. Sed, secundum *Herodoti* Tauros, non Scythicae fuit Iphigenia crudelitatis ministra, verum ipsa Dea, cui Graecos immolarent hospites: τὴν δὲ δάμοινα ταύτην, τῇ θύουσι, λίσουσι αὐτοὶ ταῦτοι Ἰφιδίαν τὴν Ἀγαμέμνονος ἱναι. *Hesiodus* in *Heroinarum* catalogo non mactatam Iphigeniam dixerat; sed, Diana volente, Ἐκάτην ἱναι: hoc tradens *Pausan.* in *Atticis* c. 43. τούτοις, ait, Ἡρόδοτος ὁμοιοῦντα ἔγραψε, κ. τ. λ. Ceterum ista potissimum inhumana Taurorum crudelitas effecisse videtur, ut hoc praesertim nomine Scythae fuerint a Graecis in universum infamati. In diversis gentibus Scythicis tria potissimum obtinebant, quae prorsus abhorrerent ab humanissima Graecorum mansuetudine, τὸ ξενοντυϊν, τὸ ἀνθρωποφαγεῖν, καὶ τὸ, τοῖς κρανίοις ἐκπώμασι χρᾶσθαι. vid. *Strabo* VII. p. 458. A et 460. B. [p. 298. D. et 300. A. ed. Cas.] et *Jacob. Elsner.* *Observ.* in *Ep. ad Coloss.* III. 11. VALCK.

17. ὧσι δὲ αἰπὸ λήθης τε καὶ πολέμου) Tales Chaldaeorum, οἱ ληθόμενοι ᾧσι -- εἰρησμένοι ἀπὸ πολέμου βιωτοῦν apud

Xenophontem K. Παῖδ. III. p. 74. E. — Conf. Nostrum IV. 22, b. S.

CAP. CIV. 1. ἀβρότατοι ἄνδρῶν) Tales in Scythia fuisse vix fidem invenit: de Agathyrhis dixerat, credo, ἀβρότατοι ἄνδρες εἰσι, sicut in suis legere Codd. L. Valla; et Io. Stobaeus Tit. XLII, p. 294. Habet tamen hinc ἀνδρῶν ἀβροτέρους Eustathius in Dionys. vs. 310. De Agathyrhis Salmasio notata in Solin. p. 188. partim corrigit ad Melam Is. Vossius. VALCK. — Praestat ἀβρότατοι ἄνδρες ex scriptis. WESS.

5. Θειῆξι προσκεχωρήκασι) Geminum lib. I. c. 172. προσκεχωρήκασι δὲ γλῶσσαν μὲν πρὸς τὸ Καρικὸν ἔθνος. WESS.

CAP. CV. 3. κατέλαβει ἐκλιπὺν τὴν χώραν) Male in Vallae latinis, coacti fuerant solum vertere. Correxit errorem clar. Lambertus Bos, Observ. Crit. c. 2. p. 9. WESS. — De usu verbi καταλαμβάνειν cf. Valck. ad IV. 11, 19. S.

[5 seq. ἐς δὲ πιεζόμενοι οἴκησαν μετὰ Βουδίνων) Haec Gatterer l. c. suffragante eodem Heerenio p. 893. sic vertenda contendit, quamdiu premebantur, cum Budinis habitabant. At id quidem contra Herodoti usum; apud quem ἐς δὲ numquam quamdiu, sed constanter donec (hac notione, donec tandem, usque dum) significat; adeoque commode denique, postremo, reddi potest; qua cum notione frequenter coniuncta illa est, quam ob rem, quam ob causam. Hoc loco satis erat id quod a nobis in versione positum est, ad extremum, malis pressi, etc. quod quidem nil impedit, quominus (quod voluere docti, quos nominavi, Viri) credibile sit, postea Neuros, finito malo, priscas suas sedes repetiisse. S.]

7. κινδυνεύουσι --- γόντες εἶναι) H. Stephani, Vallam corrigentis versio recipi debuerat: verbum hoc usu, quem Portus adnotare neglexit, semel tantum occurrit apud Herodotum. Κινδυνεύουσι εἶναι notat esse videntur, sive sunt; et δοκοῦσιν εἶναι saepius adhibetur pro εἶσι. Frequentavit illud inprimis Plato. Xenophon. Ἀπομν. IV. p. 465, 10. κινδυνεύει ἀναμφιλογώτατον ἀγαθὸν εἶναι τὸ εὐδαιμονεῖν, et vs. 35. φροντίζω μὴ κράτιστον ἢ μοι σιγᾶν κινδυνεύω γὰρ ἀπλῶς οὐδὲν εἰδέναι. [IV. 2, 34 et 39.] Sic ille saepius alibi loquitur, et in Epist. Socrat. xxii. Demosthenes I. contr. Aristog. p. 489. δυσκατάπαντόν τι κινδυνεύει πρῶτον εἶναι πονηρία. Plato-

nis etiam imitatores *Sophistae* hunc flosculum scriptis saepe suis interserunt: vide *Clariss. Ruhnken*. in *Tim. Lex.* p. 116. quique, alienis tamen intermixtis, apta quaedam dedit *Clar. Wetsten*. in *S. Lucae Act. Ap.* xix, 27. *Neurorum praestigias* hinc attingit *Eustath.* in *Dionys.* vs. 310. *Mela* II. 2. fine: *Neuris statum singulis tempus est, quo si velint in lupos, iterumque in eos qui fuere, mutantur.* Anilem fabulam tangit *Salmas.* in *Solin.* p. 187. VALCK.

11. αὐτῆς ἐπὶ τὸ ἐκ τῶν ἀντιστοιχῶν) Demuto nihil; nam λυθῆς *Arch.* ex αὐθῆς progenitum librarii negligentia. De *Neuris, Mela, Solinus* atque alii, consimilia. Durant, ut solent quae cum primo lacte inbibuntur, similes in inferiore Germania fabellae. Memini, rusticos et pastores primo aetatis flore videre, quibus haec metamorphosis insulse inputabatur. Confer *Keisleri Antiq. Septemtrional.* p. 494. WESS.

CAP. CFI. 4. γλῶσσαν δὲ ἰδίαν) Non pendent ex praecedenti *φασίους*, sed alio, quod in Scriptoris mente haerebat. Similes ex *Sophocle* atque aliis dicendi formulas animadvertimus antea. Dabunt plures *Thucyd.* I. 17.; *Virgilius Aeneid.* X. 26. ubi *Servius*; *Columella de Re Rust.* lib. VI. 32. et *Graev.* ad *Florum* III. 21. His vero nexa olim et apta volui, ἀνθρωποφάγους δὲ μόνους τούτων, soli humana carne vescuntur, nunc isthic deposita, ubi seriem turbant. *Androphagi* sive *Anthropophagi* ex re ipsa, vorandisque hominibus, titulum habent; sicuti *Melanchlaeni* ex vestitu nigro. Illis notatio ista convenit excellenter, non his. Coniecturae doctorum hominum, ἔμμεροι τούτων, aut μόνους λυκοφάγους sive αἰλουροφάγους, aestus, quibus ex male locatis vocibus fluctuarunt, manifestant. Agnovit *Ampl. Nic. Witzel*, in Belgica horum versione, librarium peccatum, et deterisit tacens, *Tartariae Description.* T. I. p. 199. edit. primae. *Strabo* Scytharum nonnullos adeo fuisse inmanes, ὥστε καὶ ἀνθρωποφάγους lib. VII. p. 463. [p. 302. c. ed. Cas.] ex *Ephoro* scripsit. WESS. — Vide quae ad h. l. in *Var. Lect.* disputavimus. Quod ad verbum ἔχουσι adinet, ex coniectura a nobis adiectum, fuerint quidem fortasse qui nil eo opus fuisse contendunt, si quidem (docente *H. Stephano* *Thes.* T. IV. p. 89 seq.) verbi *φασίην* tam late pateat usus, ut interdum idem atque

ἔχειν valeat. Verum tamen, γλῶσσαν φορεῖν pro γλῶσσαν ἔχειν aut γλῶσση χρῆσθαι dicturum fuisse Herodotum, etiam atque etiam dubitare licuerit. S.

5. ἀνδρὸς φαγίουςι δὲ μῶνοι τούτων) Ἐνιοι τούτων venerat in mentem Io. le Febvre: sed quae hac legit in sede Eustathius (vide in Dionys. vs. 399.) in suam restituet, de Anthropophagis olim scripta clariis. Wesseling. Vide Diss. Herod. p. 72. Recte Codices mssti vocant Ἀνθρωποφάγους, [nempe verbo utuntur ἀνθρωποφαγίουςι] et Plinio dicuntur Anthropophagi Scythae, humanis corporibus vescentes, Hist. Nat. VI. c. 17. similiter Melae II. c. 1, 120. atque his τὸ ἀνθρωποφαγίην tribuit Ephorus Strabonis VII. p. 463. B. VALCK. — Proprium huius populi nomen, ut et Melanchlaenarum, Bastarnas fuisse, probatum ivit Gatterer I. c. p. 148. consentiente Heerenio p. 893. Vere quidem a Graecis Androphagos et Anthropophagos fuisse nominatos haud immerito fortasse negavit eruditus auctor Commentationis supra laudatae, F. W. Beer, in Additament. ad Hist. Univ. ex Anglico sermone in Germ. translata, T. III. p. 20 seq. Crudis quidem equorum carnibus vitam illos sustentasse credibile fuerit, non humana vesci carne solitos: quali cum feritate parum convenit sapiens illud et aequitatis plenum responsum, Scythis auxilia pctentibus datum, in quod horum rex cum aliis regibus consensisse infra (cap. 119.) perhibetur. Caeterum de his finitimisque populis consulendus Bayerus in Actis Acad. Petropol. supra laudatus Wesselingio ad cap. 18, 10. S.

CAP. CVIII. 1 seq. γλαυκὸν τε - - καὶ πυρρὸν) „Ad „oculorum colorem referunt. Ego ad totum corpus retule- „rim, glauco vel caeruleo pictum et rufo: unde Picti Geloni „Virgilio Georg. II. 115.“ belle Salmas. in Solin. p. 133. Πόλις πυρρὸνταί recurret lib. V. 52. VII. 59. Homericomore. WESS. — Cum Salmas. et Wess. facit Larcher. Est etiam apud Claudian. in Ruf. l. 314. Heynio ad Virgil. l. c. laudatum, Membraque qui ferro gaudet pinxisse Gelonus. Ad oculorum tamen et naturalem vel comae vel cutis colorem referre etiam nunc docti viri malunt, ut Heeren l. c. p. 895. et Mannert. T. III. p. 7 seq. S.

2 seq. πόλις - - ξυρίη) Quae sequuntur de urbe lignea Gelono in Budinis, quam Persae narrantur incendiasse

c. 123., hinc tangunt *Steph. Byz.* in Γελωνοί, *Mela* I. c. 19, 140. et *Eustathius*. VALCK.

CAP. CIX. 1. οὐ τῇ αὐτῇ γλώσση χρίωνται καὶ Γελωνοί) Herodotea si fuerint; dederat, τῇ καὶ Γελωνοί. Equidem ob *Arch.* dissensum ambigo: praeferunt certe ex eo excerpta, quae *Herodotum* non dedecent, et comoda congruaque videntur. Utrumcunque est, vulgatum ab illis premitur maxime. WESS. — Pro καὶ Γελωνοί scribi poterit Γελωνοῖς, aut, quod malim, vocula τῇ interiecta: Βουδῖνοι δὲ οὐ τῇ αὐτῇ γλώσση χρίωνται, τῇ καὶ Γελωνοί. Sic et alibi loquitur, et IV. 171. νόμοις δὲ τοῖς αὐτοῖς χρίανται, τοῖς καὶ οἱ ὑπὲρ Κυρήνης. Qui praetulerit alterum, Herodoteis etiam niti poterit ex p. 96, 11. p. 257, 24. [II. 20. et IV. 112.] VALCK. — Scilicet II. 20, 11. et IV. 112, 7. constructio cum dat. obtinet. Sed nec improbanda utique illa structura erat, quam nos ex plerorumque librorum consensu repraesentavimus, quae sane nihil differt ab ea quam cod. *Arch.* mox offerebat, διατα ἡ αὐτὴ ἐστὶ Γελωνοῖς καὶ Βουδῖνοις, ubi, ex doctorum duumvirorum praecepto, ἡ καὶ Βουδῖνοις oportuerat. Similiter V. 65, 14 seqq. ἰόντες καὶ οὗτοι — ἐκ τῶν αὐτῶν γεγονότες καὶ οἱ ἀμφὶ Κόδρον: non ἐξ ὧν aut ex τῶν καὶ οἱ etc. S.

3. Φθειροφάγους) Dederat, opinor, Φθειροφάγους; et Φθειροφάγοντας *Arrianus* in *Periplo Ponti Euxini* p. 18. ubi vulgatur: Ἡρόδοτος λέγει τούτους εἶναι τοὺς Φθειροφάγοντας: in πρ facile πρ transierint. Φθειροφάγους vulgo dixere: vid. *Strabo* XI. p. 754. [p. 492. B.] et ibi *Casaub.* VALCK. — *Phthirophagi* occurrunt plures, etiam in *Libya*, cap. 168. huius libri. Praeclare, ut puto, de similibus, Φθειροφάγοι εἰσὶν, ἀπὸ τοῦ ῥύπου καὶ τοῦ πίνου λαβόντες ὄνομα, *Strabo* lib. XI. p. 763. [p. 499. ed. Cas.] WESS. — Notum quidem quod de *Sinensium* mulierum deliciis hodieque memoratur. Scripturam nec apud *Nostrum* nec apud *Arrianum*, necesse erat sollicitare. Quod autem *Portus* hunc *Nostri* locum sub verbo Φθειροφάγους retulerit, id imprudenti exciderat: verbum illud nusquam apud *Herodotum* reperitur. S.

10. ἐνύδρες) *Porti* coniecturam, a *Genevensi* editore perperam pictam, *Pass.* codex stabilit, et scriptor ipse lib. II. 72. Περὶ τὰς σισύρνας [lin. 12.] iure Cl. *Gronov.* vindicavit, cui calculum *Valckenarius* noster ad *Ammon.* p. 205.

adposuit. Σίσυρα, αἴγιον ἐτίχαστον veteribus. Theophylacto lib. VII. Hist. Mauric. c. 6. σίσυρα ἐξ ἰέλου, ἐς τὰ μέγιστα ἐν-
 τλής, etiam Ἀπύρτο Hippiatricor. lib. I. 38. p. 135. Sed
 hoc Ruhnkensius ad Timaeum p. 165. [p. 231 seq. ed. sec.]
 Ὀφύρας laudabunt, qui sermonis Ionici genium Hippocra-
 temque et Aretaeum amant. WESS. — Licet differentiam
 quamdam inter σισύραν et σισύραν statuerint Grammatici
 nonnulli; parum tamen, verum si quaeris, ac nihil for-
 tasse, interesse videtur. Cur σισύρας nos praetulérimus,
 in Var. Lect. declaratum est. Ἐνύδριαις, quae lutrae sunt,
 miratus sum canes marinos sive phocas intelligi a Mannerto,
 III. 7. Cur vero totam ῥῆσιν illam, ἔν τε ταύτῃ - - - ὑστερίαν
 αἰσιν, L. 10-14. cum Heerenio p. 919 seq. pro emblemate
 habeamus, ab aliena manu adsuto, causam equidem nul-
 lam video. Amat sane Scriptor noster qualibet data occa-
 sione talia referre. Quaeenam quidem alia animalia dicat
 quadrato vultu, definire non ausim. Praeter castorem et
 lutram tria alia quadrupedium genera Aristoteles Hist.
 Anim. VIII. 6. nominat, quae ex lacubus et fluviis victum
 quaerunt. S.

CAP. CX. 3. Οἰόρπατα) Hoccine, an Αἰόρπατα,
 Scythicum Amazonum sit nomen, non discerno. Si Αἰρ Scy-
 this Armenisque vir sit, quae Wachteri in Praefat. Glos-
 sar. Sect. XII. professio, pristinum ex Aldo et Valla potius
 erit. Sed in talibus anceps haesitatio. Male Herodoti fidem
 Franc. Foris Otrokocksi Orig. Hungar. c. 14. p. 291. suggil-
 lat, aliena multa stipans, ut Hungaricum videatur voca-
 bulum; quasi Amazones ex ultima Tartaria, vetere Tur-
 carum et Hungarorum sede, processerint. Quod falsissi-
 mum. WESS.

13. οἱ δὲ Κρημενοί, εἰς τῆς γῆς τῶν Σκυθίων etc.) Damnan-
 tur duae voces τῆς γῆς codicum quorundam iudicio; sunt-
 que ad rem non necessariae. [Uni Ask. desunt illae: com-
 mode alii γῆς τῆς.] Cremni, liberorum erant Scytharum, ad
 Maetot c. 20. Cultum habent decus ista, [lin. 15.] ἐντοχού-
 σαι - - - ἰσποφορέειν - - καὶ ἐπὶ τούτων etc. Scribentis in ani-
 mo erant, ἐντοχούσαι - - ἴσπας, quibus ἐπὶ τούτων aptissime
 adhaerent. Talia medicinam respuunt. WESS.

CAP. CXI. 5. τῶν νεκρῶν ἐκράτησαν) Docent sequen-
 tia, Amazonum aliquas fuisse praelio peremptas: illa quoque,

καὶ οὕτω ἔγνωσαν ἰούσας etc. Impide asserunt, non aliud ex Scriptoris venisse calamo, quam τῶν νεκρῶν aut τινὰς τῶν νεκρῶν, sicuti in Codd. plerisque. WESS. — Vide *Var. Lect.* S.

[9. εἰκάζαντας) Sic edd. omnes, nec aliud e mastis enotatum. Videbatur autem mihi εἰκάζαντες scriptum oportuisse: et in nostro cod. F. postrema syllaba eo scripturae compendio picta est, quo terminationem τις indicare scriba adsuevit. S.]

15. Βουλόμενοι -- παῖδας ἐγγενήσεσθαι) Substituunt clar. Reiskius et Abreschius ἐκγενήσεσθαι, sicuti c. 155. ἐγγίνετό οἱ παῖς. Schedae, in quibus ἐγγίνεσθαι et ἐκγίνεσθαι confunduntur lib. V. 105. h. l. silent. Pugnat etiam hoc *Thomae Mag.* decreto in Βούλομαι, saepius fallenti. WESS. — Contendit scil. Magister ille, verbum βούλομαι nonnisi cum praesenti tempore aut praeterito construi, numquam cum futuro: cui praecepto parere *Herodotus* recusat. S.

CAP. CXIII. 4. ἐς εὐμαρίην) Ex αἰ et ι Iones eiecere nonnunquam τὸ ἰόντα, θηλέην scribentes et εὐμαρίην. Hoc vocab. quo posuerint usu docuerat *Eustath.* in *Hom.* *Iliad.* ξ. p. 970, 13. [p. 980. ed. Rom.] "Ἵωνες, inquit, τὸ περί τινα τῶν ἀναγκαίων τῷ σώματι ἐκπύσεων ἀσχολεῖσθαι, ὅθεν εὐρίηται, Φασὶν, ἢ ἀποπατῆται, εὐχέριαν ἐκάλουν: scripserat, scribere certe debuit, εὐμαρίαν ἐκάλουν, vel εὐμαρίην: quod vicina monstrant. *Suidas*: Εὐμαρίη, ἀπόπατος, παρὰ Ἡρόδοτον. Formam Codices custodiverunt rariorem lib. II. c. 35. εὐμαρίη χρίωνται ἐν τοῖσι οἴκοις: quod tanquam diversum a Graecorum usu de Aegyptiis dictum nemo mirabitur, qui *Casaubonum* legerit ad *Theophr.* *Char.* c. xiv. p. 115. Hebraeum morem loquendi, praeter *Casaubonum*, *Gatakerus* explicuit *Adv. Misc.* II. c. 3. Solitū sibi verecundia Persicum morem *Xenophon* expresserat *Kyp. Παιδ.* p. 5, 4. [I. 2, 16.] αἰσχρὸν ἔτι [Πέρσαις] καὶ τὸ ἰόντα πού θανερὸν γινέσθαι: ubi, qui pueris lectam *Cyropaediam* suis saepe contaminarunt adsumentis literatores, adiecisse suspiceret ista, ἢ τοῦ εὐρίησαι ἔντα, ἢ καὶ ἄλλου τινὸς τοιούτου: nisi *Zonaras* eadem in suo Codice legisse videretur *Annal.* III. p. 110. B. Scriptus Codex in loco huic *Herodoti* simillimo praebuit *Kyp. Παιδ.* I. p. 21, 9. [I. 6, 36.] ἐπὶ τὸ ἀναγκαῖα -- ἔσθαι. Per euphemismum *Thucyd.* dixit πάντα ποιῆθαι διὰ στέ-

νοχωρίαν ἐν τῷ αὐτῷ, p. 504, 3. [VII. 87.] Multarum legum conditor S. Petitus, quam inter Atticas suas septimam posuit, illam quoque me iudice rectius omisisset. VALCK.

6. αὐτίων τινὶ ἐνχερίμπτω) Vallae non intellecta nativā se simplicitate praeter cetera commendabunt elegantiarum spectatoribus Herodoti proxima; qui ubique, sicuti vere Hermogenes observat p. 509. ἦθη προσώπων, εἴπερ τις ἄλλος, κάλλιστα καὶ ποιητικώτατα μιμήνται. Theocritum non dedecere ista: καὶ τις μονωθεῖσιν αὐτίων τινὶ ἐνχερίμπτω, καὶ ἡ Ἀμαζὼν οὐκ ἀπωθέτο, ἀλλὰ περιεῖδε χεῖρτασθαι. Iusto diutius Amazo viduata Scytham iuvenem οὐκ ἀπωθέτο, sive τὸ ἔργον οὐκ ἠναίετο, sed παρῖχε βουλαμένη, καὶ ὣν εἶχε μετιδίδου: quae singula reperiuntur in talibus adhibita. — Ἐνχερίμπτω, hic idem ac συνεχωρίζετο, atque Aristophaneum ἤριδεν, de equo diceretur eximie ad equam admissio: apud Aelian. de Nat. An. IV. c. 7. a Rege Scythia generosus equus adduci non potuit, matrem ut saliret, εὐ μὴν ἐνχερίμπτου legitur. Darii Oebares marem dicitur Herodoto ἐνχερίμπτου τῇ θάλῃ, III. c. 85. — [Opportune Tittmannus ad Zonarae Lexicon p. 610. monuit, videri huc spectare interpretationem ἀπολαύσαι, quae apud Lexicographum illum, sicut et apud Suidam, verbo ἐγγεῖλαι adiiicitur: Ἐγγεῖλαι ἐμπιστῖν, παραπολαύσαι, παρ' Ἡροδότῳ.] — Est et illud pervenustum: [lin. 15.] εἰ λοιποὶ νηπίσκει - - καὶ αὐτοὶ ἐκτιλίσαντο τὰς λοιπὰς τῶν Ἀμαζόνων: torvas viragines mansuefactas sibi fecere morigeras, ἐτιθάσσουσιν, χειροῖσιν αὐταῖς ποιήσαντες. Socratis Aspasia τιθασὸν ποιῆσαι puerum dixit apud Athen. V. p. 219. v. De uxore iuvencula, Xenophontis Ischomachus in Oecon. p. 487, 32. ἐπεὶ ἤδη μοι χειρὸς ἦν καὶ ἐτιθασσέμετο ὥστε διαλίγασθαι. Conf. Eustath. ad Iliad. γ'. p. 305, 50. VALCK.

8. τῇ δὲ χειρὶ ἔφραζε) Idem ac ἰδεῖναι apud Hesychium. Geminum Diodori lib. III. 18. μιμητικῇ δηλώσει διὰ τῶν χειρῶν διασημαίνειν: sed prorsus germanum Aeschyli Agamemn. 1070. Σὺ δ' ἀντὶ φωνῆς φράζει καρβάνῳ χερσὶ. Talia Latino-rum, *Crydelem infesta saepe vocare manu; Nudaque vocat dux agmina dextra*, alibi conducta, WESS.

12. τῇ δὲ δευτέρῃ) Non sperno tritum iteratumque Scriptori: alibi δευτέρῃ ἡμέρῃ IX. 32. et 83. Optime Gronov. δευτέρην αὐτὴν [lin. 14.] restituit et explanavit. [ipsam cum socia] In Diodoro T. II. p. 577. ἀλὺν ὅπου τύχει δεύτε-

ρος καὶ τρίτος, uno aut altero comite. Vide sis ad eius lib. XIX. 17. et *Wetstenium* in Epist. II. S. Petri, c. 2, 5. WESS. — Conf. *Hoogeveen* ad *Viger*. III. 2, 17. qui hic quidem cum edd. vett. ὕμναι διυτίρην, αὐτὸν ὑπομένουσιν, legit; sed plura e *Thucyd.* exempla adfert, ubi δυνάμεις αὐτὸς iunguntur. αὐτὸν quidem sive αὐτοὺς subintelligi h. l. poterat, nec ut adiiiceretur erat necesse. S.

15. καὶ αὐτοὶ ἐκτελώσαντο) Ornat hoc et adauget iucundissimae narrationis lepores. *Pindarus* Cinyram, Veneris corculum et suavium, ἐξείκ κτίλον Ἀφροδίτης h. e. Criticis eleganter exponentibus, συνήθη καὶ εἰδισμένον τῇ χειρὶ, descripsit Pyth. Od. II. 30. Addunt κτελώσασθαι et κτελίσσασθαι non aliud videri ac τθασσιῦσαι: quod in ferocientes, nec cicurari recusantes, aptissimum. Iunge Schol. ad *Nicandri Ther.* vs. 452. WESS. — Conf. paullo ante a *Valck.* notata. S.

CAP. CXIV. 17. μένουναι ἐν τῇσι ἀμάξῃσι) Atque adeo velut οἰκουροῦσαι. Civitatum Graecarum morem in Scythiam transtulit; nam Graecae mulieris prima virtus habebatur τὸ ἔνδον μένιν καὶ οἰκουρεῖν. *Phintis* Philosophia apud *Stobaeum* p. 444, 3. uxoris ἰδία iudicabat esse τὸ οἰκουρεῖν καὶ ἔνδον μένιν: cur *Wolffius* in *Mul. Graec. Fragm.* p. 196. ad ἔνδον adscriberet οἶκος causae nihil habebat. ἔνδον μένιν praeter ceteros huic sexui saepenumero commendavit *Euripides*; *Philo Iud.* p. 803. c. et *Plutarch.* II. p. 142. c. qui in Quaest. Rom. p. 271. d. suorum tangit popularium in Boeotia consuetudinem; qui, novὰ nuptὰ in aedes introductὰ, καίονσι πρὸ τῆς θύρας τὸν ἄξονα τῆς ἀμάξης, ἐμφαίνοντες δὲ τὴν νύμφην ἐμβαίνιν: postremum levi molimine converti poterit in ἐμμένιν: mendà quoque liberari *Hyperidis* fragmentum in *Stobaei Γαμικοῖς* p. 441, 14. Δεῖ τὴν ἐκ τῆς οἰκίας ἐκπορευομένην ἐν τοιαύτῃ καταστάσει εἶναι τῆς ἡλικίας, ὥστε τοὺς ἀπολιπόντας (corrigere, sodes, ἀπαντῶντας) πυνθάνεσθαι μὴ, τίνος ἐστὶ γυνή, ἀλλὰ τίνος μήτηρ. VALCK.

CAP. CXV. 4. φόβος τε καὶ δέος) His usus *Ammonius* differre docet Δέος; et φόβον: quorum, ut ille hoverat, plura possent similia proferri. Citat idem *Ammon.* in voc. Ἰερῶν, velut *Herodotea*, κατάπερ ἔτι καὶ νῦν ὅταν ἀπρωτήρια θύωσιν ἐν τῷ ἱερῷ, quae, ne quis frustra quaerat, apud *Herod.* non invenientur. Praeter *Aeschylum* neminem etiam

novi qui dixerit χρηστήρια θύειν, qui χαριστήρια θύειν, plurimos. VALCK.

CAP. CXVI. 8. ἐπὶ ἴππων ἐκδοιῶται) Nihil de vulgato demutassem, nisi Codices inieciissent manum, vix repellendam. Hippocrates Aër. Aq. et Loc. p. 290. de Sauro-matyrum ad paludem Moeotin uxoribus, τοῦτων αἱ γυναῖκες ἐπαύονται τε καὶ τοξεύουσι καὶ ἀκοντίζουσιν ἀπὸ τῶν ἵππων καὶ μάχονται τοῖς πολεμίοις. Unde, aut hoc sane ex fonte, Plato sua hausit lib. VII. Legg. p. 805. A. WESS.

CAP. CXVII. 1. Φωνῇ - - νομίζουσι explicitum ad lib. II. 43. illustratumque fuit. WESS.

4. πρὶν ἂν τῶν πολεμίων ἄνδρα) Ob oculos Nicolai Damasc. apud Stob. Serm. XLII. p. 292. fuerunt, παρβίνειν οὐ πρότερον συνοικίζουσι πρὸς γάμον πρὶν ἂν πολεμίον ἄνδρα κτείνῃ. Numerosior Cous senex, οὐκ ἀποπαρθενέονταί δι' μέχρις ἂν τῶν πολεμίων τρεῖς ἀποκτείνωσι. Profecto dura, quantumvis bellatricibus, conditio. WESS.

CAP. CXVIII. 9. ἐκ τοῦ μέτου κατήμενοι) Adi sis ad lib. III. 83. [ibique notata,] et VIII. 22. τῷτ' ἐνόησαντες [lin. 10.] obtrudunt membranae, videturque ad rem obopportunitum: frequentius τῷτ' ἐφρονήσαντες, I. 59. aut κατὰ τῷτ' lib. V. 2. Aldi ἀντιάζωμεν [ibid.] perperam neglectum fuit. WESS.

9. ἐκ τοῦ μέτου κατήμενοι) Herodoto proprium illud satis fuit communium in Diss. Herod. p. 125. Mox [lin. 10.] littera producta scribi malim: ἀλλὰ τῷτ' ἐνόησαντες ἀντιάζωμεν τὸν ἐπιδόντα. In nonnullis, ubi Linguae Latinae ratio hunc modum poscit, alterum etiam adhibent Graeci; [poetae praesertim:] verum in talibus, et in dubitationibus, utuntur subiunctivo, saepius a librariis oblitterato. VALCK.

[11. οὐκ ὧν ποιήσετε ταῦτα, ἡμεῖς μὲν etc.) Pro εἰ ὧν οὐ ποιήσετε ταῦτα. Commode ἐρωτηματικῶς vulgo ἦσιν illa effertur, οὐκ - - ταῦτα; quod in talibus enunciationibus praestare censuit Schaefer ad Bosii Ellips. Graec. p. 758. Exemplis ibi ex Nov. Test. prolati, poterit hoc adici Herodoteum. S.]

[16. ἢ οὐ καὶ ἐπὶ ὑμῶς) Sic solet Noster cum Atticia particulam negativam pleonastice ponere. Vide Gregor. Herodot. T. V. P. II.

Dial. Att. §. 44. ibique Schaeff. p. 102. Cf. infra, V. 94, 14. VII. 16, 31. S.]

23. διβη τήνδε τὴν ἥπειρον) Consideravit Laurentius, quasi διβη ἐς τήνδε, quod supra [lin. 5.] depositum, fortasse iniuriā: Thraciae vicinaeque regionis transitum Scythae designant. [Forsan vero idem valet διβη τήνδε ac διβη ἐς τήνδε. conf. Var. Lect. VII. 20, 12 seq.] Rectius ἡμερῶνται, pacat. Tale, πᾶσαν πόλιν καὶ πᾶν ἔθνος - - ἡμερεύμενος βασιλεῖ lib. V. 2. Alia in re eleganter τιθασσύναν κῆρυμῶν ἱπράυνει Philo Iud. Vit. Mos. lib. I. p. 606. D. et Aeschyl. Eumen. vs. 14. χθόνα ἀνήμερον τίθιντες ἡμερωμένην. WESS.

CAP. CXIX. 18. ἄρξῃ τε ἀδικίων) Verissime ex Med. vir Celeb.; locutio obvia, sive participium putes, seu casum secundum, longe tritissimum. Aelianus Hist. Animal. V. 34. ἀδικῶν μὲν οὐκ ἄρχει: et XVII. 24. οὐ μὲν ὥστε ἄρχειν ἀδικῶν, ἀλλ' ἀμύνεσθαι τὸν ἄρξαντα. Auction eadem ap. Demosth. ex vetere lege ἂν τις τύπτῃ τινὰ ἄρχων χειρῶν ἀδικῶν contr. Aristocrat. p. 410. et saepiuscule. WESS. — 'Αδίκων non aliud esse videtur nisi participium verbi. Si nomen voluisset, ἀδικῶν puto dicturus erat, aut ἀδικίων, aut ἀδικίης, ut I. 130, 14. VI. 119, 5. S.

Ibid. καὶ ἡμεῖς οὐ πεισόμεθα) Coniectori favet benignum Wesselingi praeiudicium in Diss. Herod. p. 126. cui non mirarer si quis alius obiecisset incogitantiam sincera tractanti. Talia videri poterunt prima facie veterum loca spectanti, qui quidem πείσονται et πῆσονται in istum paene sensum adhibuerint, quo nostro loco cepit illud Valla; frequenter occurrunt, δεινὰ πείσονται, vel ἀνόσια, τί πείσονται; et similia: οὐδὲν πείσεται ἄχαρι, et ἄχαρι οὐδὲν παύοντες, sunt Herodotea II. 141. VI. 9. VII. 50. Verum, aut fallor, aut οὐ πεισόμεθα significare nequit, haudquaquam tolerabimus, vel non sinemus. In suo forsitan Cod. Laurentius invenit, quod praebet Arch. οὐκ οἰσόμεθα. Si Graecum esset περιισόμεθα, sicuti περιιδέειν Herodoteum est, ingeniosa videretur Reiskii conjectura: meae me nondum poenitet, qua corripiebam ἡμεῖς σφὶ τισόμεθα. Vos primi Persas iniuria provocastis; neque nos illis ullam fecimus, neque etiam inferemus: quod si tamen Persa nos armis infestis invadens prior affecerit iniuria, et nos de illo sumemus vindictam, iniuriam illatam propulsando, καὶ ἡμεῖς σφὶ τισόμεθα.

exemplorum in *Τίσσας* congescit affatim *Portus*. Crediderunt itaque barbari, contra Scythas iustum movisse bellum *Darium*: a quibus dissentiens *Plato* in *Gorgia* pag. 483. D. ποῖω, inquit, δικαίω χρώμενος Εἰρήνης ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἐστράτευσιν, ἢ ὁ πατήρ αὐτοῦ ἐπὶ τοὺς Σκύθας; VALCK. — Istud εὐ πιστόμεθα molestum est. *Vallae*, haudquaquam tolerabimus, congruit *Arch.* εὐκ οἰσόμεθα, ad sensionem eblanditurum, ubi verbo similis notio constiterit. Laudavi [in *Dissert. Herod.*] *Valckenarii* hariolationem, [ad *Euripid. Phoen.* pag. 535. prolatam,] doleoque schedis displicere. Relinquo quod reperi. WESS. — Et ego vulgatum praelaturus eram *Valckenarii* hariolationi. Caeterum vide *Var. Lect.* Fortasse vero et ego, si vulgatum (quantumvis suspectum) interim dum certius quidpiam foret repertum, tenuissem, prudentius eram facturus. Etenim blandiri quidem παυσόμεθα utique debuerat, si certis exemplis ostendi posset, significare id verbum, otiosi sedebimus, quieti manebimus. Vereor autem, ne in eisdem exemplis, ad quae in *Var. Lect.* provocavi, perinde atque alibi, παύεσθαι non quietum manere significet, sed requiescere, cessare ab opere, desinere, incepto desistere, quae notio parum opportuna fuerit huic loco. S.

CAP. CXX. 14. Ἰδάνθυρος optime mssti, uti c. 76. Mox [lin. 16.] προσγινόμενῃ μοίρῃ *Arch.* [pro προσγινόμενων, ἡμέρας] speciem ostentat, praeterea nihil. Diurni enim itineris mentio exsulare non potest ob c. 122. WESS.

24. ἢν δὲ βουλευόμενοισι δοκῇ) Spectarunt librarii [qui βουλομένοισι dederunt] ἂν ὑμῖν βουλομένοις ἢ apud *Demosth.* Orat. Prolog. p. 760., similesque *Thucydidis* lib. VII. 35. VIII. 93. ac plurium dictiones. Tum non insipide ex *Sallustii* *Iugurth.* cap. 84. si volentibus putatur. In vulgato equidem acquiesco. WESS. — Βουλευόμενοισι inde ab *H. Stephani* edit. 1. receptum ex msstis, et sic *Medic. Ask. Pass. F.* et tres *Paris. S.*

CAP. CXXI. 6. τοσαῦτα ὑπολιπόμενοι) Erunt quibus ἀπολιπόμενοι arridebunt. At *Noster* lib. VI. 7. τὸ δὲ ναυτικὸν πλήρουν, ὑπολειπομένους μηδεμίαν τῶν νῆων. *Cl. Reiskius* distinguit, τοσαῦτα (ὑπολιπόμενοι τὰ ἄλλα) ἅμα etc. veritus, ne sententia emergat, liberos et uxores a Scythiis desertos et hosti permisos, quae adtendenti nasci vix potest. WESS.

CAP. CXXII. 3. τούτους εἰρόντας, ἡμέρης ὁδῶ προέχον-
τες) Rectissime sic Pass. [et F. puto et alii.] Scythae
sunt, quos ex nationis decreto unius diei itinere Persas prae-
gredi oportebat: ἡμέρης καὶ τούτους ὁδῶ προέχοντας τῶν Περσῶν
c. 120. dixit. Neque fugit hoc Reiskii sollertiam. WESS.

4. τὰ --- Φυόμενα λαίνοντες) Ἐκτριβόντες, explicante
Hesychio. Ipsi Scythae decreverant τὴν ποίην ἐκ τῆς γῆς ἐκτρι-
βειν c. 120. Amplius autem λαίνοντες, quam κόπτοντες. Phi-
lo Iud. lib. I. Alleg. p. 58. v. τοῖς ἀθληταῖς οἱ ἀλείπται παραγ-
γίλλουσι μὴ κόπτειν, ἀλλὰ κατὰ σχολὴν λαίνειν, sed cibum
per olum masticare et minutatim commolere. τὰ Φυόμενα er-
go λαίνειν deglabrare, uti in glabretis et glabrentibus locis apud
Columellam. Graviter Menander Excerpt. Legat. p. 102. καὶ
ταύτη λεῖναι τι καὶ ἐκτριβεῖν τῶν Λογγιστάρων τὴν δύναμιν h. e.
fricare et obterere prorsus. WESS. — Apud Philonem vero
l. c. haud dubie κόπτειν, non λαίνειν, fuerit legen-
dum. S.

8. πρὸς ἧν τι καὶ τοῦ Τανάϊδος) Notabilis structura: Po-
tuisset πρὸς ἧος aut ἧους τι καὶ τοῦ Ταν. ut Cl. Pauw. Ve-
rum πρὸς ἧν in Musis sexcenties. Variavit, ut in verbis
et praepositionibus solent, casus. [Qua de variatione ad
I. 202, 16. pag. 204. dictum. conf. II. 121, 6. IV. 17, 11.
et 13. VII. 176, 14 seq.] Vide Aeschyl. VII. contr. Theb.
930. Raphaelium ad Lucae Eu. cap. 1, 54. ex Polybio, Adre-
schium in Aeschyl. Animadv. lib. I. 21. p. 149. Ipse autem
hic Persarum trans Tanain traiectus, tam brevi temporis
spatio, nec verus nec vero similis Nob. Palmerio. Ab Istro
ad Maeotidem xx. dierum iter est expedito, c. 101.; quanto
longius difficilisque exercitui inmenso, totque inpedi-
mentis praepedito? Confer Exercit. ad Graec. Auctor. pag.
21. WESS. — Perspecte PALMERIUS l. c. „Ut Alexan-
„der Bessum persequens, postquam eum in potestate ha-
„buit, laxartem usque perrexit, et se Tanain vidisse vel
„credidit, vel ad gloriam suam publicavit: sic et Darius
„Hypanin aut forte Borysthenem, Tanaim esse credidit,
„vel credere se simulavit, ut suae gloriae audaci menda-
„cio velificaretur.“ Consuluisse neminem poenitebit,
quae ad hoc cap. cxxii-cxxiv. spectantia disputavit auctor
Commentationis iam saepius nobis laudatae, in Addita-
mentis ad Hist. Univ. T. III. p. 9 seq. cum quo conf. Dan-
ville, Act. Acad. Inscr. T. XXXV. p. 582. S.

CAP. CXXIII. 10. *ἰούσα πλῆθος ἐπὶ τὰ ἡμερῶν ὁδοῦ*) Verè atque ex finitione c. 22., ubi male in *Vallae* Latinis octo dierum. Πλῆθος *locorum amplitudini* quadrare, testabitur lib. I. 203. WESS. — Conf. Adn. ad I. 203, 6. Similiter *χωρὸς πολλός*, *amplus, vastus locus*, IV. 39, 8. ἰδὴ *πλείστη*, *vastissima sylva*, IV. 109, 9. Verborum structura h. l. talis intelligenda, *ἰούσα ὁδοῦ ἐπὶ τὰ ἡμερῶν (κατὰ) πλῆθος*. S.

15. Σύργις) Idem Ὑργίς cap. 57. Ita *Halmydessus, Salmydessus: Halmyris, Salmyris*, et complura hoc de genere. Nunc *Tanain* minorem vocari et *Seviersky*, quod vestigium veteris vocabuli, testem sero *Bayerum* T. I. Conn. Petropol. pag. 414. WESS. — Alium esse *Syrgin* fluvium, alium *Hyrgin*, contendit *Larcher* in Indice Geogr. voc. *Hyrgis*; item *Beer* in Addit. ad Hist. Univ. T. III. ubi vide pag. 11. §. 12. et p. 12. §. 14. S.

CAP. CXXIV. 2. *πανσάμενος*) Perperam *πανσαμένου* τοῦ δρόμου ex *Medic.* Vetat sermonis habitus, quo οὕτω *πανσάμενος* τοῦ δρόμου c. 126. et II. 159., neque oblitus est *Cl. D'Orvillius* ad *Chariton*. lib. I. 7. p. 91. WESS.

6. πρὸς ταῦτα ἐτραπίτο) Tentatur *ἰστρεύετο* ex *Hesychii* Στρεύεσθαι, διατρίβειν. Addi *Nicandri Alexiph.* vs. 290. potuerat, tum *στράτιστον* et *στράγγιστον* manifesto confundi in *Alexandr.* versione Iudic. xix, 8. Quid porro? Incrustandum-ne propterea, quod toties totiesque in usu versatur? WESS.

CAP. CXXV. 3. *ὑπερφύοντας*) *Vallam* non arbitror *ὑπερφύοντας* invenisse; vertit, uti passim, liberius; neque ulla urget necessitas *ὑπερφύοντας*, cui in formae, virtutis, aliarumque rerum praestantia, sedes lib. VIII. 144. IX. 95., eligendi. Ὑπερφύοντας, *semet ex conspectu auferentes*, illustrat *Eustath.* in *Homer.* p. 1478, 7. [*Odyss.* p. 142, 11. ed. Bas.] Iam, quod [*lin.* 4.] in membranarum ἀντί, dedit lib. II. 113. IV. 28. 152. etc. WESS. — Sed et percommodum et vere ionicum est id quod plures membr. cum add. praeferunt ἀντί, ex quo contractum ἀντί. Et hoc ipsum ἀντί nonnunquam quidem videri potest esse imperfecti temporis, ut II. 113, 5. IV. 152, 8. alibi vero haud dubie praesentis est temporis, ex ἀντί per syncopen factum, de qua in *Var. Lect.* ad I. 180, 5. monuimus. S.

21. οὐτε πρὸς ἀλκὴν ἐπράποντο) Latina laxius. Τρίπισθαι πρὸς ἀλκὴν, ad vim propulsandam se convertere lib. III. 78.⁹ [et saepius alias, tum] *Arrian*. Indic. c. 24. *Appian*. Mithrid. pag. 328. Simili in re saepiuscule *Procopius* ἰδεῖν, βλέπειν, ὁρᾷν εἰς ἀλκὴν, quibus non utor. Examinandum est, οὐκ ἔστι ἀπίσταντας, [lin. 24.] quod *Laurentio* disiunctim οὐκ ἔστι, adprobante *Palmerio*. Malo *Stephani* vestigia legere, vertentis, *At Scythae*, non iam ad *Agathysos*, quippe qui ingressu regionis interdixissent, tendebant, sed ex *Neuride* regione in suam *Persis* praeibant. Nusquam Scriptor dixit, *Agathysos* damnasae, quod ante ingressi erant, consilium. *Scythae* praeterea non ex *Agathysorum* finibus, sed ex *Neuride*, ad quam devenerant cedentes, suam in regionem *Persis* praeiverunt. Necti debent Ἀγαθ. ἀπὸ τῆς οὐκ ἔστι ἀπικνύοντο. Consimili usu ἀπικνας lib. III. 153. *WESS*. — Locum hunc, ab *H. Stephano* recte expositum, prorsus a Scriptoris uiente aberrans *Valla* sic converterat: *Scythae* partim ad *Agathysos*, iam non recusantes societatem, se conferebant, partim e *Neuride* regione in suam *Persis* praeibant. De disiunctim scribendo οὐκ ἔστι, pro οὐκ ἔστι, nec *Valla* cogitavit, nec *Palmerius*: nec ista disiunctio ullum momentum in alteram partem erat adlatura. *Vallae* versionem neutiquam probans *Palmerius*: „Credo, ait, τὸ οὐκ ἔστι momentum esse loco, et sic legendum puto, εἰς μὲν τοὺς Ἀγαθύρ-
„σοὺς ἀπὸ πάντας οὐκ ἔστι ἀπικνύοντο: id est, versus *Agathysos*
„recusantes non amplius iter fecerunt.“ Atque hoc ipsum haud dubie *Herodotus* voluerat; sed eandem in sententiam necesse non erat vocem οὐκ ἔστι loco movere: amare novimus *Nostrum* traiectionem verborum; et ad declarandam illius sententiam satis fuit verba ita distinguere, ut a nobis cum *Reiz*. et *Schæf*. factum. ἀπικνύειν idem valet ac paullo superius ἀπαγορεύειν. S.

CAP. CXXVI. 6. οὐ δὲ στάς τε καὶ παυσάμενος πλάτης μάλιστα) Verissime *Gronovius* ad *Arrian*. Ἀναβ. lib. V. 11. pag. 210., antiquissimos mssos hoc velle et ex margine in contextum repetendum: hic, quod mirere, altum silentium. [Vide *Var. Lect.*] Omnia praeclara et rege digna. Formula Scriptori familiarissima: Σὺ δὲ μοι ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα στρατεύεσθαι lib. III. 134. Atossa ad *Darium*. Σὺ δὲ μὴ βίβηται Graeci ad *Gelonem* lib. VII. 159. Multa ibidem vir

Celeb. coacervavit, quae Herodoti amatorem fugere non possunt. WESS.

CAP. CXXVII. 1. et seq. Ἰδάνθυρος ἔλεγε ταῦτα· οὕτω τὸ ἰμὸν etc.) Quae dicentem facit Idanthyrsum, illa Scythae Regi mirabiliter congruunt, artisque sunt Herodoteae plena, qua semper τοῖς ὑποκειμένοις προσώποις καὶ πράγμασι τοὺς πρέπουσας ἱφαιμόττει λόγους. Hanc historici huius virtutem omnes agnoverunt artis bene dicendi magistri veteres, quam, inimitabilem plerisque, expresserunt accurate Lysias et Demosthenes. Hic locum quoque Theonis invenit observatum Progymn. p. 114., βαρβαρικῶς εἰπὼν πολλὰς τὸν Ἡρόδοτον, καί περ Ἑλληνιστὶ γράφοντα, ὅτι τοὺς ἐκείνων λόγους μιμήσθαι. Quoniam haec etiam insignita sunt τῷ ἀφελῇ αὐτοφρεῖ, in exemplum τῆς Σκυθικῆς ἀπλότητος designat Strabo VII. p. 461. c. [p. 301. ed. Cas.] ἃ λέγει Ἡρόδοτος περὶ τοῦ τῶν Σκυθῶν βασιλέως, ἰφ' ἐν ἱστρητοπέδουσιν Δαρείῳ καὶ τὰ ἐπισταλμένα παρ' αὐτοῦ. VALCK.

2. ὁ Πέρσης) Male Πέρσαι Med. et sequaces. Ὁ Αὐδὸς, ὁ Μῆδης, ὁ Πέρσης, ὁ Σαυρομάτης, ὁ Βουδίνος, et ceteri nationum earum reges, cap. 119. Attigit Cl. D'Orvillius ad Chariton. VII. 4. pag. 610. Elegantem autem huius epistolae sive Scythicae orationis simplicitatem commendat Strabo lib. VII. p. 461., ubi Casaubonus. [ad p. 301. suae edit.] WESS.

6. ἡμῖν οὔτε ἄσπεκ, οὔτε γῆ) Hoc nihil audientem Darium iam ante frater monuerat Artabanus, καταλέγων τῶν Σκυθῶν τὴν ἀπορίαν, IV. 83. Permanserant idcirco semper invicti, οὐδὲν ἔχοντες ὑπὲρ οὗ δουλεύουσιν, secundum Ephorum apud Strabon. VII. p. 464. A. [pag. 303. ed. Cas.] et Aegyptii Regis legatis dixisse perhibentur Iustino II. c. 3., tam opulenti populi ducem stolidè adversum inopes occupasse bellum. Apud eundem, IX. c. 2., Atheas Philippi legatis vere nullas sibi opes esse dicebat, quibus tantum Regem expleat. Dromichaetes apud Strabon. pag. 463. A. ἐκίλευσε τοῖς τοιούτοις μὴ πολεμεῖν, ἀλλὰ φίλοις χρῆσθαι. VALCK.

11. φίρετε) Blanditur Arch. φίρε, quod lib. I. 205., alibi φίρε νυν δέ. At vide cap. 115. Valerius Max. hinc culte lib. V. 4. Ext. 5. Responderunt Scythae: se nec urbes ullas, nec agros cultos, pro quibus dimicarent, habere. Ceterum cum ad parentum suorum monumenta venissent, sciturum quemadmo-

dum Scythae praediari solerent. In quibus venissent sine gravi sollicitatur ratione. WESS.

20. Τὸ τοῦτο ἐστὶ ἢ ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις) Nobilis paroemia, ab Erasmo in Chiliad. illustrata; qui quidem cum Herodoti mentionem neglexerit, Schotto [in Notis ad Paroemiographos, pag. 280.] praebita asseverandi ansa est. in Melpomene de eo dicto sileri. Tetigit errorem Abreschius. Qui in Cyri rebus proverbium adhibuit Ctesias ap. Auctorem περὶ Ἑμπερ. cap. 225. aut a vero abiit, aut probavit prolepsin. WESS. — Nisi proverbialis forma loquendi Herodoto statuatur antiquior, videri poterit ista nota fuisse marginalis: nam per τὴν ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσιν, quod e Paroemiographis liquet, intellexerunt illud Idanthyrsi Herodotei saepius adhibitum κλαίειν λέγω, vel ἀγορεύω. Atticis per euphemismum frequentius dicebatur χαίρειν λέγω, vel κελεύω. Bias Diogenis Laërt. I. 83. ἐγὼ δὲ, φησιν, Ἀλκιάτῃ κελύω κρόμμυος ἰσθίον, id est κλαίειν: notat ibi Menagius. VALCK. — Locus ex libello περὶ Ἑμπερίας a Wesselingio citatus exstat sect. 216. ed. Schneid. At, quae ibi leguntur, τοῦτο γὰρ ἢ λεγόμενη ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις ἐστίν, non sunt Ctesiae verba, sed ipsius Demetrii monitum, qui auctor illius libelli fertur, Ctesiae verbis intersertum. Videtur autem proverbialis illa formula utique fuisse Herodoto vetustior: cuius proverbii origines auctores ii, quos Diogenes Laërtius I. 101. secutus est, ab Anacharsidis apud Graecos peregrinatione, et ab huius viri simplici et aperta in dicendo libertate repetierunt. Herodotus vero nunc ait, hoc esse vere Scythicum loquendi genus, si quis rectè et sine ambagibus (ἀποτόμως, ut est apud Suidam, quasi dicas praecise, et abrupte) plorare aliquem iubet, sicut Idanthyrus fecit in mandato ad Darium dato. Quem ipsum Herodoti locum et Suidas ob oculos habuit in his quae in Ἡ ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις scripsit, et auctor Appendicis Vaticanae Proverbior. Cent. II. num. 7. ubi minus recte ἀτόπως legitur pro eo quod ἀποτόμως apud Suidam est. Eundemque Nostri locum et auctor libelli περὶ Ἑμπερ. in animo habuisse videtur, et Clearchus in his quae apud Athenaeum lib. XII. p. 524. E. leguntur. Quo minus caussae esse mihi visum erat, cur eadem verba apud Nostrum cum viris doctis suspecta haberem. S.

CAP. CXXVIII. 6 seqq. ἔδοξε πλανᾶν μὲν μηκέτι Πέρσας etc.) *Valla* male, *errare Persas*: male, *commentu erepto*; et distributis illis, qui copiis frumenta auferrent. *Correxerat Stephan.*, quem sequor. Σίτρα αἰρέόμενοι et ἀναίρεόμενοι, qui prandent cibumque sumunt, lib. III. 26. VII. 120. Docte, ut solet, *P. Leopardus* Emend. lib. VII. 14. Quia tamen αἰρέσθαι eo in negotio teritur praecipue, maluit δὲ αἰρουμένοι, et iterum, *Abreschius*. Platonium ex Cratylō p. 411. D. τὸ γὰρ νομᾶν καὶ τὸ σκοπεῖν ταυτὸν, *Stephani* et *Porti* opinionem [νομῶντες observantes intelligentium] adfirmat, nec minus *Aeschyli* coecus *Tiresias*; auribus et mente observans, ἐν ᾧ νομᾶν καὶ φρεσίν, in VII. contr. Theb. vs. 25., tum *Agamemni*. vs. 791. πᾶν δ' ἐπὶ τέρμα νομᾶ. *WESS.*

CAP. CXXIX. 7. τοπαράπαν οὔτε ὄνος) *Clemens Alex.* Protrept. pag. 25. Scythias victimas asinorum sollemnes ex *Callimacho* et *Apollodoro* dedit, derivatas lutulentis Hyperboreorum e fontibus, quod *Pindarus* docebit. Tu supra cap. 28. vise. Ὑβρίζοντας, Glossator σκιετώντας, et cum eo *Suidas* et *Corinthus*, [Gregor. Dial. ion. §. 149. ubi vide *Koen.*] non explōdente [immo comprobante] in *Theo*. suo *Stephano*. Verius *Valla*. [rudentes interpretatus.] Quae deinoeps et c. 135., ea unice animalis rudium sibi requirunt. Potest alioqui asellus ὑβρίξιν lascivire variis modis. Signate *Xenophon* Κυρ. Ἀναβ. lib. V. [c. 8, 8.] pag. 433. Ed. *Hutch.* αἱ ἐν τούτῳ τῷ καιρῷ ὑβρίζον, ὁμολογῶ καὶ τῶν ὄνων ὑβρίσσοτερος εἶναι οἷς φασιν ὑπὸ τῆς ὑβριως πόπον οὐκ ἔγγινεσθαι. In *Pindari* Pyth. Od. X. 55. *Apollo*, dum Hyperborei asininis victimis operantur, γελᾷ δ' ὄρων ὑβριν ὀρθῶν κνωδάλων: ad quae Critici, τὴν ἀναιρέσιν φησι, διὰ τὰ σκιετήματα, αἱ ἐν τῇ σφαγῇ ποιοῦνται οἱ ὄνοι: ubi tamen ingratus animalis clamor addi potuerat. *WESS.* — Utique de ruditu maxime h. l. cogitaverat Scriptor: nec vero idcirco ὑβρίζοντες in Lat. vers. rudentes reddi debuit, sed omnino lascivientes. *S.*

11. ὀρθὰ ἰστάντες τὰ ὦτα) Sumsit forsā a *Sophocle*, cuius ista nobilis est imago *Elec.* vs. 25. Ὡσπερ γὰρ ἴππος εὐγενής, καὶ ἢ γέρον, Ἐν τοῖσι δεινοῖς θυμὸν οὐκ ἀπάλλειν, Ἀλλ' ὀρθὸν οὐς ἰστάν: sed potius aures arigit: integrum locum eleganter expressit *H. Stephan.* App. de Dial. Att. p. 144. Ubi eundem adhibet in *Observ.* in *Aeschylum* p. 390.,

haec in libro Leidensi manu sua Ios. Scaliger adscripserat: Nam sicut acer, sit licet senex, equus Non perdit iras in gravi discrimine. Hinc ad homines illud transfertur qui aures ad audiendum arrigebant. Philostr. p. 687, 2. ἰγὼ σου ἀκούων τὰ ὦτα ἵστημι: et pag. 750, 2., ὦτα habet ἱστημένα πρὸς τοὺς λόγους. Horat. II. Od., xix., aures capripedum Satyrorum acutas: ut Latinum acuō, sic Graecum ἀκούω peperit vetus ἄκω. VALCK.

13. ταῦτα μὲν νῦν ἐπὶ συμκρόν τι ἐφέροντο τοῦ πολέμου) Haud absone Laurentius: [Atque hoc quidem paululum quiddam momenti ad bellum afferebat.] Proderat Persis non nihil, in Scytharum equestri incursu atque inpressione, asinorum is clamor, nec multum tamen ad belli successum. Si verba spectes, convenient ex lib. VII. 211. οὐδὲν πλεον ἐφέροντο τῆς στρατιῆς τῆς Μιδικῆς: eritque adeo ἐπὶ συμκρόν τι non diversum ac συμκρόν, quomodo ἐπὶ συμκρόν φράσαι paucis eloqui in Sophocle, quod admovit Adreschius. WESS. — Sententia quidem haud obscura: mira vero utique locutio, minimeque conferenda cum ea, quam ex lib. VII. c. 211, 6. vir doctissimus advocavit; quae, ad sententiam quod spectat, nihil cum hac commune habet. Commodius paullo conferri illud posset, ex III. 134, 9. ἐπ' ἀμφοτέρω δὲ τοι φέροι, ad utrumque tibi hoc prodest; si modo ἴφειρον hoc loco, non ἐφέροντο, legeretur. S.

CAP. CXXX. 3. τῶν πάντων ἐπιδητίς ἰόντης) Non sperno ἐπιδητίς, gemmulae instar ex Homericō ὅπως ἐπιδητίς ἦσαν. Rhianus in Stob. Serm. III. pag. 54. βίότιο μὲν ὅς κ' ἐπιδητὴς στρωφᾷται. Scytharum valde miror institutum. Persas conmeatu intercludere volunt, et pecora illis abigenda relinquunt; quae utique consilio non respondent. Expectasses ἔκως - - μὴ καταλάβουσιν, μετὰ τῶν νομῶν αὐτοὶ ἀν etc. ne pecora interciperent, cum pastoribus ipsi in alium locum etc. Id si olim scriptum non fuit, intellexit parvum animalium, quem sibi ἐς φορβὴν, ad victum, servaverant, numerum, reliquis longe in septemtrionem dimissis, ut cap. 121. Hinc rapere, sed non sine difficili opera et periculosa, concessum Persis. Quod statim ἐπύρνον ἀν τῇ πεποιμένῳ, gestientes pecudum abactores et praeda laetos sistit. At Darii angustiae et consilii inopia aliud postulat, cui ἐπύρνον, exercebantur, fatigabanturque, ut in scriptis, utcun-

que satisfacit. WESS. — Immo vero optime habet verbum *ἰσχυρο*. Scilicet (quod perspecte etiam *Larcherus* monuit) hoc fuit Scytharum consilium, ut spe Dario facta praedae identidem, unde exercitum aleret, faciendae, retineretur rex cis Istrum fluvium, donec ad extremum, ponte Istri ab Ionibus rescisso, (coll. c. 33.) reditu exclusus exercitus fame esset periturus. S.

CAP. CXXXI. 4. ὁρῶντά τι καὶ μὴν etc.) Haec non satis accurate *Athen.* excerpit VIII. p. 334. A. Δαρσίω Σκύθαι περιχομένη αὐτῶν τῇ χώρᾳ ἔπιμψαν, ὡς φησὶν Ἡρόδοτος, ὅτιν, καὶ οἰστὸν, καὶ βάρβαρον. Quid sibi vellent ista dona, primum dicit τὸν νόον τῶν δεδομένων, tum [lin. 9.] τὸ ἰθίλει τὰ δῶρα λῆγειν: id est, τί διανοηθέντες, aut πρὸς τί ἀφορῶντες, sive τίς ποτὶ γνώμῃ χρώμενοι ἔπιμψον. Verbum *Noster* in tallinis adhibet ἰθίλει, *Homerum*, sequutus. *Euripid.* *Hippol.* vs. 865., Ἴδω, τί λήξει δῖλτος ἥδ' ἐμοὶ θίλει; *Herodotus* II. 13. et V. 80. συνίηαι, τὸ ἰθίλει λῆγειν τὸ χρηστήριον. VI. 37. τί θίλει τὸ ἔπος εἶναι; ut in *Homil. Clement.* XIV. 9., τί θίλει τοῦτο εἶναι; Magis usitata sunt τί τοῦτο βούλεται; et βούλεται λῆγειν, vel εἶναι. Etiam apud *Herod.* δύναται in talibus adhibetur: δύναται τοῦτο τὸ ἔπος, II. 30. Hoc apud quosvis usitatissimum: neque tamen dici solet δύναται λῆγειν, ut mirer cur adiectum sit apud *Eunapium* pag. 13, 23. Semel apud *Thucyd.* pro βούλεται εἶναι reperitur φρεσὶ, pag. 367, 5. In *Lysiacis* οἶται pag. 266. de cuius sinceritate dubito. VALCK. — *Lysiae* locum habes p. 138. ed. Tayl. p. 505. ed. Reisk. ubi de scripturae sinceritate immerito dubitasse vir doctus videtur. S.

4. καὶ βάρβαρον) *Eustathio* inter τὰ τοῦ γλῶττος Ἴωνος Ἡροδότου est βάρβαρος ad *Iliad.* pag. 468, 31. [p. 356 extr. ed. Bas. Iterumque ad *Odyss.* p. 271, 46. ed. Bas. p. 1570. ed. Rom.] Qui nunc in manibus sunt Codices, editum probant. In *ranæ* nomine *Graecos* mire, florente lingua, variasse, docet *Cl. Alberti Peric. Critic.* cap. 18. Ceterum *Scytharum* dona, sed auctiora, ex *Pherecyde* *Syrio*, seu *Le-rio* potius, adnumerat *Clemens Alex. Strom.* lib. V. p. 671. WESS.

CAP. CXXXII. 3. εἰς ἀζωντος τῆδε) Parum sibi constans vir *Cl.* hic vellem *Herodoto* *Mediceam* restituisset lectionem, εἰς ἀζων τῆδε, quam et *Valla* reperit et forte

plures dabunt Codices: Δαρίου μὲν νυν ἡ γνώμη ἦν, --- εἰκά-
ζων τῇδ'. Ex usitatissima veteribus scribendi forma, qua
nōn τὸ ἥπτον respicitur, sed τὸ σημαζόμενον, refertur εἰκά-
ζων ad ἔγνω Δαρίους, ut pulcre monuit Cl. Abresch. Dil.
Thuc. p. 71. VALCK. — εἰκάζων dubio vacat. WESS.
— Conf. Var. Lect. S.

5. ὄρνις δὲ μάλιστα ἔοικε ἵππῳ) 'Quid hoc ad rem? In
Clemente Orthopagas coniectat aviculā aërem indicari, τὸν
αἶθρα ἀπὸ τῆς ὀρνίθος, quod in eo valetur. Darii explicationi
Cl. de Pauw opitulatur, reponens, τῷ ἵππῳ, τὸν τοῦς τε
ὀιστρούς, avis equo maxime similis est, quem et sagittas, ut
potentiam suam, tradunt. Argute. WESS. — Poterit libro-
rum scriptura in eandem sententiam locum tueri, ut co-
gitemus, in equis et in telis positum esse robur Scytharum. S.

7. συνιστάνκει δὲ ταύτῃ τῇ γνώμῃ ἡ Γοβρύεω) Bene schedae
veteres. Viri docti aut ἰνιστήναι, aut οὐ συνιστάνκει corrigentes,
fruantur arbitrio. Equidem a Codicibus nihil deflecto.
Causam dixi ad lib. I. 208. Congruit autem examussum
Gobryae, donorum Scythicorum et aenigmatis explana-
tori, Xiphodrae ap. Clementem declaratio. WESS. — Ad-
iicit idem WESS. notulam huiusmodi: „Mox τῶν ἀνδρ.
„τ. ἐστ. τῶν τὸν --- Arch. et Vind. voluisse videntur, quo-
„modo lib. III. 153.“ — In Var. Lect. ad h. l. notaverat;
duo verba ἑνός et τῶν non legi in Arch. et Vind. Nunc pu-
to monitum voluit Lectorem, satis commodam fore ho-
rum codicum scripturam, si una solummodo vox ἑνός ab-
esset. S.

9. Ἦν μὴ ὄρνιθες γενόμενοι) Huc transtulit aetatis suae
Graecis usitatam proverbialem locutionem, Euripid. Phoen.
vs. 1222., Ἦν μὴ γὰρ Φεύγων ἐκ Φύγης πρὸς αἰθήρα, nempe λυκτίον
σοι, vel λέξεις. Prostant ibi [in Valckenarii Notis] similia
quaedam; quale est et hoc Plauti, Amph. I. 1, 294. Qua-
drigas si nunc inseendas Iovis, Atque hinc fugias, ita vix po-
teris effugere infortunium. VALCK.

CAP. CXXXIV. 4. διῆξι) Sic pingunt omnes,
etiam Aldus. Maluit Cl. Abresch ad Aeschyl. Animadv. lib.
I. 4. διῆξι ex διήκω. Vulgatum in leporis celeri cursu aptius;
estque, uti eius simplex, in Euripidis et Sophoclis saepius-
cule fabulis. Adcommodatissimum Polyaei lib. VII. cap.
10, 1. locum corruptisse Maasvicum adscripsit Berglerus.
Melius ibi Casaubonus. WESS.

Ibid. λαγός --- διῆξι) Hinc recte *Casaubon.* διῆξι *Polyaen-*
no restituit VII. 10, 1. Δαρύος παρατάσσειτο Σπύθαις· λαγός
διῆξι παρὰ τὴν Σπυθικὴν Φάλαγγα: pro διήλαξι: nam sua *Po-*
lyaeum ex *Herod.* sumsisse sequentia demonstrant: attigit
haec *D'Orvill.* in *Charit.* pag. 257. Ionico more scripserat
Herod. διήϊξε. Atticis veteribus αἰέσειν semper scribitur
ut dissyllabum, ἄτταν, et ἄξαι, ἦξι: in his saepe fuit er-
ratum. VALCK.

17. νύξ ἐπ(λθ)η) Res levis, in Codicum discordia non
praetereunda: sive ἔλθῃ, seu ἐπέλθῃ amplexere, eadem sen-
tentia; ingruenti tamen nocti, posterius propius. Sic τοὺς
δὲ --- ἀγωνιζομένους νύξ ἐπελθοῦσα διίλυσε, lib. VIII. 11.
In talibus iudicio et gustui, ut sic dicam, locus est.
WESS.

CAP. CXXXV. 5. αὐτοῦ ταύτῃ ἐν τῷ στρατοπέδῳ)
Herodoteum est αὐτοῦ ταύτῃ, et idoneis exemplis adfirma-
tum *Gronovio* et *Abresch.* Dil. *Thuc.* p. 403. Ab aliis scri-
beretur αὐτοῦ ἐν τῷ στρατοπέδῳ. αὐτοῦ ἐν τῷ ἱερῷ, est *Thucyd.*
III. 81. ἐν τῇ Τεγίᾳ αὐτοῦ, *Xenoph.* Ἑλλ. VII. pag. 374, 23.
αὐτοῦ Ἀθήνῃς, *Theopomp.* Athen. XII. p. 532. c. αὐτοῦ ἐν τῷ
συμπόσιῳ, *Luciani* Prom. §. 8. Ut indidem *Thebis*, indidem
Megaris, indidem ex *Aventino*, sic ἐκ τοῦ Ἄργους αὐτόθεν ex-
stat ap. *Thucyd.* V. 83. Quia legitur in *Schol.* Αὐτόθεν) ἐκ
τοῦ Ἄργους: *Dukero* haec ex interpretamento videbantur ad-
iecta; a cuius hic iudicio non dissentio, quia semper sic
αὐτόθεν simpliciter ponit *Thucyd.* cuius etiam *Scholias*tes
p. 402., ad Αὐτόθεν) ἐκ τῆς Σικελίας adscripsit; quantumvis
Ἄργιος ἐξ ἱεροῦ Αὐτόθεν legatur in *Theocriteorum Carm.* XXV.
170. VALCK.

8 seq. προφάσις δὲ τῆσδε δηλαδὴ, αὐτὸς μὲν --- ἐπείσε-
σθαι μέλλοι) Adstruitur a doctis ὥς· εἰ αὐτὸς μὲν, vel ἵνα
αὐτὸς, aut ἢ αὐτὸς μὲν etc. quibus scripti auxilium libri
negant. WESS. — Ad προφάσις e superioribus repetenda
vox ἵνεκα, ut προφάσις ἵνεκα idem valent ac διὰ πρόφασιν,
VII. 230, 2. hanc, quae praetendebatur, ob causam. Tum
ad αὐτὸς μὲν μέλλοι per ellipsin intelligenda fuerit ὅτι par-
ticula. Denique videndum, ne paullo commodius sic di-
stincta foret oratio: προφάσις μὲν τῆσδε δηλαδὴ αὐτὸς μὲν etc.
Post δηλαδὴ quidem interpungunt nostrae membr. F. cum
edd, neque alia distinctio aliis ex scriptis libris adfertur. S.

9. σύν τῷ καθ' αἶψα τοῦ στρατοῦ) *De flore exercitus, Valla; de integris et expeditis, Portus. In Thucydide lib. V. 8. τῶν γὰρ Ἀθηναίων, ὅπερ ἱστράτιος, τὸ καθαρόν ἐξῆλθε*: explicant Scholiastae, οὐχὶ συγκαλύδων, οὐδὲ ἱπικούρων, ἀλλ' αὐτῶν τῶν πολιτῶν. Hoc si hic valeat, Persae praeter ceteros erunt. Atque haec commentanti offerunt se ista *Plutarchi in Nicia* pag. 535. c. οὐδὲ Φυλακῆν ἐποιήσατο καθαρὰν, quae manifesto prava in ἐποιήσατο ἰσχυρὰν convertit *Moses Solanus*: praeferrērem καρτεράν, quod saepe prioris sedem nullo iure occupavit. Huc trahitur *Appiani Punic. p. 37. [cap. 44. nostrae ed.]* καὶ γινομένης τῆς μάχης καθαρᾶς τῶν θηρίων, quoniam in *Mithridat. p. 361. [c. 65.]* καὶ τοῦτος ἀμφὶ τῷ ποταμῷ μάχῃ γίνεται καρτερά: et *Iberic. p. 457. [cap. 31.]* μάχῃ γίνεται καρτερά. At haec bene quidem, nec prava priora, in quibus καρτεράς si elegeris, deturbabitur rei nexus. Μάχῃ καθαρὰ θηρίων, a qua elephantī absunt; ut sane convulnērati et perterrefacti abierant: unde continuo apud *Appian. ὁ ἄλλος ἐγίγνετο μόνων ἀνδρῶν καὶ ἵππων*. Verum alienis his non inmoror. WESS. — Apud Nostrum l. 211, 3. ὁ καθαρὸς στρατὸς opponitur τῷ ἀχρησίῳ, inutili copiarum parti; quae *ibid. cap. 207, 35. τῆς στρατιῆς τὸ Φλαυρότατον*. Est igitur, vi oppositionis, ὁ καθαρὸς στρατός, melior saniorque pars exercitus. S.

14. οὕτω μὲν δὴ μάλλον πολλῶν ἴσαν τῆς Φωνῆς) Capi-tur voculae μὲν usu Scriptor, neque adeo auferendae. In *Aldo* ἴσαν, quomodo II. 2., etsi, quod [ibi, in Adnot. ad II. 2, 11.] adscriptum, contra sermonis indolem. *Ibidem* Φωνῆς ἴσαι, atque alibi. Cur ab eo hic more discesserit, fortasse caussam vicens dialectus praebuit. WESS. — τῇ Φωνῇ malebat *Reiskius*. Quod si vero quarto casu uti voluisset Scriptor, non τῇ Φωνῇ, puto, sed nude Φωνῇ absque articulo erat dicturus. Nunc adiectus articulus si-gnificare videtur, a voce μάλλον pendere hunc genitivum, et ita accipiendam ἦσαν istam ac si dixisset μάλλον ἴσαν (Φωνῇ) τῆς (εἰς) Φωνῆς, multo maiorem et frequentio-rem, quam pro solito, ruditer ediderunt. S.

15. ἀκούσαντες δὲ οἱ Σκ. τῶν ἔνων) Addit ad ista *Polyae-nus lib. VII. c. 10, 4. καὶ τὰς σκηνὰς ἀκέραιους ὄρωντες, ὥστε παρῖναι τοὺς Πέρσας*. Darius enim secundum illud, ὅπως λάθοι τοὺς Σκύθας, τὸ στρατόπεδον ὡς εἶχεν ἐκ κατὰ χώραν μένειν.

Fortasse legit in proximis Herodoti: [lin. 16.] πάλῃ κατὰ χώραν ἡλπίζον τοὺς Πέρσας μένιν vel μῆναι, ubi vulgatur εἶναι. Εἶναι quidem et Μένιν permutantur in nonnullis loquendi formis; sed suo loco manere Herodoti aevo dicebatur κατὰ χώραν μένιν, non item κ. χ. εἶναι. Aristoph. Eq. vs. 1351, οὐχὶ κατὰ χώραν μινίς; Thucyd. IV. 75. οὐ μινίῳ κατὰ χώραν τὰ πρῶτα. Plura dedit L. Küster. ad Hesychii Ἐν πείσῃ, et ad Arist. Plut. vs. 367. Herod. IV. c. 201. μένιν τὸ ὄρκιον κατὰ χώραν. Adde I. 17. VALCK. — Mirari saepenumero subit longe doctissimum Emendationum venatorem, sed in novandi studio utique nimium. Quod Herodotus κατὰ χώραν εἶναι dixit, id ipsum verbo παρίναι Polyaeus expressit. Nec vero μένιν huic loco opportunum foret; ne μῆναι quidem: quo verbo si nunc uti voluisset Auctor, μεμνημένους in perfecto praeterito dixisset. Atqui κατὰ χώραν εἶναι idem valet ac κατὰ χωρ. μεμνημέναι. S.

CAP. CXXXVI. 6. καὶ ἡ μὴν, Σαυρομάται καὶ Βουδ." etc.) Arridebat primo intuitu καὶ ἡ μὴν Σαυροματίων καὶ ex Arch. Sed Scytharum, Sauromatis iunctorum, abesse mentio non potest. Clare c. 120. καὶ πρὸς μὲν τὴν μίην τῶν μοίρων --- προσχωρεῖν Σαυρομάτας. Apertius c. 133. ἡ δὲ Σκυθίων μίη μοίρη, ἡ ταχθεῖσα πρότερον etc. Denique c. 128. τὴν μὲν δὴ μετὰ Σαυροματίων μοίρην ταχθεῖσαν --- πίμπουσι. An excidit ex Arch. praepositio, olimque ἡ μίη μετὰ Σαυροματίων fuit? an Σαυρομάται τε καὶ Βουδ., leniore Cl. de Pauw medicina? Non displicet. WESS. — Post Σαυρομάται quam pronus fuerit librariorum lapsus, τε praetermittentium, in oculos incurrit. S.

10. οὐ τετρημένων τῶν ὁδῶν) Ex Laurentianis, ea praesertim, quae divortia habebant, Nob. Palmerius, non legisse negantem eum v oculam, confecit. Ipse Exercit. p. 22. incisas, id est, signatas orbitis, elegit. Cur non sectas? Quales solum Scythicum, ut olim Macedonicum, vix habuit. De Archelao, Macedonum rege, Thucydides lib. II. 100. καὶ ὁδοὺς εὐθείας ἔτεμε. Qua quidem in viarum munitione τίμην et ἀνατίμην ap. Philon. Iud. saepe. De Mundi Opif. p. 14. B. πολυσχιδεῖς ἀνατίμνων ὁδοὺς, λεωφόρους ἀπάσας: et Creat. Princip. pag. 723. B. ἐν ἀνοδίαις ἀπλατεῖς καὶ λεωφόροις ὁδοὺς ἀνατιμαῖν, etc. WESS.

CAP. CXXXVII. 4. Ἰστιαίου δὲ τοῦ Μιλησίου) Hi-

stiaeus Milesius, ne res conficeretur, obstitit; dicens, non idem ipsis qui summas imperii tenerent, expedire, et multitudini; quod Darii regno ipsorum niteretur dominatio, quo extincto ipsos potestate expulsos civibus suis poenas duros: *Corn. Nepos* in *Milt.* cap. 3. quem *D. Lambinus* iam monuit *Herodoti* locum fere expressisse. Quam paucis tradit *Noster*, *Miltiadis* sententiam, argumentis adfirmatam, enarrat explicatius *Nepos*, qui hortatus dicitur *pontis custodes*, ne a fortuna datam occasionem liberandae Graeciae dimitterent. *Miltiades* iste fuit in ista nobili familia Attica huius nominis secundus. VALCK.

8. οὔτε ἄλλον οὐδένα οὐδαμῶν) Notabilis structurae ἀλλείωσις. Debuisset οὔτε ἄλλος οὐδείς οὐδαμῶν: verum, tanquam praecessisset, οὔτε αὐτὸν οἶδν τι εἶναι; instruxit orationem. Cuiusmodi variatae dictionis argumenta apud *Homerum*, *Thucydidem*, atque alios obvia saepe. *Adi I. Fr. Gronovium* ad *Senecae* de *Benef.* lib. IV. 32. WESS.

CAP. CXXXVIII. 7. Στρατῆς) Ita lib. VIII. 132. ἰσπευδέντων θάνατον Στρατῆτι τῷ Χίου τυράνῳ. De *Samio Tyranno* lib. VI. 13. ὁ δὲ Αἰάκης --- παῖς μὲν ἦν Συλοστῶτος τοῦ Αἰάκειος. Recte ergo scriptae schedae. Φωκκαίως coniecturā *L. Holstenius* ad *Stephani Φώκαια* extuderat. WESS.

7. Αἰακίδης) Saepius idem ille *Nostro* dicitur et aliis Αἰάκης: hoc nisi *Codices* adfirmant, forsā illud inveniet defensores, qui quidem eorum meminerint, quae summus docuit *T. Hemsterh.* ad *Luciani Timon.* p. 157. et ad *Schol.* in *Aristoph.* *Plut.* pag. 325. Paulo post [lin. 9.] articulum malim interiectum: τοῦ ἣν γνώμη ἡ προκειμένη. WESS.

CAP. CXXXIX. 12. χρηστῶς ὁδούται) *Valla* culte satis: ut vos nobis probe viam ostenditis. *Prometheus* in sui nominis fabula *Aeschyli* vs. 497. δυστίμαρτον ἐς τέχην ὁδῶσα θυητούς, viam monstravi: et consimiliter *Agam.* vs. 184. τὸν φρενῶν βροτούς ὁδῶσαντα. Sed vide lib. VI. 73. WESS.

CAP. CXL. 11. ταύτῃ διεξιδόντες) *Passionei* διεξιδόντες plus vice simplici legitur in c. 123. Itaque alterutrum ex glossa. Ἀντιπολίμους dabit lib. VIII. 68, 2. [et VII. 256, 18.] habetque *Hesychius*, *Herodotea* frequenter excerpens. Mox [lin. 15.] τὸν πρότερον ἐω ὕτῳ γενῆσι. στίβον belle

Arch. et Suidas. Viderat Pavii et Reiskii opinatio. WESS.— In ἀντιπολεμίων c. 134, 6. consentiunt (quod sciam) libri omnes. Rursus vero iidem omnes VII. 236. et VIII. 68. ἀντιπολέμων praeferunt, quemadmodum h. l. ἀντιπολέμους habent mss. Arch. et Vind. Facileque equidem Schneidero adsentior, unice veram videri breviorē hanc vocabuli formam. S.

15. Οἱ δὲ νυκτός, etc.) Nihil verius limpidiusque. [istamque scripturam, ni fallor, Parisienses nonnulli mssti cum Arch. praeferunt.] Iustum quoque ἀπίκατο, [lin. 17.] ex formula linguae saepe sprete a librariis: vide lib. VI. 118. et 153. VIII. 6. [conf. Adn. ad l. 2, 11.] Abydenus in Praep. Euang. Eusebii lib. X. 12. ἀπίκατο γὰρ δὴ πηλοῦ κατάπλειοι τοὺς ταρσύς, a quo Vigeri manus abstinere debuerat. Neque causa aderat [pro λελυμένης τῆς γιφύρης lin. 16.] λελυμένη τῇ γιφύρῃ reformandi; siquidem composita servare nonnunquam simplicium adsolent structuram. Aeschyl. Suppl. vs. 70. ἐν δυσμάτορος κότου τυχάν. Sophocles Philoct. 325. οἶδα συντηγνῶν κακῶν ἀνδρῶν. Monuit Abreschius. WESS. — Idem grammaticum praeceptum adstruxit Brunck ad Sophocl. Philoct. 320. et ad Orest. Euripidis vs. 1291. Videtur tamen huiusmodi enallage poëtis magis licita esse quam prosaico scriptori: ac lubens equidem hic intelligam ἐντηχόντης τῷ πόρῳ, ut λελυμένης τῆς γιφύρης sint genitivi absoluti: ad traiectionem pervenerunt, ponte iam rescisso. S.

15. Οἱ δὲ, νυκτός τε ἀπικ. Cum praecedentibus ista non satis apte cohaerent: οἱ δὲ δὴ Πέρσαι τὸν πρότερον ἐωυτῶν γενομένοι στίβον τοῦτον φυλάσσοντες ἦσαν, καὶ οὕτω μέγιστον εὖρεν τὸν πόρον. Haec sequentur accommoda, οἷα δὲ νυκτός τε ἀπικόμειοι, καὶ λελυμένης τῆς γιφύρης. Ex Arch. οἶαδε enotatum Galeo; alterum usus est Herodotei: vide ad II. 28. VALCK.

CAP. CXII. 6. τῷ πρώτῳ κελεύσματι) κελεύματα Pass. non insuetum. Redibit ex Pass. et Ask. lib. VII. 16. In Dionis Cassii libro L. pag. 51. ε. πολλὰ παρακελεύματα et πολλὰ κελεύματα. Christianis scriptoribus celeuma frequentari Romae docet ad Paullini Nolani Carm. XVII. 109. p. 94. et Muncker, ad Hygini Fab. XIV. fin. WESS.

CAP. CXLII. 3. ὡς ἰόντας Ἴωνας ἐλευθέρους) Vehementer aversor ἀνελευθέρους Arch. et Vind.; Scythae de Ionibus, et qua liberis et qua servis, sententiam serant. Liberos, Herodot. T. V. P. II.

habent censentque καλίστους τε καὶ ἀνάνδροτάτους: mancipia vero, φιλοδέσποτα καὶ ἄδρηστα. Haec, meo quidem iudicio, verborum ordo modo legitime dirigatur, anxiam disputationem recusant. Gemina germana de iisdem Callicratidae opinio, quaerenti ὅποιοι ἄνδρες οἱ Ἴωνες, regerentis ἐλευθεροὶ μὲν κακοὶ, δούλοι δὲ ἀγαθοί, in Plutarchi Lacon. Apophthegm. p. 222. v. WESS.

3 seqq. ὡς ἰόντας Ἴωνας ἐλευθέρους etc.) Codicis lectionem ἀνελευθέρους, inventam quoque Vallae, Galeus adprobat. Est qui participium in his, νομίζοντες, vel quidpiam simile, putet deesse: mihi non videtur a vulgatis secedendum: nomen Ἴωνας, e situ suo naturali studio distractum, fraudi fuit. Nihil his inerat obscuri hoc modo collocatis: τοῦτο μὲν Ἴωνας, ὡς ἰόντας ἐλευθέρους, καλίστους - - κρίνεται εἶναι ἀπάντων ἀνθρ. τοῦτο δὲ, ὡς ἰόντας δούλους (sive prout variata scribit structura, ὡς δούλων Ἴωνων τὸν λόγον ποιούμενοι,) ἀνδράποδα φιλοδέσποτα φασι εἶναι καὶ ἄδρηστα μάλιστα. Servi fugitivi, δούλοι sunt δρηπίται Phocaeënsi Dionysio, de Ionibus loquenti Herod. VI. 11. Heris fideles et minime δρηπίται, sunt ἄδραστοι. Ex Herod. sua hausit Plutarchus T. II. p. 174. E. ubi Ioniae Tyrannos Ἰδαθύρτος (Ἰδαθ. Herod.) rex Scytharum διὰ τὴν πρὸς Δαρίον πίστιν ἀνδράποδα χρηστὰ καὶ ἄδραστα ἐκάλει. Vocem rariorem adhibuit Dion Chrys. in Corinth. p. 457. v. ab aevo usque Daedali neminem fuisse scribens statuarium, qui valuerit δρασμὸν ἱμποῖν τῷ χαλκῷ: paulo post τό γε ἐπ' αὐτοῖς, αἰτ, εἰν χαλκὸς ἄδραστος. VALCK.

6. καὶ ἄδρηστα) Plutarchi rex Idathyrsus, seu, ut alibi scribit, Idanthyrus, ἀνδράποδα χρηστὰ καὶ ἄδραστα T. II. p. 174. E. ubi similis error Latina maculat, qui haec olim. Dionis Chrysost. χαλκὸς ἄδραστος Or. Corinth. p. 457. v. a Casaub. expeditur optime. WESS.

CAP. CXLIII. 4. Μεγάβαζον) Qui hic [et lib. V.] Μεγάβαζος, is in superioribus [III. 70. et 81 seq.] Μεγάβυζος, etiam Eustathio Vallaeque. Culpam, tametsi in vocis scriptura varietur, acceptam librariis fero. Valla lib. V. cap. 12. etc. moris sui tenax manet. WESS.

5 et seqq. ὠρημίνου Δαρίου ῥοιᾶς τρώγειν, etc.) De Megabazo (vel Megabyzo) dictum Darii per errore transtulit in Zopyrum Plutarchus in Apophthegm. p. 173. A. vide ad finem libri III. notata. Herodotea paulo aliter expressit

Eustath. Iliad. B. p. 182, 27. ubi Darius, *Μεγαβύζους, εἶπεν, ἐθέλειν αὐτῷ τοσοῦτους εἶναι.* De duplici Persici nominis apud Graecos scripture Ti. egit *Hemsterh. in Luciani Timon. pag. 134. VALCK.*

CAP. CXLIV. 3 seqq. *γινόμενος γὰρ ἐν Βυζαντίῳ etc.)* Multo concinnius *γινόμενος*: [quam, quod Gron. e *Med.* adscivit, *ἐρόμενος.*] Adsolet quoque in talibus, *ιστορεῖται* — — *ἐνύθρο.* In tempore conditae Chalcedonis discrepat *Hesychius Miles. Rer. Constantinopol. pag. 48. δέκα καὶ ἑννέα ἔτη ἐν ἔμπεροσιν, XIX annis ante Byzantium.* Nostri numeros *Eustathius* tuetur. Si *Straboni*, *Tacito*, et aliis creditur, *coecos* Apollinis oraculum Chalcedonios dixit, ob neglectam aptiorem in urbe fundanda regionem. Docte ad *Strabon. lib. VII. p. 494. vir summus.* [*Casaub. ad pag. 520. suae ed.*] Cives *Καλχηδονίους* lib. V. 26. et τὴν *Καλχηδονίην* supra c. 85. vidimus, quo et hic modo mallem. Certum ex numis est veterumque testimoniis, valuisse hanc olim strictionem. Lege adnotat. *L. Holstenii ad Καρχηδῶν Steph. et Sirmondi in Sidonii Carm. II. p. 666. ed. Ven. WESS.* — Adde quae ad *Polyb. V. 39, 5. et ad Athen. III. 92. e. et VII. 320. a. notavimus. S.*

CAP. CXLV. 4 seqq. *ἐξελασθέντες ὑπὸ Πελασγῶν, τῶν ἐκ Βραυρωνός etc.)* A Pelasgis, qui Brauroniae Dianae sacra celebrantes Atticas rapuerant mulieres, eieci Lemno quorundam Argonautarum posteris, (legerim in *Herod. ἐκ τῶν τῆς Ἀργεῦς ἐπιβατῶν παίδων παίδις.*) Minyae adeoque, narrantur hic in Laconicam venisse, certisque sub conditionibus in Spartanam recepti civitatem; atque horum uxoribus Lacaeis laudabilem tribuit *Herod. in maritis servandis fraudem.* Minyas Lemno exactos Spartam venisse narrat *Apollonius Rh. IV. vs. 1759. Οἱ περὶ μὲν περὶ δὲ Σιντηίδα Ἀἰώνων ἔκαιον Ἀήμονος τ' ἐξελασθέντες ὑπ' ἀνδράσι Τυρρηνοῖσι Σπάρτην εἰσαφίκανον ἰφίστοιαι.* Illud etiam clarum muliebri facinus enarrans *Plutarch. T. II. p. 247.,* nihil de Minyis tradens aut Argonautarum posteris, uxoribus illud imputat Pelasgorum sive Tyrrhenorum, quos Athenienses exegissent Imbro Lemuoque. Sequutus eundem auctorem *Polyaenus VII. c. 49.,* Tyrrhenos horumque commemorat uxores, quae Lacaeae certe verius dicerentur, quam Tyrrhenides, ut sane dicuntur ipsi quoque *Polyaeno VIII.*

cap. 71., quo sequutus Herodotum, Λακιδαιμονίων, αἰτ, αἱ θυγατέρες ἐγγύμαρτο Μινύας τοῖς ὑπὸ (lege ἀπὸ) τῶν Ἀργοναυτῶν γεγονόσιν: docte notat ibi Maasvic. Quos Herodotus hic Pelasgos, eosdem Tyrrhenos vocant Apollon. Rhod. et Plutarch. l. c. et ubi tangit eandem historiam in Quaest. Gr. p. 296. b. Sed priori loco, quum primum Τυρρηνῶν meminisset τῶν Ἀἰῶνες καὶ Ἰμβρον κατασχόντων. ἀρπασάντων δὲ Βραυρωνόθην τὰς Ἀθηναίων γυναῖκας, tandem subiungit, ταῦτα ἱππαστον οἱ Πελασγοί. Zenobius Cent. III. Prov. 85., Πελασγοί τινες τὴν Ἀἴμον οἰκοῦντες ἦλθον ναυσὶν ἐς Βαίβρωνα (imo leg. Βραυρωνῶνα, pagum mari vicinum, ἀγγχιαλον Βραυρωνῶνα dixit Euphorion in Schol. ad Aristoph. Lys. vs. 646.) τῆς Ἀττικῆς, καὶ τὰς γυναῖκας ἐκίθην ἥρπασαν. Saepe Pelasgos Atticā leguntur insulis exegisse Athenienses; quod multis narrat Herod. VI. c. 137. Idem illi nonnunquam dicuntur Τυρρηνοί, Sophocli, Thucydidi, aliisque: vide I. Meursii Cecrop. cap. 5. P. Wess. ad Herod. p. 26. [ad lib. I. c. 57.] VALCK.

7. ἰζόμενοι) In Musis ἰζόμενος raro se tutari potuit. Ἐζόμενος ἐπὶ τῷ ἱερῷ exhibent Edd. cap. 85. Masti frequenter, lib. II. 113. III. 64. IV. 165. Ita ludunt librarii. WESS. — Vide Var. Lect. II. 113, 14. III. 64, 4. 65, 8. IV. 165, 10. Ἐξέρθαι videtur de singulis magis dici; ἔξοθαι de multitudine hominum sedes alicubi capientium. In ἔξορτο c. 146, 16. consentiunt omnes. S.

8. πῦρ ἀνέκαιον) Tutum hoc est et munitum ob καὶ πῦρ αἰθέριον, quod deinceps, et Homeri Odys. η. 13. Confer D'Orvillium ad Charit. p. 633. et haec Heliodori Aeth. II. p. 96. ἐν τῇ καλῇ πῦρ ἔχει καὶ πυρὶν ἔχει: ubi Codex Falkenb. ex vero πῦρ ἀνέκαι. [Cf. Nostrum, I. 202, 9.] At in similibus delinquitur saepe. Strabonis de his Minyis narratio, mirifice turbata, lib. VIII. p. 534. A. [p. 347. A.] auxilio (quod viri docti praeterviderunt) Eustathii ad Homer. p. 880, 51. [p. 832, 1. ed. Bas.] instaurari potest. WESS.

8. πῦρ ἢν ἔκαιον ex Med. dedit Gronov. pro πῦρ ἀνέκαιον. Hoc mea potius opinione hic servandum, et recte restitutum arbitror πῦρ ἀνακαίων lib. VIII. cap. 19., pro πυρὶν. In his saepe variatum docebit Clariss. D'Orvill. in Charit. pag. 633. Ignem accendere, πῦρ ἀνακαίων, infra dicitur hoc cap. πῦρ αἰθερίον et πῦρ ἀγαθόν leguntur aliquoties apud Poetas Atticos; nusquam, quantum recorder, πυρὶν

αἶθιν. Ut corripi posset syllaba, *πυραλθιν* scribitur in *Eurip. Rheo* vs. 78. Τίς γάρ πυραλθι πρόφασις Ἀργείων στρατόν; sed in anapaestico versu 41. poni debuerat Πῦρ αἰθίι στρατός Ἀργόλας, Ἔκτωρ: quorum loco dicitur vs. 95. Αἰθουσι πᾶσαν νύκτα λαμπάδας πυρός. Pro αἰθίσθαι, *fulgere*, more suo *Sophocles* scribit Αἶθιν Αἰ. vs. 285., ἡνίχ' Ἰσπεροι Λαμπτήρες οὐκ ἔτ' ἦθον: sed, si vera mea est divinatio, verbum iam ante sic adhibuerat *Aeschyl. Choëph.* vs. 534. Πολλοὶ δ' ἀνῆλθον ἐκτυφλωθέντες ἐπὶ τῷ Λαμπτήρει ἐν δόμοισι: ubi vulgatur ἀνῆλθον: alterum, ut *puto*, spectat in *Schol. ἀνέλαμψαν. VALCK.*

22. τῶν Τυνδαρίδων ἢ ναυτιλῆς) Similiter factum illud *Minyis* adscribens *Valerius Maximus* lib. IV. c. 6. ext. 4. Quos, ait, *Spartana* civitas respectu *Tyndaridarum* --- deductos inde (e *Taygeto*) legibus commodisque suis immiscuit: sed hoc tantum beneficium in iniuriam bene meritaе urbis, regnum affectantes, verterunt: quae de his expressa sunt *Herodoti*, οἱ Μινυαὶ ἐξύβρισαν, τῆς τε βασιλικῆς μετατίτοντες καὶ ἄλλα ποιῦντες οὐκ ὅσια. *Tyrrhenos* advenas, sive *Pelagos*, cur iure donaverint civitatis, probabilem magis reddunt rationem *Plutarch.* T. II. p. 247. A. et *Polyaen.* VII. 49. De *Spartiatibus* *Herodotus*, δεξάμενοι, inquit, τοὺς Μινυάς, γῆς τε μετίδωσαν καὶ ἐς Φυλὰς διδάσαντο. Postremum illud de receptis in civitatem [lin. 24.] dignum est observatu. *Plataeenses*, in *Atticam* receptos, κατανεῖμαι εἰς τοὺς δήμους καὶ τὰς Φυλὰς, in *demos* et in certas tribus referre, psephisma iubet apud *Demosth.* pag. 741. Attigit istam non sane protritam antiquitatis *Graecae* partem *T. Hemsterhuis* (is enim latet sub literis I. E.) in *Miscell. Obs.* VII. p. 325. et ad *Aristoph.* *Plut.* p. 368. *Cicero* pro *C. Balbo* c. XII. Vidi egomet nonnullos --- nostros cives *Athenis* in numero iudicium atque *Areopagitarum*, certa tribu, certo numero. Suspicio a librario vocem numero male repetitam e proximis, et *Cicero* nem scripsisse: certa tribu, certo demo. Hinc finis *Epist.* 46. *Philostrati* explicandus est. *VALCK.*

CAP. CXLVI. 4. κατέβαλον ἐς ἑρκτήν) In proximam nempe noctem custodiendos, qua de illis supplicium sumeretur; hunc enim in finem subdit ista *Herod.* κτείνουσι δὲ τοὺς ἀν κτείνουσι Λακεδαιμόνιοι νυκτός, μετ' ἡμέραν δὲ οὐδένα: conf. huius insistentis vestigiis *Valer. Max.* p. 387. Morem tangunt *N. Cragius* de *Rep. Lac.* pag. 457. et *I. Meurs.* *Misc.*

Lac. p. 139. Diutius Tyrrhenos in vinculis custodivisse dicuntur *Plutarcho* T. II. pag. 247. ζητούντες ἐλεῖν σαφές καὶ βεβαίως ἐλέγχεις, atque interea temporis uxores ipsorum Spartanae carceris exorass. custodes, ut sibi liceret ingressis morituros alloqui: πολλὰς ἡμετέρας καὶ διήσεις παρεῖθσαν ὑπὸ τῶν φυλάκων ὅσον ἀσπασσασθαι καὶ προσμιπεῖν τοὺς ἀνδρας: hinc *Polyaenum* recte corrigit *Casaub.* p. 689. Apud *Herod.* mulieres in carcerem dicuntur intromisisse custodes, οὐδένα δόλον δοκίοντες ἐξ αὐτῶν ἵσταςθαι. [lin. 11.] Sic *Valla* legit in suo Cod. et e *Med.* optime reposuit *Gronov.* In enarrando dolo cum *Herodoto* conspirant *Plutarch.* *Polyaen.* et *Valerius Max.* qui non absurde addidit ista: per simulationem doloris velatis capitibus eos abire passi sunt, nempe custodes carceris viros velatis capitibus, vestibus indutos muliebribus, quos et ἀπίναι περικαλυψάμενους scribunt *Plutarch.* et *Polyaen.* Perperam itaque vulgatur apud *Valer.* eos abire passae sunt. VALCK.

9. ἐς δ' ἐλθεῖν τε) *Gronovii* explicatio aliis fortasse placebit. Equidem ἐσελθεῖν τε praeferrem, nisi si ἐς ὧν ἐλθεῖν. Ionum more, quo de supra c. 60.; ἔσω in marg. *Stephani* huc tendit. WESS. — *Stephani* ἔσω videtur ex ipsius coniectura margini adscriptum, quum ἐσὸ in aliquo codice reperisset. ἐς δ', cum *Gronovii* interpretatione, eo usque ut intrarent, alienum est ab hoc loco, quoniam deinde demum ait Scriptor, οἱ δὲ σφίτας παρήκων. S.

11. οὐδένα δόλον *Med.* et sequaces pulcre, coniectaratque *Galeus*. Tot tamen schedarum λόγον, tantaque consensione propagatum, ducere ad λόχον insidias videtur. Elegans ea *Cl. de Pauw* suspicio. WESS. — At vocabulum λόχος, quod homines significat in insidiis locatos, non videtur huius esse loci. S.

16. ἐς τὸ Τηόγετον) Nihil in his contra usum. Admonuit *Steph.* [Byz.] montem Laconicae triplici genere poni. τὸ Τηόγετον iterum cap. 148., *Strabo* lib. VIII. pag. 557. c. [p. 382. extr. ed. Cas.] et *Pausan.* III. 20. In *Plutarchi* T. II. p. 247. c. τὰ Τηόγετα, et, qui eadem memorat, *Polyaenō* *Strateg.* lib. VII. 49. Hinc *Taygeta*, *Laconices*, ap. *Vibium* *Sequestr.*, frustra sollicitante *Barthio*. Iunge *N. Heinsium* in *Claudiani* sec. Consulat. *Stilicon.* vs. 259. Atque haec, ne qui in posterum offendantur. WESS.

CAP. CXLVII. 1. Θήρας ὁ Αὐτισίωνος) Quando saepe Nostro concinit in *Therae* genere tradendo *Pausanias*, in huius lib. III. [cap. 1.] p. 205., pro Θήρα τῷ ἀπὸ Ἴωνος restitui debuerat Θήρα τῷ Αὐτισίωνος. *Palmerii* correctio *Kuhnio* venit in mentem ad p. 245. Ad *Herodoti* sententiam eidem *Pausaniae*, IV. [cap. 3.] p. 285. *Theras* fuisse dicitur τὸ ἀνέκαθεν Θηβαῖός τε, καὶ ἀπόγονος πέμπτης Πολυνείκους: atque adeo *Callimacho* ἔκτον γένος Οἰδιπόδαο, *Hymn. in Apoll.* vs. 74. **VALCK.**

[3. ἴστέλλε ἐς ἀποικίην) „ἴστέλλε, subauditur ἑαυτόν: „sic etiam cap. 148. Alius dixisset ἰστέλλετο.“ **REISK.** — Sic haud raro etiam apud *Tragicos* στέλλειν, pro στέλλεσθαι, iter parare, proficisci. Possis vero etiam, ut c. 148, 2. sic et hoc loco, intelligere ἴστέλλε λαὸν ἐς ἀποικίην: sed tragicorum exemplis, quae offert *Brunckii* Index *Sophocleus*, et *Schneideri* Lexicon criticum, satis firmata prior interpretatio. Aliàs dux coloniae dicitur ἀποικίην στέλλειν, ἀποικίαν ἀγειν: coloni vero ἐς ἀποικίην στέλλεσθαι vel σταλῆναι, ut c. 159, 5. **S.**]

13. Μεμβλιάρεω) Secundus casus est, qualis Βάττιω IV. 160. Κροίσω VIII. 122. Κλομβρότῳ V. 32. Δημοκρίτῳ saepius in *Hippocratis* epistola. Critici ad *Pindari* *Pyth. Od.* IV. [vs. 88.] μετὰ Μεμβριάρεω (quomodo post pauca [c. 148, 10.] *Arch.*) τοῦ Κάδμω συνεξομήσαντος: cui scriptioni primas dat *S. Bochartus*, ut *Phoenicum* e lingua commodior esset originatio, de *Phoen. Colon. lib. I.* 15. ubi conpluscita de *Therae* coloniis. Quae proxime posita sunt, clarissime expressit, *Nostri* saepe acmulus, *Callimachus* apud *Strabon.* lib. VIII. p. 534. A. et XVII. p. 1194. B. [p. 374. B. et 837. B. ed. Cas.] nec non *Apollon. Rhod.* IV. 1763. **WESS.**

19. τῶν ἰωντοῦ συγγενίῳ Μεμβλιάρεον) Quem alii sic vocant, *Μεμβλιάρεα* dixisse videtur *Herodotus*. Non illum *Cadmi* συγγενία *Pausanias* III. [c. 1.] p. 206. sed *Phoenicem* de plebe fuisse scribit, ἄνδρα τοῦ δήμου, atque isthac de causa sibi persuasiase *Theram*, quod et evenit, futurum, ut *Memblari* posterī *Callistes* insulae sibi facile cederent imperium. **VALCK.**

CAP. CXLVIII. 1-3. Ἐπὶ τούτους δὴ ὃν ὁ Θήρας, λαὸν ἔχων ἀπὸ τῶν Φυλίων, ἴστέλλε, συνοικήσων τούτοις) *Dedi schedis* mutandi arbitrium: alioquin prius ἐπὶ τούτοις non damnabile. Iisdem συνοικήσων, sine quo oratio hia-

bat, debetur. Geminum c. 159. *χρήσασα ἡ Πυθὶν πλείν, συνοικήσοντας Κυρηναίους Λιβύην* ex Msstis. WESS. — Ubi *Theras* profectus dicitur *συνοικήσων τούτοις*, et *λαὸν ἔχων ἀπὸ τῶν Φυλίων*, tribuum numerus, olim verisimiliter adiectus, determinari non poterit: sed scribendum puto *συνοικήσων*: nam ante octo generationes cum Membliare a Cadmo relictis, hi tum insulam iam *συγκείμεαν*. VALCK. — Commodius utique est *Ἐπὶ τούτους*, *Ad hos*, quam *Ἐπὶ τούτοις*, quod sonat *Adversus*, *Contra hos*: non enim *contra* illos profectum esse, mox diserte declarat Scriptor. *ἀπὸ φυλίων* idem valet ac si dixisset *ἀπὸ ἀστῶν* vel *πολιτῶν*, *e civium Spartanorum numero*; quemadmodum ipse Valck. ad c. 145. 24. adnotavit, *ἐς φυλὰς διδάσαντο* intelligendum *de receptis in civitatem*: quare nil opus est, ut *numerum tribuum* h. l. olim adiectum fuisse statuamus. Ferri utique *συνοικήσων* potuit, quod nos etiam, a Wess. primum receptum, tenuimus. Sed verbum *συνοικίην* non nisi de *coniugibus* fere usurpat Noster: et VII. 73, 4. ubi de populis *ὡνὰ habitantibus* alii libri *συνώκειν* dabant, alii *συνοίκεσαν*, ibidem ipse WESS. cum aliis *σύνοικοι ἦσαν* vel *ἦσαν* probavit. Nec vero video, cur h. l. *hiatura* statuatur oratio, si *συνοικήσων* teneretur, quum e proximo intelligi possit *τὸν λαὸν συνοικήσων*. cf. ad c. 147, 3. notata. Denique nulla urget necessitas, ut (quod Valck. statuere videtur) *συνοικήζην* non nisi de *primis coloniae conditoribus* dici posse arbitremur: quin potius percommode, ac fortasse etiam commodius, poterit id verbum de his etiam usurpari qui *novis colonis* urbem aut regionem quampiam frequentant. S.

10. οὗ τι [perperam ὅ τι ms. F.] *πάντας ἄγων τοὺς Μινύας*) *Minyas* istos, *τοὺς ἐκβληθέντας ὑπὸ Πελασγῶν* (sic leg. pro *Πελασγοῦ*) *ἐκ Λήμνου*, cum *Lacedaemoniis colonos* in insulam *Callisten* duxisse *Theram* narrat *Pausan.* VII. [c. 2.] p. 524. De iisdem *Apollon.* *Rhod.* IV. 1761. *ἐκ δὲ λιπόντας Σπάρτην Αὐτσίονος εἰς καίς ἤγαγε Θήρας Καλλίστην ἐπὶ νῆσον*. Qui *Minyis* *Pelasgos* sive *Tyrrhenos* substituit *Plutarch.* T. II. p. 247. D. p. 296. v. hos veluti coloniam *Lacedaemoniorum* e *Laconica* deducit in insulas *Melum* et *Cretam*; dicuntur ibi *Πέλλιν ἡγεμόνα καὶ ἀδελφὸν καὶ Κραταΐδα Λακεδαιμονίους λαβόντες*: quae, certo mendosa, fortasse non male sic legerentur, *καὶ τὸν ἀδελφὸν Καλλικρατίδαν*. Secundum

*Herodotum, Minyae plerique, manentes in Peloponneso, ἱερδ-
ποντο* [lin. 12.] *ἰς τοὺς Παρωράτας καὶ Καύνωνας*: quibus
antiquis incolis τῆς Τριφυλίας eiectis sex in ista parte Pelo-
ponnesi dicuntur urbes condidisse, [lin. 15.] *Ἀίπειον, Μάκ-
ιστον, Φρίξας, Πύργον, Ἡπειον, Νοῦδιον*: sic cetera videntur
nomina integranda, partim iam emendata Clar. *Wesseling.*
ad *Diodor.* [lib. XIV. c. 17.] T. I. p. 653. qui, mihi nus-
piam inventum, postremum etiam illuminabit. *Περὶ τῶν
ἐν Τριφυλίᾳ Καυκόνων* egit *Strabo* VIII. p. 531. [p. 345. ed.
Cas.] cui p. 532. c. [p. 346. B.] *Παρωράται* tenuisse tradun-
tur olim montanam Triphyliæ regionem *περὶ τὸ Ἀίπειον
καὶ τὸ Μάκιστον*. Hi Ionice *Herodoto* sunt *Παρωρήται* VIII.
c. 73. Cur ibi fuisse dicantur origine Lemnii, hic narrata
manifestant. VALCK. — Cur *Παρωράτας* non absurde
dare *Arch.* dixerit *Wess.* in Var. Lect., non magis equidem
exputare possum, quam quid sit quod etiam *Valck.* in pro-
xima adnotatione constanter *Παρωράτας* scriperit: quan-
doquidem et origo nominis, et constans aliorum auctorum
usus, et apud *Herodotum* editionum omnium et mssorum
(uno *Arch.* excepto) consensus, *Παρωράτας* aut ionico idio-
mate *Παρωρήτας* requirit. Operarum puto incuria turbas
istas peperit. S.

15. *Μάκιστον, Φρίξας*) Sic oportuit. Prius habet *Val-
la*, quorsum codicis *Arch.* *Κάκιστον* aurigatur: nam *Μάκ-
ιστον*, quod *Galeus* excitavit, non ita scriptum. *Μάκιστον* τῆς
Τριφυλίας *Strabo* lib. X. p. 687. A. [p. 447. D.] et *Steph. Byz.*
ubi bene *Holstenius*. *Φρίξας* *Pass.* cum *Stephani* margine
constabilit, *Φρίξα* constanter *Polybio* lib. IV. 77. et 80. *Xe-
nophonti* atque aliis. *Ἡπειον*, [lin. 16.] sive *Arch.* *Ἡπειον*,
itidem *Polybius*: quo tamen in oppidi nomine turpis apud
plures discordia. Verum in his occupabar olim ad *Diodor.*
lib. XIV. 17. *Νοῦδιον* prorsus ignorans. Sunt Triphyliæ
quidem oppida, quae scripturam non longe deflectunt; ele-
ctio anceps et difficilis. WESS. — Quum *Φρίξας* (acuto
tono) casu in ed. *Wess.* irrepsisset, inde eadem scriptura
in posteriores editiones atque in nostram propagata est.
Rectius *Φρίξας* penacutè scribetur, quod et ipse *Wess.*
voluisse videtur. De alterius oppidi nomine, quod *Ἡπειον*
h. l. aut *Ἡπειον* scribitur, conf. Var. Lect. apud *Polyb.* IV.
77, 9. et 80, 13. et quae ad priorem *Polybii* locum olim

notavimus; ubi quidem tunc praeterierat me *Wesselingii* ad *Diodorum* Adnotatio. Verum oppidi nomen Ἡπειον esse censuit Vir doctissimus cum *Holstenio*. S.

CAP. CXLIX. 3. ὅν ἐ λύκοις) Memorabile illud Christi Nostri ὡς πρόβατα ἐν μίᾳ λυκῶν cum *Herodoteis* prudenter contendunt praeclari viri, S. *Bochartus Hieroz.* lib. II. c. 43. p. 438. *Raphelius*, et *Wetstenius* ad *Matth.* Evang. c. x, 16. *Oiolyci*, *Therae* F. patris *Aegei*, commemorit *Pausanias* lib. III. 15. p. 245. *WESS.*

4. καὶ πως τὸ ὄνομα τοῦτο ἐπικράτησε) Non male *Valla* Scriptoris sui mentem expresserat: et id nomen alteri praevaluit. *Machon* apud *Athen.* XIII. p. 578. Ε. Μᾶλλον τὸ πάρεργον ἐπικράτησε ἢ τοῦνομα, de muliere, quae vulgo *Μανία* nuncupabatur, infans olim nomine proprio dicta *Μέλντα*. Idem in centenis obtinuit, ut nomini cognomen praevaluerit. *Plato* proprio nomine dictus fuerat *Aristocles*; *Tyrtamo Theophrasti* nomen tribuit *Aristoteles*, quod et, altero propemodum oblitterato, evaluit, ἐπικράτησε: *Diog. Laërt.* III. 4. V. 38. ibique *Aeg. Menag.* Quem pater velut ὅν ἐ λύκοις reliquerat, *Therae* filium, *Οιόλυκον* his terve adpellat *Pausan.* III. p. 245. IV. [c. 7.] p. 296. ubi *Lacedaemonius Euryleon* antiqua dicitur origine *Thebanus* a *Cadmo*, Αἰγέως τοῦ Οἰολύκου τοῦ Θῆρα τοῦ Αὐτσίωνος ἀπόγονος πέμπτος. *VALCK.*

8. ἰδρύσαντο) *Vallae* Latina, Ex hac tribu viri -- exstruxerunt, conjecturae Cl. de *Pauw* materiem dederunt, οἱ δὲ ἐν τῇ φυλῇ ταύτῃ ἄνδρες -- ἰδρύσαντο, admodum labanti et omni tibicine defectae. Itaque in ἰδρύτο vel ἰδρύνη inclinavit; cui accedere possem, si per *Codices* liceret. Ut nunc sese verba dant, ἰδρύσαντο de *Lacedaemoniis*, qui sanum tribui *Aegidae*, (cuius illustris in *Pindari* Od. IV. *Pythion*. memoria,) excitarint, accipiendum cum *Reiskio*. Excitarunt autem, quod *Aegidarum* stirps *Furiis Laii* et *Oedipodis* imminui et succidi putaretur. Τῶν δὲ Ἑρινίων τῶν Λαίου καὶ Οἰδίποδος μὲνυμα alia in re apud *Pausaniam* lib. IX. 5. p. 723. *WESS.*

8 seqq. ἰδρύσαντο ἐκ Διοπροπίου etc.) Ἰδρύτο vel ἰδρύνη si *Codex* exhiberet scriptus, mihi aptius in hac sede videretur; et σφι ἔμειναν, quam ὑπίμειναν. Τοῖσι δὲ ἐν τῇ φυλῇ ταύτῃ ἀνδράσι (ὡ γὰρ σφι ἔμειναν τὰ τέκνα) ἰδρύνη ἐκ Διοπροπίου Ἑριν-

νύων τῶν Λαίου τι καὶ Οἰδιπόδῳ ἱρόν· καὶ μετὰ τοῦτο σφί ἔμεινι.
A viris ex hac tribu, quum liberi ipsorum in vita non manerent, oraculo monitis delubrum fuit dedicatum Dirarum Laii atque Oedipi; hoc postquam fecissent, ipsorum liberi manebant in vivis, neque adeo pueri πρὸ ὤρας rapiebantur. Ἰδρυσθαι hac adhibetur structura quum alibi, tum his lib. II: c. 44. ὁπίστος χρόνος εἴη ἐξ οὗ σφί τὸ ἱρόν ἱδρυται. In his dirae, quibus Aegidarum progenitor Oedipus, Furiis agitatus, filios suos devovit, a Thera quodammodo renovatae, filium se dicente καταλείψαν ὅτι ἐν λυκαίῳ, dicuntur Oedipodis Ἐρινύες, Laium quoque dirae dederant praecipitem, quibus illum Pelops devoverat ob raptum Chrysippum. Ἐρινύς Oedipi diras vocant Tragici, Aeschylus Theb. vs. 70. Sophocles Oed. in Col. 1294. [vs. 1454. ed. Br.] Euripides Phoen. 627. VALCK.

[Nec sollicitari verbum ἱδρύσαντο, recte habens, debuit: nec vero Lacedaemonii (ut *Wess.* interpretatur) communi civitatis nomine fanum illud tribui Aegidæ excitant: sed ipsi tribules huius tribus, quoniam liberi eorum in vita non manebant, sui causa (haec vis est verbi medii) fanum illud Diris Laii et Oedipodis dicatum extruxerunt, quo illas placarent, quibus calamitatem eam acceptam ferebant. Hoc ipsum suo loquendi more Scriptor noster diserte et perspicue declarat. Est enim hic usitata illa Nostro ἀνακλουθῆναι et hyperbaton, et familiaris particulae γὰρ usus, de quo ad I. 24, 17. dictum est, et quem iam saepius deinde observavimus. Quae loquendi forma paullo minus fortasse offensionis habuerit, si post ἀνδράσι comma deleatur. Vallet autem τοῖσι δὲ --- ἀνδράσι οὐ γὰρ ὑπόμειναν τὰ τέκνα, ἱδρύσαντο --- ἱρόν, idem ac si dixisset, ὅτι δὲ (vel ἐπεὶ δὲ δὲ) τοῖσι --- ἀνδράσι οὐκ ὑπόμειναν τὰ τέκνα, ἱδρύσαντο --- ἱρόν. Recte idem Reiskius, cui alteram istam interpretationem *Wesselingius* tribuit, in editis *Animadverss.* monuit, similem huic loco esse illum, qui eodem hoc libro cap. 200, 4 seq. τῶν δὲ πᾶν γὰρ ἦν τὸ πλῆθος μεταίτιον, οὐκ ἰδέκοντο τοὺς λόγους. Adde I. 114, 9 seqq. ubi εἰς δὴ (sive ibi εἰς δὲ malueris) τούτων τῶν παιδιῶν --- οὐ γὰρ δὴ ἐπείσπει τὸ προσταχθῆναι ἐκ τοῦ Κίρου, ἐκάλει αὐτὸν τοὺς ἄλλους παῖδας διαλαβῆναι. Immo vero haud admodum dissimile est quod in eiusdem huius capitis, in quo versamur, initio legitur: Ὁ δὲ παῖς, οὐ γὰρ ἔφη οἱ συμπλεύσασθαι, τοιγαρῶν ἔφη αὐτὸν καταλείψαι etc. S.]

[9 seq. Si sana atque integra esse statuas ista, quae vulgo et in editis et in scriptis omnibus hic leguntur: καὶ μετὰ τοῦτο ὑπίμνησι τὸν τόπον καὶ ἐν Θήρῃ etc. sententia haec erit: et postea mansit idem hoc (nescio utrum templum, an malum) etiam in Thera etc. Sed persuasum equidem habui, et adfectum esse locum, et tali quodam modo curari debuisse, quo a nobis (praeceunte Reiskio in Animadvers. editis) factum. Eandem Reiskii emendationem ex Miscellan. Lips. nov. T. VIII. p. 111. laudavit Larcher, et in gallica Herodoti versione expressit. S.]

CAP. CL. 6. εἶποντο δὲ οἱ καὶ οἱ ἄλλοι) Delendum est secundum illud οἱ. Scripserat suo more: εἶποντο δὲ οἱ καὶ ἄλλοι τῶν πελονητίων, καὶ δὴ καὶ Βάττος ὁ Πολυμνήστου, ἰὼν γένος Εὐφημίδης τῶν Μινυίων. In his mirum est quantum a vero Valla aberrarit; sed illud magis etiam mirandum, a Palmerio repertam veritatem a Gronovio tamen fuisse repudiatam. Nobilis fertur inprimis inter Iasonis socios Minyas, Euphemus, de quo praeter ill. Spanhem. in Callim. Hymn. in Apoll. vs. 75. cel. Burmannus egit in Argonaut. Catal. Huius compressu graviora puella Lemnia Batti pepererat progenitorem: erat itaque Battus γένος Εὐφημίδης [lin. 7.] τῶν Μινυίων, e posteris vel genere Euphemi, unius e Minyis. Εὐθυμίδης hic olim vulgabatur; Εὐθυμίδης prodiit e Med. Εὐφημίδης ex Arch. dederat Galeus: haec verae proxima scriptio; veram coniectura Palmer. fuerat adsequutus in Exercit. p. 23. Sicubi saepe patronymica facta sunt propria, in vera historia Graeca veteri et recentiori memorantur Euthymidas, et Euphemidas vel Euphamidas. Restituendum hoc nomen in Schol. ad Aristoph. Eq. vs. 791. Εὐφαιμίδας Ἀριστωνίου, pro Σισυφαιμίδας Ἀριστοδήμου, ex Thucyd. IV. c. 119. ubi nomen Ἐρυξίδαδα convertendum est in Ἐρυξίδαδα: idem vitium Spartiatæ nomen corrumpit in Aeliano de Nat. An. XI. 19. Πατριλίδας verum nomen fuit, non Πατριδίδας: noti sunt Lacones Pasitelas, Epitelidas, Eutelidas. Sed Corinthium Euphamidam in Thucyd. V. 55. praebent septem minimum Mssti: cur itaque forma non Graeca Ἐφαιμίδας in Thucydide fuit relicta? VALCK.

7. Εὐθυμίδης) Elegantem veramque Palmerii correctionem Εὐφημίδης, Ed. Simsonius Chron. An. 5389. antevertit, laudavitque meritissime Bouherius Diss. Herod. c. 12.

Pindarus Battiadæ, Euphemi posteros, laudibus ferens, Iocuples suasor auctorque. Τόθι γάρ, Cyrenis, γένος Εὐφάμου Φυριυδῖν, λαοπὸν αἰεὶ τίλλεται, Od. IV. Pyth. prope finem. [vs. 455. seq. ed. Heyn.] Quamquam autem nihil in hoc genere liquidius, relinquere pravum debeo, sine hæsitacione instauraturus, modo Εὐφημηδῆς, sicuti Galeus ostentavit, in schedis Arch. foret: at secus habet. WESS. — At ea quidem cautio nimia profecto: scripturam, quam liquido veram agnoscas, non audere in locum haud dubie pravae substituere; præsertim ubi, quam pronus fuerit librariorum lapsus, satis constabat. Taceo vocalium η, ι, υ, confusionem. Literas φ et θ et alibi temere a librariorum inter se permutatas observavimus, et haud multo ante, cap. 148, 15. ubi ex Φίλκας, Θρίλκας fecerant. Sic apud Polyb. XV. 34, 6. ὑφούστατον ab ingenti scribarum numero in ὑθούστατον vidimus detortum. Mitto reliqua: conf. quæ ad Herod. II. 44, 6. notavimus, et quæ ab eodem ipso doctissimo Wesselingio ad II. 48, 7. adscripta sunt. S.

9. χρωμένων --- περὶ ἄλλων, χρᾶ ἢ Πυθίῳ) Hoc illi sæpe in more. Exempla Valckenarius conduxit ad Tragicæ Phœniss. p. 678. Illud Grini καὶ βαρὺς αἰεῖσθαι [lin. 11.] senii inconmoda, quibus difficulter erigebatur, explicat. 'Αἰεῖσθαι, ἄνω αἰεῖσθαι Hesychio ex Sophoclis Trachin. vs. 220. cui senex χρόνῳ βαρὺς in scriptis Codd. Oed. Colon. vs. 926. et νόσῳ βαρὺς Trach. vs. 239. WESS. — Possis αἰεῖσθαι interpretari loco me movere, quemadmodum αἰεθῆναι IX. 52, 5. idem valet ac κινηθῆναι, coll. vs. 7. S.

CAP. CLI. 1. οὐκ ὕε τὴν Θήρην) Hoc sanequam insolens. Aliis etiam usitato more scribi potuit οὐκ ὕε, non pluebat; in insula nempe Thera: hanc enim designatam fuisse vicina satis manifestassent. ὁ Ζεὺς vel ὁ θεὸς ὕεν vulgo dicebatur etiam Herodoto; ὕει simpliciter etiam ponitur, pluit: si ὕε, c. 185. huius libri. Fortassis ut alibi ὁ θεός, hic quoque lectori relinquitur supplendum. Sæpius ὁ θεός vel ὁ Ζεὺς dicitur ὕσαι χερσὶν, τίθειν, ut λίθεις, βατράχους. Utrumque etiam Latinis: lapidibus pluit; et pluit carnem vel sanguinem. Priori ratione hic οὐκ ὕε ὁ θεός τὴν Θήρην significaret, Theram pluvia non irrigavit: atque ita semel Pausaniam loquutum memini lib. II. [c. 29.] p. 179. ἀνέχουσιν τὴν Ἑλλάδα ἐπὶ χρόνον ἐπὶ τρεῖς, καὶ οὐτὶ τὴν ἐκτὸς Ἰσθμοῦ

χώραν, οὕτε Πιλοπονησίους ὕσεν ὁ Θιός. Idem ille Herodotei forte loci recordabatur p. 186. novem annorum siccitatem memorans, quae Troezenios adflixerit. VALCK. — De subintelligendo nomine ὁ Θιός vide ad c. 28, 13. notata: et locis ibi citatis adde Herod. II. 13, 19. Tum, quod ad verbi ὕεν constructionem cum accusativo casu adtinet: qua ratione dicitur ἡ χώρα ὕεται, II. 13, 15. IV. 50, 9. eadem etiam ratione dici poterat ὁ Θιός ὕεν τὴν χώραν. S.

4. κακοῦ οὐδὲν ἦν σφι μῆχος) H. Stephano μῆκος debetur, id sero in recensione Voc. Herodoti corrigenti. Euripid. Androm. vs. 555. τί δ' ἐγὼ κακῶν μῆχος ἐξανύταίμ' ἄν. Tale et Aeschyli Suppl. 743. μῆχος δ' οὐδὲν ἐν μίσῳ χρόνῳ. Nam μῆκος, quod Stanleio explicare et tueri visum, non respondet satis puellarum timori. WESS. — Perperam etiam μῆκος vulgatur in Aeschyli Agam. vs. 2. ubi vox Homerea μῆχος, vel Aeschyli μῆχος, quod et Stanleius suspicabatur, sine controversia restitui debet. Theocritea Eid. II. 95. χαλεπᾶς νόσῳ εὐρέ τι μᾶχος, haud sane felicissimus Potterum interpres Iac. Palmerius sollicitabat legendo, εὐρέ τι μ' ἄκος. Herod. II. c. 181. τοῦτο γὰρ οἱ κακοῦ εἶναι μῆχος. Conf. Eurip. Androm. 536. VALCK.

9. ἀπεινυχθεὶς ἀπικέσθαι ἐς) Arch. ἀπαγέσθαι speciem habet allicientem, solidi nihil. Insulam sive tu Πλατίαν scripseris, seu Πλάταιαν, minimi referet. Stephanus Byz. utrumque edit. Scylaci Πλάτεια. Infra c. 156. et 169. idem, qui hic, in mssis dissensus. WESS.

15. σιτία καταλιπ. ἔσεν δύο μηνῶν) ὄσων δὲ μηνῶν, quod praebent cod. Med. et Vallae, reponerem. VALCK. — Vitiosam veterem scripturam h. l. in contextu reliquerat Gronovius, sero demum in Notis professus se, ut alibi, sic et hic codicis sui auctoritatem colere debuisset. S.

CAP. CLII. 10. τὸ δ' ἐμπόριον τοῦτο ἦν ἀκήρατον) Ἀκέραιον offert Galeus ex Arch. intentatum. Ἀκέραιον est apud Herod. p. 384, 11. [VII. 9, 42.] Hoc si plerique darent Codd. alteri non postponerem. Emporium Graecis usque in hoc tempus intactum, solis ante Phoenicibus notum mercatoribus, Graecis intentatum dixerit noster, ut puto, potius ἀκέραιον, quam ἀκήρατον. Ἀκέραιον tamen etiam purum vocat, et intaminatum; quo usu vox Platoni praesertim et philosophis frequentatur aequae ac ἀκέραιον: quae

duo permutat et in eadem locutione Eurip. Or. vs. 574. et Helen. vs. 48. De urbibus etiam et regionibus adhibetur integris sive nondum hostili ferro violatis: Herod. ἀνέραν τὴν πόλιν, III. 146. Thucyd. II. 18. Xenoph. Κυρ. Παιδ. VI. p. 96, 4. VALCK.

17. περίξ δὲ αὐτοῦ) Postulat hoc schedarum concursus editum, patiturque usus. Adi sis Portum, et cap. 15. [ubi vide quae a Valck. et a nobis ad lin. 18 et seq. adnotata sunt.] Accessit crateris picturae ex schedis pronomem, [lin. 18. κεφαλαί οἱ πρόκροσσοί τις.] quo gryphum capita prominentia clarius signantur. Confer Eustath. in Hom. p. 903, 5. WESS. — Pronomine οἱ, (i. e. αὐτῶ) quod ex Arch. et Vind. receperat Wess., carere utique potueramus: satis enim erat περί αὐτοῦ. Sed, quoniam passim et alibi per abundantiam adiectum illum dativum vidimus, (Adn. ad I. 86, 28 seq.) facile patiar si quis loco suo repositum voluerit. Apud Eustath. loco ab eodem Wess. citato (qui est p. 862. ed. Bas. ad Iliad. μ'. 258.) nihil aliud, quod huc utcumque faciat, reperio, nisi quod ait, κρόσσαι - οἶον κρόσσαι καὶ κεφαλαί. Insequente quidem pag. 863. med. adfert idem illa ex Athenaeo verba, (I. 30. a.) πρόκροσσοι φερόμενοι ἐπὶ τὸν κίνδυνον: quae, pro significato paullo ante prolato vocabuli κρόσσαι, intelligere potueras praecipites in periculum; (vel, in pugnam ruebant;) sed aliter ille, et quidem variis modis interpretari conatur, βαθμηδόν, κλιμακῶδόν, κατὰ στήχος, κατὰ ἑπαλληλίαν, εὐτάκτως. Alibi idem Eustathius (ad Iliad. ξ. 35. p. 949, 24. ed. Bas. p. 965. ed. Rom.) adfert ex Herodot. VII. 188, 6. naves quae πρόκροσσαι ὀρμίοιτο ἐς πόντον, quas praeunte fere ipso Herodoto ἄλλας ἐπ' ἄλλαις, ἀντιπρώτους, interpretatur; hunc vero, in quo versamur, Scriptoris nostri locum nusquam, quod sciam, attingit. Mihi, fateor, quidnam potissimum hoc vocabulo significatum voluerit Herodotus, haud satis liquet. Altero loco, VII. 188. hariolando interpretatus sum naves nostris in mare spectantes, et octo deinceps ordinibus in quincuncem locatas: et sic ibi fortasse non male. Sed, quod hoc item loco gryphum capite in quincuncem disposita scripsi, id vereor ut eruditissimè adprobaturus. Fortasse satis fuerat gryphum capita prominentia cum Wess. interpretari. Vallae versionem, quam tenuerant fere Herodoti

editores, *gryphum capitibus in circuitu altrinsecus obversis*, his gallicis reddidit Larcher, *des têtes de gryphons, l'une vis-à-vis de l'autre*. S.

22. συνεκρίθησαν) Miror cur dubio vacuum συνεκρίθησαν a Gronovio non fuerit in contextum receptum. VALCK.

Ibid. Φιλίας μεγάλης συνεκρίθησαν) Belle Gronovius. [scilicet qui in Notis scripturam hanc commendavit.] Putes hoc Epicharmi apud Plutarch. T. II. p. 110. A. pugnare, συνεκρίθη, καὶ διεκρίθη καὶ ἀπῆλθεν, ἔθιν ἦλθεν, πάλιν: at hoc aliud est, ex Philosophiae adytis sumtum. In coalitis et consociatis artissime animis illud valet. Scriptor incertus Stobaei Serm. XXVIII. p. 197. δοκίοντός γε δὴ, ὡς τὰ πρὸς ἑαυτὸν ἀρτίως ἐν Φιλίᾳ συγκεκρίθησθαι. Philostratus Vit. Soph. II. 2. p. 566. τοῖς γοῦν ἀμφὶ τὸν Δημόστρατον οὕτω συνεκίερατο, ὡς etc. Talium apud alios magna merx. WESS. — Nonnulla huc spectantia collegit Porson ad Eurip. Med. vs. 136. S.

CAP. CLIV. 4. ἔστι τῆς Κρήτης Ἀξὸς πόλις) Stephanus Byz. Ἀξὸς πόλις Κρήτης, ὡς Ἡρόδοτος ἐν τετάρτῳ. Docti interpretes Ethniconographo errorem, quo ὁ Ἀξὸς secerit ex Ὁαξὸς, imputant, ipsimet aberrantes. Humanus Meursius Cretae suae lib. I. 8. verbo hominem defendit, Ἀξὸς hic fuisse olim decernens; cuius quidem suspicionem musti egregie tuentur. Cretenses ἄξους suo vocabant sermone κρημώδεις τόπους, loca praerupta, qui Graecorum aliis ἀγμοί, Stephano in Ὁαξὸς teste. Urbi ergo nomen ab indole situs et positurae. Sit-ne vero Ἀξὸς, Ὁαξὸς et Σαξὸς, quorum ΣΑΞΙΩΝ superant numi, eadem urbs, ab Edm. Chishull docte anquiritur, Antiq. Asiatic. p. 125. WESS.

6. ἐπὶ ταύτῃ ἔγνημε ἄλλην) Multum distat hoc Andocidis de Myst. p. 16, 44. ἐπὶ γνημὲ τῇ θυγατρὶ τὴν μητέρα, ab Euripideis in Alc. vs. 305. καὶ μὴ ἰσότητος τοῖσδε μητρὶαν τέκνους. Andocidis ista rem continent Graecis propemodum inauditam, filiam et matrem simul uxores habere; Euripidea concinunt Herodoteis: ἐπὶ θυγατρὶ ἀμήτορι --- ἔγνημε ἄλλην γυναῖκα, quae τῷ ἔργῳ Phronimae fuerit μητρὶν. Dici quoque potuerat Etearchus ἐπὶ θυγατρὶ ἀμήτορι ὑποληφθεῖς. VALCK. — ὑποληφθεῖς scripserat aut scribere voluerat Vir doctissimus. Vide Hemsterh. ad Lucian. Dial. Mort. VII. 1. et quem is laudat Berglerum ad Alciphr. I. Ep. 3. S.

9. μαχλοσύνην ἰπινείκασα) Mutatum indignor, siquidem Ἰακόν, atque idem ac κατηγορήσασα, monente *Eustathio*. Sic hoc libro c. 167. αἰτὶν εἰ ἄλλαν ἰπινείκας, cui persimile lib. I. 68. Quod deinceps [lin. 14.] παραλαβὼν ἐπὶ ξείνια, in controversia haeret, de qua olim ad *Diodori* lib. XIII. 80.; dubium enim in Codd. differitate, quid ipsi maluerint Scriptores. Ἐπὶ ξείνια lib. II. 107. VI. 34. IX. 88. at ἐπὶ ξενία V. 18. quod tamen Ionismo non facit satis. WESS. — Conf. *Var. Lect. S.*

20. ἀφοσιούμενος τὴν ἐξέρκωσιν) Sinceram scripturam hic et infra IV. 203. dudum iam detexerat ante *Portus*, quam hic in *Med.* illic in aliis inveniretur Codicibus. Usitatum verbi formam praebet in voc. Βάρτος Herodotea transscribens *Suidas*, ἀφοσιούμενος τὴν ἐξέρκωσιν: id est, ut exsolveret se iurisiurandi religione. Poterit et eodem hic modo verbum accipi, quo apud *Isaeum* illud interpretatur *Harpocras*. τὸ μὴ ἰντελῶς τι ποιῆσαι, ἀλλ' ὥσπερ ὁσίας ἔνικαν, Ἀφοσιώσασθαι εἰπὶν Ἰσάκιος ἐν τῷ πρὸς Ἑρμῶνα: leviter et dicis causare defungi. Ista periit oratio; sed et in sexta superstitium *Isaci* adhibetur illud eodem modo; nam dicitur patriae civis utilissimus *Apollodori* pater solus ornasse triremem, οὐκ ἀφοσιούμενος, ἀλλ' ὡς οἶόν τι ἄριστα παρακτιναζόμενος, p. 67, 19. vide ad *Harpocr.* *Mauss.* et *H. Vales.* p. 259. Exstat insignis *Isocratis* locus p. 289. B. [Panāthen. sub finem, T. II. p. 612. ed. *Auger.*] *Plato* de Legib. VI. p. 752. D. μὴ μένον ἀφοσιώσασθαι περὶ τῆς χώρας, — — συντόνως δ' ἐπιμεληθῆναι τὰς πρώτας ἀρχὰς εἰς δύναμιν, ὅπως ἂν στῶσιν ὡς ἀσφαλιστάτα καὶ ἄριστα. VALCK.

CAP. CLV. 3. χρόνου δὲ περιτόντος) *Is. Vossius* προτόντος adscripserat, quod lib. VI. 36. VII. 197. ut χρόνου προβαίνοντος V. 58. Addi conplura aliunde possunt: sed cui bono? Utrumque usus patitur. χρόνου δὲ περιτόντος; vidimus lib. II. c. 121. et 133. Memorabilius *Scholion San-Germ.* [ad lin. 4. spectans:] Ἰσχύφωτος τὸν μεγαλόλον οὐκ ἔωσι λέγειν, ἀλλ' ἀπειλύνουσι. Ἡρόδοτος ἰσχύφωτον. et hoc amplius, quod *Budaeus* in antiquo *Herodoti* exemplari idem invenit, *Comment. Ling. Gr.* p. 345. adprobaveritque *Paul. Leopardus* *Emend.* lib. III. 11. *Scaligero*que ad *Eusebium. Battus* sane non erat λεπτόφωνος, exili linguae et gracili sono, quales ἰσχύφωτοι: sed vitio naturae innato lingua in proferendis

animi sensis offendeat ac haesitabat; et tales ἰσχύφωροι: siquidem eorum praepeditur lingua, ὅτι ἰσχυρταὶ τοῦ φωνῆν, ut loquitur *Aristoteles* Problem. Sect. XI. 35. ubi docte *Sylburgius* ἰσχύφωρος Philosopho, ex adiuncta originationis causa, instaurat. Mihi eruditorum consilium placet, docto Battum obligatione linguae laborasse primum et deinde linguae nodis solutis loqui coepisse ex *Iustini* lib. XIII. 7., sequi non licet, quoniam omnibus in mssis variatur nihil, et de Battō *Heracles Pontic.* ἦν γὰρ ἰσχύφωρος in Cyrenensium Politia. *WESS.* — Paulum *Leopardum* fefellerat memoria, *Emend.* III. 11. haec scribentem: „Admonuit *Budaeus*, se in antiquo *Herodoti* exemplari legisse ἰσχύφωρος, i. e. haesitans.“ Nam, ubi de hoc vocab. egit *Budaeus*, (eodem loco qui est a *Wess.* indicatus, in *Comment.* Ling. Graec. p. 345.) ne nominat quidem *Herodotum*, nec antiqui meminit exemplaris in quo ἰσχύφωρος legatur: sed locum *Aristotelis* ex Probl. XI. 35. tractans, ait: „Huiusmodi homines ἰσχυρταὶ τῇ φωνῇ ἐν τῷ διαδύσεισθαι. Quare ἰσχύφωροι fortasse legi posset, et, ut ἰσχυροὶ et ἰσχυρία ab urinae suppressione dicuntur, sic ἰσχύφωροι, quibus vox, supprimitur et sistitur inter loquendum apud *Aristotelem*.“ Quae verbo tenus huc transcribere visum est, ne quis *Wesselingii*, praestantissimi viri, auctoritate commotus, (qui se a *Leopardo* in errorem passus est abduci) existimet, in prisco aliquo *Herodoti* codice scripturam istam fuisse repertam. Denique, librorum consensu nixus, ita statuendum arbitror, probum esse vocabulum ἰσχύφωρος, eademque notione, qua ἰσχύφωρος docti viri maluerunt, olim illud in usu fuisse, scilicet per syncopen ex ἰσχανόφωρος natum: ἰσχανῶ autem idem atque ἰσχω valuisse constat. Est etiam apud *Hesych.* in Βάττος, τραυλόφωρος, ἰσχύφωρος: et apud eundem, ubi ἰσχύφωρος exponitur ἀπείχόμενος τῇ φωνῇ, haud dubie ἐπείχόμενος legendum: sic quidem *Schol. Pind.* ad titulum *Pyth.* IV. τὸ ἐπείχεσθαι τὴν γλῶτταν βατταρίζειν φαμέν: ibidemque plus semel ἰσχύφωρος scribitur. S.

9. ἀπὸ τῆς τιμῆς τὴν ἰσχι) Nihil verius. *Batti* pristinum nomen *Aristoteles*, apud *Euseb. Chron.*, ubi p. 73. doctissime, ut solet, ill. *Scaliger*, ex *Callimacho*, *Pindarique* Criticis ad *Pyth.* Od. V. 117. Multa quoque *Spanhemius* ad

Callimachi Hymn. in Apoll. vs. 75. Ex oraculo autem, [lin. 15.] Βάττ' ἐπὶ Φωνὴν ἦλθες, liquidissima verbis Plutarchi T. II. p. 205. medela, καὶ διὰ τοῦτο ἐπὶ τὴν Φωνὴν παραγινόμενον Battum, nam ἐπὶ τὴν Ῥώμην, quod nunc est, longe ineptissimum. Idem Cl. Reiskium Animadverss. ad Plutarch. p. 261. conperio observasse. WESS.

15. Βάττ' ἐπὶ Φωνὴν etc.) Eadem habet *Tzetzes Chil. VI. vs. 349. [et Scholiast. ad Pind. Pyth. IV. 10. ubi etiam ex aliis auctoribus alia caussa, cur oraculum Battus consuluerit, aliudque responsum refertur.] Paulum diversa prostant in Schol. ad Callim. Hymn. in Apoll. vs. 76. ἀναξ δὲ σε Φοῖβος ἀνάγεις ἐς Λιβύην ἰλθὺν μηλοτρόφον οἰκιστῆρα. His proxima, nisi fallor, Herodotus ista subiecerat: [lin. 19.] Ὁ δὲ ἀμείβετο τοιοῦτοι, Ὡς ἔναξ etc. Intermedia quae leguntur, mea quidem opinione, literatoris notam sapiunt marginalem: ὥσπερ εἰ εἴποι Ἑλλάδι γλώσση χρωμένη, ὃ βασιλεὺς ἐπὶ Φωνὴν ἦλθες. [Me vero non poenitet, Scriptori nostro, verborum neutiquam ita parco, eadem adseruisse.] Herodotum utique sola decent ista: Λίβυς τὸν βασιλέα Βάττον καλεῖται, καὶ τοῦτου εἴναι δοκίμω διαπίπτουσαν τὴν Πυθίην καλεῖται μιν Λιβυκὴ γλώσση, εἰδῶσαν ὡς βασιλεὺς ἔσται ἐν Λιβύῃ. Ad interrogata non respondere mos Deo fuit Delphico, quem attigi in *Schol. ad Phoen. p. 678. Quod suspicabatur Herodotus, aliud olim Batto proprium inditum fuisse nomen, aliorum firmatur testimoniis, collectis ill. Ez. Spanhem. in Callim. Hymn. Apoll. vs. 75. VALCK. — Hesychius: Βάττος βασιλεὺς, γέννητος, Λίβυς. Videtur alium etiam, praeter Herodotum, secutus auctorem. S.**

24. οἶχετο μεταξὺ ἀπολιπὼν -- ἐς τὴν Θῆβην) Sedandae sunt turbellae, quas innocens illud μεταξὺ fecit. Sive enim ex *Hesychio, Μεταξὺ, ἐξαιφνης, μετ' ὀλίγον* interpretis; sive cum *Porto, μεταξὺ ἀπολιπὼν (τὸν πρότερον τόπον)* interea relicto priore loco abiit; quid tandem in sermone salebrosi? Recurret c. 160. ἐς ὃ μιν οὕτω ἀπολιπόντες οἶχετο ἐς ἄλλον χώραν. In *Platonis Lysid. p. 207. A. εἴπειτα ὁ Μενέξενος -- μεταξὺ παίζων εἰσέρχεται. Geminum dabit Isocrates Evagor. p. 200. E. Ex Plutarcho μετ' ὀλίγον Hesychii lucem mutuatur, referente Philippum, a Graecis terra marique imperatorem salutatum, καὶ μεταξὺ δὲ Ἀλέξανδρον -- μετὰ τὴν Θηβαίων καταστροφὴν, tum de insecutis deinde regibus,*

τοῖς μεταξὺ Μακεδονικοῖς βασιλεῦσι, T. II. p. 240. At h^{arum} satis. WESS. — Pro μεταξὺ ἀπολιπῶν, Reiskius μετὰ ξυμπολιπῶν aut ionice μεταξὺ ξυμπολιπῶν legendum coniecit: quae violenta utique foret mutatio. Μεταξὺ quidni, ut alibi, *interim* intelligeremus? scilicet, interim dum occasionem nactus esset oraculo obtemperandi; dum ei δυνάμεις et manus hominum adfutura esset, qua ad coloniam in Libya condendam proficisceretur. Sic ἀπολιπῶν intelligi debet αὐτὴν, scil. τὴν Πυθίαν, aut ἀπολιπῶν Δελφούς, *interim* relictis Delphis Theram abiit. Possit vero etiam ἀπολιπῶν significare *desiit, destitit*: scil. desiit urgere Pythiam, et aliud responsum petere; atque *interim* (scil. dum accidit id, quod continuo deinde narratur) Theram rediit. S.

CAP. CLVI. 1 - 3. αὐτῷ δὲ τούτῳ --- συνεφίετο παλιγκότως) Παλίγκοτα et παλιγκότως illuminat Galenus ad Hippocrat. de Fractur. p. 547. WESS. — Vide Foësi Oecon. Hippocr. voc. Παλίγκος. Sunt παλίγκοτα παθήματα, recrudescentes, denuo exandescences dolores. Et homo παλιγκός Aristophani Pac. 389. dicitur, qui ἐξ ὑποτροφῆς πάλιν ὀργισθεῖς. Itaque non satis est quod in Gronovii latinis positum, *male cessit*; aut quod in nostris, *ira dei incubuit*: oportebat, *denuo incubuit*; *denuo male cessit*: respicitur enim ad ea quae cap. 151. dicta sunt. Ad verbum συνεφίετο videri τὸ θεῖον deesse monuit Reisk. similique ratione Portus nominativum ἡ Πυθίη subintelligebat. At verbum προσφίεσθαι τινι isto modo construitur, non συμφίεσθαι. Legimus c. 157, 1. οὐδὲν γὰρ σφι χρηστὸν συνεφίετο, nihil illis prosperum accidit: et VIII. 86, 6. ἔμειλλε τοιοῦτό σφι συνείσθαι, ὅλον περ ἀπίθῃ. Tum vero impersonaliter, I. 19, 2. συνείχθη τοιόδε γινέσθαι πρῆγμα. Sic II. 111, 3. συνείχθηται δὲ οἱ τυφλὸν γινέσθαι. Quoniam tamen, quando impersonaliter ponitur hoc verbum, constanter aliud adiecitur in infinitivo; si qui h. l. codices συνεφίετο παλίγκοτα dedissent, id praelaturus eram: quemadmodum IV. 15, 15. ait, παθομένοισι δὲ ἄμεινον εὐφείσθαι, nisi ibi ἄμεινον non nominativum adiectivi esse status, sed adverbium, sicut hic παλιγκότως. S.

3. ἀγνοῦντες δὲ τὰς συμφοράς) Causas calamitatum; ut tritissima Novi Foed. ζωὴ, ἀνάστασις, [Iohann. xi, 25.] atque hoc de genere plura. WESS.

[5 seq. συγκρίζουσι βάττω --- ἄμεινον πρῆξιεν) „Aut

„συγκρίζονται legendum, (adnotavit Reisk.) aut εὐ συγκρί-
 ζουσι.“ Copiose de hoc loco, in *Var. Lect.* disputavi: sed,
 ut tunc, sic etiam nunc, quidnam potissimum probem,
 incertus haereo. Erunt quibus expeditissima *Schaeferi* ra-
 tio videatur, *παρξεν* corrigentis: *meliora se* (nempe *Dei*
nomine Pythia loquitur) *illis daturum*, *Cyrenen cum Batto*
condentibus. Sicut *πόνον* aut *πρώματα*, sic et *ἀγαθόν* et *ἄμει-
 νον* *παρξεν* τινι dici potuerit. Mirum vero, in vulgatam
 scripturam libros coniurasse omnes. S.]

12. ἀπίπλων) In Ionum πλώιν, derivataque, amanuen-
 sium grassatur licentia. Ἀπίπλων ὁπίσω ἐς τὴν Ἀσίην mssst
 lib. VI. 116. ἀπίπλων ὁπίσω ἐπὶ τὸ Ἀρτεμίδιον concorditer
 plerique omnes lib. VIII. 14. Hic manum iniicit et mora-
 tur [lin. 13.] εἰρήθη Codd. ex Poëtae ἡρήθη, quod lib. VI. 15.
 sicuti prius supra in Edd. c. 77. et VII. 184. in scriptis.
 Utrumque genio Ionismi minime pugnare ex *Eustath.* ad
Homer. p. 1540, 12. [Odyss. p. 230, 32. ed. Bas.] certum
 est. WESS. — Vide *Var. Lect.* ubi etiam significavi, non
 Πλάτεια, (lin. 14.) sed Πλατία editum me voluisse, sicut
 Πλατίαν c. 151. et 152. *Stephanus Byz.* Πλατῖα, νῆσος Λιβύης. S.

CAP. CLVII. 7. Αἴ τῃ ἐμεῦ) Principis poëtae πολ-
 λῶν ἀνθρώπων ἶδεν ἄστια, et μεγάλα ἄστια ἀνθρώπων Nostri
 lib. I. 5. vereor, ut efficiant, *Libyam ἄστῃ*, quod hic antea,
 optime dici. [„Ἄστῃ bene habet. (ait *Reiske*, in *Animadv.*
 editis) Non urbem modo, sed provinciam quoque signi-
 ficat; proprie *populum coetumque*. Vid. I. 5. Hinc emen-
 dandus *Plutarch.* in *Opusc. T. I. p. 726, 2.*“] Mihi αἴ τῃ
 blanditur mīrificae, solo ingenii remigio a *Cl. de Panw*
productum, atque a *Gronov.* ex manu exaratis assertum
 quidem, sed haud feliciter explicitum. Sententia gravis
 est et εἰρωνική: Si tu *Libyam*, ovis foecundam, neque a te
 aditam melius, quam ipsemet ego, nosti, sapientiam huc acce-
 dentis nimis miror. Αἱ Dorum, vice αἱ, et μεμπτικόν, non
 nesciunt Grammatici. WESS.

Ibid. Ἄστῃ ἐμεῦ Λιβύην etc.) Edixit nonnemo, Ἄστῃ omni-
 no rectum esse, neque debere sollicitari. Perversa vir *Cl.* [*Gro-
 nov.*] interpretatione corrumpit inventam a se lectionem in
Med. Codice, αἴ τῃ, vel αἱ τῃ, reddens *Eia tu*: non recor-
 dabatur αἱ, si, Dorice pronunciatum αἱ. Huius oraculi leni
 ἀμελεία persanati laudem *Adrianus noster Heringa* reporta-

bit, qui mihi aliquando domi suae facile persuasit scribendum: Αἱ τὴν ἐμεῦ Λιβ. -- Μὴ ἐλθὼν ἐλθόντος, ἄγαν ἄγαμαι σοφίην σεῦ. Sua Dialecto Cyrenaei vel acceperant vel certe memoriae tradiderant oraculum, quod aestimare licet ex *Plutarchi* T. II. p. 408. A. Βάττος ἦν δεύτερον ποτηνῶμενος· ὑπεπὼν οὖν ὁ θεὸς -- -- με Λιβύαν μαλοτρόφον· οἶσθας ἄρειον, Μὴ ἐλθὼν· ἐλθόντος ἄγαν ἄγαμαι σοφίην σεῦ· οὕτω πάλιν αὐτὸν ἐξεπεψν. Sententiam prorsus obscurat inter voces ἐλθὼν et ἐλθόντος perperam posita distinctio, recte praetermissa in antiquis Edd. Hic naturalis esset ordo verborum, Αἱ τὴν, μὴ ἐλθὼν, Λιβύαν οἶσας ἄρειον ἐμεῦ ἐλθόντος, etc. Tuam ego valde miror sapientiam, si tu, qui Libyen nondum adiisti, melius illam nosti quam ego, qui illuc venerim. Proclive nunc erit suam oraculo formam indere, *Plutarcho* repertam:

Αἱ τὴν ἐμεῦ Λιβύαν μαλοτρόφον οἶσας ἄρειον
μὴ ἐλθὼν ἐλθόντος, ἄγαν ἄγαμαι σοφίην σεῦ.

Ore loquens Ionico Noster, quandoquidem Dorica quoque dedit in oraculo sequenti c. 159. fortasse ne hic quidem Doricum in Λιβύαν μαλοτρόφον evitaverat πλατυνασμένον, sicut αἱ pro αἱ. In Doricis reliquiis, *Sophronis* inprimis et *Ephicharmi*, pro αἱ κε, vel ἐάν, frequentatur αἶκα, subiunctivis modis iunctum. Commodum hic locum inveniet ingeniosa Medici nostratis *Heringae* coniectura, in *Hesychio* pro Βαῖκαν, Κρητίς· corrigentis, Βαῖκα, ἐάν, Κρητίς. VALCK.

14. τῷ οὐνομα ἦν Ἀζήρις, τὸν νάπαι) Conspirant in voce Ἀζήριον divellenda doctissimi homines *Is. Vossius*, *Pavius*, *Berglerus*, *Melotus*, *Bouherius*, *Bondam*, [*Petr. Bondam*, I. C. Variar. Lect. lib. I. c. 3. *Zutphan*. 1759.] a quibus non dissentio. *Herodotus* praecivit omnibus c. 169. Locus ipse promiscue Ἀζήρις ac Ἀζήρις, ut saepiuscule in talibus, ap. *Steph. Byz.* Mox συγκαληθεῖς ex dialecti formula, qua συγκαληθῆσθαι lib. VII. 129. etc. WESS.

CAP. CLVIII. [3. et seqq. ἦγον δὲ σφειας --- πρὸς ἐσπέριν· καὶ τὸν κάλλιστον τῶν χώρων, ἴνχ --- μὴ ἴδοιεν --- νυκτὸς παρῆγον.) In ed. *Wess.* et superioribus edd. post χώρων interpungebatur oratio, ut verba καὶ τὸν καλλ. τῶν χώρων ad praecedentia referrentur: et *Vallae* interpretationem (vesperam versus et ad locorum speciosissimum duxerunt, et quidem noctu, ne Graeci --- diurnum spatium meliando animadvertent:) ipse etiam *Wemelingius*, nihil ad hunc locum monens,

tenuerat. Veram verborum distinctionem et auctoris sententiam primus Reizius, quum in contextu, tum in Praefat. p. x-xii. aperuit. Cuius in distinguendis verbis rationem quum Borheck esset secutus, Larcherus, eandem rationem merito probans, in msto codice fuisse eam a Borheckio repertam putavit. Ita constanter ille, etiam tunc quam alteram Versionis suae editionem procuraret, Reizii de Herodoto merita ignoravit, et, quidquid hic ad expoliendum Scriptorem nostrum contulerat, id Borheckio suo acceptum retulit. Eandem vero verborum distinctionem in uno ex Parisiensibus codicibus a se repertam esse idem Larcherus significat. At noster quidem m. F. et post *ἐκείνην*. et post *χωρὸν* interpungit. Pro *πρὸς τὰ πτόνην*, *πρὸς ἐσπερίην* se maluisse Reizius l. c. professus est: idque opportunum utique foret, sed et perinde ferendum vulgatum, in quod consentiunt libri. S.]

10. *ἰθαῦτα γὰρ ὁ οὐρανὸς τέτρηται*) Virulentum est Comici, Iovem pluvium διὰ κοσκίνου οὐριῶν, per cribrum meiere Nub. vs. 372.; Afrorum, ὁ οὐρανὸς τέτρηται, de copiosa isthic coelesti aqua, suavius multo; Hebraeorum Genes. c. vii, 11. וארבת חשמים נפתחו, et coeli fenestras reseratae sunt, excellentissimum. Audiatur Eustath., ὁ δὲ περὶ τινὰ Λιβυκὴν γῆν, Nostrum spectans, τὴν τρεῖς θάλασσας τὸν οὐρανὸν, Φάμνος --- ἐτρατίεσται: ἰθὺς γὰρ ὑπὲρ τὸν οὐρανόν, ὡς οἶα τινὰ διέκταμένην, ἐν μὲν ταῖς ἄλλαις γαῖαις ἰσχυρανύσθαι περὶ δὲ τὸν τόπον ἐκείνον, αἰὸν συντρίβηται, ὡς ὑπὲρ τὸν οὐρανὸν ἐξεργύεσθαι, καὶ ἄρδην τοὶ ἐκεῖ πρὸς τροφίμωτα: quibus ad loci explanationem nihil nitidius clariusve. Rem perspectam habuit citra Eustathii auxilium Ampl. Bouherius Diss. Herodot. c. 12. p. 138. WESS.

10. ὁ οὐρανὸς τέτρηται) Galeo significant ista loci fertilitatem et ubertatem: vellem docuisset, quo modo tandem fertilitas per coelum possit foratum designari. Dum quis ista nobis probabilius interpretetur, interea quae mihi venit olim in mentem coniecturam proponam. Οὐρανὸς in antiquis scribi solet Codd. *οὐρος*: unicam his literam praefigamus, recuperabimus vocem *βουρὸς*, quam ego hic valde commodam iudico, ut Battum et comites quum ad fontem indigenae duxissent Libyes, dixisse perhibeantur: ἄνθρωποι Ἕλληνες, ἰθαῦτα ὑμῖν ἐκτεθῆεν οἶκτον, ἰθαῦτα γὰρ ὁ βουρὸς τέτρηται: hoc in loco commoda vobis erit sedes, haec enim col-

lis vel ager perforatus est; fontibus nimirum: id est γῆ ἔστι
 ἱπυδρος πίδαξι, quod legitur c. 198. Primum Βουνός vox fuit
 Cyrenaeis usitata: Herod. IV. 199., χώρων τὰ μέγα -- Βου-
 νός καλοῦσι: attigit Casaub. in Athen. III. c. 32. [ad III. pag.
 100. f.] Eustathius in Hom. Od. τ'. p. 680, 37., Κεῖται καὶ ἐν
 Ἡρόδοτῳ βάρβαρος λίξις ὁ Βουνός, Λιβυκὴ γὰρ. Idem in Iliad. λ'.
 p. 831, 32. ἡ δὲ κολώνη καὶ λόφος ἀν' λέγοιτο καὶ Βουνός, ὅπερ
 Ἡρόδοτος μὲν Λιβύων λίξιν εἶναι Φησιν, Αἴλιος δὲ Διονύσιος λέγει,
 ὅτι Φιλήμων ἐπισκώπτει τὸ ὄνομα ὡς βάρβαρον, λόφον γὰρ καλοῦσι.
 [Eustath. p. 1854. et p. 880. ed. Rom.] Quos respicit Ae-
 lius Dionysius comici Philemonis duo scenarios Io. Clericus e
 Phrynichi repetere potuerat Ecl. p. 156., cui Βουνός etiam
 ὀψία dicitur Φωνὴ τῆς Ἀττικῆς. A Doriensibus in Sicilia vo-
 cem transsumsisse videtur Aeschylus; a Cyrenaeis accipere
 potuerunt Alexandrini: recentiores Graeci quivis colles et
 tumulos Βουνός dixerunt et μαστούς, Aetoli veteres Βαιμούς.
 Cyrenaeicae regionis Βουνοὶ similes fuere Βουνοειδέσιν ἀνα-
 στάμασι τόπων γιγνησίμοις, Diodoro memoratis V. 40. Prae-
 terea tumulum hic a Batto occupatum fontibus fuisse con-
 stat irriguum: vide P. Leopard. Em. III. cap. xi. S. Bochart.
 Geogr. Sacr. II. 1. c. 25. et Ez. Spanhem. in Callim. Hymn.
 Apoll. vs. 88. Iustinus XIII. 7. Montem Cyram et propter
 amoenitatem loci et propter fontium ubertatem occupavere.
 Fons Apollinis Herodoto dictus et Pindaro, Callimacho est
 Κύρη, unde nomen acceperit Κυρήνη. κρήνη Θίσση memorat
 Herodot. c. 159. VALCK.

CAP. CLIX. 1. 2. Ἐπὶ -- τοῦ οἰκιστῆς τῆς ζόης)
 Imprudens Valla, vertendo qui condidit Zoam, urbem ex-
 struxit, nequaquam a viro Celeb., quod demiror, destru-
 ctam, quandoquidem interpretis lapsum eruditissimus P.
 Leopardus dudum detexerat Emend. lib. III. 11. Potuerat
 Scriptor ἐπὶ τοῦ οἰκιστῆς, [absque τῆς ζόης] sicuti mox; ele-
 git aliud, aequae adconcomdatum et iucundum. Battus,
 Cyrenarum conditor, οἰκιστὴς Pindaro Callimachoque, na-
 ctus apud populares honores, quales οἰκιστῆς mos defere-
 bat lib. VI. 38. Facessat ergo in Morboniam, quorsum a
 Pavo et Bouherio amandatur, urbs Zoa, addita in Abr.
 Ortelii Thesaurum Geographicum et pictas tabulas inpru-
 denter: facessant irrita aliorum molimina. WESS. —
 Non modo Vallae latina intacta h. l. reliquerat Gromo-

vius, verum etiam primus, pro excellenti suo nimirum iudicio, Ζόης maiuscula litera initiali curaverat edendum: neque in Notis retractavit errorem. S.

Ibid. Ἐπὶ μὲν νυν Βάττω τοῦ οἰκιστοῦ τῆς Ζόης) Hic etiam Thesaurum Ortelii locupletavit urbium populorumque conditoris Vallae versio: illa Battum nobis dedit qui condidit Zoom. Error absurdus propagari per Edd. non debuerat, quem ante annos ducentos iam indicatum sustulit Leopardus Em. III. c. xi. Vita, ἡ Ζών, Herodoto scribitur Ζόν. ἐπὶ μὲν νυν τῆς Ζόης Βατ. τοῦ οἰκιστοῦ. Errorem peperit e situ suo, Herodoteo more, distracta vocula. Nihil est in his aut vicinis nodosi. Dum viveret Cyrenes conditor Battus, qui per annos regnavit quadraginta, huiusque filio Arcesila per annos xvi. regnante, res Cyrenaeorum in eodem ferme statu permanserunt: sub tertio demum rege, qui fuit Battus istius nominis II. Εὐδάχιμων dictus, Graecis divinitus in Africam evocatis, amplificatae. Sed, si licet, suspicor equidem, ante haec verba. Ἐπὶ μὲν νυν Β. τοῦ οἰκιστοῦ τῆς Ζόης, olim alia quaedam lecta, quae nobis perierint, de condita Cyrene, quo referretur adpellatio τοῦ οἰκιστοῦ, atque in his forte traditum, quando Battus expeditum acceperit usum linguae: Monte Cyra occupato, secundum Iustin. XIII. 7., Battus linguae nodis solutis loqui primum coepit; quae res animos eorum, ex promissis Dei iam parte percepta, in reliquam spem condendae urbis accendit. Auctore Pausania X. [cap. 15 extr.] p. 834., vidit Battus leonem, καὶ αὐτὸν τὸ δειματὶ τὸ ἐκ τῆς θίας βοῆσαι σαφὲς καὶ μέγα ἠνέγκασεν. Instar Batti forte τεχνολὸς Croesi filius in subito terrore vitium nodumque linguae rupit, planeque et articulate eloquutus est, Gell. Noct. Att. V. 9. Ἐβήκει φωνὴν ὑπὸ δέους τε καὶ πανού, Herod. I. 85. VALCK.

5. 6. ἐπὶ δὲ τοῦ τρίτου, Βάττω τοῦ Εὐδ.) Optime ad hunc modum interpunxit Nob. Palmerius Exerolit. in Gr. Auctor. p. 24. Nam Battus, eius nominis secundus, Felix adpellatus est, non tertius. Ἐπὶ τρίτου successionis ordinem requirit. Bene Plutarchus in Coriol. p. 218. Ε. εὐτυχίας δὲ (Graeci ἐπώνυμον ἔδιντο) τὸν Εὐδαίμονα, τῷ θυτρίῳ τῶν Βάττων. Attigi ad Diodorum T. II. p. 551. WESS.

24. ἀπὸ τούτων Αἰγ. κατὰ ταῦτα ἐπιμεμφομένοι Ἀκρίη, ἀπέστησαν ἀπ' αὐτοῦ) Adi sodes lib. II. 161. ubi ἐν τοῖς Διβυνοῖσι

λέγουσι, de hac *Melpomenes* parte. WESS. — Κατὰ ταῦτα, ut apud alios, sic constanter aliàs apud Nostrum, quoad quidem aut memini aut adnotavi, eodem modo, significat. Sic II. 48, 5. 104, 18. 105, 3. III. 48, 14. etc. Sic item II. 30, 15. ubi quidem etiam *eisdem in locis* intelligi possit. Quarum notionum quum neutra huic loco opportuna esset, de eodem tempore accepi, et protinus interpretatus sum; idem significare posse κατὰ ταῦτα ratus atque αὐτίκα, quod adverbium eodem de fonte derivatum est: in eandemque sententiam Scriptor noster, de eadem re agens II. 161, 17. ἀπίστησαν ἐν τῇ ἰδίῃ dixerat. Eandem formulam κατὰ ταῦτα de tempore etiam Wess. accepit: qui eam, quum in *Vallae* latinis nihil ei responderet, adverbio temporis *tum* expressit, qua de re *Aegyptii tum succensentes Apriae, ab eo defecerunt*: et sic ille quidem κατὰ ταῦτα cum ἐπιμεμφομένοι iunxit, ego vero ad ἀπίστησαν referens, comma post ταῦτα interseui. Quodsi κατὰ ταῦτα cum ἐπιμεμφ. iungi debeat, tum vero κατὰ ταῦτα ἐπιμεμφομένοι Ἀπρίῃ significabit hoc ipsum exprobrantes *Apriae, propter hoc ipsam succensentes Apriae*. cf. ad V. 33, 12. notanda. Atque haec verissima explicandae huius ῥήσιω; ratio esse videtur; quare deletum comma post ταῦτα, et ante κατὰ repositum velim: sic vero etiam, pro κατὰ ταῦτα, commode cum ms. Arch. κατὰ ταῦτα (aut potius κατὰ ταῦτα ταῦτα, coll. cap. 160, 8.) legetur. In eandem sententiam II. 161, 12. absque κατὰ praepositione ait, Αἰγύπτιοι ταῦτα ἐπιμεμφομένοι. S.

CAP. CLX. 1. Ἀρκισίλωσ) Sic [loco olim vulgati Ἀρκισίλωσ et Ἀρκισίλωσ] ob secundum quartumque casum Ἀρκισίλω, Ἀρκισίλων: et quoniam toties totiesque in sequentibus Ἀρκισίλωσ. Similis sunt flexionis Μινίλωσ, Χαρίλωσ, etc. WESS. — Pari ratione attica formā λωός, pro λωός, utitur Noster I. 22, 9. II. 129, 3. VIII. 136, 12. S.

[11. ἐν Λεύκωνι) Apud *Ptolemaeum* lib. IV. c. 5. p. m. 104. memoratur Μαρυκαρικῆς κόμη μεσόγειος Λεύκων, nescio an eadem quae *Herodoto* Λεύκων. S.]

[16. Φάρμακον nescio an δηλητήριον (*venenatum*) intelligatur, quod ei a fratre paratum fuisset, nec vero lethalem exercuisset vim, quare dein strangulatus ab eodem fuisset. S.]

16 seq. ὁ ἀδελφεός Αἰαρχος) Habeat suum sibi nomen homo infelix et ingratus. *Plutarcho* Virtut. Mulier. pag.

260. E. Ἀδάρχος, quod idem nomen, non tamen Arcesilai frater, sed φίλος πορνῆος, per amici nomen regis mortem architectatus et tyrannidem; ubi de perditu hominis interitu et Eryxo, animosa matrona, plura. Quod ibidem de Amasidis, Aegyptiorum regis, militibus, id suspicionem firmat, qua de lib. II. 181. *Polyaeno* consimiliter Ἀδάρχος lib. VIII. 41. sed ex *Plutarcho*. WESS. — Vide *Var. Lect. S.*

17. Ἀλάρχος) Cyrenaica, ni fallor, nominis forma Ἀάραχος in Ἀλαρχος vel Ἀλίαρχος facile transiit. Amicus infidus, qui secundum Arcesilam suffocavit, quique tyrannus evasit patriae, frequenter Ἀδάρχος dicitur *Plutarcho* T. II. pag. 260. et 261. etiam in Ἀάραχος concinit *Plutarcho Polyaeus* VIII. c. 41. Arcesilai viduae *Eryxus* uterque virtutes praedicat. VALCK.

CAP. CLXI. 2. χαλός τε τῶν καὶ οὐκ ἀρτίπους) Cl. de Pauw καὶ οὐκ ἀγγίλους, et minime sollers. Quo non indigemus. Est inter exempla Herodoteae *περυσσολογίας*. Claudum praeterea hunc Battum *Plutarchus* praedicat, non insulsum neque stupidum, nedum *Herodotus*. WESS.

6. ix τῆς Μαντινίας) Secum in Africam ducere iubentur, qui ipsorum componeret dissidia, καταρτιστῆρα, sive reconciliatorem pacis; qualis petentibus concessus fuit a Mantinensibus Demonax. In Excerptis etiam e *Diod. Sic.* p. 550., τῆς Κυρηναίων στάσεως διαιτητῆς fuisse dicitur Δημοῶναξ Μαντινίους, συνίσει καὶ δικαιοσύνη δοκῶν διαφέρειν. Arcasin his non vulgaris honos iste fuit a Deo Delphico tributus tanquam εὐνοματοῖς. *Aelian.* Var. Hist. II. 22., εὐνοματοῦς γενέσθαι καὶ Μαντινίας ἀκούω, οὐδὲν ἥττον Λακέρων, οὐδὲ Κρητῶν, οὐδὲ Λακιδαιμονίων αὐτῶν, οὐδ' Ἀθηναίων. Ex hac gente magistratam Socrates, discipulam habuit Plato. Dissidentes inter se Milesii Parios ex omnibus Graecis sibi delegerunt καταρτιστῆρας, *Herod.* V. 29. VALCK.

7. καταρτιστῆρα) *Demonax*, τῆς Κυρηναίων στάσεως διαιτητῆς in *Diodori* T. II. p. 550.; Nostri ex nationis dialecto prius lib. V. 29. Pervenit in hanc usque aetatem aureus Cyrenacorum numus, ab *Harduino* indicatus, in quo partim ΔΗΜΩΝΑΚΤΟΣ, partim ΚΤΡΑΝΙΩΝ. Dubium non est, quin Mantinensem *Demonactem*, eiusque egregiam operam, haud ingratam Cyrenaeis impensam, posteris ille tra-

diderit: an vero sub hoc tempus proculus, mihi quidem valde ambiguum. At vide Ampl. Bouherii Diss. Herod. c. 12. p. 142. super illa quaestione. WESS.

14. *τιμῖνα ἐξελών*) Laurentius sana. Melius *certas agri portiones*, quales et illae, in quibus Silphii proventus ap. Hesychium Βάττου σίλφιον. Vetus consuetudo, a Poëta Iliad. ζ. 194. signata, et Aristide T. I. p. 12. ὤπρι τοῖς βασιλεῦσι *τεμῖνη καὶ χώρους ἐξαίρουσι*. Addidit Demonax ἱρωσύνας, quoniam τὰ γέρεα regum olim *sacerdotia*, uti Sparta lib. VI. 56., complectebantur. Vallae lapsus tetigit consultissim. Barbeyracius Histor. Foeder. T. I. p. 58. WESS. — De vocab. *τίμινος* vide Homeri Interpretes ad Iliad. ζ. 194. Equidem *sacros agros* *τιμῖνα* hic interpretatus sum, ratus *agros* intelligi e quibus *sacerdotes* reditum percipere soliti erant. Facile autem *certas agri portiones* cum Wess. reponi patiar. S.

Ibid. τιμῖνα ἐξελών καὶ ἱρωσύνας) Itaque adeo, si sana est lectio vulgata, populi Demonax adsuetus imperio Regem fecerit *sacrificulum*; cui sane mirarer si nullam ille voluerit relictam praeterea honoris praerogativam, quam legitimam habuerant maiores. Diis solebant fatoque functis heroibus regibusve *τεμῖνη ἐξελῆν*: vivo Batto cur *τιμῖνα* voluerit *ἐξελῆν* non exputo. Ne rigida quidem Arcadis severitas alia maiorum ἡγὰρ saltem γέρεα denegare Regi potuit, praeter *ἱρωσύνας*, sive *curam sacrorum administrandorum*. Legissee videtur a vulgatis diversa *Valla*, qui proxima, τὰ ἄλλα --- ἐς μέσον τῷ δήμῳ ἔθηκε, cetera in medium posita populo restituit, minus commode expressit. Legitur lib. III. c. 80. ἐς μέσον Πέρσῃσι καταβῆναι τὰ πρήγματα: qui a patre acceptum imperium sponte sua populo restituit, dicitur ἐς μέσον Κώοις καταβῆναι τὴν ἀρχήν, lib. VII. 164. Graecorum more, in medium ponere, dicere non recusant Latini. VALCK.

CAP. CLXII. 10. ἐν τῷ Κορινθίων θησαυρῷ) Non Corinthiorum populus dedicarat, sed Cypselus, Herod. I. 14. Quam Olympiae dedicarat Sicyoniorum tyrannus Myron, aedicula tamen dicebatur Σικωνίων θησαυρός, teste Pausan. lib. VI. c. 19., quo capite in Alti Olympiaca superstites sua aetate recenset aediculas sive θησαυροὺς καλουμένους Sicyoniorum, Carthaginiensium, (de horum spoliis a Gelone fuit

is thesaurus consecratus:) Epidamniorum, Sybaritarum, Cyrenaeorum, Metapontinorum, Megarensium, Gelorum: initio capitis, καὶ ἐν Δελφοῖς, inquit, Ἕλληνας τοὺς ἐποιήσαντο τῷ Ἀπόλλωνι θησαυροὺς: in quibus sua quaeque civitas donaria, aurum etiam et argentum Apollini sacrandum, deponeret, sive τὰ ἀναθήματα et τὰ ἱερὰ χρήματα. Civitatum thesauros hic Apollinis veluti fidei commissos, quibus ubi posceret usus illinc repetitis uterentur, mihi quidem non liquet. Τὸν ἐν Δελφοῖς τῶν Ἀθηναίων θησαυρὸν memorat Xenoph. Κυρ. Ἀναβ. lib. V. p. 206, 33. Clazomeniorum, Herod. I. 51. Siphniorum, idem III. 37. Sicyoniorum, Thebanorum, Cnidiorum, Syracusanorum, Potidaearum, Pausanias lib. X. c. 11., cuius aevo nihil in his erat pecuniae sacrae. Haec addantur H. Valesio notatis in Exc. Peiresc. p. 77. VALCK.

11. ἀπικομένη δὲ παρὰ τοῦτον) Operarum Aldi socordia τοῦτο peperit et secuturis reliquit. Critici ad Pindari Od. Pyth. IV. pr. de Pheretima filioque, πῆμπος δὲ ἴσθιν Ἀρκεσίλαος, Φερετίμης υἱός, ὡς Ἡσίοδος μνημονεύει. Falso de Hesiodo, qui de eo nec scripsit, neque potuit. Voluerunt ὡς Ἡρόδοτος. Falso insuper πῆμπος. Arcesilaus hic regum fuit sextus. Salaminius Eueltion locum occupat in Polyaei lib. VIII. c. 47. WESS.

14. λαμβάνουσα τὸ δίδμενον) Syllabam effecisse suspicor postremam, ut vocola nobis αἰὶ perierit, reponendumque ἢ δὲ λαμβάνουσα τὸ αἰεὶ δίδμενον. De sibi invicem continua aerie succedentibus sic solet αἰὶ venuste poni pro συνεχῶς. Homerus μελισσάων meminit, Πέρης ἐν γλαφυρῇ αἰὶ νῆον ἐρχομένων, Iliad. β'. 88. Vide Hesych. in Αἰὶ νῆον. Thucyd. p. 277, 78., Ἀθηναίων ὁ αἰὶ ἐπὶ γινόμενος. Herod. II. 168. ταῦτα τοῖσι αἰὶ δορυφορίοις ἰδίδοτο: et saepius αἰὶ. Vocem autem istam, quod fatendum est, valde accommodam, hoc in loco legisse videtur Eustathius, ex Herodoto sic historiam enarrans in D. ζ. p. 523. [p. 657. ed. Rom.] αἰὶ γὰρ ἐκείνη τὸ μὲν δίδμενον, φησὶν, ἐλαμβάνει, καὶ καλὸν ἔλεγε, κάλλιον δὲ ἔκρινε (lege ἐκείνη,) τὸ στρατιᾶν λαβεῖν. τελευταῖον ἐξέπιμψεν αὐτῇ δῶρον ἄτρακτον χρύσειον καὶ ἡλεκάτην, ἣ καὶ εἶριον προσέκειτο, καὶ προσέπιμπεν, ὅτι γυναῖκα τοιούτοις δωρεῖσθαι χρὴ, ἀλλ' οὐ στρατιᾶν θησκούσῃ ἐν τῶν τρωμάτων. Miror ultima, et in his vocem Ionicam Herodoti. Paene ultima lectiones adfirmant a Gronovio

reiectus. Homericæ, Ἰστὸν γ' ἡλακάτην τε etc. *Aristophanis* etiam expressit *Lysistrata* vs. 519., Ὁ δὲ μ' εὐθὺς ἔφασκεν ὑποβλίψας, εἰ μὴ τὸν στήμονα νῆσω, Ὅσοι ὕξισθαι μακρὰ τὴν κεφαλὴν πόλεμος δ' ἄνδρες μιλῆσαι: sic modulus versui reddendus est, vitiatum in vulgatis, Ὁ δὲ μ' εὐθὺς ὑποβλίψας ἔφασκε, καὶ μὴ etc. *VALCK.*

20. ἀλλ' οὐ στρατιῇ) Unde *Eustath.*, qui excerpit, στρατιῇ adstruxerit *Θησκούση* ἐκ τῶν τραυμάτων, cum illis scio, qui penitissime ignorant. Sibi habeat servetque: ad *Herodotum* nihil. *WESS.*

CAP. CLXIII. 6. Ἐπὶ μὲν τέσσαρας Βάττους etc.) Quæ de quatuor *Battis* totidemque *Arcesilais* hic leguntur, illuminarunt *Palmerius* in *Exercit.* pag. 24. *H. Valesius* et *P. Wesseling.* in *Exc. Diodori* T. II. p. 550. 551. *VALCK.* — Oraculum de quatuor *Battis* totidemque *Arcesilais*, ex tripode dictum. Valuit in illa regum stirpe et serie, quod celebri olim in usu, ut nepos avi nomine insigniretur. Multa ad *Diodor.* T. II. p. 550. *H. Valesius*, et *Bouherius* in *Diss. Herodotea.* *WESS.*

11. ἀπόπιπτε κατ' οὐρον) *Trade* secundo vento, præstiterat; ex formula *Sophocli.* *Trach.* vs. 474. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ῥέτω κατ' οὐρον, et *Aeschyli* VII. *Theb.* vs. 696. ἴτω κατ' οὐρον. Adde *Schol.* ad *Trachin.* vs. 828. *WESS.*

14. ταῦρος ὁ καλλιστεύων) *Maxima taurus* victima, ὁ καλλιστεύων τῶν ταύρων, *Diodoro* lib. IV. 23. *Pythia* obscure *Alazirem*, *Arcesilai* socerum, indigetasse videtur, una cum genere interiturum, prorsus ut ταύρον titulo *Philippum*, *Alexandri Magni* patrem, apud *Diodor.* lib. XVI. 91. *WESS.*

CAP. CLXIV. 12. ἐπ' ἐξεργασμένοις) Sic vere ex *Aldi* ἐπιξεργασμένοις. Prævum idem in *Plutarchi* *Malignitate* pag. 870. n. c *Nostri* lib. VIII. 94. *Elegans* *Euripidis* *Bacch.* vs. 1037. πλὴν ἐπ' ἐξεργασμένοις *Κακίῳ* χεῖρην, ὡ γυναικες, οὐ καλόν. Utitur plus simplici vice *Aeschylus*, in *Pers.* vs. 526., *Agamem.* vs. 1388. etc. *WESS.*

15. ἔργον ἐκ τῆς) Hic quoque vetus et *Vallae* reperta letio revocabitur, ἔργον ἐκ ὧν τῆς *Κυρηναίων* πόλιος, urbe *Cyrene* ultro abstinebat; sive, semet ipse vole ns arcebat urbe. Male vir *Cl.* verbum ἔργον reddidit arcebatur: apud *Herod.* ἔργισθαι, formæ mediæ verbum, significat semet arcere,

adeoque abstinere. Lib. II. c. 18. θηρίων βοῶν μὴ ἐργεσθαι, idem est ac θηρίων βοῶν γύνεσθαι, IV. 186. Similiter πολλῶν ἐπιτάξαντες ἔργεσθαι, lib. V. c. 57. VALCK.

CAP. CLXV. 7. Εὐεργισίας ἐς Καμβύσιον) Non neglexit in Polyaei lib. VIII. 47. apud Aryanden τὰς ἐς Καμβύσιον εὐεργισίας Pheretima. In pingendo Satrapae nomine libri Strategematum et Pollucis [vide mox ad cap. 166, 9 seq.] discordes quoque sunt, in vulgatum tamen prouiores. WESS. — *Arcesilai* non meminit *Herodotus* III. 13. ubi donorum mentionem facit, ad *Cambysen* a *Cyrenaeis* missorum: quae quidem dona neutiquam benigne a *Cambyse* accepta esse ait, sed per contemptum militibus ab illo proiecta. Videtur deinde *Arcesilaus* tradidit *Cambysi* *Cyrenaeicā* melius de illo voluisse mereri. In Graecis nostris lin. 8. vitiosum ἔδωκε, pro ἔδωκε, facile vel tyro quilibet corriget. S.

CAP. CLXVI. 3. παριστῆναι) Ionum ex more, saepe spreto. Dederunt schedae ἀποσπῆναι c. 154., praebebunt illud ipsum c. 203. tum ἀνταγωνισμένους lib. V. 109. atque his similia. Ex *Darii* studio, quod *Aryandes* stolidè accumulabatur, aurum multo purissimum ψήγμα Δαρείου χρυσίου apud *Plutarchum* in *Pactolo*, et numi aurei Δαρεικοί, *Darici*. Negant Critici ad *Comici* Ἑκαλῆς vs. 589. appellatos ἀπὸ Δαρείου, τοῦ Ξέρξου πατρὸς, sed ab alio rege *Dario*: sequitur *Suidas*, et omnibus *Harpocratio* prior. Equidem his dicam inpegi *Observ.* lib. II. 24., nec poenitet: nihil ad arguendos manifestius *Herodoteis*. Succurrit tamen labanti *Grammaticorum* fidei amicissimus *H. Venema*, *Herodotea* probans, *Dariumque* *Hystaspiden* *Persis* *Daricos* cudisse, *Medis* vero antiquiorem *Darium*, nomine *Medum*, cuius exemplum rex *Persa* fuerit imitatus, *Dissert.* ad *Vaticin. Daniel.* p. 160. WESS.

9. 10. καὶ νῦν ἐστὶ ἀργύριον) Ita ex schedis oportuit. *Pollux* argentum Ἀρσινδικόν lib. III. 87. VII. 98. hinc derivavit: quae de *Daricis* ibidem, ἀπὸ Δαρείου, ὡς ὅπ' ἐκείνου ἀκριβοῦς εἰς κατάρατον τοῦ χρυσίου, ostendunt originem. Statim ἐπανορίσται [lin. 12.] dubio caret. WESS.

CAP. CLXVII. [5. ἄνδρα Μαρίφιον) Vide I. 125, 13. S.]

Ibid. Βαδερην) Haesito, quid verius certiusque. In pro-

priis nominibus frequentissima mssorum discordia. Idem classis praefectus c. 203. Βάρης, ubi *Badres* Laurentius, quod retineo: Μάδρης codicis *Vind.* huc ducit, ex confusione litterarum β et μ in codicibus tritissima. Mox [lin. 9.] αὐτοὶ ὑπιδείκναιτο ex c. 200. liquidissimum. WESS. — Infra c. 203., ὁ τοῦ ναυτικοῦ στρατηγός dicitur Βάρης: ob tantillam scriptionis, librario procul dubio imputandam, differentiam non debuerant tanquam diversi considerari *Badres* et *Bares*: genuinum forte nomen Βάρην onerat littera male repetita. Alexandri Macedonis sororem habuisse dicitur Βουβάρης ἀνὴρ Πέρσης, VIII. 136. et V. 21. qui idem videtur, cuius nomen scribitur Βούβαρης VII. 21. Persam *Karribarē* ex *Clearcho* memorat *Athen.* X. p. 416. v. hinc *Aelian.* Var. Hist. I. 27. Ab Aegypti satrapa *Aryande* classem et exercitum accepisse *Pheretimam*, *Herodoto* consentit *Polyaenus* VIII. 47. VALCK.

12. πρόσχημα τοῦ λόγου) Ex Latinis titulus inferendi belli, putes πρόσχημα τοῦ πολέμου *Vallam* vidisse, quale *Polybii* ὄνομα καὶ πρόσχημα τοῦ πολέμου lib. XI. 5. [XI. 6, 4. nostrae ed.] sed eius nec vola nec vestigium in manu descriptis. *Reiskii* elegans coniectura πρόσχημα τοῦ στόλου, *obtentus expeditionis*, in eadem haeret difficultate. Potius erit novationi vale dicere. Λόγου πρόσχημα *velamentum* et *color sermonis* est, quo veritatem dissimulabant Persae. Geminum germanum lib. VI. cap. 133. τοῦτο μὲν δὴ πρόσχημα λόγου (sic mss) ἦν: hoc colore *inter fandum* *Miltiades* utebatur. Post nonnulla, ἐφρόντιζε Δαρείου [lin. 16.] ex *Aldi* et aliorum praescripto; ingrata erat βασιλὸς iteratio. Confer cap. 197. WESS.

13. ὡς ἐμοὶ δοκεῖν, ἐπὶ Λιβύων καταστροφῇ) *Ista Herodotum* adiecisse ceteris opinor, ut commodam hoc in loco sibi pararet occasionem gentes recensendi *Libycas*: nam libenter ille narrationibus interiectis sic passim ab instituto sermone digreditur, ut lectorem semper iucunda varietate teneat et oblectet, ποικίλην ἱβουλῇ ποιῆσαι τὴν γραφὴν, Ὅμηρου ζῆλωτος γενόμενος, ut scribit *Dionysius Halic.* in Ep. ad Pomp. p. 208., hac etiam in parte *Thucydidi Herodotum* praeferens, et fatetur ipsemet *Herodotus*, quaevisivisse se digressiones, lectoribus velut ἀναπαύσεις: IV. 30. προσθήκας δὲ μοι ὁ λόγος ἐξ ἀρχῆς εἰδείζτο. Istiusmodi *Thucydidis* imi-

tatori Philisto prorsus evitatas digressionēs supra modum ineptas et fabulosas ubique captaverat Theopompus: hoc ubi tradidit Dionys. in eiusdem Epistolae fine pag. 213., Critici mentem vox obscuravit perperam scripta: nam ubi peccasse dicitur Theopompus κατὰ τὰς παραβολάς, in *comparationibus*, corrigi debet παρεκβολάς, quod p. 126, 3. dicitur κατὰ τὰς τῶν παρεκβάσεων ἐπισαυγάς, ubi eadem designantur exempla: e quibus in transcurso redintegrari poterit Theon. Soph. pag. 15. Theopompi Philipp. viii. narratio ἡ τοῦ σιλίνου, de aprio, nulla fuit; emendandum, ἡ τοῦ Σιλινεύ, vel περὶ τοῦ Σιλινεύ, de Sileno, qui in Macedonia ferebatur adparuisse. VALCK.

CAP. CLXVIII. 13. Πλεῦνος) Tzetzes ad Lycophron. vs. 149. Πλεόν, πόλιν Λιβύης habet; quae huic lacul si accubuerit, Πλυνός, ut veteres schedae, optabilior. WESS. — Scylaci, plurali numero, Πλύνει δαμῆν, pag. 106. ed. Gron. S.

CAP. CLXIX. 1. Γιλγάμμαι) Stephani Byz. Γιλγάμβαι, ἰθὺς Λιβύης, Ἡρόδοτος δ. robur accipit ex Med. et sequacibus, vicissimque addit. Recepti Γιλγάμμαι et Γιλγυαμμίων ex ductibus Codicum et Stephani, obsecutus Gronovio, cuius laudatio libri Florentini modum excedit. Recepti tanto autem promptius, quod Brit. A., quo sicuti et altero deinceps utar, clare Γιλγάμμαι, Γιλγάμμοι, Γιλγυαμμίων. WESS.

5. Ἀἶρις) Callimachi πυκνὴν δὲ νάπαις Ἀζλιν ἔναιον Hymn. in Apoll. vs. 89. stabilit haec et superiora cap. 157., nec nocet diversior, quae in Aldina eius et Basileensi constat editione, scriptura, uti monitum antea [ad c. 157, 14.] Quod de laserpitio, [lin. 6.] καὶ τὸ σίλφιον ἄρχεται ἀπὸ τοῦτου, sive ἐκ τούτου: in Scylace p. 108. ed. Gronov. post insulam Plateam, ἐντιῦθιν ἄρχεται τὸ σίλφιον φύσθαι γῆς: ubi Gronov. quid velit postrema vox, nec exprimit Vossius, nec ipse assequor, pro qua repono γήσιον. Nonne φύσθαι γῆς, aut γυαίς, in arvis, lenius et propius? Multa de Silphio Salmas. in Solin. p. 262. et ex Scylace φύσθαι γῆς. WESS.

CAP. CLXX. 2. Ἀσβύσται) Irrita opera Viri Celeb. [Ἀσύντας, qui nulli sunt, defendentis.] Ἀσβύσται in Libya norunt complures, ab Holstenio ad Steph. Byz. signati, tum Lycophron quoque vs. 895. Quis Ἀσύντας tandem? Herodot. T. V. P. II. Y

Liquidus Medicei lapsus ex schedis est *Pass.* Neque officit hilum, quod *Asbystarum* sedes latius in Africae mediterranea porrigatur ab aliis; siquidem in talibus multiplex variatio, et *Asbystae* minime maritimi. WESS.

CAP. CLXXI. 2. *Αύσχισαι*) *Stephani* *Αύσχισαι*, ἴθνος *Λιβύης* ὑπὲρ *Βάρης*, optime hinc *Holstenius* emendat et *Cuperus* in *Sylog. Epistol. Burmanni* T. II. p. 690. Certe *Αύσχισαι* in Codicibus *Diodori* et *Ptolemaei*, sicuti ad prioris lib. III. 49. adnotatum. WESS.

3. κατ' *Εὐσπερίδας*) *Promiscue*, *Ἑσπερίδας* et *Εὐσπερίδας*, cives *Ἑσπερίται* et *Εὐσπερίται*: quod in promptu magno viro non fuit, *Strabonis* lib. XIV. p. 957. D. [pag. 647. B. ed. Cas.] καὶ ἔτι ἐν τοῖς *Ἑσπερίταις* *Λίβυσι*, reformanti ἐν τοῖς *Ἑσπερίταις* *Ἰβησι*. Amnis enim *Lethaeus*, quo de *Geographus*, correctionem non postulat, siquidem similis tituli fluvius apud *Libyae* *Hesperitas*. Iterum *Strabo* lib. XVII. p. 1193. C. [p. 836. D. ed. Cas.] ἔστι δὲ καὶ λυμὴν *Ἑσπερίδων*, καὶ ποταμὸς ἑμβαλλεὶ *Λάβων*, seu, uti aliis, *Λήβων*. Qui sequuntur [lin. 4.] *Cabales*, verius-ne *Bacales* scribantur, non finio. WESS.

CAP. CLXXII. [2. *Νασκαμῶνες*] Horum iam facta mentio lib. II. c. 32. Confer vero paullo post, cap. 182. huius libri, ubi et de loco cui *Augila* nomen. S.]

6. τοὺς δὲ *ἄρτιλάβους* etc.) Credo ob oculos haec *Arriano* fuisse de piscium apud *Indos* captura, *Indic.* c. 29. p. 344. ὑπὸ ἄλλῃ ἀναίοντες, εὐτ' αὖ ἀφανισθῶσιν, καταλόντες: ubi mira *Celeb.* viri in participio isto fluctuatio. *Ἄρτιλάβους* *Arch.* et *Vind.* habet *Eustath.* in *Dionys.* vs. 209. [ubi quidem mendose vulgo *ἄρτισλάβους*, et ἰδὸς δὲ ἀντίδος ὁ ἄρτισλάβος.] novitque Graecus *Nahumi* interpretes c. III, 17. Editum *Iones* maluerunt. *Vallam* autem, graviter in palmulis hic lapsum, primus adiuvit *P. Leopardus* *Emend.* lib. VII. c. 16., tum *Portus*, *Heraldus*, et *L. Bos* *Obs. Critic.* cap. 7., cui optimo viro temeritatem acerbius exprobratam nollem. Haeret adhuc animo iusta eius de malignitate *Groenoviana* querela, sancte testati, se, cum *Observationes* digereret, *Leopardum*, et quos nominavi, nondum lectitasse. Et quid si eorum aliquem versavisset, quis continuo omnium recordatur? Obsoleta haec quidem, sed memoriae praeclari Praeceptoris debita. Mox [lin. 8.] ἐπὶ γὰρ

ἐπιπλάσσοντες ex schedis non sine consilio Th. Galeus laudavit; nam locustis, in pulverem conminutis, bene congruit ἐπιπλάσσειν, non lacti. Erunt tamen, qui ἐπὶ γάλα πάσσοντες explicabunt. WESS.

9. ἐπίκεινον αὐτίων τὴν μίξιν ποιῦνται) Quae posui verba sunt quidem Herodoti; sed nunquam mihi persuadere potui, hoc illa loco fuisse ab auctore collocata; quoque adeo visum fuit probabilius, aliis etiam reddere nitar verisimile. Duae sunt res sanequam diversissimae, tametsi de iisdem dici possint, ἐπίκεινον τῶν γυναικῶν τὴν μίξιν ποιῖσθαι, et ἐμφανίως, vel κτηηδόν, μίσγεισθαι. Utrumque facere siveverant secundum Herodotum Ausenses in Libya, cap. 180., μίξιν ἐπίκεινον τῶν γυναικῶν ποιοῦνται, οὔτε συνοικίοντες, κτηηδόν τε μισγόμεναι: quod ibi addit de liberis, habet et Mela I. cap. 8, 50. Alterum in Scythia molles probarunt Agathyrsi, IV. 104., ἐπίκεινον τῶν γυναικῶν τὴν μίξιν ποιῦνται, hac addita ratione, ἵνα κασίγνηταί τε ἀλλήλων ἔωσι, καὶ οἰκήσῃσι ἰόντες πάντες, μήτε φθόγῳ, μήτε ἔχθρῃ χρίωνται ἑς ἀλλήλους: quae a Platonica haeresi non abludunt; ut non iniuria Strabo dixerit τὰς γυναῖκας Πλατωνικῶς ἔχοντας κοινὰς καὶ τὰ τέκνα, lib. VII. p. 461. A. [p. 300. D. ed. Cas.] Gindanes Africanos promiscuos etiam probasse concubitus liquet ex Herod. IV. 176. Iam vero verba, ἐπίκεινον αὐτίων τὴν μίξιν ποιῦνται, bis apud Nostrum de aliis posita, hinc arbitror aliena, atque a sciolo priorum memore primum in margine scripta, postea, ut fit, in contextum recepta. Primo ne Valla quidem ista legisse videtur in suo Codice; deinde quaero quem habeant inter se nexum μίξιν ποιῦνται --- μίσγονται? Praeterea, si dederat ista, cur tandem tanquam rem miram prodidit memoriae, novam nuptam prima nocte διὰ πάντων διεξιδύν τῶν δαιτυμένων μισγόμενων? quale Diodorus etiam Sic. institutum in insulis obtinuisse narrat Balearibus, lib. V. c. 18. Neque Mela legit, quae reicienda censeo; dum sic vertit Herodotea lib. I. cap. 8, 55., Feminis eorum solemne est nocte qua nubunt omnium stupro patere; --- et tum cum plurimis concubuisse, maximum decus; in reliquum pudicitia insignis est. Evincit illud tandem, meo saltem arbitratu, comparatio moris Massagetarum. Istis autem reiectis, apte sibi respondent Herodotea: Γυναῖκες δὲ νομίζοντες πολλὰς ἔχειν ἑκάστος, τρέψω παραπλησίῳ τῷ καὶ

Μασσαγίταις ἐπειὶν οὐλίπων προστήσονται μίσγονται. Liqueat, opinor, non quod cum multis habuerint commune Massagetarum, sed horum peculiarem quandam respici consuetudinem: quatenam autem illa? Herod. I. 216. ait: Μασσαγίτης ἀνὴρ, τὸν Φαετριῶνα ἀποκερμάσας πρὸ τῆς ἀμάξης, μίσγεται ἀδελῶς: similiter Nasamones. Supra dixerat lib. I. cap. 203. [Sic haud dubie distincta verba in sua Adnotatione voluerat Valck. non (uti hic editum erat) „similiter Nasamones supra dixerat I. c. 203.“ quasi id quod I. 203. scribit Herodotus, ad Nasamones pertineret.] μίξιν τούτων τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἑμφανῆ κατὰ πῆρ τοῖσι προβάτοισι. vide Zenobii Prov. p. 122, 17. VALCK.

[Zenobius I. c. (nempe Proverb. Cent. V. 25.) nil aliud, quod huc utcumque spectet habet, nisi quod de Massagetis ait, ἐν ταῖς ὁδοῖς πλῆσσιαζουσι. Verba ista, ἐπικούινον - - μίσγονται, quae cum Valckenario aliena ab hoc loco iudicaverat Reizius, prorsusque Borheck abiecit, eadem eodem hoc loco minutissima differentia libri omnes agnoscunt: pariterque Eustath. ad Dionys. vs. 209. de Nasamonibus loquens, ἄλλοι δὲ καὶ πολὺ γυναικάς τούτους ἰστροῦσι, καὶ τὴν μίξιν τῶν γυναικῶν ποιοῦντων ἐπικούινον: quae ex Herodoto desumpta esse, liquido adparet ex eis quae continuo deinde de divinatione ex somniis adiecta sunt. Et, cur ea verba ne Vallam quidem videri suo in codice legisse dixerit Vir doctus, nihil caussae erat. Legerat eadem Valla, hisque latinis interpretatus erat, et cum eis in propatulo coeunt; quam in sententiam Coray apud Larcherum, ἦσαν istam servans, pro ἐπικούινον censet ἐπὶ κοινοῦ legendum, quod idem valeat ac ἑμφανῶς, I. 203, 14. et III. 101, 2. Sed ne hac quidem ut novatione utamur ulla necessitas urget: nec enim video quid prohibeat quo minus constantem librorum scripturam teneamus, et ἐπικούινον μίξιν, ut IV. 104, 2. et 180, 23. de promiscuo coitu intelligamus: qua item notione I. 216, 2. de Massagetis ait, ταύτης (ταῖς γυναιξί) ἐπικούιναι χρέωνται: nempe ἐπικούιναι adverbialiter, pro ἐπικούινως: mulieribus in commune utuntur, promiscue coeunt. Et sicut hic mos apud Massagetarum non impedit, quo minus (ut ibidem refert Noster) uxorem quisque ducat: sic non secum pugnant quae hic de Nasamonibus traduntur. Quaerit Valckenarius, quem habeant inter se nexum μίξιν ποιεῦνται - - - μίσγονται? At perapte ista ne-

κα sunt, ἐπικούειν -- μίξιν ποιῶνται τρόπῳ παραπλησίῳ, τῷ καὶ Μασσαγίταις μίλογραι, ἐπιδὼν etc. Videtur Virum doctissimum turbasse distinctio paullo fortior post verbum ποιῶνται interposita: quae si cui incommoda videtur, tolli prorsus nullo incommodo poterit, aut simplici commate mutari. Illud quidem negare nolim, si abesset h. l. μίλογραι, neminem id verbum magnopere desideraturum fuisse. S.]

11. ἐπιδὼν σκίπωνα προστήσωται) Strabo in Arabum consimili ritu ὁ δὲ θλάτας εἰσιὼν μίγνεται, προθεῖς τῆς θύρας βᾶβδον, plura absurditatis pro nostro more plenissima adiungens lib. XVI. p. 1129. D. [p. 783. A. ed. Cas.] De Massagetis ad lib. J. 216. WESS. — Gronovius e Med. σκίπωνα recepit: nihil interest, hoc probetur, an ante receptum σκίμωνα. Venit in mentem aliquando diversum ab utroque, ἐπιδὼν σκίμωνα προθήσωται, in propatulo posito grabatulo. De Mosynoecis legatur Apollon. Rhod. II. 1025. et Scholiasta. VALCK. — At apud Apollon. l. c. nihil, quod pro ista coniectura faciat, reperies: quin potius inde intelliges quam sit ridiculum de grabato h. l. cogitare. Mox lin. 14. vitiosum διατυμένων, pro δαυτυμένων, e Reiziano exemplo in nostrum irrepsit. S.

20. ἐγκατακοιμῶνται) Servat verbum Ionismi indicia, servandumque fuerat. In illa incubandi superstitione ἑγκατακοιμᾶσθαι, κατακοιμᾶσθαι, et eiusdem originis alia teri, dixi ad Diodori lib. I. 53. Constat quoque, Tertullianum de Anima c. 57. ad haec alluisse. Quae statim e mssis mutata fuerunt, rata hac lege habeo, si τούτω etiam χεῖρα locum recipiat. Non obliviscor moris, in vocabulorum numeris saepiuscule variantis, qui suum tamen modum habet. [Quoniam ἴδῃ, ut par erat, in contextu cum Gron. posuit Wess.; mireris cur non perinde χεῖραι, quod ei mssis offerebant, haud continuo receperit.] Illa vero dandae accipiendaeque fidei, quae subsequitur, consuetudo, necdum in Africa prorsus eviluit, teste sollertissimo Shaw Itiner. T. I. p. 309. WESS.

CAP. CLXXIII. 5. ἱερταύοντο ἐπὶ τὸν Νόρον) Fabulam enarrans ex Herodoto Gellius Noct. Att. XVI. 11., Psyllon, ait, re aquaria defectos, eam iniuriam graviter Austro succensuisse; decretumque fecisse, uti armis sumtis ad Austrum (proinde quasi ad hostem, iure belli res repetitum,) pro-

fiiscerentur, etc. Ista forsā in vulgus vicini sparsere Nasamones, a quibus gens Psyllorum prope internecione sublata dicitur Plinio Nat. Hist. VII. c. 2. Herodotus fabulam se tradere formula significat adiecta: λέγω δὲ ταῦτα τὰ λίγους Δίβους: qualibus utitur in fabulosis aut certe rebus dubiae fidei. Qui lenem non sentiunt historici nostri suavitatem, Herodotum ob ista talia, si lubet, exagitent huius seculi sophi! Quas innumerabiles esse scribit apud Herodotum fabulas, [de Legib. I. 1.] ne Cicero quidem vitio vertit historiae patri, neque severissimus ipsius Thucydis et Platonis censor Halicarnassensis Dionysius; qui et antiquioribus et Herodoto necesse fuisse docet, quas a singulis sibi gentibus traditas accepissent, fabulosas etiam narrationes tradere memoriae, atque ita ποιῖλλον τοῖς μυθώδων ἐπισοδείαις τὰς τοπικὰς ἀναγραφάς, T. II. pag. 226, 52. [de Thucyd. c. 7. T. VI. ed. Reisk. p. 823.] VALCK.

8. ἔχουσι τὴν χώραν οἱ Νασαμώνεις) Superiora culte, sed liberius, Latine expressit A. Gellius Noct. Att. XVI. 11. Etsi autem Psyllorum natio internecione sublata fuerit, durarunt nonnulli in seriora aevi tempora. Plinius, qui Nasamonibus excidii causam assignat: Genus hominum, ait, ex iis qui profugerant, aut, cum pugnatum esset, abfuerant, hodieque remanet in paucis: Hist. Nat. lib. VII. cap. 1., ubi Harduinus. WESS.

CAP. CLXXIV. 3. οὔτε ὁ πλεον ἐκτίεται ἀρήιον οὐδὲν) Rectum est ὁ πλεον ἐκτ. ἀρήιον. Argippaei IV. 23. ἰσὺ λόγοντας εἶναι, οὐδέ τι ἀρήιον ὅπλον ἐκτίεται. Apollonius Rhod. inter se permutat τεύχη δῆια, et τεύχε' ἀρήια. Philostratus Aeëten pingit ὅπλα μὲν ἰσίδουκόντα ἀρήια γλυαντοὶς τινος, Icon. pag. 882. Eustath. in Dionys. vs. 217., οἱ Γαράμαντες -- οὔτε ὅπλα ἔχουσι πολυμικὰ κατὰ τὸν Ἡρόδοτον, οὔτε αἰμύνεσθαι οἶδασιν. Gentis illud nomen servandum statuit Salmas. in Solin. p. 384. mihi Pintiani non displicet sententia ad Melam p. 52. VALCK. — Scil. Pintianus ad Melae I. 8. sub fin. statuit, Γαράμαντες hoc cap. ex Melae codicibus in Γαμοφάσαντες esse mutandos, quo distinguatur hic populus ab illis Garamantibus, de quibus infra cap. 185. agitur. Ac sane ita diversa sunt quae de utroque populo memorat Noster, ut vix credibile sit, utrobique de eodem populo agi. Quod si etiam cum Larchero (in Not. ad h. l. et in Indice

Geogr.) aliisque viris doctis, duas eiusdem populi tribus statuas, quarum altera, de qua hic agitur, fixas tranquillaeque sedes in oasi quadam habuerit, altera nomas fuerit atque errans; mireris a Scriptore nostro cap. 183. nullo verbo significari, *Garamantes* illos, de quibus ibi agitur, esse eundem populum, aut aliam eiusdem populi tribum, aut certe cognominem illius, de quo htc. Quare quum de *Garamantibus* cap. 183. ita loquatur, tamquam de populo cuius nullam antea mentionem fecisset; quumque et ex eodem *Mela* et ex compluribus aliis auctoribus noti sint iidem illi *Garamantes*, de quibus ibi agitur; sane quam probabile fit, huius populi, qui htc memoratur, diversum fuisse ab altero illo nomen. At *Herodotei* quidem libri, qui hodie supersunt, nihil htc variant, nisi quod *Γαράμαντες* nostrae membr. F. praeserunt: *Γαράμαντες* vero suis in *Herodoti* exemplaribus h. l. non solum *Eustathius* legerat, sed iam olim multo vetustior *Stephanus Byz.* Verum cum *Mela* consentit *Plinius*, eundem hunc *Herodoti* locum ob oculos habens, quum lib. V. cap. 8, 8. scriberet: *Gamphasantes*, nudi (scil. sine armis; γυμνοί, ut Graeci dicunt;) praeliorumque expertes, nulli externo congregantur. Quod ad scripturam ἔπλον attinet, recte eam restituit *Wess.* et recte sic ms. F. cum aliis, non ὅπλων, ut per operarum socordiam in nostra *Var. Lect.* positum. S.

CAP. CLXXV. 3. ἔχονται τὸ πρὸς ἰσπίτης) Cum *Abreschio* τοῦ πρὸς ἰσπ. malo ob scriptoris aduetudinem. Quid propter λόφους κείρονται [lin. 4.] *Portus* et *Salmasius* de Coma p. 541. fuerint machinati, *Gronovius*, a cuius iudicio non discrepo, docebit. Κροτάφους κείρονται, quod in coniecturam docti viri venit, nimium est, adversosque experitur Codices cunctos. *WESS.* — Bene habet τὸ πρὸς ἰσπίτης, nec sollicitari debuit: est abundans ille τὸ articulus, (sive per ellipsin pro κατὰ τὸ positus) centies Nostro frequentatus in huiusmodi formulis, sicut proximis in verbis τὸ δὲ παρὰ τὴν θάλασσαν. conf. c. 191, 1. Genitivus casus ad verbum ἔχονται pertinens, in proximo est, nempe *Νασαμίωνων*: unde hic facile αὐτῶν subintelligitur. λόφους κείρονται, ad verbum, cristas sibi tondent: id est, capillos tondendo (eo modo qui mox exponitur) cristas sibi efficiunt. S.

6. στρουθῶν καταγλιῶν δοράς φορέουσι) De Aethiopum armatura, προβλήματ' ἀντ' ἀσπίδων ποιεῦντο γεράνων δοράς, lib. VII. 70., ut absonum adeo non sit quod proditur, eoque minus, quoniam Arabes struthophagi ταῖς δοράς τῶν στρουθῶν σκεπασθέντες avium earum venatui indulgebant, si Straboni, quem Pollux I. 158. spectasse videtur, fides. lib. XVI. p. 1117. c. [pag. 772. v. ed. Cas.] Iam cur Valla hic et cap. 192. subterraneos struthiones elegerit, causam habuit ex Gracco nimis presse sumto: Latine qui ita appellarit, novi neminem. Στρούθοι χερταῖοι, passerēs terrestres, quomodo praestat, Aeliano de Animal. XIV. 13. Alios bestiae magis quam avis, licet pennatae, ut Tertullianus Veland. Virgin. c. 16., titulos cumulativè doctissimi viri N. Heinsius ad Carm. de Phoenice vs. 145. et S. Bochartus Hieroz. Part. II. p. 221. congesserunt. WESS.

7. 8. ἐκ τοῦ καλεσμένου Χαρῖτων) Λόφου Χαρῖτων mentionem Critici deposuerunt ad Pindari Pythion. Od. V. vs. 32. ex Callimachi fragmento: Ἡ ὑπὲρ αὐτταλίον, sive, ex Ruhnkennii emendatione ἀσταλίον, Χαρῖτων λόφον: de quo et Nicaeneti Epigrammate in Dissert. Herodotea cap. 2. plura. WESS. — Vide Callimach. ed. Ernest. p. 554. S.

CAP. CLXXVI. 3. περισφύρια δερμάτων) Aut falsus aut mendosus est Sextus Empiric. Hypotypos. lib. III. 24. p. 177. cum de Aegyptiis, ὅτι αἱ πλείστοις συνῶσαι, καὶ κόσμον ἔχουσι περισφύριον, σύνθημα τοῦ παρ' αὐταῖς σεμνολογήματος. Nihil tale de eius nationis feminis. Scribi potest in Philosopho παρὰ δὲ πολλοῖς τῶν Λιβύων, loco Αἰγυπτίων, cum Berglero. At sunt in illa Sexti disputatione alia, negligerè posita, ut alias observabitur. WESS.

CAP. CLXXVII. 3. ὁ δὲ τοῦ λωτοῦ καρπός etc.) Loti Cyrenaeae habitum attigit lib. II. 96., nihil dissentiente Polybio, sicuti animadvertit Athenaeus lib. XIV. 18. pag. 651. Utrum autem eadem ex loto cibum et vinum Lotophagi confecerint, Is. Vossius ad Scylac. p. 114. ed. Gron. et Bod. a Stapel in Theophrastum Hist. Plant. lib. IV. 4. p. 327. operose disputant. WESS. — Lib. II. 96. loti arboris vel arbusti mentionem obiter fecerat Herodotus: hic de fructu agitur. De utroque Polybius disseruit, referente Athenaeo lib. XIV. cap. 65. nostrae ed. Vide Polybium nostrum lib. XII. cap. 2. et quae ad eum locum

Hermannus olim noster, Tom. VIII. Polybii nostri pag. 121. disputavit. Conf. *Munko Park, Voyage dans l'Intérieur de l'Afrique* p. 157 seq. ubi et icon arbusti et fructus. Iconem etiam exhibet *Desfontaines*, in *Comment. de Loto Lotophagorum*, inter *Acta Acad. Scient. Paris.* 1788. pag. 443. S.

4. γλυκύτητα δὲ) *Eustathii* γλυκύτατος aberrat, nec laudatorem *Th. Galeum* merebatur. *Herodoti* amatorem talia non morabuntur. WESS.

CAP. CLXXVIII. 1. Μάχλεις) *Is. Vossius* Nostri Μάχλεις et *Nicol. Damasceni* Ἰαλλχλιεῖς apud *Stobaeum* eodem incertissimā censuit coniecturā: probabiliore *Holstenius* et *Berkelius* Μάχμεις in *Stephani* Μάξμεις hinc instaurant. *Machlyas* non neglexit *Plinius* Hist. Nat. VII. 1. WESS. — Literarum venatores huius nominis invenient vestigia in Ἰαλλχλιεῖς, quorum Λιβύαν morem enarrat *Nicolaus Damasc.* *Stobaei* pag. 292, 50. atque ibi restituent mecum Μάχλεις. Qui *Herodoto* c. 191. Μάξμεις, similiter dicti fuerant in *Hecataei* Periegesi: Μάξμεις invenit in suo Cod. *Stephanus Byz.* et probabiliter scripserat in ista voce, οἱ δὲ ἑτέροι Μάξμεις, καὶ ἑτέροι Μάχλεις, uti corrigit *Berkel.* pro Μάχμεις: facilem errorem fuisse monstrant saepius a librariis confusa συνέκασθαι et συνεκάλεσε. VALCK.

[3. ἐπὶ ποταμὸν μίγαν) Locum hunc tractans *Heeren* in *Ideen* etc. T. II. p. 42 seq. suspicatur ex *Argonautico* quodam poëta exaggeratam esse fluminis magnitudinem. Augēt eam etiam *Steph. Byz.* (voc. Φίλα) in citando hoc *Herodoti* loco ἐπὶ τὸν ποταμὸν τὸν μίγαν scribens. S.]

6. τῆ οὐνομα Φλά.) Quae in palude *Tritonide* fuisse dicitur insula Φλά, Φίλα dicta videtur in Cod. *Steph.* ut illa nobilior inter *Aegyptum* et *Aethiopiam* sita: prostant hinc descripta verba quaedam apud *Steph.* ubi pro ἐκδιδόντος scribi debuerat ἐκδιδόι οὗτος. VALCK. — Dubium est, an Φίλα *Stephan. Byz.* hic invenerit olim. Excitat Nostri verba illa in voce, nomen Φίλα non adiungens. [Postrema ab *Epitomatore* forsā omīssa.] Utcunque fuit, extremae *Aegypti* Φίλα, sive Φίλαι potius apud *Diodorum* lib. I. 25. longissime a *Tritonide* absunt palude. Sequentia, Λακεδαιμονίοισι φασι λόγιον εἶναι, a *Laurentio* male reddita, *P. Leopardus* Emend. lib. VII. 16. explanavit. WESS. — Bene *H. Ste-*

phan. in ora: *Alunt editum esse Lacedaemoniis oraculum de deducenda in hanc insulam colonia. S.*

15. ἐπιθισιεύοντα τε τῷ τρίποδι) Consideranda docti homines viderunt, tanquam θισιεύοντα ἐπὶ τῷ τρ. super sive ex eo tripode vaticinantem. Non discrepat ex Oraculo in Eusebii Praep. Euangel. lib. V. 12. καὶ ἀγάλματι πολλὸν Κίτῳ ἐπιχόμενος. De tripode isto multa ex his Herodoti in Alex. Lycophron vs. 887., tum Pindarus, [Od. Pyth. IV.] Apollonius Rh. [IV. 1548 seqq.] non usque quaque concordēs, et Diodorus lib. IV. 56. WESS.

CAP. CLXXX. 1. Ἀύσις) Is. Vossius adscripserat Ἀύσιται: quos amplo hinc intervallo c. 171. Herodotus removet, et Stephanus damnat, Ἀύσις optime legens. Attica Ἀύσις, βασιλις, ἱππῆς, Herodotus inprobat: sicubi occurrunt, librariis debentur. Adi sodes lib. VI. 57. WESS.

Ibid. Ἀύσις) In Apollodori Periegesi [apud Steph. Byz.] Ἀύσις, dicti videntur Ionico Herodoti flexu Ἀύσηις. Attica veteri dialecto nomen scriberetur Ἀύσις. VALCK.

8. τὰ πάτρια ἀποσιλείειν) Laudo Arch. ἱππεύειν, quale c. 186. καὶ ὁρτὰς ἱππεύουσι, et conplura ap. Portum. [Nec vero improbandum ἀποσιλείειν, hac praesertim notione, officium praestare, debitum honorem habere.] Laudo quoque καλέμεν, a Gronovio praeclare illustratum. Τρωμάτων vocabulum [lin. 9.] dialectus tuetur, et Lucianus Dea Syr. c. 20. WESS. — Sed vide Var. Lect. S.

17. τὴν ἀσπίδα καὶ τὸ κρᾶνος) In Platonis Tim. p. 24. B. Aegyptius sacerdos genti suae prae omnibus Asiaticis ἀσπίδων καὶ δοράτων usum et originem vindicat; mirifica de illis Porphyrio et Iamblichō nugantibus apud Proclum in Comment. pag. 48. Fabulam de Minervae natalibus spectavit Pausanias lib. I. 14. Kühnio monitore. Adde Aeschyl. Eumen. vs. 292. WESS.

19. Ποσειδῶνος εἶναι θυγατέρα) Libycam attigit fabulam Pausan. in Att. p. 36., qua perhibebant illi Minervam Ποσειδῶνος καὶ Ἰλίου Τριτωνίδος θυγατέρα εἶναι, καὶ διὰ τοῦτο γλαυκούς εἶναι ὥσπερ τῷ Ποσειδῶνι ὀφθαλμούς. Habet ista, partim et quae sequuntur, ex Herodoto Eustath. in Dionys. vs. 267., λέγει δὲ καὶ, --- ὅτι μὲμφεῖσθαι (τε) ἡ Ἀθηναῖα τῷ πατρὶ Ποσειδῶνι ἐποίησεν εἰς θυγατέρα (τοῦτ' ἐστὶ θειῆ θυγατὴρ ἔγινετο,) τῷ Διὶ. Adoptare sibi filium, uicem τῆς ποιήσεσθαι, frequens

apud Oratores; *δυωάρια ποιήσασθαι* qui praeter *Herodotum* dixerit, neminem novi, nisi *Isaeum* p. 84, 12. et pag. 88, 15. Iunonem permovit adulter *νίσποιήσασθαι* τὸν Ἡρακλῆα: ridiculum commemorat *Diodor.* Siculus ritum, quo hoc in coelo fingeretur peractum, lib. IV. c. 39. VALCK.

[22. Μῆξιν δὲ ἐπίκουον) Vide ad c. 172, 9. not. Mox lin. 25. τρίτου μηνός cum superioribus interpretibus pro διὰ τρίτου μηνός accepi: de reliqua orationis structura conf. mox c. 181, 16. et III. 108, 20. IV. 53, 25 seq. S.]

CAP. CLXXXI. 1. Οὗτοι μὲν οἱ -- εἰρήαται) Corrigitur Οὗτω μὲν ex c. 186. οὗτω μὲν μέχρι τῆς Τριτανίδος λίμνης -- νομαῖδς εἰσι. Verum recurrit c. 196. οὗτοι μὲν εἰσι τοὺς ἡμεῖς ἔχομεν Λιβύων ὀνομάσαι: positaque in superioribus similia saepe sunt. WESS. — Locum istum *Herodoti* (a CAP. CLXXXI. usque CAP. CLXXXV.) quo *Via publica* describitur, qua mercatorum et omnino itineratorum societates iam olim media *Africae deserta* peragrarē consueverant, post *Rennellum* et *Larcherum*, exquisita diligentia solertiaque *Heeren* T. II. operis iam saepius a nobis laudati p. 226 et seqq. tractavit, et, quae ab *Herodoto* traduntur, cum praecipuorum *Itineratorum*, in his recentiorum, *Brownii* et *Hornemanni*, contulit observatis. Nostrum quum non ferat institutum, ut singula persequamur, ad illorum virorum scripta remittimus Lectorem. S.

3. Ὀφρύη ψάμμος) Ὀφρύη ψάμμος, si ψάμμινος foret, uti lib. II. 99. aut ψάμμου, sicuti deinceps, neminem offenderet: nunc suspecta merito manet. ψάμμος ex codicibus sententiam rotundat, alibi vix obviū. WESS. — Apud *Aristoph.* *Lysistr.* 1260. dorico idiomate senex ait, ἦν γὰρ τῶνδ' οὐκ ἱλάσσουσ' τὰς ψάμμους. S.

8. ἀνακοντίζει ἐκ μέσου τοῦ αἰλός ὕδαρ) Convenit *Callistrati* *Ecphras.* Stat. c. 14. ὡς καὶ ἀνακοντίζειν θαλασσίους αἰφῆς, et quae *Eustath.* in *Hom.* p. 995. 30. [p. 990, 45. ed. Bas.] Hinc vero, et post deinde iteratis. *H. Stephani* *Thes.* T. I. p. 365. et *Palmerii* *Exercit.* p. 793. arguitur lapsus, confidentius asseverantium, vocem αἰλς, αἰλός, [in sing.] de sale non usurpari, sed semper de mari. Alia omnia docte *Cl. Alberti* *Observat.* in *Matth.* c. v, 13. De salis autem ubere per *Libyae* hos tractus copia, et caussa fertilitatis, pruden- ter accuratissimus *Shaw* *Itiner.* T. I. p. 296. WESS.

13. ὡς καὶ προτ. εἴρηται μοι) Dixit lib. II. 54. et de Iove *κριστοπροσώπῳ*, qui *Athanasio κριστίθαλος* Ἀμμων Orat. ad Gent. T. I. p. 9. cap. 42. eiusdem libri. WESS.

15 seqq. ὕδωρ κρηναῖον ἰὸν etc.) Ex illis qui de mirabili hoc Solis apud *Ammonios* fonte egerunt, *Herodotea* mihi videntur vestigia sequuti *Arrianus* Ἀναβ. Ἀλ. III. c. 4. *Curtius* IV. 7. et *Mela*, I. 8. Unius *Curtii* ponam verba: *Fontem aquam Solis vocant: sub lucis ortum tepida manat; medio die, quum vehementissimus est calor, frigida eadem fluit; (contra τὸ ἕδωρ μισμηβρίας γίνεσθαι θερμόν, tradiderat Aristoteles, testibus Sotione π. Τὸ Παραδ. p. 125. et Antigono Carsyt. c. 159.) inclinato in vesperam calescit, media nocte fervide exaestuatur; quoque propius nox vergit ad lucem, multum ex nocturno calore decrescit; donec sub ipsum diei ortum adueto tempore languescat.* Singula cum *Herodoteis* comparari poterunt. VALCK. — Conf. quae ad *Antigonum* a *Beckmanno* adnotata sunt. S.

18. ἀποκλινομένης δὲ τῆς ἡμέρας) Mutari non debet. Lib. III. c. 104. ἀποκλινομένης δὲ τῆς μεσημβρίας: sole a meridie deverso. Vulgo Sol in vesperam inclinatus κλίνειν dicebatur: vide *Lucas Ev.* ix, 12. et *Wetsten*. VALCK. — Nempe duobus vocabulis ἀπὸ κλινομένης scriptum voluerat *Reisk*. S.

20 seq. ἐπὶ δὲ μᾶλλον ἰὸν etc.) Haec mutanti docto viro in *Miscell. Lips.* Vol. VIII. p. 112. non accedo: deest caussa, et vetant *Codd.* Posset ἐπὶ δὲ porro, deinde, uti in *Indic. Arriani* p. 316. sumi, si necessitas, quae nulla, urgeret. Vide lib. III. 104. [ἐπὶ μᾶλλον ἰὸν, magis magisque progrediens.] Πελάξει iustum et satis protectum est. [conf. II. 19, 10.] De miraculo huius fontis *Diodorus* etiam lib. XVII. 50. et isthic advocati. WESS. — Similem quodammodo fontem eisdem in locis *Brownium* et *Hornemannum* vidisse refert *Heeren* I. c. p. 259. S.

Ibid. ἐπὶ δὲ μᾶλλον ἰὸν --- πελάξει) Illud ipsum ἐπὶ μᾶλλον *Codex* praebet *Arch.* in loco simillimo III. c. 104. ἀποκλινομένης τῆς μεσημβρίας γίνεταί σφι (*Indis*) ὁ ἥλιος κατὰπερ τοῖσι ἄλλοις ὁ ἰωθιός· καὶ τὸ ἀπὸ τούτου ἐπὶ ἰὸν ἔτι μᾶλλον ψύχει, ἐς ὃ ἐπὶ δυσμῆσι ἰὸν καὶ τὸ κάρτα ψύχει: cui lectioni nisi faveret *Cl. viri* praeiudicium, alteram ego neque hic postposuissem. *Arrianus* de re eadem, ἀπὸ τῆς ἰσπίρας ἔτι θερμότερον ἔστι ἐπὶ μίσας τὰς νύκτας. In proximis nunc tan-

dem mihi quoque sincera scriptio videtur *Med. Cod.* *πιδλάζει*, adpropinquat; quod verbum apud *Hesychium* etiam in *Πιδλαγίζιν* male fuit transformatum. Credo equidem *Gronovium*, quum huc pervenisset, veterem voluisse lectionem suo loco relictam p. 95, 38. [II. 19, 10.] Statuit *Is. Vossius* *πιδλαγίζι*. a *Mela* conversum *perferret*; sed nusquam illud in talibus legerat adhibitum. Erat, nam illuc abiit ante diem raptus, cui *παφλάζει* venerit in mentem, aptissimum quidem in talibus verbum; sed hic tantum locum invenit *πιδλάζει*: illud autem alterum sequente colo sic expressit *Herod.* *τηνικαῦτα δὲ ζεῖ ἀμβολάδην*. *Curtius*: media nocte fervide exaestuat. Idem dicitur *παφλάζει*: de fonte bulliente ad *Tyana* *Philostr.* *Vit. Apoll.* I. c. 6. *παφλάζει ὥσπερ ὁ θιρμαίνόμενος λίβης*: de crateribus fratrum *Palicorum* *Polemonis* nobis locum e *lib.* de admirandis *Siciliae* fluv. servavit *Macrob.* *Saturn.* V. 19. qui, τὸ ὕδωρ, αἶτ, φέρεται καλπούμενόν τε καὶ παφλάζον, οἳ εἰσιν αἱ δῖναι τῶν ζέοντων ἀναβελάδην ὑδάτων. VALCK.

CAP. CLXXXII. 5. [Αὔριον] *Conf.* cap. 172. *Locus* hodieque eodem nomine celebratus ab *Itineratoribus*. S.]

CAP. CLXXXIII. [4 seq. καὶ ἀνθρώποι οἰκίσουντες ἐν αὐτῷ, τοῖσι εὐνομα Γαράμαντις ἐστὶ] Sic plane de hoc populo verba facere instituit, ut parum credibile videatur eundem hunc populum significari, de quo haud multo ante iam ex professo disseruerat *Scriptor*. Vide quae ad c. 174, 3. notavimus. Quod mox adiiicit auctor de *triginta dierum itinere a Garamantibus ad Lotophagos*: de illo itineris spatium consuli *Heeren* potest I. c. p. 255 seqq. S.]

8. *οἱ ὀπισθενόμενοι βόες*) *Boves* ὀπισθενόμενοι hinc *Aristoteles*, *Mela*, *Plinius*, *Aelianus*, mutuati sunt; quos magnus *Animadversor* [*Is. Casaubonus*] contra *Athenaeum* lib. V. c. 26. antestatur. [Vide *Animadv.* in *Athen.* V. p. 221. E.] Id addo, *Plinium* lib. V. c. 4. *Hist. Nat. Garamantas ab Augilis dierum xxi. itinere separare*; qui διὰ δέκα ἡμερῶν ὁδοῦ [ut ait *Noster* *lin.* 1.] distabant tantum. Adiuvandus ergo optimus *scriptor*. WESS.

15. *ἐς παχύντην τε καὶ τρίψιν*) *Τρίψιν* duritiem *Laurentius*; qua notione *τρίψιν* ignoro: attritum frictionemque indicare certum est: *παρὰ τὴν τρίψιν*, inter *fricandum*, in *Polyaeni* lib. VI. 1, 7. WESS. — Sed haud immerito

cum Larchero quaeras, quid sit quod dicat corium horum boum frictione praestare? Nec vero cum eodem Larchero intelligenda mollities videtur. Duritiem cum Schneidero tenendum putavi, firmitatem intelligens, attritui frictionique diutissime resistantem. S.

20. σαύρας) Hoc sibi postulant schedae et Auctor ipsemet c. 192. nec minus περιγασσι, quo de ad lib. III. 110. WESS. — Σαύρας an σαύρους legas perinde est: atque hoc, quod e superioribus editis revocavi, probatorum etiam codicum auctoritate nititur. Quoniam vero cap. 192. foemininum genus communi consensu praeferunt libri, facile patiar σαύρας hic reponi. Caeterum conf. ad cap. 201, 6. notanda. S.

CAP. CLXXXIV. 3. Qui succedunt Ἀτλαντες, ex probabili Cl. Salmasii iudicio ad Solin. p. 292. Rhiani Ἀτάλαντες sunt in Steph. Byz. voc. Ἀτλαντες, et Nic. Damasceni Ἀφάραντες. Nam qui deinceps memorantur Atlantes, utique ab his diversi situ et omni vitae instituto apud Diodorum lib. III. 54. et 56. Plerique tamen veterum unis iisdemque Atlantibus cuncta tribuunt, quae Herodotus. WESS.

Ibid. Ἀτλαντες, οἱ ἀνώνυμοι etc.) Parum videtur credibile, hos nominibus propriis carentes Africanos eodem universos designatos fuisse nomine quo decem ab his dierum itinere remoti, de monte nobilissimo Ἀτλαντες dicti; quantumvis, quae diversa veluti de diversis gentibus tradidit Herodotus, ad unos Atlantes retulerit Mela l. c. 8, 39. Atlantes solem exsecrantur et dum oritur et dum occidit, ut ipsis agrisque pestiferum; nomina singuli non habent; non vescuntur animalibus; neque illis in quiete qualia ceteris mortalibus visere datur. Melam sequuntur alii. Mihi quidem verisimillima Salmasii videtur sententia, in Solin. p. 410. vetustissimum mendum in Herodoto haesisse iudicantis; corrigendumque Ἀτλαντες, atque hos esse, qui Ἀφάραντες Rhiano dicuntur, et perperam Ἀφάραντες apud Stobaeum. In eadem opinione videtur Is. fuisse Vossius; nam Atlantes hos ad Melam vocat Atarantes. Vide iam mihi quaeso quam parum ab Ἀτλαντες distent Ἀτάλαντες et Ἀφάραντες: postremum, opinor, mecum genuinum iudicabis munitum auctoritate Rhiani. Eustathius in Dionys. vs. 66. Ὁ τὰ Ἑθνικὰ γράφει; ἔθνος Λιβυκὸν λέγει τοῦ Ἀτλαντα. Ρικνός δὲ, &

Φησιν, Ἀτάραντας ἱστορεῖ, καὶ μετ' ἐκείνους λέγει κείσθαι τοὺς Ἀτλαντας, οἱ καὶ λέγονται μὴ βλέπειν ὀνείρους: hinc Stephanum Byz. emendandum vidit L. Holsten. Ad mentem Herodoti Rhianus Ἀτάραντας ἱστορεῖ, καὶ μετ' ἐκείνους λέγει κείσθαι τοὺς Ἀτλαντας, οἱ καὶ etc. Nam Atlantes Herodoti λέγονται οὔτε ἔμφυτοι οὐδὲν στείλεισθαι, οὔτε ἐνύπνια ὄρεῖν. Atarantes, ut opinor, ἀνώνυμοί εἰσι μόνον ἀνθρώπων, et τῷ ἡλίῳ ὑπερβάλλοντι καταρῶνται. De his Nicolaus Damasc. Stobaei p. 293. Ἀφάραντες (lege Ἀτάραντες) [sive Ἀτάραντες] λίβυς ὀνόματα οὐκ ἔχουσι, ἡλίῳ δὲ ἀνίσχοντι λαμβανόμενοι, ὡς πολλὰ κακὰ φήναι. Horum prius attigit et Eustath. in Od. θ'. p. 327, 41. [p. 1609 extr. ed. Rom.] sequutus nobis etiam vulgatam in Herodoto scriptionem, [nempe Ἀτλαντας nominans,] οὐδὲς, ait, τῶν ἐκεί κερταῖ ἐκληρονομαῖ ὀνόματος. Alterum de malis precibus verbisque impiis in solem iactis, gente non nominata, prodiderunt praeterea Strabo XVII. p. 1178. A. [p. 822. ed. Cas.] et Diodor. III. p. 179. f. Utriusque verba quaedam cum Herodoteis operose comparatur Salmas. et Is. Vossius. VALCK.

4. ἀλίοι μὲν) Sules, quos Valla ineptius verterat, Graece doctissimus et pariter humanissimus P. Leopardus Emend. VII. 16. removit. Homero, ob Odys. Θ'. 552. οὐ γὰρ τις πάμπαν ἀνώνυμος ἐστ' ἀνθρώπων, Atlantes, sive Atrantes, ignorati fuerunt, ubi Eustathius non male, iudice Steph. Berglero. Mox ἡλίῳ ὑπερβάλλοντι, soli superantissimo vertit Vossius ad Melae lib. I. 8, 28. quæm vide. WESS.

15. οὐδὲντοι γὰρ αὐτὰς ἀπελείπειν νέφεα) Vero fortasse respondet, quod hîc de nimbo Atlante. Cum tamen ex aliorum sermone fluxerit, placuit scriptura codicum; qui τὴν κίονα si dedissent, in ampliore fuissent honore. Namque Herodoti lib. I. 92. et Ionum ἡ κίων [foeminino genere] apud Criticos ad Sophoclis Aiac. vs. 108. et Eustathium et H. Stephanum de Dialect. p. 153. Κίονα οὐρανοῦ καὶ χθινὸς alia in re Aeschylus Prometh. vs. 349., Homerum aemulatus. Κίων οὐρανία συνέχει, νεφέεσσ' Αἴθρα, Pindarus Pyth. Od. I. 33. audaci translatione. Stanleium ad Aeschyl., Abreschium Animadv. in eum Tragicum lib. I. c. 5. p. 30. et Alberti Peric. Crit. cap. 1. adi. WESS. — Quamvis praecipiant Grammatici (in quibus et Etymologus, p. 514 extr.) ὁ κίων dicere Atticos, ἡ κίων Ionas; licitum tamen, puto, fuit Herodoto promiscue et masculo et foemineo genere usur-

pare hoc vocabulum: quare, quum τὸν articulum longe plurimi probatissimique agnoscant libri, ferendum illum putavi; quem qui rursus eliminatum cupient, eos suo frui iudicio lubens patiar. Conf. ad c. 201, 6. not. S.

17. ἐπὶ τοῦτου τοῦ ὄρους) Huius montis accolae si de monte suam traxerunt adpellationem, oportet ante memorati, atque ab his itinere decem dierum discreti, alio fuerint *Herodoto* nomine designati, cuius ut plerorumque Libycorum rationem ignoraverit. Ab his *Atlantibus*, qui neque animalibus vescabantur, neque insomnia visebant, qualia reliqui mortales, diversi fuerunt, si fuerunt uspiam, quos Ἀτλαντίους nobis humanissimos memorat et fortunatissimos *Diodorus Sic.* lib. III. c. 54. VALCK.

CAP. CLXXXV. 4. ἔστι δὲ ἄλός τε μέγαλλον) Codicum in δὲ videtur ex lib. II. 176. ἐν δὲ καὶ ἐν Μέμφι adfirmari; discrepat tamen, ut attendenti patebit. WESS.

6. τὰ δὲ οἰκία τοῦτοις etc.) Domos ex sale structas (ἀλίνας οἰκίας) Gerrhaeorum *Strabo* memorat lib. XVI. p. 1110. c. [p. 766. v. ed. Cas.] WESS.

CAP. CLXXXVI. 5. δικαιοῦσι πατίσθαι) Displacuit πατίσθαι *Is. Vossio*, *Cornelioque de Pauw*, πάσασθαι vel δατίσθαι amplexis; quorum utrumque posterius *Medicei* et aliorum ἄπτισθαι. Tale *Apost. Pauli* μὴ ἄψῃ, μὴ γένῃ, in *Epist. ad Coloss.* 2, 21. *Plutarchi* de Sanit. Tuenda p. 123. v. ἄπτισθαι γὰρ αὐτῶν διὰ χρόνου παρήναι καὶ γένεσθαι: et *Philonis Iud.* Exsecrat. p. 931. d. ἄψεται γὰρ καὶ πατὴρ τοῦ σαρκῶν. Quae usum quidem eius stabiliunt, minime vero, hoc legitimum esse loco. Πατίσθαι *Ionum* librarii scholiis explicant, quale ἄπτισθαι. Dedit sese instituti exemplum lib. II. 66. ibidem profligatum. *Cl. Bos* *Observ. Critic.* c. 7. πατίσθαι defendens, asperam iterum in reprehensionem [*Gronovii*] incurrit, ad *S. Bochartum* permeantem, quippe paria *Phal.* IV. 33. professum. Ὅρτὰς ἐπιτηδεύουσιν, [lin. 7. pro ἐπιτελέουσιν] etiam *Valla* vidit, blanditurque primo obtutu, ob καὶ ἐν παθεῖας - - ἐπιτηδεύουσιν lib. I. 155.: ex grammatici tamen, nisi omnia me fallunt, interpretamento. WESS.

5. ἄπτισθαι) Ionicum et rarius πατίσθαι, *Lamberto Bos* probatum *Obs. Crit.* p. 40. Si plerique tamen codices *Mediceo* concinunt et *Vallae*, ἄπτισθαι non temere relince-

rem: de re eadem ponitur lib. II. c. 18. *μὴ ἔρκεσθαι*, id vero est *ἀπτεσθαι*, sive *γύστασθαι*, *πάσασθαι*, *πατίσθαι*. Adhibetur apud alios interdum *ἀπτεσθαι* gustandi significatu, et apud Herod. II. 32. *ἀπτεσθαι τοῦ ἐκείνους ἐπὶ τῶν δαδρίων καρπού*. VALCK.

CAP. CLXXXVII. (3. *ποιῦντες, εἰὲν τι*) Commodius tolletur post *ποιῦντες* incisum. S.]

7. *Ἐπὶ τὰ τετραίτια γίνονται etc.*) *τετραίτια* ex Aldo et scriptis: nam *τετραίτις* postremae editionis operarum est delictum. *Οἷσπῃ* legatur, an *εἰσὺπῃ*, minimi refert. Prius ob eos, quos adpellavi, Galenumque in Exegesi Hippocrat. et Hesychium retinui. Quid sit, disquiritur. Hier. Mercurialis Var. Lect. II. 2. *stercus ovillum, διαχωρήματα*, ex Erotiano interpretatur: Steph. Monachus ad Barnabae Epist. p. 727. *sordes ovium crassas et pingues*, fortasse praeter rem. *Οἷσπῃ*, lana succida, (sive *ἔριον τὸ ἀπὸ τῆς οἴσῃς ἐκ τῶν λίμασι*, in Aetaeo Cappadoc. lib. II. 5. de Morb. Diuturn.) ignis ob sordes concretas satis est patiens. Melius Monachus, et prior eo ill. Scaliger Emend. Temp. lib. VII. p. 682. durare apud Aethiops Christianos, Muhamedanos, paganosque similem ad destillationes vitandas ustionis consuetudinem, ab aliis in superstitionem versam, docuerunt. WESS.

13. *πάντων ὑγιεστάτοι*) Aliam dat et magis probabilem rationem lib. II. c. 78. cur sint Aegyptii *μετὰ Λίβυνας ὑγιεστάτοι πάντων ἀνθρώπων*. Istam vocis formam ne hic quidem spernerem a Codd. oblatam. Proverbium erat Graecis in usu, *Κρότωνος ὑγιεστάτος*, cuius originem pandunt Strabo VI. p. 414. A. [p. 269. ed. Caa.] et Schol. in Aristoph. Eq. vs. 1089. VALCK.

CAP. CLXXXVIII. 2. *ἡπτόμεν ὑπὲρ τὸν δόμον*) Postremum sincerum non puto. VALCK. — Suspicio Reiskii, *ὑπὲρ τὸν ὄμον super humerum*, uti in Virgilii Pharmaceutria, *Fer cineres Amarylli foras, rivoque fluenti, Transque caput iace, ne respexeris*: aut *ὑπὲρ τὸν βωμόν super aram*. Alia Pavii, *ἀποστρίφουσι τὸν ἀνχίνα αὐτῶν, avertunt cervicem suam*, quale quidpiam in sacris olim piacularibus. Neutra ad palatum, quippe meri arbitrii, et Afris morem obtrudens, cuius an calluerint notitiam, ostendendum in primis fuerat. WESS.

Herodot. T. V. P. II.

Z

7. καὶ τῷ Τρίτωνι) Ecce aliam tibi Cl. de Pauw correctionem, καὶ τῇ Τριτωνίδι, cui adsensum, modo quid praesidii ex schedis adesset, non recusarem. Minervam Libyes Tritonide et Neptuno satam fabulabantur c. 180. unde parem matri patrique cultum potuerunt tribuere. Potuerunt profecto: Quidni et Tritoni, ad quem fluvium nata ferebatur? In talibus frequens hiatus, ex locuplete divinitium penu vix explendus. WESS. — Quod καὶ τῷ Τρίτωνι in Adnot. scripsit Wess. casu adiecta est καὶ particula, quam ibi et editi omnes et msti ignorant. Pavius, puto, post τῷ Τρίτωνι excidisse καὶ τῇ Τριτωνίδι coniectaverat. S.

CAP. CLXXXIX. 5. οἱ ἐκ τῶν αἰγίδων αὐτῇ εἰσι, οὐκ ὀφείας εἰσι) Haud paulo melius, et genuinum procul dubio, quod insipidum videbatur viro Clarissimo, οἱ δύσασι, οἱ ἐκ τῶν αἰγίδων αὐτῇ εἰσι (nempe Libyssis) οὐκ ὀφείας εἰσι. VALCK. — Examen merentur οἱ ἐκ τῶν αἰγίδων αὐτῇ εἰσι, sumpta ex Med. et laudata: quae boni si coloris, Palladis aegidem, non loris serpentinis, sed coriaceis ornabunt. Atqui Cyclopes Aegidaque horrifera, turbatae Palladis arma Certatim squamis serpentum auroque polibant, Connexosque anguis, Aeneid. VIII: 435. Hoc amplius, Libyssarum vestis pellicea describitur, quaque illa re a Minervae aegide discrepant: hanc serpentium in modum fimbrias ostentasse, illam coriaceas. Quare congruentior scriptura αὐτῇ εἰσι videlicet Λιβύσσης: forsan etiam ἐκ τῶν αἰγίων, quales erant. WESS.

[6. τὰ δὲ ἄλλα - - ἔσταλται) Minus curate haec a nobis sic conversa: reliqua omnia eodem modo instructa sunt. Oportebat: in reliquis vero omnibus (s. quod ad reliqua omnia adtinet) eodem modo instructa est, nempe vestis Libyssarum. S.]

8. αἰγίδας γὰρ περιβάλλονται) Ob sequentia placebit plerisque αἰγίας, Maussaco probatum ad Harp. in Αἰγίς, et repertum in Codd. etiam Eustathio in Iliad. ε'. p. 459. [p. 603. ed. Rom.] Eadem tamen Libyssarum amicula pellicea dixit et αἰγίδας in proximis. [sc. l. 5. ubi quidem αἰγίων, pro αἰγίδων, scribendum coniectavit Wess.] Glossar. Herod. Αἰγίς, ἢν Αἰβυίς (Αἰβυτταί, Hesych.) φορεῖσι δερμίν. Vid. Meurs. Lect. Att. VI. 10. et Wess. ad Diodor. T. I. p. 217. [lib. III. c. 49.] VALCK.

Ibid. αἰγίας γὰρ περιβάλλονται) Sequentia, ἐκ δὲ τῶν αἰγίων, desiderant talem scripturam, nec veteres Gram-

matici et Codd. aliam. Docte Maussacus ad Harpocratonis Αἰγίς. [e quo sua hausere Suidas et Zonar. in Lexic. h. v.] Illud autem vestimenti genus Afris omnibus unicum olim et familiare: ἐν αἰγίοισι δέρμασι κατακίονται, καὶ πρὸς αἰγίοισι χρώνται· ἐπὶ οὐκ ἔχουσι οὔτε στῆῤῥμα, οὔτε ἱμάτιον, οὔτε ὑπόδημα, ὃ τι μὴ αἰγιδόν ἐστιν· οὐ γὰρ ἐστὶν αὐτοῖς ἄλλο προβάτιον οὐδὲν ἢ αἰγίς καὶ βόες, notabiliter Hippocrates de Afris, mediterrancam regionem habentibus, de Morb. Sacr. p. 302. WESS.

12. καὶ ἡ ὀλολυγὴ) Sacrum mulierum iubilum, ὀλολυγὸν ἱερὸν Aeschylī, doctissimi homines, ad Diodori lib. XVI. 11. laudati, praeclare exposuerunt. Nostri ob oculos fuit Ποῦται ex Iliad. Z'. 302. Αἱ δ' ὀλολυγὴ πάσαι Ἀθήναι χεῖρας ἀνίσχον. Hinc illa observatio. Prorsus autem Herodoti genium habet, χρώνται αἱ Λιβύσσαι καὶ χρώνται καλῶς, quod Galeo obsecutus scriptori ex Codd. redonavi. WESS.

Ibid. καὶ ἡ ὀλολυγὴ ἐν ἱεροῖσι) Sic legit interiectum ἡ articulum, ut sane requiritur, Eustath. in Hom. Iliad. Z. p. 503, 48. rectius etiam proxima, quam vulgantur, et prout exhibent Codd. Arch. et Vallae: κάρτα γὰρ ταύτῃ χρώνται αἱ Λιβύσσαι, καὶ χρώνται καλῶς. Sacer ululatus mulierum ὀλολυγὴ dicebatur: et, frequentatam veteribus in re ferme tantum laeta verbum ὀλολύζειν, planissime constat. VALCK. — Pro eo, quod apud Herodotum est, ἐν ἱεροῖσι, suo arbitratu aut memoriae lapsu Eustathius l. c. ἐπὶ ἱερῶν scripsit, quod idem valet. S.

14. τίσιμας ἵππους συζυγνύναι) ζυγνύναι (cum Aldo) legit et Eustath. in Dionys. vs. 175. et simplici verbo facile poterimus esse contenti. A sua fortasse Minerva Neptunine hoc didicerant Libyes, Λίβυες ζυγωτῶν αἰμάτων ἐπιστάται, Sophocli Elect. vs. 704. Vid. Steph. Byz. in Βάρκη, Harpocr. in Ἰππία Ἀθηνᾶ, ibique Valesius, et in Sophocleis Βαρκαίαι; ὅχοις Hesychius. VALCK.

CAP. CXC. [4. ἐπὶ ἅπλῃ (scil. ὁ ἀπὸ θήσκων) τὴν ψυχὴν. Transitus a plurali numero ad singularem, familiaris Nostro. Conf. I. 195, 1 et 3. S.]

5-7. οἰκήματα δὲ σύμπληκτα --- περιφορητά.) Idem tradidit Hellanicus, quem scribit Athen. XI. p. 462. ἐν Ἑθνῶν ὀνομασίαις λέγοντα, ὅτι Λιβύων τῶν Νομίδων τινὲς --- οἰκίαις ἔχουσιν ἐξ ἀγέθικου πεπενημέναις μικρὰς ἔσον σκιᾶς ἵναικα, ὅς καὶ περιφέρουσιν

ἔπου ἀν πορεύονται. Multa περὶ ἀνθρώπων, omissis tamen Herodoteis, notavit ill. Ez. Spanhem. in *Callim. hymn. Del.* vs. 193. aptiora quaedam L. Bos. Obs. Crit. p. 40. Sumsit et ista forsā Milesius *Hellanicus* ex *Herodoto*; nam et τὰ Βαρβαρικά Νόμιμα Ἑλληνικὸν ἐκ τῶν Ἡροδότου καὶ Δαμιάστου (lege Δαμιάστου) *Damastes* enim intelligitur, Sige. natus:) συνῆνται, teste *Pophyr.* in *Eusebii Praep.* X. p. 466. VALCK.

6. ἐξ ἀνθρώπων) *Laurentii lentiscos* explosit Nob. *Palmerius* Exerc. p. 25. et copiosius Cl. Bos. Observ. Crit. c. 7. WESS. — *Suidas*: Ἀνθρώπους - - - Ἡροδότος τοὺς καυλοὺς φησι τῶν ἀσφοδέλων. S.

CAP. CXCI. 2. 3. οἰκίας νομίζοντες ἐκτεῖσθαι - - - Μαΐης) *Afri Mazyes* abs *Steph. Byz.* in *Μαΐης* agnoscuntur: [conf. Adn. ad c. 178, 1.] et horum quidem οἰκίαι veri nominis domus fuerunt; superiorum duntaxat οἰκήματα, turguria; et quae περιφορητά, sicubi usus requireret. WESS. — Quae de eorumdem tonsura subiiciuntur, conferenda cum cap. 180, 4. S.

14. καὶ ἄρκτοι) In *Africa* ursum non gigni confidenter *Plinius* Hist. Nat. VIII. 36. Sequitur *Lipsius* Elect. II. 4. *pellem Libystidos ursae* [Aeneid. V. 37. ubi vide Interpp.] leoninam interpretatus, similemque in modum alia. Contra *Plinium* olim venerat *Bodinus* ad *Oppiani* Cyneget. lib. II. p. 76. contra vero utrumque, *Lipsium* et *Plinium*, operosa ac erudita disputatione Cl. *Salmasius* ad *Solin.* p. 220. abducto in partes, alia prius arbitrato, G. Io. *Vossio* lib. III. Idol. c. 52. *Harduinus* tamen *Plinio* suo adstipulatur, errorem de ursis *Afris* ex commutatione vocis *Λγυκοί* in *Λιβυτικοί* late sparsum coniiciens, quae utique in *Herodotum*, ἄρκτους sine eo titulo recensentem, non quadrat. Mihi *Salmasiana* non displicent, stabilita testimonio doctissimi *Shaw* Itiner. T. I. p. 323. Statim *Gronov.* belle, καὶ οἱ κυνοκέφαλοι καὶ οἱ ἀκίφαλοι, οἱ etc. [lin. 16.] quomodo *Corn. de Pauw* ex ingenio. *Blemmyis*, verba *Plinii* Hist. Nat. V. 8. traduntur capita abesse, ore et oculis pectori affixis, ad haec alludentis. WESS. — De his vide quae ad *Plin.* ab *Harduino* notata. Ut *cynocephalos* (simiorum quoddam genus, de quo *Diodor. Sic.* III. 35.) sic et *acephalos*, non ut populum aliquem memorat *Herodotus*, sed in bestiarum numero refert, et quidem in fabulosarum (ut ipsi

videbatur) bestiarum numero, quod his verbis satis significat, *ὡς δὲ λέγουται γι' ἐπὶ Λιβύῃν*. S.

19. ἀκατάφιστα) Scinduntur eximii viri Montfauconius et Gronov. in contraria studia hanc ob vocem: illi *ἐν πᾶσι ἀκατάφιστα*, ferae intractabiles; huic *ἀκατάφιστα*, haud ementitiae, ut olim *Valla*, veriores. Litis arbitrium ad priscos et manu exaratos Herodoti codices venit, quorum in locupletibus Italiae Galliaeque bibliothecis decem Montfauconio, totidem Gronovio favent, sicuti Histor. Acad. Inscript. T. VI. p. 264. testificatur. Ita in aequilibrio negotium, quod ubi nostrorum pondus accesserit, praegravabitur. Verum in talibus numerari suffragia, non ponderari, iniqua lex. Ut *ἀκατάφιστα* valeant, series urgetur narrationis, fabulosa animalia ex Afrorum fide repetentis. Neque enim tam anilis Scriptorem fuisse credulitatis, ut huiusmodi monstra, *Cynocephalos* et *sine capite homines*, reapse exstitisse sibi persuaserit: cavisse ipsum praestruendo, *ὡς δὲ λέγουται γι' ἐπὶ Λιβύῃν*, ut quidem illi ab *Afris* memorantur. Nusquam quidem, quod Gronovius obiecit, *ἀκατάφιστα* [apud Graecos scriptores] nunc haberi; succurrere tamen analogiam, in haud paucis solidam et sufficientem, praesertim cum *ἀκατάφιστα* non exemplis et scriptorum auctoritate, sed parili ratione nitantur. Id non iniuria D'Orvillius arripit ad Chariton. lib. III. p. 241. *ἀκατάφιστα*, nisi si *ἐνκατάφιστα*, de quibus facile quis mentiat, praefendum, eligens. Atque haec viri doctissimi. Equidem pronior in *ἀκατάφιστα* olim fui; quam muto sententiam, arbitratus καὶ ἄλλα --- ἀκατάφιστα, et alias feras --- nullo mendacio fietas, clare a praecedentibus segregari. Libyū e fabulis *cynocephalos* et *acephalos*, quorum in pectore oculi, dederat. Qui copulantur viri feminaeque ferae, non item inde: sunt enim et fuerunt olim in Africa, sicuti multae aliae non fictae, ἐν πᾶσι ἀκατάφιστα, bestiae, sive, ut alia in re Iamblichus, ἀκάφιστα, Protrept. p. 137. WESS. — Merito mireris Reizium Schaeferumque, prudentissimos viros, hisce rationibus non persuasos, reiectā certissimā plerorumque et probatissimorum codicum scripturā, praeter necessitatem locum dedisse coniecturae, ne unius quidem veteris libri auctoritate comprobatae. S.

CAP. CXCII. 5. καὶ ὅπως) Passim ὅπως corriguntur, invito Corn. de Pauw. ad Horapollin. c. 49. ubi

peregrinum animal, atque ex Aegypto, ὄρυς, ὄρυς, ὄρυξ: ex illo ὄρυς, ex altero ὄρυγες venisse, coniectatur dubie. "Ορυς in nostris Codd. constanter. WESS. — Videntur ὄρυς Nostro dici qui aliis ὄρυγες: quo de genere dixi ad Athen. V. p. 200. f. T, III. Animadv. p. 113 seq. S.

5 seq. τῶν τὰ κέρα τοῖσι Φοῖνιξι οἱ πῆχες ποιῶνται) Plus difficultatis [quam scriptura ὄρυς] verba trahunt τῶν τὰ κέρα etc. quomodo Med. et alii. [In nostra Var. Lect. per operarum socordiam „τὰ κέρα Med.“ pro τὰ κέρα Med. editum.] Gronovii sententiam utcunque evolvunt Latina, in quis normae fidium obscuriores. Saepe πῆχες cithararum cubita, sive ἀγκῶνας, dant, nec raro ulnas, quibus metimur: has Reiskius, damnatis, quae in Miscellan. Lipsiensibus deposuerat, sibi sumit; ut H. Steph. ante. τοῖσι οἱ πῆχες ποιῶνται Φοῖνιξι ordinans vertensque, e quibus fiunt ulnae Phoenicibus. Sunt Salmasio in Solin. p. 157. et Bocharto Hieroz. p. 946. Φοῖνιξ citharae, punicae dictae, quod Graeci oryguin cornua haberent ex Africa, Poenis deferentibus. Memorantur sane Φοῖνιξ inter Musica instrumenta, ab Athenaeo lib. XIV. p. 636. v. parcius, quam certi ut quid statui queat, descripti. Citharae si fuerint, πῆχες recte aptabuntur. Ex vetere scriptura τῶν κατὰ τὰ κέρα etc. [At non κατὰ τὰ κέρα dabat vetus scriptura: sed κατὰ κέρα: sub quo fortasse καὶ τὰ κέρα latebat.] ad modulum cornuum oryguin Poenis cithararum ἀγκῶνας, cubita fieri, tradetur, sententia satis adconmodata. Mihi res anceps. WESS. — Non erat cur haesitaret Vir praestantissimus. Jam ante Salmasium et Bochartum perspecte Conr. Gesnerus, De Quadruped. p. 770. ὄρυγες pro ὄρυς legens, et τῶν καὶ τὰ pro olim vulgato τῶν κατὰ legendum suspicans, sic interpretatus erat hunc locum: ex quorum cornibus cubiti fiunt instrumentis musicis quae phoenices vocant. De instrumento musico, cui Φοῖνιξ nomen, paullo copiosius, quam p. 636. v., idem Athenaeus, a Wesselingio citatus, disseruit p. 637. v. quem ad locum et nos in Animadverss. T. VII. p. 475. quid sit quod πῆχες in instrumentis musicis Graeci dixerunt, declaravimus. Verborum structura, τῶν τὰ κέρα -- οἱ πῆχες ποιῶνται, similis est illi VIII. 27, 20. ἡ δὲ δικάτη ἐγένετο τῶν χρημάτων -- οἱ μεγάλοι ἀνδριάντες etc. S.

[7. Βασσάρια] Hesychius: Βασσάρις· ἀλώπηξ. Et Βασσάριον· τὸ ἀλωπίκειν (Βασσάριον debuit, et ἀλωπίκειν) οἱ Δίβρις λέγουσι.

Suidas: Βάσσαρος, ἀλώπηξ κατὰ Ἡρόδοτον. *Etymologus* p. 190 extr. Λέγεται Βάσσαρος ἡ ἀλώπηξ ὑπὸ Κυρηναίων. S.]

[8. δίκτυες, καὶ θῶες) *Thoem* consentiunt fere docti bestiam esse illam, aut ei similem, de canino aut vulpino genere, quae *chakal* vulgo nominatur. Qua de bestia *Aristot.* Hist. Anim. IX. 44. *Plin.* VIII. 34. *Argian.* Indic. p. 329. et *Belin* ad *Oppian.* Cyneget. III. 338. laudati *Schneidero* in *Lexic. crit.* quibus adiici potest *Camus* in *Notis* ad *Aristot.* Hist. Anim. *Dictys* nulli alii scriptori nominatus: nec enim huc facit quod *milvum* apud *Lacedaemonios* ἄικτη nominatum fuisse *Hesychius* tradit: quandoquidem non de ave, sed de quadrupede hic agi, consentaneum est. S.]

[10. τῆσι σαύρησι) Conf. ad IV. 183, 20. not. S.]

13. ἰλαφες δὲ etc.) Nihil ab hac assertionem abeunt *Aristoteles*, *Antigonus Caryst.*, *Plinius*, *Aelianus*, alii. Falsam aiunt *Virgilius*, *Oppianus*, *Philostratus*, quorum testimoniis *Brodaeus* *Miscell.* VIII. 13. et *Bodinus* ad *Oppiani* lib. II. *Cyneget.* p. 76. utuntur. *Herodoti* aevi cervi et apri *Libyae* si defuerint, dicendum erit, aliunde in regionem devenisse: nam conspici isthic et venatu intercepti, docuit *Th. Gatakerus* *Miscellan.* II. 8. et *Shaw* *Itin.* T. I. p. 323. *WESS.*

15. διαπὸς καλλόνται) Satis erit, si *Bochartum* *Hieroz.* p. 1010. et *Scultensium* ad *Salomonis* *Proverb.* c. xxx, 26. διαπὸδας hos mures uberrime magnaue eruditione ex Graecorum et Arabum copiis illustrasse dixerō. Mures ζυγίμους, [lin. 15. et 17.] *Hesychio* ζυγίμους, explicantur βουνοὶ, colles: an quod in collibus cubilia posuerint? Quae quidem ineditior foret vocabuli expositio. *Bochartus* *Colon.* *Phoenic.* lib. II. c. 3. βουνοὶ refingit, formatum ex βουνίον: eam enim herbam esse, quae Punice zigar: inde ζυγίμους, sive βουνοὺς, hos mures, quod plantae eius esu aut umbra delectentur, dictos; eleganter, modo vere. *WESS.* — Conf. *Beckmann* ad *Aristot.* *Mirab.* *Auscult.* cap. 27. De mure dipode, indigenis Ierboa dicto, conf. *Schaw*, *Voyage* T. I. p. 321 seq. et *Bruce*, *Voyage aux Sources du Nil*, T. V. p. 146 seqq. laudatos *Larchero* in *Adnot.* ad h. l. S.]

16. ἵερὴ μὲν Λιβυκὸν) *Arch.* Λιβύστινον: quam formam adfirmat exemplis *Vetsten.* ad *Lucae* *Act.* Ap. vi, 9. Si *Libystina* Ζυγίμους est adpellatio, quomodo tandem in barbarae vocis vi reddenda illa βουνοῦν uteretur? quod noster vocabulum veluti proprium tribuit *Cyrenaeis* IV.

c. 199. De his diversis murium generibus agentes *Aristot.* *Theophrast.* *Aelian.* nihil iuvant ad haec illuminanda. *Bovvivi* venit in mentem *Bocharto* Geogr. S. II. .II. cap. 3. et *Hieroz.* I. III. c. 33. *Bovviades* etiam dici potuerunt ob quamdam cum *napis* similitudinem. *VALCK.*

[17. *ἰχθυίς*) *ἰχθύς* probat *Schneid.* in *Lex. erit. Conf. Sylburg.* et *Beckmann* ad *Aristot.* *Mirab. Auscult.* c. 27. Commodius vero *ἰχθύς* videtur, a sing. num. *ἰχθύς.* S.]

18. *τῆς Ταρνοίης*) Docte de his *mustelis*, *Iac. Perizonius* ad *Aelian.* Var. XIV. 4. *Animalculum*, quod cum his contenditur, numi Cyrenaeorum sub *silphio* ostentant in *Haymii* *Thes. Britan.* T. II. p. 124. ubi eiusdem accuratior ex *Africa* pictura. Id nollem, idem a doctissimo viro censerī, ac μὴν διῶδα, quippe, ut superiora postulant, alium. Vidit descripsitque, in paucis diserepans, animal, quod hic adcommodatius, sollertissimus *Shaw* *Itin.* T. I. p. 321. *WESS.* — *Dipodi* nomen est a brevissimis pedibus anterioribus. S.

CAP. CXCIV. 2. *Γύζαρres*) Sic oportebat. *Erroris Steph.* *Byz.* reus est in *Βύζαρres*, quando παρ' *Ἡρόδοτον* δι' *κακῶς* διὰ τοῦ γ *Γύζαρres*. Longe hinc distabant *Asri Byzantes* et *Byzacium*, infra *Carthaginem* *Syrtibus* adfines. *Γύζαρres* sunt et in *Apollonio* [*Dyscolo*] *Hist. Mirab.* c. 38. ubi his de mellificio artificioso ex *Eudoxo Cnidio* consimilia. Bonum itaque factum *Bocharti*, *Holstenii*, *Gronovii*, iudicium et *crisis Stephani* improbantium. *WESS.* — *Errorum* suum ipse *Stephanus* tacite retractavit in voc. *Γύζαρres* et *Κύραυης*. *Apollonii* locum, ubi de melle arte facto agitur, exhibet *Holstenius* in *Notis* ad *Steph. Byz.* voc. *Γύζαρres*. Et hos quidem e collectis floribus mel parare *Eudoxus* ait, alibi vero (in *Cariae* oppido quodam) ex *myrica* et *tritico* confici *Herodotus* tradit VII. 51, 6. Qui conficiendi mellis (cuius in bellariis apud veteres maximus usus) artem exercebant, hi, ut h. l. *δημιοεργοὶ ἄνδρες*, sig et VII. 51. *ἄνδρες δημιοεργοὶ* vocantur: unde colligi par est, non ita male, ut *Casaubono* visum erat, apud *Athenaeum* IV. 172. A. legi, τοὺς καὶ *πίμματα*, προστίθεται δὲ τοὺς *ποιεῦντας* τοὺς *πλακοῦντας* (eos qui bellaria conficiebant) οἱ πρότερον *δημιοεργούς* ἐκάλεσαν; ubi τὰς -- αἰτίας scriptum oportuisse doctissimus *Animadversor* censuit. S.

CAP. CXCV. 2. *Κύραυιν*) Eiusdem *Ethnico-graphi* [*Stephani Byz.*] scripturam amplector, *Κύραυν* redu-

cendo. [Κυραυῆς quidem acute scribitur apud Steph.] Prae-
eunt Arch. et Ask. Non obliviscor schedarum Stephani Pe-
rusinarum, quarum auctoritatem potiore non arbitror.
Ad lacum, unde *Afrae* virgines aurum egerebant, [lin. 5-7.]
Achilles Tat. Amor. lib. I. p. 97. in paucis dissentiens,
digitum intendit. WESS. — Nescio qui factum, ut pro
Cyraunis temere *Ceraunis* in Latinis nostris sit positum. S.

8. εἴη δ' ἂν πᾶν) Claudicare hoc Reiskio videbatur ratio-
cinium; nec miror. Tota periodus ista, εἴη δ' ἂν πᾶν, εὖκον
--- usque ad αὐτὸς ἐγὼ ᾤριον, in sua mihi sede legi videre-
tur ad finem capitis, post vocem λίμνης collocata; atque
his ista proxime subiecta meā sententiā responderent
aptissime: οὕτω ὦν καὶ τὰ ἀπὸ τῆς νήσου τῆς ἐπὶ Λιβύῃ κειμένης
εἰκότα ἐστὶ ἀληθινή. Formulac, εἴη δ' ἂν πᾶν, habet alibi si-
mitem in re diversa, γίνετο δ' ἂν πᾶν ἐν τῷ μακροῦ χρόνῳ:
qualibus utebantur fabularum et ἀπίστων narratores. Pru-
denter *Pausan.* in Arcad. et vere p. 601. ἐν τῷ παντί, inquit,
αἰῶν πολλὰ μὲν πάλαι συμβαίνοντα, μηκέτι δὲ γινόμενα, ἀπίστα
εἶναι πεποιήκασιν ἐς τοὺς πολλοὺς οἱ τοῖς ἀληθείαν ἐποικοδομοῦντες
ἔλυσμένα. Ab hac culpa vereor ut noster ille censi queat
immunis. VALCK. — Sunt sane res non admodum si-
miles; quae hic inter se conferuntur: et poterat utique,
quae de *Zacynthio* fonte subiicitur παρθήκη, loco non
commodissimo interserta videri. Sed veniam concedamus
Scriptori, huiusmodi παρθήκας amanti, et occasione illius
in *Libyae* insula fontis, de alio memorabili fonte, quem
alibi ipse viderat, verba facienti; neque obtrudamus ei
transpositionem verborum, quam ipse deprecaturus erat.
Ex ratione a *Valckenario* proposita, fons ille, qui mox
describitur, e quo pix asphalti odorem habens hauritur, in
Libyae insula *Cyrauni* fuerit. Atqui *Cyraunius* fons non-
nisi ex incerta *Carthaginiensium* fama innotuerat Scrip-
tori nostro: de illo autem, e quo pix hauritur, ita enu-
merante et particulatim loquitur, ut qui cuncta ipse viderit:
ἐξ fontem, de quo hic agitur, in *Zacyntho* fuisse, ex di-
recto *Eudoxi Cnidii* testimonio apud *Antigonum Caryst.*
c. 169. constat. S.

13. ἐπ' ἄκρῳ μυσσίνην προσήσαντις) *Zacynthii* lacus mira-
culum attigerunt *Antigonus Caryst.* c. 169. et *Vitruvius*
lib. VIII. c. 3: *Βυρσίνην* et *Συρσίνην* qui instaurant, [ut *Reiskius*,]
praeter scriptionis vicinitatem, quo nitantur, haud perspi-

cio: dubium mihi quoque, an unquam *βυρίνη* sola *amphora* sit coriacea. WESS. — Percommode sane *μυρίνη* *myrti ramus* potuerit intelligi. Ex Agragantino in Sicilia fonte liquidum bitumen incolae arundinum paniculis, citissime sic adhaerescens, colligunt, *Plinio* teste, XXXV. xv. 51. quo loco etiam *Zacynthium liquidum bitumen* laudatur. S.

15. τῆς Πιερίκῃς πίστες ἀμείνω) τῆς πινυίνης πίστες codicis Arch. [quam scripturam *Galeus* probavit] illaudatum transmitti debuerat. Asia olim, *Plinio* auctore Hist. Nat. XIV. 21. *picem Idaeam* maxime probabat, *Graecia Piericam*. WESS.

[19. Ubi in *Var. Lect.* nostra *Antigon.* c. 159. citatur, ibi c. 169. scriptum oportuit. S.]

CAP. CXCVI. 3 seqq. ἱππῶν -- ἐξέλονται τὰ φορτία etc.) *Merces* navibus *exemptas* deponere dicuntur παρὰ τὴν κυματογῶν, in litoris crepidine, prout in *Luciani Timone* §. 56. dedit *Hemsterhusius*. *Sophoclis* Oed. in Col. vs. 1237. αἰκτὰ κυματοπλῆξ, aliis κύματος ἀγὴ et *Apollon.* Rhodio I. 554. aliquoties etiam *Herodoto* dicitur κυματογῶ, vide *Celeberr. Wess.* Diss. *Herod.* p. 207. Rarius illud *Archilocho* apud *Etymol.* p. 47, 22. Ἀκὴ, ἢ ὀξύτης οὕτως Ὄρος (praebet ista Cod. mstus.) Ἀρχίλοχος, Ἰστη κατ' ἡκὴν κύματος κυκνόν: vitia- tus senarius attento mendae moveret suspicionem; corrigatur Ἰστη κατ' ἡκὴν κύματος τε καὶ κύμων, ex p. 424, 18. Enarrans *Herodotea Eustath.* in *Dionys.* vs. 752. αἰγιαλὸν habet, et, τὰ φορτία ἐξελόντες, ὥς φησιν Ἡρόδοτος, ὑποτύφουσι καπνόν: ubi rectius ex *Herod.* posuisset ἐξελόμενοι: in talibus enim apud veteres ἐξελίσθαι vel ἐξαερίσθαι adhibetur; nunquam, opinor, ἐξελῶν. Qualia de his Africanis absque linguae usu propositarum rerum pretia aestimantibus *Herodotus*, de *Seribus* saepius in eam rem citati tradiderunt, *Plinius*, *Solinus*, et *Ammianus Marcell.* ex *Uranii* forsitan Arabicis petita; ex quibus *Stephano* Σῆρες esse dicuntur ἔθνος Ἰνδικὸν ἀπρεσμιγὲς ἀνθρώπων. Cum *Herodoteis* componi poterunt *Eustathio* l. c. narrata de *Seribus*: τῶν πωλουμένων τὸ τίμημα σκευαίως ἐπιγράφαντες ὑπεχωροῦσιν, εἴτα ἰδόντες οἱ ἔμποροι καὶ δίντες τὴν τιμὴν ἀναχωροῦσιν ἰθ' οἱ ἔρχονται οἱ Σῆρες, καὶ, εἰ μὴ εἰσκότται, λαμβάνουσι τὴν τιμὴν, εἰ δὲ μὴ γε, τὰ ἴδια. VALCK. — Nondum exolevisse permutandarum hanc mercium in interiore Africa Nigritas inter et Mauros consuetudinem, *luculentus* testis *Shaw* Itin. T. I. p. 393. Va-

luit eadem, valetque in pluribus utriusque Indiae nationibus apud amplissimum *Orig. Legum, Art. et Scientiar.* scriptorem T. I. lib. IV. c. 1. p. 265. WESS.

CAP. CXC VII. [2 seq. καὶ τούτων οἱ πολλοὶ -- -- ἰφρόντιζον οὐδέν. Sic filum narrationis cum superioribus, unde digressus erat, paullatim rursus nectere instituit. conf. cap. 167 extr. S.]

4. τίσιμα ἔθνη νίμνται αὐτῇν) Quod invexit vir Cl. [ταύτην] si lectum fuisset in Editis, alterum ego quidem censuisssem restituendum. Quatuor gentes, in quas Africa fuerit Agathoclis aetate divisa, commemorat Diodor. Sic. XX. 55. Eidem lib. III. c. 49. quatuor αὐτοχθόνων genera tantum recensentur, Νασαμῶνες, Αὐχίσαι, Μαρμαρίδαι, Μάκαι: ceteros iisdem, Marmaridas diversis adpellationibus Herodotus designavit. VALCK.

CAP. CXC VIII. 2. εἶναι τις Λιβύη σπουδαῖν) Putares ob cap. 23. οὐ γὰρ τι σπουδαῖν νομὰ αὐτοῖσι εἰσί, hoc etiam loco εἶναι τις ἡ Λιβ. σπουδ. oportere cum viro erudito. At hoc vide Philostrati Epist. 58. Οὐδ' αὖ τις ξανὴ, ῥόδα ζητῆς: inque primis Sophocleum Aiac. vs. 1285. τοῦ θανόντος ὡς ταχίστα τις βροτοῖς χάρις διαφύει, ubi docte Critici veteres. Non adicio ex Aet. Ap. cap. VIII. 9. λέγαν εἶναι τινα ἑαυτὸν μέγαν, tametsi adsimile. Homeri γαῖάων, de quo Eustath. p. 1598, 46. [Od. p. 311, 41. ed. Bas.] non me, quominus γαιῶν post pauca [lin. 5.] revocetur, inpediit. Posterioris usum ex Democrito et Crinagora alias adfirmavi. WESS.

5 seqq. ἀρίστη γαιῶν Δήμητρος καρπὸν ἐκφέρειν etc.) Cinypis comparat fertilitatem cum illa agri Babylonii; Cinypis enim ager ἐκφέρει -- -- ἐπὶ τριηκόσια: Babylonius minimum ἐπὶ διηκόσια, ἐπὶ δὲ ἄριστα αὐτὴ (ἡ χώρα) ἐωυτῆς ἵσκει, ἐπὶ τριηκόσια ἐκφέρει, lib. I. cap. 195. ubi praeterea dicitur esse χωρίων αὐτῇ ἀπασίων μακροῦ ἀρίστη Δήμητρος καρπὸν ἐκφέρειν. Pro χωρίων ἀρίστη hic legitur ἀρίστη γαιῶν: multum me iudice praestat γαιῶν, munitum auctoritate Democriti in Diss. Herod. p. 185: Plurativum γᾶς vel γαίας qui adhibuerit veterum novi neminem, qui quidem scripserint accuratius; restituendum forsitan Aristoteli ap. Demetrium π. 'Ερμ. §. 233., εἰ δὲ πρὸς ἀπάσας οἰχεται γᾶς Οὐγὰς οὗτος, ubi vulgaritur τὰς Οὐγ. Τὰς ἀρίστας τῶν γαιῶν, Schol. Thucyd. p. 3., similesque dixere. Γαιῶν habet aliquoties interpres Gr. semibarbarus libri Esdrae: superest, quod ab aliis non anim-

adversum miror, eiusdem libri Graeca multo elegantior interpretatio, quam Hellenistae Iudaei cuiusdam additamentis auctam inter libros perperam retulerunt, quos vocant Apocryphos: ubi γαιῶν dederat alter ille, hic formam semper adhibuit usitatum γῆς: quod ille, ἐπιγαμβρεῦσαι τοῖς λαοῖς τῶν γαιῶν, 1x, 14. id hic dixit (VIII, 84.) ἐπιμεγῆναι τῇ ἀκαθαρσίᾳ τῶν ἰδίων τῆς γῆς. Quae de hac regione subiungit Herod. pervenusta sunt: et in seq. cap. quo de Cyrenaicae regionis agit fertilitate, est elegantissimum illud, [cap. CXCIX. 4.] ὄψα ἀμᾶσθαι τε καὶ τρυᾶσθαι, perdocte tractatum Ruhnkenio nostro ad Tim. p. 104. In talibus adhibitum [alias verbum] θέλει nativum tamen istum e succi plenitudine tumorem non demonstrat. VALCK.

8. ὁμβρον πλέω πιόωσα) Veram praestant hanc Raphaelii coniecturam schedae. Iovis erat in Graecia, cum plueret, ποῦν ὕδωρ, in Theophrasti Charact. cap. 3. cum Casauboni observatis: terrae vero, πῦν sive πῦν τὸ ὕδωρ, unde γῆ -- πῖνοντα τὸ ὕδωρ lib. III. 117. et frequentissime alibi. Liberiorum aberratio in ποῦν et πῦν exposita satis est Diss. Herod. c. 11. pag. 182. Mox [lin. 9.] τῶν δὲ ἐκφόριων bene habet. τὰ ἐκφόρια τῆς γῆς, terrae proventus, [sc. ἀ ἢ γῆ ἐκφέρει] illustrantur ad Hesychii Ἐκφόρια. Minime autem displicet [lin. 10.] τῇ βαβυλωνίῃ γῇ ex lib. I. 193., ubi de ubertate et multa eius fruge. WESS.

CAP. CXCIX. 3. τρεῖς ὥρας ἐν ἰωῦτῇ) Hoc, apud H. Stephanum laudatum, multo potius. Ingratum certe ἔχει -- ἡ Κυρηναίη χώρα -- τρεῖς ὥρας. Diversa et sibi succedentia autumnitatis tempora elegantissime pinguntur. Ὀψα [lin. 4.] ornat hinc Timaei Lexicon pag. 104., ubi Ruhnkenius erudite. [pag. 193 seq. ed. sec. Conf. Valck. supra; ad c. 198, 5 seqq.] Illa autem, [lin. 6.] τὰ βουνοὺς καλόουσι, ad fructus non refero, verum ad τὰ μέσα, quae collibus videntur excelluisse. Profecto sanequam inconcinne βουνοὶ fruges dicuntur, quod ἐν τοῖς βουνοῖς adolescant. Simile, controversum tamen, de muribus Afris cap. 192. Eustath. ad Hom. p. 1854, 21. [Od. p. 682, 37. ed. Bas.] vocabulum habuit in oculis. WESS. — Conf. Valck. ad c. 158, 10. S.

CAP. CC. 1. Οἱ δὲ etc.) Interruptum longa digressionem redordiens sermonem suam forsitan et hic voculam posuerat, Οἱ δὲ δὴ Φερεσίμης τιμωροί. VALCK.

[4 seq. τῶν δὲ πᾶν γὰρ ἦν etc. Idem sonat, ac si dixisset ἄτι (vel διότι) δὲ τούτων πᾶν τὸ πλῆθος etc. Vide Adn. ad I. 24, 17. et ad IV. 149, 7 seqq. supra p. 305. S.]

8 seqq. τὰ μὲν νῦν ὀρύγματα etc.) Barcaei χαλκίως laudabile factum hinc enarrans Eustath. in Iliad. N. pag. 883, 40. firmat lectionem [προσίσχει] a Gron. mutatam: et ὀρύγματα ὑπόγαια dicta Herodoto vocat ὑπόνομον, cuniculos. Alio modo Demetrii cunicularios Rhodii, [simili vero quadam ratione] Romanos fefellerunt Ambraciotaе, apud Diodor. XX. 94. Livium lib. XXXVIII. 7. et Polyæn. VI. 17. VALCK. — Confer Polyb. XXII. cap. xi. nostrae editionis; fragmentum Polybii ab Herone in libello de repellenda Obsidione conservatum. S.

11. προσίσχει πρὸς τὸ δάπιδον) Reduxi; quod errans Med. et alii mutaverant: aberrarunt pariliter in securitibus Pass. et Ask. Optime, etsi nunc luxatus, Aeneas Poliorcet. c. 37. ex Herodoteis, ἔπειτα ἀνὴρ χαλκίως ἀνιῦμεν, ἐνθυμήσας ἀσπίδος χάλκωμα ἐπιφέρειν, καὶ ἐντὸς τοῦ τείχους προσίσχειν πρὸς τὸ δάπιδον τῇ μὲν δὴ ἄλλῃ, κωφαὶ ἦν πρὸς ᾧ προσίσχει τὸ χάλκωμα ἧ δ' ὑπάρυσσεται, ἀντήχῃ. Sic, puto, hiatibus consarcitis, dederat primitus WESS. — Non verbo tenus Aeneas transcripsit Herodoti locum in quo versamur: nec est in illius verbis, uti edita leguntur, tantus hiatus, quantum doctissimus Wess. aestimavit. Non nisi unum verbum ἐντὸς deest, latens in vitioso ὄντος, quod illius loco exhibent duo Codices mss. Parisienses, quorum penes me sunt Lectiones a Godofredo Schweighausero, filio, nunc collega meo, olim excerptae. Ista adiecta voce, et verbo ἐπιφέρειν in περιφέρειν mutato, (quae mihi necessaria emendatio videtur,) sana atque integra fuerit oratio, in hunc modum distincta: ἔπειτα ἀνὴρ χαλκίως ἀνιῦμεν, ἐνθυμήσας, ἀσπίδος χάλκωμα περιφέρειν ἐντὸς τοῦ τείχους, ἐπάνω προσίσχειν. πρὸς ταῦτα, τῇ μὲν δὴ ἄλλῃ etc. Ad προσίσχειν facile τῷ τείχεϊ intelligitur: ἐπάνω, superne, super toto tractu sub quo cuniculi agi posse videbantur: πρὸς ταῦτα, ad haec, quo facto: ἀνιῦμεν, invenit, reperit locum, quo cuniculos agebant hostes. S.

CAP. CCI. 6. τάφρην) Maluit τάφρον c. 3. 20. 28., aliisque in locis. Suidas, haec excerpens, τάφρην pro notabili deposuit in voc. Τάφρος. Cognitissimae quoque ex Stephan. Byz. Τάφραι et Τάφρη, et plures eiusmodi voces, ut

maculae suspicio cessare queat. WESS. — Τάφρος; etiam pro vulgato τάφρον dant codd. Arch. et Vind. IV. 28, 7. quae ibi fortasse perinde atque hic, utpote rarior, vocis forma recipi debuerat. Quum vero apud eundem Nostrum, mox lin. 12. tum IV. 3, 5. alibique constanter ἡ τάφρος; mascula terminatione, ut apud alios scriptores, frequentetur; intelligi par est id de quo iam saepius monuimus, nulla necessitate se adstrictum putasse Herodotum religiosissimam talibus in rebus constantiam servandi. Igitur similiter et ἡ ψάμμος et ἡ ψάμμη promiscue dixit, IV. 181, 3. 182, 2. itemque σκῦρος et σκῦρη, IV. 183, 20. 192, 10. et ὁ κίων et ἡ κίων, IV. 184, 16. l. 9a, 5. et similia. S.

12 seq. ἴς τ' ἂν ἡ γῆ αὐτῇ etc.) In foederis formula Latinos inter et Romanos, citra fraudem omnem, μέχρις ἂν εὐρανός τε καὶ γῆ τὴν αὐτὴν στάσει ἔχωσι, apud Dionys. Halic. lib. VI. p. 415. Mox [lin. 14.] ὑποτελεῖν Aldi et aliorum longe vtrius. Namque ὑποτελεῖν, de tributo, novum atque invisitatum; et ἀξίη Nostro omne, quod ex aequo iure debetur. Habe hoc ex VII. 39. τὴν μὲν ἀξίην οὐ λάμβαναι, ἐλάσσω δὲ τῆς ἀξίης. WESS. — Ἡ ἀξίη, scil. τιμή. S.

13. μένειν τὸ ὄρκιον) Parum refert, hoc probetur, an futurum tempus μενέειν. Nostrum sequutus in hac fraude Persica narranda Polyæn. VII. 34. tempus habet in talibus usitatius: στάς μετὰ τῶν τὰ ὄρκια ταμνόντων ὤμωσεν, ἐφ' ὅσον οὕτως ἡ γῆ μένει, φυλάξιν τὰ συγκείμενα: Herodoteo enim verbo respondet τὸ φυλάξιν, neque in istis μένει mutandum, nisi scripserit: ἐφ' ὅσον ἂν οὕτως ἡ γῆ μένη: sicut in simillima fraude eidem narrata VI. 22., nihil se novaturos iurant Locri Italici ἐφ' ὅσον ἂν τὴν γῆν αὐτῶν πατῶσιν, καὶ τὰς κεφαλὰς ἐπὶ τοῖς ὤμοις φέρωσιν: alliorum capita sub tunicis occultata humeris imposuerant. Κεφαλὰς in oraculo Dodonaeo Pelasgis edito capita non viventium, sed fictilias, laudabili fraude Hercules interpretabatur ap. Macrob. l. Saturn. c. VII. VALCK.

CAP. CCII. 3. τὴν μαζοὺς ἀπεταμοῦσθαι) Ammonius: μαστός μὲν γάρ ἐστιν ὁ γυναικίος κυρίως, διὰ τὸ εἶναι μεστός γάλακτος, in codice Bibliothecae Traiectinae. Paria Grammaticorum conplures. Herodotus passim μαστὸν feminis tribuit lib. III. 135. V. 18.; μαζὸν tamen lib. II. 85. et IX. 3., ubi, uti hic, mssii μαστρόν malunt. Labare

vero criticorum illorum observationem docent ad *Thom. Magistrum* a doctis viris conducta. Significantissimum autem *περίεστιξι*, tanquam punctis moenia distincta mulierum fuisse mammis ab inmani regina, testatur. WESS. — Conf. IV. 2, q. ibique notata. S.

CAP. CCIII. 5. ὁ τοῦ ναυτικοῦ στρατοῦ στρατηγός) Hinc tamen distant quae similia videntur HomERICA: et debetur forsan errori describentis vox στρατοῦ. ὁ τοῦ πειζοῦ et ὁ τοῦ ναυτικοῦ στρατηγός saepius occurrunt apud *Herod.* Qui Persis paulo post [lin. 11 seq.] οὐδενὸς μαχομένου Φέβος Ἰνπίσι, terror fuit Graecis *Panicus* dictus, cuius utpote divinitus immissi non adpareret ratio. *Thucydid.* lib. VII. cap. 80. Φιλὶ πᾶσι στρατοπέδοις, μάλιστα δὲ τοῖς μεγίστοις, Φέβος καὶ δειμάτα ἐγγίνεσθαι: et IV. 125. *Euripid.* *Rhes.* vs. 36. Κρονίου Πανὸς τρομερὰ Μάστρι Φεβῇ, Φύλακας τε λιπὼν Κινῆς στρατιάν. Πανικὰς ταραχὰς vocat *Cornutus* de *Nat. Deor.* cap. 27. Πανικὰ δειμάτα, *Eustath.* in *Iliad.* O'. p. 1021, 32. De adpellationis egerunt origine *Eratosth.* *Catast.* c. 27. *Plutarch.* de *Is.* et *Osir.* §. 14. et *Polyaen.* I. 2. VALCK.

CAP. CCIV. 4. ἀνασπαστοὺς ἐποίησαν) Praestantius hoc, atque in aliorum ex patrio solo abductione in Musis tritissimum lib. V. 12. VI. 32. et pluries: in quibus ἀνασπαστοὺς ποιεῖται amplius conplectitur, ipsamque patriae eversionem. Solent ea in dictione varios se scribae dare, et ἀνάρπαστον, ἀνάσπατον, ἀνάσπαστον conmutare, in *Demosthen.* *Philipp.* IV. pag. 81., *Ioseph.* *Ant. Iud.* lib. XIV. 8, 4. etc. WESS. — Ἀνασπαστοὺς [pro ἀνασπαστοὺς, quod *Gron.* tenuerat] recipitur ex *Codd.* in contextum: vide *Diss. Herod.* p. 114. Docta sunt quae dedere *Vales.* in not. *Mauss.* ad *Harp.* p. 212., et *D'Orvillius* in *Charit.* p. 318. necdum tamen liquido constat, quid distent in talibus ἀνάσπατον, ἀνάσπαστον, et ἀνάρπαστον. Multa dici possent quae huius non sunt loci: vid. interim *A. Dounaeus* in *Demosth.* p. 8. VALCK.

CAP. CCV. 1. Οὐ μὲν οὐδὲ ἡ Φερειμένη) Crudelissimae mulieris fatum non illibenter commemorat, et ut ingenio suo malorum osor *Herodotus* satisfaceret, et ut formidine poenae lectores a talibus absterret; adparet ubique historici διὰθεσις, qualis *Dionysio* dicitur *Halicarn.* II. p. 209. [Epist. ad *Cn. Pomp. T.* VI. ed. *Reisk.* p. 774.] *Herodoti Pheretima* [lin. 3 seq.] ζῶσα ἐν λῶν ἐξίζησι. Qui hoc

genere morbi perierint plures enumerantur *Menagio* ad *Laërt.* IV. 4. et *Kühnio* ad *Aeliani* Var. Hist. IV. 28. In Aethiopiae gente Ἀνδρομάχης, qui secundum *Diodor.* III. 29., teterrimo hoc morbo passim adfecti moriebantur, non potuit illud ut poena divinitus inflicta considerari: mihi de morbis similibusque non absurdum videtur *Hieroclis* iudicium in *Stobaei* Ecl. Phys. p. 10. Secundum *Herodotum*, pessima mulier viva a vermibus erosa mortalibus fuit documento, ὡς ἄρα ἀνθρώποις αἱ λίαν ἰσχυραὶ τιμωρίας πρὸς θεῶν ἐπιφθονοὶ γίνονται. Ob Dircae crudeliter raptatam Antiopae furorem divinitus immissum ubi scribit *Pausanias* IX. [c. 17.] p. 744., expressit haec etiam *Herodoti*, ista interserens: ἐπιφθονοὶ αἱ πῶς παρὰ θεῶν αἱ ὑπερβολαὶ τῶν τιμωριῶν εἰσι. Superhos et crudeles si lento pede Deus sequitur ultor, tamen

Ὁ Ζεὺς κατὰ χρόνιον εἰς τὰς διόθεις.

VALCK. — Conf. ad I. 32, 6. et ad III. 40, 8. notata. S.

3. Ζῶσα γὰρ ἐν λίαν ἐξίχσει) Posses ex *Tertulliano* ad *Scapul.* cap. 3. cum viva vermibus ebullisset. *Alexander Pseudomantis* *Luciani* c. 59. καὶ σκολιῶν ζῶσας, quomodo et schedae quaedam heic loci et in versione Alexandrina *Exodi* xvi, 20. Id nollem, turpem *Vallae* errorem, quo *Φερetimῆς τῆς Βάρτιω*, [lin. 6.] *Pheretimae Batti filiae*, per omnes editiones sine animadversione propagari. Uxor *Batti* fuit, non filia; quod evidentissime c. 162. signatum. [Etiam mihi, quum nec capitis 162. meminissem, nec latinam versionem a *Wesselingio* h. l. emendatam, nec Eiusdem Adnotationem inspexissem, imprudenti accidit, ut *Pheretimen*, quae uxor *Batti* fuerat, filiam interpretarer.] Vertenti *Laurentio* non obversabatur Ἐκτορὸς Ἀνδρομάχῃ: ceteri praeterviderunt, non item doctissimi viri *Bouhierius* et *Pavius*, quos sequi iustissimum. Literae, quibus *Melpomenes* calcem *Codex Passions* instruxit, numerales sunt, creberrime in *Oxoniensi* et *Sandvicensi* marmore obviae; indicantque, nisi fallor, hanc Musam στιχρῶς olim exaratam, versus sive στιχους MCMCLIII. habuisse. Similes fini aliorum librorum adposuisse, adparebit deinceps. WESS.

FINIS PARTIS II. TOMI QUINTI.

Staatliche Bibliothek
Regensburg